

TREŚĆ

Aneksu do 104. posiedzenia Sejmu w dniach 2 i 3 czerwca 2005 r.

	<i>str.</i>		<i>str.</i>
Załącznik nr 1 – Informacja marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		poseł Klimek	52
Załącznik nr 2 – Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania		poseł Dorn	52
Interpelacje		poseł Borczyk	53
poseł Tyma	14	poseł Olechowska	54
poseł Zaborowski	14	poseł Deptuła	54
poseł Szarama	15	poseł Świętochowski	55
poseł Polaczek	15	poseł Tadeusz Samborski	55
poseł Marcinkiewicz	16	poseł Laskowski	56
poseł Osik	16	poseł Jankowski	56
poseł Budnik	17	poseł Kędziak	57
poseł Dobrosz	17	poseł Żelichowski	58
poseł Bury	17	poseł Barbara Blida	59
poseł Piecha	18	poseł Dolniak	59
poseł Mańka	19	posłowie Antochowski i Grzebisz-Nowicka	60
poseł Chrzanowski	20	poseł Grzegorz Gruszka	60
poseł Borzuchowski	20	poseł Magdalena Banaś	61
poseł Dulias	21	poseł Chrzanowski	61
poseł Maria Nowak	22	poseł Czechowski	61
poseł Budnik	22	poseł Maria Nowak	62
poseł Szumska	23	poseł Kochanowski	62
posłowie Aszkiełowicz i Zbyrowska	23	poseł Musiał	62
poseł Zbyrowska	24	poseł Mańka	63
poseł Tomaszewski	26	poseł Rybicki	64
poseł Tuderek	27	poseł Szejnfeld	64
poseł Sobiecka	27	poseł Szarama	65
poseł Beger	33	poseł Sylwia Pusz	65
poseł Aszkiełowicz	34	poseł Lewandowski	66
poseł Szarama	35	poseł Zbigniew Nowak	66
posłowie Chojnacki, Okoński i Widuch	36	poseł Ziobro	67
poseł Grzesik	37	poseł Halina Murias	71
poseł Zygmunt Szymański	37	poseł Łączny	72
poseł Wojciechowicz	39	poseł Szarama	72
poseł Zbyrowska	40	poseł Grobel-Proszowska	73
poseł Wiśniowska	40	poseł Piecha	74
poseł Tyma	41	poseł Woda	75
poseł Chojnacki	42	poseł Lisak	76
poseł Borzuchowski	42	Odpowiedzi na interpelacje	
poseł Wiśniowska	43	minister Socha	78
poseł Śleziak	44	podsekretarz stanu Matusiak	79
poseł Szumska	44	minister Socha	81
poseł Halina Szustak	45	podsekretarz stanu Mazurek	82
poseł Jankowski	45	minister Piechota	83
poseł Kwaśniewska	46	podsekretarz stanu Opolski	83
poseł Suchecki	46	minister Socha	85
poseł Wikiński	47	sekretarz stanu Brachmański	87
poseł Sierakowska	50	sekretarz stanu Podgajniak	88
		podsekretarz stanu Żyndul	90
		podsekretarz stanu Górski	92
		minister Szmajdziński	92

minister Olejniczak	93
podsekretarz stanu Neneman	94
minister Olejniczak	95
sekretarz stanu Zieliński	96
minister Olejniczak	96
sekretarz stanu Kurylczyk	100
minister Piechota	100
minister Socha	102
prezes Urzędu Zamówień Publicznych Czajkowski	104
podsekretarz stanu Królak	105
szeft Służby Cywilnej Pastwa	106
p.o. prezesa Rządowego Centrum Studiów Strategicznych Nikolski	108
podsekretarz stanu Neneman	109
sekretarz stanu Podraza	111
podsekretarz stanu Żyndul	113
podsekretarz stanu Hałka	113
minister Rotfeld	115
minister Piechota	116
sekretarz stanu Suchocka-Roguska	117
minister Olejniczak	119
minister Socha	121
podsekretarz stanu Neneman	123
minister Socha	123
podsekretarz stanu Dakowski	124
minister Olejniczak	125
sekretarz stanu Pilarczyk	125
podsekretarz stanu Jacaszek	126
sekretarz stanu Pilarczyk	127
sekretarz stanu Kurylczyk	129
minister Olejniczak	130
sekretarz stanu Podgajniak	131
podsekretarz stanu Neneman	132
podsekretarz stanu Bratkowski	134
prokurator krajowy Napierski	135
sekretarz stanu Kurylczyk	137
sekretarz stanu Brachmański	138
minister Olejniczak	139
minister Socha	140
minister Olejniczak	141
sekretarz stanu Kurylczyk	143
sekretarz stanu Ostrowska	144
minister Olejniczak	145
podsekretarz stanu Królak	146
sekretarz stanu Miżejowski	147
minister Piechota	148
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	149
prokurator krajowy Napierski	151
sekretarz stanu Kurylczyk	152
sekretarz stanu Podraza	152
sekretarz stanu Ostrowska	153
podsekretarz stanu Hensel	154
podsekretarz stanu Neneman	157
podsekretarz stanu Bratkowski	158
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	159
podsekretarz stanu Hensel	161

prezes Urzędu Zamówień Publicznych Czajkowski	164
sekretarz stanu Agnieszka Odorowicz	166
podsekretarz stanu Krystyna Gurbiel	167
podsekretarz stanu Żyndul	174
podsekretarz stanu Agnieszka Chłoń-Domińczak	175
podsekretarz stanu Bratkowski	177
podsekretarz stanu Baniak	180
podsekretarz stanu Bratkowski	181
sekretarz stanu Suchocka-Roguska	183
podsekretarz stanu Neneman	183
minister Socha	185
podsekretarz stanu Neneman	186
minister Piechota	187
sekretarz stanu Podraza	187
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	188
minister Kalwas	190
minister Sawicki	193
podsekretarz stanu Matusiak	193
podsekretarz stanu Bratkowski	202
minister Piechota	204
podsekretarz stanu Sztwiertnia	205
podsekretarz stanu Żyndul	206
sekretarz stanu Podraza	206
minister Socha	207
minister Olejniczak	207
podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	208
podsekretarz stanu Żyndul	210
Zapytania	
poseł Wiesław Kaczmarek	211
poseł Kalemba	211
posłowie Woda, Kubik i Stefan Nowak	212
poseł Zbigniew Nowak	213
poseł Orkisz	215
poseł Grad	215
poseł Kalemba	215
poseł Piosik	216
poseł Zbyrowska	216
poseł Szyszkowski	216
poseł Lewandowski	217
poseł Borawski	218
poseł Stryjewski	218
poseł Dzikowski	219
poseł Hyla-Makowska	219
poseł Wojtkowiak	219
poseł Lewandowski	220
poseł Ajchler	220
poseł Rydzoń	221
poseł Mariusz Grabowski	221
posłowie Górna-Kubacka i Antochowski	222
poseł Ajchler	222
poseł Bogdan Zdrojewski	223
poseł Zbigniew Janowski	224
poseł Zbigniew Nowak	225
poseł Szczygło	229
poseł Sosnowska	229
poseł Sylwia Pusz	230

<i>str.</i>	<i>str.</i>		
poseł Orkisz	230	sekretarz stanu Grzelak	252
poseł Markowski	230	sekretarz stanu Suchocka-Roguska	254
poseł Maniura	230	minister Szmajdziński	255
poseł Szczygło	230	minister Kalwas	256
poseł Łączny	233	sekretarz stanu Kurylczyk	257
poseł Halina Murias	233	podsekretarz stanu Bratkowski	258
poseł Szarama	234	podsekretarz stanu Krystek	259
poseł Lipiński	234	podsekretarz stanu Skowroński	260
poseł Piosik	234	minister Opawski	260
Opowiedzi na zapytania		minister Olejniczak	261
podsekretarz stanu Neneman	236	minister Socha	262
podsekretarz stanu Hałka	237	minister Kalwas	262
sekretarz stanu Kurylczyk	238	prokurator krajowy Napierski	263
podsekretarz stanu Mazurek	238	sekretarz stanu Podgajniak	263
minister Olejniczak	240	sekretarz stanu Zieliński	264
sekretarz stanu Kurylczyk	241	podsekretarz stanu Bratkowski	265
podsekretarz stanu Królak	241	zastępca prokuratora generalnego Olejnik	266
minister Olejniczak	242	podsekretarz stanu Żyndul	267
podsekretarz stanu Bratkowski	243	podsekretarz stanu Anna Radziwiłł	269
minister Socha	244	podsekretarz stanu Królak	269
minister Szmajdziński	244	podsekretarz stanu Hensel	271
prokurator krajowy Napierski	245	prokurator krajowy Napierski	274
podsekretarz stanu Czyżowicz	246	podsekretarz stanu Hensel	275
minister Szmajdziński	247		
podsekretarz stanu Bratkowski	250		

Informacja Marszałka Sejmu o wpływie interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

Informuję, że wpłynęły następujące interpelacje:

1) posła Zenona Tymy w sprawie zaopatrzenia w środki pomocnicze i przedmioty ortopedyczne – do ministra zdrowia (10020),

2) posła Zbyszka Zaborowskiego w sprawie planu finansowego NFZ na lata 2006-2008, zaproponowanego przez Centralę NFZ – do ministra zdrowia (10021),

3) posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku na liście chorób przewlekłych choroby epidermolysis bullosa (EB) – do ministra zdrowia (10022),

4) posła Jerzego Polaczka w sprawie podstaw prawnych rozliczania kosztów zużycia energii cieplnej z wykorzystaniem tzw. podzielników ciepła oraz certyfikowania urządzeń – do ministra gospodarki i pracy – ponowna (9752),

5) posła Kazimierza Marcinkiewicza w sprawie budowy zachodniej obwodnicy Gorzowa Wielkopolskiego – do ministra infrastruktury (10023),

6) posła Wiktora Osika w sprawie pozostawienia Lasów Państwowych w zasobach Skarbu Państwa – do ministra skarbu państwa (10024),

7) posła Jerzego Feliksa Budnika w sprawie potrzeby interwencji na rynku truskawek – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10025),

8) posła Janusza Dobrosza w sprawie rewizji przeprowadzonej przez niemieckie służby w polskiej firmie znajdującej się na terytorium RP – do ministra spraw zagranicznych (10026),

9) posła Jana Burego w sprawie przyznania dodatkowych środków dla woj. podkarpackiego na usuwanie szkód powodziowych dotyczących urządzeń melioracji wodnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10027),

10) posła Bolesława Piechy w sprawie wymogów formalnych, jakie powinna spełnić gmina zakładając wystąpienie o dotację ze środków Unii Europejskiej na planowaną inwestycję, na przykładzie planów odbudowy Domu dla Bezdomnych „Arka N”, prowadzonego na terenie Raciborza przez Stowarzyszenie Przyjaciół Człowieka „Tęcza” – do ministra gospodarki i pracy (10028),

11) posła Andrzeja Mańki w sprawie protestu przeciwko propozycji ministra zdrowia dotyczącej wpisania środków antykoncepcyjnych na listę leków refundowanych – do ministra zdrowia (10029),

12) posła Kazimierza Chrzanowskiego w sprawie opóźnień w podpisywaniu umów na dofinansowanie przedsiębiorców w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego – do ministra gospodarki i pracy (10030),

13) posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie podwyższenia dotacji przyznanej na 2005 r. samorządowi woj. podlaskiego na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 czerwca 2004 r. dotyczącego zakresu zadań objętych mecenatem państwa wykonywanych przez samorządowe instytucje filmowe i instytucje kultury oraz udzielania dotacji na te zadania – do ministra kultury (10031),

14) posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie zmian reorganizacyjnych PPUP Poczta Polska na przykładzie Rejonowego Urzędu Poczty w Łomży – do ministra infrastruktury (10032),

15) posła Stanisława Duliasa w sprawie oceny aktualnego poziomu produkcji przemysłowej i zagrożeń dla polskiej gospodarki – do ministra gospodarki i pracy (10033),

16) poseł Marii Nowak w sprawie potrzeby podnoszenia kwalifikacji przez nauczycieli z zakresu informatyki – do ministra edukacji narodowej i sportu (10034),

17) poseł Marii Nowak w sprawie wprowadzenia do statutów miast i gmin zapisów umożliwiających ich mieszkańcom podejmowanie tzw. inicjatyw uchwałodawczych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10035),

18) posła Jerzego Feliksa Budnika w sprawie niewywiązywania się przez Ministerstwo Obrony Narodowej ze zobowiązań zawartych w planie restrukturyzacji Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni – do ministra obrony narodowej (10036),

19) poseł Gertrudy Szumskiej w sprawie oceny legalności działań prezesa IPN Leona Kieresa w związku z podaniem do publicznej wiadomości danych tajnego współpracownika służb bezpieczeństwa PRL wywodzącego się ze środowiska duchownych – do ministra sprawiedliwości (10037),

20) posłów Mieczysława Aszkiełowicza i Marii Zbyrowskiej w sprawie dodatkowych wynagrodzeń dla nauczycieli pracujących przy nowej maturze – do ministra edukacji narodowej i sportu (10038),

21) posłów Mieczysława Aszkiełowicza i Marii Zbyrowskiej w sprawie zmniejszenia dotacji na instytucje kulturalne – do ministra kultury (10039),

22) poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie potrzeby zaostrzenia kontroli sanitarnych w zakładach zajmujących się produkcją i obrotem żywnością – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi oraz ministra zdrowia (10040),

23) poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie kontrowersji dotyczących usuwania uszkodzonych pojazdów z dróg – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10041),

24) poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie projektowanych zmian przepisów dotyczących praw jazdy – do ministra infrastruktury (10042),

25) poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie możliwości nałożenia na lekarzy i prawników obowiązku montowania kas fiskalnych – do ministra finansów (10043),

26) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie sytuacji w Zespole Elektrowni Pątnów – Adamów – Konin SA i Kopalni Węgla Brunatnego Konin – do ministra skarbu państwa (10044),

27) posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie Wspólnej Polityki Rolnej UE w branży cukrowej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10045),

28) posła Grzegorza Tuderka w sprawie sytuacji w firmie STOEN SA po prywatyzacji i braku dostatecznego nadzoru resortu nad realizacją warunków umowy prywatyzacyjnej – do ministra skarbu państwa (10046),

29) poseł Anny Sobeckiej w sprawie deficytu środków na funkcjonowanie prokuratur – do prezesa Rady Ministrów (10047),

30) poseł Anny Sobeckiej w sprawie rządowego projektu wprowadzenia podatku ekologicznego od samochodów – do prezesa Rady Ministrów (10048),

31) poseł Anny Sobeckiej w sprawie planów wprowadzenia od 2007 r. odpłatności za wypożyczenie książki w bibliotece publicznej – do ministra kultury (10049),

32) poseł Anny Sobeckiej w sprawie braku dostępu pacjentów do leczenia drogimi lekami do czasu przygotowania przez NFZ programów terapeutycznych – do ministra zdrowia (10050),

33) poseł Anny Sobeckiej w sprawie dostępu do badań mammograficznych – do ministra zdrowia (10051),

34) poseł Anny Sobeckiej w sprawie negatywnych skutków częstych zmian przepisów dotyczących aptek – do ministra zdrowia (10052),

35) poseł Anny Sobeckiej w sprawie niewystarczających limitów przyjęć pacjentów przez lekarzy specjalistów – do ministra zdrowia (10053),

36) poseł Anny Sobeckiej w sprawie nowych zasad przepisywania leków specjalistycznego stosowania – do ministra zdrowia (10054),

37) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji polskich pielęgniarek i położnych w związku z nieuznawaniem w państwach Unii Europejskiej ich kwalifikacji zawodowych – do ministra zdrowia (10055),

38) poseł Anny Sobeckiej w sprawie sposobu podziału środków na leczenie pomiędzy oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia – do ministra zdrowia (10056),

39) poseł Anny Sobeckiej w sprawie ograniczania ilości nieodpłatnych szczepień obowiązkowych dla dzieci – do ministra zdrowia (10057),

40) poseł Anny Sobeckiej w sprawie wypłaty rent strukturalnych dla rolników – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10058),

41) poseł Anny Sobeckiej w sprawie przypadków korupcji w polskim konsulacie we Lwowie – do ministra spraw zagranicznych (10059),

42) poseł Renaty Beger w sprawie wykupu z terenu powiatu pilskiego bydła dotkniętego enzoootyczną biąłaczką – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10060),

43) poseł Renaty Beger w sprawie udzielania pomocy pieniężnej rodzinom zastępczym – do ministra polityki społecznej (10061),

44) posła Mieczysława Aszkiełowicza w sprawie lokalizacji powiatowych biur Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10062),

45) posła Wojciecha Szaramy w sprawie sposobu przyznawania świadczeń rodzinnych dla rodziców samotnie wychowujących dzieci – do ministra polityki społecznej (10063),

46) posła Wojciecha Szaramy w sprawie funkcjonowania Totalizatora Sportowego sp. z o.o. – do ministra skarbu państwa (10064),

47) posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku uzgodnienia projektu nowych przepisów dotyczących zniesienia podwójnych opłat za przejazd autostradami samochodów ciężarowych – do ministra infrastruktury (10065),

48) posła Wojciecha Szaramy w sprawie limitów na nowoczesne preparaty stosowane w walce z nowotworami w ramach programów terapeutycznych – do ministra zdrowia (10066),

49) posłów Jana Chojnackiego, Wiesława Okońskiego i Marka Widucha w sprawie prywatyzacji Elektrociepłowni Zabrze i związanej z tym potrzeby zapewnienia bezpieczeństwa dostaw ciepła w rejonie miast Zabrze, Bytom i Ruda Śląska – do ministra skarbu państwa (10067),

50) posła Andrzeja Grzesika w sprawie wykupu lokali zakładowych po cenach preferencyjnych z zasobów mieszkaniowych KWK „Niwka – Modrzejów” sp. z o.o. Sosnowiec w upadłości – do ministra infrastruktury (10068),

51) posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego w sprawie nielegalnego wprowadzenia na rynek krajowy oleju opałowego ciężkiego z importu – do ministra finansów, ministra spraw wewnętrznych i administracji oraz ministra sprawiedliwości (10069),

52) posła Jacka Wojciechowicza w sprawie sprawności funkcjonowania służb sanitarno-weterynaryjnych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10070),

53) posła Jacka Wojciechowicza w sprawie procesu prywatyzacji branży energetycznej na przykładzie Ze-

spółu Elektrowni „Ostrołęka” SA – do ministra skarbu państwa (10071),

54) posła Jacka Wojciechowicza w sprawie monitorowania podwyżek czynszów najmu lokali mieszkalnych po wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 kwietnia 2005 r. – do ministra infrastruktury (10072),

55) poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie uprawnień przysługujących polskim żołnierzom po powrocie z wojny irackiej i ich rodzinom – do ministra obrony narodowej (10073),

56) poseł Genowefy Wiśniowskiej w sprawie nieprzestrzegania przepisów regulujących udział ławników w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych w okręgu białostockim – do ministra sprawiedliwości (10074),

57) posła Zenona Tymy w sprawie kosztów ponoszonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z tytułu ochrony ich obiektów przez firmy ochroniarskie – do ministra polityki społecznej (10075),

58) posła Zenona Tymy w sprawie nieuzasadnionej kontroli firmy Inter Trock Bau Sp. z o.o. z Turawy w woj. opolskim, przeprowadzonej przy udziale przedstawicieli niemieckiego urzędu – do ministra sprawiedliwości (10076),

59) posła Jana Chojnackiego w sprawie konsekwencji wejścia w życie w dniu 21 maja 2005 r. ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji zakładów opieki zdrowotnej – do ministra zdrowia (10077),

60) posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstw Państwowej Komunikacji Samochodowej w woj. podlaskim – do ministra skarbu państwa (10078),

61) poseł Genowefy Wiśniowskiej w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstw PKS przez firmę „Connex Polska” Sp. z o.o. w woj. podlaskim – do ministra skarbu państwa (10079),

62) posła Czesława Śleziaka w sprawie nadmiernego poziomu hałasu przy eksploatacji autostrady A-4 w rejonie Rudy Śląskiej – do ministra środowiska oraz ministra infrastruktury (10080),

63) poseł Gertrudy Szumskiej w sprawie niewyciągnięcia konsekwencji za niedopełnienie obowiązków przez Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku – do ministra sprawiedliwości (10081),

64) poseł Haliny Szustak w sprawie sprzedaży mieszkań zakładowych byłego Państwowego Przedsiębiorstwa Budownictwa Rolnego w Legnicy – do prezesa Rady Ministrów (10082),

65) posła Zdzisława Jankowskiego w sprawie wyprzedzaży polskich hut stali obcemu kapitałowi – do prezesa Rady Ministrów (10083),

66) poseł Doroty Kwaśniewskiej w sprawie nieprzejmowania przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi szkół rolniczych – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10084),

67) posła Benedykta Suheckiego w sprawie składowania niebezpiecznych odpadów w tzw. mogiłnikach na przykładzie woj. mazowieckiego – do ministra środowiska (10085),

68) posła Marka Wikińskiego w sprawie przebiegu procesu legislacyjnego na etapie uzgodnień międzyresortowych – do prezesa Rady Ministrów (10086),

69) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie realizacji Zintegrowanego Programu Operacyjnego w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego w Polsce – do prezesa Rady Ministrów (10087),

70) poseł Izabelli Sierakowskiej w sprawie zmiany kwalifikacji przez ZUS umów o działo zawartych z opiekunkami przez firmy opiekuńczo-pielęgnacyjne na umowy zlecenia, na przykładzie miasta Lublina – do prezesa Rady Ministrów (10088),

71) posła Jana Klimka w sprawie możliwości zwrotu pozostałej niewykorzystanej ulgi za wyszkolenie uczniów w momencie przejścia na emeryturę lub zaprzestania działalności gospodarczej przez rzemieślnika i przedsiębiorcę – do ministra finansów (10089),

72) posła Ludwika Dorna w sprawie modernizacji mieszkaniowych instalacji elektrycznych – do ministra infrastruktury (10090),

73) posła Waldemara Borczyka w sprawie zmiany rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 23 kwietnia 2004 r. dotyczącego szczegółowych zasad sprawowania nadzoru pedagogicznego, wykazu stanowisk wymagających kwalifikacji pedagogicznych, kwalifikacji niezbędnych do sprawowania nadzoru pedagogicznego, a także kwalifikacji osób, którym można zlecać prowadzenie badań i opracowywanie ekspertyz – do prezesa Rady Ministrów (10091),

74) poseł Alicji Olechowskiej w sprawie problemów z infrastrukturą drogową w Warszawie i na Mazowszu, ze szczególnym rozpatrzeniem przypadku ronda Ześląnców Syberyjskich i skrzyżowania dróg krajowych nr 7 i 8 – do ministra infrastruktury (10092),

75) posła Zbigniewa Deptuły w sprawie realizacji projektu w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004-2006” w zakresie działania – Gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi – do prezesa Rady Ministrów (10093),

76) posła Leszka Świętochowskiego w sprawie kwot mlecznych przyznanych Polsce na 2005 r. – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10094),

77) posła Tadeusza Samborskiego w sprawie niedopuszczalnych i rażących opóźnień w finansowaniu przez Fundację „Pomoc Polakom na Wschodzie” programów zgłoszonych przez organizacje polskie na Ukrainie, Białorusi, Litwie i w innych krajach Europy Wschodniej i Środkowej – do ministra spraw zagranicznych (10095),

78) posła Józefa Laskowskiego w sprawie objęcia programem dopłat na zalesianie gruntów rolnych, na których pojawiły się naturalne odnowienia lasu, bez konieczności przywracania tych gruntów uprawie rolnej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10096),

79) posła Zdzisława Jankowskiego w sprawie dyskryminowania polskich pielęgniarek i położnych w zakresie uznawania w krajach „starej” Unii Europejskiej

ich kwalifikacji zawodowych – do prezesa Rady Ministrów (10097),

80) posła Tadeusza Kędziaka w sprawie zanieczyszczeń wydalanych przez Elektrownię Bełchatów SA – do ministra środowiska (10098),

81) posła Tadeusza Kędziaka w sprawie legalności uchwały Rady Miasta Piotrkowa Trybunalskiego nr XX/312/04 z dnia 26 maja 2004 r. – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (10099),

82) posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie problemów bezpieczeństwa zdrowia i życia uczniów w czasie pobytu w „zielonych szkołach” – do ministra edukacji narodowej i sportu (10100),

83) posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie problemów związanych z suplementami do dyplomów szkół wyższych przetłumaczonymi na języki obce – do ministra edukacji narodowej i sportu (10101),

84) poseł Barbary Blidy w sprawie uregulowania zaległych zobowiązań finansowych za prace wykonane w 2000 r. przez Katowickie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego BUDUS SA w Zakładach Chemicznych „Tarnowskie Góry” w likwidacji w Tarnowskich Górach – do prezesa Rady Ministrów (10102),

85) posła Grzegorza Dolniaka w sprawie problemów z wdrażaniem funduszy strukturalnych UE w związku ze zmianą kursu euro – do ministra gospodarki i pracy (10103),

86) posłów Jana Antochowskiego i Zofii Grzebisz-Nowickiej w sprawie realizacji Sektorowego Programu Operacyjnego w części 2.3 „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw” – do ministra gospodarki i pracy (10104),

87) posła Grzegorza Gruszki w sprawie zwiększenia środków finansowych na leczenie dla Kujawsko-Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego Narodowego Funduszu Zdrowia – do ministra zdrowia (10105),

88) poseł Magdaleny Banaś w sprawie realizacji ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy – do ministra gospodarki i pracy (10106),

89) posła Kazimierza Chrzanowskiego w sprawie zmian zakresu finansowania projektów w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich” – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10107),

90) posła Włodzimierza Czechowskiego w sprawie finansowania studiów zawodowych na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo, przeznaczonych dla pielęgniarzek i położnych posiadających świadectwo dojrzałości i będących absolwentkami liceów medycznych oraz medycznych szkół zawodowych kształcących w tych zawodach – do ministra zdrowia (10108),

91) poseł Marii Nowak w sprawie opóźnień w wydawaniu aktów wykonawczych do ustawy o zasadach finansowania nauki – do ministra nauki i informatyzacji (10109),

92) posła Jana Kochanowskiego w sprawie możliwości uzyskania niskoprocentowego kredytu preferencyjnego dla rolników korzystających z obiektów infra-

struktury i budynków mieszkalnych na terenach byłych PGR – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10110),

93) posła Zbigniewa Musiała w sprawie interpretacji art. 29 i 30 ustawy Prawo budowlane – do ministra infrastruktury (10111),

94) posła Andrzeja Mańki w sprawie sytuacji na rynku mleka w Polsce – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (10112),

95) posła Sławomira Rybickiego w sprawie doboru członków komisji etycznych nadzorujących eksperymenty oraz badania na zwierzętach – do ministra nauki i informatyzacji (10113),

96) posła Adama Stanisława Szejnfelda w sprawie kontrowersyjnych przepisów ustawy o kinematografii i utworzenia Instytutu Sztuki Filmowej – do prezesa Rady Ministrów (10114),

97) posła Wojciecha Szaramy w sprawie projektu rozporządzenia uniemożliwiającego organizacjom obrońców zwierząt umieszczanie swoich przedstawicieli w komisjach etycznych ds. doświadczeń na zwierzętach – do ministra nauki i informatyzacji (10115),

98) poseł Sylwii Pusz w sprawie zagrożenia upadłością rzemieślników artystycznych – do ministra gospodarki i pracy (10116),

99) posła Bogdana Lewandowskiego w sprawie dialerów – do ministra sprawiedliwości (10117),

100) posła Zbigniewa Nowaka w sprawie prowadzenia działalności gospodarczej przez funkcjonariuszy Policji – do ministra spraw wewnętrznych i administracji – ponowna (9761),

101) posła Zbigniewa Ziobro w sprawie realokacji środków pomiędzy działaniami Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego w Małopolsce – do ministra gospodarki i pracy (10118),

102) poseł Haliny Murias w sprawie wysokości dotacji przekazywanej z budżetu państwa na dofinansowanie świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym – do ministra edukacji narodowej i sportu (10119),

103) poseł Haliny Murias w sprawie przeniesienia Oddziału Okręgowego PZU SA z Rzeszowa do Lublina – do ministra skarbu państwa (10120),

104) poseł Haliny Murias w sprawie odszkodowania za straty poniesione przez mieszkańców wsi pacyfikowanych w czasie II wojny światowej przez III Rzeszę Niemiecką – do prezesa Rady Ministrów (10121),

105) posła Jana Łącznego w sprawie zakazu zawierania ugody z gminą w przypadku, gdy starosta wszczął już postępowanie (rozprawę administracyjną) o uwłaszczenie nieruchomości na cele publiczne – do ministra infrastruktury (10122),

106) posła Jana Łącznego w sprawie zasadności rozróżniania nieruchomości budynkowych do celów odszkodowań za reglamentację czynszów – do ministra infrastruktury (10123),

107) posła Wojciecha Szaramy w sprawie leczenia w Polsce obywateli krajów Unii Europejskiej – do ministra zdrowia (10124),

108) posła Wojciecha Szaramy w sprawie wyceny porad specjalistycznych dla osób zarażonych wirusem HIV i chorych na AIDS przez NFZ, na przykładzie Szpitala Specjalistycznego w Chorzowie – do ministra zdrowia (10125),

109) poseł Joanny Grobel-Proszowskiej w sprawie połączenia HSW – Lasowiak sp. z o.o. z Hutą Stalowa Wola SA – do ministra skarbu państwa (10126),

110) posła Bolesława Piechy w sprawie zasad udzielania pozwoleń na budowę stacji bazowych telefonii komórkowej oraz związanej z tym szkodliwości działania fal elektromagnetycznych – do ministra infrastruktury (10127),

111) posła Wiesława Wody w sprawie niedostatecznych środków na funkcjonowanie państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej – do ministra środowiska (10128),

112) posła Janusza Lisaka w sprawie utworzenia Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Oświęcimiu – do prezesa Rady Ministrów (10129).

Interpelacje te – zgodnie z art. 192 ust. 6 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na ponowną interpelację posła Marka Kotlinowskiego w sprawie nieprawidłowości przy podejmowaniu decyzji prywatyzacyjnych w branży spirytusowej (9216),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusza Matusiaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na ponowną interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie decyzji prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych odmawiającej wykonywania postanowień Komisji Majątkowej w Warszawie powołanej celem przywrócenia kościelnym osobom prawnym własności upaństwowionych z naruszeniem prawa nieruchomości lub ich części (9266),

3) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na ponowną interpelację posła Tadeusza Samborskiego w sprawie Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” (9342),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzego Mazurka – z upoważnienia ministra – na ponowną interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie planu ponownego włączenia organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej do struktur administracji zespolonej (9584),

5) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na ponowną interpelację posłów Stanisława Gorchycy i Tadeusza Cymańskiego w sprawie kryteriów przyznawania środków pomocowych dla nowych inwestycji określonych w rozporządzeniu Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej z dnia 12 września 2003 r. (9671),

6) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Janusza Opolskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego w spra-

wie „cudownego leku” w formie szczepionki dla dzieci chorych na odmianę nowotworu – glejaka (9747),

7) ministra skarbu państwa Jacka Sochy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Macieja Płażyńskiego w sprawie nieprawidłowości w prywatyzacji Polskich Hut Stali SA (9757),

8) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Andrzeja Brachmańskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Gruszki w sprawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 lutego 2005 r. dotyczącego rodzajów broni palnej odpowiadających kategoriom broni palnej określonym w dyrektywie regulującej kontrolę nabywania i posiadania broni (9805),

9) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Tomasza Podgajniaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie funkcjonowania ustawy o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji oraz problemów związanych z tym zagadnieniem (9810),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żynduła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Kalenieckiego w sprawie potrzeby uregulowania problemu akcji pracowniczych należących do pracowników i emerytów Rafinerii Jasło SA (9816),

11) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Witolda Górskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego w sprawie wykładni definicji podmiotu niebędącego przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy o transporcie drogowym w odniesieniu do rolników prowadzących działalność gospodarczą (9830),

12) ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego na interpelację posła Aleksandra Szczygły w sprawie zasad określania zdolności do służby wojskowej żołnierzy uczestniczących w misjach zagranicznych na przykładzie Kamila Wawrzyna (9851),

13) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na interpelację posła Grzegorza Kurczuka w sprawie wniosków o pomoc finansową na modernizację gospodarstw produkcyjnych dla hodowców bydła mlecznego (9852),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Cepiła w sprawie skutków wynikających z obowiązku płacenia podatku VAT z tytułu umowy zlecenia (9853),

15) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na interpelację posła Edmunda Borawskiego w sprawie regulacji prawnych dotyczących postępowania z odpadami mleczarskimi (9856),

16) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Leszka Stanisława Zielińskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie braku przepisów prawnych zobowiązujących do udzielania niepełnosprawnym obywatelom

lom informacji o prawie do korzystania z przysługujących im świadczeń (9859),

17) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na interpelację posła Kazimierza Plocke w sprawie finansowego wsparcia w obszarze rolnictwa i rybołówstwa po 2006 r. (9862),

18) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie przyznania środków finansowych na budowę obwodnicy północnej miasta Rzeszowa (9863),

19) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego w sprawie uruchomienia stypendiów unijnych przeznaczonych dla młodzieży wiejskiej (9867),

20) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na interpelację posła Jana Tomaki w sprawie prywatyzacji firmy Zelmer SA w Rzeszowie (9868),

21) prezesa Urzędu Zamówień Publicznych Tomasa Czajkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Marii Gajeckiej-Bożek w sprawie korelacji art. 7 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych z art. 22 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (9874),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Sylwiusza Królaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Artura Zawiszy w sprawie rozporządzenia Rady UE nr 2201/2003 z 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji oraz uznawania i wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich oraz w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej (9878),

23) szefa Służby Cywilnej Jana Pastwy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie służby cywilnej (9879),

24) p.o. prezesa Rządowego Centrum Studiów Strategicznych Lecha Nikolskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji demograficznej Polski (9880),

25) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie niespójności przepisów ustawy o podatku od towarów i usług oraz ustawy o swobodzie działalności gospodarczej odnośnie do osób fizycznych prowadzących samodzielnie działalność gospodarczą (9881),

26) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie problemu umieralności noworodków w Polsce (9883),

27) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żyndula – z upoważnienia ministra – oraz podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Wojciecha Hałki – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tadeusza Mylera w sprawie protestu głodowego związkowców w Telekomunikacji Polskiej SA (9884),

28) ministra spraw zagranicznych Adama Daniela Rotfelda – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Władysława Stępnia w sprawie podjęcia działań związanych z zadośćuczynieniem mieszkańcom wsi, które były spacyfikowane przez hitlerowców w czasie II wojnie światowej (9885),

29) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację posła Tomasza Markowskiego w sprawie skutków ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (9890),

30) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Renaty Beger w sprawie negatywnych skutków ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (9893),

31) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na interpelację poseł Renaty Beger w sprawie laboratoriów badających wyroby zakładów masarskich, uznawanych przez powiatowe weterynaryjne inspekcje sanitarne (9894),

32) ministra skarbu państwa Jacka Sochy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zdzisława Jankowskiego w sprawie ewentualnych inwestycji ukraińskich w FSO (9896),

33) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mieczysława Jedonia w sprawie opodatkowania podatkiem VAT usług roamingu międzynarodowego (9897),

34) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na interpelację posła Andrzeja Aumillera w sprawie prywatyzacji Przedsiębiorstwa „Polmos” Białostok SA (9899),

35) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Pawła Dakowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie sytuacji na przejściu granicznym w Sromowcach Wyżnych (9901),

36) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Bronisława Dutki w sprawie udzielenia pomocy mieszkańcom Sromowiec Wyżnych w uregulowaniu własności gruntów wspólnoty mieszkańców tej wsi posiadających grunty po stronie słowackiej (9902),

37) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józefa Jerzego Pilarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie terminów składania przez rolników wniosków o dopłaty bezpośrednie (9903),

38) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Andrzeja Jacaszka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie zawierania umów o przystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego (9904),

39) sekretarza stanu w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi Józefa Jerzego Pilarczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego w sprawie problemów z realizacją ustawy o systemie identyfikacji zwierząt,

związanych z terminowością realizacji zamówień oraz certyfikacją krajowych producentów kolczyków (9905),

40) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na interpelację posła Jerzego Feliksa Budnika w sprawie ewidencji dróg i obiektów mostowych (9908),

41) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie pogarszającego się stanu urządzeń melioracyjnych w Polsce (9911),

42) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Tomasza Podgajniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Jarosława Dudy i Stanisława Gorczycy w sprawie polityki ekonomicznej Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe (9912),

43) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Joanny Senyszyn w sprawie podatku akcyzowego i innych opłat zastępujących cło na samochody importowane z krajów UE (9914),

44) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Wiesława Okońskiego i Andrzeja Zajęca w sprawie sytuacji budownictwa mieszkaniowego w Polsce oraz stanu faktycznego i prawnego w sferze zagospodarowania przestrzennego (9915),

45) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Ziobro w sprawie nominacji prokuratorów na wyższym stopnie oraz przebiegu postępowania dotyczącego sprzedaży siedziby byłej PZPR Prosper Bankowi SA (9918),

46) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Pawła Pencyljusza w sprawie planowanego przebiegu trasy ekspresowej S-7 (9920),

47) sekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Andrzeja Brachmańskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie przyznania środków finansowych na remonty powiatowych komend Policji, na przykładzie Komendy Powiatowej w Kolnie w woj. podlaskim (9921),

48) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na interpelację posła Romana Jagielińskiego w sprawie nieprawidłowości w zarządzaniu Regionalnego Centrum Doradztwa Rozwoju Rolnictwa i Obszarów Wiejskich w Płońsku (9922),

49) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na interpelację posła Jana Burego w sprawie propozycji likwidacji Oddziału Okręgowego PZU SA w Rzeszowie (9923),

50) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na interpelację posła Jana Burego w sprawie organizacji rynku owoców miękkich (9924),

51) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na interpelację posłów Wacława Martyniuka, Wiesława Okońskiego i An-

drzeja Zajęca w sprawie rozbudowy infrastruktury drogowej i polityki prowadzonej przez państwo w tej dziedzinie, ze szczególnym uwzględnieniem budowy autostrady A-4 na odcinku z Wrocławia do Krakowa oraz na odcinkach Kleszczów – Sońnica i Sońnica – Katowice (9926),

52) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki i Pracy Małgorzaty Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Alicji Lis w sprawie pozbawienia jednego z rodziców prawa do wydłużonego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych mających na utrzymaniu dzieci poniżej 15 roku życia (9927),

53) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na interpelację posła Stanisława Kalemby w sprawie wykupu z terenu powiatu pilskiego bydła chorego na białaczkę enzootyczną (9928),

54) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Sylwester Królaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Cepiła w sprawie umieszczania na oddziałach odwykowych kobiet w wyniku prawomocnego orzeczenia sądu (9931),

55) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Cezarego Miżejewskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Cepiła w sprawie niewystarczającego wsparcia finansowego dla rodzin zastępczych (9933),

56) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację posła Józefa Cepiła w sprawie potrzeby podjęcia działań na rzecz ochrony osób bezrobotnych w wieku przedemerytalnym (9934),

57) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Zbigniewa Janowskiego w sprawie niewystarczających środków na pomoc materialną dla uczniów na przykładzie gminy Międzyrzec Podlaski w woj. lubelskim (9936),

58) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Gorczycy w sprawie naruszania przepisów BHP w sieci sklepów „Biedronka”, w szczególności w zakresie przeprowadzania lekarskich badań profilaktycznych oraz naruszania norm dotyczących ręcznego transportu towarów (9937),

59) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na interpelację posła Mirosława Krajewskiego w sprawie zagrożenia bezpieczeństwa ruchu drogowego przez drzewa rosnące na poboczach dróg publicznych (9938),

60) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mirosława Krajewskiego w sprawie przepisu zawartego w projekcie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dotyczącego niekaralności posiadania niewielkiej ilości narkotyków (9939),

61) sekretarza stanu w Ministerstwie Gospodarki i Pracy Małgorzaty Ostrowskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Mirosława Krajewskiego w sprawie Sektorowego Programu Operacyjnego „Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw” (9940),

62) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Zdzisława Hensla – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Szaramy w sprawie naliczania i przyznawania gminom subwencji oświatowej z budżetu państwa na przykładzie miasta Gliwice (9943),

63) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Szczypińskiego w sprawie opłaty miejscowej (9944),

64) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Haliny Murias w sprawie ułatwienia udokumentowania prawa do odszkodowania z tytułu utraconego mienia poza granicami państwa (9945),

65) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Aumillera w sprawie stanu realizacji zmian wprowadzonych ustawą o zasadach przydzielania i obowiązku wypłacania stypendiów socjalnych (9947),

66) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Zdzisława Hensla – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Aumillera w sprawie zasad naliczania subwencji oświatowej w gminach miejskich i wiejskich (9949),

67) prezesa Urzędu Zamówień Publicznych Tomasa Czajkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jacka Falfusa w sprawie procedury udzielenia zamówienia publicznego (9952),

68) sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury Agnieszki Odorowicz – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Markowskiego w sprawie Narodowego Programu Kultury – Promocja Czytelnictwa i Rozwoju Sektora Książki na lata 2004-2013 (9957),

69) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki i Pracy Krystyny Gurbiel – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiktora Osika w sprawie ograniczenia importu chińskiej odzieży (9960),

70) podsekretarz stanu w Ministerstwie Gospodarki i Pracy Krystyny Gurbiel – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wiktora Osika w sprawie spadku produkcji obuwia w Polsce (9961),

71) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żyndula – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Bogdana Zdrojewskiego w sprawie administracyjnego ujednoczenia zarządzania jednostkami w powiecie górskim na Dolnym Śląsku (9963),

72) podsekretarz stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Agnieszki Chłoń-Domińczak – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Włodzimierza Czechowskiego w sprawie braku określenia w drodze ustawowej formy i procedury wypłat świadczeń z otwartych funduszy emerytalnych (9968),

73) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Tomasza Szczypińskiego w sprawie uzyskiwania licencji państwowych w zakresie rzeczoznawstwa majątkowego, pośrednic-

twa w obrocie nieruchomościami oraz zarządzania nieruchomościami (9971),

74) podsekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Rafała Baniaka – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Franciszka Franczaka w sprawie przywracania przez KRUS terminów składania zaświadczeń z urzędu skarbowego w trybie art. 5a ust. 5 i 7 ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników wobec nierespektowania art. 58 ust. 1 i 2 kpa (9972),

75) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie programów wspierania budownictwa mieszkaniowego oraz racjonalizacji zużycia energii w budynkach mieszkalnych (9976),

76) sekretarz stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Anny Sobeckiej w sprawie środków własnych jednostek samorządu terytorialnego (9977),

77) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Marii Wiśniowieckiej w sprawie zniesienia możliwości odliczenia przez honorowych krwiodawców określonej kwoty od podatku dochodowego od osób fizycznych (9981),

78) ministra skarbu państwa Jacka Sochy – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Leszka Świętochowskiego w sprawie rażącej niegospodarności i działania na szkodę Fabryki Aparatury Pomiarowej PAFAL SA w Świdnicy stwierdzonych w protokole kontroli oraz wystąpieniu pokontrolnym NIK z 2000 r. (9982),

79) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Józefa Laskowskiego w sprawie obowiązku płacenia podatku dochodowego przez bezrobotnych od otrzymanych z Funduszu Pracy środków na podjęcie działalności gospodarczej (9984),

80) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację poseł Marii Nowak w sprawie terminu rozstrzygnięcia konkursu dotyczącego programów stażowych dla młodych osób bezrobotnych, finansowanych z funduszy unijnych (9985),

81) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Stanisława Papieża w sprawie utrzymania Oddziału Farmakologii Klinicznej Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie w związku z potrzebą dalszego prowadzenia działalności leczniczej, naukowo-badawczej i dydaktycznej (9988),

82) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Adama Ołdakowskiego w sprawie możliwości kontynuacji programu stypendialnego realizowanego przez Agencję Nieruchomości Rolnych (9989),

83) ministra sprawiedliwości Andrzeja Kalwasa na interpelację posła Łukasza Abgarowicza w sprawie konsekwencji sporu pomiędzy T-Mobile i Elektrimem

SA a Vivendi Universal dotyczącego udziałów w Polskiej Telefonii Cyfrowej Sp. z o.o. (9991),

84) ministra edukacji narodowej i sportu Mirosława Sawickiego na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie kosztów programu informacyjnego Debata Europejska 2005 (9994),

85) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Tadeusza Matusiaka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jana Rokity w sprawie emerytur i rent w systemach mundurowych (10002),

86) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie finansowego wsparcia tworzenia w latach 2004-2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych (10003),

87) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Grzegorza Kurczuka w sprawie potrzeby nowelizacji ustawy o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych ora zmianie niektórych ustaw (10005),

88) ministra gospodarki i pracy Jacka Piechoty na interpelację posła Andrzeja Leppera w sprawie bezczynności Ministra Gospodarki i Pracy wobec przedsięwzięć Ministra Skarbu Państwa zmierzających do przyjęcia ścieżki prywatyzacji Huty Częstochowa grożącej jej likwidacją (10007),

89) podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Pawła Sztwiertni – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Andrzeja Mańki w sprawie podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie NFZ (10009),

90) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żynduła – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na interpelację posła Jerzego Polaczka w sprawie wykupu akcji Polskich Linii Lotniczych LOT SA (10012),

91) sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia Zbigniewa Podrazy – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Zbigniewa Dziewulskiego w sprawie wypłacenia przez NFZ samodzielnym publicznym zakładom opieki zdrowotnej zaległych należności z tytułu wykonania dodatkowych usług medycznych ponad ilości zakontraktowane w 2004 r. (10015),

92) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na interpelację posła Wiktora Osika w sprawie pozostawienia lasów państwowych w zasobach Skarbu Państwa (10024),

93) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na interpelację posła Jana Burego w sprawie przyznania dodatkowych środków dla woj. podkarpackiego na usuwanie szkód powodziowych dotyczących urządzeń melioracji wodnych (10027),

94) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na interpelację posłów Mieczysława Aszkielowicza i Marii Zbyrowskiej w sprawie dodatko-

wych wynagrodzeń dla nauczycieli pracujących przy nowej maturze (10038),

95) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żynduła – z upoważnienia ministra – na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstw Państwowej Komunikacji Samochodowej w woj. podlaskim (10078),

96) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żynduła – z upoważnienia ministra – na interpelację poseł Genowefy Wiśniowskiej w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstw PKS przez firmę „Connex Polska” Sp. z o.o. w woj. podlaskim (10079).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 193 ust. 2 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

ZAPYTANIA

Informuję, że wpłynęły następujące zapytania:

1) posła Wiesława Kaczmarka w sprawie postępowania ministra skarbu państwa dotyczącego bezprzetargowej sprzedaży nieruchomości należącej do spółki „Odra” SA – do prezesa Rady Ministrów (4089),

2) posła Stanisława Kalemby w sprawie zmian w ewidencji gruntów – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (4090),

3) posła Stanisława Kalemby w sprawie nabywania przez rolników przejmujących gospodarstwa w zamian za rentę prawa do płatności z tytułu ONW – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (4091),

4) posłów Wiesława Wody, Jana Kubika i Stefana Nowaka w sprawie zgodności z Prawem energetycznym umów zawieranych przez przedsiębiorstwo energetyczne „Dalkia Termika” SA z podmiotami sfery finansów publicznych – do prezesa Rady Ministrów (4092),

5) posła Zbigniewa Nowaka w sprawie przypadków zaginięcia akt zawieszonych postępowań przygotowawczych – do ministra sprawiedliwości (4093),

6) posła Zbigniewa Nowaka w sprawie nieprawidłowości w opiniowaniu sądowo-psychiatrycznym w Państwowym Szpitalu dla Psychicznicy i Nerwowo Chorych w Rybniku – do ministra sprawiedliwości (4094),

7) posła Zbigniewa Nowaka w sprawie złożenia przez NIK – Delegaturę w Opolu zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa związanego z interwencyjnym skupem zbóż – do ministra sprawiedliwości (4095),

8) posła Jana Orkiszę w sprawie pomocy kościołom i związkom wyznaniowym ze strony państwa, udzielanej w formie ulg, zwolnień podatkowych oraz darowizn – do ministra finansów (4096),

9) posła Aleksandra Grada w sprawie zwiększenia dotacji z budżetu państwa dla Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie – do ministra edukacji narodowej i sportu (4097),

10) posła Stanisława Kalemby w sprawie nieprzyznawania dopłat bezpośrednich właścicielom ziemi, którzy nie prowadzą żadnej produkcji rolnej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (4098),

11) posła Stanisława Kalemby w sprawie procedur dotyczących przekazywania przez rolników gospodarstw w zamian za rentę strukturalną – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (4099),

12) posła Stanisława Piosika w sprawie sytuacji polskiego przemysłu cukrowniczego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (4100),

13) poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie zmian reorganizacyjnych w p.p.u.p. Poczta Polska oraz obaw pracowników z nich wynikających – do ministra infrastruktury (4101),

14) posła Stanisława Szyszковского w sprawie złej kondycji finansowej „Chłodni Kieleckiej” SA oraz negatywnych skutków w postaci ograniczenia skupu owoców miękkich i innych produktów rolnych – do ministra skarbu państwa (4102),

15) posła Bogdana Lewandowskiego w sprawie możliwości pozyskania dodatkowych środków finansowych z rezerwy celowej ministra rolnictwa i rozwoju wsi niezbędnych dla utrzymania i eksploatacji urządzeń melioracji wodnych podstawowych na terenie woj. kujawsko-pomorskiego – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (4103),

16) posła Bogdana Lewandowskiego w sprawie projektu rozporządzenia regulującego fakturowanie elektroniczne – do ministra finansów (4104),

17) posła Edmunda Borawskiego w sprawie budowy południowej obwodnicy Białegostoku – do ministra infrastruktury (4105),

18) posła Antoniego Stanisława Stryjewskiego w sprawie przyczyn umorzenia przez Prokuraturę Okręgową we Wrocławiu dochodzenia dotyczącego zatrzymania przez policję w 1998 r. syna prokuratora okręgowego – do ministra sprawiedliwości (4106),

19) posła Waldy Dzikowskiego w sprawie planów prywatyzacyjnych przedsiębiorstwa H. Cegielski – LOGOCENTRUM Sp. z o.o. – do prezesa Rady Ministrów (4107),

20) poseł Barbary Hyli-Makowskiej w sprawie zwolnienia zakładów pracy chronionej z podatków VAT i CIT w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego – do ministra finansów (4108),

21) posła Tadeusza Wojtkowiaka w sprawie Wspólnej Polityki Rolnej UE w branży cukrowej – do ministra rolnictwa i rozwoju wsi (4109),

22) posła Bogdana Lewandowskiego w sprawie propozycji wprowadzenia nowego podatku lotniczego – do ministra finansów (4110),

23) posła Romualda Ajchlera w sprawie wprowadzania programu zwalczania zakaźnej choroby trzody chlewnej – Aujeszky'ego – do prezesa Rady Ministrów (4111),

24) posła Stanisława Rydzonia w sprawie zwrotu kosztów wykonania drogi gminnej na przykładzie gminy Kalwaria Zebrzydowska – do ministra infrastruktury (4112),

25) posła Mariusza Krzysztofa Grabowskiego w sprawie zasad korzystania przez nauczyciela z uprawnień pracowniczych w przypadku pokrywania się okresu urlopu macierzyńskiego z okresem urlopu na podratowanie zdrowia – do ministra edukacji narodowej i sportu (4113),

26) posłów Anny Górnej-Kubackiej i Jana Antochowskiego w sprawie niedostępności specjalistycznych badań medycznych w lecznictwie powszechnym – do ministra zdrowia (4114),

27) posła Romualda Ajchlera w sprawie eksploatacji złóż ropy naftowej i gazu ziemnego w rejonie Gorzowa Wielkopolskiego – Międzychodu – do prezesa Rady Ministrów (4115),

28) posła Romualda Ajchlera w sprawie wycofania się Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z programu pomocy finansowej dla podmiotów branży utylizacyjnej – do prezesa Rady Ministrów (4116),

29) posła Bogdana Zdrojewskiego w sprawie kwalifikacji nauczycieli szkół artystycznych – do ministra kultury (4117),

30) posła Zbigniewa Janowskiego w sprawie podstaw prawnych kontroli przeprowadzanych przez niemieckie służby celne w polskich przedsiębiorstwach na terenie RP – do ministra sprawiedliwości (4118),

31) posła Zbigniewa Nowaka w sprawie zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa utrudniania dostępu do informacji publicznej przez starostę pińczowskiego – do ministra sprawiedliwości (4119),

32) posła Zbigniewa Nowaka w sprawie nieprawidłowości w działaniu Prokuratury Rejonowej Warszawa – Żoliborz – do ministra sprawiedliwości (4120),

33) posła Zbigniewa Nowaka w sprawie nieprawidłowości w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Busku Zdroju (Ds.2455/04/S) – do ministra sprawiedliwości oraz ministra spraw wewnętrznych i administracji (4121),

34) posła Zbigniewa Nowaka w sprawie nieprawidłowości w procesie prywatyzacyjnym Pińczowskich Zakładów Kamienia Budowlanego w Pińczowie – do ministra sprawiedliwości oraz ministra skarbu państwa (4122),

35) posła Aleksandra Szczygły w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu Spółdzielni Mieszkaniowej „Odbudowa” w Nidzicy – do ministra sprawiedliwości (4123),

36) posła Aleksandra Szczygły w sprawie zawierania umów kontraktowych z pracownikami Zespołu Opieki Zdrowotnej w Lidzbarku Warmińskim – do ministra gospodarki i pracy (4124),

37) poseł Joanny Sosnowskiej w sprawie wypadków śmiertelnych i zranień spowodowanych użyciem broni myśliwskiej – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (4125),

38) poseł Sylwii Pusz w sprawie zagrożenia powodowanego przez rowerzystów na przejściach dla pieszych – do ministra spraw wewnętrznych i administracji (4126),

39) posła Jana Orkisz w sprawie liczby postępowań zawieszonych w Sądach Rejonowych w Olkuszu i Miechowie – do ministra sprawiedliwości (4127),

40) posła Tomasza Markowskiego w sprawie stanu zaawansowania postępowania prokuratorskiego dotyczącego Wielkopolskiego Banku Rolniczego – do ministra sprawiedliwości (4128),

41) posła Edwarda Maniury w sprawie przekazania dotacji budżetowej w wysokości 4 mln zł na realizację inwestycji „Rozbudowa lotniska Katowice-Pyrzowice” – do ministra finansów (4129),

42) posła Aleksandra Szczygły w sprawie postępowań przygotowawczych dotyczących nadużyć finansowych skutkujących upadłością Banku Staropolskiego SA w Poznaniu – do ministra sprawiedliwości (4130),

43) posła Aleksandra Szczygły w sprawie postępowań przygotowawczych prowadzonych przez Prokuraturę Rejonową w Braniewie – do ministra sprawiedliwości (4131),

44) posła Aleksandra Szczygły w sprawie postępowań umorzonego dochodzenia dotyczącego przywłaszczenia bydła i maszyn rolniczych na szkodę Katarzyny i Bazylego Buszowieckich – do ministra sprawiedliwości (4132),

45) posła Aleksandra Szczygły w sprawie postępowań przygotowawczych prowadzonych z zawiadomienia Aliny Czaji – do ministra sprawiedliwości (4133),

46) posła Aleksandra Szczygły w sprawie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuraturę Rejonową w Giżycku – do ministra sprawiedliwości (4134),

47) posła Aleksandra Szczygły w sprawie oceny prawidłowości postępowań przygotowawczych prowadzonych z zawiadomień Rafała Gawrońskiego – do ministra sprawiedliwości (4135),

48) posła Jana Łącznego w sprawie umieszczenia na dyplomach szkół wyższych informacji o systemie ukończenia studiów – do ministra edukacji narodowej i sportu (4136),

49) posła Jana Łącznego w sprawie utworzenia w Koszalinie wyższej szkoły zawodowej – do ministra edukacji narodowej i sportu (4137),

50) poseł Haliny Murias w sprawie rezerwy terenów pod budowę południowej obwodnicy miasta Łańcuta – do ministra infrastruktury (4138),

51) posła Wojciecha Szaramy w sprawie niefinansowania przez Śląski Oddział Wojewódzki NFZ w Katowicach leczenia pacjentów po transplantacji serca i płuc – do ministra zdrowia (4139),

52) posła Adama Lipińskiego w sprawie sytuacji ekonomicznej w Przedsiębiorstwie Farmaceutycznym Jelfa SA w Jeleniej Górze – do ministra skarbu państwa (4140),

53) posła Stanisława Piosika w sprawie uzyskania uprawnień do wykonywania badań technicznych w charakterze diagnosty – do ministra infrastruktury (4141).

Zapytania te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane adresatom.

Jednocześnie informuję, że wpłynęły następujące odpowiedzi:

1) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Jarosława Nenemana – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mirosława Krajewskiego w sprawie nielimitowanych ulg z tytułu darowizn na charytatywno-opiekuńczą działalność kościelnych osób prawnych (3749),

2) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Wojciecha Hałki – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Bogdana Zdrojewskiego w sprawie możliwości obniżania kosztów firm dostarczających usługi internetowe do małych miejscowości (3893),

3) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na zapytanie posła Władysława Stępnia w sprawie roszczeń właścicieli domów znajdujących się w pobliżu dróg lokalnych z tytułu uszkodzeń budynków wskutek dużego natężenia ruchu samochodów ciężarowych (4004),

4) podsekretarza stanu w Ministerstwie Spraw Wewnętrznych i Administracji Jerzego Mazurka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Janowskiego w sprawie wyjaśnienia właściwości organu administracji państwowej do przeprowadzenia kontroli finansowej w spółce Gminna Gospodarka Komunalna „Ochota” Sp. z o.o., której jedynym wspólnikiem jest m.st. Warszawa (4008),

5) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na zapytanie poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie zasad przyznawania kwot mlecznych (4013),

6) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na zapytanie poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie pomocy finansowej na działanie 2 „Wspieranie gospodarstw niskotowarowych” w ramach Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich (4014),

7) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka na zapytanie poseł Marii Zbyrowskiej w sprawie złego stanu dróg w powiecie dębickim (4016),

8) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Sylwesterusa Królaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zbigniewa Ziobro w sprawie wykorzystania niektórych instytucji Kodeksu karnego wprowadzonych ustawą z dnia 13 czerwca 2003 r. o zmianie ustawy Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (4021),

9) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na zapytanie posła Grzegorza Kurczuka w sprawie planowanej likwidacji Cukrowni „Opole” SA w Opolu Lubelskim (4023),

10) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Czerniawskiego w sprawie skutków dla obszarów wiejskich nowelizacji ustawy dotyczącej zagospodarowania przetrzennego (4026),

11) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na zapytanie posła Franciszka Franczaka w sprawie nieodpłatnego przekazania woj. dolnośląskiemu udziałów Skarbu Państwa we Wrocławskim Przedsiębiorstwie „Hala Ludowa” Sp. z o.o. (4029),

12) ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego na zapytanie posła Zbigniewa Dziewulskiego w sprawie zagrożenia likwidacją Klubu Garnizonowego w Mińsku Mazowieckim (4031),

13) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Aleksandra Szczygły

w sprawie możliwości objęcia nadzorem Prokuratury Krajowej postępowania dotyczącego odmowy wszczęcia dochodzenia przez Prokuraturę Rejonową w Chrzanowie (4035),

14) podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Wiesława Czyżowicza – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marii Nowak w sprawie przywrócenia Bogusława Bocka do pracy w Oddziale Celnym w Cieszyńcu (4037),

15) ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego na zapytanie posła Przemysława Gosiewskiego w sprawie nieprawidłowości w zakupach sprzętu dla Marynarki Wojennej RP, przedstawionych w artykule „Misja rabunkowa” w tygodniku „Newsweek” z dnia 3 kwietnia 2005 r. (4038),

16) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie zasadności obciążenia spółdzielców kosztami administracyjnymi związanymi z przekształceniem prawa wieczystego użytkowania gruntów w prawo własności tych gruntów (4040),

17) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Zdzisława Jankowskiego w sprawie wyjaśnienia okoliczności związanych z naruszeniem prawa w zakresie użytkowania stacji paliw w miejscowości Rychwał przy ul. Grodzieckiej w pow. konińskim (4041),

18) sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Andrzeja Grzelaka – z upoważnienia ministra – oraz sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów Elżbiety Suchockiej-Roguskiej – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Grzegorza Dolniaka w sprawie nieprzestrzegania przez funkcjonariuszy podległych Ministrowi Sprawiedliwości przepisów ustawy o rachunkowości, określających wymagania wobec głównych księgowych, oraz wyjaśnienia wydanych przez Ministerstwo Finansów interpretacji tychże przepisów (4042),

19) ministra obrony narodowej Jerzego Szmajdzińskiego na zapytanie poseł Hanny Mierzejewskiej w sprawie interpretacji ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. zmieniającej ustawę o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP (4043),

20) ministra sprawiedliwości Andrzeja Kalwasa na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka w sprawie prowadzenia przez sędziów orzekających w wydziałach gospodarczych sądów rejonowych zajęć dydaktycznych dla syndyków z zakresu prawa upadłościowego (4045),

21) sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Jana Ryszarda Kurylczyka – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Bogdana Zdrojewskiego w sprawie pobierania przez gminy opłat z tytułu parkowania pojazdów na drogach publicznych (4047),

22) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie wykładni przepisów ustawy o własności lokali do-

tyczących prawa do premii gwarancyjnej dla osoby, na rzecz której ustanowiono odrębną własność lokalu mieszkalnego (4049),

23) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Ryszarda Krystka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Jana Łącznego w sprawie ważności egzaminu państwowego na prawo jazdy w przypadku wcześniejszej utraty przez organizatora szkolenia uprawnień instruktorskich (4050),

24) podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Andrzeja Skowrońskiego – z upoważnienia prezesa Rady Ministrów – na zapytanie posła Jerzego Feliksa Budnika w sprawie wpisania aglomeracji Łęczyce do Krajowego Programu Oczyszczania Ścieków Komunalnych (4051),

25) ministra infrastruktury Krzysztofa Opawskiego na zapytanie posła Stanisława Kalemby w sprawie nieczynnych schodów ruchomych przy peronach 1 i 4 na Dworcu Warszawa Centralna (4052),

26) ministra rolnictwa i rozwoju wsi Wojciecha Olejniczaka na zapytanie posła Wiktora Osika w sprawie uznania woj. lubelskiego za strefę wolną od upraw roślin zmodyfikowanych genetycznie (4055),

27) ministra skarbu państwa Jacka Sochy na zapytanie posła Michała Figlusa w sprawie przejęcia przez Skarb Państwa majątku przedsiębiorstwa Mur-Bet Sp. z o.o. (4056),

28) ministra sprawiedliwości Andrzeja Kalwasa na zapytanie posła Aleksandra Szczygły w sprawie podjęcia czynności dyscyplinarnych wobec prezesa Sądu Okręgowego w Elblągu (4065),

29) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego na zapytanie posła Aleksandra Szczygły w sprawie postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Elblągu dotyczącego prezesa Spółdzielni Mieszkaniowej „Pojezierze” w Olsztynie (4066),

30) sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska Tomasza Podgajniaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Mieczysława Aszkiełowicza w sprawie zagospodarowania biomasy (4068),

31) sekretarza stanu w Ministerstwie Polityki Społecznej Leszka Stanisława Zielińskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie wysokości dofinansowania zakupu sprzętu rehabilitacyjnego dla stowarzyszeń (4070),

32) podsekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury Andrzeja Bratkowskiego – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Wiesława Okońskiego w sprawie wykładni przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 2 września 2004 r. dotyczącego szczegółowego zakresu i formy dokumentacji projektowej, specyfikacji technicznych wykonania i odbioru robót budowlanych oraz programu funkcjonalno-użytkowego (4072),

33) zastępcy prokuratora generalnego Kazimierza Olejnika na zapytanie posła Janusza Krasonia oraz grupy w sprawie przesłanek tymczasowego aresztowania byłego wojewody dolnośląskiego (4073),

34) podsekretarza stanu w Ministerstwie Skarbu Państwa Krzysztofa Żynduła – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Marii Nowak w sprawie aktualnej sytuacji Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku SA w Chorzowie (4074),

35) podsekretarz stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Anny Radziwiłł – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Stanisława Papieża w sprawie przywrócenia do pracy Marii Wójcikowskiej-Padalis, wizytatora do spraw obronnych Kuratorium Oświaty w Krakowie (4076),

36) podsekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości Sylwiusza Królaka – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego w sprawie przesłanek wyboru przez syndyka masy upadłościowej oferty na sprzedaż nieruchomości położonej na terenie gminy Ułęż (4080),

37) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Zdzisława Hensla – z upoważnienia ministra – na zapytanie poseł Sylwii Pusz w sprawie zasad i trybu naliczania subwencji oświatowych dla gmin (4086),

38) prokuratora krajowego, zastępcy prokuratora generalnego Karola Napierskiego – z upoważnienia mini-

stra – na zapytanie posła Aleksandra Szczygły w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu Spółdzielni Mieszkaniowej „Świt” w Ełku i zarządzaniu nią (4087),

39) podsekretarza stanu w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu Zdzisława Hensla – z upoważnienia ministra – na zapytanie posła Aleksandra Grada w sprawie zwiększenia dotacji z budżetu państwa dla Papiejskiej Akademii Teologicznej w Krakowie (4097).

Odpowiedzi te – zgodnie z art. 195 regulaminu Sejmu – zostały przekazane posłom.

Informuję również, że w regulaminowym terminie nie wpłynęła odpowiedź na następujące zapytanie:

1) posła Przemysława Gosiewskiego w sprawie tolerowania przez Ministerstwo Skarbu Państwa faktu pełnienia funkcji w organach spółek z udziałem Skarbu Państwa przez osoby, przeciwko którym toczy się postępowanie karne oraz zamieszany w afery korupcyjne związane z PZU SA, na przykładzie Krzysztofa Jamruszczaka i Romana Fulneczka – od ministra skarbu państwa (4039) – 13 dni.

Teksty interpelacji i zapytań poselskich oraz odpowiedzi na interpelacje i zapytania

INTERPELACJE

I n t e r p e l a c j a
(nr 10020)

do ministra zdrowia

w sprawie zaopatrzenia w środki pomocnicze i przedmioty ortopedyczne

Szanowny Panie Ministrze! Z woreczków stomijnych korzystają osoby po przebytych operacjach na jelicie, które nie mogą w normalny sposób załatwiać swoich potrzeb fizjologicznych. Do końca ubiegłego roku limit wyznaczony przez NFZ wynosił 300 zł na pacjenta miesięcznie, za co mógł bezpłatnie otrzymać 47 woreczków. Jeśli potrzebował więcej, terenowe oddziały funduszu wydawały zgodę na jego podwyższenie. Od 2005 r. woreczki stomijne podrożały. Jeden kosztuje 6,67 zł (wcześniej 6,29 zł). Limit pozostał na tym samym poziomie, czyli za 300 zł można otrzymać za darmo 44 zamiast 47 woreczków.

Na Opolszczyźnie ze sprzętu stomijnego korzysta około 600 osób, z czego ponad 300 – z woreczków na jelicie grubym. Dla większości ich liczba jest niewystarczająca.

W związku z powyższym proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. Na jakiej podstawie pacjenci mogą otrzymywać limit na woreczki stomijne?

2. Czy wydane indywidualne zgody w roku 2004 do zwiększonego limitu ilościowego i cenowego nie należy traktować jako prawo nabyte ubezpieczonych ze względu na kontynuację leczenia?

3. Dlaczego obowiązujące w tym zakresie przepisy stanowią barierę w dostępie do świadczeń, szczególnie w sytuacjach medycznie uzasadnionych i popartych pozytywną opinią lekarską o celowości i konieczności zwiększonej ilości tych środków?

4. Czy nie jest konieczna nowelizacja przepisów w tym zakresie?

5. Czy nie można do tego czasu udzielić dyrektorowi oddziału NFZ pełnomocnictwa do podejmowania decyzji w indywidualnych sprawach ubezpieczonych?

Z poważaniem

Poseł Zenon Tyma

Nysa, dnia 10 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10021)

do ministra zdrowia

w sprawie planu finansowego NFZ na lata 2006–2008, zaproponowanego przez Centralę NFZ

W związku z rozpoczęciem prac dotyczących Planu Finansowego NFZ na lata 2006-2007-2009 Centrala NFZ, przygotowując algorytm podziału środków wzięła pod uwagę elementy, o których mowa w art. 118 ust. 3 pkt 1 Ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, wraz ze zmianami wynikającymi z kosztów migracji pacjentów, natomiast nie dokonano korekty w oparciu o wskaźnik wynikający z liczby i rodzaju wykonanych świadczeń wysoko specjalistycznych, zaniżając tym samym koszty świadczeń zdrowotnych w województwie śląskim.

Powołując się na art. 5 pkt 39 Ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, który wyraźnie określa definicję świadczenia wysoko specjalistycznego, oraz na art. 118 pkt 3 ust. 2: „wysokość środków określonych w pkt 1 koryguje się przez uwzględnienie migracji ubezpieczonych zarejestrowanych w oddziale wojewódzkim Funduszu do świadczeniodawców z innego oddziału Funduszu oraz wskaźnika wynikającego z liczby i rodzaju wykonanych świadczeń wysoko specjalistycznych w la-

tach poprzedzających rok, w którym ten plan jest tworzony, w podziale na województwa, w relacji do liczby tych świadczeń ogółem”.

Jak wynika z propozycji podziału środków finansowanych na rok 2006, Centrala NFZ uwzględniła tylko dwa z trzech elementów algorytmu wymaganego ustawą.

Mając na uwadze powyższe fakty, proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Ministerstwo Zdrowia było informowane przez Centralę NFZ o sposobie tworzenia algorytmu podziału środków finansowych?

2. Czy Ministerstwo Zdrowia wie, że we wspomnianym algorytmie podziału środków nie uwzględniono kosztów świadczeń wysoko specjalistycznych?

3. Jakie działania podejmuje Ministerstwo Zdrowia celem wyegzekwowania zapisów Ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych, a w szczególności art. 118 pkt 3 ust. 2?

Z poważaniem

Poseł Zbyszek Zaborowski

Katowice, dnia 9 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10022)

do ministra zdrowia

w sprawie braku na liście chorób przewlekłych choroby epidermolysis bullosa (EB)

Kolejnym dowodem na to, że chorzy dotknięci ciężkimi i nieuleczalnymi chorobami są zmuszeni samotnie zmagać się z chorobą, bez jakiegokolwiek wsparcia Narodowego Funduszu Zdrowia, jest przykład osób dotkniętych EB. Choroba ta powoduje powstawanie bolesnych ran i pęcherzy na ciele. Aby móc w miarę normalnie funkcjonować, pacjent powinien stosować specjalne maści i zakładać opatrunki. Ilość zużywanych miesięcznie środków jest spora i obciąża skromne domowe budżety chorych. Miesięczny koszt to minimum 500 zł, przy czym należy dodać, że zdarza się iż w jednej rodzinie choruje więcej niż jedna osoba.

EB nie jest, niestety, wpisana na listę chorób przewlekłych, co powoduje, że za leki i środki opatrunkowe chorzy muszą płacić pełną kwotę. Leczenie EB jest refundowane tylko w przypadku, gdy chory leczy się w szpitalu. Wpisanie tej choroby na listę umożliwiłoby nabywanie maści w aptekach na ryczałt i refundację kompresów i bandaży przez NFZ.

Dodać należy, że w Polsce dotkniętych tą chorobą jest ok. 100 osób. Jest oczywiste, że kwota refundacji nie nadszarpnęłaby budżetu NFZ. Poprawiłaby się za to sytuacja osób tak bardzo pokrzywdzonych przez los.

Mając na uwadze dobro dotkniętych chorobą EB i przedstawione powyżej informacje, zwracam się do

Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytanie: Czy Ministerstwo wystosuje odpowiednie rozporządzenie, które spowoduje wpisanie choroby EB na listę chorób przewlekłych?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 6 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 9752)

do ministra gospodarki i pracy

w sprawie podstaw prawnych rozliczania kosztów zużycia energii cieplnej z wykorzystaniem tzw. podzielników ciepła oraz certyfikowania urządzeń – ponowna

Nawiązując do treści odpowiedzi na moją wcześniejszą interpelację w przedmiotowej sprawie, chciałbym zwrócić uwagę Pana Ministra na poniższe kwestie oraz poprosić o ustosunkowanie się do nich.

Jak wynika z treści odpowiedzi, nowelizacja ustawy Prawo energetyczne wprowadziła przepisy, które normują w pewnym zakresie sposób rozliczania kosztów zużycia energii w budynkach wielolokalowych.

Podstawą do wprowadzenia tych przepisów było przekonanie o konieczności zobowiązania właścicieli i zarządców budynków do znacznie większej niż dotychczas staranności dotyczącej doboru metod rozliczeń kosztów zużytego ciepła w ich zasobach mieszkaniowych oraz znacznie lepszemu nadzoru i odpowiedzialności w zakresie rzeczywistego funkcjonowania przyjętych metod rozliczeń.

Nowelizacja ta nie dotyczy jednak zmiany podstawy prawnej oraz zakresu jej regulacji w odniesieniu do urządzeń tzw. podzielników ciepła.

Jak stwierdza Pan Minister w odpowiedzi, obecnie podstawą prawną wprowadzenia do obrotu poszczególnych typów podzielników jest § 135 ust. 2 i 3 rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 12 kwietnia 2002 r. w sprawie warunków technicznych, jakim powinny odpowiadać budynki i ich usytuowanie oraz normy PN-EN 834 i PN-EN 835.

Producenci podzielników dla wprowadzenia ich do obrotu wykorzystują najczęściej normę PN-EN 834, która pozwala na wprowadzenie na rynek określonego typu podzielnika na podstawie deklaracji zgodności jego parametrów, wydanej przez producenta, z ww. normą, co oznacza, iż firma ponosi odpowiedzialność cywilnoprawną za wprowadzenie na rynek określonego podzielnika.

Jak wynika z przedstawionych mi informacji, większość zastrzeżeń odnoszących się do prawidłowości rozliczania kosztów zużycia energii cieplnej dotyczy właśnie warunków technicznych podzielników,

a skuteczne dochodzenie odpowiedzialności cywilnoprawnej od firm napotyka duże przeszkody.

W związku z tym zapytuję, czy nie właściwsze byłoby ograniczenie możliwości wprowadzenia na rynek podzielników na podstawie jedynie deklaracji o zgodności z normą na rzecz pełnej procedury certyfikowania podzielników?

Argumentem przemawiającym za takim podejściem jest również koszt ponoszony przez lokatorów budynków wielolokalowych z tytułu ogrzewania mieszkań, który poza kosztami czynszu oraz mediów stanowi kolejną, często porównywalną, jeśli nie wyższą, kwotę w budżetach domowych.

Jak Pan Minister zaznaczył w swojej odpowiedzi, zwiększenie przejrzystości i wiarygodności rozliczenia kosztów zakupu ciepła zapewniłyby ciepłomierze, ale mogą być one zastosowane w instalacji ogrzewczej w układzie poziomym. W ogromnej większości budynków, których dotyczy problem, istnieje pionowy system ogrzewczy, uniemożliwiający zastosowanie ciepłomierzy. Wynika z tego, iż poza systemem rozliczania kosztów ogrzewania na podstawie powierzchni lub kubatury pomieszczeń pozostają, wykorzystywane obecnie powszechnie, systemy podzielników.

W związku z tym, iż zaistniała sytuacja dotyka kilku milionów osób, zapytuję ponownie, czy w ocenie rządu zasadne jest stworzenie podstaw prawnych wprowadzania podzielników na rynek w randze przepisów ustawowych i takie ich sformułowanie, by wykluczyć deklaratywność zgodności warunków technicznych, którym powinny odpowiadać te urządzenia?

Posel Jerzy Polaczek

Piekary Śląskie, dnia 9 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10023)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy zachodniej obwodnicy
Gorzowa Wielkopolskiego**

Z uzyskiwanych informacji dotyczących harmonogramu budowy autostrad i dróg ekspresowych na lata 2004-2006 i lata dalsze wynika, że prowadzona jest wreszcie inwestycja długo oczekiwana przez mieszkańców naszego miasta – obwodnica zachodnia Gorzowa. Plan przewiduje prowadzenie tej inwestycji do 2007 roku. W tym czasie ma być wybudowane 9,5 km drogi ekspresowej z mostem, wiaduktami i zjazdami.

Z przekazywanych informacji wynika, że inwestycja ta zakończy się fragmentem już wybudowanej drogi wraz z wiaduktem i Rondem Zielonogórskim na skrzyżowaniu z ul. Sulęcińską. Jest to rozwiązanie połowiczne i tylko w ten połowiczny sposób rozwiąże problemy miasta. Obwodnica musi doprowadzić do ominięcia Karnina i Deszczna oraz Brzozowca, wcho-

dząc w istniejącą drogę za torami kolejowymi przecinającymi drogę S3 albo nawet omijając Trzebiszewo.

Dlatego też proszę Pana Ministra o odpowiedź na poniższe pytania:

1. Dlaczego planowanie tej ważnej inwestycji nie przewidywało kontynuacji budowy drogi poza rzeczywiste granice całej aglomeracji miejskiej?

2. W jaki sposób i z jakim tempem można naprawić popełniony błąd?

3. Na kiedy planowana jest pełna realizacja takiego całościowego przedsięwzięcia? Nie stać nas dziś na przewizorki, które są zawsze najbardziej kosztowne i trwałe.

Z poważaniem

Posel Kazimierz Marcinkiewicz

Gorzów Wlkp., dnia 13 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10024)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie pozostawienia Lasów Państwowych
w zasobach Skarbu Państwa**

Polskie lasy są dobrem ogólnonarodowym, mającym istotny wpływ na jakość życia Polaków. Są też stabilizatorem przyrody emitującym rocznie w przeliczeniu na 1 ha – 6 ton tlenu i wychwytyjącym ponad 15 ton dwutlenku węgla. Lasy te są ogólnodostępne i dają nie tylko możliwość odpoczynku całemu społeczeństwu, ale wzbogacają także rynek pracy. Nie bez znaczenia jest fakt, że Lasy Państwowe wpłacają do budżetu samorządów ponad 90 mln zł. Stanu lasów pozostających w zasobie państwa zazdrości nam wiele krajów europejskich.

Do opinii publicznej przenikają jednak informacje o próbie prywatyzacji Lasów Państwowych. Wielu ludzi, nie tylko leśników, jest z tego faktu niezadowolonych. Pojawiające się próby obciążenia lasów rekompensatami reprivatyzacyjnymi są podejmowane zarówno przez Rząd, jak i jedną z partii przygotowujących się do przejęcia władzy. Takie próby zmierzają do spowodowania zapaści ekonomicznej Lasów Państwowych, a następnie ich prywatyzacji.

Prasa podała, że projekt ustawy reprivatyzacyjnej Ministerstwa Skarbu Państwa, będący w uzgodnieniach międzyresortowych, zakłada obciążenie Lasów Państwowych na rzecz reprivatyzacji kwotą 200 mln zł rocznie przez wiele lat. Taka sytuacja może okazać się tragiczna w skutkach, zwłaszcza że dochód uzyskany przez lasy w 2004 r. wyniósł 75 mln zł. Skutki takiej decyzji nietrudno przewidzieć.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy faktycznie Ministerstwo Skarbu Państwa przygotowuje projekt ustawy prywatyzacyjnej?

2. Czy ustawa reprivatyzacyjna rzeczywiście zakłada obciążenie Lasów Państwowych na rzecz reprivatyzacji kwotą 200 mln zł?

3. Jakie skutki wywoła wprowadzenie takiej ustawy?

Z wyrazami szacunku

Posel Wiktor Osik

Łuków, dnia 11 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10025)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie potrzeby interwencji
na rynku truskawek**

Szanowny Panie Ministrze! Od początku XX wieku jednym z głównych źródeł utrzymania rolników na Kaszubach była uprawa truskawek. Sprzyjały temu korzystne warunki do ich uprawy oraz ciągnęła troska producentów o promocję truskawki jako źródła witamin i o poprawę jakości coraz to nowych jej odmian. Od kilku lat sytuacja na rynku owoców miękkich, a zwłaszcza truskawek, jest coraz trudniejsza. Mimo iż sami producenci truskawek wiele robią, by tę sytuację zmienić, m.in. zgrupowali się w specjalistycznym stowarzyszeniu, zły i bardzo ich niepokojącej tendencji nie udało się zahamować. Odwrotnie – są oni przekonani, że sytuacja z roku na rok, i to znacznie, się pogarsza, a w 2005 roku grozi im wręcz katastrofa. Tak źle, ich zdaniem, jeszcze nie było.

W związku z powyższym na prośbę Kaszubskiego Stowarzyszenia Producentów Truskawek zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Co Pana resort zrobił, by rentowność uprawy truskawek, nie tylko na terenie Kaszub, poprawić? Czy jest przygotowywana na tym rynku jakaś interwencja?

2. Jakie działania podjął resort po akcesji Polski do Unii Europejskiej, by otworzyć polskim producentom truskawek nowe rynki zbytu, szczególnie w krajach unijnych?

3. Czy wzrastający import truskawki chińskiej na polski rynek, czyniący nieopłacalną produkcję truskawki polskiej, jest wynikiem świadomej polityki resortu rolnictwa? Czy przy zastosowaniu odpowiedniej polityki celnej ten import zostanie w najbliższym czasie ograniczony?

Wdzięczny będę Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi na powyższe pytania.

Z poważaniem

Posel Jerzy Budnik

Wejherowo, dnia 11 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10026)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie rewizji przeprowadzonej
przez niemieckie służby w polskiej firmie
znajdującej się na terytorium RP**

Szanowny Panie Ministrze! Na podstawie art. 192 ust. 1 Regulaminu Sejmu składam na Pana ręce moją interpelację dotyczącą rewizji przeprowadzonej przez niemieckie służby w polskiej firmie znajdującej się na terytorium RP. Sprawa miała miejsce 6 maja, w środę, rano. Do siedziby małej firmy „Inter-Trock-Bau” w Turawie koło Opolą wkroczyli funkcjonariusze niemieckiego Urzędu Celnego. Towarzyszyła im polska policja, asesor z Prokuratury Rejonowej w Opolu oraz tłumacz. Proszę odpowiedzieć:

1. Czy w tym przypadku zasadne jest zastosowanie przepisów umowy o tzw. pomocy prawnej, którą zaskłada się opolska prokuratura? Podejrzanie o naruszenie praw pracowniczych w obszarze składek ZUS nie należy do najcięższych przestępstw w rozumieniu prawa międzynarodowego i tu nie powinno być zastosowane.

2. Czy normalną rzeczą jest, że funkcjonariusze niemieckiego Urzędu Celnego dokonują kontroli na terenie RP firm działających na jej terenie?

3. Jaką rolę w tym wydarzeniu spełniała polska prokuratura i policja podczas kontroli?

4. Jakie są przesłanki i podstawy, którymi kierowała się Prokuratura Okręgowa w Opolu i tamtejsza policja, biorąc udział w tym bulwersującym wydarzeniu?

5. Dlaczego zajście było filmowane przez stronę niemiecką i dlaczego pracowników firmy traktowano jak przestępców?

6. Czy sprawa ta jest przedmiotem zainteresowania ze strony MSZ lub Ministerstwa Sprawiedliwości i jaka jest ich opinia dotycząca tego bezprecedensowego zajścia?

Z poważaniem

Posel Janusz Dobrosz

Wrocław, dnia 10 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10027)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie przyznania dodatkowych środków
dla woj. podkarpackiego na usuwanie szkód
powodziowych dotyczących urządzeń
melioracji wodnych**

W wyniku powodzi, jaka nawiedziła województwo podkarpackie w marcu 2005 r., Podkarpacki Zarząd

Melioracji i Urzędzeń Wodnych w Rzeszowie dokonał oszacowania strat i ustalił wielkość powstałych szkód na urządzeniach melioracji wodnych podstawowych oraz w obrębie koryt cieków, w stosunku do których, zgodnie z ustawą Prawo wodne, marszałkowi województwa zostało powierzone wykonywanie praw właścicielskich.

Łączna wartość tegorocznych i ubiegłorocznych szkód wynosi 23,7 mln zł. Z uwagi na fakt, iż do chwili obecnej nie zostały przyznane z rezerw celowych budżetu państwa jakiegokolwiek środki na ich usuwanie, wiele szkód z roku ubiegłego powiększyło swój zakres rzeczowy, w związku z czym wzrósł koszt ich usunięcia. Dotychczas nie zostały również w całości zlikwidowane szkody, jakie spowodowały powodzie w latach 1997-2001.

Z powyższego wynika, że potrzeby województwa podkarpackiego w zakresie usuwania skutków powodzi są ogromne i niezaspokojone, a ich wysokość stale wzrasta.

Wiele z wykazanych w roku bieżącym zadań to szkody stwarzające duże zagrożenie dla infrastruktury (zabudowań, dróg, mostów itp.), a najpoważniejsze z nich to:

- przerwanie wału rzeki Wisłok w miejscowości Jasionka gm. Trzebownisko,
- zniszczenie zapory na zbiorniku Kamionka w miejscowości Kamionka gm. Ostrów,
- oberwanie skarp zagrażające budynkom mieszkalnym, na potoku Glemieniec w miejscowości Czarna,
- przebicia filtracyjne pod wałami (przeziąki) rzek Wisły i Sanu, zagrażające ich przerwaniem – na łącznej długości ok. 9 km,
- uszkodzenia ponad 440 km rzek i potoków.

Są to zadania, które należy realizować w trybie pilnym, w celu uniknięcia dalszych niebezpieczeństw.

Szkody stwarzające mniejsze zagrożenie, a takich również jest wiele, nie mogą zostać pominięte i nie można pozwolić na zaniechanie ich likwidacji. Nieusuwanie ich na bieżąco powoduje, że stan techniczny urządzeń jest coraz bardziej niezadowolający, a to z kolei jest przyczyną lokalnych powodzi powodujących szkody stanowiące duży problem społeczny.

Obowiązek utrzymania ww. urządzeń wynika z art. 75 ust. 1 ustawy Prawo wodne i obciąża marszałka województwa. Zadania w zakresie utrzymania urządzeń melioracji wodnych marszałek województwa realizuje jako zadania z zakresu administracji rządowej. Samorząd Województwa nie posiada jednakże środków własnych na finansowanie przedmiotowych zadań, a kwoty na ich realizację zabezpieczone są corocznie w ustawie budżetowej.

W tym stanie rzeczy jedyne źródło pozyskiwania dodatkowych środków pozwalających na usunięcie szkód powodziowych na urządzeniach melioracji wodnych znajdują się w rezerwie celowej budżetu państwa.

Biorąc pod uwagę powyższe, proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na niżej wymienione pytania:

1. Czy Pan Minister przewiduje przekazanie dla województwa podkarpackiego w 2005 r. dodatkowych środków pozwalających na usunięcie szkód powodziowych na urządzeniach melioracji wodnych?

2. W przypadku negatywnej odpowiedzi na wyżej wymienione pytanie, jak Ministerstwo Rolnictwa

i Rozwoju Wsi zamierza zapobiec pogarszającemu się stanowi technicznemu urządzeń melioracyjnych w województwie podkarpackim?

Oczekując odpowiedzi Pana Ministra, pozostaję z wyrazami szacunku.

Posel Jan Bury

Rzeszów, dnia 9 maja 2005 r.

Interpelacja (nr 10028)

do ministra gospodarki i pracy

w sprawie wymogów formalnych, jakie powinna spełnić gmina, zakładając wystąpienie o dotację ze środków Unii Europejskiej na planowaną inwestycję, na przykładzie planów odbudowy Domu dla Bezdomnych „Arka N”, prowadzonego na terenie Raciborza przez Stowarzyszenie Przyjaciół Człowieka „Tęcza”

Szanowny Panie Ministrze! Działając na podstawie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora – art. 14 ust. 1 pkt 7 z dnia 9 maja 1996 r. (Dz.U. 1996 Nr 73, poz. 350 z późniejszymi zmianami) oraz art. 191-193 Regulaminu Sejmu (MP 2002 Nr 23, poz. 398), zwracam się do Pana Ministra w sprawie wymogów formalnych, jakie powinna spełnić gmina, zakładając wystąpienie o dotację ze środków Unii Europejskiej na planowaną inwestycję, na przykładzie planów odbudowy Domu dla Bezdomnych „Arka N”, prowadzonego na terenie Raciborza przez Stowarzyszenie Przyjaciół Człowieka „Tęcza”.

Działające od dwóch lat na terenie Gminy Racibórz Stowarzyszenie Przyjaciół Człowieka „Tęcza” prowadzi Noclegownię i Dom dla Bezdomnych „Arka N”, Hostel dla Ofiar Przemocy Domowej i Centrum Matki z Dzieckiem „Maja” oraz Zespół Mieszkań Readaptacyjnych. Mieszkańcy ośrodków biorą udział w realizowanym z powodzeniem kompleksowym „Czterostopniowym Gminnym Programie Wychodzenia z Bezdomności”.

Program ten w roku 1999 został jednogłośnie przyjęty przez Radę Miasta Racibórz jako Program Gminny, zaś w roku 2000 został zgłoszony w ogólnopolskim konkursie „Innowacje w miastach – Miasto 2000” i otrzymał I nagrodę.

Wzmiankowane ośrodki, których mieszkańcy biorą udział w Programie, od kwietnia 2003 roku, prowadzone są (w ramach zadań własnych Gminy, wskazanych w ustawie o samorządzie gminnym) przez Stowarzyszenie Przyjaciół Człowieka „Tęcza”. Stowarzyszenie powstało jako odpowiedź na potrzebę prowadzenia placówek interwencyjnych tego typu na terenie miasta oraz poradnictwa i terapii rodzin.

Osoby rozpoczynające drogę wychodzenia z bezdomności trafiają najpierw do Noclegowni lub Domu dla Bezdomnych „Arka N”. Ośrodek ten mieści się przy ul. Topolowej 15 w Raciborzu (dzielnica Sudół). Obok

działalności socjoterapeutycznej ośrodek prowadzi gospodarstwo rolne, w tym: pola uprawne, sad, hodowlę dla potrzeb własnych świń, kur i kóz. Posiada też 3 konie służące nieodpłatnie dzieciom i młodzieży z terenu miasta Raciborza do celów rekreacyjnych. Nieruchomość, która jest jego siedzibą, jest własnością Gminy Racibórz. Pierwotnie od 1994 roku znajdował się tu „Markot 4”, od czerwca 1997 roku i aktualnie, właśnie Noclegownia i Dom dla Bezdomnych „Arka N”.

Tymczasem w czerwcu 2004 roku Gmina Racibórz otrzymała informację, że w zakres opracowania dokumentacyjnego zbiornika retencyjnego „Racibórz Dolny”, który powstanie w najbliższych latach, wchodzi m.in. nieruchomość położona w Raciborzu przy ul. Topolowej 15, opisana działkami gruntu 517, 518, 519, 521 i 524 o łącznej powierzchni 1.7629 ha, której częścią składową są zabudowania mieszkalno-socjalno-użytkowe, gdzie mieści się właśnie Noclegownia i Dom dla Bezdomnych „Arka N”.

W sprawie przekazania do likwidacji obiektu pod potrzeby zbiornika Gmina przeprowadziła rozmowy zarówno z Regionalnym Zarządem Gospodarki Wodnej z siedzibą w Gliwicach, oddziałem w Raciborzu, który jest odpowiedzialny w imieniu Skarbu Państwa za realizację inwestycji, jak również ze Stowarzyszeniem Przyjaciół Człowieka „Tęcza” z siedzibą w Raciborzu.

Pierwotnym zamysłem, wynikającym z podjętych dyskusji, była odbudowa tej placówki w dzielnicy Studzienna przy ulicy Sosnowieckiej. Teren ten, obejmujący ok. 2 ha areалу, stanowiący część działki nr 1475/173 (łączna powierzchnia 5.7481 ha) pozostaje własnością Agencji Nieruchomości Rolnych. Gmina zwróciła się więc do Agencji z propozycją nieodpłatnego przekazania owej nieruchomości w trybie art. 24 ustawy z dnia 19 października 1991 roku o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz.U. Nr 208, poz. 2128 z 2004 r.). Agencja Nieruchomości Rolnych wstępnie wyraziła zgodę na dokonanie tej czynności, po spełnieniu przez Gminę określonych warunków formalnoprawnych.

W tym celu Regionalny Zarząd Gospodarki Wodnej Gliwice, Inspektorat w Raciborzu, wykonał operat szacunkowy nieruchomości. Nieruchomość wyceniona została na kwotę 1.929.9000 złotych.

Czyniąc kolejne kroki w tej kwestii, Urząd Miasta Racibórz przygotował trzy warianty rozwiązania problemu siedziby ośrodka.

Wariant I

Zbycie nieruchomości za ok. 2 miliony złotych i odtworzenie ośrodka w dzielnicy Sudoł przy ul. Sosnowieckiej. Koszty odtworzenia poniesie Gmina, przy ewentualnym wykorzystaniu środków unijnych.

Wariant II

Odtworzenie ośrodka kosztem i staraniem inwestora zbiornika do wysokości wynegocjowanej ceny ok. 2 milionów złotych, przy czym byłby to obiekt o mniejszej kubaturze oraz mniejszej ilości miejsc do zakwaterowania.

Wariant III

Zaniechanie budowy ośrodka. Pozyskane ze sprzedaży środki można przeznaczyć na zakup byłej szkoły „RAFAKO S.A.” w celu zaadaptowania jej na 36

mieszkań socjalnych, w których można byłoby realizować program wychodzenia z bezdomności, jak również wykorzystać część mieszkań na potrzeby mieszkaniowe osób najuboższych.

Po konsultacjach wszystkich zainteresowanych stron wszelkie racje skłaniają się do wyboru Wariantu I. Nawet szacując wstępnie, wiadomo jednak, iż kwota 2 milionów zł nie wystarczy na odtworzenie ośrodka w jego dotychczasowym kształcie. Zaniechanie inwestycji z powodu braku środków finansowych byłoby niewątpliwie zaprzeczeniem wszystkich dotychczasowych – nierzadko spektakularnych – dokonań na tym polu, jednak – jak wiadomo – plany tego typu należy opierać na realnych podstawach, z dopełnieniem wszystkich wymaganych procedur. Stąd – zakładając potrzebę ubiegania się o dofinansowanie ze środków unijnych – przy projektowaniu dalszych działań wyłoniła się istota sprawy: fakt, iż Plan Przestrzennego Zagospodarowania Miasta Racibórz na rok 2005 nie przewiduje wskazanej działki pod przyszłą inwestycję (Dom dla Bezdomnych).

Aby zatem już na tym etapie rozstrzygnąć formalne i prawne możliwości ubiegania się o dofinansowanie powyższej inwestycji, które zdecydują o jej dalszych losach, kluczowa będzie odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy warunkiem bezwzględnie koniecznym do ubiegania się o dotacje ze środków Unii Europejskiej, mające pomóc we współfinansowaniu odbudowy Domu Dla Bezdomnych, jest znajdowanie się stosownego zapisu w Gminnym Planie Zagospodarowania Przestrzennego o możliwości budowy takiego obiektu?

2. Jeśli zaś konieczności takiej nie ma, to czy istnieją inne wymogi formalne, których musiałaby dopełnić gmina, względnie podmiot bezpośrednio ubiegający się o dofinansowanie z racji realizacji tejże inwestycji (w ramach zadań własnych gminy wskazanych w ustawie o samorządzie gminnym)?

Mając powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionej kwestii i stosowną odpowiedź w trybie ustawy o wykonywaniu mandatu posła i senatora.

Z poważaniem

Posel Bolesław Piecha

Rybnik, dnia 6 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10029)

do ministra zdrowia

w sprawie protestu przeciwko propozycji ministra zdrowia dotyczącej wpisania środków antykoncepcyjnych na listę leków refundowanych

Badania medyczne potwierdzają, że u kobiet stosujących antykoncepcję hormonalną wzrasta ryzyko wystąpienia raka szyjki macicy i raka piersi. Wielu ginekologów ostrzega, że w przypadku wszystkich hormo-

nalnych środków antykoncepcyjnych możliwe jest działanie wczesnoporonne. Oprócz tego powszechność środków antykoncepcyjnych jest jedną z przyczyn katastrofy demograficznej, która charakteryzuje się małą i wciąż malejącą liczbą urodzeń, np. w 2004 roku urodziło się w naszym kraju 365 tys. dzieci, czyli o około 35% mniej niż w 1990 roku.

Z wypowiedzi Pana Ministra dla mediów wynika, że pomimo iż podczas uchwalania ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowych ze środków publicznych w sierpniu ubiegłego roku głosami opozycji udało się odrzucić wysuniętą przez lewicę propozycję dołączenia ww. środków do kategorii leków refundowanych, Pan Minister zamierza wrócić do tego pomysłu.

Wobec wyżej opisanych faktów uprzejmie proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Na jakiej podstawie środki antykoncepcyjne można zaliczyć do leków? Przecież nie mają one nic wspólnego z leczeniem, ochroną i ratowaniem zdrowia, wprost przeciwnie.

Czy nie sądzi Pan, że taki krok nie służy ani zdrowiu Polek, ani rozwojowi społeczeństwa polskiego, natomiast służy tzw. przemysłowi antykoncepcyjnemu?

Z poważaniem

Posel Andrzej Mańka

Lublin, dnia 12 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10030)

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie opóźnień w podpisywaniu umów
na dofinansowanie przedsiębiorców w ramach
Zintegrowanego Programu Operacyjnego
Rozwoju Regionalnego**

Podczas moich spotkań ze środowiskami małopolskich przedsiębiorców często poruszany jest problem utrudnień wynikających z niemożności podpisywania umów na dofinansowanie z funduszy unijnych prowadzonych przez nich podmiotów – w ramach programu ZPORR dla mikroprzedsiębiorstw (tzw. działanie 3.4). Brak takiej możliwości jest spowodowany, ich zdaniem błędnym opracowaniem umów przez Ministerstwo Gospodarki i Pracy, co całkowicie blokuje przedsiębiorcom rozpoczęcie zaplanowanych inwestycji. Pociąga to za sobą szereg negatywnych konsekwencji dla podmiotów zainteresowanych otrzymaniem dotacji, pomimo że ich wnioski zostały już pozytywnie zweryfikowane.

Zakładając terminowe podpisanie umów na dofinansowanie, przedsiębiorstwa wkalkulowały w swą działalność płynące z tego faktu przyszłe korzyści, podejmując konkretne plany inwestycyjne oraz zobowiązania wobec swych kontrahentów, a także starając

się o kredyty bankowe, których otrzymanie w obecnej sytuacji jest niemożliwe.

Mając powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o informację, czy:

Ministerstwo Gospodarki i Pracy podjęło, lub zamierza podjąć, działania zmierzające do usunięcia powstałych przeszkód i niezwłocznego rozpoczęcia podpisywania umów w ramach programu ZPORR dla mikroprzedsiębiorstw?

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na moją interpelację.

Z poważaniem

Posel Kazimierz Chrzanowski

Kraków, dnia 10 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10031)

do ministra kultury

**w sprawie podwyższenia dotacji przyznanej
na 2005 r. samorządowi woj. podlaskiego
na podstawie rozporządzenia Rady Ministrów
z dnia 8 czerwca 2004 r. dotyczącego zakresu
zadań objętych mecenatem państwa
wykonywanych przez samorządowe instytucje
filmowe i instytucje kultury oraz udzielania
dotacji na te zadania**

Szanowny Panie Ministrze! Województwo podlaskie otrzymało na 2005 rok dotacje z Ministerstwa Kultury na działalność samorządowych instytucji kultury na poziomie 800 tys. złotych, co w stosunku do wniosków przez Samorząd Województwa Podlaskiego na kwotę 6 952 000 zł stanowi zaledwie 11,5% wnioskowanych środków. Taka sytuacja stanowi istotne zagrożenie bytu siedmiu wojewódzkich samorządowych instytucji kultury, mogąc w efekcie doprowadzić do ich zamknięcia. Samorząd województwa nie jest w stanie uzupełnić brakującej kwoty środkami własnymi, gdyż znajduje się w trudnej sytuacji finansowej. Sejmik z budżetu województwa w 2005 roku przeznaczył dotację dla instytucji kultury na poziomie 14 410 642 zł, która jest wyższa od dotacji ubiegłorocznej o 344 149 zł. Jedynie przyznanie dotacji z rezerwy celowej budżetu państwa na poziomie wnioskowanym przez Samorząd Województwa Podlaskiego jest w stanie zapewnić istnienie i prowadzenie podstawowej działalności placówek kultury prowadzonych przez województwo podlaskie.

Wobec powyższego stawiam Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy widzi Pan Minister możliwość zwiększenia dotacji z rezerwy budżetu państwa na działalność placówek kultury prowadzonych przez Samorząd Woje-

wództwa Podlaskiego do poziomu wnioskowanego, to jest 6 952 000 zł?

2. Jak mają przetrwać 2005 rok podlaskie placówki kultury wobec tak niskiego poziomu ich finansowania?

3. Dlaczego doszło do tak drastycznego ograniczenia poziomu dotacji?

4. W jakim stopniu Samorząd Województwa Podlaskiego wykorzystywał otrzymywane dotacje zgodnie z przeznaczeniem, to jest na funkcjonowanie placówek kultury?

Z poważaniem

Posel Wojciech Borzuchowski

Zambrów, dnia 11 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10032)

do ministra infrastruktury

w sprawie zmian reorganizacyjnych PPUP Poczta Polska na przykładzie Rejonowego Urzędu Poczty w Łomży

Szanowny Panie Ministrze! W obecnym czasie trwa restrukturyzacja Poczty Polskiej. Zmiany reorganizacyjne w Urzędach Poczтовых zaczęły się od 1 maja 2005 r. W ich efekcie powstały dwa centra: Centrum Usług Pocztowych (CUP) i Centrum Usług Koncesjonowanych (CUK) Warszawa, podlegające Dyrekcji Generalnej Poczty Polskiej. W ramach pionizacji CUP i CUK utworzono Oddziały Regionalne tych Centrów – w Białymstoku i Olsztynie. Oddziałom Regionalnym tych Centrów podlegają Oddziały Rejonowe. W przypadku województwa podlaskiego przewidziano utworzenie Oddziału Rejonowego w Suwałkach, pomijając w niezrozumiały sposób utworzenie takiego Oddziału w Łomży, gdzie dotychczas analogicznie do Suwałk zlokalizowany jest Rejonowy Urząd Poczty. W przypadku Centrum Usług Pocztowych w Łomży przewidziano jedynie przedstawicielstwo, w którym zatrudnionych będzie kilka osób. W przypadku Centrum Usług Koncesjonowanych, które przejmie Straż Poczтовую, ma powstać w Łomży Oddział Terenowy, co byłoby korzystnym rozwiązaniem, ale nie jest to jeszcze pewne.

Rejonowy Urząd Poczty w Łomży, prawdopodobnie jako jedyny z nielicznych w kraju, nie będzie posiadał w założeniach restrukturyzacji statusu Oddziału Rejonowego w ramach tworzonych pionów, co doprowadzi do przeniesienia znacznej części kompetencji administracyjnych do Oddziału Rejonowego w Białymstoku. Skutkiem tak drastycznej restrukturyzacji będzie zmniejszenie zatrudnienia, a tym samym zwolnienia pracowników lub propozycja pracy poza miejscem zamieszkania, co w wielu przypadkach będzie jednoznaczne z rezygnacją z pracy.

Wobec powyższego stawiam Panu Ministrowi następujące pytania:

1. Czy w ramach prowadzonej restrukturyzacji Poczty Polskiej widzi Pan Minister możliwość utworzenia w Łomży Oddziału Rejonowego Centrum Usług Pocztowych i Centrum Usług Koncesjonowanych?

2. Czy konieczna jest tak drastyczna restrukturyzacja Rejonowego Urzędu Poczty w Łomży, która może spowodować w efekcie utratę pracy przez znaczną część pracowników Łomżyńskiego RUP?

3. Dlaczego w Łomży mają powstać jedynie przedstawicielstwa w sytuacji, gdy w większości siedzib obecnych RUP-ów są tworzone Oddziały Rejonowe CUP i CUK?

4. Co stanie się z pracownikami Rejonowego Urzędu Poczty w Łomży w wyniku tak drastycznych zmian i co Pan Minister ma im do zaproponowania w zakresie kontynuacji zatrudnienia?

Z poważaniem

Posel Wojciech Borzuchowski

Zambrów, dnia 13 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10033)

do ministra gospodarki i pracy

w sprawie oceny aktualnego poziomu produkcji przemysłowej i zagrożeń dla polskiej gospodarki

Brak obiektywnych ocen i jasnych mierników stanu naszej gospodarki jest przyczyną wielu błędnych wniosków w sferze gospodarczej jak i ekonomicznej.

Wnioski te często naciągane służą do różnych uzasadnień, w tym uspokajania opinii publicznej i często odpowiednich czynników, autorów przyszłych programów, w tym Rządu. Ma to negatywne skutki, które powodują, że nie można skutecznie reagować na zjawiska ekonomiczne.

W odczuciu społecznym jest to główną przyczyną trudności w poszukiwaniu optymalnych rozwiązań.

Jednym z przykładów potwierdzających powyższą tezę jest częste odnoszenie się do wyników wzrostowych w gospodarce z okresu przełomu wejścia naszego do Unii Europejskiej (II kwartał 2004 r.). Faktycznie nie był to wzrost gospodarczy, a korzystna koniunktura wystąpiła na skutek zmiany stawki VAT-u i po części wpływu wymiany przygranicznej na wielkość handlowe. Podobnym przykładem może być pokazywany wzrost produkcji budowlano-montażowej I kwartału 2005 r. do analogicznego okresu roku 2003. Faktycznie wyniki w przemyśle przetwórczym, budownictwie i handlu są gorsze niż przed rokiem. Pogorszyła się również dynamika sprzedaży detalicznej.

Jakie jest stanowisko Rządu do powyższych informacji, które pochodzą z oficjalnych źródeł, a co ma

swoje odbicie i potwierdzenie w zmniejszeniu się realnego poziomu płac, emerytur i rent pracowniczych, w rzeczywistym wzroście bezrobocia jak i ilości pozostających osób bez prawa do zasiłku?

Sytuacja gospodarcza oraz społeczna kraju jest bardzo trudna, a występujące zagrożenia są tym bardziej niepokojące, że będą pogłębiać obecny stan. Bez wzrostu potencjału gospodarczego nie można liczyć na poprawę sytuacji społecznej. Ustalone limity w dyrektywach unijnych zmuszają nas do ograniczania produkcji przemysłowej i w rolnictwie. Ten proces trwa, a system dopłat dla rolnictwa wychodzi temu na przeciw. Stajemy się importerem z coraz większą częścią społeczeństwa oczekującą na pomoc z zewnątrz. Ten stan zmierza do pomniejszania naszej roli wśród krajów rozwijających się.

Posel Stanisław Dulias

Tarnowskie Góry, dnia 16 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10034)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie potrzeby podnoszenia kwalifikacji
przez nauczycieli z zakresu informatyki**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się do Pana Ministra w sprawie organizacji podnoszenia kwalifikacji dla nauczycieli z zakresu informatyki. Zgodnie z posiadanymi informacjami gminy nie mają środków finansowych, a tym samym nie planują szkoleń dla nauczycieli z zakresu informatyki. Jest to szczególnie istotne w sytuacji, gdy szkoły gminne otrzymują pracownie informatyczne sfinansowane ze środków MENiS. Proszę Pana Ministra o odpowiedź:

1. Jakie środki finansowe przekazuje Ministerstwo na rzecz podnoszenia kwalifikacji przez nauczycieli oraz jaka ich część przekazywana jest na szkolenia nauczycieli z zakresu informatyki?

2. Czy Pan Minister przewiduje utworzenie stanowiska nauczyciela koordynatora informatyki, którego zadaniem byłoby koordynowanie wprowadzania elementów informatyki na innych przedmiotach oraz prowadzenie szkoleń z zakresu nowości informatycznych? Koordynator ten byłby równocześnie nauczycielem ze zniżką godzin dydaktycznych.

3. Czy Ministerstwo posiada informację, jak przedstawia się sytuacja związana z konserwacją i naprawami sprzętu komputerowego w pracowniach zakupionych ze środków MENiS?

4. Czy MENiS posiada plan dotyczący unowocześniania istniejących już w szkołach i placówkach oświatowych pracowni komputerowych?

Z wyrazami szacunku

Posel Maria Nowak

Chorzów, dnia 9 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10035)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wprowadzenia do statutów miast i gmin
zapisów umożliwiających ich mieszkańcom
podejmowanie tzw. inicjatyw uchwałodawczych**

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim okresie pojawiają się inicjatywy obywatelskie mające na celu wprowadzenie do statutów miast i gmin zapisów umożliwiających ich mieszkańcom podejmowanie tzw. „inicjatyw uchwałodawczych”. Wobec powyższego proszę Pana Ministra o zajęcie stanowiska i odpowiedź:

1. Czy istnieje możliwość wnoszenia projektów uchwał pod obrady samorządu lokalnego oraz Sejmiku Samorządowego, analogicznie jak ma to miejsce w przypadku obywatelskich projektów ustaw wnoszonych do Sejmu RP?

2. W jakich okolicznościach może to mieć miejsce i na podstawie jakich przepisów prawnych?

Z wyrazami szacunku

Posel Maria Nowak

Chorzów, dnia 9 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10036)

do ministra obrony narodowej

**w sprawie niewywiązywania się
przez Ministerstwo Obrony Narodowej
ze zobowiązań zawartych w planie restrukturyzacji
Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni**

Szanowny Panie Ministrze! 18 czerwca 2003 roku został zatwierdzony przez Pana Ministra plan restrukturyzacji Stoczni Marynarki Wojennej w Gdyni na lata 2003–2006. Zapisane w nim zostały m.in. zobowiązania po stronie Ministerstwa Obrony Narodowej, z których resort do dzisiaj nie wywiązał. To jest jedna z głównych przyczyn obecnych problemów Stoczni, które doprowadziły do protestów reprezentujących załogę związków zawodowych (vide Oświadczenie z dnia 10 maja 2005 roku przesłane także do Pana Ministra).

W planie restrukturyzacyjnym, o którym wspominał wyżej, MON miał m.in. zabezpieczyć 5 mln na odpłaty dla zwolnionych pracowników, a 20 mln na inwestycje. Resort zobowiązał się także do pomocy w uzyskaniu kredytów dla Stoczni na działalność bieżącą, a także do reprezentowania interesu pracowników zatrudnionych we wszystkich wojskowych przedsiębiorstwach remontowo-produkcyjnych w pracach legislacyjnych nad emeryturami pomostowymi. Z obie-

canych 25 mln Stocznia otrzymała zaledwie 5,6 mln, mimo iż złożyła stosowne wnioski zgodnie z ustawą z dnia 7.10.1999 r. „o wspieraniu restrukturyzacji przemysłowego potencjału obronnego i modernizacji technicznej Sił Zbrojnych RP”.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kiedy MON wywiąże się ze zobowiązań przyjętych na siebie w podpisany przez Pana Ministra planie restrukturyzacji Stoczni MW?

2. W jaki sposób resort zamierza pomóc Stoczni w uzyskaniu płynności finansowej, co umożliwi kontynuowanie procesu produkcyjnego, a także wypłatę zaległych pensji?

3. Jakie są powody uchylania się przez Pana Ministra od spotkania z Dyrekcją Stoczni MW, jej Radą Pracowniczą, działającymi tam związkami zawodowymi? O takie spotkanie Stocznia i strona związkowa zabiega bezskutecznie od dłuższego czasu, licząc na to, że wyjaśni ono obecną sytuację Stoczni oraz jej perspektywy.

Uprzejmie proszę Pana Ministra o szybką odpowiedź na powyższe pytania.

Z poważaniem

Poseł Jerzy Feliks Budnik

Wejherowo, dnia 13 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10037)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie oceny legalności działań prezesa IPN
Leona Kieresa w związku z podaniem
do publicznej wiadomości danych tajnego
współpracownika służb bezpieczeństwa PRL
wywodzącego się ze środowiska duchownych**

Panie Ministrze! Miesiąc po śmierci Ojca Świętego Jana Pawła II, Największego Polaka, w czasie zadumy i wielkiego smutku prezes Instytutu Pamięci Narodowej – Leon Kieres dopuszcza się niegodnego zachowania. Wskazuje on o. Konrada Hejmo jako agenta, który donosił aparatowi bezpieczeństwa PRL na Jana Pawła II. Fakt donoszenia podaje do publicznej wiadomości. Karygodność tego zachowania polega na tym, że Kieres nie wskazał imiennie innych osób, które z wyżej wymienionym współpracowały. Musiały przecież istnieć osoby, które od o. Hejmo informacje o Ojcu Świętym uzyskiwały. Ponadto dziwi fakt pominięcia osób, którym informacje przekazywano. Uważam, że nazwiska wszelkich osób uczestniczących w tym skandalu nie mogą pozostać anonimowe. Trzeba więc dane personalne tych osób bezwzględnie ujawnić bez względu na to, kim są i gdzie się obecnie znajdują. Ponadto wiadomym jest, że w otoczeniu Ojca Świętego (wcześniej arcybiskupa krakowskiego) pracowało prawdopodobnie kilkudziesięciu agentów. Interesujące więc jest, czemu Instytut Pamięci Narodowej przedstawił wybiórczo nazwisko tylko jednego agenta? Zachodzi więc uprawdopodobnione podejrzenie, że Instytut Pamięci Narodowej za przyczyną jego szefa Kieresa nie realizuje w sposób bezstronny swych ustawowych obowiązków.

W związku z przedstawioną sprawą kieruję następujące pytania:

1. Jak wytłumaczyć niezgodne z procedurą prawa działania IPN? Powinien on przedstawić pełną listę tajnych współpracowników, którzy inwigilowali abp. krakowskiego, później kardynała, a następnie Ojca Świętego Jana Pawła II. Informacje te powinny być również na bieżąco udostępnione historykom oraz prokuratorom IPN.

2. Przed oficjalnym podaniem do publicznej wiadomości informacji Sąd musi orzec, czy materiały w teczkach są wiarygodne. Z informacji podanych przez IPN wynika, że materiały te są tylko poszlakowe. Czy nie doszło do złamania prawa zdaniem Pana Ministra?

3. Czy zachowanie Prezesa IPN rozpoczyna lustrację duchownych w Polsce?

4. Czy wybiórcze wyciągnięcie tej sprawy i nieobiektywne przedstawienie jej ma sprzyjać obniżeniu pozycji Kościoła katolickiego oraz Ojca Świętego Jana Pawła II? Czy może ma służyć odwróceniu uwagi od gigantycznych afer gospodarczych, których autorami są politycy z pierwszych stron gazet?

Poseł Gertruda Szumska

Warszawa, dnia 6 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10038)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie dodatkowych wynagrodzeń
dla nauczycieli pracujących przy nowej maturze**

Szanowny Panie Ministrze! Nowa matura oznacza dla nauczycieli dodatkowe obowiązki, które wiążą się z większym wymiarem czasu pracy. Chodzi szczególnie o nauczycieli przepytujących uczniów na ustnej maturze lub pilnujących porządku w trakcie egzaminów pisemnych, dla których nie są przewidziane dodatkowe wynagrodzenia. Czy Pan Minister nie sądzi, że nauczycielom pilnującym porządku lub przepytującym uczniów na egzaminie, którzy często pracowali nawet po 12–15 godzin, nie należy się wynagrodzenie tak jak nauczycielom sprawdzającym prace maturalne? Przecież egzaminowanie maturzystów to ogromna praca intelektualna oraz obowiązki wiążące się z dużą odpowiedzialnością, którą należałoby docenić. Kodeks pracy określa, że za wykonaną pracę należy się zapłata.

Moja interpelacja dotyczy następujących kwestii:

1. W jaki sposób Pan Minister chce uregulować zaistniałą sytuację z pokrzywdzonymi nauczycielami, którzy domagają się wynagrodzenia za swoją pracę?

2. Czy przewiduje się prawne uregulowanie zasad, w oparciu o które nauczyciele będą egzaminować maturzystów w kolejnych latach?

Z wyrazami szacunku i poważania

Posłowie Mieczysław Aszkiełowicz
i Maria Zbyrowska

Olsztyn, dnia 17 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10039)

do ministra kultury

**w sprawie zmniejszenia dotacji
na instytucje kulturalne**

Szanowny Panie Ministrze! Jestem zaniepokojony informacją dotyczącą zmniejszenia przez Ministerstwo Kultury dotacji na placówki kulturalne w województwie warmińsko-mazurskim. Instytucje kultury takie jak np. Teatr im. Stefana Jaracza, Centrum Edukacji i Inicjatyw Kulturalnych, Biblioteka Wojewódzka, Filharmonia Olsztyńska, Muzeum Warmii i Mazur, Teatr Dramatyczny w Elblągu, Centrum Edukacji i Współpracy Międzynarodowej, Muzeum Kopernika we Fromborku oraz Skansen w Olsztynku na trwałe wpisały się w historię Warmii i Mazur i nie są obojętne dla mieszkańców naszego regionu. To właśnie dzięki takim instytucjom możemy poznać historię naszego regionu. Również są atrakcją dla zwiedzających nasze województwo turystów.

Placówki kulturalne to nie tylko gromadzenie zbiorów lub wystawianie sztuki, to również szeroko zakrojona współpraca z miejscową ludnością i nie tylko.

Działalność dydaktyczna przejawia się również w organizowaniu licznych konferencji, ekspedycji naukowych oraz spotkań tematycznych. Teatry, muzea, filharmonie i inne jednostki kulturalne to również ludzie tam pracujący, których osobiste zaangażowanie oraz praca nadaje tym instytucjom wyjątkowy charakter.

Wszystkie te instytucje egzystują dzięki pieniądзом naszych podatników, które dzielone przez Ministerstwo Kultury otrzymują samorządy. Z powodu oszczędności na tak ważnych placówkach nasz region zostanie pozbawiony dorobku kulturowego.

Moja interpelacja dotyczy następujących kwestii:

1) W jaki sposób Pan Minister chce utrzymać i obronić kulturę na Warmii i Mazurach, zmniejszając dotację?

2) Co stanie się z ludźmi pracującymi w tych instytucjach?

3) Jakie są zasady dzielenia dotacji?

4) W związku z drastycznymi oszczędnościami na placówki kulturalne, w jakim zakresie zdaniem Pana Ministra powinny następować ograniczenia ich działalności?

Z wyrazami szacunku i poważania

Posłowie Mieczysław Aszkiełowicz
i Maria Zbyrowska

Olsztyn, dnia 17 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10040)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie potrzeby zaostrożenia
kontroli sanitarnych w zakładach zajmujących się
produkcją i obrotem żywnością**

Szanowny Panie Ministrze! Dwie trzecie ubojni skontrolowanych przez Inspekcję Weterynaryjną nie przestrzegają zasad sanitarnych. Zepsute wędliny, niepełnowartościowe produkty z mleka i inne artykuły spożywcze, które pozostawiają wiele do życzenia, trafiają do sklepów jako towar pełnowartościowy. Nieuczciwi producenci systematycznie oszukują społeczeństwo polskie. W ostatnim czasie bardzo głośna była sprawa Zakładów „Constar” ze Starachowic, po której zaostrożono kontrole w wielu większych i mniejszych zakładach, sklepach i restauracjach. Wyniki tej kontroli nie napawają nas, konsumentów, radością. Wykryto wiele naruszeń i nieprawidłowości. Właściciele wielu z nich zostali ukarani mandatami, których wartość w większości przypadków wzbudza uśmiech politowania.

Wobec powyższego proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kary byłyby skuteczne i powstrzymałyby nieuczciwych producentów?

2. Jak przed takimi oszustami mają bronić się polscy konsumenci?

3. Czy Ministerstwo Zdrowia podejmie w tej sprawie zdecydowane kroki?

4. Jak długo jeszcze wszyscy będą przymykać oczy na powyższe praktyki?

Z poważaniem

Poseł Maria Zbyrowska

Dębica, dnia 16 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10040)

do ministra zdrowia

**w sprawie potrzeby zaostrożenia
kontroli sanitarnych w zakładach zajmujących się
produkcją i obrotem żywnością**

Szanowny Panie Ministrze! Dwie trzecie ubojni skontrolowanych przez Inspekcję Weterynaryjną nie przestrzegają zasad sanitarnych. Zepsute wędliny, niepełnowartościowe produkty z mleka i inne artykuły spożywcze, które pozostawiają wiele do życzenia, trafiają do sklepów jako towar pełnowartościowy. Nieuczciwi producenci systematycznie oszukują społeczeństwo polskie. W ostatnim czasie bardzo głośna była sprawa Zakładów „Constar” ze Starachowic, po której zaostrożono kontrole w wielu większych i mniejszych zakładach, sklepach i restauracjach. Wyniki tej kontroli nie napawają nas, konsumentów, radością. Wykryto wiele naruszeń i nieprawidłowości. Właściciele wielu z nich zostali ukarani mandatami, których wartość w większości przypadków wzbudza uśmiech politowania.

Wobec powyższego proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jakie kary byłyby skuteczne i powstrzymałyby nieuczciwych producentów?
2. Jak przed takimi oszustami mają bronić się polscy konsumenci?
3. Czy Ministerstwo Zdrowia podejmie w tej sprawie zdecydowane kroki?
4. Jak długo jeszcze wszyscy będą przymykać oczy na powyższe praktyki?

Z poważaniem

Poseł Maria Zbyrowska

Dębica, dnia 16 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10041)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie kontrowersji dotyczących
usuwania uszkodzonych pojazdów z dróg**

Szanowny Panie Ministrze! Wiele kontrowersji wzbudza sprawa dotycząca usuwania pojazdów, które uległy wypadkom lub zostały uszkodzone w jakikolwiek inny sposób na drodze bądź też ich stan techniczny zagraża bezpieczeństwu ruchu drogowego, bądź powodują uszkodzenia dróg lub naruszają wymagania ochrony środowiska. Okazuje się, że przepisy, które dotyczą powyższych sytuacji, są niejednokrotnie róż-

norako interpretowane przez organy Policji. W wielu przypadkach policjanci, którzy przybywają na miejsce zdarzenia, nie uwzględniają osób, które zostały wyznaczone do usuwania takich pojazdów. Dochodzi do sytuacji, kiedy pojazdy uszkodzone usuwają firmy i osoby, które nie posiadają do tych celów żadnych uprawnień.

Wobec powyższego proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego uszkodzone pojazdy nie są usuwane przez firmy do tego upoważnione?
2. Dlaczego w różny sposób interpretuje się to samo prawo?
3. Jak to możliwe, że nikt tego nie kontroluje?

Z poważaniem

Poseł Maria Zbyrowska

Dębica, dnia 16 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10042)

do ministra infrastruktury

**w sprawie projektowanych zmian przepisów
dotyczących praw jazdy**

Szanowny Panie Ministrze! Kilkakrotnie już mogliśmy się przekonać o tym, że niektóre pomysły Ministerstwa Infrastruktury nie należały do najlepszych. W obecnej chwili mamy do czynienia z kolejnym, który dotyczyłby osób, które na swoim koncie posiadają ponad 24 punkty karne. Takie osoby czekałoby szereg zmian, do których zaliczyć należy m.in.: specjalny test psychologiczny. Polegałby on na tym, iż kierowca zobowiązany byłby do udzielenia odpowiedzi np. na pytania, jak mieszka i co robi w wolnym czasie. Ale to nie jedyna zmiana. Do tego doszłaby powtórka z egzaminu na prawo jazdy, za które kierowca musiałby zapłacić od 74–98 zł, ponieważ Ministerstwo wprowadziłoby podwyżkę. To właśnie kierowca poniósłby koszty psychologa, który miałby sprawdzić, czy nadajemy się na kierowcę. Jeśli decyzja byłaby negatywna, to wówczas przysługiwałaby nam możliwość odwołania. W rezultacie mogłoby okazać się, że kilka tysięcy kierowców mogłoby tylko pomarzyć o posiadaniu prawa jazdy.

Wobec powyższego proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. W jakim celu kierowcy musieliby zdawać nikomu niepotrzebne testy psychologiczne?
2. Czy aby takie testy nie byłyby naruszeniem dóbr osobistych?
3. Czy Pan Minister zamierza jeszcze długo zaskakiwać nowymi pomysłami kierowców?

4. Czy można liczyć na to, że Pan Minister wykaże rozsądek i nie wprowadzi „chorego” przepisu?

5. Jaka jest przyczyna tego, że cały czas kombinuje się, jak wyciągać od kilku milionów kierowców pieniądze?

Z poważaniem

Poseł Maria Zbyrowska

Dębica, dnia 16 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10043)

do ministra finansów

w sprawie możliwości nałożenia na lekarzy i prawników obowiązku montowania kas fiskalnych

Szanowny Panie Ministrze! Od czasu nastania w Polsce kas fiskalnych próbuje się nimi obciążyć kolejne grupy zawodowe. Zresztą jak do tej pory bardzo skutecznie. W ostatnim czasie do zamontowania kas w swoich zakładach pracy zobowiązani zostali fryzjerzy i kosmetyczki.

Kas, za które trzeba zapłacić nawet po kilka tysięcy złotych, nie muszą zakładać lekarze, jak również prawnicy, chociaż faktem jest, że zarabiają oni kilkakrotnie więcej niż np. fryzjerzy. Jednak jak do tej pory skutecznie udaje się im tego obowiązku unikać.

Wobec powyższego proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w tej sprawie Ministerstwo podejmie radykalne i zdecydowane kroki?

2. Komu i dlaczego tak bardzo zależy na tym, aby lekarze i prawnicy nie musieli zakładać kas fiskalnych?

3. Dlaczego nie szuka się pieniędzy tam, gdzie tak naprawdę są, tylko tam gdzie nie ma ich najwięcej?

4. Dlaczego w tak różny sposób traktuje się przedstawicieli różnych grup zawodowych?

Z poważaniem

Poseł Maria Zbyrowska

Dębica, dnia 17 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10044)

do ministra skarbu państwa

w sprawie sytuacji w Zespole Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin SA i Kopalni Węgla Brunatnego Konin

Szanowny Panie Ministrze! 28 kwietnia 2005 r. Rada Powiatu Konińskiego przyjęła uchwałę w spra-

wie sytuacji w Zespole Elektrowni Pątnów-Adamów-Konin i Kopalni Węgla Brunatnego Konin. Sytuacja ta stwarza istotne zagrożenie dla przyszłości społeczeństwa konińskiego.

Brak porozumienia pomiędzy właścicielami ZE PAK SA w sprawie realizacji umowy prywatyzacyjnej czyni coraz bardziej realnym ograniczenie działalności produkcyjnej w obydwu przedsiębiorstwach. Konsekwencją tej sytuacji może być skokowy wzrost poziomu bezrobocia i faktyczna marginalizacja społeczno-gospodarcza mikroregionu konińskiego.

Po tym okresie odbyło się walne zgromadzenie spółki, które podjęło ważne decyzje dla rozwoju kompleksu.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego tak długo trwa podejmowanie decyzji w sprawie inwestycji w ZE PAK SA?

2. Jakie działania w powyższej sprawie podejmował resort?

3. Jaka jest koncepcja rządu dla ZE PAK SA w Koninie?

4. Czy umowa prywatyzacyjna ZE PAK SA zabezpiecza w sposób właściwy interesy Skarbu Państwa?

5. Czy ostatnie decyzje wspólników dają podstawy prawne i finansowe rozwoju spółki?

Z wyrazami szacunku

Poseł Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10045)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie Wspólnej Polityki Rolnej UE w branży cukrowej

Szanowny Panie Ministrze! Komisja Europejska opracowała propozycję dotyczącą Wspólnej Polityki Rolnej w branży cukrowej. Wprowadzenie takiej reformy uniemożliwi jednak restrukturyzację polskiego przemysłu cukrowniczego bez utraty kwot cukrowych. Połączenie kwot cukrowych A i B dla celów redukcji kwot na rynku wspólnotowym może spowodować, że Polska straci 194 tysiące ton z przyznawanych corocznie kwot cukrowych, natomiast państwa członkowskie posiadające największe kwoty cukrowe, czyli Niemcy i Francja, otrzymają kwoty powiększone od 100 do 200 tysięcy ton.

Założenie wprowadzenia ceny referencyjnej zamiast ceny minimalnej spowoduje zmniejszenie dochodów polskich rolników. Tych strat w dochodach nie zrekompensuje nawet wprowadzenie dopłat bezpośrednich.

Zmiana dotycząca przenoszenia kwot między państwami doprowadzi do wyprowadzenia ich do państw

siedziby inwestorów, a zatem do Niemiec i Wielkiej Brytanii.

Propozycja reformy, o której mowa, stanowi naruszenie interesów Polski, powoduje zwiększenie bezrobocia, zwiększenie dodatkowych kosztów restrukturyzacji i potencjalną konieczność importu cukru dla zaspokojenia rynku wewnętrznego.

Treść powyższej interpelacji wynika z wniosku Sejmiku Województwa Wielkopolskiego przyjętego dnia 25 kwietnia br.

Sejmik w swoim wniosku uznaje, że resort kierowany przez Pana Ministra nie zabezpiecza interesów Polski w tym obszarze, a także przesyłane odpowiedzi na powyższe tematy uznaje za niezadowolające.

Proszę wobec powyższego o odpowiedź na następujące pytania:

1. Na czym ma polegać reforma WPR UE w obszarze branży cukrowej?
2. Jakie jest stanowisko rządu w powyższej sprawie?
3. Jakie działania podejmują przedstawiciele resortu, aby zabezpieczyć interesy polskiego przemysłu cukrowego?

Z wyrazami szacunku

Posel Tadeusz Tomaszewski

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10046)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sytuacji w firmie STOEN SA
po prywatyzacji i braku dostatecznego nadzoru
resortu nad realizacją warunków
umowy prywatyzacyjnej**

Szanowny Panie Ministrze! Sytuacja STOEN SA po prywatyzacji nie odpowiada warunkom zawartym w umowie prywatyzacyjnej i sprzedaży spółki inwestorowi RWE.

1. Nie zostały wykonane inwestycje sieciowe w stopniu gwarantującym bezpieczeństwo energetyczne w stolicy kraju. Dotychczasowa realizacja zobowiązań inwestycyjnych odbiega od tej, którą gwarantuje umowa prywatyzacyjna, i od tego, o czym dyskutowano w Sejmie w czasie procesu prywatyzacyjnego. Wykonywane są za to kosztowne inwestycje w gabinetach zarządu i w budynku centrali. Nie takie inwestycje były celem prywatyzacji. Czy są one uzasadnione? Czy mogą stanowić podstawę do ustalenia wysokości przychodu regulowanego z działalności koncesjonowanej STOEN SA?

2. Wielokrotne wizyty przedstawicieli załogi STOEN SA w Niemczech oraz w innych spółkach należących do RWE miały – przed prywatyzacją – przekonać pracowników STOEN SA, że w RWE przyjęto styl zarządzania, który sprzyja partnerstwu i dobrej

atmosferze w miejscu pracy. Rzeczywistość po prywatyzacji przeczy temu. Stosowany jest powszechny mobbing, szczególnie w stosunku do osób aktywnych, których nazywa się buntownikami. Wymagane jest od pracowników bezwzględne wykonywanie poleceń, a nie kreatywność.

3. Wbrew zobowiązaniom przedprywatyzacyjnym i prowadzonym rozmowom w trakcie negocjacji pakietu socjalnego – załoga objęta pakietem socjalnym jest traktowana jak pracownicy drugiej kategorii.

4. Sprowadzone z Niemiec ekipy specjalistów zajmowały się instalowaniem urządzeń podsłuchowych w STOEN SA. Od tego czasu pracownicy unikają rozmów w miejscu pracy, mając obawy przed podsłuchami.

5. Zgodnie z doniesieniami prasowymi Zarząd STOEN SA uwikłany jest w sprawy i przedsięwzięcia, które nie mają nic wspólnego ze statutową działalnością firmy. Chodzi o prowadzony szeroko lobbing polityczny. Jak donosi prasa, m.in. Puls Biznesu z 29 kwietnia 2005 r., na ten cel przeznaczane są znaczne środki finansowe, za którą to działalność w efekcie płacą mieszkańcy Warszawy.

6. Spółka stosuje nieprawdziwe dane do kalkulacji przychodu regulowanego w zatwierdzonej taryfie STOEN, w efekcie są zawyżone przychody. Z tego tytułu istnieje możliwość wyciągnięcia konsekwencji wobec STOEN, w związku z art. 56 ustawy – Prawo Energetyczne za „stosowanie taryfy wyższej od zatwierdzonej”.

Czy w tej sytuacji Ministerstwo Skarbu Państwa bierze pod uwagę udział koncernu RWE w prywatyzacji dalszych firm energetycznych w Polsce?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Tuderek

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10047)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie deficytu środków
na funkcjonowanie prokuratur**

Szanowny Panie Premierze! Jak donosi prasa, z potwierdzonych przez Prokuratora Krajowego informacji wynika, że pod koniec tego roku prokuraturom grozi paraliż finansowy. W ich budżetach może zabraknąć w sumie 4–10 mln zł. Już dziś pojawiają się wytyczne oszczędnościowego funkcjonowania. Póki co nikt nie potrafi dokładnie oszacować deficytu. Już dziś wiadomo, że szefowie prokuratur przygotowali oszczędnościowy plan i szykują się do jego wdrażania. Ograniczone mają zostać postępowania przygotowawcze, mniejsze środki będą przeznaczane na niezbędne w prowadzeniu śledztwa wyjazdy służbowe, prokura-

torskie diety, nie będzie można liczyć także na nowe zatrudnienia. Pod wielkim znakiem zapytania są również obiecane na ten rok podwyżki płac.

Wobec powyższego pytam Pana Premiera:

1. Czy prawdą jest, że pod koniec tego roku prokuraturom grozi paraliż finansowy?
2. Czy prawdą jest, że w ich budżetach może zabraknąć w sumie 4–10 mln zł?
3. Jaka jest przyczyna powstania deficytu?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 kwietnia 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10048)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie rządowego projektu wprowadzenia podatku ekologicznego od samochodów

Szanowny Panie Premierze! Jak donosi prasa, Sejm ma zająć się rządowym projektem podatku ekologicznego od samochodów. Tymczasem koncepcję tego podatku krytykuje Krajowa Izba Gospodarcza. Każde rozwiązanie podatkowe lub fiskalne, które faktycznie prowadzi do ograniczenia handlu wewnątrzspółnotowego lub dyskryminacji towarów pochodzących z innych krajów UE, jest niezgodne z prawem wspólnotowym. Taki fiskalny charakter będzie miał nowy podatek ekologiczny od samochodów. Propozycja rządu będzie miała negatywne skutki w postaci wzrostu kosztów inwestycji, szczególnie dla małych i średnich firm, które używają aut w zaopatrzeniu lub eksploatują je jako pojazdy zaplecza technicznego. Członkowie izby twierdzą, że wprowadzenie tego podatku spowoduje też wzrost ubezpieczenia komunikacyjnego średnio o około 300 zł w skali roku. Przedsiębiorcy negatywnie oceniają również propozycje nałożenia podatku wyłącznie na nowo rejestrowane pojazdy oraz objęcia tą daniną aut o dopuszczalnej masie całkowitej do 3,5 tony.

Wobec powyższego pytam Pana Premiera:

1. Czy prawdą jest, że każde rozwiązanie podatkowe lub fiskalne, które faktycznie prowadzi do ograniczenia handlu wewnątrzspółnotowego lub dyskryminacji towarów pochodzących z innych krajów UE, jest niezgodne z prawem wspólnotowym? Czy w przypadku podatku ekologicznego mamy do czynienia z ograniczeniem handlu wewnątrzspółnotowego?
2. Czy prawdą jest, że propozycja rządu będzie miała negatywne skutki w postaci wzrostu kosztów inwestycji, szczególnie dla małych i średnich firm, które używają aut w zaopatrzeniu lub eksploatują je jako pojazdy zaplecza technicznego?

3. Czy prawdą jest, że wprowadzenie tego podatku spowoduje też wzrost ubezpieczenia komunikacyjnego średnio o około 300 zł w skali roku?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 kwietnia 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10049)

do ministra kultury

w sprawie planów wprowadzenia od 2007 r. odpłatności za wypożyczenie książki w bibliotece publicznej

Szanowny Panie Ministrze! Jak donosi prasa, od 2007 roku trzeba będzie za każdą wypożyczoną w bibliotece książkę uiścić opłatę w wysokości 0,50 zł. To nowy pomysł Ministerstwa Kultury na pozyskanie środków dla bibliotek. W ostatnim czasie czytelnictwo wzrosło. Akcja „Cała Polska czyta dzieciom” przyniosła bardzo pozytywne efekty. A teraz takimi pomysłami chce się to wszystko popsuć. Do bibliotek przychodzą biedni ludzie, dla których każdy grosz się liczy. Gdyby opłata weszła w życie, w bibliotece trzeba by było zatrudnić dodatkową osobę. Zdaniem dyrektorów bibliotek, taka opłata sprawi, że dostęp do książki będzie ograniczony. Biedni ludzie będą oszczędzać i nie przyjdą.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że od 2007 roku trzeba będzie za każdą wypożyczoną w bibliotece książkę uiścić opłatę w wysokości 0,50 zł?
2. Czy nie uważa Pan Minister, że realizacja tego pomysłu drastycznie obniżyłaby poziom czytelnictwa?
3. Czy Ministerstwo przeprowadziło analizę, która pokazuje, jak realizacja tego pomysłu wpłynęłaby na poziom czytelnictwa?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 kwietnia 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10050)

do ministra zdrowia

w sprawie braku dostępu pacjentów do leczenia drogimi lekami do czasu przygotowania przez NFZ programów terapeutycznych

Szanowny Panie Ministrze! Jak donosi prasa, część chorych, którzy cierpią na rzadkie choroby, straciła

dostęp do leczenia drogimi lekami. Nowa ustawa nie pozwala finansować ich terapii. Dla chorych na rzadką chorobę Narodowy Fundusz Zdrowia musi przygotować programy terapeutyczne i dopiero wówczas może płacić za leczenie bardzo drogimi, nowoczesnymi lekami. Jednak programy nie zostały przygotowane dla wszystkich potrzebujących. Brakuje ich np. dla chorych na chorobę Leśniewskiego-Crohna, powodującą przewlekłe zapalenie przewodu pokarmowego. Na zatwierdzenie dwóch programów nowoczesnego leczenia tej choroby czeka prawie 400 pacjentów. Na program czeka także około 80 pacjentów chorych na rzadką odmianę białaczki – szpiczaka mnogiego.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że część chorych, którzy cierpią na rzadkie choroby, straciła dostęp do leczenia drogimi lekami?

2. Czy prawdą jest, że nowa ustawa nie pozwala finansować ich terapii?

3. Jakie kroki zamierza Pan Minister podjąć, aby zmienić ten stan rzeczy?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 kwietnia 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10051)

do ministra zdrowia

w sprawie dostępu do badań mammograficznych

Szanowny Panie Ministrze! Jak donosi prasa, pani Regina, która chciała skorzystać z badań profilaktycznych, wróciła do domu z kwitkiem. Pani Regina ma 71 lat. Od urodzenia jest torunianką. Czytała o możliwości skorzystania z badań mammograficznych w ramach „Miesiąca walki z rakiem”. Należała do Citomedu, więc wybrała się tam na mammografię, bo dawno już nie miała tego badania. Pani w rejestracji powiedziała jej, że się nie łąpie ze względu na wiek. Po prostu jest za stara. Z bezpłatnych badań profilaktycznych, a konkretnie z badań mammograficznych dla kobiet, zgodnie z wytycznymi NFZ, mogą korzystać tylko i wyłącznie panie w wieku 49–69 lat, które w ciągu ostatnich 3 lat nie miały wykonanego tego badania.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że z bezpłatnych badań profilaktycznych, a konkretnie z badań mammograficznych dla kobiet, zgodnie z wytycznymi NFZ, mogą korzystać tylko i wyłącznie panie w wieku 49–69 lat, które w ciągu ostatnich 3 lat nie miały wykonanego tego badania?

2. Dlaczego Ministerstwo Zdrowia ustaliło tak absurdalny limit wiekowy?

3. Jakie kroki zamierza podjąć Pan Minister, aby zlikwidować limity wiekowe dla osób, które chcą skorzystać z mammografii?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 5 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10052)

do ministra zdrowia

w sprawie negatywnych skutków częstych zmian przepisów dotyczących aptek

Szanowny Panie Ministrze! Jak donosi prasa, pacjenci bywają wprowadzani w błąd przez ciągle zmieniające się przepisy obowiązujące w aptekach. Nawet lekarze gubią się w ciągłych nowinkach. Denerwują się też aptekarze. Straciło ważność warunkowe dopuszczenie do sprzedaży niektórych zagranicznych leków, w tym popularnej insuliny. Nie zostali o tym uprzedzeni specjaliści i pacjenci. Przykładem jest ostatnia sprawa z humalogiem. Jedne apteki pokonały trudności, zdążyły zabezpieczyć się i mogły realizować recepty na tę insulinę, inne nie mają jeszcze załatwionego dopuszczenia.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że pacjenci bywają wprowadzani w błąd przez ciągle zmieniające się przepisy obowiązujące w aptekach?

2. Czy prawdą jest, że straciło ważność warunkowe dopuszczenie do sprzedaży niektórych zagranicznych leków, w tym popularnej insuliny, a specjaliści i pacjenci nie zostali o tym uprzedzeni?

3. Jakie kroki zamierza podjąć Pan Minister, aby zmienić ten stan rzeczy?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 5 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10053)

do ministra zdrowia

w sprawie niewystarczających limitów przyjęć pacjentów przez lekarzy specjalistów

Szanowny Panie Ministrze! Od stycznia szpitale i przychodnie muszą także ściśle trzymać się wyznaczonych przez fundusz miesięcznych limitów. To wydłuża kolejki do specjalistów, a oczekujących iry-

tuje. Nie można dziwić się, że gdy kolejki wydłużają się, pacjenci, szczególnie starsi i bardziej chorzy, złoścą i niekiedy nawet awanturują się. Szukają przecież pomocy lekarza tam, dokąd mają najbliżej, a na informacje o tym, że mogą sobie zajrzeć w Internet i zapisać się w krótszą kolejkę do przychodni oddalonej o na przykład – 100 km, reagują nerwowo. Szytywne trzymanie się limitów powoduje irytację pacjentów i frustrację lekarzy. Pacjenci nie rozumieją, dlaczego muszą tak długo czekać do specjalisty, który przyjmuje tylko przez parę godzin dziennie. Nikt cierpiący nie zaakceptuje tłumaczenia, że więcej nie może, bo taki ma limit. W skrajnych przypadkach dochodzi do sytuacji, w której po kilkumiesięcznym czekaniu pacjent dowiaduje się, że nie zostanie dziś przyjęty, bo pojawił się nagły przypadek, wymagający natychmiastowej interwencji. Bywa i tak, że zwalnia się miejsce, bo chorzy nie są w stanie doczekać dnia wizyty i, niestety, umierają. Narodowy Fundusz Zdrowia „pociesza”, że równie długie kolejki do specjalisty jak w Polsce są i w innych krajach Unii, bowiem potrzeby w zakresie opieki zdrowotnej rosną niebywale szybko. I że lepiej już nie będzie. Na ten proces składa się starzenie się społeczeństwa, rozwój technologii medycznych, a przede wszystkim wzrost oczekiwań obywateli w odniesieniu do dostępu do bezpłatnych świadczeń zdrowotnych. To zapotrzebowanie rośnie znacznie szybciej niż możliwości jego zaspokojenia. W założeniach nowe zasady kolejkowe mają zapewnić równe szanse i zapobiec korupcji. To jednak tylko teoria. Nie brak głosów, że lista dobra jest dla młodych, zdrowych i bogatych.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że ściśle trzymanie się wyznaczonych przez fundusz miesięcznych limitów wydłuża kolejki do specjalistów?
2. Dlaczego pacjenci muszą tak długo czekać do specjalisty, który przyjmuje tylko przez parę godzin dziennie?
3. Jakie kroki zamierza podjąć ministerstwo, aby zniwelować negatywne skutki wprowadzenia limitów?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 5 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10054)

do ministra zdrowia

**w sprawie nowych zasad przepisywania
leków specjalistycznego stosowania**

Szanowny Panie Ministrze! Jak donosi prasa, nie każdy lekarz będzie mógł przepisać lek specjalistycznego stosowania i nie każdy pacjent otrzyma na niego refundowaną receptę – wynika z projektu nowelizacji ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finanso-

wanych ze środków publicznych. Jedną z najistotniejszych zmian dotyczy wyodrębnienia grupy leków, które będą refundowane tylko wtedy, gdy wypisze je lekarz ze specjalizacją z odpowiedniej dziedziny medycyny. Ponadto projekt przewiduje możliwość refundacji środków antykoncepcyjnych oraz finansowanie poradnictwa seksuologicznego. Projekt nowelizacji ustawy zdrowotnej wzbudza kontrowersje. Narodowy Fundusz Zdrowia zwrócił m.in. uwagę na konieczność wyliczenia skutków finansowych wprowadzenia nowych rozwiązań dotyczących wspomnianych leków. Zarząd funduszu zastanawiał się także nad tym, czy nie należałoby rozszerzyć listy chorób przewlekłych, dzięki czemu ubezpieczony miałby prawo do leków refundowanych. Tworzenie bariery administracyjnej, czyli czekanie do specjalisty przez wiele miesięcy po to, by otrzymać receptę na lek, który w procesie terapeutycznym został uznany za najbardziej wartościowy, jest niewłaściwe. Zdaniem sekretarza NRL Ordynację lekarską można przecież monitorować i w ten sposób wychwycić nieprawidłowości. Wypisywanie leków wysokospecjalistycznych przez wąską grupę lekarzy spowoduje wydłużenie kolejek do specjalistów, do których już teraz czeka się nawet pół roku. Ponadto środki antykoncepcyjne, które mają być refundowane – z punktu widzenia medycznego – nie spełniają funkcji leków, a ich refundacja to niebezpieczny precedens. Może to także pogłębić zjawiska korupcyjne, gdyż najbardziej niekontrolowanym wpływem pieniędzy w NFZ jest gospodarka lekami.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że nie każdy lekarz będzie mógł przepisać lek specjalistycznego stosowania i nie każdy pacjent otrzyma na niego refundowaną receptę?
2. Czy prawdą jest, że projekt przewiduje możliwość refundacji środków antykoncepcyjnych oraz finansowanie poradnictwa seksuologicznego?
3. Czy prawdą jest, że wypisywanie leków wysokospecjalistycznych przez wąską grupę lekarzy spowoduje wydłużenie kolejek do specjalistów, do których już teraz czeka się nawet pół roku?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 28 kwietnia 2005 r.

Interpelacja
(nr 10055)

do ministra zdrowia

**w sprawie sytuacji polskich pielęgniarek
i położnych w związku z nieuznawaniem
w państwach Unii Europejskiej
ich kwalifikacji zawodowych**

Szanowny Panie Ministrze! Jak donosi prasa, polskie pielęgniarki i położne oczekują, że rząd podejmie działania naprawiające krzywdę, jaką wyrządził im

poprzez akceptację przepisów dyskryminujących je na unijnym rynku pracy. Obietnice dotyczące możliwości podjęcia pracy w państwach Unii Europejskiej przez polskie siostry to kolejny przykład przedakcesyjnej propagandy. Nasze pielęgniarki w państwach Unii mogą być ewentualnie pomocami tamtejszych sióstr, gdyż UE nie uznaje kwalifikacji zawodowych Polek. W myśl unijnego prawodawstwa siostry, które ukończyły pięcioletnie licea medyczne, są dodatkowo zobligowane do ukończenia 5-letnich studiów uzupełniających (tzw. studiów pomostowych), które muszą finansować z własnej kieszeni. Także absolwentkom wydziałów pielęgniarskich Akademii Medycznych w UE odmawia się automatycznego uznania kwalifikacji. Dodatkowo muszą one wylegitymować się pięcioletnim stażem w okresie siedmiu lat przed podjęciem pracy za granicą. Taki warunek obowiązuje tylko polskie siostry, gdyż pielęgniarki z pozostałych państw byłego bloku wschodniego muszą wylegitymować się trzyletnim stażem w okresie trzech lat przed podjęciem pracy za granicą. Taki stan prawny, narzucony Polsce przez UE i zaakceptowany przez polskie władze, jest niezgodny z postanowieniami Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zwłaszcza z art. 39, który zapewnia swobodę przepływu pracowników. Pielęgniarki z państw, które razem z Polską przystąpiły do UE, mają uznane kwalifikacje i mają zapewnione swobody i ochronę wynikające z art. 39, choć były kształcone w takim samym lub zbliżonym systemie. Na taki dyskryminujący dyktat w stosunku do polskich sióstr zgodził się rząd Leszka Millera, przyjmując traktat akcesyjny. Rząd dotychczas nie wykorzystał okazji, by naprawić swój błąd w czasie prac nad dyrektywą dotyczącą uznawania kwalifikacji zawodowych. 25 stycznia br., mimo rozmów toczonych z samorządem pielęgniarskim, rząd poparł projekt dyrektywy, który podtrzymał wszystkie dyskryminujące rozwiązania wobec polskich sióstr. Prace nad unijną dyrektywą dobiegają końca. Pielęgniarki i położne oczekują, że na tym końcowym etapie rząd zmieni jednak antypolski kurs i podejmie walkę o ich prawa.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że UE nie uznaje kwalifikacji zawodowych Polek?
2. Czy prawdą jest, że stan prawny, narzucony Polsce przez UE i zaakceptowany przez polskie władze, jest niezgodny z postanowieniami Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zwłaszcza z art. 39, który zapewnia swobodę przepływu pracowników?
3. Jakie kroki zamierza podjąć rząd, aby poprawić sytuację polskich pielęgniarek w zakresie uznawania kwalifikacji zawodowych?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 13 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10056)

do ministra zdrowia

**w sprawie sposobu podziału środków na leczenie
pomiędzy oddziały wojewódzkie Narodowego
Funduszu Zdrowia**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego biura poselskiego dotarło pismo od Dyrekcji Szpitala Wojewódzkiego im. A. Jurasza w Bydgoszczy, w którym zawarta jest prośba o podjęcie pilnych interwencji w sprawie projektowanych zmian w sposobie podziału środków na leczenie pomiędzy oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia. Nowy algorytm biorący pod uwagę wskaźniki epidemiologiczne populacji danego województwa oraz tzw. migrację zdrowotną – rozumianą jako ilość chorych z niektórymi schorzeniami wymagającymi leczenia w specjalistycznych ośrodkach, przyjeżdżających z innych województw, przewiduje mechanizmy wyrównawcze polegające na procentowym wzroście odniesionym do ubiegłorocznych budżetów. Mechanizm ten i jego skutki obrazuje tabela nr 1.

Powyższe proponowane zmiany w województwie kujawsko-pomorskim w największym stopniu wpłyną na poziom finansowania lecznictwa szpitalnego w stosunku do innych regionów kraju. Stan finansowania w województwie kujawsko-pomorskim dodatkowo pogarsza fakt wydatkowania z budżetu oddziału NFZ ok. 54 mln złotych na lecznictwo uzdrowiskowe (realizacja w 2004 roku) dla chorych z całego kraju. Dla porównania w woj. wielkopolskim, łódzkim, lubuskim, opolskim wydatki te wyniosły 0 zł (zero złotych), w województwie podlaskim 570 tys. złotych, a dysponujący największym budżetem oddział mazowiecki przeznaczył na nie niespełna 2 mln złotych. Jak z powyższego wynika, jedna z najniższych kwot przeznaczana na szpitalnictwo w woj. kujawsko-pomorskim ulegnie dalszemu proporcjonalnemu obniżeniu, a wobec występujących już znacznych niedostatków, zwłaszcza w latach 2003–2004, skutkujących olbrzymim poziomem niezapłaconych świadczeń ponadlimitowych w większości udzielonych w przypadkach ratowania życia i zdrowia, a więc takich, których nie można było odmówić (w Szpitalu Uniwersyteckim rok 2003 – 18.789.158,20, rok 2004 – 19.737.1462,60, I kwartał 2005 roku – 5.581.365,00) w większości szpitali specjalistycznych województwa doprowadzi w krótkim czasie do całkowitego załamania szpitalnictwa i zagrozi bezpieczeństwu zdrowotnemu mieszkańców. Występujący w dwóch ostatnich latach brak zapłaty za świadczenia ratujące życie i zdrowie ponad ustalony dla Szpitala Uniwersyteckiego przez NFZ umowny limit jest jedynym powodem zadłużenia Szpitala w tym okresie, a katalog cen świadczeń zdrowotnych NFZ jest powszechnie kontestowany z powodu niedoszacowania realnych kosztów udzielania świadczeń, zwłaszcza wysokospecjalistycznych. Ogrom-

Tabela nr 1

Oddział NFZ	Przewidywany wzrost/spadek w %	Przewidywany wzrost/spadek na 1/bezp. w zł	Budżet ogółem (w tys. zł) roku 2004	Populacja ubezpieczonych	Wydatki na 1 ubezp. (bez leków, uzdrowisk i profilaktyki)	Wydatki na 1 ubezp. (bez leków, uzdrowisk i profilaktyki)	Lecznictwo szpitalne na 1 ubezp. Rok 2004
Łódzki	+6.7	40.21	1.982.520	2.552.275	600.23	640.44	340.16
Lubelski	+6.6	39.06	1.660.193	2.212.029	591.88	630.94	329.03
Opolski	+3.3	20.15	734.386	968.505	610.84	630.99	318.08
Podlaski	+3.3	20.73	927.554	1.190.508	628.41	649.14	349.79
Świętokrzyski	+3.1	18.80	994.800	1.290.805	606.57	625.37	344.00
Dolnośląski	+2.4	14.85	2.285.768	2.838.988	619.98	634.83	333.73
Zachodniopomorski	+2.3	13.94	1.313.696	1.688.447	606.19	620.13	332.35
Wielkopolski	+1.9	12.08	2.606.318	3.315.698	636.08	648.16	348.36
Pomorski	+1.7	10.11	1.657.898	2.155.144	595.12	605.23	308.35
Podkarpacki	+1.2	7.06	1.548.144	2.084.578	585.85	592.91	314.86
Kujawsko-Pomorski	+0.3	1.80	1.637.039	2.066.740	604.18	605.98	316.91
Lubuski	+0.2	1.20	753.666	1.008.799	591.88	593.08	306.49
Małopolski	-0.9	-5.70	2.589.635	3.140.693	637.16	631.46	343.76
Warmińsko-Mazurski	-3.4	-21.52	1.111.939	1.429.981	633.02	611.50	325.09
Śląski	-3.4	-23.61	3.979.010	4.588.944	695.92	672.31	382.87
Mazowiecki	-6.7	-50.80	5.036.005	5.036.005	758.09	707.29	423.61

ny wysiłek zarządu szpitala w działaniach zmierzających do pozyskania maksymalnych środków finansowych w ramach będącego sztandarowym działaniem polityki zdrowotnej Państwa programu POLKARD pozwolił na zniwelowanie różnic w dostępie do świadczeń z zakresu kardiologii inwazyjnej i kardiologii dla mieszkańców naszego województwa i umożliwił stworzenie warunków do leczenia w pobliżu miejsca zamieszkania, zmniejszył zatem znacząco liczbę chorych leczonych w innych ośrodkach kraju, przyniósł także np. dramatyczną zmianę w obniżeniu wskaźnika śmiertelności u chorych z zawałem mięśnia sercowego z ok. 22% (rok 2002) do ok. 4,5% (rok 2004), a wartość wysokospecjalistycznych świadczeń zdrowotnych udzielonych mieszkańcom innych województw tylko w Szpitalu Uniwersyteckim wyniosła w roku 2004 ok. 10 mln złotych. Kolejny raz mieszkańcy województwa kujawsko-pomorskiego traktowani będą gorzej niż mieszkańcy innych regionów kraju, a przecież uczestniczą w finansowaniu publicznej ochrony zdrowia w takim samym mechanizmie – składki ubezpieczenia zdrowotnego.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego jedna z najniższych kwot przeznaczana na szpitalnictwo w woj. kujawsko-pomorskim ulegnie dalszemu proporcjonalnemu obniżeniu?

2. Czy prawdą jest, że wobec występujących już znacznych niedostatków, zwłaszcza w latach 2003–2004, skutkujących olbrzymim poziomem niezapłaconych świadczeń ponadlimitowych w większości udzielonych w przypadkach ratowania życia i zdrowia, a więc takich, których nie można było odmówić (w Szpitalu Uniwersyteckim rok 2003 – 18.789.158,20, rok 2004 – 19.737.1462,60, I kwartał 2005 roku – 5.581.365,00) w większości szpitali specjalistycznych województwa doprowadzi w krótkim czasie do całkowitego załamania szpitalnictwa i zagrazi bezpieczeństwu zdrowotnemu mieszkańców?

3. Jakie kroki zamierza podjąć Pan Minister, aby zwiększyć nakłady na szpitalnictwo w już i tak niedoinwestowanym województwie kujawsko-pomorskim?

Z poważaniem

Poseł Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 maja 2005 r.

Interpelacja (nr 10057)

do ministra zdrowia

w sprawie ograniczania ilości nieodpłatnych szczepień obowiązkowych dla dzieci

Szanowny Panie Ministrze! Jak donosi prasa Ministerstwo Zdrowia oszczędza na szczepieniach dzieci. Co jakiś czas znikają kolejne pozycje z listy obowiązkowych. Szczepienia te znajdują się na innej liście zalecanych przez ministra zdrowia, ale nieopłacanych przez państwo. W konsekwencji tego rodzice muszą wydawać coraz więcej pieniędzy na chronienie dzieci przed bardzo groźnymi chorobami. Dwa lata temu ministerstwo doszło do wniosku, że nie będzie już wydawać pieniędzy na szczepienie dzieci przeciwko żółtacze. Płacą za iniekcje rodzice – ok. 150 zł za całą serię. Pediatrzy nie rozumieją takiego posunięcia. Dzieci bardzo ciężko przechodzą tę chorobę, a jej skutki mogą odczuwać przez całe życie. W samym Grudziądzu jest już około 2,5 tysiąca dzieci, które nie zostały zaszczepione przeciwko żółtacze. Podobnie jest w innych miastach.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego Ministerstwo Zdrowia skreśla kolejne szczepionki z listy obowiązkowych?

2. Dlaczego rząd oszczędza w ten sposób na dzieciach?

3. Jakie kroki zamierza podjąć Pan Minister, aby zmienić ten stan rzeczy?

Z poważaniem

Posel Anna Sobecka

Toruń, 13 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10058)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie wypłaty rent strukturalnych dla rolników

Szanowny Panie Ministrze! Do końca kwietnia br. Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa miała wypłacić byłym rolnikom tę część rent strukturalnych, która powinna była się znaleźć na ich kontach do końca 2004 roku. Nie wszyscy jednak dostali pieniądze. ARiMR musi wypłacić rentę strukturalną 30 dni po wydaniu decyzji o jej przyznaniu (dokumentu, który zawiera informację o wysokości świadczenia). Program dotyczący rent należy do najbardziej skomplikowanych, a mimo to agencja nie miała czasu, aby go dobrze przygotować, bo nabór wniosków rozpoczął się już 2 sierpnia 2004 r. Skutek: nie dość, że byli rolnicy muszą długo czekać na pieniądze, to jeszcze otrzymują je w ratach. Poza tym na przelewach nie ma informacji, za jaki miesiąc (lub miesiące) są świadczenia – tak w ARiMR działa księgowość. Póki co rolnicy, którzy idąc na rentę, sprzedali lub przekazali gospodarstwa, nie mają stałych dochodów.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że nie wszyscy rolnicy dostali pieniądze?

2. Dlaczego tak się stało?

3. Jakie kroki zamierza podjąć Pan Minister, aby zmienić ten stan rzeczy?

Z poważaniem

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10059)

do ministra spraw zagranicznych

**w sprawie przypadków korupcji
w polskim konsulacie we Lwowie**

Szanowny Panie Ministrze! Jak donosi prasa, za 40 dolarów łapówki można załatwić we Lwowie polską wizę, ponieważ kolejką do konsulatu rządzi mafia. Gangsterzy kasują tysiące dolarów dziennie. Plac przed konsulatem to centrum korupcji. Wiza dla tysięcy

Ukraińców jest przepustką do raju: żyją za 50–100 dol. miesięcznie, w Polsce zarobią więcej w tydzień.

Wobec powyższego pytam Pana Ministra:

1. Czy prawdą jest, że kolejką do polskiego konsulatu we Lwowie rządzi mafia?

2. Czy prawdą jest, że za 40 dolarów łapówki można załatwić we Lwowie polską wizę?

3. Jakie kroki zamierza podjąć Pan Minister, aby zmienić etn stan rzeczy?

Z poważaniem

Posel Anna Sobecka

Toruń, dnia 10 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10060)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie wykupu z terenu powiatu pilskiego
bydła dotkniętego enzoptyczną białaczką**

Szanowny Panie Ministrze! Wysoce niepokojącym jest brak dostatecznego zainteresowania ze strony odpowiednich władz do tego zobowiązanych z mocy ustawy rozwiązaniem problemu braku wykupu z terenu powiatu pilskiego bydła dotkniętego enzoptyczną białaczką.

Na podstawie udzielonych informacji wynika, że problem związany jest z brakiem środków na ten cel, który występuje od wielu lat. W roku 2004 i obecnym 2005 roku nie było i nie ma w ogóle wykupu, natomiast w latach poprzednich 1999–2003 wykup był bardzo niewielki, tj. zaledwie 218 sztuk bydła.

Sytuacja ta spowodowała, że na terenie powiatu pilskiego nie jest wykupionych 2,5 tys. sztuk bydła dotkniętego białaczką, a corocznie przybywa dalszych 600 sztuk chorego bydła.

Zwalczanie białaczki w takim tempie doprowadzi do załamania hodowli bydła i upadku przemysłu mleczarskiego w powiecie, biorąc pod uwagę również to, że niektóre kraje dopuszczają import mleka wyprodukowanego wyłącznie ze stad bydła wolnego od białaczki.

Z uwagi na powyższe proszę o odpowiedź:

— Czy ministerstwo zauważa ten poważny problem istniejący w powiecie pilskim?

— W jaki sposób Pan Minister zamierza rozwiązać sprawę wykupu bydła dotkniętego białaczką na tym terenie?

— Jakie ministerstwo podejmie kroki związane z przydziałem środków na ten cel i w jakim terminie, aby wywiązać się z obowiązku nałożonego ustawą z dnia 11.03.2000 r. o ochronie zdrowia zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych zwierząt oraz by nie doprowadzić do załamania przemysłu mleczarskiego w powiecie?

Z poważaniem

Posel Renata Beger

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10061)

do ministra polityki społecznej

**w sprawie udzielania pomocy pieniężnej
rodzinom zastępczym**

Szanowna Pani Minister! Problem osieroconych, porzuconych przez rodziców, osamotnionych dzieci, to najbardziej istotny problem dla państwa i całego społeczeństwa. Borykano się z nim od zawsze i niestety nie uda się go w zupełności rozwiązać, by zapobiec krzywdzie dzieci. Jednym z pewnych dobrych uregulowań w tej sprawie było powołanie rodzin zastępczych. Państwo oferuje swą pomoc rodzinom w zamian za wychowanie i opiekę. Podjęty trud jest wielki, a rodziny winny liczyć na wsparcie państwa.

Na podstawie otrzymywanych informacji i próśb o interwencję należy stwierdzić, że otrzymywana pomoc finansowa na wychowanie dzieci jest nieznaczna i niewystarczająca. Problem głównie dotyczy art. 78 ustawy o pomocy społecznej z dnia 12.03.2004 r., który w ust. 1–4 określa sposób ustalania wysokości pomocy pieniężnej dla rodziny zastępczej na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka. Ust. 3 określa, że pomocy udziela się w wysokości 40% podstawy pomniejszonej o kwotę 50% dochodu dziecka, nie mniej jednak niż 10% podstawy, tj. 1621 zł. Wysokość dochodów dziecka, tj. m.in. rent, zasiłków, jest zazwyczaj bardzo mała, jednak dalece krzywdzące, zdaniem zainteresowanych, jest pomniejszanie udzielanej pomocy pieniężnej o kwotę 50% dochodu dziecka. Sama pomoc, nawet bez pomniejszania o kwotę uzyskiwanego dochodu, jest kwotą i tak niewysoką, biorąc pod uwagę potrzeby finansowe związane z wychowaniem i utrzymaniem dzieci. Wydatki związane z nauką, żywnością, wychowaniem to ogromne koszty, jednak wartość miłości, trudu włożonego w wychowanie nie zna ceny.

Z uwagi na powyższe proszę odpowiedzieć:

1) Czy ministerstwo zauważa problem zbyt małego wsparcia dzieci w rodzinach zastępczych i nieuzasadnione pomniejszanie udzielanej pomocy o kwotę odpowiadającą 50% dochodu dziecka (zgodnie z art. 78 ust. 3 i 4)?

2) Jakie ministerstwo podejmie działania w celu zmiany tej sytuacji?

Z poważaniem

Poseł Renata Beger

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10062)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie lokalizacji powiatowych biur
Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa**

Szanowny Panie Ministrze! Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa jest instytucją wspierającą działania służące rozwojowi rolnictwa i obszarów wiejskich, szczególnie finansowo m.in. w zakresie: inwestycji w rolnictwie i związanych z nim usługach oraz przetwórstwie rolno-spożywczym, przedsięwzięć tworzących dla mieszkańców wsi stałe miejsca pracy poza rolnictwem, rozwoju infrastruktury wiejskiej, oświaty i doradztwa rolniczego oraz upowszechnienia i wdrażania rachunkowości w gospodarstwach.

Organizacja biur powiatowych ARiMR ma ważne znaczenie w przystosowaniu rolnictwa do nowej sytuacji. Rolnicy coraz częściej współpracują z tą jednostką i muszą osobiście przybyć do biura. Usytuowanie biur centralnie w powiatach ułatwia rolnikom zainteresowanym załatwienie spraw. Tego zostali pozbawieni mieszkańcy gmin: Susz, Iława, Kisielice, Zalewo w powiecie Iława w województwie warmińsko-mazurskim. Iławska Powiatowa Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa została zlokalizowana w Lubawie wbrew opinii samorządu powiatowego, z niekorzyścią dla mieszkańców większości gmin tego powiatu. Z otrzymanych informacji wynika, że nie przeprowadzono konsultacji z samorządami gmin, a po podpisaniu umowy o siedzibę biura w Lubawie dokonano wizji propozycji lokalowych w Iławie. Czyj interes reprezentowano wtedy? Informowano rolników, że sprawy będą załatwiane telefonicznie lub listownie. Praktyka okazała się inna. Rolnicy muszą wielokrotnie pokonywać odległość pow. 86 km do Lubawy, aby załatwić sprawę w powiatowym biurze ARiMR. Po inne dokumenty np. geodezyjne muszą udać się do powiatu, a więc droga załatwienia sprawy wydłużyła się. Nielogiczne i nieracjonalne jest obecne rozwiązanie. Narasta społeczne niezadowolenie w związku z coraz częstszymi wyjazdami rolników do biura oddalonego dziesiątki kilometrów. Aby uniknąć nasilenia niezadowolenia i większych protestów, starosta iławski i samorządowy powiatu iławskiego postanowili doprowadzić, by zainteresowani mieli możliwość dogodnego dotarcia do biura, czyli powiatowe biuro ARiMR powinno być w Iławie.

Wobec powyższego proszę o odniesienie się do następujących pytań:

1. Czy w ramach nadzoru i kontroli sprawdzono funkcjonowanie powiatowych jednostek ARiMR mających siedzibę poza siedzibą samorządowej jednostki powiatowej, w tym m.in. w Iławie?

2. Dlaczego pomimo starań powiatowych władz samorządowych Iławy i przedstawieniu propozycji lokalu w Iławie, przyjęto tak niekorzystne rozwiązanie dla rolników Susza, Iławy, Kisielic, Zalewa?

3. Dlaczego po podpisaniu umowy na użytkowanie biur ARiMR w Lubawie dokonywano wizji lokalu w Iławie?

4. Jakie są przeszkody, by przenieść biuro powiatowe ARiMR do Iławy i dać równe warunki rolnikom z całego powiatu iławskiego?

Z poważaniem

Posel Mieczysław Aszkiełowicz

Olsztyn, dnia 16 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10063)

do ministra polityki społecznej

w sprawie sposobu przyznawania świadczeń rodzinnych dla rodziców samotnie wychowujących dzieci

Pragnę zwrócić uwagę Pani Premier na przepisy, które utrudniają lub wręcz uniemożliwiają uzyskanie świadczeń rodzinnych przez osoby samotnie wychowujące dzieci. Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych (Dz.U. 2003 nr 228 poz. 2255) oraz Rozporządzenie Ministra Polityki Społecznej z dnia 7 września 2004 r. w sprawie sposobu i trybu postępowania w sprawach o świadczenia rodzinne (Dz.U. nr 213 poz. 2162) szczegółowo określają sposób przyznawania i wypłacania świadczeń rodzinnych. Jednym z podstawowych wymogów jest przedstawienie przez osobę ubiegającą się o świadczenie zaświadczenia z Urzędu Skarbowego o uzyskanych dochodach. Taki wymóg nakłada ww. ustawa (rozdz. 9 Przepisy przejściowe i dostosowujące, art. 47 ust. 2 „W okresie, o którym mowa w ust. 1, prawo do świadczeń rodzinnych ustala się na podstawie dochodu uzyskanego przez rodzinę w roku kalendarzowym 2002”) Jest oczywiste, iż stopa życiowa osoby ubiegającej się o świadczenie mogła być wtedy nieporównywalnie wyższa niż teraz. Wiąże się to z wysokością ówczesnych zarobków i miejscem pracy. Aktualna sytuacja finansowa może mieć niewiele wspólnego z tą sprzed nawet kilku lat! Dobre zarobki sprzed kilkudziesięciu miesięcy powodują, iż takiej osobie odmawia się przyznania świadczenia. Problem ten dotyczy wielu samotnych rodziców w kraju.

Mając na uwadze przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pani Premier z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak Ministerstwo uzasadni konieczność stosowania takiego przepisu?

2. Czy wobec skali problemu Ministerstwo podejmuje kroki w celu skorygowania tego krzywdzącego zapisu ustawy?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 13 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10064)

do ministra skarbu państwa

w sprawie funkcjonowania Totalizatora Sportowego sp. z o.o.

Misterny plan pomocy części polityków SLD polegający na próbie wyprowadzenia z kłopotów finansowych OPZZ został udaremniony dzięki interwencji Ministerstw Finansów i Skarbu Państwa. Ratunkiem dla podupadłych finansów związku miała być pomoc udzielona przez Totalizator Sportowego. Jego rola polegać miała na wynajmie lokalu od związanej ze związkiem Fundacji „Wsparcie”. Oczywiście władze tej instytucji składają się z członków OPZZ. Jedynym bogactwem fundacji, która w 2003 r. miała 7 mln zł strat jest budynek przy ul. Kopernika w Warszawie. Wynajmowany przez Bank Millennium, przynosił stały dochód; po przeniesieniu się banku do innej siedziby, nie udało się go wynająć żadnej innej firmie czy instytucji. Rozwiązaniem wszelkich kłopotów miała być pomoc Totalizatora Sportowego, który podpisał umowę z Fundacją „Wsparcie” w 2004 r. opiekującą na 18 mln zł plus VAT. Prezes Totalizatora, Mirosław Roguski, nadawał się doskonale do tego przedsięwzięcia, mianowany za poparciem ówczesnego premiera Leszka Millera, uchodził powszechnie za osobę blisko związaną z aparatem partyjnym SLD.

Na przeszkodzie stanęło jednak Ministerstwo Finansów, do którego zwrócił się Totalizator w celu uzyskania zgody na transakcję. Ministerstwo zauważyło, że kwota 18 mln zł za wynajem stanowiła dwie trzecie kwoty zaplanowanej wcześniej na budowę nowej siedziby! Tłumaczenia, że stara siedziba przy ul. Targowej jest za mała i wystarczy jedynie na centrum szkoleniowe jest niewiarygodne i wręcz śmieszne.

Zastrzeżenia miało również Ministerstwo Skarbu Państwa, zarzucając prezesowi Mirosławowi Roguskiemu, że nie poinformował o swych zamierzeniach rady nadzorczej. Zarówno prezes Totalizatora, jak i prezes Fundacji „Wsparcie” Wiesław Krzyżanowski zaprzeczają, iż w sprawę są zamieszani niektórzy politycy SLD. Jak jednak tłumaczyć należy fakt, że Totalizator Sportowy zwrócił się do Ministerstwa Finansów z prośbą o wyrażenie zgody na transakcję tylko z Fundacją „Wsparcie”? Oznacza to, że nie ogłoszono przetargu, a wybór tej fundacji nie był przypadkowy.

W świetle przedstawionych powyżej informacji, zwracam się do Pana Ministra jako reprezentanta Totalizatora Sportowego z prośbą o odpowiedź na następujące pytanie: czy prezes zarządu, dr Mirosław Roguski, w sposób właściwy wypełnia swoje obowiązki i jak Ministerstwo ocenia podjęte decyzje i działalność zarządu Totalizatora Sportowego na przestrzeni ostatnich 2 lat?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 16 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10065)

do ministra infrastruktury

**w sprawie braku uzgodnienia projektu
nowych przepisów dotyczących
zniesienia podwójnych opłat za przejazd
autostradami samochodów ciężarowych**

Kierowcy samochodów ciężarowych z niecierpliwością czekają na spełnienie obietnic złożonych przez Ministerstwo Infrastruktury. Zgodnie z zapowiedziami zniesione miały być opłaty za przejazd płatnymi autostradami, gdyż kierowcy takich pojazdów są zobowiązani do zakupu winiet za korzystanie z dróg krajowych. Obecnie zmuszeni są dokonywać podwójnych opłat. Na tempo prac nad stosownymi przepisami nie wpłynęły ostrzeżenia Komisji Europejskiej, która wskazywała na niezgodność z przepisami Unii Europejskiej przepisów polskich.

Zamiast jednej koncepcji rozwiązania tej kwestii pojawiły się najróżniejsze pomysły: zniesienie winiet, zniesienie opłat od ciężarówek na autostradach (co miałyby być uwzględnione w znowelizowanej ustawie o płatnych autostradach i Krajowym Funduszu Drogowym). Szybko jednak okazało się, że proponowane przepisy są nieprecyzyjne (brak określenia sposobu ustalania wysokości rekompensaty dla firmy posiadającej koncesję na eksploatację płatnej autostrady). Prace utknęły w martwym punkcie i nic nie wskazuje na rychłe ich dokończenie. Podkreślić należy, że ustawa o płatnych autostradach została zgłoszona Komisji Europejskiej w sierpniu 2004 r. jako istniejący system pomocy publicznej w sektorze transportu. Dlatego wszelkie ewentualne zmiany, które zamierza wprowadzić Ministerstwo, będą wymagały akceptacji Komisji Europejskiej. Wydłuży to zatem okres wejścia w życie z nowelizowanych przepisów. Oznacza to, że kierowcy ciężarówek będą zmuszeni jeszcze bardzo długo płacić podwójnie.

W świetle przedstawionych powyżej informacji zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytanie: kiedy Ministerstwo opracuje nowe propozycje dotyczące rozwiązania problemu podwójnych opłat, aby mogły one być rozpatrzone przez Radę Ministrów, co pozwoliłoby ostatecznie zakończyć tę przedłużającą się procedurę?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 13 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10066)

do ministra zdrowia

**w sprawie limitów na nowoczesne preparaty
stosowane w walce z nowotworami
w ramach programów terapeutycznych**

Przerażenie pacjentów dotkniętych chorobami nowotworowymi budzą zapowiedzi onkologów przewidujących poważne problemy z zapewnieniem nowoczesnych, lecz bardzo drogich preparatów stosowanych w walce z rakiem. Dotyczy to pacjentów, którym żadne inne leki nie są już w stanie pomóc. Lekarze alarmują, że ograniczają ich limity, po przekroczeniu których chorzy nie będą mogli kontynuować lub podjąć leczenia. Ograniczenie przyjęć pacjentów zapowiada m.in. Centrum Onkologii w Warszawie, Centrum Onkologii w Bydgoszczy i Centrum Onkologii w Krakowie, natomiast Klinika Nowotworów Raka Piersi już odsyła pacjentki bez podania leków.

Nie trzeba tłumaczyć, co oznacza brak leków dla chorych. W leczeniu nowotworów nawet kilkutygodniowa zwłoka w podjęciu leczenia może mieć tragiczne konsekwencje, tak samo przerwanie kosztownej terapii jest groźne dla zdrowia i życia pacjentów.

Według szacunków onkologów zaledwie jedna piąta chorych zakwalifikowanych do leczenia drogimi preparatami otrzymuje specjalistyczne leki.

Mając na uwadze dramatyczną sytuację osób dotkniętych chorobami nowotworowymi oraz przedstawione powyżej informacje, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytanie: czy Narodowy Fundusz Zdrowia wygospodaruje dodatkowe środki na leki stosowane w ramach programów terapeutycznych, co pozwoli podjąć lub kontynuować leczenie ciężko chorych pacjentów?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 13 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10067)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji Elektrociepłowni Zabrze
i związanej z tym potrzeby zapewnienia
bezpieczeństwa dostaw ciepła w rejonie miast
Zabrze, Bytom i Ruda Śląska**

Szanowny Panie Ministrze! Elektrociepłownia Zabrze, która dostarcza ciepło dla odbiorców w rejonie miast: Zabrze, Bytom, Ruda Śląska, jest przedsiębiorstwem o mocno wyeksploatowanym majątku produkcyjnym i stale pogarszającej się strukturze finansowej. W ubiegłym roku problemy finansowe Elektrociepłow-

ni Zabrze doprowadziły do przerw w dostawach ciepła dla odbiorców. W bieżącym roku problemy te mogą się powtórzyć. Następstwem tego stanu jest sytuacja, w której odbiorcy ciepła w tym rejonie mogą mieć poważne uzasadnione wątpliwości, czy mają zapewnione bezpieczeństwo dostaw ciepła. Jest oczywiste, iż tym zagrożeniom należy przeciwdziałać, a powinien to uczynić minister skarbu państwa, który zgodnie z zapisami prawa energetycznego ma obowiązek zapewnić obywatelom bezpieczeństwo dostaw energii.

Przyczynę powstałej sytuacji stanowi obecnie istniejący układ organizacyjny i własnościowy Elektrociepłowni Zabrze, która stanowi podmiot Skarbu Państwa. Gmina Zabrze, która ma obowiązek realizować zadania w zakresie zabezpieczenia energetycznego swoich zasobów, w tym również ciepła, nie posiada bezpośrednich narzędzi oddziaływania na Elektrociepłownię Zabrze.

W tej sprawie proponowano szereg rozwiązań, jednakże do chwili obecnej nie zostały poczynione na szczeblu ministerstwa żadne stanowcze działania, aby odbiorcy dostaw ciepła w Zabrzu, Bytomiu i Rudzie Śląskiej mogli bez obaw oczekiwać nadejścia zimy 2005–2006. Jedną z interesujących propozycji, która mogłaby zapobiec powstałym zagrożeniom, jest doprowadzenie do połączenia w drodze administracyjnej Elektrociepłowni Zabrze oraz ZEC Bytom SA. Proces ten może zostać zrealizowany np. poprzez nieodpłatne wniesienie akcji Elektrociepłowni Zabrze do ZEC Bytom SA. Według ekspertów jedynie konsolidacja ww. podmiotów branży ciepłej, których właścicielem jest Skarb Państwa, gwarantuje poprawę sytuacji finansowej i stwarza szansę na niedopuszczenie do sytuacji zagrożenia dostaw ciepła dla odbiorców Elektrociepłowni Zabrze. Przeprowadzenie działań w wskazanym kierunku nie stanowi także żadnego zagrożenia dla sytuacji finansowej ZEC Bytom SA.

Podkreślić także należy, iż podjęcie działań we wskazanym kierunku dawałoby szansę na przedstawienie atrakcyjnej oferty prywatyzacyjnej, a w perspektywie przeprowadzenie prywatyzacji połączonych podmiotów. Tym samym możliwość przekształcenia własnościowego ww. spółek.

Niestety, Ministerstwo Skarbu Państwa nie podjęło dotąd żadnych decyzji, które dawałyby szansę na zmianę przedstawionego stanu.

Dlatego też występując w imieniu i na rzecz wspólnoty województwa śląskiego, zapytujemy:

1. Jakie działania podejmie Ministerstwo Skarbu Państwa, aby zapewnić bezpieczeństwo dostaw ciepła w rejonie miast: Zabrze, Bytom, Ruda Śląska?

2. Czy w chwili obecnej Pan Minister Skarbu Państwa może złożyć zapewnienie, iż w rejonie miast: Zabrze, Bytom, Ruda Śląska, nie powtórzy się sytuacja, która zaistniała w ubiegłym roku, gdy doszło do zakłóceń w dostawie ciepła?

Z wyrazami szacunku

Posel Jan Chojnacki
Posel Wiesław Okoński
Posel Marek Widuch

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10068)

do ministra infrastruktury

**w sprawie wykupu lokali zakładowych
po cenach preferencyjnych z zasobów
mieszkaniowych KWK „Niwka-Modrzejów”
sp. z o.o. Sosnowiec w upadłości**

Szanowny Panie Ministrze! W ubiegłym roku syndyk masy upadłościowej kopalni KWK „Niwka-Modrzejów” rozpoczął sprzedaż tej części zasobów mieszkaniowych, które posiadały uregulowane stany własnościowe. Sprzedaż ta następowała na podstawie ustawy z dnia 15.12.2000 r. o zasobach zbywania mieszkań (Dz.U. z 2001 r. Nr 4 poz. 24 z późn. zm.) oraz Regulaminu Zbywania Mieszkań należących do KWK „Niwka-Modrzejów” sp. z o.o. w upadłości.

Cenę większości mieszkań ustalono na zasadach określonych w ustawie z dnia 21.08.1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2000 r. Nr 46, poz. 543).

Natomiast 564 mieszkania o wartości rynkowej nakładów 16.347.042 zł (cena z września 2000 r.) z powodu braku uregulowań prawno-własnościowych gruntu mają zostać sprzedane na wolnym rynku. Dotyczy to około 2500 mieszkańców.

Dla mieszkańców oznacza to życie „pod gołym niebem”, gdyż liczyli na wykup mieszkań po cenach preferencyjnych. Z powodu braku pracy nie stać ich na wykup mieszkań po cenach wolnorynkowych.

Czy istnieje możliwość, aby Katowicki Holding Węglowy, który wystąpi z roszczeniem o nabycie nieruchomości w trybie ustawy o gospodarce nieruchomościami, przejął składniki majątkowe kopalni?

Proszę o wyjaśnienie tej kwestii, jak również o wskazanie przepisów regulujących sprzedaż mieszkań i lokali będących własnością zakładów w upadłości na warunkach preferencyjnych?

Z poważaniem

Posel Andrzej Grzesik

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10069)

do ministra finansów

**w sprawie nielegalnego wprowadzenia na rynek
krajowy oleju opałowego ciężkiego z importu**

Od dłuższego okresu czasu docierają do mojego biura poselskiego informacje o wprowadzeniu na krajowy rynek oleju opałowego ciężkiego z importu. Akcja została ustalona na kwotę 60 zł/m³. Olej ten jest bezbarwny, a jego gęstość kształtuje się na poziomie

0,84–0,85 kg/litr. Obrotem hurtowym zajmują się prywatne spółki posiadające wymagane zezwolenia. Olej ten trafia do stacji benzynowych jako olej napędowy. Jest sprzedawany prywatnym odbiorcom w cenie detalicznej 2,50 zł/litr.

Podjęty przez importerów proceder sprowadzania taniego oleju opałowego, a następnie wprowadzanie go do obrotu jako oleju napędowego pozbawia Skarb Państwa należnych podatków. Wiąże się również z fałszowaniem dokumentów oraz ukrywaniem rzeczywistych dochodów. Informując o występujących praktykach – nadużyciach popełnionych przez podmioty zajmujące się importem oraz obrotem paliwami płynnymi, zapytuję Pana Ministra:

1. Czy przedstawiony w interpelacji problem jest znany Panu Ministrowi, a jeżeli tak, to jakie podjął działania zmierzające do ochrony interesów Skarbu Państwa?

1. Jakże Pan Minister zamierza podjąć kroki zmierzające do likwidacji tego zjawiska?

3. Czy cofnięte zostaną koncesje na obrót paliwami płynnymi dla podmiotów i osób, które działaniami opisanymi wyżej spowodowały straty w dochodach Skarbu Państwa?

Z poważaniem

Posel Zygmunt Jerzy Szymański

Ryki, dnia 16 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10069)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie nielegalnego wprowadzenia na rynek krajowy oleju opałowego ciężkiego z importu

Od dłuższego okresu czasu docierają do mojego biura poselskiego informacje o wprowadzeniu na krajowy rynek oleju opałowego ciężkiego z importu. Akcyza została ustalona na kwotę 60 zł/m³. Olej ten jest bezbarwny, a jego gęstość kształtuje się na poziomie 0,84–0,85 kg/litr. Obrotem hurtowym zajmują się prywatne spółki posiadające wymagane zezwolenia. Olej ten trafia do stacji benzynowych jako olej napędowy. Jest sprzedawany prywatnym odbiorcom w cenie detalicznej 2,50 zł/litr.

Podjęty przez importerów proceder sprowadzania taniego oleju opałowego, a następnie wprowadzanie go do obrotu jako oleju napędowego pozbawia Skarb Państwa należnych podatków. Wiąże się również z fałszowaniem dokumentów oraz ukrywaniem rzeczywistych dochodów. Informując o występujących praktykach – nadużyciach popełnionych przez podmioty zajmujące się importem oraz obrotem paliwami płynnymi, zapytuję Pana Ministra:

1. Czy przedstawiony w interpelacji problem jest znany Panu Ministrowi, a jeżeli tak, to jakie podjął działania zmierzające do ochrony interesów Skarbu Państwa?

1. Jakże Pan Minister zamierza podjąć kroki zmierzające do likwidacji tego zjawiska?

3. Czy cofnięte zostaną koncesje na obrót paliwami płynnymi dla podmiotów i osób, które działaniami opisanymi wyżej spowodowały straty w dochodach Skarbu Państwa?

Z poważaniem

Posel Zygmunt Jerzy Szymański

Ryki, dnia 16 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10069)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie nielegalnego wprowadzenia na rynek krajowy oleju opałowego ciężkiego z importu

Od dłuższego okresu czasu docierają do mojego biura poselskiego informacje o wprowadzeniu na krajowy rynek oleju opałowego ciężkiego z importu. Akcyza została ustalona na kwotę 60 zł/m³. Olej ten jest bezbarwny, a jego gęstość kształtuje się na poziomie 0,84–0,85 kg/litr. Obrotem hurtowym zajmują się prywatne spółki posiadające wymagane zezwolenia. Olej ten trafia do stacji benzynowych jako olej napędowy. Jest sprzedawany prywatnym odbiorcom w cenie detalicznej 2,50 zł/litr.

Podjęty przez importerów proceder sprowadzania taniego oleju opałowego, a następnie wprowadzanie go do obrotu jako oleju napędowego pozbawia Skarb Państwa należnych podatków. Wiąże się również z fałszowaniem dokumentów oraz ukrywaniem rzeczywistych dochodów. Informując o występujących praktykach – nadużyciach popełnionych przez podmioty zajmujące się importem oraz obrotem paliwami płynnymi, zapytuję Pana Ministra:

1. Czy przedstawiony w interpelacji problem jest znany Panu Ministrowi, a jeżeli tak, to jakie podjął działania zmierzające do ochrony interesów Skarbu Państwa?

1. Jakże Pan Minister zamierza podjąć kroki zmierzające do likwidacji tego zjawiska?

3. Czy cofnięte zostaną koncesje na obrót paliwami płynnymi dla podmiotów i osób, które działaniami opisanymi wyżej spowodowały straty w dochodach Skarbu Państwa?

Z poważaniem

Posel Zygmunt Jerzy Szymański

Ryki, dnia 16 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10070)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie sprawności i funkcjonowania
służb sanitarno-weterynaryjnych**

Ostatnie doniesienia mediów o wykryciu kolejnych przypadków próby sprzedaży konsumentom nieświeżej czy zepsutej żywności potwierdzają niestety fakt fatalnej skuteczności podległych Panu Ministrowi służb weterynaryjnych. Od dłuższego czasu słyszało się o rzekomych przypadkach „przymykania oczu” w takcie rutynowych kontroli przeprowadzanych u producentów żywności, a szczególnie w dużych sieciach handlowych. Nie było jednak na to zbyt wielu dowodów, a opisywane w mediach przypadki nieprawidłowości nie były traktowane z należytą uwagą. Ta atmosfera samospokojenia doprowadziła do sytuacji, w której prawdopodobnie zarówno niektórzy producenci, jak i przedstawiciele sieci handlowych uznali, że mogą działać w sposób praktycznie bezkarny. W sytuacji, gdy przypadki takie były ujawniane, przedstawiciele resortu i służb uspokajali opinię publiczną, a sprawcom groziły zwykle kilkusetzłotowe mandaty karne. Czym takie dolegliwości są dla producentów i handlowców, nie muszą chyba Panu Ministrowi wyjaśniać.

Niepokojące w tej sprawie jest także to, że przypadki naruszania obowiązujących norm i przepisów prawa często ujawniają nie ci, którzy do tego typu działań są przygotowani, zatrudniani i opłacani z pieniędzy konsumentów.

W związku z powyższym nasuwają się następujące pytania:

1. Czy fakt, że przypadki takich naruszeń ujawniają dziennikarze, nie świadczy wprost o fatalnej działalności podległych Panu Ministrowi służb weterynaryjnych?
2. Czy nie należy zbadać przydatności osób pełniących kierownicze funkcje lekarzy weterynarii nie tylko na szczeblu powiatu?
3. Jakie działania resort zamierza podjąć, by ograniczyć zjawisko „ślepoty” służb kontrolnych?
4. Czy obecnie obowiązujące w zakresie uprawnień organów Państwa przepisy są wystarczające do zlikwidowania zjawiska przeznaczania do sprzedaży nieświeżej czy wręcz zepsutej żywności?

Poseł Jacek Wojciechowicz

Warszawa, dnia 23 kwietnia 2005 r.

Interpelacja
(nr 10071)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie procesu prywatyzacji branży
energetycznej na przykładzie Zespołu Elektrowni
„Ostrołęka” SA**

Otrzymałem w ostatnich dniach wystąpienia pracownika Zespołu Elektrowni Ostrołęka Pana Dariusza Bochenka dotyczące sytuacji w tym zakładzie. Z przedstawionych mi informacji wynika, że prywatyzacja ZE Ostrołęka budzi niepokój przynajmniej części zatrudnionych tam pracowników. Rodzi się obawa o zachowanie miejsc pracy oraz o wpływ prywatyzacji na sytuację rejonu. Załoga ZE Ostrołęka ma swój pogląd na proces prywatyzacji i podobno opowiada się za konsolidacją zakładu z „polską grupą kapitałową”.

W związku z powyższym chciałbym zapytać Pana Ministra o stan i perspektywy prywatyzacji ZE Ostrołęka. Czy i w jakiej formie przedstawiciele załogi biorą w niej udział? Czy sporządzone zostały symulacje wpływu prywatyzacji na lokalny rynek pracy, a w konsekwencji czy przewiduje się, w porozumieniu z właściwymi resortami, podjęcie działań osłonowych w przypadku, gdyby prywatyzacja miała wpłynąć negatywnie na sytuację ekonomiczną regionu i jego mieszkańców?

Jako poseł Platformy Obywatelskiej nie muszę deklorować swojego poparcia dla procesów prywatyzacyjnych, niemniej w przypadku, gdy dotyczy to branży energetycznej oraz regionu o stosunkowo trudnej sytuacji ekonomicznej, wskazane jest szczególne wyuczucie i ostrożność w prowadzeniu wszelkich działań prywatyzacyjnych,

Poseł Jacek Wojciechowicz

Warszawa, dnia 22 kwietnia 2005 r.

Interpelacja
(nr 10072)

do ministra infrastruktury

**w sprawie monitorowania podwyżek czynszów
najmu lokali mieszkalnych po wyroku
Trybunału Konstytucyjnego z dnia 19 kwietnia 2005 r.**

W dniu 19 kwietnia 2005 r. Trybunał Konstytucyjny Wyrok TK w sprawie ograniczenia podwyżek czynszów rozpoznał sprawę konstytucyjności przepisów ustaw nowelizujących ustawę z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego, wprowadzających ograniczenia podwyżek czynszów. Trybunał Konstytucyjny uznał niekonstytucyjne dodanie ust. 1a w art.

9 i uzupełnienie ust. 1 w tym artykule o słowa „a jeżeli poziom rocznego czynszu lub innych opłat za używanie lokalu, z wyłączeniem opłat niezależnych od właściciela, przekracza 3% wartości odtworzeniowej lokalu, to roczna podwyżka nie może być wyższa niż 10% dotychczasowego czynszu albo dotychczasowych opłat za używanie lokalu, liczonych bez opłat niezależnych od właściciela”. Wyrok Trybunału wejdzie w życie z dniem ogłoszenia w Dzienniku Ustaw.

Wyrok Trybunału pozwoli tym samym na dokonywanie, oczywiście pod pewnymi warunkami, podwyżek czynszu powyżej 3% wartości odtworzeniowej lokalu oraz umożliwi dokonywanie podwyżek większych niż 10% dotychczasowego czynszu. Skutki orzeczenia będą znane po pewnym czasie jego obowiązywania i w perspektywie niewątpliwie poprawią sytuację właścicieli i stan techniczny wielu budynków. Niemniej szczególną uwagę należy zwrócić na potencjalne pogorszenie sytuacji tych najemców, którzy w poprzednich latach zostali skierowani do zamieszkania w budynkach będących obecnie prywatną własnością przez Skarb Państwa bądź gminy. Często są to osoby starsze, już obecnie korzystające z pomocy socjalnej Państwa czy też swojej gminy. Wprowadzenie znacznych podwyżek czynszu najmu może stanowić dla takich osób zagrożenie dla ich egzystencji.

W związku z powyższym proszę o informację:

1. Czy kierowany przez Pana Ministra resort przygotowuje zmiany przepisów mających na celu ochronę osób będących w trudnej sytuacji materialnej, które zostały przed laty skierowane do zamieszkiwania w takich budynkach?

2. Czy Ministerstwo będzie podejmowało działania, także legislacyjne, by umożliwić osobom skierowanym do zamieszkiwania w takich budynkach przez Skarb Państwa czy gminy powrót do zasobów nieruchomości zarządzanych przez Skarb Państwa czy gminy?

3. Czy ta sytuacja pobudzi inicjatywę Rządu do uruchomienia i wsparcia programów budowy mieszkań komunalnych?

Z poważaniem

Poseł Jacek Wojciechowicz

Warszawa, dnia 10 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10073)

do ministra obrony narodowej

w sprawie uprawnień przysługujących polskim żołnierzom po powrocie z wojny irackiej i ich rodzinom

Szanowny Panie Ministrze! Mimo iż wojna w Iraku i udział w niej żołnierzy Wojska Polskiego jest w cieniu obecnych wydarzeń politycznych toczących się w kraju, niemniej jednak społeczeństwo nie powinno zapomnieć o swoich żołnierzach, którzy pełnią w tym

kraju niebezpieczną misję. W związku z tym mam kilka pytań, które dotyczą żołnierzy bądź rodzin poległych żołnierzy.

1. Politycy i dowódcy odwiedzający naszych żołnierzy w Iraku obiecywali awanse i przyjęcie żołnierzy kontraktowych do służby zawodowej. Ilu więc żołnierzy służby kontraktowej po powrocie do kraju złożyło stosowne prośby o przyjęcie do służby zawodowej? Ilu z nich zostało przyjętych do służby zawodowej? Z jakiego najczęściej powodu pozostali nie zostali do niej przyjęci?

2. Czy wojsko nadal otacza opieką socjalną rodziny poległych żołnierzy? Jeżeli tak, to jakie są formy tej opieki?

3. Czy wojsko udziela pomocy rodzinom rannych żołnierzy służby zawodowej i kontraktowej, którzy na trwałe zostali okaleczeni? Jeżeli tak, to jak przedstawia się pomoc, której udziela wojsko tym żołnierzom?

4. Jaki procent żołnierzy zawodowych, którzy wrócili z Iraku, odszedł na renty decyzją wojskowych komisji lekarskich?

5. Czy systemy ubezpieczeń i wynagrodzeń, którymi objęto naszych żołnierzy, są porównywalne w stosunku do podobnych systemów wynagrodzeń i ubezpieczeń innych państw koalicji antyirackiej?

Z poważaniem

Poseł Maria Zbyrowska

Dębica, dnia 18 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10074)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie nieprzestrzegania przepisów regulujących udział ławników w postępowaniu przed sądami pracy i ubezpieczeń społecznych w okręgu białostockim

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z przepisami zawartymi w Dz.U. Nr 98 poz. 1070 z 2001 r. w Sądach Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Białymstoku zasiadają ławnicy – sędziowie ludowi, których powoływanie na wokandy i ich udział w rozprawach odbywa się sprzecznie z ww. przepisami.

W skład Sądu, który orzeka w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, Prezes Sądu wyznacza jednego ławnika wybranego spośród kandydatów zgłoszonych przez terenowy organ administracji rządowej i jednego ławnika wybranego z kandydatów zgłoszonych przez związki zawodowe oraz organizacje pracodawców. Przewodniczącym składu orzekającego jest etatowy Sędzia Sądu Rejonowego lub Okręgowego, natomiast ławnicy są niezawiśli i podlegają Konstytucji RP oraz ustawie. Przewodniczący, etatowy sędzia, jak również ławnicy mają taki sam głos przy wydawaniu wyroków. Intencją ustawodawcy było, aby ławnicy zasiadający w składach orzekających z zakresu prawa

pracy i ubezpieczeń społecznych swoim doświadczeniem życiowym i wiedzą służyli w kolektywnym wydawaniu sprawiedliwych wyroków. Jednak w białostockich sądach pracy jest inaczej. Istnieje jedna lista ławników, Przewodniczący Sądu Rejonowego lub Okręgowego nie wyznacza jednego ławnika z terenowego organu administracji rządowej i jednego ławnika wybranego spośród przedstawicieli związków zawodowych lub organizacji pracodawców. Często są to dwaj ławnicy, np. przedstawiciele związków zawodowych. Ławnicy również nie uczestniczą w sprawach od początku aż do wydania wyroku. Przy sprawie trwającej np. rok tylko Przewodniczący, tj. Sędzia Zawodowy prowadzi ją od początku do końca, natomiast ławnicy co posiedzenie są zmieniani. Takie postępowanie przyczynia się do nieobiektywnego wydawania wyroku, a co za tym idzie, ławnicy nie mają oglądu w toczącej się sprawie. Ze względu na sprawiedliwość społeczną takie postępowanie prezesów sądów jest niedopuszczalne. Ławnicy nie są w stanie zapoznać się z materiałami dotyczącymi poszczególnych spraw, gdyż na wokandzie w danym dniu może być nawet 17 spraw. Praktycznie wyroki wydają sędziowie etatowi, a ławnicy tylko „przyklepują” z powodu braku wiedzy dotyczącej w poszczególnych sprawach. Bywa również tak, że ławnik mający odrębne zdanie w sprawie wyroku zostaje wykluczony ze składu orzekającego, pomimo niezakończony wokandy w danym dniu. Zmieniane są również wyroki, kiedy ławnik ma odrębne zdanie i została zamknięta sprawa.

Panie Ministrze! W związku z powyższym pytam:

1. Czy dopuszczalne jest, aby w rozprawie z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych zasiadali tylko ławnicy reprezentujący tę samą grupę społeczną, np. związki zawodowe?

2. Czy od początku do końca sprawy z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych, tj. do wydania wyroku, powinni zasiadać ci sami ławnicy?

3. Czy można zmienić wyrok po zamknięciu sprawy przez Przewodniczącego składu orzekającego?

4. Czy w trakcie trwającej wokandy można wykluczyć ławnika, który ma odmienne zdanie w sprawie wyroku?

Z poważaniem

Posel Genowefa Wiśniowska

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10075)

do ministra polityki społecznej

w sprawie kosztów ponoszonych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych z tytułu ochrony ich obiektów przez firmy ochroniarskie

Szanowny Panie Ministrze! Zakład Ubezpieczeń Społecznych jest obecnie największą cywilną instytucją w Polsce, a dla wielu obywateli to właśnie kontakty

z ZUS kształtują opinie i wyobrażenia o funkcjonowaniu całej władzy publicznej. Zakład Ubezpieczeń Społecznych nie może w sposób dowolny określać sposobu funkcjonowania, gdyż środki na pokrycie jego działalności są z góry ustalone i zaplanowane w budżecie. Państwo polskie staje się z dnia na dzień coraz bardziej kosztochłonne, a ciężar ten przenoszony jest na podatnika, którym też jest emeryt i rencista. Zatem strategia działania powinna się odnosić jedynie do sposobu zarządzania instytucją. Tym bardziej bulwersuje fakt rozpasłego wydawania pieniędzy podatników na utrzymanie i ochronę obiektów ZUS, często swoim wyglądem nie różni się od dobrze sytuowanych komercyjnych banków zachodniej finansjery.

Takie dysproporcje pomiędzy widocznym luksusem wystroju budynków ZUS a skromnymi (okrojonymi) świadczeniami emerytalno-rentowymi budzą uzasadnione emocje i oburzenie wśród wyborców.

ZUS odwiedzają głównie renciści i emeryci. Dla nich, przy nader skromnych świadczeniach takie postępowanie to nic innego, jak rozpasanie administracji.

W związku z powyższym proszę o odpowiedzi na następujące pytania:

1. W jakich proporcjach kształtują się koszty ochrony gmachów Zakładu Ubezpieczeń Społecznych względem wszystkich kosztów administracyjnych przeznaczanych na utrzymanie ZUS?

2. Jakie działania podejmuje resort pracy i ubezpieczeń społecznych mające na celu redukcję w ochronie obiektów ZUS czynnika ludzkiego, mając na uwadze coraz szersze stosowanie rozwiązań innowacyjnych polegających na stosowaniu specjalistycznych monitoringu opartych na nowościach technik elektronicznych?

3. Konkretnie, Panie Ministrze, ile osób w skali kraju chroni obiekty ZUS i czy ma to tendencję wzrostową? Czy liczba osób ulega redukcji w kolejnych latach?

4. Jakie działania podejmuje Rząd, aby ograniczyć administrację i zmniejszyć koszty jej funkcjonowania w odniesieniu do ZUS i KRUS, biorąc pod uwagę wdrażanie coraz to nowszych systemów operacyjnych, poprawie łączy telekomunikacyjnych, wyposażania biur w sprawniejsze i szybsze komputery oraz inne urządzenia teleinformatyczne?

Z poważaniem

Posel Zenon Tyma

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10076)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie nieuzasadnionej kontroli firmy Inter Trock Bau Sp. z o.o. z Turawy w woj. opolskim, przeprowadzonej przy udziale przedstawicieli niemieckiego urzędu

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie miało miejsce precedensowe zdarzenie polegające na

kontroli polskiego podmiotu gospodarczego, Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Inter Trock Bau z Turawy, przez polskie i niemieckie organa kontrolne. Kontrola polegała na przeszukaniu i zabezpieczeniu dowodów z udziałem niemieckich kontrolerów. Obszernie ten temat był podniesiony w dzienniku „Rzeczpospolita” z 6 i 12 maja br. w artykule pt. „Niemiecka kontrola naruszyła polskie przepisy”.

Problem polega na zwalczaniu polskich przedsiębiorców przez niemieckie urzędy, które w sposób agresywny ingerują w działalność polskich podmiotów gospodarczych przy udziale polskiego wymiaru sprawiedliwości. Taki stan rzeczy powoduje brak zaufania polskiego społeczeństwa do wymiaru sprawiedliwości.

Panie Ministrze zapytuję:

— Na ile organa niemieckie w opisanym wyżej przypadku naruszyły polskie prawo?

— Czy strona niemiecka miała prawo do zabezpieczenia dowodów rzeczowych, stanowiących własność polskiej firmy, w sytuacji niestwierdzenia jednoznacznych przestępstw?

— W jakim zakresie polskie organa ścigania powinny udzielić pomocy prawnej niemieckim urzędom?

— Kiedy zostaną dopracowane pomiędzy resortami, polskim i niemieckim wymiarem sprawiedliwości jednoznaczne przepisy spójności w zakresie rozliczania składek na ubezpieczenia społeczne oraz kiedy zostanie wyeliminowane całkowicie bezprawne tzw. podwójne ubezpieczenie?

— Panie Ministrze, czy zdarzały się przypadki, ażeby przedstawiciele polskich organów kontrolnych uczestniczyli w kontroli i zabezpieczeniu mienia niemieckim przedsiębiorcom?

— Czy wymierne są straty, jakie ponieśli polscy przedsiębiorcy przez nieuczciwość niemieckich podmiotów gospodarczych i co w tym zakresie uczynił Minister Sprawiedliwości?

Poseł Zenon Tyma

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10077)

do ministra zdrowia

w sprawie konsekwencji wejścia w życie w dniu 21 maja 2005 r. ustawy o pomocy publicznej i restrukturyzacji zakładów opieki zdrowotnej

Szanowny Panie Ministrze! W związku z wejściem w życie w dniu 21 maja 2005 r. ustawy z dnia 15 kwietnia 2005 r. o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej zwracam się do Pana Ministra z uprzejmą prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej mogą ubiegać się na podstawie art. 35 powołanej wyżej ustawy o pożyczkę na restrukturyzację finansową do wysokości sumy należności głównych z tytułu zobowiązań, które zakład posiadał lub posiada wobec pracowników, wynikających z art. 4a ustawy z dnia 16 grudnia 1994 r. o negocjacyjnym systemie kształtowania przyrostu przeciętnych wynagrodzeń u przedsiębiorców oraz o zmianie niektórych ustaw, które wynikają z lat 2001, 2003 i 2004?

2. Czy samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej mogą zaspokajać roszczenia pracownicze wynikające z „ustawy 203” za lata 2003 i 2004 z pożyczki udzielonej w trybie art. 35 ww. ustawy?

3. Czy przed roszczeniami pracowniczymi wynikającymi z „ustawy 203” za lata 2003 i 2004 mają być płacone zobowiązania cywilnoprawne?

4. Jaka część zobowiązań sp. zoz wobec pracowników na dzień 31.12.2004 r. zostanie zaspokojona z 2 mld i 200 mln zł, o których mówi się w ustawie, jaki to będzie procent?

Proszę o przedstawienie symulacji realizowanych spłat w poszczególnych grupach, o których mówi się w art. 35 pkt 4 ppkt 3, pozwoli to jednoznacznie tak naprawdę określić, kto będzie beneficjentem tej ustawy.

Z poważaniem

Poseł Jan Chojnacki

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10078)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstw
Państwowej Komunikacji Samochodowej
w woj. podlaskim**

Szanowny Panie Ministrze! Na terenie woj. podlaskiego funkcjonuje część Przedsiębiorstw PKS zatrudniających łącznie około 1700 osób. W chwili obecnej trwa u wojewody podlaskiego jako organu założycielskiego postępowanie zmierzające do prywatyzacji polegającej na wniesieniu do spółki czterech Przedsiębiorstw PKS, to jest PKS Łomża, Zambrów, Siemiatycze i Bielsk Podlaski Przedsiębiorstwa PKS w Białymstoku i Suwałkach mają być przekształcone w jednoosobowe spółki skarbu państwa. Na dzień dzisiejszy każde z wymienionych Przedsiębiorstw posiada dodatnie wyniki finansowe, na co dzień zapewniając nie tylko realizację połączeń dalekobieżnych, lecz także lokalnych i to także takich, które nie zawsze są rentowne, ale mają duże znaczenie dla lokalnych społeczności, zwłaszcza w sytuacji likwidacji dużej liczby połączeń kolejowych. Utrzymania takich połączeń nie zagwarantują firmy komercyjne.

Mimo takich okoliczności prowadzony jest proces prywatyzacji w sposób budzący uzasadniony niepokój załóg oraz związków zawodowych. W przypadku czterech przedsiębiorstw przewidzianych do sprzedaży bezpośredniej, na zakup których ofertę złożyła firma Connex Polska Sp. z o.o., może dojść do braku gwarancji utrzymania obecnego poziomu zatrudnienia pracowników, braku gwarancji pakietu socjalnego dla załóg na zadawalającym poziomie, a poza tym może dojść do obniżenia poziomu jakości wykonywanych usług na rzecz mieszkańców, w tym do likwidacji mniej rentownych, choć niezbędnych, połączeń lokalnych. Jeśli chodzi o potencjalnego nabywcę, formę Connex, znaczne wątpliwości budzi źródło pochodzenia środków przewidzianych na zakup przedsiębiorstw, jak również nieznane są gwarancje finansowe przewidziane na rzecz poszczególnych przedsiębiorstw w zakresie dokapitalizowania, przeznaczone na wymianę i poprawę parku samochodowego.

Proces prywatyzacji prowadzony jest w znacznej mierze przy braku wystarczającej i rzetelnej informacji na ten temat ze strony organu założycielskiego, jakim jest wojewoda podlaski. Wszelkie postulaty środowiska związkowego nie znajdują zrozumienia zarządcy PPKS w Łomży, o czym poinformowali mnie przedstawiciele związków zawodowych. Mimo iż przedstawiciele załóg prywatyzowanych Przedsiębiorstw PKS wykazują, iż dochodziło do nieprawidłowości w trakcie referendów prywatyzacyjnych w tych przedsiębiorstwach, jak również nieprawidłowych wycen przedsiębiorstw oraz braku zapewnienia pakietów socjalnych na odpowiednim poziomie, w których brała udział firma Connex w woj. warmińsko-mazurskim, to jest PPKS w Kętrzynie i Mrągowie, wojewoda podlaski nie uwzględnia postulatów związkowców.

W tej sytuacji zastanawia pośpiech prowadzonych prywatyzacji oraz brak czytelnych zasad tego procesu. Sygnały płynące ze strony przedstawicieli np. PPKS Łomża potwierdzają zbyt mało informacji o przebiegającym procesie prywatyzacyjnym, jak również brak dialogu zarządcy z załogą przedsiębiorstwa.

Wobec powyższego kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy w sytuacji, gdy proces prywatyzacji Przedsiębiorstw PKS w woj. podlaskim budzi wiele obaw załóg, nie gwarantując odpowiedniego pakietu socjalnego, jak również odpowiedniego okresu gwarancji zatrudnienia, wskazany jest pośpiech w jego realizacji?

2. Dlaczego w stosunku do załogi i związków zawodowych w PPKS w Łomży Zarządca nie próbuje nawiązać wystarczającego dialogu, zmierzającego do konstruktywnych rozstrzygnięć?

3. Czy gdyby od początku procesu prywatyzacji podjęto właściwy dialog zmierzający do uwzględnienia wniosków związków zawodowych nie unikniętoby niepotrzebnego konfliktu i napięć w PPKS Łomża?

4. Czy Pan Minister może spowodować, w sytuacji gdy prywatyzacja i dokapitalizowanie przedsiębiorstw z przeznaczeniem na zakup parku samochodowego z udziałem załóg jest koniecznością, że sprawa zosta-

nie przeanalizowana z udziałem załóg i rozważona zostanie możliwość prywatyzacji z ewentualnym udziałem samorządu miasta łomża bądź utworzenia spółki pracowniczej, a decyzja uwzględniać będzie stanowisko załóg?

5. Czy można zagwarantować czytelność i jawność wszelkich zamierzeń w stosunku do załóg PPKS oraz związkowców jako ludzi, którzy od wielu lat współtworzą te firmy, zmierzających do prywatyzacji tych przedsiębiorstw?

Poseł Wojciech Borzuchowski

Warszawa, dnia 14 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a (nr 10079)

do ministra skarbu państwa

w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstw PKS przez firmę „Connex Polska” Sp. z o.o. w woj. podlaskim

Szanowny Panie Ministrze! Państwowe Przedsiębiorstwa Komunikacji Samochodowej w Siemiatyczach, Łomży, Zambrowie i Bielsku Podlaskim przewidziane są do prywatyzacji, a ich wykupieniem (51%) zainteresowana jest firma „Connex Polska” wchodząca w skład szwedzkiego koncernu transportowego „Connex Transport AB”.

Przedsiębiorstwa istnieją od dziesiątek lat i to pracownicy poprzez swoją ciężką pracę tworzyli historię tych zakładów. Podlaskie PKS-y są bardzo dobrze zarządzane, o czym świadczą ich dodatnie bilanse finansowe za 2004 r., posiadają dobrze wyposażone parki samochodowe oraz bazy techniczno-remontowe. Realizują dużo przewozów zagranicznych, m.in. do Belgii (PPKS Siemiatycze), zatrudniają ok. 1 tys. pracowników. Związki Zawodowe istniejące przy wyżej wymienionych PPKS-ach są zaniepokojone procesem prywatyzacji ich firm, który budzi ogromne kontrowersje. Zdają sobie sprawę, że będą musiały poddać się prywatyzacji, ale mają również świadomość, że proces ten powinien odbyć się na jasnych, czytelnych i uczciwych zasadach.

Działalność firmy Connex obliczona na maksymalny zysk przy minimalnych kosztach pracy jest rażąco nieuczciwa. Dokonanie wyceny przedsiębiorstw, a następnie prowadzenie licznych inwestycji, zakupów i remontów jest ewidentnym przygotowaniem PPKS-ów dla Connexu. Związki Zawodowe nie miały możliwości zapoznania się z ofertami innych firm. Zaproponowany pakiet socjalny nie gwarantuje żadnych praw pracowniczych. Jeżeli dojdzie do tej prywatyzacji, według prognoz prace straci ok. 40–50% zatrudnionych, a pozostali będą tanią siłą roboczą (harującą za 110% najniższego krajowego wynagrodzenia z 2002 r.) służącą do zaspokajania potrzeb swoich mocodawców. Dyrektor

ds. przekształceń własnościowych pan Stokowski wybrał firmę „Connex” jako jedynego oferenta, wiedząc, że firma ta dopuściła się w procesie prywatyzacji PKS Kętrzyn i PKS Mrągowo licznych nieprawidłowości i została odsunięta. „Tajemnicą handlową” jest również sytuacja finansowa firmy „Connex Polska”. Związki Zawodowe są zastraszane tym, że ich PKS-y zostaną sprywatyzowane bez pakietu socjalnego.

Wobec powyższego kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy została dogłębnie zbadana sytuacja finansowa firmy „Connex Polska”?

2. Dlaczego Skarb Państwa pozbywa się 51% udziałów w powyższych PPKS-ach?

3. Który z PKS-ów dotychczas sprywatyzowanych przez „Connex Polska” został całkowicie spleonony?

4. Dlaczego w województwie, w którym jest duże bezrobocie, wybiera się ofertę firmy, której proponowany pakiet socjalny nie daje żadnych gwarancji pracowniczych?

5. Dlaczego prywatyzacja w zasadzie każdego polskiego przedsiębiorstwa, w tym PPKS-ów, odbywa się z rażącym naruszeniem prawa? Dlaczego przekształcenia te wyrządzają wielką krzywdę ludziom w nich zatrudnionym?

Z poważaniem

Poseł Genowefa Wiśniowska

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10080)

do ministra środowiska oraz ministra infrastruktury

w sprawie nadmiernego poziomu hałasu przy eksploatacji autostrady A-4 w rejonie Rudy Śląskiej

Szanowny Panie Ministrze! Dnia 13 kwietnia 2005 r. otrzymałem pismo mieszkańców Rudy Śląskiej z prośbą o „podjęcie skutecznych działań przywracających nam godziwe warunki życia, które zostały zdecydowanie pogorszone w wyniku rozpoczęcia użytkowania autostrady A-4”.

6 maja 2005 r. spotkałem się z mieszkańcami. Wspólnie z prezydentem i wiceprezydentem miasta zapoznałem się z sytuacją osób mieszkających w pasie przebiegu autostrady A-4, w szczególności narażonych na nadmierny hałas.

Jestem głęboko przekonany, że skargi mieszkańców Rudy Śląskiej są uzasadnione. Dotychczasowe interwencje mieszkańców i Urzędu Miasta pozostają bez odpowiedzi.

W związku z powyższym proszę Panów Ministrów o zainteresowanie się problemem i odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego, wbrew K.p.a., interweniujący nie otrzymują odpowiedzi od Generalnej Dyrekcji Dróg Krajowych i Autostrad, Oddział Katowice?

2. Jakie działania będą podjęte w celu zmniejszenia skali narażenia mieszkańców na nadmierny poziom hałasu i uciążliwości, wynikających z eksploatacji autostrady A-4, w rejonie Rudy Śląskiej?

Z poważaniem

Poseł Czesław Śleziak

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10081)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie niewyciągnięcia konsekwencji za niedopełnienie obowiązków przez Pomorskiego Wojewódzkiego Konserwatora Zabytków w Gdańsku

Panie Ministrze! Według pana Franciszka Krzysia-ka – badacza historii Gdańska i jego zabytków, członka Komisji Historycznej Gdańskiego Towarzystwa Naukowego w Gdańsku i zarazem przewodnika miejskiego od 20 lat pracującego zasadniczo z turystami niemieckimi najczęściej odwiedzającymi Gdańsk – w czasie ostatniej restauracji w latach 1995–1998 powstałej w 1612 r. Bramy Długoulicznej (Langgtasser Tor) doszło wbrew przepisom ustawy i Karty Weneckiej do dewastacji bramy i zarazem do marnotrawstwa społecznych pieniędzy.

Badający od 15 lat i zarazem na pewno jedyny w Europie jej znawca (widać to po zebranej przez niego bibliografii i ikonografii umieszczonej w opublikowanej przez niego w ubiegłym tygodniu książce, którą dołączam, pt. (na okładce) „Kompromitacja ... Gdańska i ... Ministra Kultury”, a rozszerzonym na pierwszej stronie „Kompromitacja nie tylko Gdańska i ... ale też wielu osób, w tym Ministra Kultury Waldemara Dąbrowskiego!”) przedstawił skróto (w stosunku do zebranych materiałów) swoje niepodważalne racje w rycinach, w tabelach na podstawie 355 publikacji i swojej korespondencji z Ministrem Kultury.

Najpierw swoje zastrzeżenia (które publikował już w prasie, omawiał w radiu i telewizji) zgłosił osobiście dr Gawlickiemu – konserwatorowi zabytków w okresie, gdy jeszcze było półtorej gwarancji danej przez firmę konserwującą (B. i L. Brzuskiwiczów), czyli można było bezpłatnie zażądać korekty niedociągnięć, a właściwie dewastacji, od wykonawców. Konserwator zignorował je.

Następnie domagał się kontroli od gdańskiej placówki NIK-u, która rozpoczęła rzekomą kontrolę dopiero po upływie okresu gwarancyjnego. Tę rzekomą kontrolę wykonywał szkolny kolega Franciszka Krzysia-ka, który prosił go najpierw o rozmowę, zastrzega-

jąc, aby p. Krzysiak nikomu o niej nie mówił, a potem powiedział, że wyprze się znajomości z nim, gdy okazało się, że była to raczej pomoc w porządkowaniu dokumentacji, stosunków prawnych bramy, a nie merytoryczna dotycząca zarzutów p. Krzysiaka. NIK nie włączył p. Krzysiaka jako eksperta do swojej kontroli, choć ww. oferował swoją pomoc.

Następną interwencją p. Krzysiaka był wysłany (w załączeniu*) fax do Prokuratury Okręgowej w Gdańsku (co nieco na ten temat napisał autor w swojej książce!). Pani Prokurator (z Prokuratury Okręgowej) powiedziała, po wstępnym miniprzesłuchaniu, że zostanie on wezwany do prokuratury rejonowej i o biegu sprawy zostanie poinformowany. Niestety czas mijał i dopiero po interwencjach telefonicznych w prokuraturze okręgowej otrzymał „zawiadomienie” od prokuratury rejonowej o „odmówieniu wszczęcia dochodzenia” – oczywiście bez najmniejszego uzasadnienia... (w załączeniu).*)

Kolejne paroletnie starania o korektę bramy, ukaranie winnego niedopełnienia obowiązków, dopuszczenia do dewastacji zabytku i marnotrawstwa naszych pieniędzy oraz kompromitowania Gdańska i Polski przez taką dewastację zabytku rozpoczął p. Krzysiak korespondując z Ministrem Kultury, który wszystkiemu zaprzeczał, nie chciał wydać p. Krzysiakowi zezwolenia na udostępnienie mu dokumentacji konserwacyjnej, zorganizowanie konferencji naukowej, na której p. Krzysiak mógłby publicznie przedstawić swoje zarzuty, ani też pomóc p. Krzysiakowi – od 24 lat renciście ze względów politycznych, a nie zdrowotnych – w opublikowaniu książki o tej bramie, który poświęcił na to swoje pieniądze rencisty, ale za to twierdził, że rzekomo dwukrotnie powoływał specjalną komisję badającą przedstawione zarzuty, nigdy jednak nie włączył do nich p. Krzysiaka, ani nie przedstawił mu ich wyników. Parę razy próbował się powołać na swoich utajnionych „badaczy”, co wyszło zenująco kompromitujące dla ministra.

W dniu 25 listopada 2003 r., po zapoznaniu się z bardzo bogatą i przekonującą dokumentacją p. Krzysiaka o dewastacji bramy, napisałam interpelację nr 5711 do Ministra Kultury w sprawie konserwacji zabytków kultury w Gdańsku.

Odpowiedź Ministra w ogóle mnie nie usatysfakcjonowała, ponieważ:

— Minister nie ustosunkował się w ogóle do zarzutów przedstawionych w interpelacji;

— nie udzielił odpowiedzi na postawione przeze mnie 4 pytania.

Pan Krzysiak – rencista – rozpoczął kolejną próbę walki o dobro narodowe, wnosząc sprawę do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego, gdzie, jak twierdzi, spotkał się z ignorowaniem jego osoby, a tym bardziej argumentów i obroną bezczynności Ministra Kultury (skargę oddalono). I mimo iż w dniu 23.10.2004 r. uległ bardzo poważnemu wypadkowi samochodowemu (połamany obojczyk, połamane żebra, ogólne potłuczenia), nie zamierza zrezygnować z walki, co mobilizuje mnie do kolejnych interpelacji.

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Liczę na obiektywne podjęcie przez Pana Ministra kroków prawnych. Wstydlivym dla naszego kraju byłoby, gdyby pan Krzysiak został zmuszony do szukania sprawiedliwości w Europejskim Trybunale Sprawiedliwości.

Warto dodać, że pan Krzysiak (nauczyciel, socjolog, politolog, oficer) kiedyś służył naszej Ojczyźnie na odpowiedzialnych stanowiskach jako urzędnik państwowy (SW), pracownik służb specjalnych od lat krzywdzony, mimo ciągłych przykrości nie rezygnuje, dalej walczy z ignorancją i indolencją, i czas najwyższy uszanować jego zaangażowanie.

Z poważaniem

Poseł Gertruda Szumska

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

Interpelacja (nr 10082)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie sprzedaży mieszkań zakładowych byłego Państwowego Przedsiębiorstwa Budownictwa Rolnego w Legnicy

Zbycia dokonano na podstawie ustawy, która umożliwiła sprzedaż lokali wraz z ich mieszkańcami. Na uwagę zasługuje fakt, że otrzymane lokale były w stanie surowym i poczyniono na nie znaczne nakłady. Wielką niejasność budzi fakt, że nie umożliwiono zainteresowanym mieszkańcom kupna mieszkań, rozkładając należność za nie na raty.

W związku z przedmiotową sprawą kieruję do Pana następujące pytania:

1. Proszę o wyjaśnienie, na jakiej podstawie doszło do sprzedaży mieszkań zakładowych i kto personalnie podjął tę decyzję?

2. W jaki sposób rząd zamierza dokonać restytucji na rzecz mieszkańców będących byłymi pracownikami P.P.B. Rol w Legnicy?

3. Dlaczego mimo licznych skarg do tej pory nie podjęto żadnych działań wyjaśniających skandaliczny proceder?

Z poważaniem

Poseł Halina Szustak

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

Interpelacja (nr 10083)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wyprzedaży polskich hut stali obcemu kapitałowi

Proces masowej wyprzedaży polskich hut stali przybrał na sile pod koniec kadencji tego rządu. Po bardzo

negatywnych doświadczeniach z hinduskim koncernem stalowym Mittal Steel polski rząd, grożąc upadłością Huty Częstochowa, forsuje jej sprzedaż ukraińskiemu podmiotowi o nazwie Związek Przemysłowy Donbasu. Ponadto w zainteresowaniu strony ukraińskiej pozostaje Walcownia Rur „Jedność” i Huta „Andrzej”.

Taki agresywny sposób inwestycji strony ukraińskiej w Polsce, która również chce przejąć FSO, wskazuje na całkowitą bierność i uległość obecnego rządu nie tylko wobec władz UE, ale również takiego kraju, jakim jest Ukraina. Media bowiem codziennie podają, jaki to nacisk na polski rząd wywiera strona ukraińska. Po przejęciu 70% rynku stalowego w Polsce przez Mittal Steel pojawia się kolejny monopolista, który będzie dyktował polskim producentom ceny stali i wyrobów stalowych.

Wystarczy przypomnieć niegdyś chlubę polskiej gospodarki – przemysł stoczniowy, który dziś jest niszczonej przez wysokie ceny stali oferowanej przez huty zawłaszczone przez obcy kapitał.

Niestety obecnemu rządowi te sprawy wydają się być całkowicie obojętne.

Tak długo, jak będzie trwała ślepa wyprzedaż polskich przedsiębiorstw, których doprowadzono do komercjalizacji lub upadłości, tak długo polska gospodarka będzie zaściankiem Europy z masowym bezrobociem.

Przypadek tej huty to potwierdzenie ślepej ideologii wyprzedaży wszystkiego, co polskie, obcym, a w konsekwencji masowe zwolnienia polskich pracowników.

W tej sytuacji proszę o niezwłoczne udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Dlaczego rząd Premiera Belki zamierza sprzedać kolejną polską hutę obcemu, tym razem ukraińskiemu, kapitałowi? Czy zdaniem pana ministra nie jest to kolejna zdrada Polskiej Racji Stanu?

2. Dlaczego obecny rząd nie przedstawił dla Hut Częstochowa rozwiązań alternatywnych, np. powiązanie jej w polskim konglomeracie hutniczo-stalowym, tylko forsuje się za wszelką cenę jej sprzedaż obcemu kapitałowi?

3. Proszę wskazać, czy obecny rząd Premiera Belki wspierał polskie inwestycje na Ukrainie, tak jak to robi strona ukraińska w Polsce, i jakie to były inwestycje?

Proszę o szczegółowe udzielenie odpowiedzi w przedstawionych kwestiach.

Z wyrazami szacunku

Poseł Zdzisław Janowski

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10084)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie nieprzejmowania przez Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi szkół rolniczych

Szanowny Panie Ministrze! Od 1999 r. starostwa powiatowe przejęły zarząd nad szkołami rolniczymi.

Od tego momentu rozpoczął się w Polsce proces upadku szkolnictwa rolniczego. Zaczęło się wyprzedawanie majątku – gospodarstw pomocniczych, maszyn i sprzętu, inwentarza żywego, budynków, co doprowadziło do upadku większości szkół. Starostowie w celach oszczędnościowych wykreślają z planów nauczania szkół rolniczych praktyczną naukę jazdy samochodem, traktorem i kombajnem. Szkoły rolnicze tracą kreatywnych dyrektorów i nauczycieli, którzy nie mogą pogodzić się z niszczącą polityką starostw. Obserwujemy proces degradacji szkolnictwa rolniczego w momencie, kiedy Unia Europejska narzuca Polsce wysokie standardy. Gospodarstwa rolnicze muszą być nowoczesne i prowadzone przez wykształconych rolników. W związku z powyższym pytam:

1. Dlaczego Pan Minister nie zdradza chęci przejmowania szkół rolniczych, na co zezwala Panu znowelizowana ustawa o systemie oświaty?

2. Co Pana zamierza zrobić, aby zapobiec dalszej degradacji szkół rolniczych?

3. Jakie kroki Pan podejmie, aby polscy przyszli rolnicy mieli możliwości kształcić się na wysokim poziomie i sprostać wymogom, jakie stawia przed nimi UE?

Z poważaniem

Poseł Dorota Kwaśniewska

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10085)

do ministra środowiska

w sprawie składowania niebezpiecznych odpadów w tzw. mogiłnikach na przykładzie woj. mazowieckiego

Szanowny Panie Ministrze! W latach siedemdziesiątych, najczęściej w bunkrach i fortyfikacjach z okresu II wojny światowej, składowano przeterminowane środki ochrony roślin. Na terenie obecnego województwa mazowieckiego złożono tego rodzaju niebezpieczne odpady w ponad 40 miejscach. Z obliczeń dokonanych w roku 2002 przez Wydział Środowiska i Rolnictwa Mazowieckiego Urzędu Wojewódzkiego wynika, że w podziemnych magazynach, często słabo zabezpieczonych, znajduje się około tysiąca ton takich odpadów. Są one coraz bardziej aktywne, zagrażają życiu i zdrowiu ludzi i zanieczyszczają środowisko. Planowane zamierzenia utylizacji tych składowisk zakończyły się niepowodzeniem, pomimo wcześniejszych deklaracji sfinansowania takich przedsięwzięć ze strony Narodowego i Wojewódzkiego Funduszu Ochrony Środowiska i w części ze środków wojewody i samorządów.

Szanowny Panie Ministrze! Pozwolę sobie przytoczyć przykład dwóch takich mogiłników z terenu gminy Puszcza Mariańska w powiecie żyrardowskim. To

tam w miejscowości Kamion w betonowej fortyfikacji z II wojny światowej przed około 30 laty złożono groźne środki chemiczne. Jest to region Bolimowskiego Parku Krajobrazowego, w pobliżu przepływa rzeka Rawka, a niedaleko znajdują się siedliska mieszkańców tej miejscowości.

W związku z taką sytuacją kieruję pytanie do Ministra Środowiska: Kiedy zostaną podjęte konkretne działania mające na celu likwidację mogiłników, miejsc tak niebezpiecznych dla otoczenia?

Z wyrazami szacunku

Poseł Benedykt Suchecki

Żyrardów, dnia 9 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10086)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie przebiegu procesu legislacyjnego
na etapie uzgodnień międzyresortowych**

W związku z wnioskami grupy posłów na Sejm RP oraz Rzecznika Praw Obywatelskich o stwierdzenie niezgodności niektórych przepisów ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o utworzeniu Wojewódzkich Kolegiów Skarbowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 137, poz. 1302) pragnę wyrazić swoje najgłębsze zaniepokojenie stanowiskiem Prokuratora Generalnego w przedmiotowej sprawie.

Niepokój mój wywołuje fakt, iż Prokurator Generalny dopiero na tym etapie dostrzega niezgodność przepisów z Konstytucją RP. Projekt ustawy w ramach uzgodnień międzyresortowych wysyłany był w lipcu 2002 r. do zaopiniowania również Ministrowi Sprawiedliwości, który zgłosił uwagi tylko i wyłącznie o charakterze redakcyjnym, a nie merytorycznym. W związku z powyższym pojawia się pytanie, dlaczego Minister Sprawiedliwości – Prokurator Generalny niezgodności z Konstytucją nie dostrzegł na etapie uzgodnień?

Prokurator Generalny przychylił się do opinii, w mojej ocenie niesłusznych, o niezgodności z Konstytucją RP niektórych przepisów ustawy z dnia 28 września 1991 r. o kontroli skarbowej (Dz.U. z 2004 r. Nr 8, poz. 56) w brzmieniu nadanym przepisami ustawy z dnia 27 czerwca 2003 r. o utworzeniu Wojewódzkich Kolegiów Skarbowych oraz o zmianie niektórych innych ustaw regulujących zadania i kompetencje organów oraz organizację jednostek organizacyjnych podległych ministrowi właściwemu do spraw finansów publicznych (Dz.U. Nr 137, poz. 1302). W związku z powyższym pragnę skierować uwagę Pana Premiera na następujące zagadnienia.

1. Nie jest możliwe podzielenie opinii Prokuratora Generalnego o niezgodności art. 36 ust. 2 ustawy o kontroli skarbowej. Uprawnienie wywiadu skarbo-

wego do uzyskiwania, gromadzenia, przetwarzania i wykorzystywania informacji o osobach oraz o dochodach, obrotach, rzeczach i prawach majątkowych jest uprawnieniem, które może być wykorzystywane tylko w stosunku do podmiotów podlegających kontroli skarbowej. Wywiad skarbowy stanowiący integralną część tej kontroli ukierunkowany jest przede wszystkim na zwalczanie najniebezpieczniejszej przestępczości skarbowej. W polu jego zainteresowań nie znajdują się ci podatnicy, którzy popełniają niewielkie i mało istotne błędy w zeznaniach podatkowych, bowiem ich przewinienia nie skutkują znaczącymi uszczupleniami należności budżetowych. Inaczej wygląda sytuacja zorganizowanych grup przestępczych, które z nielegalnej produkcji i handlu np. wyrobami tytoniowymi, paliwami czy alkoholami uczyniły główne źródło nieopodatkowanych dochodów, a straty budżetu Państwa są ogromne.

Główny zarzut dotyczy uzyskiwania, gromadzenia (...) informacji o osobach podlegających kontroli skarbowej. Tymczasem brak uprawnienia skutkowałby ułomnością tego przepisu prowadzącą do znacznego osłabienia efektywności wywiadu skarbowego. Podkreślić należy, iż przepis art. 36 ust. 2 określa rodzaje czynności wywiadu skarbowego oraz cele tych czynności poprzez odesłanie do innych przepisów ustawy o kontroli skarbowej. Z tego też względu argument Prokuratora Generalnego, iż przedmiotowy przepis „jest sformułowany tak ogólnie i nieprecyzyjnie, że dopuszcza możliwość uzyskiwania, gromadzenia, przetwarzania i wykorzystywania wszelkich informacji o osobach” należy uznać za całkowicie chybiony. Brzmienie art. 36 ust. 2 ustawy o kontroli skarbowej zgodne jest z art. 2 Konstytucji jest bowiem sformułowane precyzyjnie i w związku z powyższym nie narusza zasady prawidłowej legislacji wynikającej z zasady demokratycznego państwa prawnego. Ingerencja w prawa i wolności obywatela uzasadniona jest nadrzędnym interesem publicznym, którym jest utrzymanie równowagi budżetowej, uwarunkowanej skuteczną egzekucją podatków. Trybunał Konstytucyjny równowagę budżetową uznał za wartość zasługującą na szczególną ochronę i również z tego też względu nie można zgodzić się z zarzutem niezgodności art. 36 ust. 2 z artykułem 47 i 49 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Zgodnie z art. 31 ust. 3 konstytucji ograniczenia w zakresie korzystania z konstytucyjnych wolności i praw mogą być ustanawiane tylko w ustawie i tylko wtedy, gdy są konieczne w demokratycznym państwie dla jego bezpieczeństwa lub porządku publicznego. Kwestionowany przepis jest przepisem ustawowym, niezbędnym w demokratycznym państwie prawnym i w związku z tym nie można stwierdzić, iż narusza on w sposób niezgodny z Konstytucją prawa i wolności obywatela, w tym m.in. prawo do ochrony życia prywatnego czy też do ochrony tajemnicy komunikowania się.

2. Nie można mówić o niezgodności art. 36a ustawy o kontroli skarbowej z art. 2, z art. 47 i art. 51 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP. Na podstawie tego artykułu wywiad skarbowy został uprawniony do

obserwowania i rejestrowania przy użyciu środków technicznych obrazu zdarzeń i dźwięku towarzyszącego tym zdarzeniom w miejscach publicznych. W pierwszym rzędzie należy stwierdzić, iż uprawnienie do prowadzenia obserwacji w miejscu publicznym i utrwalania jej przebiegu w żaden sposób nie narusza życia prywatnego, rodzinnego, czci i dobrego imienia (art. 47 Konstytucji) czy też zasady demokratycznego państwa prawnego (art. 2 Konstytucji), bowiem w miejscach publicznych nie ma mowy o prywatności, są to dwa przeciwstawne sobie pojęcia. W systemie prawa polskiego nie występuje definicja miejsca publicznego, pomimo że ustawodawca przewiduje odpowiedzialność m.in. za wykroczenia popełnione w miejscach publicznych. Jednak praktyka, także wymiaru sprawiedliwości, z brakiem takiej definicji nie ma problemu, posługując się regułami języka polskiego i przyjmując jednolite stanowisko, że miejsce publiczne to miejsce, w którym może przebywać nieograniczona liczba osób w czasie dowolnie przez siebie wybranym.

Prokurator Generalny zapewne zapomniał, że wszystkie służby odpowiedzialne za bezpieczeństwo kraju i obywateli zostały uprawnione do prowadzenia tego typu obserwacji (łącznie ze strażami gminnymi), ponieważ jest to skuteczne narzędzie służące walce z każdego rodzaju przestępczością. Dodatkowo pragnę zauważyć, iż dziennikarze telewizyjni, wszystkie centra handlowe, stadiony sportowe czy zwykli obywatele wkraczają coraz częściej także w dziedziny życia prywatnego (rejestrując obraz i dźwięk w miejscach, które nie są miejscami publicznymi), a efekty ich działalności są szeroko wykorzystywane i upubliczniane. Także zarzut naruszenia art. 51 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 konstytucji wydaje się być chybionym. Art. 51 konstytucji dotyczy ograniczeń w nakładaniu na obywatela obowiązków ujawniania informacji dotyczących jego osoby oraz ograniczeń władz w pozyskiwaniu informacji innych niż niezbędne w demokratycznym państwie prawnym. W wyniku prowadzonej obserwacji w miejscu publicznym wywiad skarbowy nie zmusza obywatela do ujawniania (czynienia jawnym) informacji na temat swojej osoby. Każdy obywatel, przebywając w miejscu publicznym, ujawnia jakąś część informacji o osobie, a konieczność walki z przestępczością przesądza fakt, iż uzyskiwanie i gromadzenie takich informacji jest niezbędne w demokratycznym państwie prawnym, państwie, w którym uczciwy obywatel czuje się bezpiecznie, a jego bezpieczeństwo, zdrowie oraz majątek przedstawiają wartość znacznie wyższą niż iluzoryczna prywatność w miejscu publicznym.

3. Zarzut o niezgodności przepisu art. 36c ust. 3 ustawy o kontroli skarbowej z art. 7 Konstytucji RP należy uznać za bezzasadny. Na podstawie art. 36c ust. 3 ustawy możliwe jest odstąpienie od zniszczenia materiałów uzyskanych w wyniku stosowania kontroli operacyjnej za zgodą Sądu Okręgowego w Warszawie. Odstąpienie od zniszczenia materiałów objęte jest wielostopniową oceną sprawowaną na wstępie przez Generalnego Inspektora Kontroli Skarbowej, następ-

nie Prokuratora Generalnego, bez którego zgody nie można wystąpić do sądu o wyrażenie zgody na odstąpienie od zniszczenia materiałów, następnie przez niezawisły i niezależny Sąd Okręgowy w Warszawie. Zgoda na odstąpienie od zniszczenia materiałów wydawana jest więc po 3-krotnej weryfikacji pod względem jego legalności i celowości. Uzyskanie zgody możliwe jest wyłącznie w sytuacji, jeżeli materiały stanowią dowód lub wskazują na zamiar popełnienia przestępstwa lub przestępstwa skarbowego, do wykrycia których możliwe jest prowadzenie kontroli operacyjnej. Zgodnie z przepisami ustawy o kontroli skarbowej prowadzenie kontroli operacyjnej możliwe jest tylko w stosunku do najcięższych gatunkowo przestępstw godzących w bezpieczeństwo ekonomiczne państwa. Należy również pamiętać, że wynikiem kontroli operacyjnej może być również uzyskanie informacji o popełnieniu innych przestępstw (np. handel narkotykami) albo o działalności terrorystycznej lub o planach jej prowadzenia. W związku z powyższym pojawia się pytanie, czy wywiad skarbowy, mając informacje np. o (planowanym) podłożeniu przesyłki zawierającej materiały wybuchowe, pomimo tego ma zniszczyć materiały?

Zgodnie z wyrażoną w art. 7 Konstytucji RP zasadą legalizmu organy władzy publicznej działają na podstawie i w granicach prawa. Wywiad skarbowy posiada odpowiednie ustawowe umocowanie i z woli suwerena (narodu) został wyposażony w ww. uprawnienie, w związku z powyższym nie można mówić o działaniu wywiadu poza prawem lub poza jego granicami.

4. Zgodnie z art. 36c ust. 15 ustawy o kontroli skarbowej kontrolę operacyjną można prowadzić bez zgody sądu, jeżeli będzie ona prowadzona za pisemną zgodą osoby będącej nadawcą lub odbiorcą przekazu informacji. Przepisy te będą miały zastosowanie tylko i wyłącznie w sytuacji, gdy na prowadzenie kontroli operacyjnej wyrazi zgodę osoba, która jest nadawcą lub odbiorcą przekazu informacji – ma to służyć ochronie tej osoby przed przestępnymi działaniami ze strony innych osób czy np. zorganizowanych grup przestępczych (np. zwalczaniu korupcji). Odstępstwo od sądowego nadzoru stosowania kontroli operacyjnej jest konsekwencją odstąpienia od zasady, iż kontrola operacyjna prowadzona jest bez wiedzy osób, których dotyczy. Należy podkreślić, iż każdy obywatel w demokratycznym państwie prawnym, który jest zagrożony działaniem np. zorganizowanych grup przestępczych musi mieć możliwość obrony przed nimi, w związku z powyższym musi mieć możliwość zwrócenia się o ochronę i zabezpieczenie również swoich interesów finansowych. W takiej sytuacji kontrola operacyjna prowadzona jest za jego wiedzą i służyć ma rozpracowaniu grupy przestępczej oraz zdobyciu dowodów przestępstw wymienionych w art. 36c ust. 1 pkt 1–5 ustawy. Przepisy art. 36c ust. 15 ustawy nie naruszają zatem zasady ochrony prawnej życia prywatnego z art. 47 Konstytucji RP, bowiem w tym wypadku obywatel, którego interesy finansowe będą zagrożone, sam przyzna zagrożonym dobrom wartość wyższą niż prawo do

prywatności oraz sam podejmie decyzję o tym, co jest dla niego ważniejsze interesy finansowe czy tajemnica komunikowania się zawarta w art. 49 Konstytucji RP. Dodatkowo podkreślenia wymaga fakt, iż to obywatel, któremu konstytucja przyznaje określone prawa decyduje, czy chce z nich korzystać czy też nie, bowiem obywatel nie ma obowiązku korzystania ze swoich praw i jeśli ma tylko ochotę, to może zezwolić wszystkim organom państwowym na rejestrowanie obrazów i dźwięków towarzyszących jego życiu prywatnemu, rodzinnemu, etc., nagrywanie jego rozmów i czytanie jego korespondencji.

5. Nieprawdziwymi wydają się zarzuty o niezgodności 36d ust. 3 ustawy o kontroli skarbowej w części dopuszczającej przechowywanie materiałów uzyskanych w czasie stosowania kontroli operacyjnej, które są nieprzydatne do celów uzasadniających tę kontrolę, przez okres dwóch miesięcy od jej zakończenia. Prokurator Generalny, dzieląc wniosek o niezgodności tego przepisu z art. 2, 47, 49, 51 ust. 2 w zw. z art. 31 ust. 3 Konstytucji RP, napisał, iż „trudno jest znaleźć racjonalne uzasadnienie dla ich przechowywania po zakończeniu kontroli, skoro okazały się nieprzydatne”. Wydaje się oczywistym to, że w kwestiach skomplikowanych podatkowo, w których zarządzana jest kontrola operacyjna jako ostateczny środek służący m.in. weryfikacji już posiadanych informacji, ocena przydatności materiałów musi być prowadzona w sposób niezwykle ostrożny i często wymaga przeprowadzenia analizy podatkowej. Przy czym nie jest możliwe dokonanie tej analizy w sposób pochopny, gdyż jakakolwiek niedokładność może przynieść opłakane skutki. Należy również pamiętać, że w chwili obecnej część operatorów telekomunikacyjnych nie ma technicznych środków umożliwiających dostęp do treści rozmów telefonicznych w rzeczywistym czasie ich prowadzenia. W związku z powyższym konieczne jest nagranie tych rozmów na odpowiednich nośnikach i późniejsze odsłuchanie. Zasadniczo kontrola operacyjna może być zarządzana przez Sąd na okres trzech miesięcy. Wydaje się zatem, iż okres dwóch miesięcy na odsłuchanie materiałów, dokonanie analizy podatkowej, itp. czynności jest terminem racjonalnie uzasadnionym.

Zarzuty naruszenia zasad demokratycznego państwa prawnego, ochrony życia prywatnego, ochrony tajemnicy komunikowania się w związku z zasadą proporcjonalnego ograniczania praw i wolności obywatelskich na podstawie przepisów ustawy wydają się nieadekwatne.

Jednocześnie chciałbym zapytać Pana Premiera o to, jakie zamiary w stosunku do komórek realizacyjnych kontroli skarbowej ma rząd. Czy prawdą jest, że rozważany jest pomysł likwidacji komórek, które zostały utworzone w strukturze kontroli skarbowej w związku z likwidacją z dniem 30 czerwca 2002 r. Inspekcji Celnej oraz przejęcia przez kontrolę skarbową zadań związanych ze zwalczaniem nieprawidłowości w obrocie towarowym z zagranicą oraz zapewniania ochrony fizycznej i technicznej cywilnym pracownikom kontroli skarbowej wykonującym czynności służbo-

we? Ich realizacja wymaga w wielu przypadkach podejmowania działań nietypowych dla służb kontrolnych (wykraczających poza standardową procedurę kontroli skarbowej) oraz skutkuje bezpośrednim kontaktem z członkami zorganizowanych grup działających w obszarach przestępczości celnej i podatkowej. Powtarzające się przypadki zagrożenia bezpieczeństwa osobistego osób prowadzących kontrole (np. pobicia inspektorów, podpalania mieszkań i pomieszczeń urzędów kontroli skarbowej, zastraszanie osób prowadzących kontrole, uniemożliwianie przeprowadzenia czynności kontrolnych, próby korupcji itp.) negatywnie wpływały na przebieg czynności kontrolnych u osób popełniających oszustwa podatkowe w znacznych rozmiarach. Dlatego też, jeszcze przed likwidacją Inspekcji Celnej, podejmowane były działania zmierzające do zapewnienia bezpieczeństwa osobom prowadzącym szczególnie niebezpieczne kontrole i maksymalnej skuteczności tych czynności.

Uprawnienia kontroli skarbowej do używania środków przymusu bezpośredniego i broni palnej, zasady korzystania z tych uprawnień oraz restrykcyjne ograniczenia z tym związane zostały uregulowane w Rozdziale 2a ustawy o kontroli skarbowej. Przysługują one tylko inspektorom i pracownikom zatrudnionym w wyodrębnionych komórkach organizacyjnych kontroli skarbowej, tzw. komórkach realizacyjnych wyłącznie przy realizacji tych zadań, które niosą za sobą największe zagrożenie życia i zdrowia ludzkiego.

Z moich informacji wynika, iż komórki realizacyjne w 2004 r. przeprowadziły samodzielnie lub współuczestniczyły w 478 akcjach kontrolnych, z czego blisko 20 stanowiły akcje na bazarach i targowiskach obejmujące znaczną liczbę handlujących. Prowadziły również działania na przejściach granicznych i drogach dojazdowych do nich, sprawdzając oraz przeszukując środki transportu.

W wyniku ww. działań zabezpieczono:

- 4610,11 wyrobów spirytusowych i 4017,9 spirytusu,
- 993 011 paczek papierosów bez polskich znaków akcyzy,
- 150 478 szt. płyt CD, DVD i kaset video,
- 12 samochodów osobowych,
- 81 automatów do gier użytkowych bez wymaganego zezwolenia,
- wyroby tekstylne z podrobionymi znakami towarowymi lub niewiadomego pochodzenia o szacunkowej wartości 2400 tys. zł,
- nieznaczące ilości środków odurzających (37,2 g).

Zlikwidowano również:

- 2 nielegalne rozlewnie alkoholu, zabezpieczając ponad 2 tys. litrów spirytusu i wyrobów spirytusowych,
- nielegalne kasyno gry w Siedlcach, zabezpieczając automaty do gry i stół do ruletki o wartości 170 tys. zł.

Komórki realizacji przeprowadziły także blisko 1 tys. kontroli przestrzegania obowiązku ewidencjonowania przychodów za pomocą kas fiskalnych (w taksówkach osobowych, stacjach paliw i na targowiskach).

W wyniku czynności prowadzonych przez komórki realizacyjne:

- wszczęto 519 postępowań przygotowawczych,
- nałożono mandaty karne na kwotę 88,5 tys. zł.

Uprzejmie informuję Pana Premiera, iż administracje skarbowe i celne rozwiniętych krajów dysponują wyspecjalizowanymi komórkami o uprawnieniach dochodzeniowo-śledczych wykorzystywanymi przy zwalczaniu szczególnie groźnych przestępstw celnych i skarbowych. W zależności od systemu prawnego danego kraju i uwarunkowań historycznych struktury siłowe podlegają różnym resortom i posiadają różne kompetencje oraz zakres działania.

W większości krajów komórki siłowe realizujące ww. cele zlokalizowane są w strukturach Ministerstwa Finansów. Jednak w niektórych krajach (Włochy, Szwecja) stanowią samodzielne jednostki organizacyjne, podlegają innym resortom (Litwa, Norwegia, Hiszpania) lub są tworzone niezależnie przy wielu służbach (Wlk. Brytania, Niemcy).

Służby te dysponują różnymi, w zależności od kraju, uprawnieniami, począwszy od najbardziej zmilitaryzowanych włoskiej Guardia di Finanza i hiszpańskiej Guardia Civil, przez posiadające uprawnienia policyjne służby niemieckie, francuskie, belgijskie, brytyjskie i USA, aż do posiadających ograniczone uprawnienia policyjne służb krajów Europy Środkowej.

W części krajów struktury siłowe są rozproszone (np. Wlk. Brytania, Litwa, Belgia, Niemcy) i każda z nich zajmuje się realizacją tylko części zadań. Przykładowo w Wlk. Brytanii do kwietnia br. istniały 3 służby – HM cistomu and Excise (cła i podatki pośrednie), HM Inland Revenue (podatki bezpośrednie) i Serious Fraud Office (poważne przestępstwa finansowe), które zostały połączone w jedną służbę – HM Revenue and Customs.

Reasumując raz jeszcze, pragnę zapytać Pana Premiera o to, jakie zamiary w stosunku do komórek realizacyjnych kontroli skarbowej ma rząd?

Czy prawdą jest, że rozważany jest pomysł likwidacji komórek, które zostały utworzone w strukturze kontroli skarbowej w związku z likwidacją z dniem 30 czerwca 2002 r. Inspekcji Celnej oraz przejęcia przez kontrolę skarbową zadań związanych ze zwalczaniem nieprawidłowości w obrocie towarowym z zagranicą oraz zapewniania ochrony fizycznej i technicznej cywilnym pracownikom kontroli skarbowej wykonującym czynności służbowe?

Z wyrazami szacunku

Poseł Marek Wikiński

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Interpelacja (nr 10087)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji Zintegrowanego Programu Operacyjnego w ramach Europejskiego Funduszu Społecznego w Polsce

Szanowny Panie Premierze! Z posiadanych przeze mnie informacji pochodzących z 16 województw wynika, że realizacja projektów współfinansowanych z Europejskiego Funduszu Społecznego jest zagrożona z tego względu, że na konta Wojewódzkich Urzędów Pracy do tej pory nie zostały przelane środki finansowe. Ministerstwo Gospodarki Pracy oraz Ministerstwo Finansów, odpowiedzialne za ten stan rzeczy, zwlekają z przekazaniem środków już ponad 6 miesięcy.

W samym woj. lubelskim zaległości w wypłacie I transzy dotacji w wysokości 20%, w ramach 39 podpisanych dotychczas umów o dofinansowanie realizacji projektów, wynoszą ok. 5 mln zł.

Oznacza to, że Wojewódzki Urząd Pracy w Lublinie, podobnie jak pozostałe jednostki wojewódzkie, zmuszony jest do angażowania środków własnych, aby projekt był realizowany. Utrzymywanie się tej sytuacji prowadzi do osłabienia kondycji finansowej jednostek wojewódzkich, a w konsekwencji może spowodować całkowite wstrzymanie realizacji projektów.

Biorąc powyższe pod uwagę, kieruję do Pana Premiera interpelację poselską z prośbą o odpowiedź na pytanie: Co jest powodem opóźnienia w przekazaniu Wojewódzkim Urzędem Pracy środków finansowych na realizację projektów w ramach ZPORR, jakie środki zaradcze zamierza przedsięwziąć Rząd RP, aby nie doszło do całkowitego wstrzymania ich realizacji?

Z szacunkiem

Poseł Izabella Sierakowska

Lublin, dnia 17 maja 2005 r.

Interpelacja (nr 10088)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zmiany kwalifikacji przez ZUS umów o dzieło zawartych z opiekunami przez firmy opiekuńczo-pielęgnacyjne na umowy zlecenia, na przykładzie miasta Lublina

Szanowny Panie Premierze! Na terenie miasta Lublina działa 7 firm (nie wliczając PCK) prowadzących działalność związaną ze świadczeniem usług w zakresie opieki i pielęgnacji osób starszych, chorych i niepełnosprawnych. Liczba opiekunek, które wykonują usługi, kształtuje się w granicach 1200 osób. Każda

z firm zatrudnia nie mniej niż 130 osób, a niektóre ponad 200 osób.

Zatrudniane osoby to głównie kobiety, najczęściej samotnie wychowujące dzieci lub kobiety, które są jedynymi żywicielkami rodziny. Należy w tym miejscu dodać, że praca wykonywana przez opiekunki jest jedną z najmniej wdzięcznych prac, dlatego też podejmują się jej osoby z niskim wykształceniem lub osoby niemające szans na podjęcie innej pracy.

Udział kobiet, wg statystyki GUS za rok 2003, pracujących na terenie powiatu lubelskiego w pracach związanych z ochroną zdrowia i opieką społeczną wynosi 80%. Mając na uwadze, że w całości liczba pracujących kobiet w 2003 r. stanowiła 45,2% ogółu pracujących na terenie Lublina i okolic, należy stwierdzić, że kobiety wykonujące pracę w firmach opiekuńczych stanowią bardzo duży procent kobiet pracujących zawodowo. Nie bez znaczenia jest fakt, że wiek kobiet podejmujących pracę jako opiekunki zamyka się w przedziale od 37–60 lat, są to zatem kobiety mające bardzo niewielkie szanse na znalezienie innej pracy.

Bezrobotne kobiety w Lublinie to głównie kobiety z tego przedziału wiekowego – w I kwartale 2004 r. liczba kobiet bezrobotnych od 35 do 55 roku życia i powyżej wynosiła 9386 osób.

W roku 2003 Zakład Ubezpieczeń Społecznych w Lublinie dokonał kontroli w niektórych firmach opiekuńczych, kontrolując nawet rok 2001. Kontrola odbyła się w zakresie prawidłowości zawieranych umów zlecenia i umów o dzieło. Wyniki kontroli doprowadziły do powstania tragicznej sytuacji zarówno dla opiekunek, jak i kontrolowanych firm, co przekłada się bezpośrednio na firmy pozostałe. ZUS zakwestionował umowy o dzieło zawierane z opiekunkami, kwalifikując je jako umowy zlecenia. Nie wnikając w aspekt prawny interpretacji rodzaju umów, gdyż każda umowa jest indywidualna i zdaniem firm kontrolujących nie respektowali indywidualności zawieranych czynności prawnych pomiędzy opiekunkami a firmami, należy podnieść, iż nieprzemysłane efekty kontroli doprowadziły do zagrożenia bytu firm opiekuńczych, opiekunek oraz podopiecznych, którzy korzystają z ich usług.

Aby przybliżyć rozmiar negatywnych skutków, jakie wynikną w sytuacji kontynuowania polityki ZUS-u i nieprawidłowej interpretacji zawieranych umów, przedstawiam poniżej, jakie ciężary finansowo-społeczne będą musiały ponieść zarówno firmy, opiekunki, jak i podopieczni.

1. Opiekunka otrzymuje wynagrodzenie średnio w wysokości od 250 zł do 350 zł netto na miesiąc (jest to wynagrodzenie z tytułu umowy o dzieło). Jej wynagrodzenie jest uzależnione od stawek godzinowych, które firmy opiekuńcze otrzymują od MOPR. W przybliżeniu przed rokiem 2001 stawki kształtowały się na poziomie 4,00 zł na usługi opiekuńcze, 5,00 zł za specjalistyczne usługi opiekuńcze oraz 8,00 zł za psychiatryczne usługi opiekuńcze. Po roku 2001 stawki zostały obniżone (z powodu braku funduszy w budżecie gminy) na 2,89 zł za usługi opiekuńcze i 3,20 zł za specjalistyczne usługi. Wysokość stawek utrzymała

się do 2003 r. Minimalnie stawki wzrosły w roku 2003 od 3,00 zł do 3,31 zł za usługi opiekuńcze oraz od 3,50 zł do 4,50 zł za specjalistyczne usługi. Stawki te obowiązują przez 3 lata.

Zatem wysokość wynagrodzenia opiekunek uzależniona jest od wysokości stawek. Faktycznie wykonywane czynności opiekuńcze są czynnościami o dzieło i taka kwalifikacja pozwala wypłacać opiekunkom wynagrodzenia o 75,00 zł większe niż przy umowie zlecenia. Przekwalifikowanie umowy o dzieło na umowę zlecenia prowadzi do obniżenia wynagrodzenia z kwoty 350 zł na kwotę ponad 270 zł. Dla opiekunki zarabiającej 300 zł zmniejszenie wynagrodzenia o kwotę około 75 zł jest faktycznym pozbawieniem jej 1/3 części tego wynagrodzenia.

Niebagatelne znaczenie ma fakt, że ZUS zakwestionował umowy o dzieło od roku 2001. Przeliczając skutki zmiany umów, opiekunka byłaby zobowiązana do zapłaty z własnej kieszeni 3600 zł (48 miesięcy x 75 zł). Dla osoby żyjącej na granicy egzystencji, wymieniona kwota jest tak duża, że niejednokrotnie niewyobrażalna, a jej spłata niemożliwa, nie mówiąc o tragedii rodzinnej przy takim obciążeniu finansowym. Pomoc ze strony rodziny lub instytucji finansowych dla tych kobiet jest nierealna.

2. Firma opiekuńcza prowadzi swoją działalność, opierając rozliczenia według stawek opisanych powyżej. Kalkulacja uwzględnia nie tylko zapłatę wynagrodzeń dla opiekunek, ale ciężary związane z prowadzeniem firmy specjalistycznej – utrzymanie kontroli nad opiekunkami, ubezpieczenia, prowadzenie rozliczeń finansowych. Korzyści firm przy tak niskich stawkach są minimalne. Dokonując analizy skutków finansowych zmiany umów z umowy o dzieło na umowę zlecenia, podobnie jak podano powyżej, firma byłaby zobowiązana do zapłaty około 75,00 zł z miesiąc za jedną opiekunkę. W przypadku zatrudniania 200 opiekunek, kwota do zapłaty za okres 4 lat wyniosłaby 720 000 zł, nie licząc tzw. opłat dodatkowych, czyli kar za brak terminowej wpłaty. Żadna z firm lubelskich nie jest w stanie ponieść takiego ciężaru finansowego. Prowadziłoby to do natychmiastowego złożenia wniosku o upadłość obejmującą likwidację majątku firmy. Efekt działania upadłościowego jest niewyobrażalny w skali miasta, gdyż nie byłaby to tylko upadłość firmy. Z dnia na dzień opiekunki tracą jedyne źródło utrzymania, co prowadzi do przejścia opiekunek na status osoby bezrobotnej. W IV kwartale 2003 r. 57,5% kobiet bezrobotnych w Lublinie poszukiwało pracy. Do tego doszłyby zwolnione opiekunki w ilości 1165 osób. W skali społecznej Lublina jest to liczba prowadząca do katastrofy społecznej. Nadto nie można ograniczyć się tylko do faktu utraty pracy przez kobiety, gdyż utrata tej pracy uderza w dzieci utrzymywane przez te kobiety lub w całe rodziny.

Efekt ogłoszenia upadłości nie jest pozbawiony także wymiaru finansowego w stosunku do ZUS. Pomimo iż jest realność zaspokojenia żądań ZUS, byłaby bardzo mała.

3. Podopieczni w Lublinie stanowią bardzo dużą grupę osób, jest to 1890 starszych, chorych i niepełnosprawnych ludzi, w większości samotnych i wymagających opieki w każdej dziedzinie życia. Upadająca firm opiekuńcza pozostawi tych ludzi bez opieki z dnia na dzień. Jeżeli zakres działań ZUS obejmie wszystkie firmy, to każda z nich musi wejść w proces upadłościowy, a zatem pozostawi podopiecznych samych. Kontynuacja działania ZUS zmierzająca do zmiany umów doprowadzi do społecznej katastrofy na rynku opiekuńczo-pielęgnacyjnym. Czyli znowu ucierpią na tym najsłabsi, ludzie chorzy, starzy bez możliwości obrony swoich praw czy też zabezpieczenia swojego życia w inny sposób.

Z całym zrozumieniem zasad prawnych oraz obowiązujących przepisów z zakresu zawierania umów o dzieło, firmy nie wnoszą o stawianie ich ponad prawem. Specyfika czynności opiekuńczych, które wykonują opiekunki, nie zawiera elementów zależności czy podporządkowania. Opiekunka przyjmująca zamówienia zawsze działa samodzielnie. Decyzja o tym, kiedy wykona daną czynność oraz jak ją wykona, należy tylko do niej. Właściciel firmy opiekuńczej nie narzuca jej sposobu oraz czasu wykonania tych czynności. Umowę o dzieło, zawieraną z opiekunkami, można określić jako świadczenie usługi i umiejętności nieoparte na stosunku zależności wykonawcy – opiekunki od zamawiającego – firmy, mające doprowadzić do z góry określonego rezultatu – dzieła (czyste mieszkanie podopiecznego, konkretne zakupy, ugotowanie posiłku itp.). Dlatego też według klasyfikacji kategorii umów, tego typu umowę o dzieło należy zaliczyć do umów o świadczenie usług. Do tej kategorii można zaliczyć także między innymi umowę o roboty budowlane lub umowę zlecenia, ale interpretacja ZUS, iż opiekunki wykonują tylko umowę zlecenia jest naruszeniem prawa do swobody zawierania umów i kształtowaniem ich treści zgodnie z wolą stron.

Jak stwierdzają autorytety prawne w zakresie prawa cywilnego (System Prawa Prywatnego tom 7 pod redakcją Jerzego Rajskiego) analiza treści wyżej wymienionych umów prowadzi do wniosku, że kategoria umów o świadczenie usług nie jest wewnątrznie jednorodna. Składają się nań zarówno umowy o zawierające element podporządkowania, jak i pozbawione tego elementu. Z uwagi na powyższe kryteria umowę o dzieło zaliczyć można do umów o rezultat usługi, co oznacza, iż przeciwstawna jest do umowy o pracę (ze względu na brak podporządkowania) oraz umowę zlecenia, jako umowie o staranne wykonanie usługi. Posprzątanie mieszkania, zakupy lub zaprowadzenie podopiecznego do lekarza jest dziełem. Czynności te zamykają się rezultatem tzn. czyste mieszkanie, zakupy przekazane podopiecznemu czy wizyta u lekarza. Działanie opiekunki nie jest tylko staraniem się w celu wykonania czynności, ale konkretnym wykonaniem w całości zamkniętej czynności. Opiekunka nie może starać się zrobić zakupy czy posprzątać mieszkanie ona musi tego dokonać.

Mając powyższe na uwadze, kieruję do Pana Premiera interpelację poselską z prośbą o odpowiedź na pyta-

nie: Czy Zakład Ubezpieczeń Społecznych dokonuje właściwej interpretacji przepisów prawnych, kwalifikując umowy o dzieło zawierane z opiekunkami przez firmy opiekuńczo-pielęgnacyjne jako umowy zlecenia?

Z szacunkiem

Poseł Izabella Sierakowska

Lublin, dnia 12 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10089)

do ministra finansów

w sprawie możliwości zwrotu pozostałej niewykorzystanej ulgi za wykształcenie uczniów w momencie przejścia na emeryturę lub zaprzestania działalności gospodarczej przez rzemieślnika i przedsiębiorcę

Nowelizacja ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych zlikwidowała od 1 stycznia 2004 r. ulgę uczniowską. W zamian, w ustawie o systemie oświaty, wprowadzono dofinansowanie dla pracodawców, którzy zawarli z młodocianymi pracownikami umowę o pracę w celu przygotowania zawodowego.

Rzemieślnicy i przedsiębiorcy przez okres trwania umowy o naukę zawodu ponosili koszty wykształcenia uczniów i w zamian otrzymywali powyższą ulgę.

Wielu rzemieślników i przedsiębiorców nie wykorzystano dotychczas przysługującej im ulgi wcześniej i nie są w stanie jej wykorzystać do momentu przejścia na emeryturę lub zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej.

Zwracam się więc z zapytaniem do Ministra Finansów: Czy istnieje możliwość otrzymania przez rzemieślników i przedsiębiorców niewykorzystanej ulgi za wykształcenie uczniów w momencie przejścia na emeryturę i/lub zaprzestania prowadzenia działalności gospodarczej?

Z wyrazami szacunku

Poseł Jan Klimek

Katowice, dnia 11 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10090)

do ministra infrastruktury

w sprawie modernizacji mieszkaniowych instalacji elektrycznych

Szanowny Panie Ministrze! Mieszkaniowe instalacje elektryczne w większości budynków w Polsce sta-

nowią poważne zagrożenie dla życia i zdrowia mieszkańców. Liczba śmiertelnych wypadków porażenia prądem w mieszkaniach stanowi około 86% ogółu tego rodzaju wypadków w naszym kraju. Wynika to m.in. z faktu, że instalacje elektryczne w mieszkaniach wybudowanych w Polsce przed rokiem 1990 są wykonane w układzie TN-C. Instalacje w tym układzie są niezgodne z Polską Normą PN-IEC 60364 i stanowią poważne zagrożenie dla ich użytkowników. W krajach Europy Zachodniej instalacje elektryczne w układzie TN-C nie są wykonywane już od kilkadziesiąt lat, a liczba śmiertelnych wypadków przypadająca na 1 milion mieszkańców jest tam od 3 do 4 razy mniejsza niż w Polsce.

W związku z powyższym zapytuję, jakie kroki mógłby Pan Minister podjąć na rzecz modernizacji mieszkaniowych instalacji elektrycznych i wyeliminowania z użycia niebezpiecznych instalacji elektrycznych w układzie TN-C?

Z poważaniem

Poseł Ludwik Dorn

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10091)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie zmiany rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 23 kwietnia 2004 r. dotyczącego szczegółowych zasad sprawowania nadzoru pedagogicznego, wykazu stanowisk wymagających kwalifikacji pedagogicznych, kwalifikacji niezbędnych do sprawowania nadzoru pedagogicznego, a także kwalifikacji osób, którym można zlecać prowadzenie badań i opracowywanie ekspertyz

Szanowny Panie Ministrze! Niniejszym wnoszę o dokonanie zmiany rozporządzenia ministra edukacji narodowej i sportu z dnia 23 kwietnia 2004 r. w sprawie szczegółowych zasad sprawowania nadzoru pedagogicznego, wykazu stanowisk wymagających kwalifikacji pedagogicznych, kwalifikacji niezbędnych do sprawowania nadzoru pedagogicznego, a także kwalifikacji osób, którym można zlecać prowadzenie badań i opracowywanie ekspertyz (Dz.U. 2004 r. Nr 89, poz. 845) pod kontem uwzględnienia szeregu czynników wpływających na jakość procesu dydaktycznego, które w rozporządzeniu zostały pominięte.

Uzasadnienie.

Rozporządzenie owo zostało wydane w szczytnym skądinąd celu stymulowania wzrostu jakości systemu oświaty. Mówi o tym:

a): § 2 ust. 1: W celu doskonalenia systemu oświaty, a w szczególności jakościowego rozwoju szkół

i placówek, wspomagania rozwoju uczniów oraz rozwoju zawodowego nauczycieli, organy sprawujące nadzór pedagogiczny:

1) prowadzą planowe i systematyczne mierzenie jakości pracy szkół i placówek;

2) podejmują działania wspomagające szkoły i placówki w doskonaleniu ich pracy;

3) prowadzą kontrolę zgodności organizacji i funkcjonowania szkół i placówek z przepisami prawa;

4) wspomagają nauczycieli i dyrektorów szkół i placówek w spełnianiu przez szkołę lub placówkę wymagań w zakresie jakości pracy;

5) wspomagają szkoły i placówki w określaniu kierunków ich jakościowego rozwoju;

6) udostępniają szkołom i placówkom informacje o zmianach w przepisach prawa, związanych z działalnością szkół i placówek;

oraz

b): § 6.1: Organys sprawujące nadzór pedagogiczny podejmują działania wspomagające szkoły i placówki w osiąganiu wysokiej jakości pracy, w szczególności przez udzielanie pomocy w:

1) organizowaniu i przeprowadzaniu wewnętrznego mierzenia jakości;

2) doborze technik i narzędzi diagnostycznych, a także w tworzeniu technik i narzędzi diagnostycznych wykorzystywanych w wewnętrznym mierzeniu jakości;

3) opracowywaniu analiz i raportów z wewnętrznego mierzenia jakości;

4) rozwiązywaniu problemów w działalności szkół i placówek;

5) projektowaniu i wdrażaniu programu rozwoju szkoły lub placówki oraz wewnętrznego systemu zapewniania jakości;

6) podejmowaniu działań upowszechniających osiągnięcia i dorobek szkół, placówek uczniów i nauczycieli;

7) organizowaniu doskonalenia zawodowego nauczycieli.

2. Instytucje wspomagające mogą uczestniczyć w działaniach, o których mowa w ust. 1, na podstawie porozumienia zawartego z organem sprawującym nadzór pedagogiczny.

Jak wynika z tekstu wykonawczego, MENiS nie zamierza stawić czoła pozametrycznym i prawnym czynnikom wpływającym na jakość procesu dydaktycznego, tj. problemowi tzw. głodnych dzieci, dziecięcej dysleksji, dysgrafii, dyskalkulii, przemocy w szkole. Czynniki te wydatnie wpływają na obniżenie jakości procesu dydaktycznego, i co gorsza, narastają. Niewładliwe i przytomne zarządzanie oświatą powinno uwzględniać fakt, że np. dziecko głodne nie będzie skupiało się na procesie dydaktycznym, że dysleksja, dysgrafia, dyskalkulia etc. opóźniają proces dydaktyczny, ponieważ dzieci z tymi problemami potrzebują więcej czasu na przyswojenie materiału, o ile kiedykolwiek są w stanie opanować go w całości. Rozporządzenie wszystkie te kwestie pomija ograniczając się do badania jakości placówek pod kontem zgodności ich

pracy z prawem oraz programem nauczania, co jest kwitowane rozbudowaną i przesadzoną sprawozdawczością. Tymczasem jakość efektów nauczania będzie spadała, jeżeli nie zostanie opracowany program zmierzający do rozwiązywania ww. problemów, czego MENiS do dzisiaj nie dokonało.

Uwzględniając powyższe, uprzejmie proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

a) Czy MENiS jest świadome narastania w szkołach problemów tzw. głodnych dzieci, dziecięcej dysleksji, dysgrafii, dyskalkulii, przemocy w szkole?

b) Czy MENiS jest świadome, że ww. problemy wpływają na obniżenie efektów procesu nauczania?

c) Co Ministerstwo zamierza zrobić w celu likwidacji owych problemów?

d) czemu ma służyć rozbudowana sprawozdawczość przewidziana w Rozporządzeniu?

e) Kiedy Ministerstwo zamierza dokonać zmiany ww. rozporządzenia pod kątem uwzględnienia w badaniach realnych czynników obniżających jakość procesu dydaktycznego?

Z poważaniem

Poseł Waldemar Borczyk

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10092)

do ministra infrastruktury

w sprawie problemów z infrastrukturą drogową w Warszawie i na Mazowszu, ze szczególnym rozpatrzeniem przypadku ronda Zesłańców Syberyjskich i skrzyżowania dróg krajowych nr 7 i 8

Infrastruktura drogowa w Warszawie i na Mazowszu posiada starą siatkę dróg. Z obserwacji obywateli wynika, że drogi od dawna są tylko remontowane i w niewielkim stopniu modernizowane. Nie buduje się właściwie nowych dróg poza dojazdami do nowych mostów, ale także bez dokończenia tych inwestycji.

Panie Premierze! Skupiając uwagę na rondzie Zesłańców Syberyjskich, chcę zaznaczyć, że szczególnym mankamentem tej arterii jest część podziemna skrzyżowania, do której poza samochodami osobowymi i małymi dostawczymi żaden inny użytkownik dróg nie może wjechać, a przecież po to by rozładować ruch i oczekiwania podatników, była realizowana ta potężna inwestycja.

Łatwo zauważyć, że bardzo kosztowna inwestycja (60 mln zł przy dodatkowym 75% udziale środków z UE, co daje ca 100 mln zł) spowodowała o wiele większe uciążliwości w korzystaniu z mostu nad rondem Zesłańców Syberyjskich oraz bocznych nitek dróg prowadzących do ulic centrum Warszawy.

Pragnę zapytać, kto sprawował nadzór nad budową, czy były wady w projekcie, dlaczego inwestycja jest wadliwie zrealizowana a na końcu, dlaczego nie jest poprawiona i dokończona? Kto poniesie konsekwencje za tak pobieżnie wykonaną budowę?

Panie Premierze! Do dziś na budowie w użytkowniku stoją i leżą plastikowe barierki, przewracane i rozrzucone. Nad wjazdem do tunelu stoi także prowizoryczne rusztowanie.

Samochody ciężarowe na długości do 1 kilometra okolicznych dróg każdego rana i wieczora blokują dojazd do wiaduktu i ronda. Aleje Jeruzolimskie to droga o największym natężeniu ruchu w całym województwie. Z obserwacji użytkowników i podatników wynika, że budowa węzła podziemnego, naziemnego i nadziemnego ronda Zesłańców Syberyjskich spowodowała większe zatory niż stara wersja drogi. Przecież z drugiej strony Al. Jeruzolimskich i przejazdu na Wolę wyjazd z Warszawy blokują TIR-y zjeżdżające z ronda.

Kto rozwiąże ten węzeł gordyjski? Kto odpowie za tę inwestycję i kiedy ona będzie skończona? Na te i wcześniejsze pytania oczekuję odpowiedzi.

Poseł Alicja Olechowska

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10093)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie realizacji projektu w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004–2006 w zakresie działania – Gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi

Z dużym zainteresowaniem zostało przyjęte przez samorządy województw rozporządzenie ministra rolnictwa i rozwoju wsi z dnia 23 grudnia 2004 r. w sprawie trybu składania i wzoru wniosku o dofinansowanie realizacji projektu w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego: Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004–2006 w zakresie działania Gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi”.

Jednak w zakresie wdrażania tego Programu sytuacja nie zmieniła się od wielu miesięcy. I tak np. drastycznie ograniczone środki z budżetu wojewody mazowieckiego w roku bieżącym starczą wyłącznie na kontynuację inwestycji rozpoczętych w roku ubiegłym oraz w nieznacznym stopniu na opracowanie nowej dokumentacji, której posiadanie warunkować będzie możliwość wykorzystania środków unijnych na realizację inwestycji.

Wobec dramatycznie niskich środków na utrzymanie urządzeń wodno-melioracyjnych oraz wód, stan

techniczny urządzeń i budowli systematycznie się pogarsza. Wolne tempo wdrażania Programu uniemożliwi prawidłowe spożytkowanie oczekiwanych środków finansowych. W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

Jakie aktualne działania podejmuje resort rolnictwa w sprawie uruchomienia Sektorowego Programu Operacyjnego w zakresie działania – Gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi?

Kto i na jakich zasadach będzie zabezpieczał finansowanie pomostowe pod wysokość środków z Unii Europejskiej?

Czy określono dla województw wysokość środków Unii Europejskiej do wykorzystania na działanie 2.5 w ramach wyżej wymienionego Programu?

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Deptuła

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10094)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie kwot mlecznych przyznanych Polsce na 2005 r.

Wielu rolników zwraca się do mojego biura poselskiego z prośbą o interwencję w związku z przekroczeniem przez nich limitu przyznanych kwot mlecznych.

Niektóre spółdzielnie mleczarskie informują rolników o braku możliwości przyznania dodatkowych kwot mlecznych. Jest to dla rolników bardzo niekorzystne, gdyż w wielu gospodarstwach istnieje dosyć duża nadprodukcja mleka w stosunku do przyznanych im kwot mlecznych, co skutkuje nie tylko utratą zysku dla producenta, lecz przede wszystkim hamuje rozwój danego gospodarstwa.

W związku z tym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

— Ile wynosi przyznana kwota mleczna dla Polski na rok 2005?

— Jaka jej część nie została jeszcze rozdysponowana?

— Czy wysokość kwoty mlecznej przyznanej Polsce będzie wzrastała corocznie, a jeśli tak, to o ile?

— Czy są prowadzone przez Polskę negocjacje z Komisją Europejską w celu jej zwiększenia?

— Czy istnieje możliwość przyznania rolnikowi dodatkowych kwot mlecznych, jeśli wykorzystał on już przydzielony mu limit na dany rok kwotowy?

Poseł Leszek Świętochowski

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10095)

do ministra spraw zagranicznych

w sprawie niedopuszczalnych i rażących opóźnień w finansowaniu przez Fundację „Pomoc Polakom na Wschodzie” programów zgłoszonych przez organizacje polskie na Ukrainie, Białorusi, Litwie i w innych krajach Europy Wschodniej i Środkowej

Szanowny Panie Ministrze! Na przełomie 2004/2005 roku Ministerstwo Spraw Zagranicznych dokonało całkowitej zmiany władz Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” – Rady i Zarządu, wysuwając pod ich adresem bezpodstawne zarzuty, między innymi o braku współdziałania z placówkami dyplomatycznymi i nieskuteczności w staraniach o rozwiązanie problemu lokalu przy ul. Rylejewa we Lwowie. Eliminując z rady parlamentarzystów oraz innych specjalistów w dziedzinie problematyki polonijnej i stosunków ze Wschodem, powołano w jej skład niższej rangi urzędników Kancelarii Senatu, MSZ i innych resortów, a do zarządu – osoby z kręgu MSZ, które miały zapewnić większą efektywność działań Fundacji.

Zmian tych dokonano wbrew opiniom środowisk polskich na Wschodzie, których przedstawiciele na posiedzeniu Komisji Łączności z Polakami za Granicą Sejmu RP w dniu 7 października 2004 r. z uznaniem odnosili się do stylu pracy Fundacji. Nie liczone się też z faktem, że powołana przez ww. komisję podkomisja nadzwyczajna do przeprowadzenia wyjaśnień w Ministerstwie Spraw Zagranicznych w zakresie prawidłowości nadzoru nad działalnością Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” nie zakończyła swojej pracy.

Zmiany władz Fundacji, firmowane i forsowane przez Pana Jakuba Wolskiego, podsekretarza stanu w MSZ i obecnie przewodniczącego Rady Fundacji, nie przyniosły zapowiadanych efektów, a wręcz przeciwnie – doprowadziły do ewidentnego sparaliżowania działalności Fundacji w bieżącym roku. Trzech członków rady, nie akceptując metod, stylu i pretekstów, jakimi posłużono się w przeprowadzeniu radykalnych zmian kadrowych, złożyło rezygnację z członkostwa w tym gremium.

Tymczasem jako poseł zainteresowany problemami Polaków na Wschodzie, otrzymuję liczne zapytania i skargi od polskich organizacji odnośnie do całkowitego zaprzestania finansowania wspieranej dotąd działalności. W szczególnie trudnej sytuacji znalazły się redakcje polskich gazet oraz audycji radiowych i telewizyjnych, szkółki sobotnio-niedzielne i organizatorzy przedsięwzięć kulturalnych. Zaprzestała działalności redakcja serwisu informacyjnego „Polska–Polacy”, który niemałym wysiłkiem został uruchomiony w końcu 2003 r. i służył aktualną informacją z kraju redakcjom polskojęzycznych gazet, audycjom radiowym i telewizyjnym oraz organizacjom polskim.

Dowiaduję się, że do chwili obecnej, już u schyłku pierwszego półrocza Zarząd Fundacji nie pozyskał z Senatu żadnych środków i nie udzielił ani jednej dotacji wspieranym podmiotom. Jest to spowodowane tym, że zarząd nie zna obowiązujących procedur oraz nie ma wiedzy i umiejętności w zakresie pozyskiwania środków na działalność statutową. Nie wykazuje też aktywności w relacjach zarówno z Kancelarią Senatu, jak i polskimi organizacjami na Wschodzie. Zarząd nie otrzymuje również skutecznego wsparcia ze strony Rady Fundacji i jej Przewodniczącego Pana Jakuba Wolskiego, który zdestabilizował Fundację, a obecnie zmienił kierunek swoich zainteresowań i nie zajmuje się problemami Fundacji i sprawami Polaków na Wschodzie.

W związku z powyższym, w poczuciu troski o sprawy naszych Rodaków za wschodnią granicą, kieruję do Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy Pan Minister w dalszym ciągu akceptuje pomysły i działania swojego podsekretarza stanu, który już doprowadził do obniżenia rangi i całkowitego podporządkowania Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie” Ministerstwu Spraw Zagranicznych, co jest sprzeczne z jej charakterem jako organizacji pozarządowej? Sądzę, że ostatnie wydarzenia na Białorusi w kontekście sprawy tamtejszego Związku Polaków pokazały, iż organizacje tego typu i charakteru, jak Fundacja „Pomoc Polakom na Wschodzie”, nie powinny być wprost kojarzone ze strukturami rządowymi, jak to w przypadku ww. Fundacji ma miejsce obecnie.

2. Czy Pan Minister zamierza akceptować podtrzymywane w dalszym ciągu wbrew oczywistym faktom stanowisko MSZ w Komisji Łączności z Polakami za Granicą Sejmu RP i bezpodstawne zarzuty wobec poprzednich władz Fundacji oraz tolerować stan niekompetencji i nieporadności obecnego zarządu, rady i jej przewodniczącego?

3. Czy Pan Minister uważa za właściwe kierowanie na placówkę dyplomatyczną w Europie Zachodniej w randze ambasadora RP Pana Jakuba Wolskiego, który odegrał z niejasnych powodów kluczową i niechlubną zarazem rolę w destabilizacji Fundacji „Pomoc Polakom na Wschodzie”. Jako przewodniczący rady podjął on liczne zobowiązania wobec środowisk polskich i placówek dyplomatycznych na Wschodzie i wobec komisji parlamentarnych, a obecnie w ogóle nie interesuje się już tymi sprawami i chce pozostawić Fundację w stanie ostrego kryzysu?

4. Czy można uznać za normalny i zadawalający stan rzeczy, w którym w końcu maja nie przekazano środków finansowych żadnemu z podmiotów z krajów Europy Wschodniej ubiegających się o pomoc Macierzy?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Samborski

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Interpelacja (nr 10096)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie objęcia programem dopłat na zalesianie gruntów rolnych, na których pojawiły się naturalne odnowienia lasu, bez konieczności przywracania tych gruntów uprawie rolnej

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z wnioskiem o wprowadzenie zmian w rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 11.08.2004 r. w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na zalesianie gruntów rolnych objętych planem rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U. z 2004 r. Nr 187 poz. 1929). Wnoszę o objęcie programem dopłat za zalesianie również takich gruntów rolnych, na których pojawiły się naturalne odnowienia lasu, bez konieczności przywracania tych gruntów uprawie rolnej. Powstające odnowienie naturalne złożone z pionierskich gruntów krzewiastych i drzewiastych jest najcenniejszym załącznikiem lasu i powinno być uznane za element przyszłych upraw i wejść w skład. Odnowienie takie powinno spełniać kryteria zawarte w zarządzeniu nr 47 Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych z dnia 4.05.1999 r. w sprawie wprowadzenia do stosowania w gospodarce leśnej prowadzonej w nadleśnictwach Lasów Państwowych zleceń w zakresie oceny, uznania i ewidencjonowania odnowień naturalnych (znak spr. ZG-7120-1/99):

1) uprawy leśne naturalnego pochodzenia nie wymagają ochrony,

2) zwiększy się areał zalesionych gruntów, co jest spójne z Programem Zwiększenia Lesistości Kraju,

3) zmniejszą się koszty zakładania upraw na gruntach rolnych,

4) wprowadzenie proponowanych zmian przyniesie wymierne korzyści.

Czy Pan Minister zmieni ustawę i zwiększy środki na zalesianie?

Z poważaniem

Poseł Józef Laskowski

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

Interpelacja (nr 10097)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie dyskryminowania polskich pielęgniarek i położnych w zakresie uznawania w krajach „starej” Unii Europejskiej ich kwalifikacji zawodowych

Fatalna sytuacja panująca w służbie zdrowia jest faktem powszechnie znanym. Jednakże do starych

problemów doszedł nowy – dyskryminowanie uprawnień polskich pielęgniarek i położnych zmuszonych przez władze do wyjazdu za pracą do krajów UE.

Jednakże wbrew zapowiedziom rządzących o tym, jak dobre warunki dla Polaków zostały wynegocjowane, po roku polskiej obecności, okazuje się, że kolejna grupa zawodowa polskich pielęgniarek i położnych jest dyskryminowana w krajach UE. Fakt ten dowodzi, że obietnice seldowskiej ekipy dotyczące możliwości podjęcia pracy w państwach Unii Europejskiej przez pielęgniarki i położne to kolejny przykład przedakcesyjnej propagandy.

W myśl unijnego prawodawstwa polskie pielęgniarki i położne, które ukończyły pięcioletnie licea medyczne są dodatkowo zobligowane do ukończenia 5-letnich studiów uzupełniających (tzw. studiów postmistrzowskich), które muszą finansować z własnej kieszeni. Także absolwentkom wydziałów pielęgniarskich Akademii Medycznych w UE odmawia się automatycznego uznawania kwalifikacji.

Dodatkowo muszą one wylegitymować się pięcioletnim stażem w okresie siedmiu lat przed podjęciem pracy za granicą. Takie dyskryminacyjne warunki obowiązują tylko polskie pielęgniarki i położne, gdyż pielęgniarki z pozostałych państw byłego bloku wschodniego muszą wylegitymować się trzyletnim stażem w okresie trzech lat przed podjęciem pracy za granicą.

Taki stan prawny, narzucony Polsce przez UE i zaakceptowany przez seldowskie rządy, jest niezgodny z postanowieniami Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską, zwłaszcza z art. 39, który zapewnia swobodę przepływu pracowników.

Pielęgniarki z innych nowych państw UE mają uznawane kwalifikacje, a tym samym mają zapewnioną swobodę i ochronę wynikające z art. 39, choć były kształcone w takim samym lub zbliżonym systemie edukacyjnym. Jednakże tamtejsze rządy w odróżnieniu od polskiego potrafiły wywalczyć należyte warunki dla swojego personelu.

Co gorsza w styczniu bieżącego roku, mimo rozmów toczonych z samorządem pielęgniarskim, obecny rząd poparł projekt dyrektywy, który podtrzymuje wszystkie dyskryminujące rozwiązania wobec polskich pielęgniarek i położnych. Prace nad unijną dyrektywą dobiegają końca. Polskie pielęgniarki i położne oczekują, że na końcowym etapie rząd zmieni antypolski kurs i podejmie walkę o ich prawa.

Okazuje się bowiem, że kolejna polska grupa zawodowa została oszukana po to, aby w referendum przedakcesyjnym powiedzieć „tak”. W przyszłym referendum dotyczącym traktatu konstytucyjnego zawiedzione polskie społeczeństwo tym razem właściwie powinno ocenić takie dokonanie obecnej ekipy rządzącej.

W tej sytuacji proszę o niezwłoczne udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Kto ze strony polskiej personalnie jest odpowiedzialny za przyjęcie dyskryminacyjnych zapisów dotyczących pielęgniarek i położnych oraz czy i jakie zostały wyciągnięte wobec osób winnych tych zaniedbań konsekwencje?

2. Czy i jakie są podejmowane działania mające wpłynąć na poprawę uznawania kwalifikacji polskich pielęgniarek i położnych w UE i jakie to przynosi efekty?

Proszę o szczegółowe udzielenie odpowiedzi w przedstawionych kwestiach.

Z wyrazami szacunku

Poseł Zdzisław Jankowski

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10098)

do ministra środowiska

**w sprawie zanieczyszczeń wydalanych
przez Elektrownię Belchatów S.A.**

Elektrownia Belchatów (obecnie jeden z podmiotów BOT) od kilku lat wytwarza energię z zastosowaniem odsiarczania. Instalacja odsiarczania w znacznym stopniu ograniczyła zanieczyszczenie spalin związkami siarki.

Bardzo proszę Pana Ministra o informację, czy spaliny wydane przez Elektrownię Belchatów zawierają rtęć i jeżeli tak, to jaki jest obszar jej opadania.

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Kędziak

Warszawa, dnia maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10099)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie legalności uchwały
Rady Miasta Piotrkowa Trybunalskiego nr X/312/04
z dnia 26 maja 2004 r.**

Rada Miasta w Piotrkowie Trybunalskim uchwałą nr XX/312/04 z dnia 26 maja 2004 roku upoważniła Dyrektora Pracowni Planowania Przestrzennego w Piotrkowie Trybunalskim do wydania decyzji administracyjnych wynikających z przepisów ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Wojewoda Łódzki jako organ nadzorujący nie wniósł zastrzeżeń. Uchwała weszła w życie.

Na podstawie tej uchwały Dyrektor Pracowni Planowania Przestrzennego wydaje decyzje o lokalizacji inwestycji celu publicznego. Decyzje takie może wydawać tylko Prezydent Miasta Piotrkowa Trybunalskiego lub osoba przez niego upoważniona.

W związku z powyższym bardzo proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy Prezydent Miasta Piotrkowa Trybunalskiego może zrezygnować z przypisanego mu przepisami prawa zadania własnego, jakim jest wydanie decyzji lub czy może upoważnić do wydawania decyzji osobę będącą pracownikiem jednostki organizacyjnej RM?

2. Czy Rada Miasta w Piotrkowie Trybunalskim zgodnie z prawem przydzieliła kompetencje należne Prezydentowi Miasta dyrektorowi jednostki organizacyjnej RM?

3. Czy organ nadzorujący (Wojewoda Łódzki) postąpił zgodnie z prawem, nie wnosząc zastrzeżeń do wspomnianej na wstępie uchwały?

Z poważaniem

Poseł Tadeusz Kędział

Warszawa, dnia maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10100)

do ministra edukacji narodowej i sportu

w sprawie problemów bezpieczeństwa zdrowia i życia uczniów w czasie pobytu w „zielonych szkołach”

Panie Ministrze! Przed tygodniem w miejscowości Karwica koło Rucianego, województwo warmińsko-mazurskie, zginął w pożarze 10-letni uczeń jednej z warszawskich szkół podstawowych, przebywający tam na tzw. „zielonej szkole”. Około 130 osób młodzieży szkolnej było zakwaterowanych w domkach letniskowych.

Nie jest to pierwszy tego typu tragiczny przypadek przyplacony życiem młodego człowieka. W mojej pamięci utkwił przypadek sprzed około 20 lat, śmierci ponad 10 osób - głównie instruktorów harcerskich z okolic Ciechanowa, przybywających również w drewnianych domkach letniskowych na obozie szkoleniowym w Modlinie pod Warszawą.

Wobec powtarzających się tragedii nasuwa się pytanie: Kto odpowiada za bezpieczeństwo, zdrowie i życie uczniów przebywających na tzw. „zielonych szkołach”? Dziennikarze radiowi próbowali uzyskać w kuratorium odpowiedź na ten temat, którą odnotowali na antenie radiowej. A brzmiała ona: „jedynym odpowiedzialnym jest dyrektor szkoły, z której młodzież wyjeżdża na „zieloną szkołę”.

W związku z tym zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy prawdą jest, że kuratoria nie nadzorują „zielonych szkół”, a ich lokalizacja może odbywać się w każdym ośrodku, który dysponuje bazą hotelową?

2. Czy prawdą jest, że placówkom, w których lokalizowane są „zielone szkoły” nie są stawiane żadne wymagania pod względem bezpieczeństwa?

3. Czy prawdą jest, że nikt nawet nie rejestruje placówek, w których lokowana jest młodzież na „zielonych szkołach”?

4. Jak Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu rozwiązało problem bezpieczeństwa młodzieży na „zielonych szkołach”? Czy i w jaki sposób MENiS współdziała z resortami spraw wewnętrznych oraz zdrowia, by zabezpieczyć na odpowiednim poziomie bezpieczeństwo młodzieży na „zielonych szkołach”?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Żelichowski

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10101)

do ministra edukacji narodowej i sportu

w sprawie problemów związanych z suplementami do dyplomów szkół wyższych przetłumaczonymi na języki obce

Panie Ministrze! „Gazeta Wyborcza” w dodatku „Europraca” z dnia 18 bm. pod znamienym tytułem:

„Suplement z poślizgiem, polscy absolwenci nie dostaną pełnowartościowych dyplomów”. zasygnalizowała, że większość tegorocznych absolwentów wyższych uczelni nie dostanie dyplomów z obowiązującymi suplementami przetłumaczonymi na języki obce, co ograniczy ich szanse na dalsze studia czy pracę za granicą.

W związku z tym w niniejszej interpelacji zwracam się do Pana Ministra z następującymi pytaniami:

1. Czy resort edukacji narodowej i sportu zna ten problem, jego skalę i przewidywane skutki opisanego stanu rzeczy?

2. Czy uczelnie, jak sugeruje prasa, gdyby nie zdążyły na czas z wydaniem dyplomów wraz z tłumaczeniami na języki obce suplementami, będą zobowiązane do uzupełnienia brakującego suplementu tłumaczonego na język obcy? W jakim czasie?

3. Czy Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu podziela pogląd, że aby uniknąć stosowania różnego nazewnictwa w tłumaczeniu nazw kursów, przedmiotów, należałoby opracować centralnie słownik przydatny do tego celu?

4. Na jaką pomoc ze strony Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu i w jakim czasie mogą liczyć wyższe uczelnie w realizacji tego zadania?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Żelichowski

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10102)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie uregulowania zaległych zobowiązań finansowych za prace wykonane w 2000 r. przez Katowickie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego BUDUS SA w Zakładach Chemicznych „Tarnowskie Góry” w likwidacji w Tarnowskich Górach

Konsorcjum firm Katowickie Przedsiębiorstwo Budownictwa Przemysłowego BUDUS – Generalny Wykonawca i Przedsiębiorstwo Robót Inżynieryjnych Prinż SA Holding w Katowicach w 2000 r. wygrało przetarg na budowę przedsięwzięcia „Ochrona głównego zbiornika wód podziemnych 330 – Gliwice” poprzez kompleksowe unieszkodliwienie odpadów wraz z rekultywacją terenów skażonych Zakładów Chemicznych „Tarnowskie Góry” w Tarnowskich Górach w likwidacji.

Realizację zadania rozpoczęto 1 czerwca 2000 r. i zgodnie z zaplanowanym harmonogramem do 14 grudnia 2000 r. wykonano prace budowlane o wartości 20 189 107,78 zł. Uregulowano tylko część z tych należności, do zapłaty pozostało na rzecz Generalnego Wykonawcy – BUDUS SA 17 796 308,08 zł (w tym 74,30% należności wobec Prinż SA Holding).

Nie mogąc uzyskać należnego wynagrodzenia, firma BUDUS SA zaczęła dochodzić swoich roszczeń na drodze sądowej. 23 czerwca 2004 r. Sąd Okręgowy w Gliwicach nakazał pozwanemu (czyli Zakładom Chemicznym „Tarnowskie Góry” w Tarnowskich Górach w likwidacji) zapłatę kwoty 22 435 492,30 zł, co stanowi kwotę należności głównej powiększonej o odsetki. Podkreślić należy, iż kwotę tę ciągle powiększają odsetki liczone od dnia złożenia pozwu sądowego do dnia faktycznej zapłaty. Pomimo prawomocnego wyroku zapłata do chwili obecnej nie nastąpiła.

BUDUS SA i Prinż SA Holding to firmy budowlane z 50-letnią tradycją i uznaną renomą. Brak zapłaty słusznie należnych kwot zmusił obydwie firmy do dokonania zwolnień grupowych i doprowadził do utraty płynności finansowej. BUDUS SA podejmował wiele interwencji w sprawie pomocy w odzyskaniu należności, między innymi u Wojewody Śląskiego, w Ministerstwie Środowiska i w Narodowym Funduszu Ochrony Środowiska. Interwencje te nie dały zamierzonego skutku.

Z uzyskanych w Ministerstwie Środowiska informacji wynika, że ze względu na szczególne zagrożenie dla środowiska naturalnego możliwa byłaby zapłata zasądzonych należności na rzecz BUDUS SA przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, po akceptacji przez Radę Ministrów.

Pragnę zwrócić uwagę Pana Premiera na jeszcze jeden istotny fakt. Ostatni etap likwidacji tzw. bomby ekologicznej w Tarnowskich Górach ma być dofinansowany z funduszu Unii Europejskiej. Firma BUDUS

SA zdeterminowana brakiem należnych zapłat dokonała wpisów hipotek przymusowych na prawach wieczystego użytkownika Zakładów Chemicznych, co przekreśliło możliwość pozyskania tych środków.

W związku z istniejącą sytuacją zwracam się do Pana Premiera z pytaniem:

1) wobec szczególnego zagrożenia dla środowiska naturalnego czy Rząd spowoduje zapłatę zasądzonych należności na rzecz BUDUS SA ze środków Narodowego Funduszu Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej,

2) w jaki sposób zostanie rozwiązany problem dofinansowania z funduszu Unii Europejskiej ostatniego etapu likwidacji tzw. bomby ekologicznej w Tarnowskich Górach wobec dokonania wpisów hipotek przymusowych na prawach wieczystego użytkownika Zakładów Chemicznych?

Z poważaniem

Poseł Barbara Blida

Siemianowice Śląskie, dnia 13 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10103)

do ministra gospodarki i pracy

w sprawie problemów z wdrażaniem funduszy strukturalnych Unii Europejskiej w związku ze zmianą kursu euro

Szanowny Panie Ministrze! W ubiegłym roku alokacja środków pochodzących z funduszy strukturalnych UE na lata 2004–2006 zgodnie z wytycznymi Ministerstwa Gospodarki i Pracy jako Instytucji Zarządzającej została przeliczona po kursie 4,7894 zł za euro. W bieżącym roku kurs euro uległ znaczącemu obniżeniu – obecnie średni kurs euro w Narodowym Banku Polskim to 4,2005 – w związku z czym zaszła konieczność powtórnego przeliczenia alokacji, skutkująca znaczącym zmniejszeniem środków oddanych do dyspozycji instytucji wdrażających. Zrodziło to poważne problemy, zwłaszcza w przypadku Zintegrowanego Programu Rozwoju Regionalnego, gdzie instytucjami wdrażającymi są samorządy województw, w przypadku tych samorządów, które otrzymały od Instytucji Zarządzającej zgodę na wykorzystanie całej przewidzianej alokacji w roku 2004.

O ile bowiem, jak wynika z rozmaitych pism UKIE, w przypadku programów przedakcesyjnych w budżecie państwa przewidziano w rezerwie celowej środki na pokrycie różnic kursowych, o tyle w przypadku funduszy strukturalnych, zwłaszcza przewidzianych w ramach ZPORR, zabrakło tego instrumentu.

Panie Ministrze! Dlaczego Ministerstwo Gospodarki i Pracy nie zabezpieczyło programu wdrażania funduszy strukturalnych przed groźbą zmiany kursu euro, skoro wiadomo było, że przyjęty w tamtym okre-

sie kurs nie ma charakteru trwałego i należy się liczyć z jego znaczącym spadkiem?

Dlaczego nie skorzystano z możliwości ubezpieczenia programów od ryzyka kursowego? Czy nie można było skorzystać z opcji współfinansowania przez budżet UE takiej operacji w ramach Priorytetów Pomocy Technicznej przy wdrażaniu funduszy strukturalnych?

W jaki sposób Ministerstwo Gospodarki i Pracy jako Instytucja Zarządzająca ma zamiar rozwiązać problem tych instytucji wdrażających, które otrzymały zgodę na wykorzystanie w 2004 r. całej alokacji i są cały czas w trakcie finalizacji procedury rozdysponowania środków w ramach funduszy strukturalnych?

Jakie działania podejmie Ministerstwo Gospodarki i Pracy, aby w przyszłości uniknąć tego typu zdarzeń?

Z poważaniem

Posel Grzegorz Dolniak

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10104)

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie realizacji
Sektorowego Programu Operacyjnego w części 2.3
„Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw”**

Szanowny Panie Ministrze! W ramach działania 2.3 Sektorowego Programu Operacyjnego „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw” złożono 6495 wniosków o finansowe wsparcie inwestycji. Niestety z tej dużej liczby wniosków ostatecznie na liście rankingowej pozostało tylko 727 wniosków na łączną kwotę około 399 mln 468 tys. zł. Z uwagi na tak duży przesiew wniosków pytamy: Co jest przyczyną tak dużego odrzucenia wniosków? Czy wynika to z braku środków finansowych, czy też przedsiębiorcy źle przygotowali wnioski?

Uprzejmie prosimy o odpowiedź.

Z poważaniem

Posłowie Jan Antochowski
i Zofia Grzebisz-Nowicka

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10105)

do ministra zdrowia

**w sprawie zwiększenia środków finansowych
na leczenie przewidzianych dla
Kujawsko-Pomorskiego Oddziału Wojewódzkiego
Narodowego Funduszu Zdrowia**

Szanowny Panie Ministrze! Projektowane zmiany w sposobie podziału środków na leczenie pomiędzy oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia niekorzystnie wpłynę na poziom finansowania kujawsko-pomorskiego lecznictwa szpitalnego w stosunku do innych regionów kraju. Nowy algorytm, biorący pod uwagę wskaźniki epidemiologiczne populacji danego województwa oraz tzw. migrację zdrowotną, przewiduje bowiem mechanizmy wyrównawcze polegające na procentowym wzroście odniesionym do ubiegłorocznych budżetów.

Tak niski poziom finansowania pogarsza także fakt wydatkowania z budżetu oddziału NFZ ok. 54 mln zł (w 2004 r.) na lecznictwo uzdrowiskowe dla chorych z całego kraju. Jedna z najniższych w kraju kwot przeznaczona na szpitalnictwo w woj. kujawsko-pomorskim ulegnie dalszemu obniżeniu. Może to doprowadzić do całkowitego załamania leczenia szpitalnego i zagrożenia bezpieczeństwa zdrowotnego mieszkańców woj. kujawsko-pomorskiego.

Należy też wspomnieć o wysokospecjalistycznych świadczeniach zdrowotnych udzielonych mieszkańcom innych województw. W samym tylko Szpitalu Uniwersyteckim w Bydgoszczy w 2004 r. świadczeń tych udzielono na kwotę ok. 10 mln zł.

Przy proponowanych zmianach okazuje się kolejny raz, że mieszkańcy woj. kujawsko-pomorskiego potraktowani zostali gorzej niż mieszkańcy innych regionów kraju, a przecież również uczestniczą w finansowaniu publicznej ochrony zdrowia w takim samym mechanizmie – składki ubezpieczenia zdrowotnego.

Interpeluję zatem do Pana Ministra:

— o takie wprowadzenie zmian w sposobie podziału środków na leczenie pomiędzy oddziały wojewódzkie NFZ, aby mieszkańcy woj. kujawsko-pomorskiego nie zostali zdyskryminowani w stosunku do mieszkańców innych województw,

— o zwiększenie środków finansowych na lecznictwo szpitalne w woj. kujawsko-pomorskim.

Z poważaniem

Posel Grzegorz Gruszka

Bydgoszcz, dnia 13 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10106)

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie realizacji ustawy o promocji
zatrudnienia i instytucjach rynku pracy**

Szanowny Panie Ministrze! Od uchwalenia przez Sejm ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy minął rok. Ustawa ww. wprowadziła w życie szereg rozwiązań o charakterze instytucjonalnym, których celem było ograniczenie zjawiska bezrobocia i stworzenie korzystnych warunków dla rozwoju zatrudnienia. Jednym z najistotniejszych rozwiązań jest ustanowienie funduszu szkoleniowego, który umożliwia pracodawcy uzyskanie wsparcia ze środków publicznych dla działań podejmowanych na rzecz doskonalenia zawodowego pracowników. Fundusz nie ma charakteru obligatoryjnego, lecz fakultatywny, choć w przyszłości może stać się trwałym elementem repertuaru metod i narzędzi zarządzania zasobami ludzkimi w przedsiębiorstwach.

W związku z tym zapytuję Pana Ministra:

1. Czy po roku obowiązywania ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy pracodawcy wykorzystują instrument funduszu szkoleniowego?
2. Czy pracodawcy tworzą fundusz szkoleniowy w swoich przedsiębiorstwach?
3. Czy zwolnieni pracownicy otrzymują świadczenia szkoleniowe?
4. Jak oceniają pracodawcy ten instrument?
5. Jakie są najlepsze praktyki w tej mierze?

Poseł Magdalena Banaś

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10107)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie zmian zakresu finansowania projektów
w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego
„Restrukturyzacja i modernizacja sektora
żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich”**

Podczas moich spotkań z reprezentantami Samorządu Województwa Małopolskiego, a także przedstawicielami lokalnych środowisk rolniczych poruszany jest problem wprowadzenia ograniczeń w finansowaniu projektów Sektorowego Programu Operacyjnego dla rolników na lata 2004–2005 i 2006. Decyzja MRiRW stanowiąca o możliwości wykorzystania w ramach Programu jedynie środków przyznanych na lata 2004–2005 pociąga za sobą konieczność rezygnacji z części przedsięwzięć, obejmujących swym zakresem realizację w roku 2006. Działania te mogą doprowadzić do redukcji

liczby zawieranych umów nawet o ponad 40% - pomimo iż zostały one pozytywnie zweryfikowane w ramach pierwszego etapu naboru wniosków.

Sytuacja zmiany zasad wdrażania Programu, już w trakcie jego trwania, wzbudza protesty wnioskodawców, a także uderza w autorytet instytucji samorządowych zaangażowanych w jego realizację, jak też i samego Rządu.

Mając powyższe na uwadze, proszę Pana Ministra o informację: Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi zamierza podjąć działania zmierzające do przywrócenia zasad wykorzystywania środków finansowych w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego na lata 2004–2006?

Proszę Pana Ministra o odpowiedź na moją interpelację.

Poseł Kazimierz Chrzanowski

Kraków, dnia 20 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10108)

do ministra zdrowia

**w sprawie finansowania studiów zawodowych
na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo,
przeznaczonych dla pielęgniarek i położnych
posiadających świadectwo dojrzałości i będących
absolwentkami liceów medycznych
oraz medycznych szkół zawodowych
kształcących w tych zawodach**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 1 maja br. weszła w życie ustawa z dnia 20 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 92, poz. 885), która w art. 11 wprowadziła możliwość prowadzenia do roku 2010/2011 naboru na studia zawodowe na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo, przeznaczone dla pielęgniarek i położnych posiadających świadectwo dojrzałości i będących absolwentkami liceów medycznych oraz medycznych szkół zawodowych kształcących w zawodzie pielęgniarki i położnej.

Ustawa ta nie określa zasad finansowania kosztów uczestnictwa pielęgniarek i położnych w studiach.

Jednak w memorandum wyjaśniającym – Bridging courses for Polish nurses and midwives – skierowanym w kwietniu 2004 r. do Komisji Europejskiej, rząd polski, uzasadniając konieczność wprowadzenia przedmiotowych studiów zawodowych dla polskich pielęgniarek i położnych, zapewnił, że koszt uczestnictwa w tych studiach finansowany będzie z budżetu państwa.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na pytanie: Jak rząd polski wywiązuje się z zawartego w memorandum zapewnienia finansowania polskim pielęgniarkom i po-

łożnym kosztów uczestnictwa w studiach oraz ile środków zostało przeznaczonych na ten cel w 2005 r.?

Z poważaniem

Poseł Włodzimierz Czechowski

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10109)

do ministra nauki i informatyzacji

w sprawie opóźnień w wydawaniu aktów wykonawczych do ustawy o zasadach finansowania nauki

Szanowny Panie Ministrze! 5 lutego br. weszły w życie nowe przepisy znoszące Komitet Badań Naukowych i powołujące Radę Nauki. Ze środowisk naukowych płyną sygnały o panującym chaosie prawnym wywołanym brakiem rozporządzeń do ustawy. W niektórych sytuacjach obowiązują dotychczasowe przepisy, o ile nie kolidują z zapisami nowej ustawy. Jednakże to rozwiązanie nie jest wystarczające. Także daleko idące zmiany organizacyjne w Ministerstwie Nauki i Informatyzacji przyczyniły się do istniejącego chaosu organizacyjno-wykonawczego. Brak jest prognoz oraz informacji o nowych zasadach funkcjonowania. Środowiska naukowe narzekają na opóźnienia w podejmowaniu decyzji finansowych w roku 2005 oraz w planowaniu wydatków na rok 2006. W związku z powyższym pragnę zapytać:

— Kiedy ukaże się komplet rozporządzeń do ustawy?

— Jakie kroki zostaną podjęte w celu usprawnienia obecnych procesów decyzyjnych?

— Kiedy zapadną ostateczne decyzje finansowe dotyczące grantów na ten rok?

Z wyrazami szacunku

Poseł Maria Nowak

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10110)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie możliwości uzyskania niskoprocentowego kredytu preferencyjnego dla rolników korzystających z obiektów infrastruktury i budynków mieszkalnych na terenach byłych PGR

W związku z istniejącą złą sytuacją na terenach popegeerowskich, brakiem możliwości otrzymania przystępnych kredytów zwracam się do Pana Ministra

z zapytaniem: czy istnieją linie kredytowania rolnictwa zarówno polskie, jak i międzynarodowe (UE, Bank Światowy), w zakresie: kredytów modernizacyjno-remontowych dla rolników korzystających z obiektów infrastruktury i budynków mieszkalnych na byłych terenach PGR?

Potrzeba stworzenia możliwości uzyskania kredytu preferencyjnego niskoprocentowego ma swoje uzasadnienie:

— większość byłych pracowników PGR nie pracuje oraz nie posiada prawa do zasiłku dla bezrobotnych (istotnym argumentem jest także fakt, że byli pracownicy PGR zostali pozbawieni miejsc pracy z dnia na dzień, nie otrzymując żadnych odpraw lub rekompensat, tak jak inne grupy zawodowe,

— osoby te zamieszkują przeważnie budynki wielorodzinne o złym stanie technicznym,

— przy pomocy AWRSP i na ich zasobach zostały utworzone Spółdzielnie Mieszkaniowe i Wspólnoty, które nie mają możliwości zaciągania takich kredytów na remonty administrowanych nieruchomości, ponieważ na co dzień same borykają się z problemami wynikającymi z konieczności utrzymania stanu technicznego pozwalającego w nich mieszkać i przebywać,

— brak możliwości korzystania z takich kredytów pogłębia różnice warunków, a co za tym idzie kosztów utrzymania Spółdzielni i Wspólnot,

— zmniejszające się wciąż dodatki mieszkaniowe przyznawane rodzinom o najniższych dochodach powodują pogłębianie się zadłużeń lokatorów wobec Spółdzielni i Wspólnot, co w konsekwencji powoduje obniżenie wpływów na fundusz remontowy,

— wobec braku lokali socjalnych należących do gmin dłużnicy czują się bezkarni, wiedząc, że nie staną poddani eksmisji.

Czy w tym zakresie Ministerstwo zamierza podjąć dodatkowe inicjatywy?

Z poważaniem

Poseł Jan Kochanowski

Gorzów Wlkp., dnia 26 kwietnia 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10111)

do ministra infrastruktury

w sprawie interpretacji art. 29 i 30 ustawy Prawo budowlane

Szanowny Panie Ministrze! Prawo budowlane w obecnym kształcie obowiązuje od ponad dziesięciu lat. Niestety pomimo częstej nowelizacji i dość dużej szczegółowości ustawy, pewne artykuły wywołują wątpliwości co do ich interpretacji. Wydaje się, że problemy z interpretacją niektórych przepisów mają zarówno zainteresowani obywatele, jak i właściwe organy nadzoru budowlanego. W świetle często zgłasza-

nych mi przez obywateli problemów, moje wątpliwości wzbudziły zwłaszcza zapisy art. nr 29 i 30 ustawy Prawo budowlane z dn. 11 marca 2004 r.

Art. 29 ust. 1 pkt 2 mówi, że pozwolenia na budowę nie wymaga wznoszenie wolno stojących budynków gospodarczych, wiat i altan o powierzchni zabudowy do 10 m², przy czym łączna liczba tych obiektów nie może przekraczać jeden na każde 500 m² powierzchni działki, a powierzchnia działki nie może być mniejsza niż 500 m².

Z powyższym zapisem łączy się art. 30 ust. 1 pkt 1, który nakłada na osobę tzw. inwestora mającą zamiar wzniesić na swojej działce (mniejszej niż 500 m²) wymienione w art. 29 ust. 1 pkt 2 obiekty, obowiązek dokonania zgłoszenia do właściwego organu, a zatem w praktyce, uzyskania pozwolenia na budowę tychże obiektów.

Powyżej wskazane przeze mnie artykuły mogą wzbudzać w praktyce wiele kontrowersji, na co wskazuje ilość zgłaszanych mi problemów. Przepisy te mogą powodować, że organy nadzoru budowlanego mogą nawet niewielkie rozmiarami, lekkie i bardzo proste w konstrukcji obiekty o charakterze głównie porządkowym (jak np. małe wiaty służące do składowania drewna na opał) potraktować nie jak obiekty małej architektury, które nie wymagają zgłoszenia, lecz jako obiekty takowego zgłoszenia wymagające. W praktyce uniemożliwiłoby to posiadaczowi działki wykonywanie nawet jakichkolwiek prac porządkowych i gospodarskich.

Wydaje się, że najbardziej kontrowersyjnym zapisem jest zapis z art. 29 ust. 1 pkt 2 o wielkości działki wynoszącej 500 m², ponieważ pomysłodawca zapisu powinien wziąć pod uwagę, że powierzchnia ogromnej ilości działek mieszkaniowych (zwłaszcza w miastach) jest mniejsza niż 500 m². W związku z tym zapisem posiadacz działki mniejszej ma praktycznie bardzo ograniczoną swobodę dysponowania swoją własnością. Prowadzić może to do wielu konfliktów i sporów, ponieważ znaczna część obywateli nie zna takowego przepisu, a zatem go nie przestrzega, przez co w takim przypadku przepis staje się martwym. Trudno też jest zabronić posiadaczom działek wykonywania przez nich prac gospodarskich i porządkowych na ich własnościach. Zapis ten może także doprowadzić do napływu bardzo dużej ilości spraw, tej błahej w zasadzie natury, do właściwych organów nadzoru budowlanego.

W świetle powyższego chciałbym uzyskać od Pana Ministra odpowiedź na pytanie: czy pańskim zdaniem ewentualna zmiana treści zwłaszcza art. 29 ust. 1 pkt 2, głównie jeśli chodzi o wielkość powierzchni działki wynoszącą 500 m², jako swoistą granicę swobody właścicieli, mogłaby okazać się korzystną dla obywateli posiadających działki mniejsze niż 500 m²? Czy taka ewentualna zmiana jest obecnie zasadna i możliwa do dokonania?

Uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na postawione przeze mnie pytanie.

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Andrzej Musiał

Radomsko, dnia 16 maja 2005 r.

Interpelacja (nr 10112)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie sytuacji na rynku mleka w Polsce

Według Krajowego Związku Spółdzielni Mleczarskich sytuacja w branży mleczarskiej od początku bieżącego roku pogarsza się, np. jeszcze w czerwcu 2004 roku polskie firmy mleczarskie wyeksportowały prawie 50 tysięcy ton produktów mleczarskich, jednak w grudniu 2004 roku ich eksport wyniósł 28,5 tys. ton i nadal spada. Eksport do UE (ze względu na mocnego złotego) jest nieopłacalny, natomiast na wschodzie zaporę dla polskich wyrobów postawiła Rosja, która po kontrolach przeprowadzonych przez rosyjskich weterynarzy w polskich zakładach pod pretekstem złych warunków sanitarnych dopuściła na swój rynek jedynie 35 polskich mleczarni.

Efektom tego jest pojawienie się na krajowym rynku znacznie większej masy towarowej, którą trudno jest sprzedać. Bariery w zbyciu produktów są relatywnie wysokie ceny, które dyktuje handel, a głównie duże sieci handlowe. Zdaniem prezesów spółdzielni mleczarskich, tracą przede wszystkim te mleczarnie, które mają produkty w dużych ilościach i muszą sprzedawać do odbiorców sieciowych, stawiających wyjątkowo wyśrubowane warunki – ceny detaliczne produktów mleczarskich w tych sklepach są średnio o ok. 50% wyższe niż ceny zbytu w mleczarniach. Mleczarnie informują, że od stycznia do kwietnia tego roku ceny ich wyrobów spadły o mniej niż 10%, ale nie ma to odbicia w cenach w handlu. Najbardziej obniżyły się ceny masła i mleka, a także wielu serów dojrzewających.

W opinii Krajowego Związku Spółdzielni Mleczarskich wysokie marże pobierane przez handlowców, powodujące wzrost cen produktów mleczarskich są też główną przyczyną spadku spożycia nabiału przez Polaków np. konsumpcja produktów mleczarskich w 2004 roku wynosiła ok. 170 litrów na osobę, a w 2003 roku było to 181 litrów.

Kolejną bolączką polskich mleczarni jest napływ tanich i gorszych jakościowo towarów z importu, które wypierają lepszy produkt polski.

W związku z powyższym proszę Pana Ministra o odpowiedź na pytanie:

Jakie kroki zamierza Pan podjąć jako Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, aby uratować polski rynek mleka, aby przeciwdziałać wyżej opisanym negatywnym zjawiskom?

Z poważaniem

Poseł Andrzej Mańka

Lublin, dnia 18 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10113)

do ministra nauki i informatyzacji

w sprawie doboru członków komisji etycznych nadzorujących eksperymenty oraz badania na zwierzętach

Od dłuższego czasu komisje etyczne wydawały opinie na temat doświadczeń przeprowadzanych na zwierzętach. Dzięki nowej ustawie przygotowywanej przez Pana resort komisje będą mogły sprawować kontrolę nad prawidłowym przebiegiem badań zgodnym z otrzymanym zezwoleniem (np. czy faktycznie maksymalnie ogranicza się cierpienie i ból zwierząt, jak również, czy nie używa się w eksperymentach większej niż zadeklarowano liczby zwierząt).

Do teŹże ustawy Ministerstwo Nauki i Informatyzacji ma wydać rozporządzenie. Według tego projektu prawo do wyznaczania przedstawicieli w komisjach etycznych miałyby tylko te organizacje, które działają co najmniej 5 lat. Kandydatów mogą wybierać wyłącznie z wąskiego grona swoich członków działających nie krócej niż 5 lat. Projekt rozporządzenia nie pozwala na udział w pracach komisji etycznych tym ekspertom-naukowcom, którzy mają najlepsze kwalifikacje do prac w komisjach, ale nie są formalnymi członkami organizacji lub okres ich współpracy jest krótszy niż 5 lat.

W związku z zarysowanym powyŹej stanem faktycznym zwracam się z pytaniem do Pana Ministra, czy fundacje, których dotyczą te zagadnienia, niemające formalnych członków będą mogły zgłaszać swoich reprezentantów do komisji etycznych?

Jak będzie wyglądała procedura wyborów przedstawicieli do komisji etycznych? Skąd zainteresowane organizacje dowiedzą się, Źe należy zgłosić kandydatów?

Panie Ministrze, chciałbym wiedzieć czy ministerstwo konsultowało projekt rozporządzenia z organizacjami działającymi w tej dziedzinie i – jeśli tak – jaki był klucz doboru partnerów w tych konsultacjach. Czy przedstawiciele Krajowej Komisji Etycznej uczestniczyli w pracach nad przygotowywaniem rzeczonoŹego projektu rozporządzenia lub czy był on konsultowany z tą komisją?

Na koniec zwracam się z prośbą o uzasadnienie, czemu miałyby słuŹyć wyeliminowanie moŹliwości zgłaszania przez organizacje niezaleŹnych ekspertów jako swych przedstawicieli w komisjach.

Łączę wyrazy szacunku i powaŹania

Poseł Sławomir Rybicki

Gdańsk, dnia 12 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10114)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie kontrowersyjnych przepisów ustawy o kinematografii i utworzenia Instytutu Sztuki Filmowej

Proponowany w projekcie ustawy o kinematografii nowy system finansowania tej dziedziny kultury budzi wiele kontrowersji, które dotyczą m.in. utworzenia scentralizowanego Instytutu Sztuki Filmowej. Sprzeczny środowisk przedsiębiorców – na przykład Rady Przedsiębiorczości czy Polskiej Konfederacji Pracodawców Prywatnych „Lewiatan” – pojawiają się teŹ przy zapisie obciążającym operatorów telewizji kablowych i podmiotów prowadzących kina oraz nadawców programów telewizyjnych półtoraprocentowym podatkiem obrotowym, który w innej wielkości ma dotknąć również podmioty prowadzące dystrybucję. Wątpliwości budzi teŹże konfrontacja tego projektu ustawy z ustawodawstwem europejskim i zasadami, jakimi w tej dziedzinie kierują się inne kraje Unii Europejskiej.

Rządowy projekt ustawy o kinematografii zawiera wspomniany juŹ we wstępie zapis o obciążeniu operatorów telewizji kablowej 1,5% podatkiem na rzecz Instytutu Sztuki Filmowej. Operatorzy telewizji kablowych natomiast, w świetle obowiązujących przepisów polskiego prawa, jak i prawa wspólnotowego, traktowani są jako przedsiębiorcy telekomunikacyjni na równi z operatorami telefonicznymi czy operatorami dostępu do sieci przesyłu danych. Nałożenie na tę kategorię podmiotów obciąŹeń, które słuŹyć mają wspomaganianiu produkcji filmowej, nie przystaje zatem w Źadnej mierze do przedmiotu i zakresu ich działalności. Przedsiębiorcy prowadzący działalność telekomunikacyjną i operatorzy telewizji kablowych nie mają Źadnego związku z produkcją filmów. Nie mają również wpływu na kształtowanie zawartości reemitowanych programów. Przedmiotem działania tych podmiotów jest tylko przekaz gotowych programów, za które wnoszą opłaty do nadawców, producentów bądź dystrybutorów kanałów tematycznych.

Należy dodać, iŹ operatorzy telewizji kablowej płać juŹ filmowcom 2,8% swojego przychodu na mocy kontraktu zawartego przez Ogólnopolską Izbę Gospodarczą Komunikacji Kablowej ze Stowarzyszeniem Filmowców Polskich. Uczestniczą teŹże w finansowaniu twórczości kulturalnej w postaci opłat z tytułu eksploatacji praw autorskich i pokrewnych na rzecz Organizacji Zbiorowego Zarządzania. Ile więc jeszcze można próbować wyciągnąć środków finansowych od jednych przedsiębiorców na rzecz innych, wąskich grup zawodowych?

W związku z powyŹszym kieruję do Pana Premiera następujące pytania:

1. Czy Pan Premier popiera zmiany zaproponowane w ustawie o kinematografii, szczególnie te nakładające na przedsiębiorców dodatkowe obciąŹenia fiskalne?

2. Czy Pan Premier uważa, że scentralizowany de facto urząd w postaci Instytutu Sztuki Filmowej będzie mógł sprawniej i sprawliwiej rozdzielać, głównie publiczne, pieniądze na rzecz poprawy poziomu „polskiego filmu”? Czy ten poziom i jego społeczna atrakcyjność zależy od urzędniczych rozstrzygnięć administracyjnych?

3. Czy przeprowadzono analizy ekonomiczne wpływu nowo proponowanych obciążeń fiskalnych na kondycję i konkurencyjność przedsiębiorców, których ma dotknąć nowy podatek?

4. Dlaczego w postępowaniu nad projektem ustawy brano pod uwagę opinie jedynie jednej z zainteresowanych stron i czy Panu Premierowi są znane opinie w tej sprawie, i czy sprawdzał pan ich wiarygodność?

Z poważaniem

Posel Adam Stanisław Szejnfeld

Piła, dnia 10 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10115)

do ministra nauki i informatyzacji

**w sprawie projektu rozporządzenia
uniemożliwiającego organizacjom obrońców
zwierząt umieszczanie swoich przedstawicieli
w komisjach etycznych ds. doświadczeń
na zwierzętach**

Projekt rozporządzenia Ministra Nauki i Informatyzacji w sprawie Krajowej Komisji Etycznej do Spraw Doświadczeń na Zwierzętach oraz lokalnych komisji etycznych do spraw doświadczeń na zwierzętach wprowadza poważne ograniczenia dotyczące prawa wybierania przedstawicieli do ww. komisji. Przypomnieć należy, iż komisje etyczne od wielu lat spełniają bardzo pozytywną rolę, opiniując doświadczenia na zwierzętach. Nowa ustawa z dnia 21 stycznia 2005 r. o doświadczeniach na zwierzętach umożliwi im również kontrolę przebiegu takich eksperymentów (liczbę zwierząt przeznaczonych do doświadczeń oraz czy nie naraża się ich na zbędne cierpienia). Wątpliwości budzi jednak zapis rozporządzenia mówiący o prawie do typowania przedstawicieli do komisji etycznych tylko przez organizacje pozarządowe, których statutowym celem działania jest ochrona zwierząt, istniejące co najmniej 5 lat, i – dodatkowo – tylko osób, które pracują w nich minimum 5 lat. Przedstawiciele takich organizacji, w tym np. Gai czy Empatii, twierdzą, że uniemożliwi to wybór specjalistów mających najwyższe kwalifikacje, ale niekoniecznie odpowiedni staż w tych organizacjach.

Kolejne wątpliwości zgłasza np. Fundacja Viva; fundacje nie posiadają członków, więc w jaki sposób mogą udowodnić, że dana osoba działa w nich 5 lat?

Niepokój budzi również brak określenia w rozporządzeniu trybu ogłaszania wyborów do komisji etycznych. Organizacje obawiają się, że nie będą miały możliwości zgłoszenia kandydatów, bo po prostu nie będą poinformowane o naborze.

Z niewiadomych powodów Ministerstwo nie skonsultowało projektu rozporządzenia z większością organizacji zajmujących się obroną zwierząt (zrobiło to z zaledwie trzema). Co więcej, okazuje się, że nie dostarczyło projektu Krajowej Komisji Etycznej, która o istnieniu takiego nie miała pojęcia. Pozostaje zatem otwarte pytanie, czemu ma służyć ta polityka i czy Ministerstwo zdaje sobie sprawę z jej ewentualnych skutków.

Mając na uwadze konieczność zapewnienia najwyższego poziomu kandydatów na przedstawicieli zasiadających w komisjach etycznych ds. doświadczeń na zwierzętach oraz dobro i możliwość wyeliminowania niepotrzebnych cierpień zwierząt, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego Ministerstwo skonsultowało projekt rozporządzenia tylko z trzema, wybranymi przez siebie organizacjami?

2. Ministerstwo twierdzi, że rozporządzenie gwarantować ma wysoki poziom merytoryczny kandydatów. Czy osiągnięciu tego celu ma służyć wyeliminowanie możliwości typowania przez organizacje obrońców zwierząt niezależnych ekspertów?

3. Jakie rozwiązania przewiduje Ministerstwo w sytuacji, gdy na danym obszarze żadna organizacja nie będzie w stanie wytypować kandydata(ów) ze względu na ograniczenia dotyczące stażu pracy w organizacji?

Z poważaniem

Posel Wojciech Szarama

Bytom, dnia 20 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10116)

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie zagrożenia upadłością
rzemieślników artystycznych**

W trakcie ostatnich kilkunastu lat rzemiosło artystyczne skutecznie usuwane jest w cień działań gospodarczych. Przepisami wolnościowo-gospodarczymi potraktowani zostali jak rekiny gospodarcze, a nawet gorzej – w kontekście braku pomocy prawnej, księgowej, politycznej, medialnej,

Zlikwidowano przyznawanie tytułu Mistrza Rzemiosła Artystycznych, a co za tym idzie, zlikwidowano dwudziestoprocentową ulgę podatkową.

Zlikwidowano możliwość nauki zawodu pozłotnik dla młodocianych jak i pełnoletnich.

Zlikwidowano obowiązek przynależności do poszczególnych cechów jako organizacji nadzorującej

i organizującej życie rzemiosła, co przyczyniło się do upadku rangi rzemiosła.

Zlikwidowano obniżoną stawkę VAT – 0% na 22%, co oznacza zamianę rękodziela artystycznego na produkcję.

Rzemiosło artystyczne jest rozbite, zdegradowane, jest w agonii.

Aby istniały wyroby rękodziela i przetrwały wraz z ludźmi je wykonującymi, trzeba zmienić prowadzoną politykę, a stworzenie tym firmom lepszych warunków będzie rzutowało na zmniejszenie bezrobocia.

Jaką strategię wobec tej grupy rzemieślników ma resort?

Czy i w jaki sposób będzie pomagał, by to rzemiosło przeprowadzić przez różne zawirowania, jakich obecnie doświadczają?

Z poważaniem

Poseł Sylwia Pusz

Poznań, dnia 16 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10117)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie dialerów

Szanowny Panie Ministrze! Podczas moich spotkań z wyborcami powtarza się problem dialerów, tj. programów, które umożliwiają użytkownikowi modemu połączenia z wybranym numerem dostępowym. Programy te bardzo często bez wiedzy użytkownika przerywają standardowe połączenia internetowe i łączą się z numerami typu 0700. Powyższe połączenia powodują poważne obciążenie finansowe nieświadomego takich konsekwencji użytkownika. Minuta takiego połączenia kosztuje zwykle kilka złotych, prowadząc do rachunków telefonicznych rzędu kilku, kilkudziesięciu, a nawet kilkuset tysięcy złotych.

Na większości stron internetowych oferujących dialery do pobrania i instalacji nie tylko nie ma ostrzeżeń przed zagrożeniami, ale pojawiają się zachęty w rodzaju „ściągnij bezpłatny program dostępowy” czy „wejdź za darmo”. Korzyści z tego procederu osiągają właściciele stron internetowych i Telekomunikacja Polska SA. Pomimo interwencji Rzecznika Praw Obywatelskich nic nie wskazuje, że ten stan ulegnie zmianie. Interes kwitnie w najlepsze, a oszukany użytkownikom Internetu trudno dochodzić swoich praw.

Panie Ministrze! Czy ten bezczelny, niezwykle groźny proceder wyłudzenia pieniędzy od obywateli nie powinien spotkać się z odpowiednią reakcją organów ścigania?

Z wyrazami szacunku

Poseł Bogdan Lewandowski

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 9761)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie prowadzenia działalności gospodarczej przez funkcjonariuszy Policji – ponowna

Szanowny Panie Ministrze! W nawiązaniu do otrzymanej odpowiedzi na moją interpelację w sprawie prowadzenia działalności gospodarczej przez funkcjonariuszy Policji, sygnowaną przez Pana Ministra Andrzeja Brachmańskiego, wnoszę ponowną interpelację w ww. przedmiocie.

Odpowiedź ta nie zawiera bowiem minimum informacji, o które prosiłem. Ogranicza się jedynie do przedstawienia stanu prawnego, który jako posłowi na Sejm jest mi znany i nie wymaga interpretacji. Z przykrością stwierdzam, iż działania podjęte przez Ministerstwo celem zbadania sygnalizowanych przeze mnie nieprawidłowości i ich analizy nakazują sądzić, iż nie jest ono zainteresowane inwentaryzacją zjawisk, być może patologicznych, mających miejsce wśród funkcjonariuszy Policji. W wielu wypadkach do tej pory zaistniałych okazało się, że pomimo iż Ministerstwo je lekceważyło, jednostki prokuratury wszczynały postępowania karne i do dnia dzisiejszego owocnie je prowadzą.

Odnosnie do samej interpelacji nadmieniam, iż prawo posłów na Sejm do pozyskiwania informacji za pomocą instrumentu, jakim jest interpelacja, jest prawem o randze konstytucyjnej. Oznacza to, że ciężar ich pozyskania ciąży na Ministrze.

W odpowiedzi na przedmiotową interpelację jest mowa o tym, że prowadzenie działalności gospodarczej przez policjanta jest uwarunkowane wyrażeniem zgody przez przełożonego. To oznacza, że informacja w zakresie choćby ilości takich przypadków jest zinwentaryzowana, a tym samym możliwa do pozyskania i przekazania.

Podnoszę, że prowadzenie działalności gospodarczej i opodatkowanie jej w formie kwarty może służyć legalizacji wpływów pochodzących z korupcji oraz – ewentualnie – pozwala na usprawiedliwienie źródła wydatków na dobra luksusowe.

W tej sprawie polecam również lekturę artykułu „Polityki” pt. „Szarża na szarżę” z dnia 7.05.2005 r.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na pytania:

1. Ilu funkcjonariuszy Policji prowadzi działalność gospodarczą, bezpośrednio lub poprzez współmałżonków, na ogólnych zasadach opodatkowania lub na podstawie karty podatkowej, z podziałem na poszczególne województwa?

2. Ilu spośród ww. funkcjonariuszy jest zatrudnionych w wydziałach ruchu drogowego, z uwzględnieniem podziału na województwa?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 12 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10118)

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie realokacji środków pomiędzy
działaniami Zintegrowanego Programu
Operacyjnego Rozwoju Regionalnego
w Małopolsce**

Miałem okazję zapoznać się w ostatnim czasie ze stanem wdrażania jednego z programów operacyjnych współfinansowanych ze środków strukturalnych Unii Europejskiej. Przedmiotem mojego zainteresowania był Zintegrowany Program Operacyjny Rozwoju Regionalnego na lata 2004-2006 (ZPORR).

Jest to bodajże jedyny program, w którego wdrażanie w znaczący sposób zaangażowane są samorzady województw. Regiony ponoszą odpowiedzialność za nabór wniosków, ich selekcję oraz wybór zadań, a także, w przypadku części działań programu, również za cały proces wdrożeniowy.

Zadania wybierane do realizacji winny odpowiadać na potrzeby występujące w województwach przy zachowaniu spójności interwencji.

To rolą samorządów regionalnych jest takie prowadzenie interwencji publicznej, aby zapewnić jej jak największe efekty: koncentrację pomocy na obszarach problemowych oraz trwały rozwój społeczno-gospodarczy.

Regiony realizują na swoim terenie politykę rozwoju wyznaczoną poprzez ramy strategii. Władze samorządowe starają się zatem finansować te projekty, które w znaczący sposób wpłyną na przyszłą sytuację w regionie.

Wdrażając ZPORR, władze Małopolski uznały, że dla skutecznej realizacji strategii regionalnej niezbędne jest dokonanie niewielkiej modyfikacji kierunków wydatkowania strumieni finansowych w obrębie kilku działań programu związanych z realokacją środków pomiędzy nimi.

Zanim jednak to nastąpiło, przeprowadzono pierwsze nabory wniosków do ZPORR, które stanowiły podstawę do podjęcia ostatecznych decyzji. I tutaj właśnie w ostatnich dniach pojawił się poważny problem, w sprawie którego pragnę zabrać głos.

Historia realokacji w świetle procedury. Decyzja w sprawie realokacji środków pomiędzy działaniami w Małopolsce została podjęta jeszcze w 2004 r. Wówczas Regionalny Komitet Sterujący (RKS), w skład którego wchodzi przedstawiciele strony samorządowej, strony rządowej oraz partnerów społeczno-gospodarczych, wyraził swoją pozytywną opinię wobec propozycji zgłoszonej przez Marszałka Województwa. Decyzja podjęta została na przełomie października oraz listopada 2004 r.

Plany złożenia wniosku pod obrady Krajowego Komitetu Monitorującego ZPORR pokrzyżowało przekazanie do wszystkich Urzędów Marszałkowskich w dniu 17 listopada 2004 r. roboczego regula-

minu w sprawie dokonywania realokacji. Regulamin ten narzucał szereg ograniczeń w dokonywaniu przesunięć środków, z których najważniejsze związane było z określeniem górnego progu zmian w wysokości do 25% kwot dostępnych w ramach poszczególnych działań w obrębie priorytetów programu. Wniosek Województwa nie wykazywał takiej zgodności, stąd z uwagi na wymienione kryterium, jego pozytywne rozpatrzenie nie mogło mieć miejsca. Zatem składanie wniosku w oparciu o wcześniejsze uzgodnienia stało się bezprzedmiotowe.

Kiedy przygotowywano się do ponownego złożenia wniosku, po stronie Ministerstwa Gospodarki i Pracy wystąpił tzw. problem kursowy (przeszacowanie środków ZPORR po nowym kursie – zamiast 4,7894 zł na 1 euro kurs na I kwartał 2005 r. określono na 4,0908 zł za 1 euro). Spowodowało to konieczność przeanalizowania danych zawartych w tablicach finansowych programu oraz, na tej podstawie, kolejnego określenia wielkości realokacji z uwzględnieniem ogromnych w skali województwa ujemnych różnic kursowych, sięgających ok. 130 mln zł (skala ubytku środków w Małopolsce). Łącznie w skali kraju ujemne różnice kursowe w przypadku ZPORR sięgnęły kwoty ok. 2 mld zł.

Ostateczna wersja wniosku została przygotowana na obrady Regionalnego Komitetu Sterującego w dniu 1 kwietnia 2005 r. RKS ponownie wydał 2 pozytywne rekomendacje w sprawie przesunięć (przesunięcia w obrębie priorytetu 1. oraz przesunięcia w obrębie priorytetu 3.), kierując się zasadami określonymi w roboczym regulaminie realokacji z dnia 17 listopada 2004 r.

Wniosek o realokację został również skierowany pod obrady Małopolskiego Komitetu Monitorującego (ciało opiniodawcze przy Wojewodzie Małopolskim), który w dniu 9 maja 2005 r. podjął 2 uchwały pozytywnie rekomendujące realokacje zaproponowane przez PKS. Uzyskanie opinii ze strony Małopolskiego Komitetu Monitorującego w świetle obowiązującej procedury wnioskowania o zmiany w programie nie jest wymagane. Wojewódzkie władze samorządowe uznały jednak, że udzielenie ewentualnego wsparcia może mieć wpływ na decyzje podejmowane przez Krajowy Komitet Monitorujący ZPORR.

Wniosek został przekazany do Instytucji Zarządzającej ZPORR (IZ ZPORR) zgodnie z wymaganiami określonymi procedurą (propozycje są składane nie później niż na 14 dni przed planowanym posiedzeniem). Materiał wysłano do IZ ZPORR w dniu 20 kwietnia 2005 r.

Niestety przewodniczący KM ZPORR Pan Marek Szczepański nie umieścił tego punktu w porządku obrad, o czym Marszałek Województwa dowiedział się po otrzymaniu ostatecznego programu posiedzenia. W rozmowie telefonicznej z przewodniczącym Marszałek został poinformowany, że na majowym posiedzeniu wniosek nie będzie rozpatrywany, zaś przedmiotem obrad będą wyłącznie wnioski związane z różnicami kursowymi dla działań, na których w poszczególnych województwach przekroczone dostępne limity środ-

ków (ujemne różnice kursowe). Ponownie nie zgodził się na rozpatrywanie wniosku na majowym posiedzeniu komitetu.

Następnie Marszałek Województwa, korzystając z uprawnień wynikających z regulaminu komitetu, w dniu 5 maja ponownie zawnioskował o wprowadzenie punktu do porządku obrad.

Podstawę ubiegania się o umieszczenie punktu w porządku obrad stanowiły zapisy § 6 pkt 5 Regulaminu KM ZPORR, mówiące iż „każdy członek Komitetu może zgłosić dodatkowy punkt do porządku obrad najpóźniej na 5 dni przed datą posiedzenia”. W tej sytuacji, z uwagi na terminowe wypłynięcie formalnego wniosku w oparciu o tryb określony w § 6 pkt 5 Regulaminu, Przewodniczący zmuszony był poddać go pod głosowanie celem ewentualnego wprowadzenia do porządku obrad w dniu 12 maja 2005 r. Głosowanie miało miejsce w początkowej fazie obrad komitetu.

Przed głosowaniem Przewodniczący KM ZPORR poprosił przedstawiciela Województwa Małopolskiego o krótką informację wprowadzającą. Przedstawiona informacja obejmowała historię procesowania nad wnioskiem w Małopolsce, począwszy od roku 2004 do chwili obecnej, w tym decyzje podjęte przez RKS oraz Małopolski Komitet Monitorujący.

Przewodniczący zwrócił uwagę, że porządek obrad nie przewiduje omawiania tej problematyki, zostały również przekazane do regionów stosowne pisma sygnowane przez przewodniczącego, aby rozpatrywać te sprawy na kolejnych posiedzeniach.

Następnie punkt został poddany pod głosowanie. Zdecydowaną większością głosów został wprowadzony porządek obrad: 32 głosy za wprowadzeniem, 16 przeciw, 2 wstrzymujące (w głosowaniu uczestniczyło łącznie 50 uprawnionych członków).

Przed głosowaniem zasadniczym przedstawiciel województwa zaprezentował zakres realokacji oraz główne przesłanki, jakimi kierowano się, podejmując decyzje o przesunięciach środków.

W trakcie głosowania zasadniczego w sprawie wniosku zaproponowane przez Województwo Małopolskie przesunięcia nie znalazły uznania ze strony członków Komitetu. Wyniki głosowania to: 17 głosów za przyjęciem wniosku, 24 przeciw, 2 głosy wstrzymujące (w głosowaniu uczestniczyło łącznie 43 uprawnionych członków). Przeciwno wnioskowi głosowali przedstawiciele strony rządowej, w tym IZ ZPORR, poszczególnych ministerstw, wojewodowie lub ich przedstawiciele (przedstawiciel Wojewody Małopolskiego głosował za przyjęciem wniosku) oraz przedstawiciele Komisji Europejskiej. Wniosek uzyskał silne poparcie ze strony reprezentowanych w Komitecie środowisk samorządowych.

Zakres realokacji. Władze Małopolski zawnioskowały o przesunięcie ok. 4% środków (7,4 mln euro z puli dla Małopolski wynoszącej ogółem 175,2 mln euro) na zadania inwestycyjne realizowane przez szkoły wyższe, jednostki badawczo-rozwojowe oraz placówki służby zdrowia o znaczeniu ponadlokalnym.

Jednocześnie odpowiednio zmniejszono wydatki w tych obszarach, w których projekty nie mają tak znaczącego, jak w przypadku zadań w sferze szkolnictwa wyższego oraz infrastruktury badawczo-rozwojowej, wpływu na rozwój Małopolski. Dotyczy to zasadniczo zmniejszenia wydatków na modernizację i rozwój systemów transportu publicznego w miastach o liczbie mieszkańców przekraczającej 50 tysięcy (ulice, tabor, torowiska itp.).

Postanowiono również dokonać przesunięcia dodatkowo ok. 1,5% środków (2,8 mln euro) w ramach ogólnej kwoty, jaką dysponuje region na wzmocnienie bazy oświatowej – głównie szkół podstawowych oraz średnich. Odbyć się to miało kosztem zadań z zakresu podstawowej infrastruktury technicznej (drogi, wodociągi, kanalizacje itp.) na obszarach restrukturyzowanych oraz zadań obejmujących rewitalizację obszarów przemysłowych oraz powojkowych.

Przesłanki dokonania realokacji. Przesłanki, jakimi kierował się samorząd województwa małopolskiego podejmując decyzje o przesunięciach środków, to:

1. Niewielkie zapotrzebowanie na środki wyrażające się niewielką liczbą wniosków złożonych w ramach poddziałania 1.1.2, działań 3.2 oraz 3.3.

2. Znaczące zapotrzebowanie na środki w ramach działania 1.3 oraz poddziałania 3.5.1, wielokrotnie przekraczające limit dostępny dla województwa (w przypadku 3.5.1 ponad dwudziestokrotnie).

3. Pojawienie się problemu ujemnych różnic kursowych po dniu 7 lutego 2005 r., które spowodowały praktycznie całkowitą kasację wolnych środków w obrębie działania 1.3. Tymczasem od grudnia 2004 r. do 14 stycznia 2005 r. województwo zrealizowało nabór wniosków do tego działania związany z regionalną infrastrukturą zdrowotną (tzw. duże zdrowie). Następnie dokonywano oceny formalnej oraz merytoryczno-technicznej wniosków. W dniu otwarcia naboru wielkość wolnych środków przeznaczonych dla wnioskodawców liczonych wg kursu wówczas obowiązującego wynosiła ok. 8 mln zł. Po dokonaniu korekty kursowej przez IZ ZPORR środki wolne stopniały do ok. 0,4 mln zł. W świetle tych okoliczności cały nabór związany ze zdrowiem stał się bezprzedmiotowy. Planowana realokacja miała w tym przypadku na celu przywrócenie kwoty ok. 8 mln zł, jaką zamierzano rozdystrybuować na zadania w służbie zdrowia, ogłaszając grudniowy konkurs.

4. Wysoka zgodność realizacyjna ze Strategią Rozwoju Województwa. Jednym z kluczowych kierunków rozwoju Małopolski jest wzmocnienie roli drugiego w skali kraju ośrodka akademickiego poprzez finansowanie rozbudowy i modernizacji obiektów dydaktycznych, sal laboratoryjnych itp. W efekcie ośrodek akademicki będzie mógł budować swoją pozycję konkurencyjną nie tylko wobec innych ośrodków akademickich w Polsce, lecz również w skali międzynarodowej. Ośrodki akademickie oraz współtworzące z nimi sieć powiązań ośrodki badawcze stanowią jeden z kluczowych elementów dynamizujących rozwój regionu. Z tego powodu ograniczanie możliwości rozwojowych

ośrodka akademickiego w Małopolsce przez stronę rządową pozostaje w rażącej sprzeczności zarówno wobec polityki rozwoju realizowanej przez władze regionu, jak również pozostaje w sprzeczności z zapisami Strategii Lizbońskiej. Z jednej strony przedstawiciele IZ ZPORR tak wiele mówią o Strategii Lizbońskiej, z drugiej zaś, mając możliwość podjęcia określonych działań na rzecz jej realizacji, postępują wbrew wygłaszanym przez siebie opiniom.

5. Chęcią odpowiedzi na olbrzymie zainteresowanie wnioskodawców realizacją zadań z zakresu szkolnictwa podstawowego oraz średniego, głównie na terenach małych miast i wsi. Tutaj zgłoszono zapotrzebowanie na środki około dwudziestokrotnie przewyższające dostępny limit. Władze lokalne w całym regionie podejmują wysiłki na rzecz stworzenia jak najlepszych szans edukacyjnych dla dzieci i młodzieży. Czynią to na różne sposoby. Jednym z takich sposobów są inwestycje w obiektach szkolnych, w tym w wyposażenie dydaktyczne. Sprzyjać ma to wyższej jakości kształcenia, czego skutkiem będzie lepsza pozycja wyjściowa absolwentów szkół, pragnących kontynuować kształcenie lub podejmujących zatrudnienie. Edukacja stanowi bowiem obecnie klucz do dalszego rozwoju zawodowego czy znalezienia ciekawej pracy. Zapobiega również marginalizacji obszarów wiejskich będących głównymi potencjalnymi odbiorcami pomocy w ramach poddziałania 3.5.1. Niestety, takie podejście władz regionu nie stanowiło argumentu dla strony rządowej.

Argumenty strony rządowej – opór wobec zmian. Można odnieść wrażenie, że przesłanki którymi kieruje się strona rządowa są dosyć płytkie i pozbawione wewnętrznej logiki. Pewnie też częściowo ogólna niechęć wobec zmian w tablicach finansowych programu spowodowana jest faktem, iż Instytucja Zarządzająca ZPORR będzie miała bez tego tematu po prostu mniej pracy. Poprawki trzeba przecież wprowadzić, a to wiąże się z aktualizacją danych finansowych we wszystkich częściach dokumentów programowych.

Zdaniem strony rządowej, najważniejszy obecnie warunek realokacji to poziom zrealizowanych płatności. Przedstawiciele IZ ZPORR stoją na stanowisku, że wydanie zgody na przesunięcia środków winno być uzależnione od skali zrealizowanych płatności. Jest to w chwili obecnej warunek niemożliwy do spełnienia przez żadne z województw. Nigdzie bowiem płatności nie stanowią istotnej pozycji, gdyż dopiero od kilku miesięcy podpisywane są umowy dotacyjne z beneficjentami programu. Ponadto system płatniczy praktycznie nie funkcjonuje. Zdecydowana większość wniosków płatniczych do chwili obecnej została odrzucona przez służby finansowe wojewodów z uwagi na brak szczegółowych wytycznych w tej sprawie ze strony rządowej. Używanie wskaźnika dotyczącego poziomu płatności jako niezbędnego warunku do podjęcia przez IZ ZPORR decyzji o realokacji stanowi kryterium eliminujące wszystkie województwa. Należy zatem zapytać, po co tworzyć kryterium, które wyklucza wszystkich? Może więc zatem właściwym kryterium, które należałoby brać pod uwagę, powinna być

raczej liczba oraz wartość podpisanych umów w stosunku do zadań ogółem, które wybrano do realizacji (dofinansowania) w ramach ZPORR?

Z drugiej strony zwracają uwagę przesunięcia, jakich dokonano jeszcze w roku 2004 w obrębie innego programu, a mianowicie Sektorowego Programu Operacyjnego Transport. Otóż w dniu 8 grudnia 2004 r. Komitet Monitorujący dla programu sektorowego podjął decyzję o realokacji środków w wysokości 31,5 mln euro pomiędzy poddziałaniami 1.1.1 oraz 1.1.2. Jakimi przesłankami kierowano się w obrębie tego programu, skoro, jak wynika z dokumentów jeszcze w styczniu 2005 r. nie zrealizowano żadnej płatności? Ba, w obrębie tego priorytetu nie podpisano nawet żadnej umowy o dofinansowanie, zaś w skali całego programu do końca stycznia 2005 r. zakontraktowano jedynie 1,2% środków z limitu 2004 r. Należy zatem zapytać, czym w tym kontekście różni się Sektorowy Program Operacyjny Transport od Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego. Program sektorowy realizowany jest głównie przez administrację rządową szczebla centralnego, może zatem stąd wynika łatwość w zarządzaniu i szybkie podejmowanie decyzji, nawet o takim charakterze. Wszystkie bowiem zdarzenia rozgrywają się „na własnym podwórku”.

W tej sytuacji w przypadku ZPORR blokowanie zmian dotyczących realokacji należy odebrać jako ingerencję w politykę rozwoju prowadzoną przez samorząd regionalny, próbę nawet nie kierowania interwencji publicznej (mamy do czynienia z blokadą zmian w finansach programu), lecz ograniczania elastyczności zarządzania procesami toczącymi się w sferze społeczno-gospodarczej w poszczególnych regionach.

Istotną słabością po stronie rządowej wydaje się być daleko posunięta uległość, wręcz strach wobec przedstawicieli Komisji Europejskiej, którzy niechętnym okiem patrzą na jakiegokolwiek zmiany w strukturze interwencji. Zachowawcza postawa przedstawicieli Komisji powinna raczej otwierać pole do dyskusji, próby uzasadnienia proponowanych przez regiony finansowych zmian w programie. Tymczasem strona rządowa wykazuje ogromną spolegliwość wobec słów wypowiedzianych przez zasiadających w komitecie przedstawicieli Komisji Europejskiej. Taka postawa dziwi i zaskakuje. Dlaczego nie podjąć dyskusji? Dlaczego nie próbować przedstawiać stanowisk prezentowanych przez województwa? Przecież wyraźnie widać, że przedstawiciele Komisji Europejskiej nie posiadają pogłębionej wiedzy na temat specyfiki oraz wewnętrznych problemów występujących w polskich województwach, poszczególnych powiatach czy gminach. Przedstawiciele Komisji wypowiadają się w sprawach ogólnych, kierunkowych, ale nie można się spodziewać, że znają problemy lokalne. Zatem nie mogą zaproponować szczegółowych rozwiązań, nie mogą też tak naprawdę w pełni wypowiadać się merytorycznie na temat realokacji w samych regionach, a te propozycje posiadają przecież gruntowne uzasadnienie poparte konkretnymi przesłankami. W tym kontekście głos przedstawicieli Komisji, którzy wyrażali swoje

niezadowolenie wobec propozycji realokacji środków w Małopolsce, przekroczył granice absurdu. Przytaczając konieczność zbadania wpływu tych przesunięć na osiągnięcie celów programu (przesunięcia w Małopolsce obejmują 0,33% alokacji krajowej), obnażyli jednocześnie swoją niekompetencję w przedmiocie dyskusji. W tym kontekście należy zadać pytanie o znajomość Strategii Lizbońskiej oraz zasady pomocniczości przez niektóre gremia zasiadające w Komitecie. Czy zdaniem tych gremiów administracja regionalna oraz lokalna posiadająca określone kompetencje, odpowiedzialna za działania na swoim terenie jest na tyle nieodpowiedzialna, że może być podejrzewana o proponowanie rozwiązań sprzecznych z celami województwa, celami programu, czyli zajmowania stanowiska wbrew interesowi społeczności zamieszkującej województwo?

Inną przesłanką, jaką kieruje się Komisja Europejska wspólnie z IZ ZPORR, jest wskazywanie, że znajdujemy się dopiero na początku okresu programowania. Jest to oczywiście nieprawdą w świetle faktu, iż aktualny okres programowania w Unii Europejskiej to lata 2000-2006, zatem definitywnie zakończy się już w roku przyszłym. Fakt, że programy unijne finansowane z funduszy strukturalnych są realizowane w Polsce w latach 2004-2006, stanowi dla polskich województw dodatkowe utrudnienie i wyzwanie, gdyż znacznemu skróceniu ulega w ten sposób okres programowania.

Nie ma sensu czekać dłużej na decyzje w sprawie realokacji, gdyż termin zawierania umów dotacyjnych kończy się w czerwcu 2006 r. Na ten fakt nakłada się jeszcze szereg problemów szczegółowych, między innymi takich, jak przetargi, czas trwania sezonu budowlanego (okres zwiększonych płatności), które są elementami mającymi istotny wpływ na skuteczność zarządzania programem. Zatem im więcej czasu dany beneficjentom, a więc im szybciej wybierzemy zadania do realizacji, tym szybciej dowiemy się o wynikach przetargów oraz postępie płatności. Jeśli zatem realokować środki, to właśnie teraz, a nie za kilka miesięcy.

Zwracam się z apelem o poszanowanie prawa województw do dokonywania zmian w sposobach wydatkowania środków odpowiednio do występujących potrzeb oraz rozwiązywania problemów.

Niepokój mój budzi również sposób traktowania władz poszczególnych regionów w kontekście braku zrozumienia dla zgłaszanych postulatów dotyczących występujących w regionach specyficznych problemów. To także brak poszanowania zasad współpracy na linii rząd – regiony.

W przedmiocie realokacji niezbędna jest zmiana stanowiska IZ ZPORR w celu umożliwienia wszystkim województwom realizowania polityki rozwoju służącej uzyskiwaniu długoterminowych, pozytywnych efektów.

Kończąc, proszę o udzielenie odpowiedzi w następujących kwestiach:

1. Czy w świetle obowiązującego systemu prawnego, w oparciu o który wdrażany jest ZPORR, oraz w świetle obowiązujących regulacji europejskich strona rządowa ma prawo do blokowania inicjatywy sa-

morządów województw, związanych z realokacją środków, i jakie przepisy są tego podstawą?

2. W jaki sposób sprawy związane z realokacją środków w ramach programów operacyjnych są regulowane w państwach członkowskich tzw. starej Unii? Jaka jest skala realokacji środków w obrębie programów operacyjnych? Co stanowi podstawę realokacji? Kiedy w obecnym okresie programowania dokonano największej zmian?

3. Dlaczego zasady realokacji przejęte dla ZPORR obejmują kryterium dotyczące poziomu płatności, jeżeli kryterium to eliminuje wszystkie województwa z możliwości wnioskowania o przeniesienie środków? Jaki sens ma wprowadzanie takiego kryterium, skoro za 12 miesięcy kończy się okres składania wniosków do programu?

4. Czy przedstawiciele Komisji Europejskiej zasiadający w Komitecie Monitorującym ZPORR otrzymują wszystkie informacje i materiały, które są zgłaszane, a następnie wprowadzane pod obrady Komitetu? Czy materiały te są wcześniej tłumaczone na ich języki narodowe? Czy przed posiedzeniem komitetu odbywają się spotkania z przedstawicielami Komisji Europejskiej celem wyjaśnienia ewentualnych wątpliwości w przedmiocie przygotowywanego porządku obrad?

5. Czy zdaniem rządu, realizacja zadań związanych z remontami torowisk tramwajowych, przystanków autobusowych i tramwajowych oraz ulic w miastach bardziej wpisuje się w założenia Strategii Lizbońskiej niż inwestowanie w rozwój bazy dydaktycznej szkół wyższych, rozbudowę laboratoriów oraz placówek naukowo-badawczych, ich wyposażania w specjalistyczny wysoko zaawansowany technologicznie sprzęt, z których to zasobów korzystają następnie studenci odbywający ćwiczenia?

6. Jaki jest obecnie stopień wykorzystania zaliczki na realizację programów wchodzących w skład Narodowego Planu Rozwoju, jaką w ubiegłym roku otrzymał polski rząd ze strony Komisji Europejskiej? Należy podkreślić, że w okresie negocjacji członkowskich rząd usilnie, i skutecznie zresztą, zabiegał o 10-procentową zaliczkę w roku 2004 oraz 6-procentową w roku 2005. Termin jej wykorzystania mija po 18 miesiącach od momentu przyznania pomocy. Zostało zatem kilka miesięcy do jej rozliczenia. Jeśli to nie nastąpi, to zostanie ona, w świetle przepisów europejskich, automatycznie anulowana i w części niewypłaconej zwrócona do Brukseli. Proszę zatem o udzielenie odpowiedzi, jaki jest stopień wykorzystania zaliczki i ile faktycznie czasu pozostało do jej rozliczenia?

7. Czy, i jeśli tak, to kiedy – zaliczka przekazana przez Komisję Europejską na realizację programów wchodzących w skład Narodowego Planu Rozwoju została zamieniona na walutę krajową i po jakim odbywało się to kursie wymiany? Jakie dochody uzyskał Narodowy Bank Polski z tytułu zarządzania środkami pochodzącymi z zaliczki przekazanej przez Komisję?

Poseł Zbigniew Ziobro

Kraków, dnia 19 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10119)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie wysokości dotacji przekazywanej
z budżetu państwa na dofinansowanie świadczeń
pomocy materialnej o charakterze socjalnym**

Szanowny Panie Ministrze! Zgodnie z przepisami znowelizowanej ustawy o systemie oświaty w zakresie zmian systemu stypendialnego, wprowadzonych ustaw z dnia 16.12.2004 r. o zmianie ustawy oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. Nr 281, poz. 2781), udzielenie świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym jest zadaniem własnym gmin.

Jednocześnie stwierdzić należy, iż nowelizując przedmiotową ustawę, rząd nie zabezpieczył wystarczających środków na jej realizację, co spowodowało konieczność przekazywania przez gminy znacznych środków finansowych na jej realizację z własnych budżetów, w których takie wydatki nie były planowane.

Znaczna liczba uprawnionych do wypłaty stypendiów, jak również niska kwota dotacji ma bezpośredni wpływ na wysokość świadczonej pomocy materialnej o charakterze socjalnym, doprowadzając do kuriozalnych sytuacji. Zapotrzebowanie gmin w środki na realizację stypendium jest ogromne. Brak środków uderza w dzieci i młodzież uczącą się.

Należy stwierdzić, iż udzielenie pomocy materialnej dzieciom i młodzieży uczącej się, będące jedynym ze sposobów wyrównywania szans, jest z pewnością ważnym celem edukacyjnym.

Uważam, że planowanie środków finansowych w budżecie na te cele winno odbywać się odpowiednio wcześniej, w porozumieniu z samorządami gminnymi. Chodzi o to, aby należycie i rzetelnie zabezpieczyć pomoc materialną z korzyścią dla uczących się dzieci i młodzieży.

Wiem, że samorzady już interweniowały do Ministra w tej sprawie. Dlatego pytam: Czy Pan Minister podjął już działania w celu rozwiązania tego problemu?

Poseł Halina Murias

Łańcut, dnia 24 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10120)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie przeniesienia Oddziału Okręgowego
PZU SA z Rzeszowa do Lublina**

Szanowny Panie Ministrze! Nie mogę się z tym zgodzić, że w najbliższym czasie ma się rozpocząć likwidacja Oddziału Okręgowego PZU w Rzeszowie. Uważam, że takie działania są bardzo szkodliwe i krzywdzące

nasze województwo. Według tych zamierzeń na Podkarpaciu mają pozostać już tylko inspektoraty i placówki likwidujące szkody, a obecne wojewódzkie szefostwo firmy ma przenieść się do Lublina.

PZU jest kolejną firmą, która swoje organy zarządcze wyprowadza z Podkarpacia do Lublina. Przypominę, że przed trzema laty największy polski bank, PKO BP przeprowadził identyczną operację: przeniósł z Rzeszowa do Lublina oddział regionalny swojej firmy, który w strukturze organizacyjnej PKO BP pełnił podobną funkcję, jak oddział okręgowy w PZU. Wówczas szefowie PKO zapewniali, że Podkarpacie na tej operacji nie straci.

Okazało się jednak inaczej, obiecane inwestycje nie zostały zrealizowane. Niestety, podkarpackie potrzeby z lubelskiej perspektywy są mało widoczne.

Unicestwienie Oddziału Okręgowego PZU w Rzeszowie i sprowadzenie go do roli niewiele znaczących placówek, których centrala znajdowałaby się w Lublinie i stamtąd zarządzała, jest nie do zaakceptowania.

Chociaż szefowie PZU twierdzą, że decyzja o przeniesieniu siedziby do Lublina ma charakter czysto biznesowy, to dla Podkarpacia jest to duża strata. Nie do przyjęcia jest, aby w ten sposób hamowano rozwój Podkarpacia i pogłębiano i tak już znaczące różnice w możliwościach rozwojowych pomiędzy województwami. To niekorzystne działanie wiąże się również z likwidacją wielu miejsc pracy, co nie jest bez znaczenia dla naszego województwa.

Pytam Pana Ministra: Czy na interwencje ze strony posłów, które już kierowaliśmy do Pana, podjęte zostały działania niedopuszczające likwidacji Oddziału Okręgowego PZU w Rzeszowie?

Poseł Halina Murias

Łańcut, dnia 24 maja 2005 r.

I n t e r p e l a c j a
(nr 10121)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie odszkodowania za straty poniesione
przez mieszkańców wsi pacyfikowanych w czasie
II wojny światowej przez III Rzeszę Niemiecką**

Szanowny Panie Premierze! W czasie II wojny światowej w wyniku akcji pacyfikacyjnej dokonanej przez wojska III Rzeszy Niemieckiej około 860 polskich wsi zostało spacyfikowanych. Mieszkańcy tych wsi ponieśli ogromne straty materialne i moralne.

Wówczas nie tylko palono gospodarstwa, rabowano inwentarz, ale również zabijano ludzi, a często całe rodziny. Uważam, że tej grupie pokrzywdzonych należy się zadośćuczynienie za doznane krzywdy i straty.

Lekceważenie tych pokrzywdzonych ludzi jest nieuczciwe, wręcz naruszające konstytucyjne prawa człowieka do zadośćuczynienia za doznane straty.

Zaniechanie jakichkolwiek działań Rządu RP w sprawie przyznania odszkodowań za śmierć bliskich, za zniszczone mienie, za utracone zdrowie, dramatyczne przeżycia mieszkańców spacyfikowanych wsi uważam za głęboko nieetyczne.

Bardzo dobrze się stało, że zostaną wypłacone rekompensaty dla Zabuzan, którym dawno one powinny być wypłacone. Niemniej jednak Rząd powinien również podjąć działania w celu wypłaty odszkodowania także wymienionej grupie osób i ich poszkodowanym rodzinom.

Pytam Pana Ministra:

1. Dlaczego do tej pory Rząd nie załatwił wyżej wymienionej sprawy?

2. Kiedy dokonano się zadośćuczynienia mieszkańcom spacyfikowanych wsi za poniesione krzywdy w okresie II wojny światowej?

3. Czy rozpoczęto już działania w celu oszacowania strat materialnych i niematerialnych poniesionych przez wsi pacyfikowane przez III Rzeszę Niemiecką?

Poseł Halina Murias

Łańcut, dnia 24 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10122)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zakazu zawierania ugody z gminą
w przypadku, gdy starosta wszczął już
postępowanie (rozprawę administracyjną)
o uwłaszczenie nieruchomości na cele publiczne**

Jak wiadomo, w przypadku gdy pertraktacje z właścicielem co do warunków nabycia przez gminę nieruchomości prywatnej na cele publiczne nie dadzą efektów, można wszcząć przymusowe postępowanie uwłaszczeniowe. W takim przypadku inicjatywę przejmuje starosta i zarządza w tym celu rozprawę administracyjną, a to oznacza, że starosta w decyzji administracyjnej ustala m.in. wysokość odszkodowania. Na tym etapie postępowania (przymuszającego) zainteresowane strony, a mianowicie właściciel i gmina nie mogą już zawrzeć ugody co do warunków uwłaszczenia, zwłaszcza wysokości odszkodowania.

W związku z tym pozwalam sobie sformułować pod adresem Pana Ministra następujące pytania:

1. Czy to nie jest zbyt daleko posunięty rygorizm formalny?

1. Czy nie lepiej dopuścić ugodę w każdym etapie postępowania? Będzie to i szybsze, i tańsze (przecież dopuszczalna jest ugoda nawet przed Sądem Najwyższym w postępowaniu wszczętym w związku ze skargą kasacyjną).

Z poważaniem

Poseł Jan Łączny

Koszalin, dnia 24 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10123)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zasadności rozróżniania nieruchomości
budynków do celów odszkodowań
za reglamentację czynszów**

Jak wiadomo, 22 lutego 2005 r. Europejski Trybunał Praw Człowieka uznał, że polskie przepisy prawne, reglamentujące czynsze w lokalach kwaterunkowych, naruszają Protokół nr 1 Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności. Polski Trybunał Konstytucyjny w dniu 19 kwietnia 2005 r. uznał z kolei niekonstytucyjność przepisów przedłużających po 1 stycznia 2005 r. dalszą reglamentację takich czynszów. Obecnie wydaje się, iż sprawa ta została uregulowana, właściciel może bowiem podnosić czynsz bez ograniczeń. Odżywa jednak problem odszkodowań w związku z 10-letnim okresem reglamentowania czynszów. Tymczasem władze zamierzają różnicować nieruchomości budynkowe do tych celów na takie, które są willami, i takie, które są prywatnymi kamienicami. Można z tego wnosić, że jednym właścicielem nieruchomości budynkowych przysługiwałyby odszkodowania, a innym nie.

W związku z tym pozwalam sobie sformułować pod adresem Pana Ministra następujące pytania:

1. Jakie zamierza przyjąć się kryteria na takie zamierzone różnicowanie owych nieruchomości, i to w sytuacji, iż w każdym takim przypadku chodzi o prywatnego właściciela?

2. Jakie są podstawy prawne takiego różnicowania, mającego przecież wpływ na prawa obywatelskie?

Z poważaniem

Poseł Jan Łączny

Koszalin, dnia 24 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10124)

do ministra zdrowia

**w sprawie leczenia w Polsce obywateli krajów
Unii Europejskiej**

Wejście naszego kraju do Unii Europejskiej stworzyło szerokie możliwości i dało szansę specjalistycznym szpitalom na zwiększenie dochodów dzięki leczeniu pacjentów m.in. z Europy Zachodniej. Niestety, obowiązujące przepisy uniemożliwiają polskim szpitalom osiągnięcie znacznych zysków, które pozwoliłyby na zakup np. nowoczesnej aparatury.

Wysoka jakość świadczeń i niskie ceny powodują zwiększające się stale zainteresowanie cudzoziemców poddawaniem się operacjom i zabiegom w Polsce. Co

więcej, coraz bardziej popularne stają się cotygodniowe wyjazdy zespołów lekarskich za granicę w celu przeprowadzania tam zabiegów (m.in. z Krakowskiego Centrum Rehabilitacji). Z posiadanych informacji wynika, że większość pacjentów z zagranicy posiada tzw. druk E (rzadko Europejską Kartę Ubezpieczenia Zdrowotnego). Przedstawienie druku E zmusza dany szpital do rozliczenia kosztów świadczenia za pośrednictwem NFZ. Zgodnie z podpisanymi przez Polskę umowami, cena świadczenia musi być zgodna z rzeczywistym kosztem zabiegu/operacji (zgodnie z wyceną NFZ). Jednak aby dana placówka mogła zarabiać, ceny powinny być wyższe o ok. 20-30%. Lekarze twierdzą, że procedury są niedoszacowane, co powoduje, że nie pokrywają się one z rzeczywistymi kosztami. Dla przykładu ceny niektórych świadczeń stanowią zaledwie jedną piątą ceny tych samych świadczeń na Zachodzie.

Nie licząc nagłych przypadków, obywatele UE mogą poddać się leczeniu w polskich szpitalach pod warunkiem uzyskania zgody danej kasy chorych w kraju zamieszkania. Pacjenci nie mają problemów z jej uzyskaniem, gdyż koszt świadczenia w Polsce jest o wiele niższy, co przemawia na korzyść ubiegającego się o zgodę.

W świetle przedstawionych powyżej informacji zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jaka jest opinia Ministerstwa dotycząca przedstawionego powyżej problemu?

2. Czy Ministerstwo widzi możliwość zastosowania procedur zgodnych z wymogami Unii Europejskiej, które zagwarantowałyby specjalistycznym placówkom uzyskanie adekwatnych do udzielanych świadczeń dochodów?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 24 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10125)

do ministra zdrowia

w sprawie wyceny porad specjalistycznych dla osób zarażonych wirusem HIV i chorych na AIDS przez NFZ, na przykładzie Szpitala Specjalistycznego w Chorzowie

Porady specjalistyczne dla nosicieli wirusa HIV i chorych na AIDS wycenione są zgodnie z katalogiem usług medycznych Narodowego Funduszu Zdrowia tak samo, jak każde inne świadczenia medyczne. Zasadniczy problem polega na tym, że wiele poradni odmawia leczenia chorym, kierując ich bezpośrednio do szpitali, gdzie znajdują się przychodnie specjalistycz-

ne zajmujące się takimi pacjentami. Na Śląsku taką placówką jest Szpital Specjalistyczny w Chorzowie.

Gdyby szpital ten świadczył tylko usługi związane z leczeniem AIDS, środki finansowe byłyby wystarczające. Niestety, odsyłanie pacjentów przez inne poradnie powoduje, że tylko w Chorzowie udziela się im porad chirurgicznych, okulistycznych czy ginekologiczno-położniczych. Szpital Specjalistyczny zatrudnia w związku z tym lekarzy konsultantów ww. specjalności, a także przyjmuje zarażone kobiety w ciąży, których przyjęcia odmawiają oddziały położnicze w innych szpitalach. To wszystko powoduje, że pacjentów przybywa, a pieniędzy na ich leczenie niestety nie. Chorzowski szpital dopłaca więc z własnych środków do leczenia nosicieli wirusa HIV. Miesięcznie kwota ta wynosi ok. 20 tys. zł.

Podkreślić należy, że część pacjentów stanowią osoby nieubezpieczone i bezdomne, czego katalog porad specjalistycznych nie uwzględnia. Według szacunków lekarzy koszt porady udzielonej choremu na AIDS wynosi ok. 18–20 zł, natomiast NFZ określił tę stawkę na 9 zł. Ponadto, chorzowski szpital podkreśla, że dawna Śląska Kasa Chorych, ustalając stawki, uwzględniała przede wszystkim koszty badań, które podnoszą cenę świadczenia. Obecnie NFZ proponuje jedną, ustaloną stawkę, co powoduje wspomniane wyżej problemy finansowe.

W świetle przedstawionych powyżej informacji zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy NFZ przewiduje renegeację stawek, uwzględniając specyfikę leczenia pacjentów zarażonych wirusem HIV?

2. Jakie stawki za udzielanie porad nosicielom HIV obowiązują w innych regionach kraju?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 25 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10126)

do ministra skarbu państwa

w sprawie połączenia HSW – Lasowiak sp. z o.o. z Hutą Stalowa Wola SA

Szanowny Panie Ministrze! Huta Stalowa Wola SA realizuje program restrukturyzacji, który stał się podstawą do uruchomienia pomocy publicznej przeznaczonej głównie na odbudowę produkcji maszyn budowlanych. W ostatnich latach jednak opinię publiczną poruszyła informacja o sprzedaży przez HSW SA jej udziałów Spółce „Lasowiak”, wartych nominalnie 5 mln 139 tys. zł. Za sprawą Prezydenta Miasta Stalowa Wola ta kwota została „zablokowana” w Urzędzie

Skarbowym w ostatnim dniu składania ofert na poczet długów Huty wobec miasta. W tej sytuacji, gdyby doszło do wyboru jednego spośród ośmiu oferentów, kwota ze sprzedaży udziałów musiałaby być pomniejszona o wartość należną miastu z tytułu długu. W związku z powyższym Zarząd Huty Stalowa Wola SA podjął decyzję o odstąpieniu od sprzedaży udziałów i rozpoczął procedurę włączenia do Huty Spółki „Lasowiak”, co ma umożliwić restrukturyzację poszczególnych części „Lasowiaka”. Spółka „Lasowiak” nie jest techniczną częścią HSW SA, a HSW SA jako właściciel nie ma tej Spółce nic do zaoferowania poza sprzedażą tej spółki „w kawałkach”.

Sprzedaż Spółki „Lasowiak” nie powinna być interesująca dla Ministra Skarbu, gdyby nie fakt, że w skład Spółki o charakterze wybitnie usługowym oprócz stółki, hotelu i restauracji „Hutnik” wchodzi ośrodek sanatoryjno-wypoczynkowy w Kołobrzegu. Prezes „Lasowiaka” zawarła umowę z Narodowym Funduszem Zdrowia na usługi sanatoryjne, ośrodek wyposażony jest w basen pływakki i posiada pełne obłożenie kuracjuszami przez prawie cały rok, a ceny nieruchomości w miejscowościach nadmorskich są bardzo wysokie. Jedyne ten składnik majątku Spółki stanowi intratny przedmiot sprzedaży.

Zwracam się do Pana Ministra z apelem o wstrzymanie inkorporacji Spółki „Lasowiak” z Hutą Stalowa Wola SA z następujących powodów:

— Ogłoszenie przetargu na sprzedaż udziałów HSW SA i wycofanie się z kontynuowania procedury wobec działań Prezydenta Miasta pozwalających na uzyskanie z Urzędu Skarbowego tytułów zajęcia tych udziałów na poczet długów HSW SA wobec miasta nosi znamiona „matacznika”; celem sprzedaży udziałów nie jest restrukturyzacja Spółki „Lasowiak”, lecz możliwość sprzedaży niektórych nieruchomości o bardzo dużej wartości.

— Spółka „Lasowiak” na pewno powinna się dalej restrukturyzować, ale można to robić w obecnym stanie prawnym, bez konieczności łączenia jej z właścicielem, który nie może tej Spółce nic zaoferować poza jej sprzedażą „po kawałku”, takie działania jest działaniem na niekorzyść Spółki, co jest karalne.

— Zarząd HSW SA jest Zarządem, który po wyborach parlamentarnych może zostać wymieniony i nie powinien podejmować działań, które niosą podejrzenie o chęć uzyskania korzyści, a nie o faktyczną naprawę sytuacji Spółki, która przynosi zyski.

— Sprzedaż Spółki usługowej w żaden sposób nie jest związana z pozyskaniem inwestora strategicznego dla kontynuowania produkcji i rozszerzenia rynków zbytu.

— Program Restrukturyzacji Huty Stalowa Wola SA nie przewiduje zmian w postaci łączenia jej z innymi spółkami, toteż omawianą inkorporację zaplanowano po terminie obowiązywania tego planu.

Panie Ministrze! Mam nadzieję, że poleci Pan wnikliwą analizę tych faktów i podejmie Pan decyzję o wstrzymaniu działań, które dla opinii publicznej są niejasne i bulwersujące.

Czy Pan Minister podejmie działania mające na celu wstrzymanie inkorporacji firmy „Laskowiak” Sp. z o.o. przez Hutę Stalowa Wola SA?

Z poważaniem

Poseł Joanna Grobel-Proszowska

Stalowa Wola, dnia 23 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10127)

do ministra infrastruktury

w sprawie zasad udzielania pozwoleń na budowę stacji bazowych telefonii komórkowej oraz związanej z tym szkodliwości działania fal elektromagnetycznych

Szanowny Panie Ministrze! Od dłuższego już czasu w wielu miastach naszego kraju słychać liczne protesty mieszkańców związane z budowanymi w pobliżu, a nierzadko nawet w bezpośrednim sąsiedztwie ich domostw stacjami bazowymi telefonii komórkowej. Protesty organizują zarówno mieszkańcy prywatnych posesji, jak również lokatorzy bloków mieszkalnych.

Niepokój protestujących powoduje fakt, iż w wielu przypadkach stacje bazowe telefonii komórkowej są budowane bez uprzedniej konsultacji z zainteresowanymi. Ponadto protestujący podkreślają, iż po wybudowaniu stacji, na skutek działania fal elektromagnetycznych wytwarzanych przez nadajniki telefonii komórkowej następuje gwałtowny wzrost zachorowań na choroby różnego typu, zwłaszcza nowotworowe, wśród mieszkańców okolicznych domostw.

Zdarzają się też przypadki umiejscowienia przez operatora stacji bazowej wraz z 1-tonowym generatorem na dachu dziesięciopiętrowego wieżowca mieszkalnego. Sytuacja taka ma miejsce w Jastrzębiu Zdroju. Na skutek takiego stanu rzeczy mieszkańcom ostatniego piętra niespełna metr nad głową wisi ogromny, bardzo głośno pracujący generator. Jak mniemam, nie jest to przypadek odosobniony, ponieważ nietrudno dostrzec podobne stacje ulokowane np. na dachach biurowców, szkół, kościołów, szybach wentylacyjnych kopalń itp. Podobne przykłady można by mnożyć.

Nie mając dostatecznej wiedzy i kompetencji, aby ocenić stopień zagrożenia, jak, i stała bliskość urządzeń tego typu może mieć na zdrowie ludzi (tu powołać należałoby opinie i ekspertyzy lekarskie, mogące taki wpływ i stopień zagrożenia ocenić), uważam zbadanie regulacji prawnych tej kwestii za niezwykle istotne. Już bowiem chociażby uciążliwość bezpośredniego sąsiedztwa nadajników czy w końcu podstawy do takiej ich lokalizacji, którymi dysponują komercyjni operatorzy, winna być uważnie rozpoznana i podlegać jednolitym na terenie całego kraju przepisom.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania w tej sprawie:

1. Proszę o wyczerpującą odpowiedź, jak wygląda procedura wydawania pozwoleń na budowę stacji bazowej telefonii komórkowej.

2. Czy wydający pozwolenie na budowę stacji bazowej obowiązany jest konsultować swą decyzję ze stroną, którą w tym przypadku są mieszkańcy terenu w pobliżu budowanej stacji bazowej bądź bloku mieszkalnego, na dachu którego umiejscowiono stację? Jeżeli tak, to jakie konsekwencje grożą i jak są egzekwowane w przypadku, gdy tego obowiązku nie dopełniono?

3. Czy istnieją ekspertyzy lekarskie (również niezależne) świadczące jednoznacznie o szkodliwości lub braku negatywnego wpływu działania fal elektromagnetycznych na organizm człowieka?

4. Czy istnieją ekspertyzy lekarskie (również niezależne) świadczące o szkodliwości bądź nieszkodliwości zamieszkiwania w pobliżu stacji bazowych telefonii komórkowej?

5. Jeśli działanie fal elektromagnetycznych jest szkodliwe dla człowieka, to jakie są normy bezpieczeństwa obowiązujące w tej kwestii?

6. Czy operator telefonii komórkowej może regulować swobodnie natężenie działania fal elektromagnetycznych? Jeśli tak, to czy w wydawanym na budowę stacji bazowej pozwoleniu znajdują się normy natężenia fal, których przekraczać mu nie wolno? I w końcu, w formę jakiego typu regulacji prawnych wspomniane normy są ujęte?

Mając powyższe na uwadze proszę Pana Ministra o ustosunkowanie się do przedstawionej kwestii i stosowną odpowiedź w trybie regulowanym ustawą o wykonywaniu mandatu posła i senatora.

Z poważaniem

Poseł Bolesław Piecha

Rybnik, dnia 24 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10128)

do ministra środowiska

**w sprawie niedostatecznych środków
na funkcjonowanie państwowej służby
hydrologiczno-meteorologicznej
Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej**

Szanowny Panie Ministrze! Nadzorowany przez Pana Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej pełni, zgodnie z ustawą Prawo wodne, państwową służbę hydrologiczno-meteorologiczną, która wykonuje zadania państwa w zakresie osłony hydrologicznej i meteorologicznej społeczeństwa oraz gospodarki, a także na potrzeby bilansowania zasobów wód powierzchniowych.

Instytut, działając na zlecenie Rządu RP za 275 mln zł publicznych środków, pochodzących z kredytu Banku Światowego, zrealizował w ostatnich latach program modernizacji swojej służby, dostosowując ją do światowego poziomu technicznego i technologicznego. Nowoczesny system jest gotowy i nieprzerwanie pracuje, osłaniając państwo i społeczeństwo przed groźnymi zjawiskami naturalnymi, jak powodzie, intensywne deszcze czy huraganowe wiatry. Niestety, w tym roku załamał się system finansowania państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej i do jej utrzymania w 2005 r. brakuje ponad 26 mln zł, co stanowi prawie 45% jej rocznych potrzeb. Skutkowac to będzie zatrzymaniem systemu osłony i prognoz hydrologicznych oraz meteorologicznych. Wyłączone będą systemy radarowe, burzowe i odbioru zdjęć satelitarnych. Przerwane będzie wykonywanie pomiarów meteorologicznych i hydrologicznych. Do służb kryzysowych przestaną płynąć ostrzeżenia, prognozy i meldunki o bieżących i prognozowanych warunkach hydrologicznych i meteorologicznych. Przestaną być gromadzone dane w narodowej bazie danych o stanie atmosfery i hydrosfery i przerwane będą bezpowrotnie wieloletnie ciągi pomiarowe. Zaprzepaszczone w ten sposób będzie cały proces modernizacji i zmarnowane zostanie 275 mln zł oraz cały ponad 83-letni dorobek Instytutu.

Rolą mającego ponad 83-letnią tradycję Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej i jego państwowej służby hydrologiczno-meteorologicznej jest ostrzeżenie państwa oraz społeczeństwa przed groźnymi zjawiskami naturalnymi zachodzącymi w atmosferze i hydrosferze. IMGW prognozuje także czas i miejsce wystąpienia oraz przebieg tych zjawisk. Instytut w oparciu o swoją rozwiniętą na terenie całej Polski sieć pomiarów i obserwacji wykonuje bardzo liczne pomiary parametrów hydrologicznych i meteorologicznych przy użyciu urządzeń obsługiwanych przez pracowników, jak i nowoczesne automaty. Informacje z sieci służą do przygotowywania ostrzeżeń, prognoz i informacji, a jednocześnie są gromadzone w unikalnej w polskich warunkach narodowej bazie danych hydrologicznych i meteorologicznych. Służba H-M, jej komórki i punkty pomiarowe pracują nieprzerwanie przez całą dobę przez 365 dni w roku.

Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej (IMGW) ściśle współpracuje z podobnymi służbami w Europie i na świecie, zrzeszonymi w agendzie ONZ, jaką jest Światowa Organizacja Meteorologiczna. Polska jest członkiem tej organizacji. Ta współpraca owocuje ciągłą wymianą danych. IMGW wysyła swoje dane, a w zamian otrzymuje dane z całego świata. Jest to niezbędne do prawidłowej pracy polskiej służby, jak i służb w innych krajach. Oglądając prognozy meteorologiczne w telewizji czy Internecie, musimy mieć wiedzę, że byłyby one dużo gorsze, gdyby takiej wymiany nie było lub gdyby w jakimś kraju taka służba nie funkcjonowała.

Zgodnie z zapisem w art. 102 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. Prawo wodne (Dz.U. z dnia 11 października 2001 r. Nr 115, poz. 1229 z późn. zm.), Państwowa

Służba Hydrologiczno-Meteorologiczna wykonuje zadania państwa w zakresie osłony hydrologicznej i meteorologicznej społeczeństwa oraz gospodarki, a także na potrzeby bilansowania zasobów wód powierzchniowych, a Państwową Służbę Hydrologiczno-Meteorologiczną (PSHM) pełni właśnie Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej.

Sieć pomiarów i obserwacji została ukształtowana w przeciągu wielu lat i jej obecny kształt jest kompromisem pomiędzy potrzebami, a możliwościami finansowymi budżetu państwa. Zgodnie z art. 109 wspomnianej wyżej ustawy, Państwowa Służba Hydrologiczno-Meteorologiczna jest finansowana ze środków budżetu państwa.

Po katastrofalnej powodzi w 1997 r. Rząd Rzeczypospolitej Polskiej zaciągnął w Banku Światowym pożyczkę na bieżące usuwanie skutków tej powodzi oraz na przygotowanie systemów mających w przyszłości te skutki ograniczać. Kwota pożyczki wyniosła 200 mln USD, z czego ponad 63 mln USDE przeznaczono na modernizację PSHM.

Instytutowi Meteorologii i Gospodarki Wodnej Rząd powierzył zmodernizowanie Państwowej Służby Hydrologiczno-Meteorologicznej oraz dostosowanie jej do najnowszych rozwiązań technicznych i technologicznych. Instytut to zadanie realizuje z powodzeniem i do 30.05.2005 r. wszystkie zaplanowane prace zostaną zakończone.

Praca ta została zrealizowana na łączną kwotę 275 mln zł, obejmującą środki z kredytu Banku Światowego oraz środki z budżetu państwa na cła, podatki i opłaty administracyjne. Za kwotę 275 mln zł IMGW zbudował: ponad 1000 automatycznych i telemetrycznych posterunków hydrologicznych oraz meteorologicznych, system radarów meteorologicznych, system wykrywania i lokalizacji wyładowań atmosferycznych. Ekipy pomiarowe, serwisowe i techniczne zostały wyposażone w nowoczesny sprzęt i aparaturę. Zakupiono superkomputer i uruchomiono na nim matematyczne modele meteorologiczne i hydrologiczne. W ramach tego zadania zmodernizowano system teleinformatyczny oraz systemy osłony i prognoz hydrologicznych i meteorologicznych.

Zastosowana nowoczesna technika i technologia wymaga odpowiednich środków dla utrzymania w sprawności systemów i instalacji, o czym Instytut informował Rząd. Znalazło to oddźwięk między innymi w zapisach w strategii gospodarczej tego Rządu. W 2002 r. Rząd podjął decyzję o finansowaniu od 1 stycznia 2003 r. w kwocie 55 mln zł utrzymanie Państwowej Służby Hydrologiczno-Meteorologicznej. Decyzja ta nie była w pełni zrealizowana i kolejne rządy przeznaczały z budżetu państwa kwoty od 14,4 mln w 2002 r. do 12 916 mln w 2004 r. PSHM była dofinansowywana przez Narodowy Fundusz Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej w kwotach od ponad 31 204 mln zł w 2002 r. do ponad 42 048 mln zł w 2004 r. Niestety, w 2005 r. ten sposób finansowania się załamał i dla prawidłowego utrzymania służby brakuje ponad 26 mln zł, czyli prawie 45%. Taki

niedobór środków prowadzi do destabilizacji pracy Instytutu Meteorologii i Gospodarki Wodnej i jego służby.

Może to skutkować tym, że przeprowadzony za publiczne środki – skomplikowany i trudny proces modernizacji może zostać całkowicie zaprzeczony, a w konsekwencji zmodernizowana Państwowa Służba Hydrologiczno-Meteorologiczna nie będzie mogła podjąć i prowadzić normalnej działalności.

Grozi to również redukcją zatrudnienia. Należy zauważyć, że wysokokwalifikowana kadra IMGW została przygotowana do jej specyficznej pracy w ramach szkoleń wewnętrznych Instytutu, bowiem żadna ze szkół wyższych w Polsce nie prowadzi kierunków studiów w interesujących IMGW dziedzinach. Zatem ewentualne rozproszenie tych pracowników na rynku pracy spowoduje ogromne trudności w ponownym ich zgromadzeniu i zatrudnieniu w IMGW.

Obecnie Instytut Meteorologii i Gospodarki Wodnej zaczyna tracić płynność finansową i będzie zmuszony stopniowo wyłączać nowoczesne systemy PSHM zbudowane i zmodernizowane za łączną kwotę 275 mln zł. W konsekwencji doprowadzi to do niewywiązywania się Ministra Środowiska z jego konstytucyjnych obowiązków, gdyż podległa mu PSHM nie będzie mogła wypełniać swoich zadań.

Dziwi więc, że administracja rządowa nie wywiązuje się ze zobowiązań, jakie wynikają z obowiązującego prawa i że pozostawia państwo i obywateli bez osłony przed groźnymi zjawiskami meteorologicznymi i hydrologicznymi oraz naraża publiczne środki na zmarnotrawienie.

Oczekuję, że pilnie przedstawi Pan Minister konstruktywny i poparty konkretnymi dokumentami program naprawy tej sytuacji. Przedstawiony problem to ważne zagadnienie bezpieczeństwa wewnętrznego kraju, dlatego też zwracam się do Pana Ministra o osobiste zainteresowanie się tą sprawą.

Czy Pan Minister podejmie działania mające na celu poprawę systemu finansowania służb hydrologiczno-meteorologicznych?

Z poważaniem

Poseł Wiesław Woda

Kraków, dnia 23 maja 2005 r.

Interpelacja
(nr 10129)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie utworzenia Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Oświęcimiu

Szanowny Panie Premierze! Sprawa utworzenia Państwowej Wyższej Szkoły Zawodowej w Oświęcimiu wywołuje coraz to większe zaniepokojenie w mieście, subregionie oświęcimskim i w Małopolsce.

Dotychczasowy brak decyzji Rządu o powołaniu w Oświęcimiu wyższej uczelni jest powodem kolejnego przypomnienia o zobowiązaniach Rządu wobec Oświęcimia i ziemi oświęcimskiej, zapisanych w Oświęcimskim Strategicznym Programie Rządowym. Jednym z najważniejszych celów OSPR był rozwój Oświęcimia jako wielofunkcyjnego ośrodka edukacyjnego o charakterze regionalnym i międzynarodowym.

Wniosek Samorządu Województwa Małopolskiego, złożony w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu w dniu 27 września 2003 r. został w całości zaopiniowany pozytywnie przez Państwową Komisję Akredytacyjną w dniach 8 i 9 lipca 2004 r. Od tego czasu minęło już ponad 10 miesięcy i wciąż brak jakichkolwiek rozstrzygnięć w tej sprawie.

Obecna sytuacja stoi w sprzeczności z dotychczasowymi zapewnieniami Ministra Edukacji Narodowej i Sportu kierowanymi do Pana Premiera, Marszałka Województwa Małopolskiego i parlamentarzystów występujących w tej sprawie, które to zapewnienia mówią o rozpoczęciu kształcenia na tej uczelni od 1 października 2005 r. Sama uczelnia miała powstać z dniem 1 maja br.

W tej sytuacji pragnę nadmienić, że Zarząd Województwa Małopolskiego gotowy jest do rozpoczęcia prac inwestycyjnych mających na celu adaptację budynku byłego Monopoli Tytoniowego na potrzeby PWSZ. Budżet przeznaczony na tę inwestycję wynosi 6500 tys. zł, w tym 2950 tys. zł stanowią środki z budżetu pań-

stwa zapisane na realizację OSPR, których przeznaczenie na ten cel zostało uzgodnione 22 marca 2005 r. na spotkaniu zorganizowanym w Małopolskim Urzędzie Wojewódzkim z udziałem Pana Tadeusza Matusiaka, Podsekretarza Stanu w MSWiA. Brak decyzji Rządu uniemożliwia rozpoczęcie realizacji zadania i stawia pod znakiem zapytania możliwość zakończenia adaptacji budynku przed 1 października 2005 r.

Panie Premierze! W moim przekonaniu od 10 miesięcy nie ma żadnych przeszkód w utworzeniu PWSZ w Oświęcimiu. Projekt rozporządzenia Rady Ministrów uzyskał wszystkie niezbędne uzgodnienia międzyresortowe i pozytywną opinię Rządowego Centrum Legislacyjnego. Stąd też zupełnie niezrozumiałą jest fakt braku opinii Komitetu Społeczno-Ekonomicznego Rady Ministrów, uniemożliwiający powstanie tej uczelni.

Odkładanie decyzji stanie się przyczyną dalszego rozgoryczenia mieszkańców tego miasta i Małopolski oraz źródłem przekonania, że troska o Oświęcim, o której tyle się słyszy, jest jedynie koniunkturalną deklaracją władz wobec mieszkańców, pojawiającą się przy okazji bolesnych rocznic tego miasta.

Z wyrazami szacunku

Poseł Janusz Lisak

Chrzanów, dnia 24 maja 2005 r.

ODPOWIEDZI NA INTERPELACJE

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
na ponowną interpelację
posła Marka Kotlinowskiego**

**w sprawie nieprawidłowości
przy podejmowaniu decyzji prywatyzacyjnych
w branży spirytusowej (9216)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poselską p. Posła Marka Kotlinowskiego z dnia 14.04.2005 r. w sprawie prywatyzacji Polmosu Białystok S.A. uprzejmie informuję:

1. Podejmując decyzję o dopuszczeniu poszczególnych inwestorów do kolejnego etapu prywatyzacji Polmosu Białystok S.A., Minister Skarbu Państwa analizował stan wykonania zobowiązań (zarówno cenowych, jak i pozacenowych) potencjalnych inwestorów oraz podmiotów z nimi powiązanych (występujących jako potencjalni nabywcy akcji Polmosu) wobec Skarbu Państwa, wynikających z zawartych umów prywatyzacyjnych. Powyższa analiza wskazuje, iż firma Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. (d. Belvedere Dystrybucja Sp. z o.o.) wywiązuje się należycie z zobowiązań wobec Skarbu Państwa w zakresie zawartych umów prywatyzacyjnych dotyczących: Polmosu Kraków S.A., Polmosu Łañcut S.A. oraz Fabryki Wódek Gdańskich w Starogardzie Gdańskim S.A. Okoliczności transakcji prywatyzacyjnych z udziałem firmy Sobieski nie budziły dotąd zastrzeżeń właściwych instytucji kontrolnych, takich jak Najwyższa Izba Kontroli, prokuratura, Agencja Bezpieczeństwa Wewnętrznego.

2. Ministrowi Skarbu Państwa znana jest historia sporu pomiędzy Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. oraz Polmosem Zielona Góra S.A. dotyczącego praw do znaku „Królewska”. W dniu 18.04.2005 r. Minister Skarbu wyraził zgodę na zbycie przez Polmos Zielona Góra S.A. praw do znaku „Królewska” na rzecz Belvedere S.A. oraz Euro-Agro Warszawa Sp. z o.o. Warto zaznaczyć, iż w ostatnich trzech latach obrotowych udział sprzedaży wódki „Królewska” w łącznych przychodach ze sprzedaży Polmosu Zielona Góra S.A. wynosił znacznie poniżej 1%.

3. W latach 2002 – 2004 właściwe urzędy skarbowe dokonały umorzeń zobowiązań podatkowych wobec następujących podmiotów branży spirytusowej:

a. Warszawska Wytwórnia Wódek „Koneser” – mocą decyzji z dnia 27.11.2002 r. o umorzeniu objęto wszystkie zaległości Wytwórni w podatku akcyzowym i VAT. Jednocześnie rozłożono na raty tzw. opłatę restrukturyzacyjną. Łączna kwota umorzenia wyniosła 43.000.000 zł.

b. Łódzkie Zakłady Przemysłu Spirytusowego „Polmos” w Łodzi – łączna kwota umorzenia zobowiązań z tytułu podatku akcyzowego i VAT wyniosła ponad 97.469.794,69 zł (2004 r.).

c. Zakłady Przemysłu Spirytusowego „Polmos” w Sie radzu – w dniu 30.04.2004 r. wydana została decyzja o zakończeniu restrukturyzacji, na mocy której umorzono zobowiązania Polmosu w podatku akcyzowym i VAT na kwotę 47.634.478,70 zł wraz z odsetkami w wysokości 62.402.245,90 zł. Ponadto odrębną decyzją umorzona została połowa zaległości w podatku dochodowym od osób prawnych (2.330.838,60 zł) wraz z odsetkami na kwotę 14.115.811,70 zł. Pozostała kwota (2.330.838,60 zł) została rozłożona na raty z terminem płatności do dnia 3.09.2006 r.

d. Destylarnia „Polmos” w Krakowie S.A. – w dniu 5.11.2002 r. wydana została decyzja o umorzeniu zaległości w podatku akcyzowym i VAT wraz z odsetkami na łączną kwotę 42.405.003,18 zł.

Powyższe decyzje o umorzeniu zostały wydane w oparciu o przepisy ustawy z dnia 30.08.2002 r. o restrukturyzacji niektórych należności publiczno-prawnych od przedsiębiorców (Dz. U. nr 155, poz. 1287). Decyzja dotycząca Polmosu Kraków S.A. została podjęta w oparciu o przepisy z dnia 29.08.1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. nr 8, poz. 60). Decyzje o umorzeniach podejmowane były przez naczelników właściwych urzędów skarbowych, a nie przez Ministra Finansów.

Jednocześnie informuję, iż Polmosy w Siedlcach i Żyrardowie nie korzystały z umorzeń podatkowych.

1. Po śmierci głównego akcjonariusza inwestora firmy CDC p. Martina Crowley’a, na początku 2004 r. jego następcy prawni zwrócili się do Ministra Skarbu Państwa o zgodę na przekazanie praw i obowiązków wynikających z umowy sprzedaży akcji Polmosu Łañcut S.A. na firmę Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. – podmiot działający we francuskiej grupie Belvedere. Minister Skarbu Państwa wyraził zgodę na zmianę inwestora w Spółce wobec pogarszającej się sytuacji ekonomicznej Polmosu. Sytuacja Spółki mogła skutkować ogłoszeniem jej upadłości i utratą miejsc pracy przez zatrudnionych pracowników. Upadłość Spółki w regionie o znaczącym procencie bezrobocia mogłaby wiązać się z powstaniem napięć społecznych i możliwymi żądaniem podjęcia stosownych działań przez administrację państwową. Strata netto Polmosu za 2001 r. wyniosła 10.200.000 zł, za 2002 r. wyniosła 18.768.091,92 zł., za 2003 r. wyniosła 12.468.632,89 zł. Na dzień 30.11.2004 r. strata wynosiła 7.013.422,05 zł.

W wyniku negocjacji w dniu 1.04.2004 r. podpisane zostało Porozumienie pomiędzy Ministrem Skarbu Państwa, Caribbean Distillers Corporation Ltd oraz Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. w sprawie przejęcia przez Sobieskiego praw i obowiązków wynikających z umowy. Porozumienie weszło w życie w dniu 6.10.2004 r., po uzyskaniu przez nowego inwestora zgody MSWiA oraz UOKiK, a także po przekazaniu przez niego weksła in blanco wraz z deklaracją wekslową stanowiącego za-

bezpieczenie wykonania zobowiązań. Sobieski objął 85% akcji Polmosu.

Podpisanie Porozumienia oznaczało także zmiany w umowie prywatyzacyjnej. Trzy główne znaki towarowe pozostaną w Polmosie Łañcut S.A. Spółka nie będzie zobowiązana do przeprowadzenia przetargu na ich zbycie. Znaki te będą wycenione przez renomowaną firmę audytorską. Inwestor zobowiązał się do zakupu od Skarbu Państwa Akcji Towarowej po cenie odpowiadającej wycenie znaków. Inwestor zobowiązał się także do przejęcia zobowiązań wynikających z pakietu socjalnego. Kwestie związane ze sprawami pracowniczymi zostały ustalone odrębnie w zawartym w dniu 12.06.2002 r. przez Spółkę, inwestora oraz przedstawicieli pracowników pakiecie socjalnym. Gwarancją zatrudnienia na okres 24 miesięcy objętych zostało wszystkich 297 pracowników. Po upływie tego okresu gwarancja zatrudnienia zostanie przedłużona dla 250 pracowników o kolejne 6 miesięcy. Za naruszenie gwarancji zatrudnienia zwalnianym pracownikom przysługuje odszkodowanie. W pakiecie ustalono coroczny wzrost wynagrodzeń na poziomie równym przynajmniej wskaźnikowi inflacji. Inwestor zobowiązał się do odkupienia akcji objętych przez pracowników za cenę nie niższą niż 66% ceny akcji zbytych przez Skarb Państwa. Inwestor i Spółka gwarantują także utrzymanie Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy oraz innych świadczeń socjalnych.

W imieniu Skarbu Państwa RP Porozumienie podpisał p. Zbigniew Kaniewski – ówczesny Minister Skarbu Państwa.

2. W procesie prywatyzacji Polmosu Białystok S.A. Ministerstwo Skarbu Państwa postępuje i będzie postępować zgodnie z przepisami prawa, w szczególności zgodnie z postanowieniami ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, ustawy Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi oraz kodeksu cywilnego.

3. Ministerstwo Skarbu Państwa prowadziło analizę zakupu akcji Polmosu Białystok S.A. przez jednego z potencjalnych inwestorów pod kątem ustawy z dnia 15.12.2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz. U. z 2003 r., nr 86, poz. 804). W marcu 2005 r. odbyło się spotkanie przedstawicieli MSP oraz Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Tematem spotkania był między innymi wpływ przyszłej transakcji prywatyzacyjnej na rynek spirytusowy w Polsce. W dniu 28.04.2005 r. Minister Skarbu Państwa zobowiązał wszystkich inwestorów, którzy złożyli oferty wiążące, do wystąpienia w terminie 3 tygodni do Prezesa UOKiK o wyrażenie zgody na dokonanie koncentracji (nabycie akcji Polmosu). Należy jednak zauważyć, iż zgodnie z ustawą o ochronie konkurencji i konsumentów jedynym organem administracji uprawnionym do wydania decyzji administracyjnej o wyrażeniu zgody na dokonanie koncentracji jest Prezes UOKiK. Na obecnym etapie prywatyzacji nie można przesądzić, iż którykolwiek z potencjalnych inwestorów nie otrzyma stosownej zgody Prezesa UOKiK.

4. Powodem dopuszczenia firmy Sobieski Dystrybucja Sp. z o.o. do badania stanu Spółki nie była chęć

udostępnienia powyższemu inwestorowi informacji stanowiących tajemnicę handlową Polmosu. Badanie stanu prywatyzowanych podmiotów jest standardowym elementem każdego procesu prywatyzacji prowadzonego w trybie rokowań podjętych na podstawie publicznego zaproszenia. Terminy oraz zakres badania określane są zwykle wspólnie przez spółki, inwestorów oraz doradców MSP.

5. Minister Skarbu Państwa nie jest upoważniony do komentowania wyników ekonomicznych prywatnych podmiotów. Zadanie to należy do audytora badającego sprawozdanie finansowe danej firmy oraz jej organów stanowiących (Walne Zgromadzenie, Rada Nadzorcza). Należy zauważyć, iż ewentualna transakcja sprzedaży akcji Polmosu Białystok S.A. nie musi oznaczać utraty przez Skarb Państwa źródła stałych dochodów. W przypadku wzrostu przychodów Spółki ze sprzedaży należy liczyć się ze zwiększonymi wpływami Skarbu Państwa m.in. z tytułu podatku akcyzowego.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na ponowną interpelację posła Jerzego Polaczka**

**w sprawie decyzji prezesa
Agencji Nieruchomości Rolnych odmawiającej
wykonywania postanowień Komisji Majątkowej
w Warszawie powołanej celem przywrócenia
kościelnym osobom prawnym własności
upaństwowionych z naruszeniem prawa
nieruchomości lub ich części (9266)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 20 kwietnia 2005 r. (sygn. SPS-0202-9266p/05) dotyczącego ponownej interpelacji Posła na Sejm RP Pana Jerzego Polaczka w sprawie decyzji Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych odmawiającej wykonania postanowień Komisji Majątkowej w Warszawie, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Skarbu Państwa, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

ad 1. Odnosząc się do problemu interpretacji przez Prezesa Agencji Nieruchomości Rolnych przepisu art. 24 ust. 1a ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (t.j.: Dz.U. z 2001 r. Nr 57, poz. 603, z późn. zm.) w związku z art. 63 ust. 2 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rze-

czypospolitej Polskiej (Dz.U. Nr 29, poz. 154, z późn. zm.) – zwanej dalej ustawą wyznaniową – należy zaznaczyć, iż mimo istnienia w tej kwestii odmiennych poglądów nie można uznać przedmiotowej interpretacji za nieuprawnioną. Przemawiają za tym istotne – przedstawione poniżej – argumenty.

Ustawa o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa w art. 24 ust. 1a stanowi, że Agencja Nieruchomości Rolnych reprezentuje Skarb Państwa w sprawach wynikających z postępowania regulacyjnego określonego w ustawach o stosunku Państwa do kościołów i innych związków wyznaniowych w Rzeczypospolitej Polskiej. Przepis ten ma charakter przepisu kompetencyjnego, na podstawie którego Agencja Nieruchomości Rolnych jest uprawniona do uczestniczenia i reprezentowania Skarbu Państwa w postępowaniu regulacyjnym. Ustalenie właściwego znaczenia prawnego i zakresu art. 24 ust. 1a ww. ustawy wymaga systemowej analizy przepisów zawartych w omawianej ustawie, a w szczególności określających zakres przedmiotowy wymienionej ustawy. Zakres przedmiotowy ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa wskazany został przede wszystkim w jej art. 1, zgodnie z którym ustawa reguluje zasady gospodarowania mieniem Skarbu Państwa w odniesieniu do:

1) nieruchomości rolnych w rozumieniu Kodeksu cywilnego położonych na obszarach przeznaczonych w planach gospodarowania przestrzennego na cele gospodarki rolnej, z wyłączeniem gruntów znajdujących się w zarządzie Lasów Państwowych i parków narodowych,

2) innych nieruchomości i składników mienia pozostałych po likwidacji państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej oraz ich zjednoczeń i zrzeszeń,

3) lasów niewydziałonych geodezyjnie z nieruchomości, określonych w pkt 1 i 2.

W konsekwencji Agencja Nieruchomości Rolnych może uczestniczyć w postępowaniu regulacyjnym, gdy przedmiotem postępowania jest nieruchomość określona w art. 1 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa. Nie dysponuje zatem wyłączną kompetencją do uczestniczenia i reprezentowania Skarbu Państwa w postępowaniu regulacyjnym.

Przedstawiona wyżej teza znajduje uzasadnienie w art. 63 ust. 2 ustawy wyznaniowej, który stwierdza wprost, że regulacja dotycząca nieruchomości rolnych, a nie jakichkolwiek nieruchomości, może następować także przez wydzielenie odpowiednich nieruchomości z Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, którym dysponuje Agencja Nieruchomości Rolnych.

Należy zaznaczyć, iż zagadnienie to zostało przedstawione Rządowemu Centrum Legislacji. W opinii RCL stanowisko Agencji Nieruchomości Rolnych jest zasadne.

Podkreślenia wymaga, iż w sprawach, w których Agencja Nieruchomości Rolnych jest reprezentantem Skarbu Państwa, w sposób rzetelny i staranny poszukuje odpowiednich nieruchomości zamiennych. W sytuacjach, gdy roszczenia są wysokie, znalezienie i wydzielenie odpowiedniej nieruchomości wymaga czasu. Wartość niektórych roszczeń przedstawianych przez

kościelne osoby prawne sięga kilkunastu milionów złotych (w jednej ze spraw kościelna osoba prawna przedstawiła operat szacunkowy określający wartość utraconej nieruchomości na 88, 5 mln zł).

ad 2. W odniesieniu do drugiego pytania Pana Pośła J. Polaczka należy zaznaczyć, iż nie ma bezwzględnego wymogu przedkładania przez wnioskodawców operatów szacunkowych nieruchomości będących przedmiotem postępowania w każdej sprawie. Wymóg przedkładania takich operatów powinien być stosowany w szczególności w tych sprawach, w których roszczenie ma być zaspokojone w formie odszkodowania bądź w formie przyznania nieruchomości zamiennej. Decyzje o konieczności sporządzenia operatów należą do Komisji Majątkowej lub wnioskodawców. Agencja, jako uczestnik postępowania regulacyjnego, nie ma uprawnień do zobowiązania wnioskodawców do przedkładania operatów szacunkowych. W tej sytuacji ponoszenie przez Agencję odpowiedzialności za utratę ich ważności, dlatego iż poinformowała Komisję Majątkową o braku możliwości wydzielenia nieruchomości zamiennej za upaństwowione nieruchomości nierolne lub za nieruchomości znajdujące się we władaniu innych podmiotów niż Agencja, nie znajduje uzasadnienia.

Agencja Nieruchomości Rolnych, jako uczestnik postępowania, ma obowiązek wykonywać przysługujące jej uprawnienia, może składać wnioski i może domagać się dowodów w konkretnych sprawach, tym bardziej że nieruchomości zamienne są wskazywane z zasobów mienia publicznego.

Należy zaznaczyć, że oprócz zaspokajania roszczeń kościelnych osób prawnych na Agencję Nieruchomości Rolnych zostały nałożone inne zadania, do realizacji których Agencja jest zobligowana. Są to przede wszystkim zadania wynikające z przepisów ustawy z dnia 19 października 1991 r. o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa (Dz. U. z 2001 r. Nr 57, poz. 603, z późn. zm.) i ustawy z dnia 11 kwietnia 2003 r. o kształtowaniu ustroju rolnego (Dz. U. Nr 64, poz. 592), na realizację których przeznaczone zostaną środki finansowe uzyskiwane z gospodarowania nieruchomościami Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa, a także ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o zaliczaniu na poczet ceny sprzedaży albo opłat z tytułu wieczystego użytkowania nieruchomości Skarbu Państwa wartości nieruchomości pozostawionych poza obecnymi granicami państwa polskiego (Dz. U. z 2004 r., Nr 6, poz. 39) - tzw. ustawa zabużańska, na realizację której przeznaczono 400 tys. ha.

Zapisy projektowanej ustawy o rekompensatach za przejęte przez państwo nieruchomości oraz niektóre inne składniki mienia w bliskiej perspektywie będą realizowane również w oparciu o Zasób Własności Rolnej Skarbu Państwa. Na realizację tej ustawy Agencja jest zobowiązana przeznaczyć co najmniej 500 tys. ha nieruchomości Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa. Projekt ustawy w dniu 12 lutego 2005 r. został przyjęty przez Radę Ministrów i 3 marca 2005 r. przekazany do Sejmu RP.

Należy zaznaczyć, iż zgodnie z art. 156 ust. 3 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (t.j.: Dz.U. z 2004 r. Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.) operat szacunkowy co do zasady może być wykorzystany do celu, dla którego został sporządzony, przez okres 12 miesięcy od daty jego sporządzenia. Jednakże w art. 156 ust. 4 tej ustawy jest mowa o tym, iż operat szacunkowy może być wykorzystany po upływie okresu, o którym wyżej mowa, po potwierdzeniu jego aktualności przez rzeczoznawcę majątkowego, zatem nie zawsze jest konieczne sporządzanie kolejnego operatu. Ponadto operaty szacunkowe są wykonywane nie tylko przez kościelne osoby prawne. Agencja Nieruchomości Rolnych też je wykonuje, poszukując odpowiedniej nieruchomości zamienniej.

ad 3. Odnosząc się do trzeciego pytania interpelacji Pana Posła J. Polaczka, nie można się zgodzić ze stwierdzeniem, że „Agencja odmawia wykonania prawomocnych postanowień Komisji, które mają walor sądowego tytułu wykonawczego”. Jest to uogólnienie nieodnoszące się do konkretnych przypadków, które nie zostały wskazane.

Należy sprecyzować, iż postanowienia Komisji nierozstrzygające o istocie sprawy nie mają waloru sądowego tytułu egzekucyjnego. Taki walor posiadają, zgodnie z art. 63 ust 4 ustawy wyznaniowej, zatwierdzone przez Komisję ugody oraz orzeczenia kończące postępowanie, a nie wszystkie postanowienia incydentalne. Jedynie takim ugodom i orzeczeniom jest nadawana klauzula wykonalności zgodnie z § 22 ust. 2 zarządzenia Ministra - Szefa Urzędu Rady Ministrów z dnia 8 lutego 1990 r. w sprawie trybu postępowania regulacyjnego w przedmiocie przywrócenia osobom prawnym Kościoła Katolickiego własności nieruchomości lub ich części. (M.P. Nr 5, poz. 39, z późn. zm.).

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Tadeusz Matusiak

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na ponowną interpelację
posła Tadeusza Samborskiego**

**w sprawie Fundacji „Pomoc Polakom
na Wschodzie” (9342)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Tadeusza Samborskiego z dnia 22 kwietnia 2005 r. (SPS-0202-9342p/05) w sprawie Fundacji Pomoc Polakom na Wschodzie wyjaśniam, co następuje.

Odnosnie do kwestii poruszonych w punkcie 1 interpelacji pragnę nawiązać do odpowiedzi na wcześniejszą interpelację Pana Posła z dnia 8 lutego 2005 r. Nie można zgodzić się z twierdzeniem, iż „niezwolywanie posiedzeń Rady Fundacji w 2004 r. obciąża Pana Jakuba Wolskiego, ponieważ został on powołany do Rady na miejsce Pana Ministra S. Dąbrowy”. Powołanie do Rady przez Fundatora nie jest jednoznaczne z objęciem określonej funkcji w Radzie. Zgodnie ze statutem Fundacji (§ 14 pkt 3) Rada spośród swego grona wybiera Prezydium w składzie: Przewodniczący, Zastępca Przewodniczącego, Sekretarz oraz dwaj członkowie. Natomiast punkt 5 § 14 statutu stanowi: Posiedzenia Rady zwołuje się na wniosek Fundatora, Prezydium i Zarządu lub co najmniej 1/3 jej członków. Ponieważ wybór Pana Jakuba Wolskiego na Przewodniczącego Rady nastąpił dopiero 25 października 2004 r., do tego czasu nie miał on - w przeciwieństwie do ówczesnego Zarządu - uprawnienia do zwołania posiedzenia Rady. Funkcja „przyszłego Przewodniczącego Rady” w sensie prawnym nie istnieje i nie upoważnia do podejmowania kroków zastrzeżonych przez statut dla kierownictwa Fundacji.

Pragnę ponownie zauważyć, że zgodnie z § 14 pkt 5 statutu wszystkie wymienione w powyższym paragrafie podmioty mają jednakowe uprawnienie do zwołania posiedzenia Rady Fundacji. W statucie nie ma zapisu uprawniającego Przewodniczącego Rady Fundacji do zwoływania posiedzenia Rady.

W kwestii składu Rady Fundacji obecnej kadencji, powołanego przez Fundatora w dniu 5 października 2004 r., podtrzymuję poprzednio przedstawione stanowisko. Pragnę dodać, iż członkowie Rady, wykazując duże zaangażowanie w prace Fundacji oraz kompetencje w sprawach polonijnych, potwierdzili – w mojej ocenie – słuszność powierzenia im tej funkcji. Z ubolewaniem przyjąłem wiadomość o rezygnacji z członkostwa w Radzie dwóch osób, które do Rady zaproponował poprzedni Zarząd.

Zarzuty wobec poprzedniego Zarządu Fundacji, które stały się powodem jego odwołania przez Radę w dniu 6 stycznia 2005 r., oparte są na realnych podstawach, co potwierdziły szerokie i wnikliwie konsultacje, również wśród środowisk polskich na Wschodzie. Zarząd miał możliwość odniesienia się do nich kilkakrotnie.

Niezależnie od tego pragnę podkreślić, że zgodnie z § 15 punkt 5 statutu: „Do kompetencji Rady należy (...) powoływanie i odwoływanie członków Zarządu oraz wyznaczanie Prezesa i jego zastępców”. Nawet więc bez szczegółowego wnikania w treść zarzutów nie może być mowy o nieuprawnionych działaniach Rady lub o „sądzie kapturowym” nad Zarządem.

Wydaje się, że twierdzenie o „działaniach MSZ na rzecz pełnego podporządkowania, a wręcz zawłaszczenia Fundacji” jest nie do końca uprawnione, gdyż MSZ jako resort nadzorujący merytoryczną działalność Fundacji jest zainteresowany zwiększeniem spójności działań Fundacji z instytucjami państwowymi realizującymi politykę polonijną państwa. Koordyna-

cja w tej mierze jest bowiem warunkiem efektywności działań wobec Polonii oraz właściwego wykorzystania funduszy państwowych na te cele.

Odnośnie do sprawy lokalu przy ul. Rylejewa we Lwowie pragnę nadmienić, że z informacji otrzymanych z MSZ wynika, iż fundusze na ten cel zostały wydatkowane właściwie. Według szacunków KG we Lwowie od chwili zakupu wartość nieruchomości wzrosła dwukrotnie.

Przekształcenie lokalu w obiekt użyteczności publicznej nie jest, w świetle prawa ukraińskiego, niemożliwe. Obecny Zarząd Fundacji, przy wsparciu Konsulatu Generalnego RP we Lwowie, ponownie podjął rozmowy z władzami lwowskimi, które wykazują w tej sprawie daleko idącą przychylność.

Lokal usytuowany jest w dwóch szczytowych kondygnacjach budynku – ostatniej i przedostatniej. Nadajnik miał być umieszczony nad lokalem. Korzystne warunki dla jego funkcjonowania stwarza położenie budynku na naturalnym wzniesieniu terenu.

Nadawanie audycji do tej pory jednak nie rozpoczęło się, ze względu na całkowite wstrzymanie przez poprzedni Zarząd finansowania Radia „Lwów”.

Organizacje korzystające z lokalu przy ul. Rylejewa prowadzą działalność kulturalną wysoko ocenianą przez miejscowe środowiska zarówno polskie, jak i ukraińskie. Władze miejskie, mając pełną wiedzę o organizowanych tam imprezach, akceptują istniejący stan rzeczy wobec trwających starań Fundacji o przekształcenie statusu lokalu. Nie można więc mówić o bezprawnym lub nielegalnym jego użytkowaniu.

Współpraca obecnego Zarządu Fundacji z Polskim Towarzystwem Radiowym i redakcją miesięcznika „Lwowskie Spotkania” układa się pomyślnie.

Wiązanie trudnej i złożonej sytuacji Polaków na Białorusi ze sprawami zmian personalnych w Fundacji nie ma żadnych podstaw. Problemy tej grupy wynikają z represyjnego i niedemokratycznego sposobu sprawowania władzy na Białorusi. W tym kontekście pozbawione wiarygodności jest powoływanie się Pana Posła na pozytywną opinię byłego Prezesa Związku Polaków na Białorusi Tadeusza Kruczkowskiego, uwikłanego w konflikt z demokratycznie wybranymi w marcu br. władzami Związku Polaków na Białorusi.

Organizacje polskie w Republice Białorusi nie stały się „zakładnikami polskiej polityki zagranicznej wobec Białorusi”. MSZ dokłada wszelkich starań, aby sytuacja rodaków żyjących na Białorusi była jak najkorzystniejsza.

Organy Fundacji nie zostały „zawłaszczony” ani „sparaliżowane”. Przeciwnie, intensywnie pracują nad realizacją zadań statutowych. Rada nowej kadencji odbyła pięć posiedzeń, Prezydium zbiera się w trybie roboczym przeciętnie raz na miesiąc. Zarząd realizuje swoje zadania, utrzymując stały merytoryczny kontakt z Radą oraz instytucjami i organizacjami działającymi na rzecz Polaków na Wschodzie.

Ponownie uprzejmie informuję, iż Minister Skarbu Państwa, pełniący rolę Fundatora dla Fundacji Pomoc Polakom na Wschodzie, posiada jedynie kompetencje

ściśle określone w statucie Fundacji. Minister Skarbu Państwa nie ma w zakresie swoich ustawowych uprawnień spraw związanych z polityką zagraniczną. Nie ma również uprawnień umożliwiających kontrolę wydatkowania przez Fundację środków publicznych. Zgodnie z ustawą z dnia 6 kwietnia 1984 r. o fundacjach (Dz.U. z 1991 r. nr 46, poz. 203 z późn. zm.) nadzór nad Fundacją sprawuje minister właściwy, którym w przypadku Fundacji Pomoc Polakom na Wschodzie pozostaje Minister Spraw Zagranicznych.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na ponowną interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie planu ponownego włączenia organów
Państwowej Inspekcji Sanitarnej
do struktur administracji zespolonej (9584)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 19 kwietnia 2005 r. (sygn. SPS-0202-9584p/05) dotyczącego ponownej interpelacji Posła na Sejm RP Pana Wojciecha Szaramy w sprawie włączenia organów Państwowej Inspekcji Sanitarnej do struktur administracji zespolonej, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W odpowiedzi na poprzednią interpelację Pana Posła w przedmiotowej sprawie wskazano, iż ze zwierzchnictwa starosty nad powiatowym inspektorem sanitarnym wyłączone są kwestie indywidualnych postępowań administracyjnych związanych z wykonywaniem zadań Państwowej Inspekcji Sanitarnej. W tym zakresie jedyne prawne instrumenty ewentualnej ingerencji w działalność powiatowego inspektora należą do kompetencji wojewódzkiego inspektora. Należy również podkreślić, że w przypadku uchwalenia przez Sejm RP ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej (druk sejmowy nr 3557), w kształcie zgodnym z poselskim projektem, starosta będzie pozbawiony możliwości swobodnego kształtowania stosunku pracy z powiatowym inspektorem, zwłaszcza w zakresie możliwości rozwiązania stosunku pracy. W takiej sytuacji zespolenie inspekcji sanitarnej nie zwiększa możliwości ingerencji starosty w porównaniu z rozwiązaniami obowiązującymi obecnie. Nie można oczywiście wykluczyć z całkowitą pewnością ewentu-

alnych prób podejmowania pozaprawnych nacisków, jednak proponowana w poselskim projekcie zmiana przepisów nie wpływa ani na zmniejszenie, ani na zwiększenie takich możliwości. W przypadku ulegania przez powiatowego inspektora sanitarnego pozaprawnym naciskom wystarczające zabezpieczenie stanowi wyposażenie Głównego Inspektora Sanitarnego w możliwość odwołania powiatowego inspektora w trakcie trwania kadencji w przypadkach, gdy działalność danego państwowego inspektora sanitarnego lub podległej mu jednostki może zagrozić prawidłowemu wykonywaniu zadań Państwowej Inspekcji Sanitarnej, a zwłaszcza naruszyć bezpieczeństwo sanitarne na terenie właściwości danej jednostki.

Należy także zaznaczyć, że proponowane powtórne zespolenie Państwowej Inspekcji Sanitarnej zawarte jest w poselskim projekcie ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Nie można więc zgodzić się z twierdzeniem, że jest to rozwiązanie forsowane przez MSWiA, gdyż zostało ono zaproponowane przez autorów projektu ustawy, tj. grupę posłów. Odnosząc się do stwierdzenia dotyczącego „zabezpieczenia wpływów SLD w jednostkach administracji zespolonej”, należy w pierwszym rządzie wskazać, że w przypadku uchwalenia projektu ustawy w proponowanym przez wnioskodawców kształcie powiatowego inspektora sanitarnego powoływać będzie starosta, w porozumieniu z wojewódzkim inspektorem sanitarnym, po przeprowadzeniu postępowania kwalifikacyjnego. Warunki i sposób prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego określił, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw zdrowia. Postępowanie kwalifikacyjne ma na celu wybranie najlepszego kandydata pod względem merytorycznym i uniknięcie ewentualnych nacisków politycznych. Należy również zauważyć, że starostowie reprezentują różne ugrupowania polityczne, zarówno ogólnopolskie partie, jak i lokalne komitety wyborcze. W związku z powyższym pogląd Pana Posła W. Szaramy, iż jedynym celem proponowanych zmian w organizacji Państwowej Inspekcji Sanitarnej „jest zabezpieczenie wpływów SLD”, nie znajduje potwierdzenia w faktach.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że kwestia ewentualnego zespolenia Państwowej Inspekcji Sanitarnej była już przedmiotem debaty podkomisji nadzwyczajnej do rozpatrzenia poselskiego projektu ustawy o zmianie niektórych ustaw w związku ze zmianami w podziale zadań i kompetencji administracji terenowej. Na obecnym etapie prac posłowie zdecydowali o pozostawieniu dotychczas obowiązujących rozwiązań.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy Mazurek

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na ponowną interpelację posłów
Stanisława Gorczyca i Tadeusza Cymańskiego**

**w sprawie kryteriów przyznawania
środków pomocowych dla nowych inwestycji
określonych w rozporządzeniu
Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej
z dnia 12 września 2003 r. (9671)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma z dnia 28 kwietnia 2005 znak: SPS-0202-9671p/05, przekazującego interpelację posłów Stanisława Gorczyca i Tadeusza Cymańskiego, uprzejmie informuję, co następuje.

Wniosek firmy Ins-Peak Sp z o.o. został przyjęty do oceny merytorycznej po ocenie formalnej, podczas której sprawdza się kompletność złożonych dokumentów, w tym wymaganych załączników (bez dokonywania szczegółowej analizy ich treści). Szczegółowa analiza dokonywana jest dopiero podczas oceny merytorycznej wniosku (wraz z załącznikami).

Pragnę poinformować, że wnikliwa ocena merytoryczna nie upoważniała do przyznania punktów w kryterium nowoczesności technologii ze względu na fakt, że wystawca stosownej opinii – COBICO Sp z o.o. nie został uznany za jednostkę naukową w rozumieniu ustawy o Komitecie Badań Naukowych. Takie stanowisko Ministerstwa wynikało również z konsultacji z Ministerstwem Nauki i Informatyzacji. Dodatkowo we wniosku nie znalazły się żadne informacje o prowadzeniu przez COBICO badań naukowych i prac rozwojowych.

Reasumując, nie widzę sprzeczności, jak również niekonsekwencji w stanowisku Ministerstwa Gospodarki i Pracy w przedmiotowej sprawie.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego**

**w sprawie „cudownego leku” w formie szczepionki
dla dzieci chorych na odmianę nowotworu -
glejaka (9747)**

Wielce Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pana Stanisława Żelichowskiego, Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, przesłaną przy pi-

śmie z 30 marca 2005 roku (SPS-0202-9747/05) w sprawie szczepionki stosowanej w przypadku glejaka mózgu, proszę uprzejmie o przyjęcie poniższych informacji.

Warunki prowadzenia badań klinicznych produktów leczniczych określa rozdział 2a ustawy z dnia 6 września 2001 roku Prawo farmaceutyczne (Dz. U. 2001 nr 126 poz.1381). W myśl art. 37a ust. 2 badanie kliniczne produktu leczniczego jest eksperymentem medycznym z użyciem produktu leczniczego prowadzonym na ludziach w rozumieniu art. 21 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 roku o zawodzie lekarza (Dz. U. 2002 nr 21 poz. 204), który rozróżnia eksperyment leczniczy i eksperyment badawczy. Eksperyment leczniczy jest to wprowadzenie przez lekarza nowych lub tylko częściowo wypróbowanych metod diagnostycznych, leczniczych lub profilaktycznych w celu osiągnięcia bezpośredniej korzyści dla zdrowia osoby leczonej i może być przeprowadzone, jeżeli dotychczas stosowane metody medyczne nie były skuteczne lub jeżeli ich skuteczność nie była wystarczająca. Eksperyment badawczy natomiast ma na celu przede wszystkim rozszerzenie wiedzy medycznej, dlatego może być przeprowadzany zarówno na osobach chorych jak i zdrowych, a jego przeprowadzenie jest dopuszczalne wówczas, gdy uczestnictwo w nim nie jest związane z ryzykiem albo też ryzyko jest niewielkie i pozostaje w dysproporcji do możliwych pozytywnych rezultatów tego eksperymentu. Zgodnie z art. 2 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 11 marca 2005 roku w sprawie szczegółowych wymagań Dobrej Praktyki Klinicznej, badanie kliniczne musi być uzasadnione naukowo i opisane w protokole badania klinicznego, oparte na zasadach etycznych, a także uzasadnione wynikami badań przedklinicznych oraz, jeżeli dotyczy, danymi uzyskanymi z wcześniejszych badań klinicznych z badanym produktem leczniczym. Musi również być prowadzone przez osoby posiadające odpowiednie kwalifikacje oraz w sposób gwarantujący jego właściwą jakość. Na podstawie art. 37l ustawy Prawo farmaceutyczne badanie kliniczne można rozpocząć, jeżeli komisja bioetyczna wydała pozytywną opinię w sprawie prowadzenia badania oraz minister właściwy do spraw zdrowia wydał pozwolenie na prowadzenie badania klinicznego. Wspomniane pozwolenie nie jest wymagane przy badaniach klinicznych produktów leczniczych przeznaczonych do terapii genowej lub terapii komórkowej bądź produktów leczniczych zawierających organizmy genetycznie zmodyfikowane. Komisja bioetyczna, w której skład wchodzi osoba posiadająca wysoki autorytet moralny i wysokie kwalifikacje specjalistyczne, wyraża opinię o projekcie eksperymentu medycznego w drodze uchwały, mając na uwadze uwzględnienie kryteriów etycznych oraz celowości i wykonalności projektu, co reguluje art. 29 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 roku o zawodzie lekarza.

Odnosząc się do pytań Pana Posła, uprzejmie informuję.

1. Informacje dotyczące szczepionki autogennej stosowanej w przypadku glejaków mózgu wpłynęły do

Ministerstwa Zdrowia 24 lutego 2005 roku w związku z zarzutem prowadzenia eksperymentu medycznego i czerpania z tego tytułu zysków przez członka zespołu badawczego Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy. W dniu 4 marca 2005 roku Ministerstwo Zdrowia zwróciło się do Rektora Collegium Medicum z prośbą o złożenie wyjaśnień w przedmiotowej sprawie. Z informacji udzielonych przez Prorektora Collegium Medicum wynika, że Komisja Bioetyczna Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy na posiedzeniu w dniu 28 czerwca 2001 roku rozpatrzyła wniosek badawczy pt. „Pooperacyjna terapia genokomórkowa guzów z ekspresją IGF-I ze szczególnym uwzględnieniem oponiaka i glejaka wielopostaciowego przy zastosowaniu technik antysensu i tripleksu anty IGF-I”. Komisja po zapoznaniu się ze złożonym wnioskiem i wysłuchaniu powołanych ekspertów podjęła uchwałę o pozytywnym zaopiniowaniu wniosku. Rozpatrywany temat badawczy był podstawą wystąpienia do Komisji Badań Naukowych o grant naukowy, a decyzja o jego przyznaniu nastąpiła 19 listopada 2002 roku. Realizacja tematu badawczego warunkowana była wypełnieniem obowiązujących przepisów, w szczególności norm prawnych zawartych w rozdziale 2a „Badania kliniczne produktów leczniczych” ustawy Prawo farmaceutyczne a także aktów wykonawczych. Zgodą Komisji Bioetycznej obowiązuje do 2006 roku.

2. W ramach projektu badawczego Komisji Badań Naukowych dotyczącego terapii guzów mózgu zakończono fazy badań przygotowawczych oraz laboratoryjnych i zgodnie z harmonogramem przystąpiono do szczepienia chorych pacjentów. Pierwsze autoszczepionki wykonano w Bydgoszczy pod koniec 2004 roku. Z uwagi na pewne uchybienia formalne w prowadzeniu dokumentacji z eksperymentu oraz z uwagi na podanie w jednym przypadku preparatu osobie w wieku 17 lat, a więc poniżej wieku określonego w warunkach eksperymentu, Komisja Bioetyczna Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy wstrzymała nabór pacjentów do eksperymentu. Mając jednak na uwadze, że u żadnego chorego, który otrzymał preparat, nie wystąpiły poważne zdarzenia niepożądane, Komisja uznała, że wobec osób, u których rozpoczęto podawanie preparatu, względy etyczne i dobro chorych przemawiają za dokończeniem podawania przygotowanego preparatu.

3. Dotychczasowe badania nie pozwalają w chwili obecnej na określenie skuteczności stosowanego preparatu.

4. Jak wynika z opinii Konsultanta Krajowego w dziedzinie onkologii klinicznej, prowadzone badania wczesnych faz nad przedmiotową szczepionką nie przyniosły wyników, które pozwoliłyby na rozpoczęcie badań fazy III. W związku z tym leczenie antygenową szczepionką chorych z rozpoznaniem glejaków mózgu należy uznać, zdaniem Konsultanta Krajowego, za postępowanie całkowicie eksperymentalne. Ostateczne wyniki eksperymentu będą zawarte w raporcie końcowym, który zgodnie z umową powinien być przekazany przez zespół badaczy prowadzący eksperyment do

Ministerstwa Nauki i Informatyzacji do końca listopada 2005 roku. Dopiero wtedy będą mogły być podjęte dalsze decyzje o ewentualnym kontynuowaniu badań, ich zawieszeniu lub ewentualnym uznaniu proponowanej terapii.

5. Ze sprawozdania nadesłanego w dniu 30 marca 2005 roku do Komisji Bioetycznej Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy oraz dodatkowych wyjaśnień złożonych 31 marca br. przez członków zespołu badawczego przed Komisją nie wynika, aby podawanie szczepionki prowadziło do poważnych objawów niepożądanych. U chorych obserwowano miejscowe odczyny w miejscu podania szczepionki w postaci zaczerwienienia skóry wraz z obrzękiem, a w kilku przypadkach uogólniony odczyn w postaci krótkotrwałego podwyższenia temperatury.

6. Przedmiotowy eksperyment medyczny dotyczący terapii guzów mózgu był prowadzony w ramach oficjalnie przyznanego grantu Komisji Badań Naukowych. Wymieniony w artykule prasowym badacz, zatrudniony zgodnie z prawem w Collegium Medicum Uniwersytetu Mikołaja Kopernika, stał się członkiem zespołu badawczego w projekcie Komisji Badań Naukowych „Pooperacyjna terapia genokomórkowa opniaka i glejaka wielopostaciowego przy zastosowaniu technik antysensu i tripleksu anty IGF-I”. Należy podkreślić, że w myśl art. 2 ust. 5 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 11 marca 2005 roku w sprawie szczegółowych wymagań Dobrej Praktyki Klinicznej, badanie kliniczne musi być prowadzone w ośrodku badawczym, w szczególności w zakładzie opieki zdrowotnej, w ramach indywidualnej praktyki lekarskiej, indywidualnej specjalistycznej praktyki lekarskiej lub grupowej praktyki lekarskiej.

7. Zgodnie z art. 19 rozporządzenia z dnia 11 marca 2005 roku, sponsor zawiera z badaczem i z ośrodkiem badawczym, w formie pisemnej, umowy dotyczące prowadzenia badania klinicznego a także zobowiązań finansowych z tym związanych. Powyższy eksperyment medyczny był prowadzony, w zakresie przewidzianym projektem badawczym, w ramach oficjalnie przyznanego grantu Komisji Badań Naukowych.

8. Osoba, która ma być poddana eksperymentowi medycznemu, jest uprzednio informowana o celach, sposobach i warunkach przeprowadzania eksperymentu, spodziewanych korzyściach leczniczych lub poznawczych, ryzyku oraz o możliwości odstąpienia od udziału w eksperymencie w każdym jego stadium, co normuje art. 24 ust. 1 ustawy z dnia 5 grudnia 1996 roku o zawdzie lekarza. Na mocy art. 37c ustawy Prawo farmaceutyczne prowadzenie badania klinicznego nie zwalnia sponsora i badacza od odpowiedzialności karnej lub cywilnej wynikającej z prowadzonego badania klinicznego. Pacjenci poddani przedmiotowemu eksperymentowi byli ubezpieczeni w ramach odpowiedzialności cywilnej za ewentualne szkody powstałe w trakcie badań naukowych zgodnie z rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 30 kwietnia 2004 roku w sprawie obowiązkowego ubezpieczenia odpo-

wiedzialności cywilnej badacza i sponsora (Dz. U. 04.101.1034).

9. W Collegium Medicum im. L. Rydygiera w Bydgoszczy prowadzono badania nad przydatnością terapii genokomórkowej, a nie nad produkcją szczepionki, wobec czego uczelnia nie nabyła prawa do dysponowania przedmiotową szczepionką.

10. W myśl art. 37e ustawy Prawo farmaceutyczne w badaniach klinicznych, z wyjątkiem badań przeprowadzanych na pełnoletnich i zdrowych uczestnikach badania klinicznego, nie można stosować żadnych zachęt ani gratyfikacji finansowych, z wyjątkiem rekompensaty poniesionych kosztów. Uczelnia w Bydgoszczy nie prowadziła reklamy szczepionki, a do badań w ramach grantu Komisji Badań Naukowych włączono chorych na podstawie decyzji zespołu badawczego neurochirurgów. Warto zaznaczyć, że do wykonywania szczepionki antygennej przeciwnowotworowej potrzebny jest fragment guza pochodzący z operacji bądź biopsji i taki materiał musi być dostarczony przez lekarzy leczących. Z zabezpieczonych materiałów nie wynika, aby w Collegium Medicum w Bydgoszczy wykonywano szczepionki dla dzieci.

11. Zgodnie z dyspozycją art. 9 rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 11 marca 2005 roku w sprawie szczegółowych wymagań Dobrej Praktyki Klinicznej sponsor odpowiada za właściwe zorganizowanie i kierowaniem badaniem klinicznym, a w szczególności zapewnia, że ogłoszenie o badaniu klinicznym nie zawiera elementów zachęty i obietnicy poprawy stanu zdrowia. Przytoczone sformułowania autorów doniesień prasowych odnośnie do obietnic składanych przez członka zespołu badawczego ludziom chorym należy więc z całą mocą potępić. Jednakże właściwymi do ustalenia wszystkich faktów są organy wymiaru sprawiedliwości. Pragnę zapewnić, że Minister Zdrowia podejmował i nadal będzie podejmować wszelkie niezbędne działania, aby tego typu praktyki nie miały miejsca.

Podsekretarz stanu
Janusz Opolski

Warszawa, dnia 11 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Macieja Płażyńskiego**

**w sprawie nieprawidłowości w prywatyzacji
Polskich Hut Stali SA (9757)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pana Posła Macieja Płażyńskiego z dnia 21 marca 2005 r. dotyczącej Polskich Hut Stali S.A. i Huty Częstochowa, skierowanej do Prezesa Rady Ministrów

Pana Marka Belki, uprzejmie przedkładałam następujące informacje.

Ministerstwo Skarbu Państwa, realizując w oparciu o decyzję podjętą przez Radę Ministrów w dniu 5 listopada 2002 r. proces prywatyzacji Polskich Hut Stali S.A. (obecnie Mittal Steel Poland S.A.), brało pod uwagę oszacowanie wartości Spółki sporządzone przez konsorcjum BRE Corporate Finance S.A. i Evip International Sp. z o.o. Pragnę podkreślić, iż oferta finansowa LNM Holdings N.V. (obecnie: Mittal Steel Holdings N.V.) mieściła się w przedziale wartości biznesu (aktywów niezadłużonych) wynikającym z wyceny PHS S.A.

Analizując parametry transakcji zawarte w umowie sprzedaży akcji Polskich Hut Stali S.A. z dnia 27 października 2003 r., należy mieć na uwadze niezwykle trudną sytuację ekonomiczno-finansową PHS S.A. przed prywatyzacją. W oparciu o analizy przeprowadzone przez Doradcę MSP – konsorcjum BRE Corporate Finance S.A. i Evip International Sp. z o.o. – zobowiązania finansowe Spółki szacowano na kwotę ok. 4,7 mld zł, z czego około 2,6 mld zł stanowiły zobowiązania przeterminowane. PHS S.A. nie byłby w stanie funkcjonować w średnim okresie (1-3 lata) bez redukcji znacznej części zobowiązań finansowych Spółki oraz bez pozyskania nowych środków finansowych w wysokości ok. 800-900 mln zł.

Priorytetem Ministra Skarbu Państwa w prywatyzacji Polskich Hut Stali S.A. była restrukturyzacja i wzmocnienie PHS S.A., a w konsekwencji osiągnięcie najważniejszego celu społecznego – zachowanie miejsc pracy. W ocenie Ministerstwa Skarbu Państwa oraz Ministerstwa Gospodarki i Pracy fiasko tej prywatyzacji mogłoby wiązać się z poważnymi konsekwencjami finansowymi zarówno dla Skarbu Państwa, samych Polskich Hut Stali S.A., jak i wierzycieli handlowych. Niedojście prywatyzacji do skutku spowodowałoby bowiem konieczność restrukturyzacji PHS S.A. bez udziału inwestora strategicznego. Wiązałoby się to z koniecznością znalezienia alternatywnych źródeł finansowania programu inwestycyjnego PHS S.A. oraz zaspokojenia wierzycieli Spółki (w tym podmiotów, których właścicielem jest Skarb Państwa).

Z punktu widzenia Skarbu Państwa odsunięcie zagrożenia w postaci upadłości Spółki wiązałoby się z koniecznością dokapitalizowania Polskich Hut Stali S.A. kwotą od 500 do 680 milionów złotych. Ponadto bardzo prawdopodobny byłby brak zdolności finansowej Spółki do spłaty w pełni swoich zobowiązań wobec Agencji Rozwoju Przemysłu S.A. do 2007 roku, co mogłoby skutkować koniecznością zaangażowania środków Skarbu Państwa do spłaty obligacji restrukturyzacyjnych wyemitowanych przez ARP S.A. Dodatkowo w celu realizacji biznesplanu byłoby prawdopodobnie niezbędne wsparcie PHS S.A. w realizacji programu inwestycyjnego (w postaci znaczących gwarancji Skarbu Państwa dla banków finansujących program inwestycyjny) przewidzianego w biznesplanie na poziomie 2,4 miliarda złotych.

Dla głównych wierzycieli handlowych (Polskie Koleje Państwowe S.A., Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo S.A., Będziński Zakład Elektroenergetyczny S.A., Agencja Rozwoju Przemysłu S.A.) niepowodzenie prywatyzacji oznaczałoby brak możliwości przeprowadzenia konwersji na akcje zobowiązań handlowych na kwotę ponad 1,2 miliarda złotych i uzyskania środków finansowych za objęte akcje, co mogłoby mieć bardzo poważne skutki dla ich sytuacji finansowej.

Pragnę również podkreślić, iż umowa prywatyzacyjna nakłada na inwestora zobowiązania dotyczące m.in. kontynuowania działalności podstawowej przez Spółkę, wykorzystania zysku Spółki na cele rozwojowe, a także ograniczenia dysponowania akcjami PHS S.A. i zakazu obniżania kapitału zakładowego Spółki. Ponadto w umowie zawarto zobowiązania inwestora dotyczące gwarancji zatrudnienia zgodnych z biznesplanem Spółki. Umowa nakłada na inwestora pełną odpowiedzialność za realizację zobowiązań z niej wynikających, wraz z sankcjami za ich niedotrzymanie, oraz zobowiązuje inwestora do okresowego składania sprawozdań z realizacji zobowiązań inwestycyjnych i restrukturyzacyjnych. Ministerstwo Skarbu Państwa na bieżąco monitoruje wykonanie postanowień umowy i w przypadku wystąpienia nieprawidłowości dysponuje możliwością podjęcia odpowiednich działań.

Umowa sprzedaży akcji Polskich Hut Stali S.A. jest cywilnoprawnym kontraktem podlegającym zasadom ochrony tajemnicy handlowej. Zgodnie z obowiązującymi przepisami prawa i postanowieniami umowy strony są zobowiązane do ujawnienia jej treści uprawnionym organom państwowym.

Odnosząc się do kwestii zagrożeń dla krajowego przemysłu stoczniowego, uprzejmie informuję, iż Skarb Państwa reprezentowany przez Ministra Skarbu Państwa nie prowadzi prywatyzacji Huty Częstochowa S.A. Towarzystwo Finansowe Silesia Sp. z o.o. i Huta Częstochowa S.A. prowadzą proces sprzedaży udziałów Huty Stali Częstochowa Sp. z o.o. i wybranych spółek zależnych Huty Częstochowa S.A., obejmujący w szczególności wybór inwestora, negocjacje oraz badanie oferentów pod kątem ich wiarygodności. Rola Ministra Skarbu Państwa w przedmiotowej procedurze ogranicza się do podejmowania przez Walne Zgromadzenie Huty Częstochowa S.A. i Zgromadzenie Wspólników Towarzystwa Finansowego Silesia Sp. z o.o. uchwał dotyczących warunków, na jakich przedmiotowe aktywa mają być zbywane, oraz akceptacji projektu umowy ich sprzedaży.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż proces poszukiwania inwestora dla Huty Stali Częstochowa Sp. z o.o. oraz wybranych spółek zależnych Huty Częstochowa S.A. jest powiązany z procesem restrukturyzacji Huty Częstochowa S.A., który odbywa się pod nadzorem Prezesa Agencji Rozwoju Przemysłu nadzorującego jednocześnie restrukturyzację polskich stocznii.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Gruszki**

**w sprawie rozporządzenia Ministra
Spraw Wewnętrznych i Administracji
z dnia 11 lutego 2005 r. dotyczącego rodzajów
broni palnej odpowiadających kategoriom
broni palnej określonym w dyrektywie regulującej
kontrolę nabywania i posiadania broni (9805)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 12 kwietnia 2005 r., o sygn. SPS-0202-9805/05, przekazującego interpelację Posła na Sejm RP Pana Grzegorza Gruszki w sprawie rozporządzenia Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 lutego 2005 r. w sprawie rodzajów broni palnej odpowiadających kategoriom broni palnej określonym w dyrektywie regulującej kontrolę nabywania i posiadania broni, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

W związku z funkcjonowaniem w prawie polskim innej systematyki broni i amunicji niż przewidziana w dyrektywie Rady 91/477/EWG z dnia 18 czerwca 1991 r. w sprawie kontroli nabywania i posiadania broni (Dz. Urz. WE L 256 z 13.09.1991, str. 51 i n.), powstała konieczność wyeliminowania zaistniałej rozbieżności pojęciowej. W tym celu systematyka broni i amunicji zawarta w rozporządzeniu Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 20 marca 2000 r. w sprawie rodzajów szczególnie niebezpiecznych broni i amunicji oraz rodzajów broni odpowiadającej celom, w których może być wydane pozwolenie na broń (Dz. U. Nr 19, poz. 240 z późn. zm.), została dostosowana do odpowiednich kategorii broni przewidzianych w cytowanej wyżej dyrektywie. Niektóre jednak rodzaje broni palnej, o których mowa w dyrektywie, nie figurują w polskich przepisach ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (t.j.: Dz. U. z 2004 r. Nr 52, poz. 525 z późn. zm.) oraz w aktach wykonawczych wydanych na jej podstawie. Powoduje to, że rodzaje broni palnej wymienione w dyrektywie nie posiadają polskich odpowiedników cywilnych, a zatem ich posiadanie przez osoby fizyczne na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej jest zabronione. Pojęciem „broni podobnej do broni palnej automatycznej”, przewidzianym w dyrektywie, nie posługuje się polska ustawa o broni i amunicji. W przypadku jakichkolwiek wątpliwości, aby jednoznacznie przesądzić, jaka broń palna spełnia przymiot „podobieństwa”, organy Policji zajmujące się wydawaniem pozwoleń na broń palną powołują biegłych z dziedziny rusznikarstwa, którzy wydają opinię w tym zakresie, stanowiącą podstawę do wydania lub odmowy pozwolenia.

Jak zostało wspomniane, wskazane przez Pana Posła rozporządzenie Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 11 lutego 2005 r. w sprawie rodzajów broni palnej odpowiadających kategoriom broni palnej

określonym w dyrektywie regulującej kontrolę nabywania i posiadania broni ma na celu dostosowanie systematyki podziału broni i amunicji obowiązującej w polskim systemie prawnym do wymogów określonych w cytowanej powyżej dyrektywie. Dokonanie takiego usystematyzowania wywiera bezpośredni wpływ na możliwość zakwalifikowania danej broni, występującej w polskiej systematyce, do odpowiadającej jej kategorii wskazanej w dyrektywie oraz zapisanie takiej kategorii w Europejskiej karcie broni palnej (dokumencie uprawniającym do przewozu broni palnej i amunicji pomiędzy państwami członkowskimi Unii Europejskiej przez obywateli tych państw). Przyjęty w cytowanym rozporządzeniu z dnia 11 lutego 2005 r. podział na kategorie ma charakter organizacyjno-techniczny i nie wynikają z niego żadne konsekwencje odnośnie do trybu, w jakim nabywa i posiada się daną broń palną na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej (pozwolenie, rejestracja itp.), gdyż te kwestie normują odrębne przepisy. Są to przepisy ustawy o broni i amunicji oraz aktów wykonawczych do niej.

Rozporządzenie Ministra SWiA z dnia 11 lutego 2005 r. recypuje wprost postanowienia Dyrektywy Rady z dnia 18 czerwca 1991 r. i ma zastosowanie przede wszystkim do broni palnej wwożonej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez obywateli pozostałych państw członkowskich UE. „Podwyższa” ono kategorie broni palnej występujące w polskich przepisach prawa do wymogów wskazanej dyrektywy, czyli do kategorii B, która przewiduje rygor posiadania zezwolenia. Takie rozwiązanie pozwoli w sposób jednoznaczny wskazać właściwym władzom RP, w jaki sposób należy wypełnić właściwą rubrykę w Europejskiej karcie broni palnej wydawanej dla polskich obywateli (de facto poprzez wpisanie wyłącznie litery B). Pozwoli także wyeliminować wątpliwości interpretacyjne pojawiające się wśród pracowników tych władz w kontekście sprawdzania używanej terminologii i oznakowań w Europejskich kartach broni palnej posiadanych przez obywateli pozostałych państw członkowskich UE (podróżujących z bronią palną na terytorium RP), gdyż zidentyfikowana broń palna porównana z zapisami w tym dokumencie będzie we właściwy sposób traktowana. W praktyce każda z tych broni palnych będzie „podciągana” pod polskie wymogi odnośnie do pozwolenia, co powinno zostać stwierdzone we właściwej rubryce tego dokumentu. Przykładowo podróż do Rzeczypospolitej Polskiej z danym egzemplarzem broni wymaga uzyskania zezwolenia polskich władz, gdyż kategorie broni palnej C i D, używane przez inne państwa, w przypadku przekroczenia polskiej granicy automatycznie zmieniają się na reżim kategorii B – zatem obywatel innego państwa członkowskiego UE nieposiadający stosownej adnotacji w Europejskiej karcie broni palnej będzie musiał liczyć się z możliwością zatrzymania jego broni w depozycie.

Opisane rozwiązanie jest w pełni zgodne z cytowaną dyrektywą, która dopuszcza „podciągnięcie” konkretnego rodzaju broni palnej pod wyższą kategorię dyrektywy. Zgodnie bowiem z jej art. 3 Państwa

Członkowskie mogą w swym ustawodawstwie uchwalić przepisy surowsze niż przewidziane w niniejszej dyrektywie. Postanowienie to zezwala na podniesienie rygoru prawnego stosowanego w odniesieniu do danego rodzaju broni palnej przez dyrektywę (np. kategorii C lub D) na wyższy rygor stosowany w prawie danego państwa członkowskiego (np. kategorii B lub nawet A). Nie jest zaś możliwe odmienne podejście do minimum określonych dyrektywą, czyli zmiana danego rygoru na niższy.

W § 1 pkt 3 omawianego rozporządzenia z dnia 11 lutego 2005 r. jednoznacznie określono, że kategoria B oznacza kategorię broni palnej określonej w dyrektywie, do której należąca broń palna wymaga posiadania pozwolenia wydanego przez właściwe władze polskie w celu nabywania i posiadania przez osoby fizyczne na terytorium RP. Przedmiotowa dyrektywa nie posługuje się pojęciem broni gazowej. Nie zalicza ona także tego rodzaju broni do broni palnej, na którą wydaje się Europejską kartę broni palnej. Z uwagi na powyższe (mimo że broń gazowa stanowi broń palną w rozumieniu polskiego prawa, na której posiadanie wymagane jest w naszym kraju pozwolenie) nie było zasadne dostosowanie tego rodzaju broni do odpowiednich kategorii broni palnej przewidzianych w dyrektywie.

W § 1 pkt 4 cytowanego rozporządzenia jednoznacznie określono, że kategoria C oznacza kategorię broni palnej określonej w dyrektywie, do której należąca broń palna wymaga zarejestrowania. W przedmiotowej dyrektywie wyraźnie zaś zaznaczono, że nie wszystkie przedmioty, które odpowiadają definicji broni palnej, są włączone w zakres tej definicji. Do przedmiotów niewłączonych do definicji broni palnej zaliczono w dyrektywie m.in. te, w odniesieniu do których spowodowano, że są trwale niezdatne do użytku, poprzez zastosowanie procedur technicznych gwarantowanych przez rządowy organ lub uznaną przez taki organ. Zatem broń palna pozbawiona cech użytkowych również nie stanowi broni palnej w rozumieniu przedmiotowej dyrektywy, a co za tym idzie – nie zalicza się tego rodzaju broni do broni palnej, na którą wydaje się Europejską kartę broni palnej. Z uwagi na powyższe (mimo że broń palna pozbawiona cech użytkowych podlega rejestracji w myśl polskiego prawa) nie było możliwe dostosowanie tego rodzaju broni do odpowiednich kategorii broni palnej przewidzianych w dyrektywie.

Sekretarz stanu
Andrzej Brachmański

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego

w sprawie funkcjonowania ustawy o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji oraz problemów związanych z tym zagadnieniem (9810)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego przesłaną przy piśmie z dnia 12 kwietnia 2005 r. (znak: SPS-0202-9810/05) poniżej przedstawiam stosowne informacje przygotowane we współpracy z Ministerstwami: Finansów, Skarbu Państwa oraz Gospodarki i Pracy.

Pytanie 1. Czy Rząd zamierza w formie szybkiej ścieżki legislacyjnej wnieść pod obrady Sejmu projekt nowelizacji ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, by uzyskać następujące efekty:

— w przypadku prywatyzacji zakładów posiadane uprawnienia do emisji gazów uznać za składnik majątkowy prywatyzowanego zakładu, właściwie wycenić te uprawnienia i doliczać ich wartość do ogólnej wartości prywatyzowanego zakładu,

W chwili obecnej rząd nie widzi potrzeby wniesienia pod obrady Sejmu w formie szybkiej ścieżki legislacyjnej, nowelizacji ustawy z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji (Dz.U. Nr 281, poz. 2784). Zagadnienia finansowo-księgowo w ramach handlu uprawnieniami do emisji nie zostały opisane w dyrektywie 2003/87/WE. Obecnie w Ministerstwie Finansów trwają prace nad określeniem kwalifikacji i zasad ujmowania w księgach rachunkowych przyznanym uprawnieniom do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji, a także operacji związanych ze sprzedażą uprawnieniom. Prowadzone są konsultacje i uzgodnienia w tej sprawie z firmami audytorskimi, ekspertami międzynarodowymi działającymi w innych krajach Unii Europejskiej objętych systemem obrotu prawami do emisji, a także wybranymi podmiotami podlegającymi pod te systemy. Stanowisko w sprawie metodologii wykazywania posiadanych praw w księgach rachunkowych, po jego wypracowaniu zostanie zatwierdzone przez Krajowy Komitet Standardów Rachunkowości.

Brak jest też dodatkowych wytycznych dla krajów Unii Europejskiej, które mogłyby w sposób jednoznaczny rozwiązać wątpliwości co do sposobu postępowania z uprawnieniami do emisji np. przy wycenie prywatyzowanych spółek. W opinii Ministerstwa Skarbu Państwa ustawa z dnia 22 grudnia 2004 r. o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji nie musi zawierać szczegółowych regulacji dotyczących uwzględnienia wartości przyznanym limitów w wycenach prywatyzowanych spółek z uwagi na fakt, że kwestie oszacowania

wartości spółek przeznaczonych do prywatyzacji są przedmiotem regulacji ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji wraz z aktami wykonawczymi. Już na mocy obecnych przepisów Ministerstwo Skarbu Państwa uwzględnia limity emisji w wycenach wartości prywatyzowanych spółek. Podobnie postępuje np. w przypadku możliwych rekompensat z tytułu rozwiązania Kontraktów Długoterminowych.

Należy podkreślić, że uzyskanie uprawnień do emisji jest warunkiem umożliwiającym eksploatowanie instalacji, a główną zasadą przy ich przydziale jest zaspokojenie potrzeb emisyjnych wynikających z samej produkcji. Zysk ze sprzedania uprawnień może wystąpić w przypadku posiadania nadwyżki uprawnień np. z chwilą przeprowadzenia przez prowadzącego instalację inwestycji na rzecz ograniczenia emisji. Należy także pamiętać, że przydział uprawnień dokonywany jest na określony okres rozliczeniowy (pierwszy obejmuje trzy lata 2005–2007) i tym samym nie ma żadnej gwarancji co do ilości uprawnień przyznawanych w kolejnych latach.

Dużą trudnością jest także przyjęcie wartości uprawnień, gdyż obecnie w warunkach małej podaży (ok. 1% wszystkich przyznanych uprawnień) cena nie może być odzwierciedleniem jej wartości jako w pełni rynkowej i w przyszłości prawdopodobnie trudnej do utrzymania. Będzie to przecież zależało od pełnego bilansu podaży i popytu uprawnień.

— zablokowanie możliwości bezpłatnego przeniesienia uprawnień do emisji gazów z zakładów zamkniętych na terenie RP do zakładów znajdujących się poza granicami Polski,

Przenoszenie uprawnień jest dopuszczalne (art. 30 ustawy) tylko między instalacjami, do których prowadzący posiada tytuł prawny lub w przypadku przeniesienia produkcji (art. 32 ustawy). W przypadku, o którym mowa w pytaniu, taka sytuacja może nastąpić tylko w ramach jednego okresu rozliczeniowego i to też niekoniecznie całego. Jeżeli instalacja ulegnie likwidacji, to po zamknięciu właściciel nie otrzyma na jej prowadzenie uprawnień w następnym roku i okresie rozliczeniowym.

— rozważenia możliwości ustawowego zobowiązania posiadaczy uprawnień do emisji gazów cieplarnianych do obrotu za pośrednictwem giełdy dla uzyskania ceny rynkowej?

Ustawa o handlu uprawnieniami do emisji do powietrza gazów cieplarnianych i innych substancji celowo nie ogranicza możliwości wyboru sposobu obrotu uprawnieniami do emisji. Zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE zadaniem Państwa Członkowskiego jest umożliwienie zbywania uprawnień, jednocześnie dyrektywa nie ogranicza obrotu uprawnieniami tylko do giełdy. Wprowadzenie obowiązkowego pośrednictwa z całą pewnością spowodowałoby wzrost cen rynkowych, ale niekoniecznie dochodu przedsiębiorstwa.

Pytanie 2. Czy zgodnie z oczekiwaniem społecznym Rząd spowoduje w ramach prywatyzacji Zakładów Energetycznych włączenie do ceny zakładu wartości przyznanych uprawnień?

Ministerstwo Skarbu Państwa, co opisano powyżej, uwzględnia już uprawnienia do emisji w ramach procesów prywatyzacyjnych, a więc dotyczy to także producentów energii elektrycznej i ciepła.

Pytanie 3. Czy i jak Rząd zareagował na obciążenie przez Unię Europejską limitu emisji CO₂?

W Krajowym Planie Rozdziału Uprawnień do emisji CO₂ (KPRU) Polska uwzględniła instalacje, które odpowiedzialne są za 68% emisji krajowej. Pozostała część tej emisji pochodzi m.in. z transportu, sektora bytowo-komunalnego oraz przemysłu, który nie jest objęty dyrektywą 2003/87/WE. Nie można zatem wprost porównywać wielkości emisji przyznanej w ramach KPRU z emisją wynikającą z celu Protokołu z Kioto, który Polska już z nadwyżką osiągnęła.

Decyzją Komisji Europejskiej z dnia 8 marca 2005 r. przyznany polskim instalacjom w Krajowym Planie Rozdziału Uprawnień do emisji CO₂ na lata 2005–2007 sumaryczny limit uprawnień do emisji został obniżony z 858,6 mln ton do 717,3 mln ton. Należy jednak wskazać, że w przekazanym Komisji KPRU ok. 25 mln ton rocznie stanowiły premie za „kogenerację” i „wcześniejsze działania” oraz rezerwy, które dodano do scenariusza bazowego, realizując koncepcję wykorzystania krajowej nadwyżki emisyjnej CO₂. Tak więc rzeczywisty poziom redukcji w stosunku do limitu bazowego wyniósł ok. 22 mln ton rocznie.

Po otrzymaniu ww. Decyzji w resorcie środowiska dokonano dodatkowych analiz w ramach KPRU, dla których podstawę stanowiły:

— zebrane od podmiotów dane za lata 2003 i 2004, które wcześniej nie były w naszej dyspozycji i tym samym nie były brane pod uwagę w prognozach emisji,

— aktualizacja prognoz, w szczególności przyjęta w styczniu 2005 r. nowa Polityka Energetyczna Polski do roku 2025.

Wyniki obliczeń wykazały niższą emisję niż zakładano w przekazanym we wrześniu 2004 r. Komisji Europejskiej dokumencie. Spadek emisji dwutlenku węgla w latach 2003–2004 oznacza w konsekwencji niższe zapotrzebowanie na uprawnienia na lata 2005–2007.

Biorąc pod uwagę powyższe, na posiedzeniu Komitetu Europejskiego Rady Ministrów w dniu 6 maja br. postanowiono przyjąć Decyzję Komisji Europejskiej dotyczącą polskiego KPRU. Obecnie trwają prace nad nowym rozdziałem uprawnień dla poszczególnych instalacji.

Pytanie 4. Jaki był powód odrzucenia przez Radę Ministrów przygotowanego przez Ministerstwo Środowiska projektu Krajowego Planu Redukcji Emisji? Czy i kiedy Rząd zamierza powrócić do tego tematu?

„Krajowy Plan Redukcji Emisji SO₂, NO_x i pyłu z dużych źródeł spalania” (KPRE) został opracowany przez zainteresowany sektor zgodnie z wymaganiami, jakie zawarte są w Dyrektywie 2001/80/WE z dnia 23 października 2001 r. w sprawie ograniczenia emisji niektórych zanieczyszczeń do powietrza z dużych źródeł spalania paliw oraz wytycznych uzupełniających. Realizacja założeń KPRE nie dawała jednak możliwości osiągnięcia celów emisyjnych, szczególnie SO₂, jakie

dla dużych źródeł spalania ustalono w Traktacie o Przystąpieniu. Z tego powodu Komitet Europejski Rady Ministrów na posiedzeniu w dniu 10 grudnia 2004 r. nie wyraził zgody na przekazanie Planu Komisji Wspólnot Europejskich.

Od podmiotów objętych wymaganiami Dyrektywy 200/80/WE zebrane więc zostały dodatkowe informacje, w tym dane emisyjne z lat 2003 i 2004, na podstawie których opracowany zostanie w Ministerstwie Środowiska plan redukcji SO₂ uzupełniony przez możliwość wspomagania jego realizacji przez krajowy system handlu uprawnieniami do emisji SO₂.

Do połowy br. roku materiał ten zostanie przedstawiony sektorowi do konsultacji.

Pytanie 5. Kiedy Rząd przedstawi strategiczną politykę dotyczącą energetyki polskiej?

„Polityka energetyczna Polski do 2005 roku” została przyjęta przez Radę Ministrów w dniu 4 stycznia 2005 r. Dokument ten przewiduje szereg działań na rzecz ochrony środowiska, w tym opracowanie wspólnej strategii paliwowo-ekologiczno-energetycznej dla wypełnienia w sposób optymalny rzeczowo i kosztowo wymagań ekologicznych. Strategia zostanie opracowana przez resort środowiska we współpracy z Ministerstwem Gospodarki i Pracy. W toku prac międzyresortowych przewiduje się jej uzupełnienie o elementy polityki podatkowej, taryfowej i importowej oraz mechanizmy pozyskiwania kapitału na inwestycje w sektorze energetycznym.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Kalenieckiego**

**w sprawie potrzeby uregulowania problemu
akcji pracowniczych należących do pracowników
i emerytów Rafinerii Jasło SA (9816)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poselską Pana Tadeusza Kalenieckiego, Posła na Sejm RP (pismo Marszałka Sejmu znak: SPS-0202-9816/05 z dnia 14 kwietnia 2005 roku), w sprawie uregulowania problemu akcji pracowniczych należących do pracowników i emerytów Rafinerii Jasło S.A., informuję niniejszym, co następuje:

W interpelacji Poseł Tadeusz Kaleniecki wniósł o „pilne spowodowanie uregulowania sprawy akcji pracowniczych, które posiadają emeryci i pracownicy

Rafinerii Jasło S.A.”, oraz zaproponował, by „sprawiedliwym i korzystnym było przeliczenie akcji pracowniczych pracowników Rafinerii Jasło S.A. na akcje Grupy Lotos i wprowadzenie ich na giełdę”. Poseł Tadeusz Kaleniecki zwrócił się z pytaniem: „W jakiej formie nastąpi zwrot środków finansowych dla posiadaczy tych akcji”?

Ustosunkowując się do podniesionych w interpelacji kwestii, należy wskazać, że zgodnie z ustawą z dnia 13 lipca 1990 roku o prywatyzacji przedsiębiorstw państwowych oraz na podstawie aktu przekształcenia przedsiębiorstwa państwowego w spółkę akcyjną z dnia 17 maja 1996 roku (Rep. A Nr 8097/96) Podkarpackie Zakłady Rafineryjne im. Ignacego Łukasiewicza w Jasło zostały przekształcone w Rafinerię Jasło S.A.

Zgodnie z pierwotnym brzmieniem art. 36 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 roku o komercjalizacji i prywatyzacji uprawnionym pracownikom przysługiwało prawo do nieodpłatnego nabycia 15% należących do Skarbu Państwa akcji prywatyzowanej spółki. Na podstawie tego przepisu Skarb Państwa nieodpłatnie zbył na rzecz uprawnionych pracowników 899.202 tysięcy akcji Rafinerii Jasło S.A. stanowiących 15% kapitału zakładowego tej spółki.

W latach 1998-2004 Zwyczajne Walne Zgromadzenie Rafinerii Jasło S.A. nie zdecydowało o przeznaczeniu zysku na wypłatę dywidendy dla akcjonariuszy tej spółki. Odnosząc się do treści interpelacji, należy wyraźnie podkreślić, iż to Zwyczajne Walne Zgromadzenie, a nie żaden inny organ spółki, jest uprawnione do podziału zysku i ewentualnego przeznaczenia go na wypłatę dywidendy. Zgodnie z Kodeksem spółek handlowych organ ten nie ma jednak obowiązku podjęcia decyzji o wypłacie dywidendy, jeśli uzna, że zysk może zostać przeznaczony na cel bardziej sprzyjający interesowi spółki.

Poseł Tadeusz Kaleniecki w swojej interpelacji podkreśla, iż w latach 1998-2004 Rafineria Jasło S.A. osiągnęła zyski i pomimo to nie wypłaciła dywidendy.

Informuję, iż zysk lub strata netto Rafinerii Jasło S.A. za poszczególne lata od 1996 roku oraz jego przeznaczenie kształtowały się w następujący sposób:

— strata za okres od stycznia 1996 do 30 czerwca 1996 roku, tj. za okres funkcjonowania przedsiębiorstwa państwowego, wyniosła 5.820.667,49 złotych; za okres od 1 lipca 1996 do 31 grudnia 1996 roku – 2.075.207,18 złotych;

— strata za 1997 rok wyniosła 14.522.164,06 złotych;

— zysk za 1998 rok w wysokości 8.525.541,08 złotych został podzielony w następujący sposób: na kapitał zapasowy przeznaczono kwotę 7.800.541,08 złotych, zaś na nagrodę roczną z zysku wraz z obciążeniami dla pracowników – 725.000,00 złotych, przy czym wygospodarowany zysk netto miał zrekompenzować zmniejszenie kapitału zapasowego w latach poprzednich, pozwolić na sprawne przeprowadzenie procesu restrukturyzacji spółki oraz procesu inwestycyjnego w zakresie najbardziej rentownych produktów, tj. parafin i mas parafinowych;

— zysk za 1999 rok w wysokości 14.108.137,80 złotych został podzielony w następujący sposób: na kapitał zapasowy przeznaczono kwotę 12.908.137,80 złotych, zaś na nagrodę roczną z zysku wraz z obciążeniami dla pracowników – 1.200.000,00 złotych, przy czym przeznaczenie zysku netto na kapitał zapasowy miało zrekomensować zmniejszenie kapitału zapasowego w latach poprzednich (1995-1997) i umożliwić sprawne przeprowadzenie głęboko zaawansowanego procesu restrukturyzacji wewnętrznej spółki, polegającego na wydzielaniu na bazie majątku spółki samodzielnych podmiotów gospodarczych, oraz stworzyć także możliwość kontynuacji procesu inwestycyjnego;

— zysk za 2000 rok w wysokości 12.489.459,69 złotych podzielony został w następujący sposób: na kapitał zapasowy przeznaczono kwotę 11.696.459,69 złotych, na nagrodę roczną z zysku wraz z obciążeniami dla pracowników – kwotę 500.000,00 złotych, a na zwiększenie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z przeznaczeniem dla osób, które rozwiązały stosunek pracy z Rafinerią Jasło S.A. w związku z przejściem na emeryturę, rentę, zasiłek przedemerytalny i świadczenie przedemerytalne kwotę – kwotę 293.000,00 złotych, przy czym przeznaczenie zysku na kapitał zapasowy miało umożliwić kontynuację już rozpoczętych zadań inwestycyjnych oraz otwarcie nowych zadań, które miały umożliwić spółce unowocześnienie produkcji, rozszerzenie asortymentu oferowanych wyrobów i utrzymanie ich konkurencyjności na rynku;

— zysk za 2001 w wysokości 5.719.340,73 złotych został podzielony w następujący sposób: na kapitał zapasowy z przeznaczeniem na inwestycje przekazano kwotę 5.559.340,73 złotych; na zwiększenie Zakładowego Funduszu Świadczeń Socjalnych z przeznaczeniem dla pracowników Rafinerii Jasło S.A. – kwotę 160.000,00 złotych, przy czym przeznaczenie zysku na kapitał zapasowy miało umożliwić kontynuację już rozpoczętych zadań inwestycyjnych, otwarcie nowych zadań oraz zakup gotowych urządzeń, które pozwolą spółce na dalsze funkcjonowanie poprzez przystosowanie się do drastycznie zmienionych warunków prowadzenia działalności (finansowo– podatkowych) ze względu na wycofanie od dnia 1 lutego 2002 roku systemu ulg podatkowych konieczne były działania mające na celu zmianę profilu produkcyjnego i przekształcenia w kierunku działalności handlowo–produkcyjnej;

— strata za 2002 rok w wysokości 19.259.568,82 złotych została pokryta z kapitału zapasowego spółki;

— zysk za 2003 rok w wysokości 29.576,32 złotych przeznaczony został na kapitał zapasowy.

Mając na uwadze powyższe wielkości, należy pamiętać, iż kapitał zakładowy Rafinerii Jasło S.A. dzieli się na 6.000.000 akcji, zatem ewentualne wypłaty dywidendy przypadające na jedną akcję, choć teoretycznie możliwe, stanowiłyby, jak się wydaje, relatywnie nieduże kwoty, zwłaszcza w zestawieniu z celami inwestycyjnymi Rafinerii Jasło S.A.. Z informacji uzyskanych od Rafinerii Jasło S.A. wynika, że nakłady poniesione przez Rafinerię Jasło S.A. na realizację rzeczowych przedsięwzięć inwestycyjnych wyniosły w kolejnych latach: 1998 rok – 1.971,9 tys. złotych,

1999 rok - 9.159,8 tys. złotych, 2000 rok - 10.762,1 tys. złotych, 2001 rok - 13.459,8 tys. złotych, 2002 rok - 21.146,1 tys. złotych, 2003 rok - 20.406,0 tys. złotych oraz 2004 rok - 11.293,1 tys. złotych.

Z interpelacji Posła Tadeusza Kalenieckiego można wnioskować, iż tylko pracownicy i emeryci Rafinerii Jasło S.A. nie otrzymali dywidendy, przez co zostali pokrzywdzeni. Należy podkreślić, iż dywidenda nie została wypłacona w ogóle w latach 1996-2004, tj. nie tylko pracownicy Rafinerii Jasło S.A. nie otrzymali wypłaty, ale wszyscy pozostali akcjonariusze Rafinerii Jasło S.A., tj. Skarb Państwa i Nafta Polska S.A.

Poseł Tadeusz Kaleniecki wskazuje, iż wielokrotnie podnoszono problematykę akcji pracowniczych. Zgodnie z najlepszą posiadaną wiedzą, opartą o informacje uzyskane z Rafinerii Jasło S.A., należy stwierdzić, iż akcjonariusze mniejszościowi nie składali wniosków o przeznaczenie zysku na wypłatę dywidendy. Składane natomiast były wnioski o wypłatę nagród z zysku. Nagrody takie faktycznie były wypłacane (jak wspomniano powyżej).

W wyniku realizacji postanowień Strategii Rady Ministrów dla przemysłu naftowego w Polsce z dnia 24 września 2002 roku Grupa Lotos S.A. nabyła w dniu 3 lutego 2005 roku 4.800.798 akcji Rafinerii Jasło S.A. stanowiących 80,01% kapitału zakładowego od Nafty Polskiej S.A. i stała się spółką dominującą w stosunku do Rafinerii Jasło S.A. w rozumieniu art. 4 Kodeksu spółek handlowych. Do tego czasu Grupa Lotos S.A. nie miała możliwości wpływu na jakiegokolwiek decyzje dotyczące przeznaczania zysku Rafinerii Jasło S.A. na wypłatę dywidendy.

W roku obrotowym kończącym się w 31 grudnia 2004 roku Rafineria Jasło S.A. osiągnęła zysk w wysokości 5.168.213,99 złotych. Zarząd Rafinerii Jasło S.A. skierował wniosek do Zwyczajnego Walnego Zgromadzenia, pozytywnie oceniony przez Radę Nadzorczą spółki, o podział zysku w następujący sposób: przeznaczenie kwoty 4.568.213,99 złotych na kapitał zapasowy spółki oraz kwoty 600.000,00 złotych na nagrody z zysku wraz z obciążeniami dla pracowników spółki. Przeznaczenie części zysku na kapitał zapasowy wiązać się będzie z realizacją zaplanowanych przedsięwzięć stanowiących kontynuację procesu inwestycyjnego oraz podjęcie nowych zadań inwestycyjnych, ma na celu przygotowywanie spółki do założonego w „Biznesplanie Rafinerii Jasło S.A. na lata 2004 – 2010” zakresu działalności, która związana będzie z szeroko rozumianym przerobem odpadów, a także dostosowywanie istniejącej infrastruktury produkcyjno-technicznej do wymogów stawianych przez Unię Europejską.

W interpelacji Posła Tadeusza Kalenieckiego można odczytać intencję zadośćuczynienia obecnym i byłym pracownikom Rafinerii Jasło S.A. Jednym ze sposobów, jaki proponuje dla tego zadośćuczynienia jest przeliczenie akcji Rafinerii Jasło S.A. na akcje Grupy Lotos S.A.

W dniu 28 kwietnia 2005 roku Komisja Papierów Wartościowych i Giełd dopuściła akcje Grupy Lotos S.A. do obrotu publicznego. Należy podkreślić, iż zgod-

nie z wolą właścicieli Grupy Lotos S.A., tj. Skarbu Państwa i Nafty Polskiej S.A., na podstawie prospektu emisyjnego oferowanych jest 35.000.000 nowych akcji serii B oraz 8.916.000 akcji serii B należących do Nafty Polskiej S.A. Struktura emisji i sprzedaży akcji Grupy Lotos S.A. przewidziana w prospekcie emisyjnym nie zakłada możliwości zamiany akcji Grupy Lotos S.A. na inne akcje, w tym akcje Rafinerii Jasło S.A. Warunkiem zapisu na akcje jest uiszczenie stosownych wpłat na subskrybowane lub kupowane akcje.

Celem Grupy Lotos S.A. jest budowa zintegrowanego pionowo koncernu paliwowego i jego dalszy dynamiczny rozwój. Powodzenie realizacji tego celu w dużym stopniu zależy od umotywowania jej pracowników oraz pracowników spółek od niej zależnych, w tym Rafinerii Jasło S.A. W związku z tym Grupa Lotos S.A. oświadczyła, że jest gotowa podjąć wszelki rozsądny dialog dotyczący poprawy efektywności działania koncernu i związanego z nią współdziałania jego pracowników. Wszelkie takie propozycje i rozmowy muszą być jednak prowadzone przy poszanowaniu przepisów prawa i z uwzględnieniem sytuacji ekonomicznej Grupy Lotos S.A. i jej spółek zależnych oraz potrzeb inwestycyjnych, których zaspokojenie jest nadrzędnym celem dla Spółki.

W powyższym celu pozyskiwane są obecnie środki z publicznej emisji. Pamiętać jednak trzeba, iż cele, których realizacji mają służyć wpływy z emisji, zostały szczegółowo opisane w prospekcie i ich zmiana nie może nastąpić w dowolny sposób.

Aktualnie w świetle planowanego debiutu giełdowego Grupy LOTOS S.A. działająca w strukturze Grupy LOTOS S.A. Rafineria Jasło S.A. ma szanse rozwoju, a tym samym ma szanse na wzrost wartości akcji Spółki.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Zygmunta Jerzego Szymańskiego**

**w sprawie wykładni definicji podmiotu
niebędącego przedsiębiorcą w rozumieniu ustawy
o transporcie drogowym w odniesieniu
do rolników prowadzących
działalność gospodarczą (9830)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Zygmunta Jerzego Szymańskiego Posła na Sejm RP nr SPS-0202-9830/05 z dnia 14 kwietnia 2005 r. w sprawie problemów związanych ze stosowa-

waniem definicji „podmiotu niebędącego przedsiębiorcą” w rozumieniu ustawy z dnia 6 września 2001 r. o transporcie drogowym (Dz. U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2088 z późn. zm.) w odniesieniu do rolników prowadzących działalność gospodarczą, uprzejmie informuję, że zgodnie z art. 3 ust. 2 pkt 3 ustawy o transporcie drogowym do przewozów drogowych wykonywanych przez podmioty niebędące przedsiębiorcami (a więc również przez rolników) stosuje się odpowiednio przepisy ustawy dotyczące niezarobkowego przewozu drogowego (przewozów na potrzeby własne). Przepisy te zwalniają rolników – osoby w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. (Dz. U. z 1998 r. Nr 7, poz. 25 z późn. zm.) o ubezpieczeniu społecznym rolników, które prowadzą działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego – z obowiązku uzyskania zaświadczenia na niezarobkowy przewóz drogowy. Brak jest jednakże normy prawnej, która wyłączałaby, obowiązku uiszczenia przez rolników opłat za przejazd po drogach krajowych. Dlatego też działania Wojewódzkiego Inspektora Transportu Drogowego w Lublinie, o których mowa w przesłanej interpelacji, można uznać za zasadne i znajdujące odzwierciedlenie w obowiązujących i niebudzących wątpliwości przepisach.

Reasumując, nie widzę konieczności zmiany istniejących przepisów dotyczących „podmiotu niebędącego przedsiębiorcą” ze względu na ewentualne problemy z ich wykładnią. Mam nadzieję, że moje wyjaśnienia usatysfakcjonują Pana Posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Witold Górski

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na interpelację posła Aleksandra Szczygły**

**w sprawie zasad określania zdolności
do służby wojskowej żołnierzy uczestniczących
w misjach zagranicznych na przykładzie
Kamila Wawrzyna (9851)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Aleksandra Szczygły w sprawie zasad określenia zdolności do służby wojskowej żołnierzy uczestniczących w misjach zagranicznych, na przykładzie Kamila Wawrzyna (SPS-0202-9851/05), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

St. kpr. Kamil Wawrzyn pełniący służbę w Jednostce Wojskowej Nr 1248 w Bartoszycach został za-

kwalifikowany do służby poza granicami państwa po przeprowadzeniu badań i wystawieniu certyfikatu zdrowia przez 103 Szpital Wojskowy z Przychodnią SPOZ w Olsztynie – certyfikat zdrowia Nr RWD 28/16/177/2004 z dnia 26 marca 2004 r. W tym czasie wojskowe komisje lekarskie nie orzekały w sprawach zdolności lub niezdolności kandydatów do służby poza granicami państwa. Powyższe sprawy zostały objęte właściwością wojskowych komisji lekarskich z dniem 1 lipca 2004 r., tj. z wejściem w życie rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 25 czerwca 2004 r. w sprawie orzekania o zdolności do czynnej służby wojskowej oraz trybu postępowania wojskowych komisji lekarskich w tych sprawach (Dz.U. Nr 151, poz. 1595). Niezależnie od tego, Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w Olsztynie orzeczeniem Nr 1610/3/2004 z dnia 21 czerwca 2004 r. uznała st. kpr. Kamila Wawrzyna za zdolnego do zawodowej służby wojskowej.

Po odbyciu służby poza granicami państwa, zgodnie z § 4 ust. 2 przywołanego rozporządzenia Ministra Obrony Narodowej z dnia 25 czerwca 2004 r. st. kpr. Kamil Wawrzyn został skierowany do Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w Olsztynie. Orzeczeniem Nr 1379/3/2005 z dnia 25 marca 2005 r. Terenowa Wojskowa Komisja Lekarska w Olsztynie uznała st. kpr. Kamila Wawrzyna za czasowo niezdolnego do czynnej służby wojskowej na okres sześciu miesięcy, kategoria B-6, uznając jednocześnie, że rozpoznane schorzenia nie pozostają w związku ze służbą wojskową. Jednocześnie w orzeczeniu Nr 1380/3/2005 z dnia 25 marca 2005 r. komisja uznała go za niezdolnego do zawodowej służby wojskowej.

Od powyższych orzeczeń st. kpr. Kamil Wawrzyn złożył odwołania, podnosząc, że zostały wydane z naruszeniem przepisów prawa.

Odwołania wpłynęły do Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w Warszawie jako orzekającej w drugiej instancji w dniu 20 kwietnia 2005 r. Komisja niezwłocznie wystąpiła do 103 Szpitala Wojskowego z Przychodnią SPOZ w Olsztynie, który wystawił certyfikat zdrowia przed wyjazdem st. kpr. Kamila Wawrzyna do Iraku, o dostarczenie jego wyników badań. Po otrzymaniu kompletnej dokumentacji Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w Warszawie wezwała st. kpr. Kamila Wawrzyna i zleci przeprowadzenie szczegółowych badań i konsultacji, a następnie wyda orzeczenia, które zakończą proces orzeczniczy w administracyjnym toku instancji.

Mając na względzie, że postępowanie w sprawie ustalenia zdolności do służby wojskowej st. kpr. Kamila Wawrzyna jeszcze się nie zakończyło, nie można w chwili obecnej stwierdzić w sposób ostateczny, że zostały naruszone słuszne interesy orzekanego przez niezgodne z prawem działania wojskowych komisji lekarskich. Jednocześnie chciałbym zaznaczyć, że wojskowe komisje lekarskie są organami administracji publicznej działającymi w oparciu o rozporządzenie Ministra Obrony Narodowej z dnia 25 czerwca 2004 r. w sprawie utworzenia wojskowych komisji lekarskich oraz określenia ich siedzib, zasięgu działania i właści-

wości (Dz.U. Nr 151, poz. 1594) i orzekającymi w sprawach zdolności do służby wojskowej w formie decyzji administracyjnych, które podlegają nie tylko kontroli instancyjnej, ale również sądownoadministracyjnej.

Rejonowa Wojskowa Komisja Lekarska w Warszawie, orzekając w drugiej instancji, ma pełne kompetencje do weryfikacji orzeczeń Terenowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w Olsztynie zarówno pod względem merytorycznym, jak również z punktu widzenia ich zgodności z przepisami postępowania. Ponadto, na każde z orzeczeń Rejonowej Wojskowej Komisji Lekarskiej w Warszawie wydane w sprawie zdolności do służby wojskowej przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Przekazując powyższe informacje, żywię nadzieję, iż uzna je Pan Marszałek za wystarczające.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Jerzy Szmajdziński

Warszawa, dnia 11 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Grzegorza Kurczuka**

**w sprawie wniosków o pomoc finansową
na modernizację gospodarstw produkcyjnych
dla hodowców bydła mlecznego (9852)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Grzegorza Kurczuka przekazaną przy piśmie z dnia 19 kwietnia 2005 r., znak SPS-0202-9852/05, w sprawie wniosków o pomoc finansową na modernizację gospodarstw produkcyjnych przez hodowców bydła mlecznego pragnę przekazać następujące informacje.

Pomoc na dostosowanie gospodarstw rolnych do standardów Unii Europejskiej realizowana jest przez Agencję Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa na podstawie przepisów rozporządzenia Rady Ministrów w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na dostosowanie gospodarstw rolnych do standardów Unii Europejskiej objętej planem rozwoju obszarów wiejskich (Dz. U. z 2005 r., Nr 17, poz. 142). Jednym z wymogów tego rozporządzenia jest dołączenie do wniosku, w przypadku dostosowania gospodarstw mleczarskich, zaświadczenia wydanego przez służby weterynaryjne odnośnie do konieczności i zakresu dostosowania takich gospodarstw. Należy przy tym podkreślić, iż działanie to jest skierowane głównie do producentów rolnych niespełniających obecnie wymogów stawianych w przepisach sanitarnych i w efekcie uzyskujących niższe ceny na produkowane mleko. Urządzenia,

jakie proponowane są do sfinansowania, zgodnie z zapisami ww. rozporządzenia, są obecnie podstawowym wyposażeniem większości gospodarstw rolnych współpracujących z wiodącymi zakładami mleczarskimi w naszym kraju. Celem tego wsparcia jest umożliwienie powiększenia tej listy o nowych dostawców spełniających wysokie wymagania sanitarne.

Ze względu na dużą liczbę złożonych wniosków w ramach Działania 6 Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich pt. „Dostosowanie gospodarstw rolnych do standardów Unii Europejskiej” (ponad 73 tys.) oraz kwotę, która przekracza alokację środków PROW dla tego działania, w dniu 15 marca br. wstrzymano nabór tych wniosków przez biura powiatowe ARiMR. W związku z tym nie przewiduje się wprowadzenia zmian do wyżej cytowanego rozporządzenia.

Z poważaniem

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Cepila**

**w sprawie skutków wynikających z obowiązku
płacenia podatku VAT z tytułu umowy zlecenia
(9853)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Pana Marszałka – znak: SPS-0202-9853/05 z dnia 19 kwietnia 2005 r. – przy którym została przesłana interpelacja Pana Posła Józefa Cepila w sprawie skutków wynikających z obowiązku płacenia podatku od towarów i usług z tytułu czynności wykonywanych w ramach umowy zlecenia, uprzejmie informuję:

Ustanowienie określonych regulacji zawartych w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) wynikało z konieczności dostosowania polskich przepisów w zakresie tego podatku do regulacji zawartych w Szóstej Dyrektywie Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów państw członkowskich, dotyczących podatków obrotowych – wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliczona podstawa opodatkowania (77/388/EWG z późn. zm.). Dotyczyło to m.in. określenia kryterium decydującego o uznaniu podmiotu (osoby prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej, osoby fizycznej) za podatnika podatku od towarów i usług, jak też zakresu stosowanych zwolnień czy wyłączeń z opodatkowania tym podatkiem.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 ww. ustawy o podatku od towarów i usług kryterium decydującym o uznaniu podmiotu (osoby prawnej, jednostki organizacyjnej niemającej osobowości prawnej oraz osoby fizycznej) za podatnika podatku od towarów i usług jest samodzielne wykonywanie działalności gospodarczej, zdefiniowanej w art. 15 ust. 2 ww. ustawy, bez względu na cel lub rezultat takiej działalności. Regulacja ta wskazuje, że podatnikami podatku od towarów i usług są podmioty działające samodzielnie na własny rachunek i ryzyko. Dotyczy to zatem również czynności wykonywanych w ramach umów zlecenia. Trzeba jednak wskazać, że szereg czynności wykonywanych w ramach umów zlecenia jest wyłączonych z opodatkowania, co wynika z przepisów określonych w art. 15 ust. 3 ww. ustawy.

Zgodnie z art. 15 ust. 3 pkt 3 ww. ustawy za wykonywaną samodzielnie działalność gospodarczą, w rozumieniu ustawy o podatku od towarów i usług, nie uznaje się czynności, z tytułu których przychody zostały wymienione w art. 13 pkt. 2-8 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.), jeżeli z tytułu wykonania tych czynności osoby te są związane ze zlecającym wykonanie tych czynności prawnymi więzami tworzącymi stosunek prawny pomiędzy zlecającym wykonanie czynności i wykonującym zlecane czynności co do warunków wykonywania tych czynności, wynagrodzenia i odpowiedzialności zlecającego wykonanie tych czynności. Z powyższego wyraźnie wynika, że czynności wykonywane przez osoby fizyczne na podstawie umowy zlecenia nie podlegają opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, jeśli są spełnione łącznie trzy warunki określone przepisem art. 15 ust. 3 pkt 3 ww. ustawy o podatku od towarów i usług.

Nie podlegają również opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług, zgodnie z art. 15 ust. 3 pkt 2 ww. ustawy, czynności wykonywane przez osobę fizyczną na podstawie umowy zlecenia lub innej umowy o świadczenie usług, do której zgodnie z Kodeksem cywilnym stosuje się przepisy dotyczące umowy zlecenia, jeżeli umowa taka jest zawarta z pracodawcą, z którym osoba ta pozostaje w stosunku pracy, lub jeżeli w ramach takiej umowy wykonuje ona pracę na rzecz pracodawcy, z którym pozostaje w stosunku pracy (od 1 czerwca 2005 r. zakłada się jednak zmiany w tym zakresie w związku z ustawą z dnia 21 kwietnia 2005 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o zmianie niektórych innych ustaw).

Abstrahując od tego, że jak to zostało przedstawione powyżej, nie wszystkie czynności wykonywane w ramach umów zlecenia podlegają opodatkowaniu, uważam, że nie można co do zasady odstępować od opodatkowania dlatego, że podmioty, na których ciąży obowiązek podatkowy, nie chcą płacić podatku i dążą do jego unikania. Istotne jest bowiem stworzenie mechanizmów uniemożliwiających unikanie podatku, w tym stworzenie odpowiednich procedur kontrolnych. Trzeba pamiętać, że wpływy z podatku od towarów i usług

stanowią główne źródło dochodów. Wysokość obciążeń podatkowych (stawki podatku) ustala Parlament. Oczywiście że dla zakresu zjawiska unikania płacenia podatków nie bez znaczenia jest wysokość obciążenia podatkowego. Ministerstwo Finansów jest jak najbardziej za podjęciem kroków w kierunku zmniejszenia tych obciążeń. Samo jednak obniżenie stawek podatku wymagałoby znalezienia źródła pokrycia ubytków, jakie powstałyby we wpływach do budżetu. Oznaczałoby to zatem podwyższenie stawek obniżonych podatku.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 11 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Edmunda Borawskiego**

**w sprawie regulacji prawnych dotyczących
postępowania z odpadami mleczarskimi (9856)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo nr SPS-0202-9856/05 z dnia 19 kwietnia 2005r. w sprawie interpelacji Pana Posła Edmunda Borawskiego przedstawiam poniżej wyjaśnienia dotyczące kwalifikowania i postępowania z odpadami mleczarskimi.

I. Kwalifikowanie ubocznych produktów zwierzęcych do odpowiedniej kategorii.

Próbki laboratoryjne przechowalnicze, próbki po ocenie, wyrób w opakowaniach uszkodzonych w produkcji i z magazynów, wyrób zanieczyszczony w procesie produkcji oraz serwatka pozyskana z wyrobów produkowanych z mleka pasteryzowanego mogą być zakwalifikowane jako uboczny produkt zwierzęcy kategorii 3, jeśli spełniają wymogi określone w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 79/2005 z dnia 19 stycznia 2005 r. wykonującego Rozporządzenie (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie wykorzystywania mleka, produktów na bazie mleka i produktów pochodnych mleka, określonych jako surowiec kategorii 3 w tym rozporządzeniu (OJ L 016, 20/01/2005 P. 0046- 0050). Zgodnie z art. 3 ust. 3 ww. rozporządzenia próbki produktów końcowych pobrane w trakcie przechowywania lub w każdej chwili przy wycofaniu z magazynu powinny co najmniej spełniać normy mikrobiologiczne określone w rozdziale I pkt D ust. 10 załącznika VII do rozporządzenia (WE) nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (OJ L 273, 10.10.2002. p. 1-95 z późn. zm.). Materiał taki może być przekazany na cele paszowe odbiorcom w gospodarstwach posiadających zezwolenie i zarejestrowanych w tym celu przez właściwego miejscowo powiatowego lekarza weterynarii.

Próbki mleka surowego, szlam bez obróbki termicznej i popłuczyny, jeśli przeznaczone są do ściętków, kwalifikowane są jako odpad i podlegają wyłącznie przepisom o odpadach.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że szlam (również po obróbce termicznej) zgodnie z definicją z załącznika I, ust. 62 Rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002, a także mleko z pozostałościami antybiotyków lub tzw. substancji hamujących, mogą być zakwalifikowane jako uboczne produkty zwierzęce kategorii 2 zgodnie z art. 5 ust. 1 w.cyt. Rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002.

Jeżeli uboczny produkt zwierzęcy został zanieczyszczony substancjami zabronionymi dyrektywą Rady 96/22/WE z 29 kwietnia 1996 r. dotyczącą zakazu stosowania w gospodarstwach hodowlanych niektórych związków o działaniu hormonalnym, tyreostatycznym i β -agonistycznym i uchylająca dyrektywy 81/602/EWG, 88/146/EWG oraz 88/299/EWG (Dziennik Urzędowy UE L 125, 23/05/1996 P. 0003 – 0009 z późn. zm.), lub pozostałościami substancji zanieczyszczających środowisko lub innymi substancjami wymienionymi w grupie B pkt 3 załącznika I do dyrektywy Rady 96/23/WE z dnia 29 kwietnia 1996 r. w sprawie środków kontroli niektórych substancji i ich pozostałości w żywych zwierzętach oraz produktach zwierzęcych, uchylającej dyrektywy 85/358/EWG i 86/469/EWG oraz decyzje 89/187/EWG i 91/664/EWG (Dziennik Urzędowy UE L 125, 23/05/1996 P. 0010 – 0032), o ile pozostałości te przekraczają dozwolony poziom przewidziany w ustawodawstwie wspólnoty lub, w razie jej braku, w prawie krajowym, wtedy produkt taki zalicza się do ubocznych produktów zwierzęcych kategorii 1.

II. Sposób postępowania.

Uboczne produkty zwierzęce kategorii 3, takie jak mleko, produkty na bazie mleka i produkty pochodne mleka (w tym próbki laboratoryjne przechowalnicze, próbki po ocenie, wyrób zanieczyszczony w procesie produkcji), mogą być przekazane odbiorcy i być wykorzystane na cele paszowe jako materiały kategorii 3, jeżeli nie zachodzą inne okoliczności w zakresie spełniania warunków weterynaryjnych. Jeżeli produkty, łącznie z wodą do mycia, miały kontakt z mlekiem surowym lub pasteryzowanym, przed wykorzystaniem jako materiał paszowy muszą być poddane przynajmniej jednemu ze sposobów obróbki wymienionych w części A załącznika I do rozporządzenia Komisji (WE) nr 79/2005 z dnia 19 stycznia 2005 r. Wprowadzanie mleka, produktów na bazie mleka i produktów pochodnych mleka na tereny przygraniczne wymaga dwustronnych porozumień zainteresowanych państw członkowskich.

W przypadku produktów, łącznie z wodą do mycia, które miały kontakt z mlekiem poddanym jedynie pasteryzacji, a w przypadku serwatki z produktów niepoddanych obróbce cieplnej, zebranej co najmniej 16 godzin po ścięciu się mleka i uzyskaniu pH poniżej 6,0 przed wysyłką, produkty takie mogą być przekazane na cele paszowe do gospodarstw posiadających zezwolenie. Produkty muszą pochodzić z zakładu zatwierdzonego zgodnie z art. 10 Dyrektywy Rady 92/46/EWG z dnia 16 czerwca 1992 r. ustanawiającej przepisy zdro-

wotne dla produkcji i wprowadzania do obrotu surowego mleka, mleka poddanego obróbce termicznej i produktów na bazie mleka (Official Journal L 268, 14/09/1992 P. 0001 – 0032). Mleko, produkty na bazie mleka i produkty pochodne mleka mogą być wykorzystane na cele paszowe jedynie w gospodarstwach posiadających zezwolenie i zarejestrowanych przez właściwego miejscowo powiatowego lekarza weterynarii.

Przechowywanie produktów kategorii 3 wymienionych w interpelacji musi odbywać się w odpowiedniej temperaturze, aby uniknąć ryzyka dla zdrowia zwierząt, w przeznaczonym do tego składzie zatwierdzonym do tego celu zgodnie z art. 11 Rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002.

Oznakowanie pojemników przy transporcie ubocznych produktów zwierzęcych napisem „Kat. 3 nie do spożycia przez ludzi” lub „Kat. 2 nie do spożycia przez zwierzęta” nie jest zgodne z wymogami załącznika nr II do rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002. Uprzejmie informuję, że prawidłowe oznakowanie pojemników powinno uwzględniać kategorię materiału oraz napis:

— w przypadku surowca kategorii 3 sformułowanie: nieprzeznaczone do spożycia przez ludzi;

— w przypadku surowca kategorii 2 (innego niż obornik i treść przewodu pokarmowego) oraz produktów przetworzonych z nich uzyskanych sformułowanie: nieprzeznaczone do spożycia przez zwierzęta.

W Rozporządzeniu (WE) Nr 1774/2002 nie przewiduje się zwrotu rolnikowi materiału kategorii 2 (mleko z zawartością antybiotyków lub substancji hamujących). Całość zagadnień związanych z postępowaniem z materiałem kategorii 2 reguluje art. 5 ust. 2 Rozporządzenia (WE) Nr 1774/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 3 października 2002 r. ustanawiającego przepisy sanitarne dotyczące produktów ubocznych pochodzenia zwierzęcego nieprzeznaczonych do spożycia przez ludzi (OJ L 273, 10.10.2002. p. 1-95 z późn. zm.).

Z poważaniem

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie braku przepisów prawnych
zobowiązujących do udzielania
niepełnosprawnym obywatelom informacji
o prawie do korzystania z przysługujących im
świadczeń (9859)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana posła Wojciecha Szaramy, znak: SPS

– 0202 – 9859/05, przekazaną przy piśmie Ministra Zdrowia z dnia 29 kwietnia 2005 r., znak: MZ – ZPZ – 070 – 921 – 2/BR/05, w sprawie braku przepisów prawnych zobowiązujących do udzielenia niepełnosprawnym obywatelom informacji o prawie korzystania z przysługujących im świadczeń, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

W świetle obecnie obowiązujących norm prawnych, tj. ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych z dnia 27 sierpnia 1997 r. (Dz.U. z 1997 r. Nr 123, poz. 776), powiatowe oraz wojewódzkie zespoły do spraw orzekania o niepełnosprawności nie mają umocowanego w prawie obowiązku informowania osób niepełnosprawnych o prawie do przysługujących im świadczeń.

Pragnę podkreślić jednak, że orzeczenia wydawane przez zespoły orzekające w swej treści zawierają szerokie spektrum informacji na temat ulg i uprawnień przysługujących osobom niepełnosprawnym. Świadczą o tym wybrane wskazania, o których mowa w art. 6b ust. 3 ww. ustawy, które stanowią obligatoryjny element treści orzeczeń, m.in. o spełnianiu przez osobę niepełnosprawną przesłanek określonych w art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. prawo o ruchu drogowym czy też wskazanie stwierdzające, że niepełnosprawność osoby wymaga zamieszkiwania w oddzielnym pokoju na podstawie ustawy o dodatkach mieszkaniowych z dnia 21 czerwca 2001 r.

W trosce o dobro osób niepełnosprawnych, mając na uwadze zalecenia zawarte w § 1 pkt 7 Uchwały Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 1 sierpnia 1997 r. Karta Praw Osób Niepełnosprawnych, podkreślającej prawo osób niepełnosprawnych do zabezpieczenia społecznego uwzględniającego konieczność ponoszenia zwiększonych kosztów wynikających z niepełnosprawności, podjęłam stosowne kroki zmierzające do pilnego zawiadomienia zespołów orzekających o potrzebie informowania osób niepełnosprawnych względem przysługujących im ulg i uprawnień.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Leszek Stanisław Zieliński

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Kazimierza Plocke**

**w sprawie finansowego wsparcia w obszarze
rolnictwa i rybołówstwa po 2006 r. (9862)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną wraz z pismem z dnia 19 kwietnia br., (znak: SPS-0202-9862/05), interpelacją Pana posła Kazimierza Plocke w sprawie finansowego wsparcia w obszarze

rolnictwa i rybołówstwa, przedstawiam następujące wyjaśnienie.

Ad 1. Czy Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi podjął działania w celu przygotowania pakietu pomocy krajowej, w tym kredytów preferencyjnych do akceptacji Komisji Europejskiej?

Zgodnie z postanowieniami przewidzianymi w Aneksie IV, Rozdział 4 Traktatu Akcesyjnego Polska może stosować systemy pomocy i pomoc indywidualną przyznawaną w odniesieniu do działalności związanej z produkcją, przetwarzaniem lub wprowadzeniem na rynek produktów wymienionych w Załączniku I do Traktatu WE, z wyjątkiem produktów rybołówstwa i produktów pochodnych, stosowanych w nowych państwach członkowskich przed dniem przystąpienia i nadal stosowanych po tym dniu, pod warunkiem, że o środkach pomocowych Komisja została powiadomiona w ciągu czterech miesięcy od dnia przystąpienia. Powyższe środki pomocowe uznaje się za „istniejącą” pomoc w rozumieniu artykułu 88 ust. 1 Traktatu WE do końca trzeciego roku od dnia przystąpienia.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi przedłożył Komisji Europejskiej następujące formy pomocy państwa:

— Załącznik I – Dopłaty do oprocentowania kredytów inwestycyjnych w rolnictwie, przetwórstwie rolno-spożywczym i usługach dla rolnictwa,

— Załącznik Ia – linia kredytowa: kredyt na realizację przedsięwzięć inwestycyjnych w rolnictwie, przetwórstwie rolno-spożywczym i usługach dla rolnictwa,

— Załącznik Ib – linia kredytowa: kredyt na realizację przedsięwzięć inwestycyjnych w rolnictwie w zakresie nowych technologii produkcji, zapewniających wysoką jakość produktu,

— Załącznik Ic – linia kredytowa; kredyt na zakup gruntów rolnych,

— Załącznik Id - linia kredytowa: kredyt na zakup nieruchomości rolnych przeznaczonych na utworzenie lub urządzenie gospodarstwa rodzinnego,

— Załącznik Ie – linia kredytowa: kredyt na utworzenie lub urządzenie gospodarstw rolnych przez osoby, które nie przekroczyły 40. roku życia,

— Załącznik If – linia kredytowa: kredyt w ramach „Branżowego programu wspólnego użytkowania maszyn i urządzeń rolniczych”,

— Załącznik Ig – linia kredytowa: kredyt w ramach „Branżowego programu restrukturyzacji przetwórstwa ziemniaka na skrobię w Polsce”,

— Załącznik Ih – linia kredytowa: kredyt w ramach „Programu wspierania restrukturyzacji i modernizacji przemysłu mięsnego i przetwórstwa jaj w Polsce”,

— Załącznik Ii – linia kredytowa: kredyt w ramach „Branżowego programu mleczarskiego”,

— Załącznik Ij – linia kredytowa: kredyt w ramach „Branżowego programu wspierania restrukturyzacji i modernizacji przemysłu utylizacyjnego w Polsce”,

— Załącznik Ik – linia kredytowa: kredyt na utworzenie lub urządzenie gospodarstwa rolnego w ramach realizacji zaakceptowanego przez Ministrów Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej oraz Finansów pro-

gramu osadnictwa rolniczego na gruntach Skarbu Państwa,

— Załącznik II – linia kredytowa: kredyt na realizację przedsięwzięć inwestycyjnych w rolnictwie, przetwórstwie rolno-spożywczym i usługach dla rolnictwa przez grupy producentów rolnych powstałe na mocy ustawy z dnia 15 września 2000 r. o grupach producentów rolnych i ich związkach oraz o zmianie innych ustaw (Dz. U. Nr 88, poz. 983),

— Załącznik II – Udzielanie gwarancji i poręczeń spłaty kredytów inwestycyjnych w rolnictwie i przetwórstwie rolno-spożywczym,

— Załącznik III – Udzielanie gwarancji i poręczeń spłaty kredytów na wznowienie produkcji w gospodarstwach rolnych i działach specjalnych produkcji rolnej znajdujących się na obszarach dotkniętych klęską suszy, gradobiciem, nadmiernych opadów atmosferycznych, powodzi, huraganu, pożaru, plagi gryzoni lub osuwisk ziemi,

— Załącznik IV – Dofinansowanie realizacji programów hodowlanych w Spółkach Agencji Nieruchomości Rolnych,

— Załącznik V – Sprzedaż mienia Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa przy rozłożeniu na raty ceny sprzedaży z zastosowaniem preferencyjnego oprocentowania,

— Załącznik VI – Ulgi i zwolnienia w płatnościach z tytułu dzierżawy lub sprzedaży mienia Zasobu Własności Rolnej Skarbu Państwa,

— Załącznik VII – Poręczenia i gwarancje kredytowe udzielane przez Agencję Nieruchomości Rolnych w ramach prowadzonej działalności oraz na zabezpieczenie spłaty kredytów z przeznaczeniem na nabycie nieruchomości rolnej, która wejdzie w skład gospodarstwa rodzinnego,

— Załącznik VIIa – Dotacje na dofinansowanie kosztów postępu biologicznego w produkcji zwierzęcej,

— Załącznik VIIb - Dotacje na dofinansowanie kosztów postępu biologicznego w produkcji roślinnej,

— Załącznik VIII – dotacje na dofinansowanie kosztów ochrony roślin,

— Załącznik IX – Dotacje na dofinansowanie kosztów rolnictwa ekologicznego,

— Załącznik X – Dotacje na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt,

— Załącznik XI – Utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych i szczegółowych,

— Załącznik XIa – Zakończenie inwestycji z zakresu melioracji rozpoczętych przed wdrażaniem SPO „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich”,

— Załącznik XII – Wspieranie promocji artykułów rolnych,

— Załącznik XIII – Wspieranie badań naukowych i wdrażanie ich wyników w rolnictwie i przetwórstwie rolno-spożywczym,

— Załącznik XVI – Dopłaty do oleju napędowego w formie bonów paliwowych,

— Załącznik XVII – Ulgi inwestycyjne i zwolnienia od podatku rolnego,

— Załącznik XVIII – Zwolnienia od podatku od nieruchomości,

— Załącznik XIX – Dopłaty do oprocentowania kredytów klęskowych,

— Załącznik XX – Dopłaty do oprocentowania kredytów na zakup rzeczowych środków do produkcji rolnej,

— Załącznik XXI – Dopłaty do oprocentowania kredytów na skup i przechowywanie płodów rolnych,

— Załącznik XXII – Dopłaty do oprocentowania kredytów na zakup i przechowywanie sezonowych nadwyżek,

— Załącznik XXIII – Renty strukturalne w rolnictwie,

— Załącznik XXIV – Zalesianie użytków rolnych V i VI klasy bonitacyjnej,

— Załącznik XXV – Pomoc finansowana dla grup producentów rolnych,

— Załącznik XXVI – Dopłaty do oprocentowania kredytów na tworzenie nowych miejsc pracy dla mieszkańców wsi (kredyty udzielane do 30.04.2004 r.),

— Załącznik XXVII – Dopłaty do oprocentowania kredytów na rozpoczęcie lub zwiększenie produkcji w posiadanej bazie produkcyjnej (kredyty udzielane do 30.04.2004 r.),

— Załącznik XXVIII – Dotacje dla podmiotów zajmujących się zbieraniem zwłok padłych przeżuwaaczy i świń, przetwarzaniem, transportem oraz spalaniem mączek wyprodukowanych z tych zwłok,

— Załącznik XXIX – Poręczenia spłaty kredytów studenckich udzielanych studentom zamieszkałym na obszarach wiejskich,

— Załącznik XXX – Dopłaty do oprocentowania kredytów w ramach pozostałych linii kredytowych,

— Załącznik XXXI – Inwestycje proekologiczne w gospodarstwach rolnych służących prawidłowemu zagospodarowaniu odchodów zwierzęcych – NFOŚiGW,

— Załącznik XXXII – pomoc regionalna udzielana w specjalnych strefach ekonomicznych przedsiębiorcom prowadzącym działalność związaną z produkcją i przetworzeniem produktów sektora rolnictwa,

— Załącznik XXXIII – Umarzanie w całości lub w części, rozkładanie na raty lub odraczanie terminu spłaty wierzytelności powstałych ze środków byłego Funduszu Restrukturyzacji i Oddłużenia Rolnictwa,

— Załącznik XXXIV – Pomoc w spłacie preferencyjnych pożyczek i kredytów udzielonych na inwestycje z zakresu ochrony środowiska przed 30 kwietnia 2004 r. – NFOŚiGW,

— Załącznik XXXV – Ulgi, odroczenia, umorzenia i zwolnienia od podatku rolnego i od podatku od nieruchomości,

— Załącznik XXXVI – Wspomaganie edukacji młodzieży wiejskiej,

— Załącznik XXXVII – Program zwiększania leśności kraju – WFOŚiGW,

— Załącznik XXXVIII – Dotacja na regeneracyjne wapnowanie gruntów rolnych – WFOŚiGW,

— Załącznik XXXIX – Dotacja na realizację programu modernizacji opryskiwaczy polowych służą-

cych do wykonywania zabiegów ochrony roślin uprawnych – WFOŚiGW Wrocław,

— Załącznik XL – Inwestycje proekologiczne służące prawidłowemu zagospodarowaniu odchodów zwierzęcych – WFOŚiGW Toruń,

— Załącznik XLI – Inwestycje proekologiczne w gospodarstwach rolnych służące prawidłowemu zagospodarowaniu odchodów zwierzęcych – WFOŚiGW Zielona Góra,

— Załącznik XLII – Modernizacja i kalibracja ciągnikowej aparatury ochrony roślin – WFOŚiGW Łódź,

— Załącznik XLIII – Program ograniczania zanieczyszczeń środowiska składnikami nawozowymi pochodzenia zwierzęcego w województwie mazowieckim – WFOŚiGW Warszawa,

— Załącznik XLIV – Kredyty preferencyjne na zadania związane z ochroną środowiska – WFOŚiGW Opole,

— Załącznik XLV – Inwestycje proekologiczne wód powierzchniowych przed skażeniami pochodzącymi z rolnictwa – WFOŚiGW Białystok,

— Załącznik XLVI – Inwestycje proekologiczne w gospodarstwach rolnych służące prawidłowemu zagospodarowaniu odchodów zwierzęcych – WFOŚiGW Gdańsk,

— Załącznik XLVII – Inwestycje proekologiczne w gospodarstwach rolnych służące osiągnięciu sprawności technicznej opryskiwaczy polowych i sadowniczych – WFOŚiGW Gdańsk,

— Załącznik XLVIII – Pomoc na ochronę środowiska w sektorze rolnictwa – WFOŚiGW Katowice,

— Załącznik XLIX – Wspieranie przedsięwzięć ograniczających oddziaływanie działalności rolniczej na środowisko naturalne Warmii i Mazur – WFOŚiGW Olsztyn,

— Załącznik L – Inwestycje proekologiczne zapobiegające zanieczyszczeniu wód związkami azotu ze źródeł rolniczych na obszarach wiejskich – WFOŚiGW Poznań,

— Załącznik LI – Inwestycje proekologiczne wód podziemnych i powierzchniowych przed skażeniami pochodzącymi z rolnictwa – WFOŚiGW Szczecin.

Ad 2. Czy rząd będzie czynił starania dla utrzymania kredytów preferencyjnych na funkcjonowanie rybołówstwa i działań inwestycyjnych w gospodarstwach rolnych oraz jakie w tym względzie będą obowiązywać zasady?

Uprzejmie informuje, że Rząd Polski czyni starania dla wznowienia udzielania kredytów preferencyjnych na funkcjonowanie rybactwa i rybołówstwa. Trwają prace nad dostosowaniem „Branżowego Programu rozwoju Rybołówstwa w Polsce na lata 2000-2006 BR-12” (w ramach którego kredyty nie są udzielane od 1 maja 2004 roku) do wymogów zgodności tej pomocy z zasadami wspólnego rynku, stosownie do uwag zgłoszonych przez KE.

Pomoc przyznawana w ramach BR-12:

— może być jedynie uzupełnieniem działań realizowanych w związku z Sektorowym Programem Ope-

racyjnym „Rybołówstwo i przetwórstwo ryb” w ramach funduszu FIGG;

— dla branży przetwórczej nie może obejmować inwestycji w przetwórstwie produktów rybołówstwa i akwakultury, przeznaczonych do celów innych niż spożycie przez ludzi.

Od 1 listopada 2004 r. pomoc państwa może być dokonywana według zasad zawartych w nowych Wytocznych dla celów analizy pomocy państwa dla rybołówstwa i akwakultury oraz Rozporządzenia Komisji (WE) 1595/2004 r. z dnia 8 września 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i art. 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy państwa dla małych i średnich przedsiębiorstw prowadzących działalność związaną z produkcją, przetwórstwem i obrotem produktami rybołówstwa.

Ww. rozporządzenie przewiduje pomoc:

- na promocję i reklamę produktów rybołówstwa,
- dla grup producentów,
- na ochronę i rozwój zasobów wodnych,
- na działania innowacyjne i pomoc techniczną,
- na infrastrukturę portową,
- na złomowanie statków rybackich,
- na niektóre działania społeczno-ekonomiczne,
- na inwestycje w dziedzinie przetwórstwa i obrotu produktami rybnymi,
- na inwestycje w zakresie akwakultury i rybołówstwa śródlądowego.

Rozporządzenie Komisji (WE) 1595/2004 będzie stosowane do 31 grudnia 2006 roku.

W okresie programowania 2007-2013 udzielanie pomocy państwa będzie uzależnione od stosownych regulacji UE. Trwają prace nad ostatecznym kształtem rozporządzenia ustalającego Europejski Fundusz Rybołówstwa, od czego również zależy ewentualny zakres dalszej pomocy państwa w sektorze rybołówstwa. Po 2006 r. działania interwencyjne na rynku rybnym, wynikające z rozporządzenia Rady (WE) 104/2000 z dnia 17 grudnia 1999 r. w sprawie wspólnej organizacji rynków produktów rybołówstwa i akwakultury, będą finansowane zgodnie z planowanym funduszem, który będzie kontynuacją Europejskiego Funduszu Orientacji i Gwarancji Rolnej.

Ad 3. Z jakich instrumentów finansowych będą mogli korzystać rolnicy, aby do 2008 roku dostosować swoje gospodarstwa do unijnych norm w zakresie ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt gospodarskich?

Polska w okresie przedakcesyjnym, w ramach dostosowań prawa krajowego do *acquis communautaire*, przyjęła szereg przepisów dotyczących standardów w zakresie higieny produkcji rolnej, ochrony środowiska i dobrostanu. Te zmiany prawne obligują rolników do podjęcia szeregu działań dostosowawczych, które związane są z koniecznością poniesienia wydatków inwestycyjnych.

Już w okresie przedakcesyjnym inwestycje o charakterze dostosowawczym mogły być wspierane m.in. przez kredyty preferencyjne lub program SAPARD.

Po akcesji polskie rolnictwo uzyskało dostęp do środków wspólnotowych przeznaczonych na rozwój rolnictwa i obszarów wiejskich. Część tych środków może zostać przeznaczona na inwestycje związane

z poprawą wyposażenia gospodarstw rolnych w urządzenia niezbędne z punktu widzenia istniejących wymagań w zakresie higieny, ochrony środowiska i dobrostanu zwierząt.

W ramach Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich wdrażane jest działanie „Dostosowanie gospodarstw rolnych do standardów Unii Europejskiej”. Warunki udzielania pomocy w ramach tego działania określa rozporządzenie Rady Ministrów w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na dostosowanie gospodarstw rolnych do standardów Unii Europejskiej objętej Planem Rozwoju Obszarów Wiejskich (Dz.U. 2005 Nr 17, poz. 142). W ramach tego działania udzielana jest pomoc finansowa przeznaczona na następujące rodzaje inwestycji:

- wyposażanie gospodarstw w urządzenia do składowania nawozów naturalnych (ochrona środowiska);
- poprawa higieny produkcji w gospodarstwach produkujących mleko – wyposażenie gospodarstw w urządzenia do doju, schładzania mleka, system zaopatrzenia w wodę, oraz modernizacja pomieszczeń, w których przeprowadzany jest dój;
- dostosowanie ferm kur niosek do wymagań w zakresie warunków utrzymania zwierząt – wymiana lub odpowiednie wyposażenie klatek.

Pomoc ta udzielana jest w formie płatności ryczałtowych, w wysokościach określonych w ww. rozporządzeniu, zależnie od rodzaju i skali planowanej inwestycji. Łącznie na realizację tego działania przeznaczono środki w wysokości 243, 4 mln euro.

Wdrażanie tego działania rozpoczęto dnia 1 lutego 2005 r.; do dnia 15 marca 2005 r. napłynęło ponad 73 000 wniosków, co spowodowało konieczność zamknięcia dalszego naboru ze względu na wyczerpanie dostępnych kwot.

Projekty kompleksowe, zawierające w sobie element dostosowań do nowo wprowadzonych standardów i poprawy warunków ochrony środowiska, higieny i dobrostanu zwierząt, mogą być także realizowane w ramach działania „Inwestycje w gospodarstwach rolnych” Sektorowego Programu Operacyjnego (SPO) „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich, 2004-2006”. Działanie to przewiduje współfinansowanie (w skali od 50 do 65% kosztów kwalifikowalnych inwestycji) projektów związanych z szeroko rozumianą modernizacją gospodarstw rolnych. Szczegółowe warunki udzielania pomocy w ramach tego działania określa Uzupełnienie Programu, przyjęte rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz.U. z 2004 r. Nr 197, poz. 2032 oraz Dz.U. z 2004 r. Nr 207, poz. 2117). Łączny budżet działania wynosi 603,92 mln euro, co według wstępnych szacunków pozwoli na realizację około 17 000 projektów.

Obecnie Polska uczestniczy w pracach nad projektem Rozporządzenia Rady (WE) w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Rolnego Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW), które określi zasady pomocy wspólnotowej w następnym okresie programowania, tj. w latach 2007 – 2013.

Podobnie jak obecnie, możliwe będzie wprowadzenie w ramach owego programu operacyjnego instrumentu wsparcia inwestycji w gospodarstwach rolnych. Działania takie mogłyby obejmować także inwestycje związane z poprawą warunków produkcji z punktu widzenia higieny i bezpieczeństwa żywności, ochrony środowiska i warunków utrzymania zwierząt.

Zgodnie z założeniami projektu rozporządzenia możliwe byłoby wprowadzenie także instrumentu wsparcia dostosowań do nowo wprowadzonych (obowiązujących od nie więcej niż 5 lat) standardów, przy czym pomoc taka nie byłaby przyznawana w wysokości zależnej od kosztów wykonania inwestycji tylko w formie ryczałtu mającego na celu wsparcie przeprowadzenia dostosowań niezbędnych do spełnienia nowo wprowadzonych standardów.

Ad 4. Jakie będą możliwości wsparcia finansowego młodych rolników po 2006 r., z jakich instrumentów będą mogli korzystać?

Na podstawie przepisów projektu Rozporządzenia Rady (WE) w sprawie wsparcia rozwoju obszarów wiejskich z Europejskiego Funduszu Rolnego Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) planowana jest kontynuacja obecnie wdrażanego w ramach SPO „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich, 2004-2006” działania „Ułatwianie startu młodym rolnikom”. Młodym rolnikiem może zostać osoba, która nie przekroczyła 40. roku życia, po raz pierwszy przejęła gospodarstwo rolne i posiada odpowiednie kwalifikacje zawodowe. Pomoc finansowa miałaby postać premii, przy czym planowane jest wprowadzenie wymogu przedłożenia biznesplanu pokazującego dalszy rozwój funkcji rolniczych gospodarstwa rolnego.

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej

w sprawie przyznania środków finansowych
na budowę obwodnicy północnej miasta Rzeszowa
(9863)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Poseł Marii Zbyrowskiej, nadesłanej przy piśmie SPS-0202-8963/5 z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie przyznania środków finansowych na budowę Północnej Obwodnicy Miasta Rzeszowa, uprzejmie informuję:

1. Trasa planowanej do realizacji przez Generalną Dyрекcję Dróg Krajowych i Autostrad Północnej Obwodnicy Miasta Rzeszowa stanowi fragment przyszłej

drogi ekspresowej S-19, na odcinku Stobierna węzeł A-4 Rzeszów Wschodni – węzeł A-4 Rzeszów Centralny, a także pokrywa się częściowo z autostradą A-4. Zakres robót obejmuje budowę nowego odcinka drogi o długości ok. 13,4 km kosztem 170 mln zł.

2. Ministerstwo Infrastruktury nie ma możliwości prawnych ani finansowych przekazać do Oddziału GDDKiA w Rzeszowie środków finansowych na realizację Północnej Obwodnicy Miasta. Środki na takie cele określane są w ustawie budżetowej na dany rok i dysponuje nimi Generalna Dyrekcja. Mogę tylko dodać, że do chwili obecnej wykupiono już 100% działek w obrębie stanowisk archeologicznych za kwotę 8,1 mln zł, a w br. Oddział w Rzeszowie uzyskał na ten cel kwotę 7,0 mln zł oraz dodatkowo 3,3 mln zł na ratownicze badania archeologiczne. Prowadzony jest również wykup nieruchomości na odcinku S-19 pokrywającym się z przebiegiem autostrady A-4, tj. od węzła Rzeszów Zachodni do węzła Rzeszów Centralny.

3. Odnosnie do terminu rozpoczęcia inwestycji GDDKiA w bieżącym roku przeprowadzi przetarg na opracowanie zarówno projektu budowlanego, jak i wykonawczego Północnej Obwodnicy Rzeszowa z terminem wykonania do końca 2006 r. i planuje uzyskanie pozwolenia na budowę odcinka obwodnicy od węzła Rzeszów Zachodni do węzła Rzeszów Centralny na przełomie 2006-2007 r.

4. W dniu 26 kwietnia br. Minister Infrastruktury podpisał umowę z Prezydentem Rzeszowa o dofinansowanie w ramach Sektorowego Programu Operacyjnego Transport na lata 2004-2006 projektu Przebudowa ulic Rzeszowa w ciągu drogi krajowej nr 4 – dostosowanie do wymogów Unii Europejskiej na kwotę 42.873.750,00 zł.

Jak wynika z podejmowanych działań, plan przygotowań do budowy Północnej Obwodnicy Rzeszowa jest konsekwentnie realizowany przez GDDKiA, nie powodując zagrożeń dla pomyślnego wykonania tego poważnego przedsięwzięcia.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

ministra gospodarki i pracy
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła
Wojciecha Szczęsnego Zarzyckiego

w sprawie uruchomienia stypendiów unijnych
przeznaczonych dla młodzieży wiejskiej (9867)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posła Wojciecha Zarzyckiego, znak: SPS-0202-9867/05, odnośnie do realizacji programów stypendial-

nych w ramach działania 2.2 „Wyrównywanie szans edukacyjnych poprzez programy stypendialne” II Priorytetu ZPORR, pragnę udzielić następujących wyjaśnień.

W odniesieniu do kwestii uruchomienia wypłat stypendiów w regionach informuję, iż projekty typu I „Wspieranie rozwoju edukacyjnego młodzieży wiejskiej”, w ramach których przyznawane są stypendia uczniom, współfinansowane są ze środków będących w gestii Ministra Edukacji Narodowej i Sportu. Minister Gospodarki i Pracy zapewnia współfinansowanie jedynie dla projektów typu II „Wspieranie rozwoju edukacyjnego studentów”. Z informacji uzyskanych od MENiS wynika jednak, iż środki na wypłatę stypendiów dla uczniów zostały już przekazane do dyspozycji Wojewodów.

W nawiązaniu do kwestii wyboru projektów do realizacji w drodze konkursu pragnę poinformować, iż procedura taka została przyjęta na poziomie zapisów programu, będącego załącznikiem do Rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 1 lipca 2004 r. w sprawie przyjęcia Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego 2004-2006. Zapisy Programu były przedmiotem konsultacji i na ich etapie nie zgłoszono uwag do zaproponowanej procedury wyboru projektów. Ponadto pragnę podkreślić, iż środki na realizację działań w zakresie wzmocnienia potencjału regionalnych zasobów ludzkich w ramach ZPORR zostały podzielone na poszczególne regiony, a nie powiaty. Sposób podziału środków na województwa jest kontynuacją algorytmu zastosowanego w pracach nad Narodową Strategią Rozwoju Regionalnego oraz w Programie Wsparcia na lata 2000-2003, z uwzględnieniem aktualnych danych statystycznych niezbędnych do jego przygotowania. Aby umożliwić wszystkim uprawnionym powiatom skorzystanie z pomocy stypendialnej, województwa podejmowały decyzje o podziale środków przeznaczonych na całe działanie 2.2 na poszczególne powiaty według przyjętego przez siebie algorytmu.

W odniesieniu do kwestii formy przekazywania stypendium pragnę poinformować, iż zapisy w ramach działania 2.2 w odniesieniu do zasad wypłacania stypendiów uczniom zostały określone przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu. Przy wyborze formy wypłaty stypendiów dla uczniów należało uwzględnić specyfikę tej grupy docelowej. Uczniowie, do których skierowane jest wsparcie stypendialne, funkcjonują w rodzinach znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej. Budżety rodzin ubogich uwzględniają przede wszystkim potrzeby, których zaspokojenie nie może być odłożone w czasie. Z dużym prawdopodobieństwem można stwierdzić, że rodziny te, otrzymując pieniądze na zaspokojenie potrzeb edukacyjnych dziecka, przeznaczają je na bieżącą konsumpcję. Należy podkreślić, iż programy stypendialne w ramach działania 2.2 mają charakter edukacyjny, wobec czego nie należy ich utożsamiać z formą pomocy socjalnej. Środki przyznane w ramach stypendium przeznaczone są na pokrycie wydatków umożliwiających uczniom udział w procesie dy-

daktycznym realizowanym przez szkołę, nie służą natomiast zaspokojeniu bieżących potrzeb rodziny ucznia.

Ponadto należy pamiętać, iż obecnie obok formy refundacji przyjęto przekazywanie stypendiów w formie rzeczowej. Oznacza to, iż w przypadku braku możliwości sfinansowania przez ucznia wydatków związanych z pobieraniem nauki, po to, by potem móc ubiegać się o ich refundację, możliwe jest przekazywanie stypendiów w formie rzeczowej (np. zakup podręczników przez powiat jako organ prowadzący szkołę).

W odniesieniu do kwestii listy wydatków kwalifikujących się do refundacji w ramach działania 2.2, na poziomie Uzupelnienia ZPORR zostały zidentyfikowane kategorie wydatków do refundacji w ramach działania 2.2. Obok wydatków na pomoc stricte naukową (np. zakup podręczników, słowników), dopuszczono również finansowanie wydatków ułatwiających uczestnictwo w procesie dydaktycznym, tj. wyżywienie, zakwaterowanie, dojazdy do szkoły, opłaty za czesne, oraz wprowadzono kategorię „innych kosztów obligatoryjnie wymaganych przez szkołę”. W związku z faktem, iż potrzeby na poziomie Beneficjentów Ostatecznych działania 2.2 (tj. uczniów szkół ponadgimnazjalnych), zaspokajane w ramach otrzymywanego stypendium, są bardzo zróżnicowane, dopuszczono uszczegółowienie tej kategorii w przygotowywanym przez organy prowadzące szkoły Regulaminie przyznawania stypendiów. Dzięki temu możliwe jest dostosowanie listy wydatków kwalifikujących się do refundacji do sytuacji panującej w danym województwie.

W nawiązaniu do kwestii skomplikowanej procedury rozliczeniowej pragnę poinformować, iż zgodnie z ogólnymi zasadami systemu wdrażania funduszy strukturalnych konieczne jest odpowiednie dokumentowanie ponoszonych wydatków, a następnie przedstawianie właściwych dokumentów instytucjom odpowiedzialnym za nadzór nad prawidłowością wdrażania działania.

Pragnę nadmienić, iż procedury w ramach działania 2.2 stale podlegają weryfikacji w związku ze zgłaszanymi problemami i postulatami zmian. Propozycje zmian są konsultowane, następnie poddawane pod obrady Komitetu Monitorującego ZPORR, a po ich aprobacie – wprowadzane do Uzupelnienia Programu.

Wychodząc naprzeciw oczekiwaniom regionów w kwestii modyfikacji form wypłaty stypendiów uczniom, na najbliższym posiedzeniu Komitetu Monitorującego ZPORR 12 maja br. planuje się wprowadzenie zaliczkowej formy wypłaty stypendiów. Będzie to, obok formy refundacji i formy rzeczowej, kolejna forma przekazywania wsparcia uczniom. System zaliczkowy polegać będzie na przekazywaniu stypendium uczniowi w transzach. W związku z propozycją wprowadzenia takiej formy wypłaty stypendium planuje się również zmianę zapisu dotyczącego „innych kosztów obligatoryjnie wymaganych przez szkołę” na zapis „Inne koszty związane z pobieraniem nauki, określone przez Dyrektora szkoły, o ile Regulamin przyznawania stypendiów przewiduje taką pozycję wydatku. Wydatki te zostaną określone przez Dyrektora szkoły w formie zarządze-

nia". Pozwoli to na rozszerzenie katalogu wydatków, które nie są wydatkami obligatoryjnymi, ale są nadal związane z udziałem w procesie dydaktycznym i wyrównywaniem szans edukacyjnych, oraz pozwoli na indywidualne określenie przez każdą szkołę katalogu wydatków, które mogą być ponoszone przez uczniów w związku z pobieraniem nauki, dostosowanego do potrzeb uczniów danej szkoły.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 11 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Jana Tomaka**

**w sprawie prywatyzacji firmy Zelmer SA
w Rzeszowie (9868)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację (SPS-0202-9868/05) zgłoszoną przez Pana Posła Jana Walentego Tomaka w sprawie prywatyzacji spółki ZELMER S.A. z siedzibą w Rzeszowie w załączeniu przekazuję stosowne wyjaśnienia dotyczące tej prywatyzacji:

1) Wybór doradcy w procesie prywatyzacji przedmiotowej Spółki przeprowadzony został zgodnie z postanowieniami obowiązującej wówczas ustawy z 10 czerwca 1994 roku o zamówieniach publicznych (Dz. U. Nr 72, poz. 664 ze zm.). Przetarg nieograniczony przeprowadzono zgodnie z podstawową zasadą zamówień publicznych dotyczącą traktowania na równych prawach wszystkich podmiotów ubiegających się o zamówienie publiczne oraz udzielenia zamówienia w sposób gwarantujący zachowanie uczciwej konkurencji. Zgodnie z ww. ustawą jako najkorzystniejszą definiuje się ofertę o najniższej cenie lub najkorzystniejszym bilansie ceny i innych kryteriów odnoszących się do przedmiotu zamówienia. Jednocześnie ustawa nakazuje zachowanie warunków uczciwej konkurencji poprzez określenie przedmiotu zamówienia za pomocą obiektywnych cech technicznych i jakościowych. Wobec powyższego określenie np. doświadczenia oferenta, jako kryterium oceny ofert w świetle przywołanych przepisów, jest niedopuszczalne.

Działając zgodnie z przepisami ustawy o zamówieniach publicznych ustalono następujące kryteria wyboru ofert:

- koncepcja realizacji przedmiotu zamówienia, tj. propozycja strategii i struktury zbycia akcji Spółki – 40 pkt.,
- harmonogram – 15 pkt.,
- cena – 45 pkt.

Z uwagi na powyższe konsorcjum w składzie BAA Polska Sp. z o.o. oraz Dom Maklerski BZ WBK S.A.,

oferujące cenę niższą od pozostałych oferentów, uzyskało znaczną przewagę punktową nad pozostałymi oferentami (punktacja cenowa oferentów - BAA 45 pkt., Frąckowiak i Wspólnicy – 37,56 pkt., BRE – 20,26 pkt.), która w konsekwencji w znaczący sposób wpłynęła na rozstrzygnięcie przetargu.

2) Nawiązując do podniesionego problemu wysokości wyceny ZELMER S.A., pragnę zaznaczyć, iż wycena Spółki sporządzona została zgodnie z zapisami rozporządzenia Rady Ministrów z 3 czerwca 1997 roku w sprawie zakresu analizy spółki oraz przedsiębiorstwa państwowego, sposobu jej zlecenia, opracowania, odbioru i finansowania oraz warunków, w razie spełnienia których można odstąpić od opracowania analizy (Dz. U. Nr 64, poz. 408 ze zm.) w oparciu o następujące metody:

— metodę zdyskontowanych przyszłych strumieni pieniężnych,

— metodę wartości skorygowanej aktywów netto poprzedzoną określeniem bilansowej wartości aktywów netto,

— metodę porównawczą.

Do oszacowania wartości znaku towarowego Spółki przyjęto następującą metodologię:

— zastosowano podejście dochodowe bazujące na dyskontowaniu części zysku osiąganego na sprzedaży wyrobu opatrzonoego wycenianym znakiem towarowym,

— dla celów wyceny przyjęto, że przewidywana wielkość i wartość sprzedaży osiągnięta przez Spółkę w latach 2004 – 2008 odpowiadać będzie założeniom przyjętym w wycenie dochodowej Spółki,

— dla potrzeb wyceny przyjęto udział wartości znaku towarowego w wypracowanym zysku na poziomie 10%, zaś stopę dyskonta na poziomie 10% i 12%.

Nie znając metody wyceny znaku towarowego dokonanej przez „Rzeczpospolitą”, Ministerstwo Skarbu Państwa nie może zweryfikować podanej przez dziennikarzy kwoty.

Bezpośrednio przed rozpoczęciem oferty publicznej niezależni analitycy Domu Maklerskiego BZ WBK S.A. sporządzili raport analityczny dotyczący wartości Spółki, zgodnie z którym wartość jednej akcji Spółki, wycenionej metodą DCF, wynosiła 13,20 zł, co daje kwotę 200 640 000 zł za 100% akcji. Jednocześnie należy zaznaczyć, że sporządzona wycena opierała się na istniejących założeniach Zarządu oraz wnioskach analitycznych dotyczących planowanej sprzedaży i jej dynamiki, jak również wielkości sprzedaży krajowej i eksportowej oraz planowanych nakładów inwestycyjnych i kosztów funkcjonowania Spółki.

Zdaniem Doradcy MSP podstawą rachunku „rzetelnej wartości rynkowej” ZELMER S.A. powinna być wartość oparta na metodzie dochodowej, która bazuje na założeniu, że z punktu widzenia kupującego wartością Spółki jest głównie zdolność do generowania dochodu.

Bezsprzecznie duży wpływ na kształtowanie się notowań akcji ZELMER S.A. miał również fakt spodziewanych przez rynek finansowy efektów uczestnictwa funduszy Enterprise Investor w planowanej ofer-

cie publicznej i spodziewanego wzrostu wartości Spółki w najbliższych trzech latach. Kolejnym czynnikiem powodującym wzrost notowań jest również podniesiony w interpelacji fakt skupowania akcji przez PEF V Zelmer Holdings S.a.r.l., co dodatkowo wpłynęło na zwiększenie wartości akcji.

Pragnę również zaznaczyć, że prospekt emisyjny opracowany został w oparciu o sprawozdanie finansowe sporządzone wg stanu na 30 czerwca 2004 roku i zgodnie z tym sprawozdaniem środki pieniężne na dzień sporządzenia sprawozdania wynosiły 57 450 tys zł, co zostało podane z prospektu emisyjnym (np. str. 236 prospektu).

3) Odnosząc się do kwestii przeznaczenia 25% akcji Spółki dla stabilnego inwestora, informuję, że podstawowym założeniem Skarbu Państwa było niedopuszczenie do przejęcia Spółki ZELMER S.A. przez podmiot prowadzący działalność konkurencyjną w stosunku do niej. Z całą pewnością należy stwierdzić, iż cel ten został osiągnięty, bowiem PEF V Zelmer Holdings S.a.r.l. nie prowadzi działalności w branży, w której operuje spółka.

Celem wyodrębnienia subtranszy stabilizującej akcjonariat spółki ZELMER S.A. w ciągu minimum dwóch lat od dnia zbycia akcji przez Skarb Państwa było również zwiększenie zainteresowania ofertą publiczną wśród pozostałych inwestorów. Ponadto zgodnie z art. 38 ust. 3 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji pracownicy Spółki zobowiązani są do niesprzedawania akcji w okresie dwóch lat od dnia zbycia przez Skarb Państwa pierwszych akcji na zasadach ogólnych. W związku z powyższym Ministerstwo Skarbu Państwa zakładało, iż w ciągu dwóch lat od zakończenia oferty publicznej zbyciu nie będzie podlegało od 39,9% ogólnej liczby akcji.

4) Nawiązując do podniesionego braku w prospekcie emisyjnym informacji dotyczącej zarejestrowania w Luksemburgu spółki pod nazwą PEF V Zelmer Holdings S.a.r.l., uprzejmie informuję, że treść prospektu emisyjnego w pełni odzwierciedla zapisy obowiązujących przepisów, w tym przepisy ustawy z 21 sierpnia 1997 roku Prawo o publicznym obrocie papierami wartościowymi oraz rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 11 sierpnia 2004 r. w sprawie szczegółowych warunków, jakim powinien odpowiadać prospekt emisyjny oraz skrót prospektu. Zgodność z prawem oraz kompletność tego dokumentu została również potwierdzona przez Komisję Papierów Wartościowych i Giełd decyzją dopuszczającą akcje Spółki do publicznego obrotu z 30 listopada 2004 roku. Prospekt emisyjny prezentuje informacje dotyczące Spółki i oferty, nie zawiera natomiast informacji o poszczególnych inwestorach biorących udział w ofercie.

Ponadto pragnę poinformować, że Ministerstwo Skarbu Państwa do czasu rozpoczęcia oferty publicznej ZELMER S.A. nie posiadało informacji dotyczących zarejestrowania spółki PEF V Zelmer Holdings S.a.r.l., stąd trudno uznać tezę dotyczącą ukrycia tego faktu za zasadną. PEF V Zelmer Holdings S.a.r.l. została utworzona przez Enterprise Investors jako spółka

celowa poprzez którą EI miał złożyć ofertę zakupu subtranszy dla inwestora stabilizującego.

W okresie bezpośrednio poprzedzającym otwarcie oferty publicznej prasa obszernie informowała o zainteresowaniu funduszy Enterprise Investors zakupem akcji ZELMER S.A., dlatego trudno zgodzić się z zarzutem, iż fakt ten nie był znany pozostałym inwestorom zarówno indywidualnym, jak i instytucjonalnym.

5) Odnosząc się do podniesionej kwestii harmonogramu oferty publicznej ZELMER S.A., pragnę zaznaczyć, że informacje dotyczące zarówno struktury oferty, jak i wartości Spółki, określonej w raporcie analitycznym, były publikowane w prasie na długo przed rozpoczęciem oferty publicznej. Artykuły dotyczące prywatyzacji ZELMER S.A. ukazały się między innymi w:

- „Parkiecie” – 25.11.2004 r., 28.12.2004 r., 05.01.2005 r., 12.01.2005 r., 18.01.2005 r.
- „Rzeczpospolitej” - 05.01.2005 r.,
- „Pulsie Biznesu” - 13.01.2005 r.,
- „Życiu Warszawy” – 13.01.2005 r.,
- „Gazecie Prawnej” – 14.01.2005 r.,

W związku z powyższym, biorąc pod uwagę, że termin składania zapisów na akcje w transzy dużych inwestorów upływał 19 stycznia 2005 roku, trudno zgodzić się z tezą, że czas konieczny do podjęcia decyzji dotyczącej zakupu akcji ZELMER S.A. był dla inwestorów niewystarczający. Potwierdza to również fakt złożenia ogromnej ilości zapisów na akcje tej Spółki przydzielone do transzy dużych inwestorów.

6) Zawarta w interpelacji teza dotycząca niekonsultowania wielu decyzji z Zarządem Spółki jest nieprawdziwa. Zarząd czynnie uczestniczył w spotkaniach dotyczących prywatyzacji Spółki, zwłaszcza na etapie przygotowania oferty publicznej, konstruowania struktury oferty publicznej, w tym wydzielania subtranszy dla inwestora instytucjonalnego, jak również dokonywania przydziału akcji w ramach transzy dużych inwestorów i subtranszy dla inwestora instytucjonalnego. Decyzje dotyczące trybu prywatyzacji oraz kształtu oferty publicznej były jednocześnie konsultowane ze związkami zawodowymi działającymi w spółce.

7) Nawiązując do podniesionego w interpelacji problemu korzyści dla załogi ZELMER S.A. wynikających z procesu prywatyzacji, należy zauważyć, iż są one nierozłącznie związane z korzyściami, jakie prywatyzacja niesie dla Spółki. Podstawą dobrej sytuacji pracowników jest stabilna praca i godziwe wynagrodzenie. Bez dobrze zarządzanej, silnej ekonomicznie i rynkowo firmy, tych korzyści w dłuższej perspektywie osiągnąć nie można. Korzyści dla Spółki wynikające z oferty publicznej to przede wszystkim wzrost jej wiarygodności w oczach klientów i banków, jak również możliwość pozyskiwania środków na dalszy rozwój przez nowe emisje akcji. Możliwość stosowania przez ZELMER S.A., jako podmiot sprywatyzowany, rynkowego systemu wynagrodzeń zniweluje, zdaniem Ministerstwa Skarbu Państwa, brak pakietu socjalnego.

Jednocześnie, odnosząc się do kwestii zabezpieczenia interesów pracowniczych, pragnę zaznaczyć, iż

głównym inicjatorem prywatyzacji ZELMER S.A. poprzez giełdę była załoga tej Spółki.

Dziękując za zainteresowanie prywatyzacją ZELMER S.A., mam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia w pełni rozwieją niejasności powstałe wokół prywatyzacji Spółki.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**prezesa Urzędu Zamówień Publicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Marii Gajeckiej-Bożek**

**w sprawie korelacji art. 7 ust. 1 ustawy
Prawo zamówień publicznych z art. 22 ustawy
o rehabilitacji zawodowej i społecznej
oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (9874)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Posła na Sejm Pani Marii Gajeckiej-Bożek z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie korelacji art. 7 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 roku Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2004 r. Nr 19, poz. 177 ze zm.) z art. 22 ustawy z dnia 27 sierpnia 1997 r. o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych (Dz.U. Nr 123, poz. 776 ze zm.) pragnę wyjaśnić, co następuje.

Wyrażona w art. 7 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych zasada równego traktowania wykonawców stanowi naczelną zasadę systemu zamówień publicznych. Warunkiem zachowania tej zasady jest bezstronność zamawiającego oraz takie samo traktowanie wszystkich ubiegających się o udzielenie zamówienia. Wszyscy wykonawcy powinni uczestniczyć w postępowaniu na takich samych warunkach, których spełnienie z kolei powinno być oceniane przez zamawiającego na takich samych zasadach i w taki sam sposób w stosunku do wszystkich wykonawców.

Zasada uczciwej konkurencji wynika z zasady równości traktowania wykonawców, zaś zachowaniu tej zasady mają służyć wszystkie szczegółowe uregulowania określone ustawą Prawo zamówień publicznych. Równy dostęp do zamówień publicznych przekłada się wprost na istnienie konkurencji w postępowaniach. Naruszenie zasady równego traktowania wykonawców prowadzi do naruszenia zasady zachowania uczciwej konkurencji, również wyrażonej w art. 7 ust. 1 powyższej ustawy.

Brak jest w ustawie Prawo zamówień publicznych przepisów, które umożliwiałyby zamawiającemu szczególne uprzywilejowanie niektórych ofert ze względu na właściwości wykonawców, w szczególności przedsiębiorców prowadzących zakłady pracy chronionej, ty-

tułem wyrównywania ich szans z pracodawcami zatrudniającymi osoby w pełni sprawne.

Zgodnie z art. 91 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych zamawiający wybiera ofertę najkorzystniejszą na podstawie kryteriów oceny ofert określonych w specyfikacji istotnych warunków zamówienia. Kryteriami oceny ofert są cena albo cena i inne kryteria odnoszące się do przedmiotu zamówienia, w szczególności takie jak jakość, funkcjonalność, parametry techniczne, zastosowanie najlepszych dostępnych technologii w zakresie oddziaływania na środowisko, koszty eksploatacji, serwis, wpływ sposobu wykonania zamówienia na rynek pracy w miejscu wykonywania zamówienia oraz termin wykonania zamówienia (art. 91 ust. 2 ustawy). Kryteria oceny ofert nie mogą dotyczyć właściwości wykonawcy, a w szczególności jego wiarygodności ekonomicznej, technicznej lub finansowej (art. 91 ust. 3 ustawy).

Art. 22 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych ustanawia zasadę obniżenia przez niektórych pracodawców (art. 21 tej ustawy) wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych z tytułu zakupu usługi, z wyłączeniem handlu, lub produkcji pracodawcy zatrudniającego co najmniej 25 pracowników w przeliczeniu na pełny wymiar czasu pracy i osiągniętego wskaźnik zatrudnienia osób niepełnosprawnych zaliczonych do znacznego lub umiarkowanego stopnia niepełnosprawności w wysokości co najmniej 10%. Warunkiem obniżenia wpłaty, zgodnie z art. 22 ust. 2 tej ustawy, jest terminowe uregulowanie należności za zrealizowaną produkcję lub usługę oraz otrzymanie informacji o kwocie obniżenia. Zasada powyższa dotyczy więc nie obniżenia ceny usługi bądź dostawy oferowanej przez przedsiębiorcę prowadzącego zakład pracy chronionej, ale obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych przez nabywcę tej usługi bądź dostawy po wykonaniu umowy, obejmującą spełnienie świadczenia w pełnym wymiarze cenowym. Uprawnienie do obniżenia wpłat na Państwowy Fundusz Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych nie jest tym samym uprawnieniem pracodawcy zatrudniającego osoby niepełnosprawne w rozumieniu art. 22 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych, w tym pracodawcy prowadzącego zakład pracy chronionej w rozumieniu art. 28 ust. 1 tej ustawy, ale uprawnieniem podmiotu nabywającego od takiego pracodawcy dostawy lub usługi. Przedsiębiorca prowadzący zakład pracy chronionej, uczestnicząc w postępowaniu o zamówienie publiczne, przedstawia cenę ofertową zgodnie z zasadami ekonomiki przedsiębiorstwa, które prowadzi. Zamawiający, wybierając ofertę takiego wykonawcy, jest zobowiązany do zapłacenia ceny zgodnej z ceną przedstawioną w ofercie. Ewentualne przyszłe odliczenia podatkowe z tytułu uiszczenia ceny przez tego zamawiającego na rzecz przedsiębiorcy prowadzącego zakład pracy chronionej nie mogą mieć wpływu na sposób oceny oferty przedstawionej przez takiego przedsiębiorcę, gdyż zgodnie

z cytowanym wyżej art. 91 ust. 3 ustawy Prawo zamówień publicznych kryteria oceny ofert nie mogą dotyczyć właściwości wykonawcy.

Mając powyższe na uwadze, nie można uznać, iż przepis art. 7 ust. 1 Prawa zamówień publicznych nakazujący zamawiającemu stosowanie zasady równego traktowania wykonawców i zasady uczciwej konkurencji w postępowaniu o zamówienie publiczne uniemożliwia skorzystanie z uprawnień przez zakłady pracy chronionej, w szczególności z art. 22 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych. Przedsiębiorca prowadzący zakład pracy chronionej nie nabywa na mocy tego przepisu żadnych uprawnień. Przepis art. 22 ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych stanowi zachętę do korzystania z dostaw bądź usług oferowanych przez zakłady pracy chronionej, nie tworząc w tym zakresie żadnych uprawnień dla samych zakładów.

Łączę wyrazy szacunku

Prezes Urzędu Zamówień Publicznych
Tomasz Czajkowski

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Artura Zawiszy**

**w sprawie rozporządzenia Rady UE nr 2201/2003
z 27 listopada 2003 r. dotyczącego jurysdykcji
oraz uznawania i wykonywania orzeczeń
w sprawach małżeńskich oraz w sprawach
dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej
(9878)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo w sprawie interpelacji pana posła Artura Zawiszy dotyczącej Rozporządzenia Rady UE nr 2201/2003 z 27 listopada 2003 roku (pismo SPS-0202-9878/05) przedstawiam następującą odpowiedź:

Rozporządzenie Rady Unii Europejskiej nr 2201/2003 w sprawie właściwości i uznawania oraz wykonywania orzeczeń w sprawach małżeńskich i w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej weszło w życie, w odniesieniu do całości regulacji, w dniu 1 marca br.

Zostano ono przyjęte w ramach realizacji programu z Tampere rozwijającego ideę tworzenia wspólnego obszaru wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, a który za podstawowe narzędzie realizacji tej idei przyjmuje zasadę wzajemnego uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych. Jest to już trzeci z aktów prawnych Unii Europejskiej wydanych w związku z re-

alizacją tej zasady, wcześniej przyjęte zostały rozporządzenia nr 44/2001 (tzw. Bruksela I) oraz 1347/200 (tzw. Bruksela II).

Rozporządzenie Rady, jako jeden z katalogu instrumentów legislacyjnych Unii Europejskiej, jest aktem prawnym samowynalnym, nie wymaga implementacji do systemu prawa krajowego państw członków i jest bezpośrednio stosowane przez organy krajowe. Oznacza to, że Polska będąc państwem członkowskim Unii Europejskiej jest związana przepisami rozporządzenia od dnia wejścia w życie, a polskie sądy stosują jego przepisy bezpośrednio.

Zakres uregulowania rozporządzenia jest ograniczony – jego przepisy stosuje się do spraw małżeńskich oraz sprawy dotyczącej odpowiedzialności rodzicielskiej w przypadkach, w których występuje tzw. element transgraniczny (okoliczność, która uzasadniałaby właściwość sądu więcej niż jednego państwa członkowskiego lub który wywołuje lub ma wywołać skutki prawne w państwie innym niż państwo wydania orzeczenia sądowego). Istotą rozporządzenia jest przyjęcie reguły stanowiącej, iż orzeczenia sądów państw członkowskich, wydane w tych sprawach zgodnie z określonymi zasadami ustalania ich właściwości, będą podlegały uznaniu w pozostałych państwach członkowskich, bez konieczności przeprowadzenia – często skomplikowanej – procedury jego uznania.

Wprowadzając regułę wzajemnego uznawania orzeczeń sądowych w sprawach małżeńskich i rodzicielskich, rozporządzenie szczegółowo określa zasady ustalenia sądu właściwego do rozstrzygnięcia tych spraw, opierając je na kryterium zamieszkania. Zgodnie z tym kryterium przyjmuje się generalną zasadę właściwości ogólnej, że właściwym jest sąd państwa, w którym strony postępowania w sprawach małżeńskich (rozwód, separacja lub unieważnienie małżeństwa) lub dziecko w sprawach dotyczących odpowiedzialności rodzicielskiej mają miejsce zamieszkania (w sprawach małżeńskich właściwym jest również sąd państwa, którego oboje małżonkowie są obywatelami).

Przyjęta zasada wzajemnego uznawania orzeczeń w sprawach objętych rozporządzeniem nie oznacza jednakże automatyzmu polegającego na tym, że orzeczenie takie nie podlega żadnej kontroli przez organy państwa, w którym ma zostać uznane. Rozporządzenie taką możliwość przewiduje, jednakże ogranicza katalog przyczyn będących podstawą decyzji o odmowie uznania orzeczenia wydanego w innym państwie członkowskim. Podstawową z nich jest rażąca sprzeczność orzeczenia z porządkiem publicznym państwa, w którym ma ono zostać uznane. O ile taka sytuacja miałaby zatem miejsce, stanowi podstawę wydania negatywnej decyzji w przedmiocie uznania orzeczenia.

Wniosek o uznanie orzeczenia sądu zagranicznego lub o odmowę jego uznania może wnieść do sądu każda osoba, która ma w tym interes prawny.

Od dnia wejścia w życie rozporządzenia, w stosunkach z pozostałymi państwami członkowskimi UE, jego przepisy uzupełniają przepisy polskiego Kodeksu postępowania cywilnego w części dotyczącej zasad

określenia jurysdykcji krajowej (art. 1096 i nast.) oraz w części dotyczącej uznawania orzeczeń sądów zagranicznych (art. 1145 i nast.).

Rozporządzenie nie reguluje kwestii objętych prawem materialnym w państwach członkowskich. Oznacza to, że merytoryczne podstawy orzekania w sprawach małżeńskich i ze stosunków pomiędzy rodzicami i dziećmi regulowane są wyłącznie przez prawo krajowe. Tym samym rozporządzenie w żaden sposób nie zmienia określonych w polskim prawie rodzinnym przesłanek, np. ważności i formy zawarcia małżeństwa, orzeczenia rozvodu, separacji czy treści władzy rodzicielskiej. Nie istnieje więc obawa, że w wyniku stosowania rozporządzenia przez polskie sądy naruszona może zostać treść stosunków małżeńskich i stosunków pomiędzy rodzicami i dziećmi, ukształtowanymi przez polski porządek prawny, w tym konstytucyjny, prawo rodzinne i wiążące Polskę umowy międzynarodowe. Przeciwnie, rozporządzenie przewiduje w tym zakresie dodatkowe narzędzie ochrony podstawowych interesów prawa, jakim jest możliwość odmowy uznania wyroku sądu zagranicznego z powodu jego ewentualnej sprzeczności z podstawowymi zasadami porządku publicznego.

W praktyce stosowanie rozporządzenia nie zmieni sytuacji prawnej obywateli polskich poza tym, że ułatwi i przyspieszy procedurę związaną z uznaniem i wykonaniem w Polsce orzeczenia wydanego, zgodnie z zasadami właściwości określonymi rozporządzeniem, przez sąd innego państwa członkowskiego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Sylwester Królak

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

szeffa Służby Cywilnej
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej

w sprawie służby cywilnej (9879)

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną pismem z dnia 21 kwietnia 2005 r. (nr ref. SPS-0202-9879/05) interpelacją pani poseł Anny Sobeckiej „w sprawie służby cywilnej” niniejszym przekazuję, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, poniższe wyjaśnienia.

Odpowiedź na pytanie 1 i 2.

Tworzenie (a mówiąc ściślej – przywracanie po kilkudziesięciu latach do istnienia) służby cywilnej jest procesem długotrwałym i wieloetapowym. Negatywne doświadczenia, związane z wykonywaniem w 1997 roku ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o służbie cywilnej

(utraciła ona moc z dniem 1 lipca 1999 r.), legły u podstaw głębokiej analizy przyczyn zaistniałych wówczas nieprawidłowości i stały się jednym z czynników określających kształt obowiązującej obecnie ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej. W celu zapewnienia profesjonalizmu, rzetelności, bezstronności i politycznej neutralności korpusu służby cywilnej wprowadziła ona między innymi zasadę otwartego i konkurencyjnego naboru na wolne stanowiska (powierając jego realizację dyrektorom generalnym lub kierownikom urzędów) oraz zasadę konkursowego obsadzania wyższych stanowisk w służbie cywilnej (powierając organizowanie i prowadzenie konkursów Szefowi Służby Cywilnej). Ponieważ najważniejszym elementem systemu służby cywilnej są ludzie, można stwierdzić, że sposób prowadzenia rekrutacji do urzędów podlegających przepisom ustawy (a jest ich w kraju około 2000) jest jednym z głównych czynników decydujących o jakości usług świadczonych przez administrację rządową – ocenianej również z punktu widzenia przestrzegania w codziennej praktyce urzędniczej zasad rzetelności, bezstronności i neutralności politycznej.

Wydaje się, że powierzenie przez ustawodawcę prowadzenia naboru na wolne stanowiska w służbie cywilnej dyrektorom generalnym (lub kierownikom) urzędów (a więc swoista dekoncentracja odpowiedzialności za realizację tego procesu – przy jednoczesnym ograniczeniu uprawnień kontrolnych i nadzorczych Szefa Służby Cywilnej w tym zakresie) skutkuje między innymi zróżnicowaniem świadomości i wiedzy nowo zatrudnianych członków korpusu służby cywilnej na temat celów i misji tej służby. Można chyba zaryzykować twierdzenie, że w tych urzędach, w których w procesie rekrutacji (zazwyczaj podczas rozmowy kwalifikacyjnej) sprawdza się i bierze pod uwagę sposób rozumienia przez kandydatów takich pojęć, jak „bezstronność”, „neutralność polityczna”, „interes publiczny” itp., poczucie identyfikacji nowych pracowników z zasadami i celami służby cywilnej jest znacznie silniejsze niż tam, gdzie sprawy te są uważane za drugoplanowe czy wręcz nieistotne wobec kwalifikacji ściśle zawodowych. Jest zarazem oczywiste, że w tych urzędach, w których o zatrudnieniu nie decyduje ani profesjonalizm kandydata, ani jego motywacja do pełnienia służby publicznej, tylko zgoła inne kryteria (o czym szerzej w odpowiedzi na pytanie 3.), trudno jest w ogóle mówić o zapewnieniu wykonywania zadań państwa w sposób zawodowy, rzetelny, bezstronny i politycznie neutralny.

Odpowiedź na pytanie 3.

Odpowiedzią na dużą część uwag przedstawionych w raporcie Najwyższej Izby Kontroli, oceniającym organizację i funkcjonowanie służby cywilnej od połowy 2000 roku do połowy 2004 roku, jest rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o służbie cywilnej oraz niektórych innych ustaw, który został złożony do Sejmu 5 października 2004 roku (druk sejmowy nr 3346). Ustawa ta została przyjęta przez Sejm na 102 posiedzeniu w dniu 6 maja 2005 roku.

Ustawa wprowadza bardziej precyzyjne niż dotychczas zasady przeprowadzania naboru na wolne stanowiska w służbie cywilnej. Zasadniczym celem zaakceptowanych rozwiązań jest realizacja konstytucyjnego (art. 60 Konstytucji RP) wymogu równego dostępu do służby publicznej poprzez zapewnienie przejrzystości procedur związanych z obsadzaniem wolnych stanowisk w urzędach administracji rządowej. Informacje o tym, kto ubiega się o zatrudnienie w urzędzie administracji rządowej i kto został zatrudniony w tym urzędzie, stanowią informacje odnoszące się do działalności tego urzędu, a zatem są sprawą publiczną. Zgodnie z art. 60 Konstytucji obywatele polscy korzystający z pełni praw publicznych mają dostęp do służby publicznej na jednakowych zasadach. Ta ogólna norma konstytucyjna znalazła konkretyzację w przepisach ustawy o służbie cywilnej dotyczących naboru do służby cywilnej i konkursów na wyższe stanowiska w służbie cywilnej. Podstawowymi regulacjami, których celem w zamyśle ustawodawcy było zagwarantowanie równego dostępu do służby publicznej, są zasada publicznego ogłaszania wolnego stanowiska oraz zasada konkurencyjnego wyboru najlepszego kandydata do zatrudnienia. Praktyka stosowania tych przepisów jest przedmiotem uwag i kontrowersji zarówno w mediach, jak i w obiegowej opinii osób ubiegających się o zatrudnienie w służbie cywilnej. W tym kontekście wskazuje się szczególnie na zjawisko nepotyzmu. Przeciwdziałanie tym zjawiskom oraz uwiarygodnienie tych decyzji kadrowych, które zostały podjęte uczciwie, wyłącznie w oparciu o przygotowanie kandydatów do wykonywania planowanych zadań, sprawdzone w toku naboru, wymagały rozszerzenia mechanizmów społecznej kontroli, a przede wszystkim umożliwienia zainteresowanym osobom dostępu do niezbędnych informacji. Udostępnianie informacji związanych z naborem i postępowaniem konkursowym odbywać się będzie zgodnie z przepisami ustawy o dostępie do informacji publicznej, tzn. w przewidzianym w niej trybie i z zachowaniem wynikających z niej ograniczeń. Tym samym przyjęte regulacje stanowią przede wszystkim konkretyzację prawa obywateli do uzyskiwania informacji o działalności organów władzy publicznej oraz osób pełniących funkcje publiczne, zagwarantowanego w art. 61 Konstytucji, wspierając jednocześnie korzystanie przez obywateli z prawa dostępu do służby publicznej, zagwarantowanego w art. 60 Konstytucji. Równocześnie uzasadnione było wprowadzenie analogicznych rozwiązań dla innych jednostek organizacyjnych podległych organom administracji rządowej lub przez nie nadzorowanych (takich jak: agencje, fundusze, Zakład Ubezpieczeń Społecznych i Kasa Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego, centrala i oddziały Narodowego Funduszu Zdrowia). Wszystkie te instytucje zostały zobowiązane do upowszechniania informacji o naborze na wolne stanowiska poprzez zamieszczanie odpowiednich ogłoszeń na swoich stronach Biuletynu Informacji Publicznej i w swoich siedzibach. Po zebraniu wszystkich ofert, które wpłynęły w odpowiedzi na ta-

kie ogłoszenie, instytucje te będą miały obowiązek opublikowania listy kandydatów, którzy spełniają wymagania formalne określone w ogłoszeniu o naborze, a po jego zakończeniu – podania do publicznej wiadomości nazwiska zatrudnionego kandydata, wraz z uzasadnieniem dokonanego wyboru.

W ustawie przewiduje się również uregulowanie zasad powierzania obowiązków na stanowisku Głównego Inspektora Audytu Wewnętrzznego, dyrektora generalnego urzędu, dyrektora i zastępcy dyrektora komórki organizacyjnej ministerstwa, urzędu centralnego i wojewódzkiego oraz na stanowisku wojewódzkiego lekarza weterynarii i jego zastępcy. Powierzenie obowiązków następować będzie w razie nieobsadzenia stanowiska lub udzielenia urlopu bezpłatnego, urlopu wypoczynkowego, przeniesienia w stan nieczynny, zawieszenia stosunku pracy z powodu tymczasowego aresztowania lub zawieszenia w pełnieniu obowiązków z powodu wszczęcia postępowania karnego lub dyscyplinarnego. W razie nieobsadzenia stanowiska powierzenie obowiązków następować będzie na okres do 6 miesięcy, w pozostałych przypadkach odpowiednio na okres trwania urlopu, tymczasowego aresztowania i zawieszenia w pełnieniu obowiązków. W razie nieobsadzenia stanowiska w okresie powierzenia obowiązków możliwe będzie jednokrotne przedłużenie okresu powierzenia obowiązków na okres do 3 miesięcy. Obowiązki można będzie powierzyć członkowi korpusu służby cywilnej posiadającemu co najmniej sześciomiesięczny staż pracy w służbie cywilnej, funkcjonariuszowi celnemu pełniącemu służbę w danym urzędzie lub osobie oddelegowanej na podstawie odrębnych przepisów do wykonywania zadań na stanowisku urzędniczym. Przewiduje się także, że w Komendzie Głównej Policji, Komendzie Głównej Straży Granicznej i Komendzie Głównej Państwowej Straży Pożarnej obowiązki na stanowisku dyrektora i zastępcy dyrektora komórki organizacyjnej można będzie powierzyć również odpowiednio policjantowi, funkcjonariuszowi Straży Granicznej i strażakowi – pełniącemu służbę w Komendzie. Zaaprobowano też regulację gwarantującą, że pełnienie obowiązków na wyższym stanowisku powierzać się będzie osobie spełniającej warunki określone dla danego stanowiska w przepisach odrębnych. Rozwiązanie to dotyczy w szczególności stanowiska Głównego Inspektora Audytu Wewnętrznego oraz wojewódzkiego lekarza weterynarii. Zgodnie z art. 35p ust. 3 ustawy o finansach publicznych Głównym Inspektorem Audytu Wewnętrznego może zostać osoba spełniająca warunki dla audytora wewnętrznego. Podobnie przepisy art. 9 ust. 1 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej określają warunki, które powinien spełniać wojewódzki lekarz weterynarii.

Szef Służby Cywilnej
Jan Pastwa

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

Odpowiedź

**p.o. prezesa Rządowego Centrum
Studiów Strategicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

w sprawie sytuacji demograficznej Polski (9880)

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów przekazuję odpowiedź na interpelację Pani Poseł Anny Sobeckiej w sprawie sytuacji demograficznej Polski (pismo nr SPS-0202-9880/05 z dnia 21 kwietnia 2005 r.).

*

1. Wszystkie ostatnio publikowane prognozy demograficzne dla Polski zgodnie przewidują w nadchodzących dziesięcioleciach spadek liczebności polskiego społeczeństwa. Różnią się jedynie przewidywanym poziomem spadku. Prognoza demograficzna GUS przewiduje spadek liczby ludności Polski z 38,4 mln w 2002 r. do 35,6 mln w 2030 r. Prognoza ONZ opracowana w 2002 r. przewiduje, że liczba mieszkańców Polski w 2050 r. wyniesie 36,6 mln w wariacie zakładającym wzrost płodności lub zaledwie 29,6 mln w przypadku utrzymania się obecnego poziomu płodności. Prognozę przedstawioną w kwietniu br. przez EUROSTAT, która przewiduje zmniejszenie liczby mieszkańców Polski o 4,5 mln w ciągu 45 lat, można więc uznać za zgodną z pozostałymi (pełny obraz obecnej sytuacji oraz perspektyw demograficznych Polski prezentuje najnowszy raport Rządowej Rady Ludnościowej w załączeniu*).

*

2. Zmniejszający się przyrost naturalny i wydłużający się przeciętny czas trwania życia w nadchodzącym półwieczu skutkować będą zjawiskiem „starzenia się polskiego społeczeństwa”. Obecnie na jedną osobę w wieku emerytalnym przypada około czterech w wieku produkcyjnym, natomiast w roku 2030 na jednego emeryta przypadać będzie około dwóch osób w wieku produkcyjnym. Na tle pozostałych państw UE Polska jest i nadal będzie krajem relatywnie młodym – w krajach UE obecnie na jednego emeryta przypadają bowiem dwie osoby w wieku produkcyjnym, a za 45 lat na jednego emeryta będzie przypadała jedna taka osoba.

Pomimo powyższego stwierdzenia starzenie się polskiego społeczeństwa przyniesie ważne konsekwencje dla systemu zabezpieczenia społecznego, spowoduje konieczność reorganizacji systemu usług społecznych, może wywierać wpływ na strukturę rynku dóbr konsumpcyjnych, natomiast nie będzie miało istotnego wpływu na sytuację na rynku pracy oraz dla potencjału wytwórczego polskiej gospodarki.

Obecnie wciąż jeszcze wchodzi na rynek pracy liczne roczniki wyżu demograficznego z przełomu lat 70. i 80. Liczba ludności w wieku produkcyjnym będzie zwiększać się do 2010 r., kiedy osiągnie maksimum na

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

poziomie około 27,3 mln osób (obecnie – 26,7 mln). W następnych latach liczebność tej grupy będzie spadać do ok. 22,9 mln w 2030 r. (założenia do Narodowego Planu Rozwoju 2007–2013*). Ze względu na istniejące obecnie i przewidywane w nadchodzących latach bezrobocie oraz ze względu na wzrost wydajności pracy zmniejszanie się liczby osób w wieku produkcyjnym nie powinno przyczynić się do zmniejszenia potencjału polskiej gospodarki.

Starzenie się społeczeństwa spowoduje najpoważniejsze konsekwencje dla systemu zabezpieczenia społecznego, a zwłaszcza dla systemu emerytalnego. Niekorzystne zmiany w strukturze populacji dobrze obrazuje stosunek liczby osób w wieku poprodukcyjnym do liczby osób w wieku produkcyjnym. W 2002 r. na 1000 osób w wieku produkcyjnym przypadały średnio 243 osoby w wieku poprodukcyjnym. W 2050 r. liczba ta w zależności od scenariusza prognozy demograficznej wyniesie 650 w scenariuszu podstawowym, 617 w scenariuszu zakładającym wzrost płodności oraz 697 w scenariuszu zakładającym utrzymywanie się obecnych tendencji demograficznych.

Zagrożenia dla stabilności systemu ubezpieczeń społecznych zauważane były w Polsce już w latach 90. Stanowiły one przedmiot szerokiej dyskusji społecznej, podczas której analizie poddano różne koncepcje systemu zabezpieczenia dochodów dla ludzi starych, bez narażania na ryzyko niestabilności systemu finansowego państwa. Powszechnymi wnioskami z tej dyskusji były: konieczność zwiększenia stopnia zależności między płacą a przyszłą emeryturą oraz zwiększenie indywidualnej zapobiegliwości aktualnych pracowników. Opracowany nowy system emerytalny określany jako „Zabezpieczenie poprzez różnorodność” ma więc charakter mieszany (repartycyjno–kapitałowy). Reformę systemu emerytalnego wprowadzono w 1999 r.

Na mocy art. 61. i art. 72 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych Zakład Ubezpieczeń Społecznych zobowiązany jest do opracowywania prognoz wpływów i wydatków Funduszu Ubezpieczeń Społecznych. Według prognozy długoterminowej (prognoza wpływów i wydatków Funduszu Emerytalnego do 2050 roku, ZUS, 2003. do roku 2030*) powiększać się będzie ujemne saldo funduszu emerytalnego, co spowoduje wzrost obciążeń finansów publicznych. Ta tendencja spowodowana jest wieloma czynnikami, w tym również zwiększaniem się populacji osób w wieku emerytalnym.

Jednakże spodziewany w nadchodzących latach rozwój polskiej gospodarki, wzrost zatrudnienia oraz wzrost wydajności pracy częściowo złagodzą obciążenie wynikające ze zobowiązań finansów publicznych wobec osób starszych. Około 2030 r. ujemne saldo funduszu emerytalnego sięgnąć może 54 mld rocznie, co w odniesieniu do prognozowanego poziomu rozwoju gospodarczego będzie stanowiło mniej niż 3% PKB. Po 2030 r. przewidywana jest poprawa sytuacji finansowej funduszu emerytalnego FUS.

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

*

3. Spadek dzietności w Polsce notowany od roku 1984 spowodowany jest przez:

— przemiany kulturowe – zmianę systemu wartości i aspiracji zwaną „drugim przejściem demograficznym”,

— złą sytuację mieszkaniową,

— duże zróżnicowanie dochodów i, co za tym idzie, warunków życia, poszerzającą się sferą ubóstwa.

Sytuację demograficzną Polski monitoruje systematycznie Rządowa Rada Ludnościowa i corocznie przedkłada raport z tego zakresu Radzie Ministrów i opinii publicznej. Również na podstawie prognoz demograficznych publikowanych przez Główny Urząd Statystyczny RRL formułuje wnioski dotyczące polityki społeczno-gospodarczej, która powinna przeciwdziałać pogłębianiu się kryzysu demograficznego w Polsce.

W ostatnich latach rząd prowadził prace zmierzające do sformułowania kompleksowej polityki ludnościowej, w tym m.in.:

— 14 stycznia 2003 r Rada Ministrów zaaprobowała Raport o sytuacji demograficznej Polski w latach 2000-2001, stwierdzając m. in., że: „przebieg procesów demograficznych w Polsce wskazuje na konieczność przyjęcia kompleksowej, zintegrowanej polityki ludnościowej, której realizacja będzie wymagała współdziałania państwa, samorządów i organizacji pozarządowych. Założenia i program działań polityki ludnościowej opracuje Rządowa Rada Ludnościowa wraz z zespołem ekspertów powołanych w tym celu”;

— 20 maja 2004 r. został zaprezentowany dokument przygotowany przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych na zlecenie Rządowej Rady Ludnościowej „Założenia polityki ludnościowej”. Dokument ten został wykorzystany przy konstrukcji m.in. takich rządowych dokumentów strategicznych jak Strategia Polityki Społecznej na lata 2007–2013 oraz Narodowy Plan Rozwoju na lata 2007–2013.

Wśród priorytetów polityki społecznej wyznaczonych na okres 2007-2013 wskazywane są między innymi: poprawa warunków powstawania i funkcjonowania rodzin, wsparcie rodzin w wychowaniu i edukacji dzieci.

Natomiast w projekcie Narodowego Planu Rozwoju na lata 2007–2013 zapisano kierunki działań mające odniesienie do sytuacji rodzin:

a) wsparcie rodzin, w tym:

— tworzenie i rozwijanie rozwiązań służących godzeniu pracy zawodowej z wychowywaniem dzieci, celem poprawy warunków funkcjonowania rodziny,

— rozwijanie sieci placówek edukacyjnych i kulturalnych dla dzieci i młodzieży,

— budowanie pozytywnego wizerunku rodziny;

b) poprawa dostępności mieszkań dla obywateli oraz poprawa jakości zasobu mieszkaniowego;

c) tworzenie przyjaznego otoczenia prawno-instytucjonalnego dla rozwoju budownictwa mieszkaniowego, w tym:

— rozwój zasobu dostępnych mieszkań na wynajem realizowanych przez sektor prywatny i „non-profit”;

— pobudzenie ruchu mieszkaniowego (migracji mieszkaniowej),

— rewitalizacja zdegradowanych obszarów zurbanizowanych.

*

W warunkach społeczno-gospodarczych Polski nie ma jednej prostej metody zwiększenia dzietności. Konieczne jest wprowadzenie zestawu działań, które ograniczałyby ekonomiczne przyczyny zapaści demograficznej (w tym działania służące generalnie zwiększeniu zatrudnienia i podwyższeniu dochodów). Niezbędne jest również rozwijanie systemu usług i świadczeń wspierających rodziców w wypełnianiu ich roli. Wprowadzenie takich rozwiązań nie jest możliwe bez osiągnięcia społecznego i politycznego konsensusu. Konieczne jest więc wprowadzenie do głównego nurtu debaty publicznej problematyki rodziny w taki sposób, aby debata ta przyniosła wypracowanie właściwego modelu wspierania rodziny. Debata publiczna powinna również prowadzić do promowania wartości rodziny oraz tworzyć klimat życzliwości wokół rodzin, zwłaszcza wielodzietnych.

Z wyrazami szacunku

P.o. prezesa Rządowego Centrum
Studiów Strategicznych
Lech Nikolski

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie niespójności przepisów ustawy
o podatku od towarów i usług oraz ustawy
o swobodzie działalności gospodarczej odnośnie
do osób fizycznych prowadzących samodzielnie
działalność gospodarczą (9881)**

W związku z pismem Pana Marszałka - znak: SPS-0202-9881/05 z dnia 21 kwietnia 2005 r. - przy którym została przesłana interpelacja Pani Poseł Anny Sobeckiej w sprawie opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez osoby fizyczne na podstawie umowy zlecenia, uprzejmie informuję:

Ustanowienie określonych regulacji przyjętych w ustawie z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz. U. Nr 54, poz. 535 ze zm.) wynikało z konieczności dostosowania polskich przepisów do wymogów dyrektyw Unii Europejskiej, a w zakresie tego podatku – do przepisów Szóstej Dyrektywy Rady z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji przepisów państw członkowskich, dotyczących podatków obrotowych –

wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednoliconą podstawą opodatkowania (77/388/EWG z późn. zm.). Oznaczało to m.in. przyjęcie dla potrzeb podatku od towarów i usług definicji działalności gospodarczej zawartej w tej Dyrektywie, a nie w ustawie z dnia 2 lipca 2004 r. o swobodzie działalności gospodarczej (Dz. U. z 2004 r. Nr 173, poz. 1807 ze zm.). Dotyczyło to zarówno definicji działalności gospodarczej jak i przyjętych w ww. ustawie z dnia 11 marca 2004 r. reguł w zakresie m.in. traktowania czynności wykonywanych w ramach umów zlecenia.

Zgodnie z art. 15 ust. 1 i 2 ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. dla potrzeb podatku od towarów i usług podatnikami tego podatku są ww. osoby i jednostki samodzielnie wykonujące czynności obejmujące wszelką działalność producentów, handlowców lub usługodawców, w tym podmiotów pozyskujących zasoby naturalne oraz rolników, a także działalność osób wykonujących wolne zawody, również wówczas, gdy czynność została wykonana jednorazowo w okolicznościach wskazujących na zamiar wykonywania czynności w sposób częstotliwy. Podatnikami podatku od towarów i usług są również podmioty wykonujące samodzielnie czynności polegające na wykorzystywaniu towarów lub wartości niematerialnych i prawnych w sposób ciągły dla celów zarobkowych.

Ustawodawca, definiując zatem dla potrzeb podatku od towarów i usług działalność gospodarczą, wymienił nie tylko rodzaje tej działalności (produkcja, handel, usługi, pozyskiwanie zasobów naturalnych, działalność rolników, działalność osób wykonujących wolne zawody), ale wskazał, że chodzi też o czynności z zakresu ww. rodzajów działalności gospodarczej wykonywane samodzielnie nawet jednorazowo dla celów zarobkowych.

Mając na uwadze brzmienie definicji działalności gospodarczej, należy uznać, że pogląd Pani Poseł o niejasności tej definicji nie znajduje uzasadnienia. Powiązanie statusu podatnika z samodzielnie wykonywaną działalnością gospodarczą ma istotne znaczenie dla zakresu stosowania przepisów ustawy o podatku od towarów i usług, co znajduje wyraz w art. 15 ust. 3 pkt 3 ww. ustawy z dnia 11 marca 2004 r. W przepisie tym wskazano, że nie uznaje się za samodzielnie wykonywaną działalność gospodarczą czynności, z tytułu których przychody zostały wymienione w art. 13 pkt 2-8 ustawy z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176 ze zm.), jeżeli z tytułu wykonania tych czynności osoby te są związane ze zlecającym wykonanie tych czynności prawnymi więzami tworzącymi stosunek prawny pomiędzy zlecającym wykonanie czynności i wykonującym zlecane czynności co do warunków wykonywania tych czynności, wynagrodzenia i odpowiedzialności zlecającego wykonanie tych czynności.

Z powyższego wynika, że opodatkowaniu podatkiem od towarów i usług podlegają czynności wykonywane przez osoby fizyczne w ramach samodzielnej działalności gospodarczej, tj. jeśli z zawartej umowy nie będą wynikały warunki wykonywania czynności,

wynagrodzenia oraz odpowiedzialności zlecającego z tytułu zleczanych czynności. Nie może być przy tym wątpliwości, że odniesienie do odpowiedzialności zlecającego z tytułu zleczanych czynności dotyczy odpowiedzialności wobec osób trzecich. W przeciwnym bowiem przypadku warunek ten byłby w zasadzie bezprzedmiotowy.

Odnosnie do zarzutu Pani Poseł dotyczącego niejasności art. 15 ww. ustawy, wynikającej z niedookreślenia pojęcia działalności z zamiarem wykonywania jej w sposób częstotliwy, co widać - zdaniem Pani Poseł - w interpretacjach urzędów skarbowych, należy zauważyć, że czynności wykonywane są w konkretnych okolicznościach i stanach faktycznych. Mając na uwadze różnorodność okoliczności, w których wykonywane są takie czynności, rozstrzygnięcie co do zakresu stosowania przepisów o podatku od towarów i usług w odniesieniu do tych czynności dokonywane jest na podstawie analizy tych okoliczności w konkretnym stanie faktycznym. Odpowiedzi zatem urzędów skarbowych są różne z uwagi na to, że dotyczą one różnych stanów faktycznych. W tych przypadkach natomiast gdyby okazało się, że wyjaśnienia urzędów skarbowych w odniesieniu do tych samych okoliczności różnią się, Minister Finansów wydaje urzędową interpretację.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że nie podzielam poglądu Pani Poseł, iż przepisy regulujące opodatkowanie podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez osoby fizyczne w ramach umowy zlecenia są nielogiczne i niezrozumiałe. Podobnie nie podzielam opinii Pani Poseł dotyczącej sprzeczności zapisów z zakresu opodatkowania podatkiem od towarów i usług czynności wykonywanych przez osoby fizyczne na podstawie umowy zlecenia z zasadą neutralności. Neutralność oznacza, że podatnik podatku od towarów i usług obowiązany do rozliczenia z budżetem tego podatku, co do zasady wlicza kwotę podatku w cenę należną za wykonane świadczenie, którą nabywca obowiązany jest zapłacić. Zatem kwota podatku z tytułu świadczenia usług faktycznie obciąża nabywcę usługi. Podmioty natomiast, których nie dotyczą wyłączenia z zakresu działania przepisów ustawy, powinny zarejestrować się jako podatnicy podatku od towarów i usług (jeśli nie korzystają ze zwolnień podmiotowych), co umożliwi im - na zasadach określonych w przepisach o podatku od towarów i usług - odliczanie podatku naliczonego przy nabyciu towarów i usług wykorzystywanych do prowadzenia działalności gospodarczej.

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie problemu umieralności noworodków
w Polsce (9883)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Anny Sobeckiej w sprawie problemu umieralności noworodków w Polsce, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka Sejmu RP (pismo z dnia 21 kwietnia 2005 r., (znak: SPS-0202-9883/05), uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia w przedmiotowej sprawie: stan zdrowia każdego społeczeństwa zależy w dużym stopniu od stanu zdrowia kobiet ciężarnych i kondycji urodzeniowej noworodków. Dane epidemiologiczne charakteryzujące ten problem w Polsce są wciąż niezadowalające. Pomimo to, że udało się poprawić w sposób znaczący rokowanie dla noworodków urodzonych z cięż powikłanych konfliktem serologicznym, zahamowaniem wzrostu wewnątrzmacicznego płodu, cukrzycą u matki czy też niektórymi wadami wrodzonymi, to wciąż nie udaje się zredukować odsetka cięż powikłanych porodem przedwczesnym oraz liczby noworodków urodzonych z niską masą urodzeniową.

W ocenie poziomu i jakości opieki zdrowotnej nad kobietami w okresie ciąży, porodu i położu oraz nad noworodkami i niemowlętami wykorzystujemy między innymi wskaźniki umieralności noworodków i niemowląt, przy czym: umieralnością noworodków nazywamy liczbę zgonów dzieci w wieku 0-27 dni na 1000 urodzeń żywych, a umieralnością niemowląt – liczbę zgonów w pierwszym roku życia na 1000 urodzeń żywych.

Według danych epidemiologicznych uzyskanych z Zakładu Epidemiologii Instytutu Matki i Dziecka w Warszawie umieralność noworodków w 2003 r. wynosiła 5,0 na 1000 urodzeń żywych, natomiast umieralność niemowląt - 7,0 na 1000 urodzeń żywych. W 2004 r. umieralność niemowląt wyniosła 6,8 zgonów w pierwszym roku życia na 1000 urodzeń żywych.

W latach 90. dokonano znaczącego postępu w zakresie obniżania poziomu umieralności niemowląt. Ryzyko zgonu w pierwszym roku życia zmniejszyło się z 19,4 zgonów na 1000 urodzeń żywych w 1990 r. do 8,1 w 2000 r. W latach następnych ryzyko zgonu w pierwszym roku życia nie zmniejszało się już tak szybko i w ciągu 4 lat współczynnik umieralności niemowląt obniżył się z 8,1 w 2000 r. do 6,8 w 2004 r.

Ryzyko zgonu niemowlęcia wiąże się przede wszystkim z jego kondycją w momencie urodzenia. Największym ryzykiem obciążone są noworodki niedojrzałe, urodzone z porodów przedwczesnych, które wykazują najczęściej małą masę urodzeniową.

(Największy spadek umieralności w pierwszym roku życia w latach 90. dotyczył stosunkowo niewielkiej grupy noworodków o bardzo małej masie urodzeniowej (poniżej 1500g), które stanowią zaledwie 1%

urodzeń żywych. Jeszcze w 1995 r. pierwszych urodzin nie dożywało około 35% noworodków o masie urodzeniowej 1000-1499g i około 80% noworodków o masie urodzeniowej 500-999g. W 1999 r. odsetki te stanowiły odpowiednio około 22% i 70%. W pozostałych grupach masy urodzeniowej także zanotowano postęp, ale nie był on tak znaczny. W 1995 r. spośród noworodków o masie urodzeniowej 1500-2499g w pierwszym roku życia umierało około 5%, a w 1999 r. – około 4%. Spośród noworodków o masie urodzeniowej 2500 g i więcej w 1995 r. umierało w okresie noworodkowym około 0,5%, a w 1999 r. – około 0,3%).

Zgon niemowlęcia, jeśli następuje, to najczęściej w pierwszych godzinach i dniach po urodzeniu. Ponad 50% zgonów niemowląt zdarza się w pierwszym tygodniu po porodzie. Zanotowany spadek umieralności niemowląt jest więc odzwierciedleniem spadku umieralności noworodkowej (w pierwszych 28 dniach po urodzeniu). W późniejszym okresie niemowlęcym postęp jest znacznie wolniejszy. W latach 1990-1999 współczynnik umieralności noworodków obniżył się o 8,7 zgonów na 1000 urodzeń żywych (z 15,0 do 6,3), natomiast stosunkowo niski współczynnik umieralności między 5 a 52 tygodniem życia – o 1,9 (z 4,4 do 2,5).

Zgony niemowląt zdarzają się przede wszystkim pod wpływem przyczyn mających źródła w przebiegu ciąży, a także w wyniku braku możliwości lub umiejętności skutecznego zapobiegania tym przyczynom i leczenia ich następstw.

(W 1999 r. mała masa urodzeniowa stanowiła 21% przyczyn zgonów niemowląt, niedotlenienie wewnątrzmaciczne i zamartwica urodzeniowa – 7%, zespół zaburzeń oddychania – 5%, wrodzone zapalenie płuc – 1%, posocznica bakteryjna noworodka – 5%, zaburzenia krwotoczne i hematologiczne u płodu i noworodka – 4% oraz wady wrodzone (zwłaszcza układu nerwowego i serca) – 33%. Łącznie wymienione patologie stanowiły 76% przyczyn zgonów niemowląt i 85% przyczyn zgonów noworodków, przy czym odpowiednio 91% i 93% w grupie niemowląt i noworodków o masie urodzeniowej 500-999g, 83% i 88% w grupie niemowląt i noworodków o masie urodzeniowej 1000-1499g, 77% i 86% w grupie niemowląt i noworodków o masie urodzeniowej 1500-2499g oraz 62% i 76% w grupie niemowląt i noworodków o masie urodzeniowej 2500g i więcej).

Pozostałe przyczyny to przede wszystkim nabyte infekcje: zapalenie płuc i posocznica w okresie ponoworodkowym, a w przypadku przyczyn zgonów niemowląt o masie urodzeniowej 2500g i więcej – ponadto urazy oraz zespół nagłej śmierci niemowlęcia).

Rozpatrując podłoże społeczne umieralności w pierwszym roku życia, należy powtórzyć, że zgony niemowląt zdarzają się przede wszystkim pod wpływem przyczyn mających źródła w przebiegu ciąży, a także w wyniku braku możliwości lub umiejętności skutecznego zapobiegania tym przyczynom i leczenia ich następstw. Ryzyko zgonu noworodków urodzonych przedwcześnie zależy przede wszystkim od skutecznych techno-

logii i procedur medycznych stosowanych w opiece nad takimi dziećmi.

Ryzyko zgonu noworodków urodzonych o czasie jest niskie i w dużym stopniu zależy od czynników środowiskowych i umiejętności oraz możliwości sprawowania opieki nad dzieckiem zdrowym, zarówno przez opiekunów, jak i służby medyczne.

Silne uwarunkowania społeczne ma ryzyko przedwczesnego ukończenia ciąży i urodzenia się dziecka z małą masą urodzeniową.

Do głównych czynników ryzyka przedwczesnego ukończenia ciąży w krajach rozwiniętych należą: infekcje układu moczowo-płciowego, ciąża mnoga, nadciśnienie indukowane ciążą, niski indeks masy ciała matki przed ciążą, niewydolność szyjkowo-cieśniowa, palenie papierosów, porody przedwczesne w wywiadzie, odklejanie się łożyska, ciężka praca fizyczna, używanie narkotyków, a do głównych czynników ryzyka opóźnionego rozwoju wewnątrzmacicznego: palenie papierosów, mały przyrost masy ciała matki w czasie ciąży, niski indeks masy ciała matki przed ciążą, pierwszy poród, niski wzrost, nadciśnienie indukowane ciążą, wady wrodzone u płodu, czynniki genetyczne, używanie alkoholu lub narkotyków (większość tych czynników koncentruje się zwłaszcza w niższych grupach społecznych).

Stwierdzono także, że wczesna opieka medyczna w czasie ciąży, a najlepiej – już przed ciążą, pozwala wykryć ewentualne nieprawidłowości u matki lub płodu i zapobiec przekształceniu się ich w groźne powikłania oraz ułatwia edukację prozdrowotną

Warto dodać, że w 6 z 7 badanych w projekcie PERISTAT krajów Unii Europejskiej w 2000 r. w I trymestrze ciąży zgłasza się do poradni dla kobiet około 90% kobiet i więcej, podczas gdy w Polsce – tylko około 60%.

Na całym świecie poród przedwczesny jest najczęstszą przyczyną okołoporodowej zachorowalności i umieralności noworodków. Jak podają dane statystyczne, odsetek porodów przedwczesnych w Polsce jest nadal wysoki (w zależności od regionu kraju wynosi 6,0–8,5%) w porównaniu z innymi krajami europejskimi, gdzie wskaźniki wynoszą 3–5%.

Obecnie wcześniactwo stanowi w Polsce najczęstszą przyczynę zgonów noworodków (47%), następną przyczyną zgonów są wady rozwojowe (24%), choroby dróg oddechowych (8%) oraz choroby zakaźne i pasożytnicze (8%) – łącznie z posocznicą i zakażeniami szpitalnymi. Umieralność okołoporodowa lub martwe urodzenia noworodków są związane ściśle z bardzo niską lub niską masą urodzeniową noworodka.

W 2003 r., odsetek noworodków z niską masą ciała (<2500g) wynosił 6,31% w Polsce, w innych krajach europejskich od 4% do 5%. W stosunku do wskaźników europejskich jest wysoki i od kilku lat na niezmiennym poziomie.

Jak wynika z powyżej przedstawionych danych, obniżanie umieralności niemowląt wymaga z jednej strony zwiększania szansy przeżycia noworodków urodzonych przedwcześnie, a z drugiej – jednoczesnego zapobiegania wcześniactwu i małej masie urodze-

niowej. W Polsce realizacja tego trudnego zadania jest zarazem realizacją celu (13) Narodowego Programu Zdrowia na lata 1996-2005.

Obniżenie wskaźnika umieralności noworodków oraz minimalizowanie skutków wcześniactwa stanowi potrzebę społeczną. W realizacji NPZ przyjęto, że efektywność zdrowotną i ekonomiczną zapewnia położenie nacisku na działania prewencyjne i profilaktyczne. Jednoczesne uzupełnianie niedoborów sprzętowych w ośrodkach referencyjnych z wysoko specjalistyczną kadrą pozwala na zoptymalizowanie diagnostyki i leczenia wcześniaków. Zapewnienie systemowej opieki medycznej kobiecie ciężarnej pozwoli na objęcie szczególnie opieką ciężarnych z grupy wysokiego ryzyka.

Aktualnie w Ministerstwie Zdrowia trwają prace nad wdrożeniem do realizacji programu „Zapobieganie występowaniu wcześniactwa i małej urodzeniowej masy ciała oraz ich negatywnych skutków zdrowotnych”, finansowanego z budżetu Ministra Zdrowia w ramach programów polityki zdrowotnej państwa. Założeniem tych działań jest stworzenie szans na objęcie właściwą opieką zdrowotną kobiet w okresie rozrodczym oraz ułatwienie dostępu do specjalistycznej opieki perinatalnej kobietom o podwyższonym ryzyku powikłań położniczych.

Celem głównym programu jest obniżenie częstości porodów przedwczesnych i urodzeń noworodków z małą masą urodzeniową ciała o 1,5 pkt. w ciągu 5 lat oraz ich negatywnych skutków zdrowotnych.

Zmniejszenie odsetka porodów przedwczesnych o 1,5% z około 6,5% (dane dla Polski z 2003 r.) do około 5% będzie skutkowało urodzeniem o około 5000 noworodków donoszonych więcej, zakładając średnią liczbę urodzeń na poziomie 350.000 rocznie.

Cele szczegółowe programu obejmują:

- Stworzenie systemu nadzoru nad ciężarnymi z raportowaniem do ośrodka centralnego wszystkich przypadków wcześniactwa i niskiej masy urodzeniowej.

- Zapobieganie i leczenie niekorzystnych następstw zdrowotnych wśród noworodków urodzonych z niską masą urodzeniową poprzez system badań (okulistycznych, neurologicznych, laryngologicznych).

- Poprawę wiedzy wśród młodzieży o zagrożeniach mających wpływ na przebieg ciąży,

- Ciągłą analizę, w tym ekonomiczną, skutków wcześniactwa i niskiej masy urodzeniowej.

W trakcie realizacji programu zdefiniowana zostanie populacja kobiet zagrożonych wystąpieniem porodu przedwczesnego na podstawie ujednoczonych kryteriów rozpoznawczych. Szczególny nacisk zostanie położony na wczesną selekcję kobiet zagrożonych porodem przedwczesnym w ramach podstawowej opieki zdrowotnej. Przyjęto w programie, że po ustaleniu występowania stopnia ryzyka ciężarne winny być skierowane do wskazanych ośrodków zajmujących się wykonywaniem poszerzonej i bardziej szczegółowej diagnostyki. Na tym etapie działania programu wysoko specjalistyczna opieka perinatalna skupiona jest na intensywnej terapii porodów przedwczesnych oraz wczesnej diagnostyce innych patologii położniczych. Poprzez wdrożony do realizacji schemat organizacyjny

noworodki urodzone w ośrodkach referencyjnych będą miały zapewnioną opiekę neonatologiczną na najwyższym poziomie, zwiększającą szanse przeżycia i minimalizującą wczesne powikłania wcześniactwa.

Wyrażam nadzieję, że wdrożenie przedstawionych powyżej, oczekiwanych rozwiązań systemowych w opiece okołoporodowej skutecznie poprawi jej jakość i dostępność oraz wpłynie na poprawę wskaźników oceny tej opieki.

Na zakończenie pragnę wskazać szczególne zapisy w głównych, obowiązujących regulacjach prawnych dotyczących organizacji i funkcjonowania opieki zdrowotnej nad matką i dzieckiem, które odgrywają niebagatelną rolę w poprawie dostępności i jakości opieki okołoporodowej:

1. ustawa z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135 z późn. zm.); na szczególną uwagę zasługuje zapis art. 13, który zapewnia wszystkim kobietom (także tym nieubezpieczonym) w okresie ciąży, porodu i połoгу oraz wszystkim dzieciom w Polsce do ukończenia 18 roku życia prawa do świadczeń opieki zdrowotnej na zasadach i w zakresie określonych dla ubezpieczonych;

2. ustawa z dnia 7 stycznia 1993 r. o planowaniu rodziny, ochronie płodu ludzkiego i warunkach dopuszczalności przerywania ciąży (Dz. U. Nr 17, poz. 78 z późn. zm)

3. rozporządzenie Ministra Zdrowia z dnia 21 grudnia 2004 r. w sprawie zakresu świadczeń opieki zdrowotnej, w tym badań przesiewowych oraz okresów, w których te badania są przeprowadzane (Dz. U. Nr 276, poz. 2740); po raz pierwszy (w zał. Nr 3) został określony zakres lekarskich badań prenatalnych (przedurodzeniowych) u kobiet o podwyższonym w stosunku do populacyjnego ryzyku wystąpienia choroby lub wady, w tym genetycznej, wraz z okresami ich przeprowadzania.

Przedstawiając powyższe, wyrażam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia uzna Pani Poseł za wyczerpujące.

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Mylera**

**w sprawie protestu głodowego związkowców
w Telekomunikacji Polskiej SA (9884)**

W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Tadeusza Mylera z dnia 18.04.2005 roku nr SPS -0202-9884/05 przekazuję następujące informacje.

Minister Skarbu Państwa posiada 3,97% akcji w kapitale zakładowym Spółki i nie będąc organem zwierzchnim w stosunku do Telekomunikacji Polskiej S.A., nie ma uprawnień władczych w stosunku do tego podmiotu. Z uwagi na znikomy udział w kapitale zakładowym Skarb Państwa nie posiada reprezentanta w Radzie Nadzorczej Spółki. Uprawnienia akcjonariuszy, a także Rady Nadzorczej w stosunku do Spółki są określone w kodeksie spółek handlowych. Zgodnie z tymi uprawnieniami Skarb Państwa, jako akcjonariusz, nie może żądać od Zarządu załatwienia konkretnej sprawy.

Ponadto, odnosząc się do zagadnień poruszanych w interpelacji Pana Posła, informuję, iż w zawartym 30 czerwca 2000 roku pakiecie socjalnym dla pracowników TP S.A, stanowiącym załącznik do umowy sprzedaży akcji Skarbu Państwa zostały umieszczone uprawnienia i gwarancje dotyczące zatrudnienia przyznane pracownikom. Spółka zapewniła m.in. zatrudnienie przez okres 40 miesięcy od dnia wejścia w życie pakietu. Z uwagi na fakt, iż upłynął określony w pakiecie socjalnym 40-miesięczny termin gwarancji zatrudnienia, powyższe postanowienia przestały obowiązywać.

Umowa prywatyzacyjna zawarta przez MSP z konsorcjum France Telecom - Kulczyk Holding gwarantowała pracownikom bardzo korzystny pakiet socjalny, o czym świadczy jego akceptacja przez Związek Zawodowe działające w Telekomunikacji Polskiej S.A..

Jednocześnie w świetle posiadanej wiedzy informuję, iż Telekomunikacja Polska S.A. zamierza zwolnić maksymalnie 2845 pracowników. W terminie do 21 kwietnia 2005 roku deklaracje dobrowolnego odejścia z pracy złożyło ponad 2600 pracowników, z czego 2224 osoby uzyskały pozwolenie przełożonych na odejście z pracy.

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tadeusza Mylera**

**w sprawie protestu głodowego związkowców
w Telekomunikacji Polskiej SA (9884)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na Pańskie wystąpienie znak: SPS-0202-9884/05 z dnia 21 kwietnia 2005 r. w związku z interpelacją posła Tadeusza Mylera w sprawie protestu głodowego związkowców w Telekomunikacji Polskiej S.A. uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Z informacji uzyskanych od spółki Telekomunikacja Polska S.A. wynika, że potrzeba zmniejszenia zatrudnienia

nia jest podyktowana głównie spadkiem przychodów firmy, zmianami technologicznymi oraz automatyzacją procesów pracy. Przyczynami zwolnień grupowych wskazanymi w Regulaminie Zwolnień Grupowych są:

- spadek przychodów Spółki ze sprzedaży usług, a w konsekwencji potrzeba redukcji kosztów,
- w kontekście rosnących wymagań rynku związanych z atrakcyjnością cenową oferty konieczność zmiany modelu i warunków realizacji zadań Spółki
- zmiany technologiczne,
- automatyzacja procesów pracy
- doprowadzenie do porównywalności i urynkowania wynagrodzeń pracowników realizujących zadania o porównywalnym zakresie pracochłonności i odpowiedzialności.

Pierwotna liczba stanowisk pracy przewidziana do likwidacji wynosiła 3465. Jednak przedstawiciele pracodawcy podtrzymali deklarację, zgodnie z którą odstąpienie od podwyżki wynagrodzeń w 2005 r. pozwoliło na oszczędności umożliwiające zmniejszenie liczby likwidowanych stanowisk pracy do 3165. Ponadto Zarząd TP S.A. poinformował 24 kwietnia 2005 r., iż po przeanalizowaniu inicjatyw oszczędnościowych, w tym również tych zgłoszonych przez stronę związkową, możliwe będzie zmniejszenie liczby likwidowanych stanowisk pracy o kolejne 320. Tak więc pierwotna skala redukcji zatrudnienia została zmniejszona o 620 osób, czyli z 3465 na 2845. Zwolnienia obejmą 2845 osób od maja 2005 r. do grudnia 2005 r.

Jednocześnie pragnę Pana poinformować, że TP S.A. proponuje pracownikom skorzystanie z możliwości rozwiązania umowy o pracę, z przyczyn niedotyczących pracowników, za porozumieniem stron z dniem 31 maja 2005 r., jeśli:

1) w terminie do 21 kwietnia br. zadeklarują chęć dobrowolnego odejścia z terminem rozwiązania umowy o pracę z dniem 31 maja br.;

2) Przełożony takiego pracownika zgodzi się na jego odejście.

Ponadto pragnę podkreślić, że pracownicy, którzy są objęci Ponadzakładowym Układem Zbiorowym Pracy i zdecydują się rozwiązać umowę o pracę na przedstawionych wyżej warunkach, otrzymają:

— odszkodowanie w wysokości 18.250 PLN, stanowiące pięciokrotność średniego wynagrodzenia zasadniczego pracowników objętych PUZP na dzień 01.01.2005 r.,

— odprawę wynikającą z postanowień §55 PUZP, która uzależniona jest od zakładowego stażu pracy i indywidualnego przeciętnego wynagrodzenia zasadniczego pracownika z okresu ostatnich 3 miesięcy trwania stosunku pracy.

Łącznie wartość odszkodowania i odprawy wyniesie średnio ok. 50 tys. PLN brutto na 1 osobę.

Jednocześnie informuję, że Zarząd TP S.A. prowadził rozmowy z zakładowymi organizacjami związkowymi podczas 6 spotkań, które dotyczyły m.in. możliwości zmniejszenia rozmiaru grupowego zwolnienia, w szczególności poprzez znalezienie oszczędności, które pozwolą ograniczyć skalę zwolnień grupowych,

a także spraw pracowniczych, jak m.in. określenie wysokości odszkodowań wypłacanych pracownikom objętym procedurą zwolnień grupowych odchodzącym w ramach odejść dobrowolnych.

Rozmowy prowadzone były również z:

— prezydium FZZPT, które na mocy uchwały 27 organizacji związkowych zrzeszonych w Federacji zostało upoważnionych do reprezentowania wobec pracodawcy – Telekomunikacja Polska S.A. z siedzibą w Warszawie tychże organizacji związkowych, a także wszystkich zrzeszonych w nich pracowników,

— konfederacją ZZPT, która na mocy uchwały 3 organizacji związkowych zrzeszonych w Konfederacji została upoważniona do reprezentowania wobec pracodawcy Telekomunikacja Polska S.A. z siedzibą w Warszawie tychże organizacji związkowych.

Pragnę także nadmienić, iż 31.03.2005 r. odbyło się spotkanie Pani Premier Jarugi-Nowackiej z przedstawicielami organizacji związkowych TP S.A. Przedstawiciele związków zawodowych przedstawili sytuację w TP S.A., gdzie ich zdaniem pracodawca nie wywiązuje się z postanowień ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników – nie prowadząc żadnych konsultacji z pracownikami. Ponadto ich zdaniem wyniki finansowe TP S.A. (zysk ok. 1,8 mld PLN) nie uzasadniają planowanej restrukturyzacji zatrudnienia przekraczającej 12% ogółu zatrudnionych (ok. 3500 osób). Zwracali także uwagę, że pracodawca nie udostępnia im materiałów, które mogłyby być pomocne w prowadzeniu konsultacji. Ponadto uważają, że osoby, którym proponuje się rozwiązanie umowy o pracę za porozumieniem stron i wypłatą odszkodowania, zostaną zastąpione przez pracowników z Francji. Jednocześnie zwrócili uwagę, że z ich informacji wynika, iż zwolnienia mają objąć przede wszystkim osoby w podeszłym wieku. Na spotkaniu ustalono również, że podjęte zostaną próby zwrócenia się do PIP o przeprowadzenie stosownych analiz, które wyjaśnią, czy TP S.A. uchyla się od obowiązków pracodawcy. Na ich podstawie Pani Premier zwróci się do Ministra Gospodarki i Pracy o wyznaczenie mediatora, który spróbuje doprowadzić do konstruktywnych rozmów pomiędzy stronami.

Przedstawiciel MSP zapewnił, iż użyje wszelkich środków, aby przedstawiciel SP w radzie nadzorczej TP S.A. uzyskał od zarządu stosowne wyjaśnienia.

Należy zaznaczyć, że procedura zwolnień grupowych jest realizowana zgodnie z zapisem ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, z dnia 13 marca 2003 r. (Dz. U. Nr 90, poz. 844). Jednakże w związku z tym, że nie doszło do podpisania porozumienia w sprawie zwolnień grupowych pomiędzy pracodawcą a zakładowymi organizacjami związkowymi, pracodawca wydał Regulamin Zwolnień Grupowych. Obecnie pracodawca przygotowuje powtórne zawiadomienie do PUP zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o zwolnieniach grupowych.

Z informacji dostępnych w serwisie prasowym TP S.A. wynika, że istnieje duże zainteresowanie odejściami dobrowolnymi i ponad 2600 pracowników zadeklarowało chęć skorzystania z możliwości odejść dobrowolnych, za odszkodowaniem i odprawą. Jednakże zgodnie z regulaminem warunkiem niezbędnym do odejścia dobrowolnego jest uzyskanie zgody bezpośredniego przełożonego. Nie wszyscy pracownicy otrzymali ją, dlatego z oferty będzie mogło skorzystać 2224 pracowników.

Jednocześnie pragnę Pana poinformować, że Minister Infrastruktury nie jest właścicielem ani organem nadzoru nad spółką Telekomunikacja Polska S.A. Zgodnie z przepisami prawa Minister Infrastruktury nie ma bezpośrednich instrumentów wpływania na decyzje operacyjne tej spółki, która działa w oparciu o samodzielne decyzje jej Zarządu.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Wojciech Hałka

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra spraw zagranicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Władysława Stępnia**

**w sprawie podjęcia działań związanych
z zadośćuczynieniem mieszkańcom wsi, które były
spacyfikowane przez hitlerowców
w czasie II wojnie światowej (9885)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo SPS-0202-9885/05 z dnia 21 kwietnia 2005 r., dotyczące interpelacji poselskiej pana posła Władysława Stępnia w sprawie podjęcia działań związanych z zadośćuczynieniem mieszkańcom wsi, które były spacyfikowane przez hitlerowców w czasie II wojny światowej, przekazuję następujące wyjaśnienia:

Pacyfikacje wsi polskich wpisują się w tragiczną historię narodu polskiego obok obozów koncentracyjnych, wysiedleń, deportacji na roboty przymusowe i wielu innych rodzajów zbrodni popełnionych w stosunku do Polaków w czasie II wojny światowej. Rząd RP jest w pełni świadom ogromu krzywd, jakich doznały ofiary pacyfikacji i innych form prześladowań. Odpowiedzialność odszkodowawczą za te działania powinien jednak ponieść ich sprawca, czyli państwo niemieckie.

Wynagrodzenie szkód wojennych między państwami odbywa się w formie reparacji wojennych. Na mocy postanowień Konferencji Poczdamskiej z 1945 r. Polska otrzymała udział w reparacjach wypłacanych przez Niemcy dla ZSRR. W ramach reparacji nastąpiło również przejęcie własności majątku niemieckiego na tzw. Ziemiach Odzyskanych. W wyniku decyzji po-

litycznej rządu PRL podjętej 23.08.1953 r. Polska zrzekła się reparacji od Niemiec ze skutkiem od 1 sierpnia 1954 r. Niezależnie od współczesnych ocen tego faktu oświadczenie to jest do dziś skuteczne, nie ma więc obecnie możliwości występowania do Niemiec z żądaniami reparacyjnymi.

Sprawa uzyskania indywidualnych odszkodowań wojennych dla Polaków – ofiar III Rzeszy była jednak poruszana w stosunkach polsko-niemieckich. W latach 1992–2002 więźniowie obozów koncentracyjnych i robotnicy przymusowi otrzymywali pomoc finansową z Fundacji „Polsko-Niemieckie Pojednanie”, utworzonej na podstawie porozumienia polsko-niemieckiego z 16.10.1991 r. o pomocy humanitarnej dla szczególnie poszkodowanych ofiar prześladowania nazistowskiego w Polsce. Na mocy tej umowy Rząd RFN przekazał 500 mln ówczesnych marek zachodniemieckich na konto Fundacji, natomiast Polska zobowiązała się do niepopierania roszczeń swoich obywateli na płaszczyźnie międzynarodowej.

W latach 1999–2000 były prowadzone dodatkowe negocjacje na forum międzynarodowym, także z udziałem delegacji polskiej, które zakończyły się podpisaniem porozumienia pomiędzy USA a RFN w dniu 17.07.2000 r. Została powołana Fundacja Federalna „Pamięć, Odpowiedzialność, Przyszłość”, przez którą strona niemiecka przekazała środki finansowe na wypłaty odszkodowań. Dokonywaniem wypłat w Polsce zajmowała się Fundacja „Polsko-Niemieckie Pojednanie”. Według ustaleń wynikających z podpisanego w lipcu 2000 r. porozumienia możliwe było również składanie wniosków o odszkodowania za utratę majątku, nie dotyczyło to jednak szkód powstałych wskutek represyjnego niszczenia miast i wsi polskich przez okupanta.

Powyższe informacje wskazują, że sprawa pomocy finansowej dla obywateli polskich była przedmiotem starań polskich rządów. Udało się jednak objąć wypłatami jedynie najbardziej poszkodowane osoby. W grupie tej nie znalazły się niestety ofiary pacyfikacji. Ponieważ w 1953 r. nastąpiło zrzeczenie się reparacji wojennych, nie jest możliwe występowanie z roszczeniami wobec Niemiec z tego tytułu. Nie jest również możliwe uzyskanie indywidualnych odszkodowań dla poszczególnych osób, ponieważ na podstawie wspomnianego porozumienia polsko-niemieckiego z 1991 r. ówczesny Rząd RP zobowiązał się wobec Rządu RFN, że „nie będzie dochodził dalszych roszczeń obywateli polskich, które mogłyby wynikać w związku z prześladowaniem nazistowskim” (zastrzegając jednocześnie, że nie powinno to oznaczać ograniczenia praw obywateli do indywidualnego dochodzenia roszczeń).

Rząd, dostrzegając krzywdy ofiar pacyfikacji, podobnie jak krzywdy ofiar innych zbrodni wojennych, nie może obecnie ze względów natury prawnej wystąpić z odpowiednimi roszczeniami wobec strony niemieckiej. Rząd RP nie prowadzi w tej sytuacji rozmów z Rządem RFN na temat odszkodowań dla ofiar pacyfikacji wsi.

W realizowanym obecnie budżecie państwa nie przeznaczono środków finansowych na wypłaty z ty-

tułu rekompensat dla żyjących ofiar pacyfikacji polskich wsi i ich rodzin. Ogromniszczeń, jakich doznała Polska w czasie II wojny światowej, wymaga kompleksowego podejścia do problemu ewentualnych rekompensat wojennych. Należy pamiętać, że straty materialne Polaków i państwa polskiego były nie tylko wynikiem pacyfikacji wsi, ale powstawały również na skutek innych działań, m.in. bombardowania i palenia polskich miast, niszczenia infrastruktury, dewastacji i grabieży zabytków oraz dzieł sztuki. Zarządzeniem nr 96 Prezesa Rady Ministrów z dnia 19.10.2004 r. został powołany Międzyresortowy Zespół do Spraw Strat Poniesionych w Wyniku II Wojny Światowej, którego zadaniem jest opracowanie metodologii szacowania materialnych i niematerialnych strat poniesionych przez państwo polskie i jego obywatele w wyniku II wojny światowej. Prace Zespołu, pod przewodnictwem Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji, stanowią początek długofalowych działań, mających na celu ponowne oszacowanie polskich strat wojennych. Wszelkie decyzje odnośnie ewentualnych rekompensat mogą być zatem podejmowane dopiero na dalszym etapie.

Minister
Adam Daniel Rotfeld

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

ministra gospodarki i pracy na interpelację posła Tomasza Markowskiego

w sprawie skutków ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (9890)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 21 kwietnia br., znak: SPS-0202-9890/05, przekazujące interpelację Pana Posła Tomasza Markowskiego w sprawie skutków ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, uprzejmie informuję:

Ustawa z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, na którą się Pan Poseł powołuje, nie obowiązuje od 1 czerwca 2004 r. tzn. od wejścia w życie ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Od dnia 1 sierpnia 2004 r. zasady przyznawania świadczeń przedemerytalnych reguluje ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych. Zachowała ona oczywiście prawa nabyte osób, które prawo do świadczenia nabyły w okresie wcześniejszym.

Należy zaznaczyć, iż w okresie od 1 stycznia 1997 r. do 1 stycznia 2002 r. przepisy dotyczące zarówno wysokości świadczenia, jak zasad jego nabywania ulegały wielokrotnie zmianie. Początkowo wysokość świad-

czenia wynosiła 80% kwoty emerytury, aby później wzrosnąć do 90%. Także zmianom ulegały przepisy dotyczące możliwości łączenia pobierania świadczenia z wykonywaniem pracy zarobkowej. Kwestionowane przez Pana Posła przepisy, ograniczające górną wysokość świadczenia do 200% kwoty zasiłku dla bezrobotnych, wprowadziła uchwalona przez Sejm RP w dniu 17 grudnia 2001 r. ustawa o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa, ustawy o ochronie roszczeń pracowniczych w razie niewypłacalności pracodawcy, ustawy o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu, ustawy o zakazie stosowania wyrobów zawierających azbest, ustawy o Trójstronnej Komisji do Spraw Społeczno-Gospodarczych i wojewódzkich komisjach dialogu społecznego oraz ustawy o ułatwieniu zatrudniania absolwentów (Dz. U. Nr 154, poz. 1793). Oczywiście osoby, które nabyły do końca 2001 r. prawo do świadczeń przedemerytalnych w poprzednio obowiązującej wysokości, zachowały prawa nabyte.

W sytuacji opisanej przez Pana Posła decydującym dla nabycia określonych uprawnień jest stan prawny obowiązujący w dniu spełnienia przez określone osoby koniecznych do uzyskania statusu bezrobotnego oraz warunków do nabycia świadczenia przedemerytalnego. Należy podkreślić, że świadczenie to nie jest formą wcześniejszej emerytury, lecz osłoną socjalną wypłacaną przez państwo osobie spełniającej warunki do uzyskania statusu bezrobotnego, a posiadającej długoletni staż pracy. Osoba taka w przypadku utraty pracy ma bowiem większe trudności z przekwalifikowaniem się i uzyskaniem zatrudnienia.

Nie można w tej sytuacji mówić o naruszeniu konstytucyjnej zasady równości, gdyż miałyby to miejsce, gdyby np. określone przepisy dotyczyłyby nie wszystkich obywateli spełniających określone kryteria, w ustalonym przepisami okresie czasu, lecz ściśle wyznaczonych.

Jednocześnie pragnę zaznaczyć, że Rząd obecnie uważa za słuszne utrzymywanie jak najdłużej aktywności zawodowej osób powyżej 50 roku życia. Świadczenia przedemerytalne nie powinny sprzyjać przedwczesnemu rezygowaniu z aktywności zawodowej, tym bardziej że odsetek osób pracujących jest w Polsce niższy niż w większości krajów Unii Europejskiej. Nie należy zapominać także o tym, iż osoby legitymujące się krótszym okresem aktywności zawodowej otrzymają w przyszłości relatywnie niższą emeryturę. Dlatego też proponowane przez Pana Posła rozwiązanie nie koresponduje z podanym wyżej stanowiskiem rządu w powyższej sprawie.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 11 maja 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posel Renaty Beger**

**w sprawie negatywnych skutków ustawy
o dochodach jednostek samorządu terytorialnego
(9893)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przesłaną przy piśmie z dnia 21 kwietnia br. Nr SPS-0202-9893/05 interpelacją Pani Posel Renaty Beger w sprawie negatywnych skutków ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego przekazuję poniższe wyjaśnienia.

Od dnia 1 stycznia 2004 r. obowiązuje nowy system finansowania jednostek samorządu terytorialnego, określony w ustawie z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego. Ten akt prawny zastąpił ustawę z dnia 26 listopada 1998 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w latach 1999-2003 (Dz.U. Nr 150, poz. 983 z późn. zm.), która utraciła moc z dniem 31 grudnia 2003 r.

Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego określa:

— źródła dochodów jednostek samorządu terytorialnego oraz zasady ustalania i gromadzenia tych dochodów,

— zasady ustalania i przekazywania subwencji ogólnej oraz dotacji celowych z budżetu państwa.

Rozwiązania zawarte w ww. ustawie o dochodach jednostek samorządu terytorialnego zmierzają do:

— dalszej decentralizacji zadań i środków publicznych, a tym samym zwiększenia udziału jednostek samorządu terytorialnego w dysponowaniu środkami publicznymi,

— zwiększenia ekonomicznej odpowiedzialności jednostek poprzez zwiększenie udziału dochodów własnych w dochodach ogółem tych jednostek,

— mocniejszego związania sytuacji finansowej jednostek samorządu terytorialnego z koniunkturą gospodarki państwa,

— rozbudowania możliwości absorpcji środków unijnych poprzez zwiększenie strumienia środków i uelastycznienie zasad gospodarki finansowej jednostek samorządu terytorialnego,

— tworzenia instrumentów umożliwiających wspieranie przedsiębiorczości.

Wypracowane w ustawie o dochodach jednostek samorządu terytorialnego rozwiązania są wynikiem partnerskiego i konstruktywnego procesu zbliżania, a następnie uzgadniania stanowisk strony rządowej i samorządowej. Przyjęte rozwiązania są optymalnymi z punktu widzenia interesu publicznego, gdyż uwzględniają zarówno konieczność zasadniczej przebudowy dotychczasowego systemu finansowania samorządów, jak i aktualną sytuację budżetu państwa.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że ustawa o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – w sto-

unku do obowiązujących do końca grudnia 2003 r. przepisów ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w latach 1999-2003 – dokonała jakościowej zmiany struktury dochodów jednostek samorządu terytorialnego; zwiększył się udział dochodów własnych jednostek samorządu terytorialnego, a zmniejszył udział dotacji i subwencji.

Zgodnie z ustawą o dochodach jednostek samorządu terytorialnego od 2004 r. uległy likwidacji dotacje celowe na te zadania, które zostały przekazane jednostkom samorządu terytorialnego do realizacji jako zadania własne, i które finansowane są obecnie z dochodów własnych, odpowiednio: gmin, powiatów i województw. W miejsce dotacji jednostki samorządu terytorialnego otrzymują zwiększone dochody własne – w wyniku zwiększonych udziałów w podatku dochodowym od osób fizycznych i podatku dochodowym od osób prawnych. W rachunkach symulacyjnych podstawę wyliczeń zwiększonych dochodów własnych z tytułu udziału w podatku dochodowym od osób fizycznych (PIT) i podatku dochodowym od osób prawnych (CIT) stanowiły dotychczasowe dotacje na zadania z zakresu administracji rządowej i dotacje na finansowanie lub dofinansowanie zadań własnych oraz subwencje i inne dochody, które zastąpiono dochodami własnymi. Następnie udziały, odpowiednio: dla gmin, powiatów i województw, zostały ekwiwalentnie zwiększone w związku ze zmianami systemowymi.

Zasadniczym źródłem finansowania zadań realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego są dochody własne i subwencja ogólna, zaś dotacje celowe spełniają rolę uzupełniającą.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że od dnia 1 stycznia 2004 r. nowym źródłem dochodów wszystkich jednostek samorządu terytorialnego jest 5% udział w dochodach uzyskiwanych w związku z realizacją zadań z zakresu administracji rządowej oraz innych zadań zleconych ustawami.

W ramach nowego systemu finansowania jednostek samorządu terytorialnego wprowadzona została nowa konstrukcja subwencji ogólnej, która uwzględnia nie tylko różnicowanie dochodowe jednostek samorządu terytorialnego, ale również szczególne potrzeby wydatkowe jednostek związane z ich sytuacją społeczno-ekonomiczną. Zbiektywizowany mechanizm subwencjonowania powiązany jest ze wskaźnikami ekonomicznymi, takimi jak: PKB, stopa bezrobocia, gęstość zaludnienia oraz powierzchnia dróg przypadająca na mieszkańca. Subwencja ogólna dla jednostek samorządu terytorialnego składa się z części wyrównawczej, równoważącej (gminy i powiaty), regionalnej (województwa) i oświatowej.

W świetle ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, z dniem 1 stycznia 2004 r. gminy nie otrzymują części rekompensującej subwencji ogólnej z tytułu ulg i zwolnień ustawowych. Ubytek dochodów gmin z tego tytułu został wyrównany poprzez zwiększenie dochodów własnych. W związku z powyższym nie jest możliwe zrekomensowanie gminom – w postaci subwencji ubytku dochodów z tytułu

udzielonych w 2004 r. ustawowych ulg i zwolnień w podatkach, jak to miało miejsce do końca 2003 r.

Należy zaznaczyć, iż w 2004 r. gminy otrzymały część rekompensującą subwencji ogólnej jedynie z tytułu ostatecznego rozliczenia części rekompensującej subwencji ogólnej za 2003 r., określonej w art. 24 pkt 2 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w latach 1999-2003.

Integralnym elementem systemu finansowania jednostek samorządu terytorialnego jest mechanizm wyrównawczy, który został zasadniczo wzmocniony. Została nim objęta większa liczba jednostek i zaangażowano na ten cel większe środki.

Zgodnie z ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu dla gmin, w których dochody podatkowe w przeliczeniu na jednego mieszkańca są niższe od 92% analogicznych dochodów w kraju, przyznawana jest część wyrównawcza subwencji ogólnej.

Ubytek dochodów gminy z tytułu likwidacji od 2004 r. części rekompensującej subwencji ogólnej dla gmin (zaliczanej do końca 2003 r. do podstawowych dochodów podatkowych) może zostać zrekompensowany, począwszy od 2006 r., w postaci kwoty podstawowej wchodzącej w skład części wyrównawczej subwencji ogólnej dla gmin, o ile dochody podatkowe w przeliczeniu na jednego mieszkańca będą niższe od 92% analogicznych dochodów w kraju.

Równocześnie z wprowadzeniem tak istotnych zmian w systemie finansów jednostek samorządu terytorialnego wprowadzony został mechanizm dostosowawczy. Jednostki samorządu terytorialnego otrzymują środki finansowe na wyrównanie ewentualnych różnic w dochodach, powstałych w związku ze zmianą sposobu finansowania zadań. W przypadku gmin i powiatów jest to część równoważąca subwencji ogólnej, zaś województwa otrzymują część regionalną. Sposób podziału środków ww. części subwencji na 2004 r. był określony ustawowo, natomiast od 2005 r. – w drodze stosownych rozporządzeń Ministra Finansów.

W 2004 r. w celu złagodzenia skutków wprowadzenia nowego systemu część równoważącą subwencji ogólnej otrzymywały gminy, w których dochody przeliczeniowe były niższe od dochodów bazowych. Zgodnie z przepisami art. 76 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego dochody bazowe ustalane były na podstawie danych wykazanych w sprawozdaniach i wnioskach jednostek samorządu terytorialnego sporządzonych za rok 2002 oraz w informacjach sporządzonych za 2002 r. przez właściwych dysponentów, natomiast dochody przeliczeniowe – na podstawie danych wykazanych w sprawozdaniach sporządzonych za rok 2002 oraz części wyrównawczej subwencji ogólnej ustalonej na 2004 r.

Systemowy sposób podziału środków części równoważącej subwencji ogólnej dla gmin i powiatów oraz kwoty stanowiącej 30% części regionalnej subwencji ogólnej na 2005 r., szczególnie na zadania, których sposób finansowania uległ zmianie od 1 stycznia 2004 r. – zgodnie z dyspozycją przepisów ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego – został

wypracowany w porozumieniu ze Stroną Samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego i określony w stosownych rozporządzeniach Ministra Finansów.

W 2005r. zasady podziału części równoważącej subwencji ogólnej dla gmin określa rozporządzenie Ministra Finansów z dnia 29 września 2004 r. w sprawie podziału części równoważącej subwencji ogólnej dla gmin na rok 2005 (Dz.U. Nr 214, poz. 2169).

Wdrażanie w życie nowych rozwiązań wymaga systematycznego monitorowania, bowiem tylko wówczas można ocenić prawidłowość wprowadzonych zmian i dokonać ewentualnych działań korygujących.

Po wejściu w życie ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, na posiedzeniu Zespołu do Spraw Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego ustalono, iż monitoring wdrażania ustawy prowadzony będzie na bieżąco wspólnie przez stronę rządową i samorządową.

W związku z tym na posiedzeniu Zespołu do Spraw Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, które odbyło się w dniu 2 lutego 2004 r., ustalono m.in. sposób monitorowania skutków wprowadzenia regulacji wynikających z ww. ustawy. Podstawą oceny wpływu rozwiązań zawartych w ww. ustawie na gospodarkę finansową samorządów są kwartalne sprawozdania z wykonania budżetów jednostek samorządu terytorialnego. Dane zawarte w sprawozdaniach roku 2004 były porównywane z danymi ze sprawozdań sporządzonych w analogicznym okresie roku 2002 i 2003.

Oprócz analizy danych statystycznych monitorowana jest również wydajność poszczególnych źródeł dochodów, a także analizowane są wydatki ponoszone na zadania, których sposób finansowania uległ zmianie z dniem 1 stycznia 2004 r.

Jednocześnie uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zgodnie z art. 26 ust. 2 pkt 1 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w budżecie państwa tworzona jest rezerwa subwencji ogólnej w wysokości 2% sumy planowanych części wyrównawczych subwencji ogólnej ustalonej dla gmin, powiatów i województw. Środki te są przeznaczone na uzupełnienie dochodów jednostek samorządu terytorialnego, a w szczególności na zadania związane z pomocą społeczną oraz na wyrównanie różnic w dochodach jednostek samorządu terytorialnego po zmianie systemu finansowania zadań.

W 2004 r., zgodnie z przyjętym trybem współpracy pomiędzy stroną rządową i samorządową Zespołu do Spraw Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, Minister Finansów, kierując się wytycznymi strony samorządowej, przygotował wiele wariantów propozycji podziału środków 2% rezerwy subwencji dla jednostek samorządu terytorialnego, które następnie przekazał stronie samorządowej w celu ich analizy.

Sposób podziału ww. rezerwy subwencji dla jednostek samorządu terytorialnego był omawiany na posiedzeniach Zespołu do Spraw Finansów Publicznych

Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego i tam zapadały ostateczne decyzje dotyczące kryteriów przyznawania środków dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego.

W 2004 r. środki z omawianej wyżej rezerwy subwencji ogólnej zostały przeznaczone między innymi dla gmin, które utraciły więcej niż 5% na rozwiązaniach systemowych wynikających z nowej ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego, a także dla gmin:

— o mniejszych dochodach z tytułu udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych uzyskanych w okresie 3 kwartałów 2004 r., w porównaniu z analogicznym okresem 2003 r. (w porównywalnych warunkach),

— o wyższych niż w 2003 r. wydatkach na wypłatę dodatków mieszkaniowych wyszacowanych na 2004 r. (na podstawie sprawozdań gmin za półrocze 2004 r.),

— o wyższych od średnich w kraju wydatkach poniesionych na oświetlenie ulic w I półroczu 2004 r. (w przeliczeniu na 1 mieszkańca gminy).

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zgodnie z art. 26 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego w ustawie budżetowej na rok 2005 również została zaplanowana rezerwa subwencji ogólnej.

Tak jak w roku 2004 kryteria podziału rezerwy subwencji ogólnej będą ustalane wspólnie ze stroną samorządową Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego w wyniku monitoringu skutków wprowadzenia regulacji wynikającej z ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego obowiązującej od 1 stycznia 2004 r.

Po przyjęciu przez Zespół ds. Systemu Finansów Publicznych Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego kryteriów podziału tej rezerwy i zaakceptowaniu ich przez właściwych ministrów, Minister Finansów będzie mógł wydać stosowne decyzje dotyczące przyznania poszczególnym jednostkom samorządu terytorialnego środków z rezerwy.

Natomiast odnośnie do środków na stypendia socjalne dla uczniów uprzejmie informuję, iż zgodnie z art. 90p ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991r. o systemie oświaty, udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie (art. 90r ust. 1 ustawy). Przepisy ustawy nie zobowiązują gmin do przeznaczania na ten cel środków własnych, lecz do przygotowania gminnych regulaminów przyznawania pomocy materialnej dla uczniów, finansowanej z budżetu państwa. Jednocześnie art. 90r ust. 1 ustawy o systemie oświaty stanowi o „dofinansowaniu”, a nie finansowaniu, ponieważ gmina – zarówno w formie bezpośredniego zasilenia systemu stypendialnego, jak i w formie realizacji lokalnego programu wyrównywania szans – może przeznaczyć na ten cel środki własne. Ewentualną decyzję w tej sprawie podejmuje rada gminy.

Zgodnie z art. 90r ust. 2 ustawy o systemie oświaty środki na realizację tej pomocy zostały zagwarantowane w ustawie budżetowej na 2005 r. w rezerwie ce-

lowej nr 55 “Narodowy Program Stypendialny”. W dniu 22 grudnia 2004 r. została podpisana ustawa budżetowa na 2005r., w której Sejm zatwierdził kwotę 242 500 tys. zł na realizację programu stypendialnego.

Kwota dotacji celowej dla poszczególnych gmin została wyliczona zgodnie z algorytmem zawartym w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie terminów przekazywania dotacji celowej gminom na dofinansowanie świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym oraz sposobu ustalania wysokości tej dotacji (Dz.U. Nr 36, poz. 319).

Instrumentem umożliwiającym skuteczne udzielenie pomocy edukacyjnej uczniom najbardziej potrzebującym takiego wsparcia w danym środowisku lokalnym jest gminny regulamin udzielania pomocy materialnej. Regulamin przygotowany przez gminę powinien w swojej konstrukcji uwzględniać elastyczne mechanizmy udzielania pomocy edukacyjnej dla uczniów, które zostały określone w ustawie o systemie oświaty, a tym samym umożliwiać optymalne wykorzystanie środków finansowych przeznaczonych w budżecie państwa na ten cel.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż szczegółowych informacji w sprawie sposobu podziału środków na stypendia socjalne powinien udzielić – zgodnie z właściwością – Minister Edukacji Narodowej i Sportu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację poseł Renaty Beger**

**w sprawie laboratoriów badających wyroby
zakładów masarskich, uznawanych
przez powiatowe weterynaryjne inspekcje
sanitarne (9894)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Renaty Beger w sprawie obowiązkowych badań wyrobów zleczanych odpowiednim laboratoriom przez zakłady masarskie uprzejmie informuję, co następuje.

Odpowiedź na pytanie nr 1.

Z informacji otrzymanych od Głównego Lekarza Weterynarii wynika, że do Inspekcji Weterynaryjnej nie wpłynęły żadne skargi odnośnie do nieuznawania przez jej organy wyników badań uzyskanych w laboratoriach, jeżeli badania takie są dopuszczone w danym rodzaju laboratorium na podstawie przepisów prawa z zakresu weterynarii. Mając na względzie po-

trzebę prawnego i faktycznego wyjaśnienia sprawy, należy podkreślić, iż zgodnie z art. 23 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. o Inspekcji Weterynaryjnej (Dz. U. Nr 33, poz. 287 z późn. zm.) wydanie oceny mięsa i oceny zdrowotnej jakości produktów pochodzenia zwierzęcego może być poprzedzone przeprowadzeniem badań laboratoryjnych wykonywanymi przez:

1) zakłady higieny weterynaryjnej wchodzące w skład wojewódzkich inspektoratów weterynarii, które są regionalnymi laboratoriami weterynaryjnymi w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej,

2) laboratoria weterynaryjne wchodzące w skład innych niż wymienione w pkt 1 jednostek organizacyjnych Inspekcji,

3) krajowe laboratoria referencyjne w rozumieniu przepisów Unii Europejskiej.

W uzasadnionych przypadkach badania laboratoryjne mogą przeprowadzić inne niż wymienione powyżej laboratoria, które zostały zatwierdzone na podstawie art. 24 przedmiotowej ustawy przez Głównego Lekarza Weterynarii. Laboratoria wykonujące badania produktów pochodzenia zwierzęcego oraz laboratoria referencyjne powinny posiadać akredytację zgodną z kierunkiem prowadzonych badań oraz pozytywną opinię właściwego dla kierunku badań laboratorium referencyjnego.

W ustawie z dnia 29 stycznia 2004 r. o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego (Dz. U. Nr 33, poz. 288 z późn. zm.) oraz rozporządzeniach MRiRW wydanych na podstawie tej ustawy nie występuje określenie „zakład masarski”, w związku z tym należy przyjąć, że terminem tym zostały przez Panią Poseł określone zakłady działające w sektorze mięsnym, tj. rzeźnie, zakłady rozbioru i przetwórstwa mięsa, jak również zakłady produkujące mięso mielone i surowe wyroby mięsne. Należy także zauważyć, że zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy przy produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego powinny być spełnione wymagania zdrowotne, higieniczne, sanitarne, organizacyjne, lokalizacyjne, techniczne, technologiczne, zwane dalej „wymaganiami weterynaryjnymi”, obejmujące m.in. warunki trybu i zakres prowadzenia kontroli wewnętrznej w zakładzie, w tym opracowanie, wdrożenie i realizację systemu analizy zagrożeń i krytycznych punktów kontroli. Wymagania weterynaryjne dla poszczególnych rodzajów działalności w zakresie produkcji produktów pochodzenia zwierzęcego zostały określone w drodze rozporządzeń wydanych przez ministra właściwego ds. rolnictwa na podstawie art. 5 ust. 2 ustawy o wymaganiach weterynaryjnych dla produktów pochodzenia zwierzęcego.

W poszczególnych rodzajach zakładów mięsnych problem badań laboratoryjnych przedstawia się następująco.

I. Rzeźnie, zakłady rozbioru.

Zgodnie z § 14 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 22 czerwca 2004 r. w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji świeżego mięsa z bydła, owiec, kóz i domowych zwierząt jedno-

kopytnych podmiot prowadzący zakład jest zobowiązany do prowadzenia regularnych kontroli w zakładzie w zakresie spełnienia wymagań weterynaryjnych oraz warunków produkcji w sposób określony w decyzji Komisji 2001/471/WE z dnia 8 czerwca 2001 r. ustanawiającej przepisy dotyczące regularnych kontroli higieny ogólnej przeprowadzanych przez kierowników w zakładach, zgodnie z dyrektywą Rady 64/433/EWG w sprawie problemów zdrowotnych dotyczących produkcji i wprowadzania na rynek świeżego mięsa oraz dyrektywą Rady 71/118/EWG EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na produkcję i wprowadzanie do obrotu świeżego mięsa drobiowego (Dz. Urz. WE L 165 z późn. zm.). Decyzja 2001/471/WE nakazuje kierującym zakładami wykonywać badania mikrobiologiczne powierzchni tusz (bydła, świń, owiec, kóz, oraz koni) w rzeźniach oraz badania mikrobiologiczne powierzchni kontaktujących się z mięsem w celu sprawdzenia czystości oraz skuteczności przeprowadzonych operacji mycia i dezynfekcji w rzeźniach i zakładach rozbioru zgodnie z procedurami określonymi w załączniku do tej decyzji. Decyzja ta nie wskazuje, w jakich laboratoriach powinny być wykonywane powyższe badania.

Zakłady w ramach kontroli wewnętrznej mogą korzystać z usług dowolnie wybranego laboratorium. Zgodnie z Instrukcją GLW Nr GIWhig.500/3/05 z dnia 2 maja 2005r. powiatowy lekarz weterynarii celem dokonania weryfikacji wyników przedstawianych przez kierownika zakładu, opracowuje harmonogram pobierania próbek urzędowych analogiczną metodą jak kierownik zakładu i kieruje próbki do zakładu higieny weterynaryjnej. Procedura ta ma na celu dokonanie weryfikacji wyników uzyskanych z laboratorium, które nie jest laboratorium urzędowym ani zatwierdzonym w myśl cytowanej powyżej ustawy i jest prowadzona w ramach nadzoru Inspekcji Weterynaryjnej nad zakładami.

II. Zakłady przetwórstwa mięsa.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 29 czerwca 2004 r. w sprawie wymagań weterynaryjnych przy produkcji i dla produktów mięsnych oraz innych produktów pochodzenia zwierzęcego umieszczanych na rynku (Dz. U. nr 160, poz. 1673 z późn. zm.) w § 14 pkt 1 lit. b stanowi, iż podmiot prowadzący zakład pobiera próbki do badań laboratoryjnych i bada je w zatwierdzonym laboratorium w celu sprawdzenia skuteczności zastosowanych metod czyszczenia i odkażania, spełnienia wymagań określonych w rozporządzeniu, jak również produktów gotowych w celu określenia terminu przydatności do spożycia. W związku z tym badania te mogą być wykonywane jedynie w laboratorium zatwierdzonym, określonym w art. 23 ust. 3 i 4 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej. Przepis ten jest przeniesieniem do prawa polskiego art. 7 ust. 1 tiret 3 Dyrektywy Rady 77/99/EWG z dnia 21 grudnia 1976 r. w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnym zmienionej Dyrektywą Rady 92/5/ EWG z dnia 10 lutego 1992 r. zmieniająca i uaktual-

nijająca dyrektywę 77/99/EWG w sprawie problemów zdrowotnych wpływających na handel wewnątrzspółnotowy produktami mięsnymi oraz zmieniająca dyrektywę 64/433/EWG.

III. Zakłady produkujące mięso mielone i surowe wyroby mięsne.

Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 maja 2004 r. w sprawie wymagań weterynaryjnych dla mięsa mielonego i surowych wyrobów mięsnych (Dz. U. Nr 132 poz. 1419 z późn. zm.) w § 20 stanowi, iż podmiot prowadzący zakład przeprowadza regularne kontrole wewnętrzne przestrzegania wymagań weterynaryjnych, podczas których przeprowadza się badania laboratoryjne. Kontrole wewnętrzne obejmują m. in. pobieranie próbek do badań w zatwierdzonym laboratorium. Zatem również te badania muszą być wykonywane w laboratorium, o którym mowa w ustawie o Inspekcji Weterynaryjnej. Przepis ten jest przeniesieniem do prawa polskiego art. 7 ust 1 tiret 3 Dyrektywy Rady D94/65/WE z dnia 14 grudnia 1994 r. ustanawiającej wymagania w odniesieniu do produkcji i wprowadzania na rynek mięsa mielonego i przetworów mięsnych.

Odpowiedź na pytanie nr 2.

Jak wynika w informacji otrzymanej od Głównego Lekarza Weterynarii, stosownie do art. 24 ust. 5 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej wykaz laboratoriów zatwierdzonych przez Głównego Lekarza Weterynarii jest zamieszczony na stronie internetowej Głównego Inspektoratu Weterynarii www.wetgiw.gov.pl w linku Higiena Produktów Pochodzenia Zwierzęcego/Diagnostyka Laboratoryjna. Ponadto zgodnie z art. 24 ust. 5 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej wykaz zatwierdzonych laboratoriów podlega ogłoszeniu w dzienniku urzędowym ministra właściwego do spraw rolnictwa.

Odpowiedź na pytanie nr 3.

Warunki zatwierdzenia laboratorium, czyli warunki, jakie powinno spełniać laboratorium, aby wyniki przeprowadzonych w nim badań były uznane przez Inspekcję Weterynaryjną, zostały określone w art. 24 ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej. Zgodnie z tym przepisem kierownik laboratorium ubiegającego się o zatwierdzenie występuje z pisemnym wnioskiem w tym zakresie do Głównego Lekarza Weterynarii. Do wniosku dołącza się:

- 1) kopię oryginału certyfikatu akredytacji zgodnego z kierunkiem badań określonych we wniosku w przypadku laboratoriów wykonujących badania produktów pochodzenia zwierzęcego i laboratoriów referencyjnych,
- 2) opinię właściwego dla kierunku badań laboratorium referencyjnego:
 - a) kwalifikacjach osób przeprowadzających badania,
 - b) spełnianiu warunków niezbędnych do przeprowadzania badań,
 - c) stosowanych metodach badawczych.

Główny Lekarz Weterynarii zatwierdza, w drodze decyzji administracyjnej, laboratorium po przeprowadzeniu w nim testu porównawczego poszczególnych metod diagnostycznych i wpisuje to laboratorium na listę, o której mowa w odpowiedzi na pytanie nr 2.

Wyrażam nadzieję, że przedstawione informacje pozwolą w pełni wyjaśnić kwestie poruszone w interpelacji Pani Posel Renaty Beger.

Z poważaniem

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zdzisława Jankowskiego

w sprawie ewentualnych inwestycji ukraińskich
w FSO (9896)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Zdzisława Jankowskiego z dnia 20 kwietnia 2005 roku, dotyczącą „ewentualnych inwestycji ukraińskich w FSO”, uprzejmie przedstawiam informacje w przedmiotowej sprawie.

1. „W jaki sposób Skarb Państwa chce zabezpieczyć polskie interesy po ewentualnej sprzedaży akcji dla ukraińskiej firmy, biorąc pod uwagę wcześniejsze niepowodzenia we współpracy z Koreańczykami?”

2. „Jakie zostaną podjęte działania celem zapewnienia utrzymania trwałości istniejących miejsc pracy w FSO i czy gwarancji w tej sprawie udzieli rząd ukraiński, podobnie jak to się dzieje przy polskich gwarancjach rządowych udzielanych zagranicznym inwestorom przy ich inwestycjach w Polsce?”

Fabryka Samochodów Osobowych S.A. („FSO S.A.”, „Spółka”) od chwili upadłości koncernu Daewoo w Korei znajduje się w krytycznej sytuacji. Olbrzymie zadłużenie Spółki oraz brak zbytu produktów na rynku wewnętrznym stanowią zagrożenie dla jej dalszej działalności, prowadzonej obecnie w bardzo ograniczonych rozmiarach. W Spółce od kilku lat wdrażany jest program restrukturyzacji, którego elementem jest wprowadzenie nowego inwestora strategicznego.

W 2004 r. FSO S.A. przeprowadziła proces poszukiwania inwestora strategicznego. W ww. procesie priorytetowe było pozyskanie inwestora, który zapewniłby Spółce możliwość prowadzenia działalności produkcyjnej, nowe wyroby i technologie, dostarczyłby finansowanie niezbędne dla ich wprowadzenia oraz zapewniłby obsługę zobowiązań Spółki.

Jedynym podmiotem, który w wyniku ww. działań przedstawił ofertę zakupu należących do Skarbu Państwa akcji FSO S.A., była spółka Closed Joint – Stock Company with Foreign Investment „Zaporizhia Automobile Building Plant” z siedzibą w Zaporoziu, Ukraina („AvtoZAZ”).

AvtoZAZ jest kluczowym klientem Spółki, zapewniającym jej finansowanie produkcji samochodów poprzez system przedpłat umożliwiający zakup części

i komponentów u dostawców. Obecnie sprzedaż samochodów do AvtoZAZ to ok. 90% sprzedaży samochodów przez FSO S.A. Jednocześnie podmioty stowarzyszone z AvtoZAZ są właścicielami wierzytelności Spółki na kwotę przekraczającą 200 milionów zł, zabezpieczonych na jej majątku.

Ministerstwo Skarbu Państwa stoi na stanowisku, że osiągnięcie porozumienia w sprawie sprzedaży akcji FSO S.A. z inwestorem ukraińskim jest w chwili obecnej szansą na zapewnienie możliwości kontynuacji działalności Spółki i uchronienie jej przed upadłością, co wydaje się najlepszą gwarancją zatrudnienia dla pracowników Spółki.

Działania Ministra Skarbu Państwa są szeroko omawiane na forum powołanego przez Premiera RP Zespołu ds. Restrukturyzacji Polskich Spółek Motoryzacyjnych Daewoo, któremu przewodniczy Pan Jacek Piechota - Minister Gospodarki i Pracy, a w którego skład wchodzi m.in. przedstawiciele Ministerstwa Finansów oraz Urzędu Konkurencji i Konsumentów.

Pragnę zapewnić, że celem MSP jest wynegocjowanie takich zapisów umowy sprzedaży należących do Skarbu Państwa akcji FSO S.A., które uwzględniać będą zarówno interes samej Spółki i zatrudnionych w niej pracowników, poprzez zapewnienie jej możliwości dalszego działania i rozwoju, jak też interes Skarbu Państwa.

Jestem głęboko przekonany, że w przypadku zawarcia ww. umowy realizacja przez AvtoZAZ planowanych inwestycji pozwoli na zapewnienie Spółce możliwości funkcjonowania i rozwoju, a także utrzymanie istniejących miejsc pracy; a dzięki zapewnieniu możliwości realizacji przez Spółkę zawartych umów i udzielaniu nowych zleceń przyniesie pozytywne efekty także jej kooperantom.

3. „Jakie są gwarancje zapewnienia pracy ze strony ukraińskiego inwestora dla prawie 1000 pracowników Daewoo Motor w Nysie?”

Spółka Nysa Motor Sp. z o.o. w upadłości nie jest podmiotem z udziałem Skarbu Państwa.

Realizowany aktualnie kilkuletni program restrukturyzacji FSO S.A., którego elementem jest wprowadzenie do Spółki inwestora strategicznego poprzez sprzedaż należących do Skarbu Państwa akcji FSO S.A., w sposób pośredni wpłynie oczywiście na losy spółek zależnych i powiązanych, jednakże ich problematyka nie jest przedmiotem rozmów Ministra Skarbu Państwa z potencjalnym inwestorem.

4. „Jaką kwotę pomocy publicznej chce udzielić rząd dla FSO, a na jaką kwotę otrzymał zgodę od Komisji Europejskiej?”

Proces naprawy FSO S.A. został ujęty w planie restrukturyzacji przedsiębiorstwa Spółki, którego założeniem jest odzyskanie przez nią trwałej zdolności do konkurowania na rynku. Cel ten Spółka zamierza osiągnąć przy wykorzystaniu środków własnych pozyskanych w trakcie prowadzonych działań restrukturyzacyjnych oraz środków publicznych otrzymanych w ramach pomocy publicznej.

Należy podkreślić, że z dniem 1.05.2004 r. nastąpiła zmiana reżimu prawnego w zakresie udzielania po-

mocy publicznej, skutkująca koniecznością uprzedniego wyrażenia opinii przez organ nadzorujący pomoc publiczną, tj. Komisję Europejską, co do możliwości jej udzielenia (art. 88 ust. 1 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską). Dopuszczalność udzielenia FSO S.A. ww. pomocy, od maja 2004 r., jest przedmiotem postępowania Komisji Europejskiej.

W dniu 19.01.2005 r. Komisja Europejska wydała decyzję, w której zajęła stanowisko w omawianej sprawie, kwalifikując wnioskowane przez FSO S.A. środki pomocowe jako indywidualną pomoc na restrukturyzację przedsiębiorstwa Spółki, która bądź to stanowi pomoc udzieloną już przed dniem akcesji Polski do UE, bądź to ma charakter nowej pomocy (C(2005) fin).

Do pierwszej kategorii zostały zaliczone środki pomocowe na łączną kwotę 167.052.000 zł, w tym także pomoc udzielona przez Ministra Skarbu Państwa w formie:

a) dotacji w kwocie 26.215.000 zł,

b) dokapitalizowania poprzez podwyższenie kapitału zakładowego i objęcie akcji nowej emisji w kwocie 26.561.959,84 zł.

Pomoc, o której mowa w pkt a i b została przekazana Spółce na podstawie umowy z dnia 28.02.2005 r. o przekazaniu środków finansowych z tytułu pomocy publicznej udzielonej w dniu 30.04.2004 r. (Rep. A Nr 3104/2005).

Natomiast do drugiej grupy została zakwalifikowana pomoc w kwocie 660,5 mln zł. Pomoc ta ma charakter nowego wsparcia (dokonywanego po 1.05.2005 r.) i w związku z tym podlega weryfikacji Komisji Europejskiej. Pozytywne zakończenie przedmiotowej weryfikacji umożliwi podmiotom udzielającym pomocy wskazanym w planie restrukturyzacji Spółki (innym niż Minister Skarbu Państwa) przystąpienie do jej udzielenia.

Odnosząc się do zakresu wsparcia finansowego FSO S.A. ze źródeł publicznych, wyjaśniam, że z istoty pomocy na restrukturyzację wynika dopuszczalna wielkość wsparcia finansowego, tj. powinna być ona zarazem wystarczająca i niezbędna do odzyskania przez Spółkę zdolności do konkurowania na rynku. Tak więc co do zasady rozszerzenie katalogu środków pomocowych dla FSO S.A. poza środki objęte zakresem planu restrukturyzacji Spółki jest niedopuszczalne, z wyjątkiem przypadków uzasadnionych zdarzeniami nadzwyczajnymi. Rozszerzenie to wymaga jednak każdorazowej zgody Komisji Europejskiej.

Mam nadzieję, że przedstawione powyżej wyjaśnienia oraz informacje zostaną uznane za satysfakcjonujące.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mieczysława Jedonia**

**w sprawie opodatkowania podatkiem VAT
usług roamingu międzynarodowego (9897)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłaną przy piśmie z dnia 22 kwietnia 2005 r. znak: SPS-0202-9897/05 interpelację Pana posła Mieczysława Jedonia, uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Zgodnie z art. 2 ust.1 ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 11, poz. 50 z późn. zm.) obowiązującej przed dniem 1 maja 2004 r., usługi telekomunikacyjne świadczone na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej podlegały opodatkowaniu. Stosownie do przepisu art. 18 ust. 1 ww. ustawy z dnia 8 stycznia 1993 r. usługi telekomunikacyjne świadczone przez polskich operatorów na rzecz operatorów zagranicznych, za rozmowy inicjowane w Polsce na rzecz abonentów zagranicznych, podlegały opodatkowaniu według stawki podstawowej 22%.

W odniesieniu do przywołanego w piśmie Pana posła dokumentu International Telecommunication Regulation (Międzynarodowy Regulamin Telekomunikacyjny), sporządzonego w Melbourne w dniu 9 grudnia 1988 r., stanowiącego część ratyfikowanej przez Polskę Konstytucji Międzynarodowego Związku Telekomunikacyjnego, sporządzonej w Genewie w dniu 22 grudnia 1992 r. (Dz.U. Nr 35, poz. 196), pragnę zaznaczyć, iż przedmiotowa część tej konstytucji nie została ogłoszona w Dzienniku Ustaw.

Należy zaznaczyć, iż w świetle art. 87 ust. 1 Konstytucji RP źródłem powszechnie obowiązującego prawa jest m.in. ratyfikowana umowa międzynarodowa. Zgodnie jednak z art. 91 ust. 1 Konstytucji RP ratyfikowana umowa międzynarodowa stanowi część krajowego porządku prawnego i jest bezpośrednio stosowana, po jej ogłoszeniu w Dzienniku Ustaw RP. W przypadku zatem gdy zapisy ww. dokumentu International Telecommunication Regulation nie zostały opublikowane w Dzienniku Ustaw, nie można było tych zapisów stosować bezpośrednio, a także nie miały pierwszeństwa przed ustawą z dnia 8 stycznia 1993 r. o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym (Dz.U. Nr 11, poz. 50 z późn. zm.). W hierarchii zatem źródeł prawa przepisy ustawy miały prymat nad zapisami przedmiotowego dokumentu. Tym samym nie można mówić o „niesłusznie” pobieranym podatku od podmiotów zagranicznych za usługi telekomunikacyjne świadczone przez polskich operatorów wobec obowiązującego prawa w zakresie podatku od towarów i usług.

Pragnę równocześnie podkreślić, iż w przypadku zastosowania właściwej stawki podatku od towarów i usług nie ma podstaw do wystawienia faktur korygujących.

Jednocześnie należy zauważyć, iż odpowiednio na podstawie przepisów rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 23 czerwca 2001 r. w sprawie zwrotu podatku od towarów i usług niektórym podmiotom (Dz.U. Nr 67, poz. 680) oraz rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie zwrotu podatku od towarów i usług niektórym podmiotom (Dz.U. Nr 152, poz. 1478) w okresie od 1 lipca 2001 r. do 30 kwietnia 2004 r. podmioty zagraniczne mogły występować o zwrot podatku od towarów i usług z tytułu nabycia usług w Polsce, przy spełnieniu warunków i kryteriów określonych tymi przepisami. Należy przy tym zaznaczyć, iż zwrot podatku od towarów i usług przysługuje podmiotom zagranicznym, gdy zgodnie z przepisami ww. ustawy o podatku od towarów lub usług oraz aktami wykonawczymi zwrot lub prawo do pomniejszenia podatku należnego przysługuje podmiotom polskim.

Dotatkowo pragnę poinformować, iż na podstawie przepisów ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług (Dz.U. Nr 54, poz. 535 z późn. zm.) usługi telekomunikacyjne świadczone na rzecz podatników mających siedzibę lub miejsce zamieszkania na terytorium Wspólnoty, albo w kraju innym niż kraj świadczącego usługę, usługi te będą podlegały opodatkowaniu w kraju, gdzie nabywca usługi posiada siedzibę, stałe miejsce prowadzenia działalności, a w przypadku braku stałego miejsca prowadzenia działalności – stały adres lub miejsce zamieszkania (art. 27 ust. 3 i 4 tej ustawy).

W obecnym stanie prawnym podatek pobierany jest w kraju odbiorcy usługi telekomunikacyjnej (abonenta), co stoi w zgodzie z zapisami ww. dokumentu International Telecommunication Regulation (Międzynarodowy Regulamin Telekomunikacyjny) oraz z prawem wspólnotowym w zakresie podatku od towarów i usług.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Andrzeja Aumillera**

**w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstwa
„Polmos” Białystok SA (9899)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją poselską p. Posła Andrzeja Aumillera z dnia 21.04.2005 r. w sprawie prywatyzacji Polmosu Białystok S.A. uprzejmie informuję:

1. Prywatyzacja spółek i przedsiębiorstw należy do podstawowych obowiązków Ministra Skarbu Państwa. Obowiązek ten wynika między innymi z ustawy o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa, ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji. Ponadto Sejm RP zobowiązał Ministra Skarbu Państwa w ustawie budżetowej do realizacji przychodów z prywatyzacji na ściśle określonym poziomie.

Jednym z podstawowych celów prywatyzacji jest maksymalizacja przychodów budżetowych. Polmos Białystok S.A. jest spółką generującą corocznie znaczne przychody oraz zyski i jako podmiot atrakcyjny dla potencjalnych nabywców znakomicie wpisuje się w potrzebę osiągnięcia celów prywatyzacyjnych.

2. Brak jest podstaw do twierdzenia, iż planowana prywatyzacja nie zapewni prawidłowego funkcjonowania i rozwoju prywatyzowanego podmiotu. Rozważnie przeprowadzona procedura prywatyzacji w żadnym wypadku nie musi oznaczać zachwiania pozycji rynkowej przedsiębiorstwa, pogorszenia jego sytuacji ekonomicznej, a w konsekwencji likwidacji miejsc pracy. Przeciwnie – doświadczenia wielu procesów prywatyzacyjnych pokazują, iż możliwe jest pozyskanie dla Spółki inwestora, który przyczyni się do rozwoju firmy oraz wzrostu jej wartości. Potencjalni inwestorzy biorący udział w prywatyzacji Polmosu Białystok S.A. są stabilnymi podmiotami o bardzo dobrej sytuacji ekonomicznej, liczącymi się uczestnikami na polskim rynku wyrobów spirytusowych. Zakup kontrolnego pakietu akcji Polmosu przez jednego z tych inwestorów stwarza Spółce szansę stabilnego rozwoju.

Przejęcie Polmosu Białystok S.A. przez konkurencyjną firmę nie musi powodować zagrożeń dla przejmowanego podmiotu. W procesach prywatyzacyjnych prowadzonych w trybie rokowań podjętych na podstawie publicznego zaproszenia standardem jest umieszczenie w umowie prywatyzacyjnej mechanizmów gwarantujących stabilne funkcjonowanie firmy.

3. W procesie prywatyzacji Spółki zabezpieczony został interes socjalny pracowników. Zarząd Polmosu podpisał ze związkami zawodowymi tzw. Protokół dodatkowy do Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy, wprowadzający m.in. 6-letni okres gwarancji zatrudnienia z koniecznością wypłaty odszkodowania za złamanie gwarancji. Protokół reguluje również wiele innych, korzystnych dla pracowników kwestii. Protokół wchodzi w życie z dniem zbycia przez Skarb Państwa pierwszych akcji na Giełdzie Papierów Wartościowych. W przypadku zawarcia przez pracowników pakietu socjalnego z przyszłym inwestorem strategicznym protokół przestanie obowiązywać. Podpisanie Protokołu dodatkowego do ZUZP nie oznacza więc zablokowania możliwości negocjowania przez pracowników korzystniejszych warunków socjalnych z inwestorem strategicznym.

4. W dniu 12.05.2005 r. odbyło się pierwsze notowanie kursu akcji Spółki na Giełdzie Papierów Wartościowych. Oznacza to, iż Skarb Państwa zbył część akcji Polmosu. W najbliższym czasie rozpocznie się proces nieodpłatnego udostępniania akcji uprawnionym

pracownikom. Otrzymają więc oni możliwość aktywnego wpływania na sytuację Spółki.

W związku z powyższym kontynuowanie procesu prywatyzacji Polmosu Białystok S.A. należy uznać za zasadne.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie sytuacji na przejściu granicznym
w Sromowcach Wyżnych (9901)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 22 kwietnia 2005 r. (sygn. SPS-0202-9901/05) dotyczącego interpelacji Posła na Sejm RP Pana Bronisława Dutki w sprawie sytuacji na przejściu granicznym w Sromowcach Wyżnych, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Przeście graniczne Sromowce Wyżne – Lysa n. Dunajcem jest przejściem małego ruchu granicznego oraz miejscem przekraczania granicy państwowej na szlaku turystycznym przecinającym granicę państwową. Ponieważ na przejściu przeprawa odbywa się przez rzekę, w miejscu, gdzie nie ma mostu bądź kładki, wykorzystywane jest ono głównie przez rolników i mieszkańców miejscowości przygranicznych, posiadających grunty po stronie słowackiej, do prac polowych i przepędzania przez Dunajec zwierząt hodowlanych. W niewielkim stopniu z tego przejścia korzystają turyści.

Opisana przez Pana Posła B. Dutkę sytuacja dotyczy najprawdopodobniej oddalonego o 300 metrów przejścia granicznego Niedzica – Lysa n. Dunajcem, które usytuowane jest po stronie słowackiej i administrowane przez Urząd Celny Republiki Słowackiej. Na wzmożony ruch graniczny na tym przejściu w sezonie wiosenno-letnim składają się przede wszystkim wyjazdy w celach turystycznych, ruch rolników - posiadających grunty po stronie słowackiej – ze sprzętem i maszynami oraz masowe przyjazdy obywateli Słowacji na regionalne targowiska po stronie polskiej (we wtorki i czwartki). W tym okresie granicę na przejściu Niedzica – Lysa n. Dunajcem przekracza średnio 10 tys. osób dziennie.

Ruch graniczny na ww. przejściu odbywa się na dwóch pasach ruchu w każdym kierunku, a wspólna polska i słowacka kontrola przy jednym zatrzymaniu pojazdu oraz uproszczone formy kontroli zapewniają sprawne przekraczanie granicy. Przyczyną okresowego wydłużania się czasu oczekiwania na przekrocze-

nie granicy państwowej jest wąska droga prowadząca do przejścia granicznego. Z uwagi na przewidywane w niedługim czasie przystąpienie Polski i Słowacji do układu z Schengen, a tym samym zniesienie kontroli granicznej, strona słowacka nie przewiduje modernizacji przedmiotowego przejścia granicznego.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Paweł Dakowski

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Bronisława Dutki**

**w sprawie udzielenia pomocy mieszkańcom
Sromowiec Wyżnych w uregulowaniu własności
gruntów wspólnoty mieszkańców tej wsi
posiadających grunty po stronie słowackiej (9902)**

Odpowiadając na pismo Pana Marszałka z dnia 22.04.2005 r. nr SPS-0202-9902/05, przy którym została przekazana interpelacja Pana Posła Bronisława Dutki w sprawie wspólnoty gruntowej wsi Sromowce Wyżne położonej na obecnym terytorium Republiki Słowacji, przedstawiam następujące wyjaśnienia.

W wyniku zmiany polsko-czechosłowackiej granicy państwa dokonanej na podstawie umowy 13 czerwca 1958 r. niektóre grunty obywateli polskich zostały włączone do terytorium ówczesnej Czechosłowacji z zachowaniem prawa własności i prawa ich dalszego użytkowania przez naszych obywateli. Takie same uprawnienia zachowali obywatele Czechosłowacji w stosunku do gruntów włączonych do terytorium Polski.

W celu uregulowania spraw własnościowych gruntów położonych w pograniczu polsko-czechosłowackim, będących następstwem wspomnianych regulacji granicy, rządy obu krajów powołały swoich pełnomocników, których zadaniem była pomoc obywatelom swoich państw w załatwieniu spraw majątkowych w państwie sąsiednim. Wkrótce okazało się, że pomocy w uregulowaniu własności gruntów w państwie sąsiednim wymagają także właściciele innych gruntów położonych w 15-kilometrowym pasie przygranicznym, a więc niepodlegających regulacji granicy w 1958 r., lecz będących wynikiem ustalenia granicy państwowej jeszcze po pierwszej wojnie światowej. Należy sądzić, że sprawa zgłoszona przez Pana Posła, odnosząca się do wspólnoty gruntowej wsi Sromowce Wyżne, dotyczy takiej właśnie sytuacji, jako zaszłość z lat międzywojennych.

Pragnę zatem poinformować Pana Posła, że nowo mianowany Pełnomocnik Ministra Rolnictwa i Roz-

woju Wsi do spraw uregulowania własności niektórych gruntów położonych w pograniczu polsko-słowackim o istnieniu tej wspólnoty na terytorium Słowacji dowiedział się dopiero z interpelacji Pana Posła, a zatem nie jest w stanie udzielić już teraz wiążącej odpowiedzi o sytuacji prawnej tej wspólnoty, ani o zamierzonych działaniach, jakie w tej sprawie trzeba będzie podjąć. W pierwszych dniach czerwca br. odbędzie się na terenie Słowacji kolejne spotkanie pełnomocników strony słowackiej i polskiej, podczas którego zostanie omówiona również kwestia poruszona przez Pana Posła. Aktualnie trwa natomiast gromadzenie dokumentów dotyczących tej sprawy, a będących w posiadaniu organów gminy i województwa.

Po zebraniu materiałów i szczegółowym zapoznaniu się z obecnym stanem prawnym omawianej wspólnoty gruntowej niezwłocznie poinformuję Pana Posła o krokach, jakie powinni podjąć rolnicy posiadający udziały w tych wspólnych gruntach.

Nienależnie od tego pragnę podziękować Panu Posłowi za zainteresowanie się sprawą, gdyż tego rodzaju przypadki w pograniczu powinny być sprawnie załatwiane, aby nie rodziły niepotrzebnych problemów w stosunkach wzajemnych.

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego**

**w sprawie terminów składania przez rolników
wniosków o dopłaty bezpośrednie (9903)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację pana posła Stanisława Żelichowskiego, przesłaną pismem nr SPS-0202-9903/05 z dnia 22 kwietnia 2005 roku, w sprawie terminów składania wniosków o płatności bezpośrednie, uprzejmie informuję, że termin składania wniosków o przyznanie płatności bezpośrednich jest ustalony na podstawie przepisu art. 11 rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 796/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 roku ustanawiającego szczegółowe zasady wdrażania zasad wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli, przewidzianych w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1782/2003 ustanawiającego wspólne zasady dla systemów pomocy bezpośredniej w zakresie Wspólnej Polityki Rolnej oraz określonych systemów wsparcia dla rolników.

Przepis tego artykułu stanowi, że wniosek o przyznanie płatności bezpośrednich składa się w terminie

określonym przez państwo członkowskie, jednak nie później niż do 15 maja roku, za który wnioskuje się o przyznanie płatności. Przepis ten obowiązuje rolników we wszystkich państwach członkowskich Wspólnoty.

Jedyny wyjątek uczyniono dla państw z północy kontynentu, takich jak Estonia, Finlandia, Litwa, Łotwa i Szwecja. W tych państwach członkowskich rolnicy mogą składać wnioski najpóźniej do 15 czerwca. Jest to uzasadnione warunkami klimatycznymi i położeniem geograficznym wymienionych państw członkowskich Wspólnoty.

Pragnę poinformować, że w Polsce przyjęto rozwiązanie mające na celu ograniczenie liczby formularzy wniosków składanych przez producenta rolnego ubiegającego się o pomoc z funduszy unijnych. Polega to na składaniu na jednym formularzu wspólnego wniosku o:

— przyznanie płatności bezpośrednich do gruntów rolnych oraz

— przyznanie płatności z tytułu wsparcia działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania.

Przytoczony przez Pana Posła Żelichowskiego przepis § 6 ust 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 14 kwietnia 2004 roku w sprawie szczególnych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na wsparcie działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania objętej planem rozwoju obszarów wiejskich (Dz.U. nr 73, poz. 657 z późn.zm.) pozwala na wspólną obsługę obu wniosków poprzez ujednoczenie terminów ich składania.

W świetle obowiązującego prawa pragnę zaznaczyć, że nie ma możliwości przedłużenia okresu składania wniosków o przyznanie płatności bezpośrednich i przyznanie płatności z tytułu wsparcia działalności rolniczej na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania.

Pragnę dodać, że przepis art. 15 rozporządzenia Komisji Europejskiej nr 796/2005 daje producentom rolnym możliwość wniesienia poprawek i uzupełnień do złożonych już wniosków o przyznanie płatności w terminie do 31 maja. Uzupełnienia te mogą dotyczyć między innymi zmiany sposobu użytkowania gruntów lub programu pomocowego w odniesieniu do poszczególnych działek rolnych zadeklarowanych we wniosku. Zmiany dokonywane w tym trybie nie pociągają za sobą konsekwencji finansowych.

Jednocześnie informuję, że przepis art. 21 rozporządzenia Komisji nr 796/2004 dopuszcza możliwość złożenia wniosku o przyznanie płatności bezpośrednich w okresie 25 dni kalendarzowych po końcowym terminie składania wniosków. W tym przypadku kwota przyznanej płatności będzie podlegać zmniejszeniu o 1% za każdy dzień roboczy zwłoki.

Pragnę zwrócić uwagę Pana Marszałka na fakt, że do dnia 15 maja 2005 roku rolnicy złożyli około 1400 tysięcy wniosków. Dziennie rolnicy składają blisko 89 tysięcy wniosków o przyznanie płatności. Biura powiatowe Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa pracują i przyjmują wnioski od rolników co-

dziennie w godz. od 8 do 20. Szacuje się, że jeżeli zostanie utrzymane obecne tempo składania wniosków do końca okresu wnioskowania, który w 2005 roku przypada na 16 maja (15 maja – niedziela), to istnieje możliwość przekroczenia zeszłorocznej liczby złożonych wniosków o przyznanie płatności bezpośrednich.

Biura powiatowe Agencji są przygotowane do obsługi zwiększonej liczby wniosków o przyznanie płatności.

W uzupełnieniu informuję Pana Marszałka, że Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wystąpił z prośbą do Komisarzy Fischer Boel aby, w oparciu o art. 41 Traktatu Akcesyjnego, umożliwić Polsce przedłużenie okresu składania wniosków. Taka prośba została również przedstawiona przez przedstawiciela Polski na posiedzeniu Komitetu Zarządzającego do spraw Płatności Bezpośrednich w dniu 28 kwietnia 2005 roku. Obecnie oczekujemy na odpowiedź Komisji Europejskiej w tej sprawie.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego**

**w sprawie zawierania umów o przystąpienie
do otwartego funduszu emerytalnego (9904)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pana Stanisława Żelichowskiego, w sprawie zawierania umów o przystąpienie do otwartego funduszu emerytalnego, która została przekazana przy piśmie Marszałka Sejmu RP z dnia 22 kwietnia br., sygn. SPS-0202-9904/05, uprzejmie proszę o przyjęcie poniższego.

W sprawach dotyczących kwestii nadzorczych nad otwartymi funduszami emerytalnymi właściwym organem administracji państwowej jest Urząd Komisji Nadzoru Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych. Mając powyższe na względzie, Minister Finansów zwrócił się do Przewodniczącego Urzędu KNUiFE z prośbą o udzielenie stosownych wyjaśnień odnośnie do podniesionych w interpelacji kwestii.

W załączeniu przekazuję kopię pisma pana prof. Jana Monkiewicza, Przewodniczącego Urzędu KNUiFE, w przedmiotowej sprawie.

Szanowny Panie Ministrze! W związku z interpelacją Pana Posła Stanisława Żelichowskiego, przekazaną przez Ministerstwo Finansów w dniu 5 maja 2005 r. (znak FI/SU/AL/BM/6-5143/2005) Komisja Nadzoru

Ubezpieczeń i Funduszy Emerytalnych uprzejmie informuje:

Na podstawie ustaleń kontrolnych oraz wpływających do organu nadzoru skarg na otwarte fundusze emerytalne zaobserwowano spadek liczby sfalszowanych umów o członkostwo w funduszu emerytalnym. Zjawisko to ma obecnie charakter marginalny.

Z około 4 tysięcy prowadzonych postępowań administracyjnych w sprawach o wykreślenie akwizytora z rejestru do chwili obecnej wydano 560 decyzji wykreślających. W pozostałych przypadkach prowadzone postępowania karne nie potwierdziły faktu naruszenia przepisów prawa przez akwizytorów bądź organ nadzoru nie posiada jeszcze informacji o zakończeniu postępowania karnego. Zgodnie z treścią art. 97 § 1 pkt 4 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (tekst jednolity z 2000 r. Dz.U. nr 98, poz. 1071, z późn. zm.) zakończenie prowadzonych postępowań administracyjnych w sprawach o wykreślenie akwizytora z rejestru osób uprawnionych do wykonywania czynności akwizycyjnych uzależnione jest od uprzedniego prawomocnego rozstrzygnięcia prowadzonych postępowań karnych. Komisja Nadzoru podejmuje decyzję o wykreśleniu akwizytora z rejestru po otrzymaniu orzeczenia stwierdzającego fakt naruszenia przepisów prawa.

Patologia polegająca na wykorzystaniu bez wiedzy zainteresowanego jego danych osobowych w celu wyłudzenia pieniędzy za pośrednictwem ubezpieczeniowe ma znaczenie znacznie szersze i dotyczy ochrony danych osobowych. W tym zakresie właściwy jest Generalny Inspektor Danych Osobowych, który zgodnie z przepisami ustawy jest zobowiązany do kontroli zgodności przetwarzania danych z ustawą o ochronie danych osobowych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Jacaszek

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Rolnictwa i Rozwoju Wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Stanisława Żelichowskiego**

**w sprawie problemów z realizacją ustawy
o systemie identyfikacji zwierząt, związanych
z terminowością realizacji zamówień oraz
certyfikacją krajowych producentów kolczyków
(9905)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 22 kwietnia 2005 r., znak SPS-0202-9905/05, w sprawie interpelacji Pana Stanisława Żelichowskiego Posła na Sejm RP dotyczącej problemów zwią-

zanych z realizacją ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. U. Nr 91, poz. 872) w zakresie terminowości realizacji zamówień na kolczyki dla zwierząt gospodarskich oraz certyfikacji krajowych producentów kolczyków uprzejmie informuję, że głównym celem ustawy z dnia 2 kwietnia 2004 r. o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt (Dz. U. Nr 91, poz. 872) jest zapewnienie szczelnego i sprawnie działającego systemu rejestrowania wszystkich przemieszczeń bydła, owiec, kóz, świń i koni na terenie kraju, co ma fundamentalne znaczenie dla bezpieczeństwa zdrowia publicznego.

Wejście w życie powyższej ustawy związane było również z dostosowywaniem polskiego systemu prawnego w zakresie identyfikacji i rejestracji zwierząt do prawa Unii Europejskiej oraz ograniczaniem wydatków z budżetu państwa w tym zakresie.

Do czasu jej uchwalenia, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, posiadając przeznaczone na ten cel środki w budżecie, dokonywała zakupu kolczyków dla określonego gatunku zwierząt na terenie całego kraju od jednego, wybranego w drodze przetargu, dostawcy. Procedury przetargowe okazały się długotrwałe i nieefektywne, a zakup kolczyków pochłaniał znaczne sumy z budżetu państwa.

Powrót do centralnego systemu zaopatrywania posiadaczy zwierząt w kolczyki dla zwierząt gospodarskich wymagałby, poza zmianą przepisów, zarezerwowania w budżecie ARiMR środków na zakup i przechowywanie kolczyków.

W chwili obecnej, zgodnie z art. 26 ust. 1 przedmiotowej ustawy, Agencja prowadzi listę dostawców kolczyków, na którą może zostać wpisany każdy producent spełniający wymagania określone w art. 26 ust. 2 ustawy, a do decyzji posiadacza zwierząt pozostawiono kwestię wyboru producenta, od którego może kupić kolczyki dla swoich zwierząt.

Umowy zawierane pomiędzy Prezesem ARiMR a dostawcami kolczyków zobowiązują dostawcę do dostarczenia posiadaczom zwierząt kolczyków i duplikatów kolczyków, zgodnie z przyjętymi zamówieniami, w terminie 14 dni od daty złożenia zamówienia.

Zgodnie z informacją Pana Marka Jańca Zastępcy Prezesa ARiMR średni procent kolczyków zgłoszonych do reklamacji z powodu wydłużonego czasu realizacji zamówień na kolczyki lub duplikaty kolczyków przez podmioty wpisane na listę dostawców kolczyków, prowadzoną przez ARiMR, w stosunku do całkowitej ilości kolczyków dostarczonych przez tych dostawców wynosi 2,56%.

W każdym przypadku otrzymania od posiadaczy zwierząt informacji o opóźnieniu w realizacji zamówienia na kolczyki lub duplikaty kolczyków złożonego u dostawcy wpisanego na listę dostawców prowadzoną przez ARiMR pracownicy Agencji niezwłocznie podejmują działania zmierzające do wyjaśnienia zaistniałej sytuacji oraz przyczyn opóźnienia. W każdym indywidualnie zgłoszonym przypadku Agencja podejmuje interwencję u wskazanego dostawcy mającą na celu możliwie jak najszybszą realizację złożonego

przez posiadacza zwierząt zamówienia. Jednocześnie dostawca jest informowany o bezwzględny obowiązkowi przestrzegania terminu realizacji zamówień i terminowego dostarczania kolczyków posiadaczom zwierząt oraz pouczany, że w przypadku powtarzających się opóźnień w realizacji zamówień na kolczyki Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa będzie zmuszona do rozwiązania umowy z dostawcą i skreślenia go z listy dostawców.

Przepis art. 26 ust. 2 pkt 1 ww. ustawy nakładający na dostawcę kolczyków starającego się o wpis na listę dostawców prowadzoną przez ARiMR obowiązek uzyskania i przedłożenia certyfikatu wydanego przez akredytowaną jednostkę certyfikującą zgodnie z przepisami o systemie oceny zgodności stwierdzającego, że dostarczany kolczyk będzie spełniał określone przepisami wymagania, miał na celu zagwarantowanie dobrej jakości dostarczanych produktów.

Jednakże, ponieważ zgodnie z informacją Polskiego Centrum Akredytacji żadna jednostka certyfikująca w Polsce nie została akredytowana do prowadzenia certyfikacji kolczyków, to w rządowym projekcie ustawy o zmianie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt zmieniono ten przepis. Wymóg dostarczenia certyfikatu został zastąpiony obowiązkiem przedstawienia Agencji wyników badań wykonanych przez niezależne od wnioskodawcy laboratorium, które stwierdzają, że dostarczany kolczyk będzie spełniał wymagania określone w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 24 maja 2004 r. w sprawie sposobu oznakowania bydła, owiec i kóz oraz świń, określenia wzorów znaków identyfikacyjnych oraz wymagań i warunków technicznych kolczyków dla zwierząt gospodarskich (Dz. U. Nr 136, poz. 1455 z późn. zm.).

Ustawa o zmianie ustawy o systemie identyfikacji zwierząt w dniu 6 maja 2005 r. została przyjęta przez Sejm i oczekuje na podpis Prezydenta RP. Ze względu na ważny interes społeczny przepis ułatwiający polskiemu producentom kolczyków wpis na prowadzoną przez ARiMR listę dostawców wejdzie w życie w najkrótszym możliwym terminie, tj. z dniem ogłoszenia ustawy w Dzienniku Ustaw.

Odpowiadając na szczegółowe pytania Pana Posła Żelichowskiego, uprzejmie informuję, że:

Ad. 1. Założeniem systemu wpisywania na listę dostawców prowadzoną przez ARiMR jest zapewnienie dostępu do listy każdemu podmiotowi, który spełni warunki określone ustawą, przy zagwarantowaniu wysokiej jakości dostarczanych kolczyków. Ma to zapewnić podniesienie konkurencyjności, a tym samym możliwie najniższe ceny kolczyków oferowanych przez dostawców.

Ze względu na obiektywne trudności z uzyskaniem certyfikatów na kolczyki dokonano nowelizacji przepisu art. 26 ust. 2 pkt 1, w sposób określony powyżej. Zmiana tego przepisu powinna poprawić sytuację w zakresie wpisu na listę dostawców i umożliwić do niej szerszy dostęp.

Ad. 2. Firmy ubiegające się o wpis na listę dostawców zgodnie z Zarządzeniem Nr 35/2004 Prezesa Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z

dnia 5 lipca 2004 r. w sprawie określenia zasad prowadzenia listy dostawców w ARiMR zobowiązane są do dołączenia do wniosku o wpis na listę odpisu z właściwego rejestru lub zaświadczenia o wpisie do ewidencji działalności gospodarczej potwierdzającego dopuszczenie wnioskodawcy do obrotu prawnego. W przedłożonych wypisach z Krajowego Rejestru Sądowego przez firmy wpisane na listę dostawców pod pozycją 1 i 2 brak jest informacji, które mogłyby świadczyć o powiązaniach kapitałowych lub osobowych pomiędzy tymi podmiotami.

Ad. 3. Dostawcy kolczyków aktualnie wpisani na listę dostawców prowadzoną przez ARiMR, ubiegając się o wpis na ww. listę, przedstawili certyfikaty wystawione w innych krajach członkowskich Unii Europejskiej odpowiadające krajowemu certyfikatowi, wydane przez jednostki upoważnione do tego w danym kraju członkowskim.

Wyjaśniam, że dokumenty innych państw członkowskich Unii Europejskiej potwierdzone przez upoważnione podmioty w danym państwie, odpowiadające krajowemu certyfikatowi, są uznawane przez ARiMR.

Ad. 4. Ustawa z dnia 6 maja 2005 r. o zmianie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt, likwidując potrzebę uzyskania certyfikatu wydanego przez akredytowaną jednostkę certyfikującą zgodnie z przepisami o systemie oceny zgodności, poprawi sytuację polskich firm starających się o wpis na listę dostawców prowadzoną przez ARiMR, co obszernie wyjaśniono na wstępie pisma.

Ad. 5. Ponieważ żadna jednostka certyfikująca nie uzyskała akredytacji do certyfikacji kolczyków dla zwierząt gospodarskich, ani też przepisy Unii Europejskiej dotyczące identyfikacji zwierząt gospodarskich nie wymagają uzyskiwania takich certyfikatów, zmieniono przepis art. 26 ust. 2 ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt.

Zgodnie z ustawą z dnia 6 maja 2005 r. o zmianie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt w zakresie przepisów dotyczących warunków uzyskania wpisu na listę dostawców, wnioskodawca ubiegający się o wpis na listę zobowiązany będzie do przedłożenia wyników badań wykonanych przez niezależne od wnioskodawcy laboratorium stwierdzających, że dostarczany kolczyk będzie spełniał określone przepisami wymagania, a nie jak dotychczas certyfikatu wydanego przez akredytowaną jednostkę certyfikującą zgodnie z przepisami o systemie oceny zgodności.

Uprzejmie informuję, że nie ma potrzeby akredytowania w Polsce jednostek certyfikujących uznanych w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Ad. 6. Przepisy ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt nie określają miejsca produkcji kolczyków, natomiast zgodnie z umową zawieraną pomiędzy Prezesem ARiMR a dostawcą kolczyków lub duplikatów kolczyków dostawca zobowiązuje się do dostarczenia kolczyków i duplikatów kolczyków zgodnie z przyjętymi zamówieniami kolczyków posiadaczom zwierząt w terminie 14 dni od daty złożenia zamówienia kolczyków lub duplikatów kolczyków nie-

zależnie od sposobu organizacji dostaw. Niedopełnienie tych warunków przez dostawcę może skutkować wykreśleniem dostawcy z listy dostawców prowadzonej przez Agencję.

Ad. 7. Oczekująca obecnie na podpis Prezydenta RP ustawa z dnia 6 maja 2005 r. o zmianie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt jest odpowiedzią Rządu na zaistniałą, niekorzystną dla polskich producentów kolczyków, sytuację. Przyjęte przepisy umożliwią większej liczbie producentów uzyskanie wpisu na listę dostawców kolczyków prowadzoną przez ARiMR. Powinno to również wpłynąć na obniżenie cen za oferowane przez dostawców kolczyki.

Ad. 8. Jak wyjaśniono na wstępie, powrót do centralnego systemu zaopatrywania posiadaczy zwierząt w kolczyki dla zwierząt gospodarskich wymagałby przede wszystkim zarezerwowania w budżecie ARiMR znacznych środków na zakup i przechowywanie kolczyków oraz powrotu do wybierania dostawcy kolczyków w trybie przetargu.

Po wejściu w życie ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o zmianie ustawy o systemie identyfikacji i rejestracji zwierząt dystrybucja kolczyków ulegnie usprawnieniu. Obecny system daje posiadaczowi zwierząt możliwość wyboru dostawcy kolczyków, który zapewni mu możliwie najlepsze warunki pod względem ceny i jakości usług. Uproszczenie systemu wpisu na listę dostawców i wejście na rynek nowych podmiotów z pewnością wymusi podniesienie jakości usług, w tym terminowości dostarczania zamawianych kolczyków.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Józef Jerzy Pilarczyk

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posła Jerzego Feliksa Budnika**

**w sprawie ewidencji dróg i obiektów mostowych
(9908)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Jerzego Feliksa Budnika, przesłaną przy piśmie Nr SPS-0202-9908/05 z dnia 22 kwietnia 2005 r., w sprawie ewidencji dróg i obiektów mostowych, uprzejmie informuję:

W Dzienniku Ustaw Nr 67 z dnia 25 kwietnia 2005 r. zostały opublikowane:

— rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 16 lutego 2005 r. w sprawie sposobu numeracji i ewidencji dróg publicznych, obiektów mostowych, tuneli, przepustów i promów oraz rejestru numerów nadanych drogom, obiektom mostowym i tunelom (poz. 582),

— rozporządzenie Ministra Infrastruktury z dnia 16 lutego 2005 r. w sprawie trybu sporządzania informacji oraz gromadzenia i udostępniania danych o sieci dróg publicznych, obiektach mostowych, tunelach oraz promach (poz. 583), które weszły w życie z dniem 10 maja 2005 r.

Rozporządzenie w sprawie sposobu numeracji i ewidencji szczegółowo określa sposób numeracji dróg publicznych, obiektów mostowych i tuneli oraz zakres, treść i sposób prowadzenia ewidencji dróg publicznych i obiektów mostowych, a także treść i sposób prowadzenia rejestru numerów nadanych drogom oraz rejestru jednolitych numerów inwentarzowych JNI nadanych obiektom mostowym.

W porównaniu z dotychczasowym rozporządzeniem Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 28 lutego 2000 r. w sprawie numeracji i ewidencji dróg oraz obiektów mostowych (Dz. U. Nr 32, poz. 393 z późn. zm.) dokonano zmian, które generalnie wynikły z nowego brzmienia ustawy o drogach publicznych, znowelizowanej ustawą z dnia 14 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 200, poz. 1953).

Zmiany w ustawie o drogach publicznych związane są z wprowadzeniem nowych definicji „obiekty mostowego”, dodaniem definicji „drogowego obiektu inżynierskiego”, „tunelu”, „przepustu” oraz przeniesieniem z dotychczasowego rozporządzenia do ustawy zapisów dotyczących jednolitych numerów inwentarzowych obiektów mostowych i tuneli.

Zmiany w nowym rozporządzeniu w sprawie ewidencji nie wprowadzają nowych rozwiązań, a tylko, uwzględniając dotychczasową praktykę, łagodzą niektóre dotychczas stawiane wymagania. Główne zmiany w nowym rozporządzeniu to:

1) wprowadzenie (znowelizowaną ustawą o drogach publicznych) uzupełnionego upoważnienie dla ministra właściwego do spraw transportu do wydania przepisów dotyczących prowadzenia ewidencji dróg publicznych, obiektów mostowych, tuneli, przepustów, przepraw promowych o konieczność uwzględnienia metodyki jednolitego systemu referencyjnego;

2) wprowadzenie zmiany w jednolitym systemie lokalizacji zdarzeń w ciągu drogi (w tym również danych o elementach drogi dla potrzeb ewidencji dróg), systemie referencyjnym, będącym zbiorem punktów węzłowych i pomierzonych pod względem długości odcinków drogowych;

3) dopuszczenie możliwości lokalizacji zdarzeń (w tym również i drogowych danych ewidencyjnych) w dowiązaniu do przyjętego na danym odcinku kilometraża lokalnego;

4) ograniczono nadanie JNI do obiektów mostowych (zgodnie z art. 10 ust. 9 ustawy o drogach publicznych);

5) z wymaganego do tej pory zakresu ewidencji dróg usunięto załącznik Nr 3, gdyż gromadzone w nim dane ewidencyjne służyły głównie jako baza do przygotowania tabeli niezbędnej do określenia kwoty części drogowej subwencji ogólnej dla powiatów, miast na

prawach powiatu i województw, a ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966) została zlikwidowana część drogowa subwencji ogólnej;

6) funkcjonowanie rozporządzenia w dotychczasowej formie wykazało, iż niektóre informacje zawarte we wzorach załączników nie są wykorzystywane w procesie zarządzania, wprowadzono więc nieobligatoryjność ich sporządzania i doraźnego pozyskiwania w zależności od potrzeb;

7) pozyskiwanie niektórych danych zawartych we wzorach załączników wymaga specjalistycznych pomiarów lub obliczeń, których zarządcy dróg nie są w stanie wykonać w ramach posiadanych środków finansowych, wprowadzono więc nieobligatoryjność ich gromadzenia i uzależniono od możliwości i dostępności funduszy przeznaczonych na zarządzanie drogami.

Informacje zebrane i zewidencjonowane na podstawie rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 16 lutego 2005 r. w sprawie sposobu numeracji i ewidencji dróg publicznych, obiektów mostowych, tuneli, przepustów i promów oraz rejestru numerów nadanych drogom, obiektom mostowym i tunelom w głównej mierze mają służyć zarządcom dróg w sprawnym zarządzaniu posiadaną siecią drogową. Kontrolę poszczególnych zarządców dróg publicznych w zakresie posiadanej ewidencji dróg i obiektów mostowych mogą przeprowadzić organy kontroli państwowej, np. Najwyższa Izba Kontroli.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka**

**w sprawie pogarszającego się stanu
urządzeń melioracyjnych w Polsce (9911)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo SPS-0202-9911/05 z dnia 22 kwietnia 2005 r., przy którym przesłano interpelację Pana Posła Eugeniusza Kłopotka, w sprawie pogarszającego się stanu urządzeń melioracji wodnych podstawowych, szczególnie w województwie kujawsko-pomorskim, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów w porozumieniu z Ministrem Finansów uprzejmie informuję, że w toku prac nad ustawą budżetową na 2005 r. kwoty wydatków dla poszczególnych dysponentów części określone zostały na takim poziomie, jaki wyznaczały możliwości budżetu państwa.

Wojewoda kujawsko-pomorski, dokonując szczegółowego podziału kwoty wydatków skalkulowanych na 2005 r. dla województwa, wydzielił na utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych kwotę 2073 tys. zł. Kwota ta została ujęta w ustawie budżetowej.

Podzielając ocenę stanu urządzeń przeciwpowodziowych, a w konsekwencji zapotrzebowania na dodatkowe środki finansowe, zawarte w wystąpieniu Pana Posła Eugeniusza Kłopotka, zauważam, że Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie jest dysponentem nieograniczonych środków pozwalających na wspieranie wszystkich zgłaszanych potrzeb oraz prac z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych podstawowych oraz wód istotnych dla regulacji stosunków wodnych na potrzeby rolnictwa. Powyższe zadania realizują bowiem marszałkowie województw jako zadania z zakresu administracji rządowej, natomiast środki finansowe na ten cel planują wojewodowie w swoich budżetach. Budżety wojewodów są zatem podstawowym źródłem finansowania robót związanych z utrzymaniem urządzeń melioracji wodnych podstawowych.

Jedynym instrumentem pozwalającym Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi oddziaływać na poprawę stanu urządzeń melioracji wodnych podstawowych oraz udzielać pomocy jest, począwszy od 2002 r., zapisywana, z inicjatywy poselskiej, w ustawach budżetowych rezerwa celowa przeznaczona na utrzymanie tych urządzeń. Wysokość tej rezerwy, wynosząca w 2005 roku 14 mln zł, jest zdecydowanie niższa od środków planowanych na ten cel w latach ubiegłych, a zwłaszcza w roku 2002 oraz przewidywanych w ustawie budżetowej na 2003 r. Kwota ta z oczywistych względów nie pozwala na zaspokojenie wszystkich potrzeb zgłaszanych przez wojewodów lub marszałków województw, które na dzień dzisiejszy w skali kraju przekraczają 100 mln zł.

Z uwagi na ograniczoną wielkość rezerwy oraz zbliżone potrzeby występujące w większości województw środki te dzielone są wg mierzalnych kryteriów (algorytmu), jednakowych dla całego kraju. Środki z tej rezerwy, w wysokości wyliczonej wg wyżej przytoczonych kryteriów, rocznie kierowane są również do województwa kujawsko-pomorskiego. Zakres tegorocznej pomocy dla poszczególnych województw, w ramach ww. kwoty, zostanie określony w maju, a uruchomienie środków planowane jest w czerwcu bieżącego roku.

Poważne zaniepokojenie musi budzić fakt, że wraz z przyjęciem zasady tworzenia w budżecie rezerwy celowej w dyspozycji ministra rolnictwa wojewodowie w ramach własnych priorytetów ograniczają środki na ten cel, przeznaczone we własnych budżetach.

Uprzejmie informuję, że w skali kraju planowane środki na finansowanie kosztów utrzymania urządzeń melioracji wodnych podstawowych w 2005 r. stanowią 99% środków planowanych w 2004 r. (87% i mniej w 14 województwach, przy znacznym wzroście w dwóch województwach) oraz zaledwie 76,7% środków planowanych w roku 2000 (około 50% w większości województw). Podobna tendencja ograniczania środków na

utrzymanie urządzeń melioracji wodnych podstawowych występuje w budżecie wojewody kujawsko-pomorskiego.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że w latach 2004–2006 w ramach kredytu EBI bis województwo kujawsko-pomorskie otrzymało środki w łącznej wysokości 25 155 tys. zł, w tym 18 635 tys. zł na naprawę i odbudowę urządzeń zniszczonych w wyniku powodzi (100% zgłoszonych potrzeb) oraz 6520 tys. zł na modernizację urządzeń (proporcjonalnie do potrzeb zgłaszanych przez wszystkie województwa i w dostosowaniu do istniejących możliwości ich zaspokojenia).

Poprawa stanu zabezpieczenia przeciwpowodziowego w ramach działań inwestycyjnych będzie możliwa w wyniku realizacji, współfinansowanego z publicznych środków wspólnotowych, Sektorowego Programu Operacyjnego „Restrukturyzacja i modernizacja sektora żywnościowego oraz rozwój obszarów wiejskich 2004–2006”, działanie „Gospodarowanie rolniczymi zasobami wodnymi”. Budżet działania wynosi 140 mln euro, w tym środki Unii Europejskiej 100 mln euro. W ramach dotychczasowego podziału 85% środków unijnych dla województwa kujawsko-pomorskiego przewidziano kwotę 4,11 mln euro.

Nadal nierozwiązanym problemem pozostaje natomiast zapewnienie w budżecie państwa niezbędnych środków na zadania z zakresu utrzymania urządzeń melioracji wodnych podstawowych, których realizacja nie może być współfinansowana z publicznych środków wspólnotowych.

Poprawa stanu w tym zakresie będzie możliwa w momencie wzrostu dochodów budżetu państwa, co umożliwi przeznaczenie zwiększonych środków na ten cel.

Z poważaniem

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Jarosława Dudy i Stanisława Gorczyca**

**w sprawie polityki ekonomicznej Państwowego
Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe (9912)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posłów Jarosława Dudy i Stanisława Gorczyca, przesłaną przy piśmie z dnia 22 kwietnia 2005 r., znak SPS-0202-9912/05, w sprawie polityki ekonomicznej Państwowego Gospodarstwa Leśnego Lasy Państwowe, uprzejmie przedstawiam następujące wyjaśnienia.

Ocena sytuacji producentów materiałów i półfabrykatów drzewnych, przedstawiona w interpelacji Panów Posłów, jest nieprecyzyjna, ponieważ konkurencyjność i wielkość eksportu zależy w dużej mierze od nominalnego, efektywnego kursu walutowego, skorygowanego o różnicę tempa wzrostu jednostkowych kosztów pracy w kraju i za granicą. Analizując następujące po sobie zmiany konkurencyjności eksportu, należy brać pod uwagę także zmiany wydajności pracy w przetwórstwie przemysłowym.

Według analizy przeprowadzonej przez Instytut Koniunktur i Cen Handlu Zagranicznego wzrost wydajności w przetwórstwie przemysłowym wyniósł odpowiednio 5,7% w 2002 r. i 13% w 2003 r., przy 3-procentowym rocznym wzroście płac nominalnych, a także przy spadku jednostkowych kosztów pracy w Polsce o 2,5% i 8,5%. W połączeniu z 6-procentową deprecjacją nominalnego efektywnego kursu złotego w 2002 r. i 7,5-procentową deprecjacją w 2003 r. oraz korektą o prawie 10%, ze względu na wzrost jednostkowych kosztów pracy w Unii Europejskiej, oznacza to prawie 30-procentowy spadek realnego efektywnego kursu złotego, korygowanego jednostkowymi kosztami pracy. Kurs ten zdecydował o boomie eksportowym w roku 2003 i pierwszych trzech kwartałach 2004 r. Jednak od kwietnia do końca 2004 r. realny kurs złotego korygowany jednostkowymi kosztami pracy wzrósł mniej więcej o 12%, zmniejszając w tym samym stopniu konkurencyjność polskiego eksportu.

Rozważania Panów Posłów nie zawierają żadnych danych, które pozwoliłyby przeprowadzić w podobny sposób analizę konkurencyjności eksportu dla branży drzewnej. Biorąc pod uwagę rozwój tej branży w ostatnich latach, można jednak z dużym prawdopodobieństwem przyjąć, że jej sytuacja nie odbiegała zbyt wiele od sytuacji w całym przemyśle przetwórczym. Po dodatkowej korekcie, ze względu na zmiany cen surowca drzewnego w latach 2002 – 2004, otrzymalibyśmy rzeczywisty obraz sytuacji. Jestem przekonany, że obraz ten straciłby cały dramatyzm, którym cechuje się wystąpienie Panów Posłów.

Nie można zaakceptować stwierdzenia, że zarówno aktualna, jak i długofalowa polityka Lasów Państwowych jest niekorzystna dla gospodarki Polski. Pragnę wyjaśnić, że obecny wzrost cen surowca drzewnego wynika jedynie z czynników makroekonomicznych, dotyczących rynku krajowego oraz rynku Wspólnoty Europejskiej. Rozpatrywanie spadku rentowności przemysłu drzewnego jedynie jako konsekwencji zmian cen surowca drzewnego w kategoriach ekonomicznych wydaje się nieporozumieniem. Ceny surowca drzewnego w Polsce są porównywalne do cen w krajach sąsiadujących z Polską, co stwarza przedsiębiorstwom polskim warunki do konkurowania z przedsiębiorstwami w Unii Europejskiej. Ponadto aktualnie obowiązujące zasady sprzedaży surowca drzewnego prowadzonej przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe, uregulowane zarządzeniem nr 91 Dyrektora Generalnego Lasów Państwowych z dnia 30 listopada 2001 r. w sprawie prowadzenia sprzedaży drewna w Państwowym Go-

spodarstwie Leśnym Lasy Państwowe, były przedmiotem rozlicznych konsultacji z przedstawicielami przemysłu drzewnego i dotychczas nie wzbudziły zastrzeżeń Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Nie jest prawdą, że ceny drewna na przełomie roku 2004 i 2005 wzrosły o kilkanaście procent, ponieważ z informacji uzyskanych od Dyrekcji Generalnej Lasów Państwowych wynika, że średnia cena drewna tartaczno-iglastego, czyli głównego surowca polskiego przemysłu tartaczno-iglastego, wzrosła w tym okresie mniej więcej o 3%. We wszystkich komentarzach dotyczących polityki dystrybucyjnej i cenowej Lasów Państwowych pomija się (w sposób krzywdzący dla Lasów Państwowych) fakt, iż jeszcze niedawno, tj. w roku 2001 i 2002, ceny na podstawowe sortymenty drzewne sprzedawane przez Lasy Państwowe spadły mniej więcej o 20%, zaś kolejny wzrost cen po tej zdecydowanej obniżce nastąpił dopiero w roku 2004. Można więc powiedzieć, że ceny drewna w roku 2005 są porównywalne z cenami z roku 2001. Daje to podstawę do stwierdzenia, iż polski przemysł drzewny przez wystarczająco długi czas miał możliwość generowania zysków, w stopniu pozwalającym na funkcjonowanie w warunkach okresowej dekonjunktury, która jest normalnym zjawiskiem w przypadku gospodarki rynkowej.

Lasy Państwowe prowadzą bieżący monitoring sytuacji na rynku drzewnym. W pierwszym kwartale 2005 r. zmniejszyła się przewaga popytu nad podażą, widoczna wyraźnie w 2004 r. Brak jest natomiast oznak załamania popytu, choć nie można wykluczyć pogorszenia sytuacji w późniejszym okresie, głównie ze względu na prawdopodobieństwo dopływu na rynek taniego drewna pochodzącego z wiatrołomów w Szwecji, krajach bałtyckich i na Słowacji. Ceny surowca drzewnego na rynku krajowym zależą od popytu, gatunku (botanicznego), jakości, wymiarów drewna oraz regionu kraju. Podaż, popyt i ceny stanowią oczywiście układ dynamiczny, zmienny w czasie i wrażliwy na cykliczne wahania koniunkturalne, związane częściowo z efektywnym realnym kursem złotego. Nieporozumieniem jednak jest oczekiwanie, iż Lasy Państwowe będą ustalały ceny drewna na takim poziomie, aby zrekomensować eksporterom skutki aprecjacji złotego. Taka pomoc publiczna jest zabroniona.

Zapewnienie dostaw drewna przez Lasy Państwowe jest tylko jednym z wielu elementów służących ekonomicznemu stabilizowaniu poszczególnych branż przemysłu drzewnego. Duży wpływ na ich sytuację ekonomiczną ma też umiejętność zarządzania, unowocześnianie produkcji, restrukturyzacja itp. Administracyjne regulowanie obrotu i cen drewna byłoby sprzeczne z prawem gospodarczym obowiązującym w Polsce i Wspólnocie Europejskiej. Pragnę uprzejmie poinformować, iż dopuszczalność wszelkich regulacji tego rynku należy rozpatrywać w kontekście prawa wspólnotowego, które zalicza surowiec drzewny do grupy artykułów podlegających regułom swobodnego przepływu towarów. Przyjęcie regulacji faworyzujących jakąkolwiek grupę uczestników wspólnego rynku byłoby sprzeczne z prawem wspólnotowym.

Na zakończenie chciałbym uprzejmie poinformować Panów Posłów, że wystąpienie Polskiej Izby Gospodarczej Przemysłu Drzewnego, z zarzutami dotyczącymi nadużywania przez Państwowe Gospodarstwo Leśne Lasy Państwowe dominującej pozycji na rynku, jest aktualnie rozpatrywane przez Urząd Ochrony Konkurencji i Konsumentów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Joanny Senyszyn**

**w sprawie podatku akcyzowego i innych opłat
zastępujących cło na samochody importowane
z krajów UE (9914)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem SPS-0202-9914/05 z dnia 27 kwietnia br., przy którym nadesłano interpelację Pani Poseł Joanny Senyszyn w sprawie zasad opodatkowania samochodów osobowych w Polsce, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Na wstępie należy zauważyć, że do chwili obecnej Ministerstwo Finansów nie otrzymało żadnych zapytań lub informacji dotyczących ewentualnego wszczęcia procedury naruszeniowej przewidzianej w prawie europejskim w przypadku stwierdzenia prawdopodobieństwa naruszenia ustawodawstwa unijnego przez przepisy krajowe. Do chwili obecnej jedynie Komisja Petycji Parlamentu Europejskiego udzieliła odpowiedzi na petycję obywatela Polski w sprawie obecnie obowiązujących zasad opodatkowania podatkiem akcyzowym samochodów osobowych. Z uwagi na uprawnienia Parlamentu Europejskiego Komisja Petycji nie ma jednakże władzy sądowniczej, a zatem jej działanie może ograniczyć się jedynie do przedstawienia opinii innym organom UE. Ponadto w odpowiedzi na petycję stwierdzono, że kwestia związana z polskimi przepisami z zakresu podatku akcyzowego jest w chwili obecnej badana przez Komisję Europejską i wciąż nie zostało wydane stanowisko końcowe w tej sprawie.

Należy również dodać, że samochody osobowe nie są wyrobami zharmonizowanymi prawem wspólnotowym, tak więc Państwa Członkowskie mają swobodę wyboru zasad ich opodatkowania. Najbardziej popularną formą jest stosowany przez 10 Państw Członkowskich „starej piętnastki” podatek rejestracyjny wahający się od 276 euro we Włoszech do 15659 euro w Danii (Raport KE com 2002/431 final) (tabela 1 s. 133).

Tabela 1

Kraj	Podatek rejestracyjny	Opłata rejestracyjna
Belgia	Na podstawie pojemności silnika (od 62 do 4958 euro)	62 euro
Niemcy	Brak	26 euro
Dania	105% do kwoty 7122 euro 180% powyżej tej kwoty	144 euro
Hiszpania	Pojemność silnika < 1600 cm ³ : 7% Pojemność silnika > 1600 cm ³ : 12%	62 euro
Grecja	Na podstawie pojemności silnika 7-88%	brak
Francja	Brak	25 euro x ilość KM
Włochy	151 euro	118 euro
Irlandia	Pojemność < 1400 cm ³ : 22,5% Pojemność 1400-2000 cm ³ : 25% Pojemność > 2000 cm ³ : 30%	Brak
Luksemburg	Brak	29 euro
Holandia	Silnik benzynowy: 45,2%-1540 euro Silnik diesla: 45,2%+350 euro	41 euro
Austria	Na podstawie ilości spalonego paliwa (standard MVEG) max. 16%	109 euro

Obecnie Komisja Europejska prowadzi prace mające na celu ujednoczenie zasad opodatkowania samochodów osobowych. Jednakże w związku z tym, że projekt stosownej dyrektywy dopiero jest zarysowywany, niemożliwe jest konkretne określenie zasad opodatkowania, które w przyszłości mogą wejść w życie we wszystkich krajach UE.

Odnosząc się bezpośrednio do pytań zawartych w interpelacji w kwestii prawomocności działań organów administracji celnej, pozwolę sobie zwrócić uwagę, że, jak wspomniano wyżej, do chwili obecnej polskie przepisy z zakresu podatku akcyzowego od samochodów nie zostały zakwestionowane jako niezgodne z postanowieniami traktatowymi, stąd też trudno uznać działania służb celnych za bezprawne. Ustawa z dnia 23 stycznia 2004 r. o podatku akcyzowym (Dz. U. Nr 29 poz. 257 i Nr 68, poz. 623) jest obowiązującym aktem prawnym na obszarze RP. Oczywiście możliwe są teoretyczne rozważania nt. ewentualnej sprzeczności polskich przepisów z prawem europejskim, jednak w związku z brakiem końcowego stanowiska Komisji Europejskiej trudno mówić o celowości podejmowania jakichkolwiek działań. Jednakże w przypadku gdyby stanowisko KE okazało się niekorzystne dla Polski, oczywiste jest, że konieczna będzie zmiana prawa, natomiast niezasadny będzie zwrot zapłaconych wcześniej kwot akcyzy.

W opinii Ministerstwa Finansów rozwiązania zawarte w krajowych regulacjach, zarówno w ustawie o podatku akcyzowym, jak i w rozporządzeniu Ministra Finansów z dnia 22 kwietnia 2004 r. w sprawie

obniżenia stawek podatku akcyzowego, nie naruszają postanowień prawa wspólnotowego.

Przepisy Dyrektywy 70/50/EWG w sprawie zniesienia środków mających skutek równoważny do ograniczeń ilościowych w przywozie i nieprzewidzianych innymi przepisami przyjętymi na mocy Traktatu EWG zabraniają stosowania środków utrudniających przywóz i handel towarami przywiezionymi z innych państw Wspólnoty. Wśród tych środków wymienia się zakaz nakładania mniej korzystnych cen oraz mniej korzystnych składników tych cen dla towarów przywożonych. Odnosząc się do tego przepisu, należy podkreślić, że podatek akcyzowy można uznać za składnik ceny z tytułu samej istoty podatku akcyzowego jako podatku pośredniego. Z drugiej jednak strony na podstawie art. 80 ustawy o podatku akcyzowym trzeba stwierdzić, że opodatkowaniu podatkiem akcyzowym podlegają wszystkie samochody rejestrowane po raz pierwszy w Polsce, zgodnie z przepisami o ruchu drogowym, a zatem również takie, które nie są uznawane za nowe, a nie były do tej pory rejestrowane. Oczywiście jest jednakże fakt, że przypadki takiej rejestracji samochodu używanego zakupionego w Polsce (starszego niż dwa lata) są marginalne. Niemniej jednak nie można w tym wypadku mówić o nierównym traktowaniu podmiotów ze względu na zróżnicowanie obciążeń podatkowych w zależności od miejsca pochodzenia towarów. Powyższe odnosi się również do przepisów art. 25 i 28 TWE. Dodatkowo pragnę podkreślić, że obowiązek złożenia deklaracji nabycia wewnątrzwspólnotowego w okresie 5 dni odnosi się nie do daty zakupu samochodu, ale do daty nabycia wewnątrzwspólnotowego zgodnie z art. 81 ust. 1 pkt 1 ustawy o podatku akcyzowym. Art. 2 pkt 11 przedmiotowej ustawy definiuje nabycie wewnątrzwspólnotowe jako przemieszczenie wyrobów akcyzowych z terytorium państwa członkowskiego na terytorium kraju.

Dodatkowo, zgodnie z wyrokiem ETS nr C-93/345 z dnia 5 marca 1995 r. *Fazenda Pública and Ministério Público vs Américo João Nunes Tadeu* podatek od samochodów nakładany bez rozróżnienia na samochody nowe i nabyte na terytorium jednego Państwa Członkowskiego oraz na pojazdy nowe i używane z innych krajów nie jest cłem ani opłatą mającą równoważny skutek zgodnie z art. 25 TWE.

Podczas prac nad ustawą o podatku akcyzowym, zgodnie z par. 12 uchwały Nr 49 Rady Ministrów z dnia 19 marca 2002 r. w sprawie Regulaminu pracy Rady Ministrów (M.P. Nr 13, poz. 221), projekt był konsultowany ze wszystkimi resortami, w tym z Urzędem Komitetu Integracji Europejskiej. Komitet Integracji Europejskiej w piśmie Sekr. Min. DH/1578/2003/DPE-ms,rz z dnia 21 maja 2003 r. przedstawiał zastrzeżenia odnośnie do formalności, tj. złożenia deklaracji uproszczonej do naczelnika właściwego urzędu celnego przez podmioty dokonujące wewnątrzwspólnotowego nabycia. W opinii Urzędu konieczność złożenia deklaracji o planowanym nabyciu wewnątrzwspólnotowym oraz krótki termin tej czynności, określony w pro-

jekcie, mógł stanowić naruszenie art. 28 TWE wskazujące, że ograniczenia ilościowe w przywozie oraz wszelkie środki o skutku równoważnym są zakazane między Państwami Członkowskimi. Kwestia ewentualnego naruszenia art. 90 TWE nie była wskazywana.

Odnosząc się do pytania w zakresie stanowiska łódzkiej Izby Celnej, pragnę zauważyć, iż Dyrektor Izby Celnej w Łodzi w uzasadnieniu decyzji o Nr 360000-PA-9116-50/2005/DW, nie uznał sprzeczności poboru akcyzy z prawem wspólnotowym. Dyrektor Izby Celnej, uzasadniając powyższą decyzję, podkreślił, iż: „nie do jego kompetencji należy dokonywanie oceny zgodności obowiązującego w Polsce systemu prawnego z prawem wspólnotowym. (...) Organ odwoławczy zgadza się ze Stroną, że na podstawie art. 91 pkt 1 Konstytucja RP przyznaje prymat pierwotnemu prawu wspólnotowemu nad wewnętrznym prawem polskim oraz dopuszcza bezpośrednie obowiązywanie prawa wspólnotowego na polskim obszarze prawnym. Jednak ocena spójności prawa Unii Europejskiej z prawem krajowym nie leży w gestii Dyrektora Izby Celnej. Spory czy przepisy polskie stanowią wbrew prawu europejskiemu rozstrzyga Europejski Trybunał Sprawiedliwości”.

Podsumowując, chciałbym ponownie podkreślić fakt, że jakiegokolwiek rozważania czy też analizy z zakresu rozbieżności polskiego prawa i prawa europejskiego, w przypadku gdy nie jest znana opinia Komisji Europejskiej w przedmiotowej sprawie, mają jedynie charakter teoretyczny.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów**

Wiesława Okońskiego i Andrzeja Zająca

**w sprawie sytuacji budownictwa mieszkaniowego
w Polsce oraz stanu faktycznego i prawnego
w sferze zagospodarowania przestrzennego (9915)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Panów Posłów Wiesława Okońskiego i Andrzeja Zająca, przesłaną pismem z dnia 27 kwietnia 2005 r., znak SPS-0202-9915/05, w sprawie sytuacji budownictwa mieszkaniowego w Polsce oraz stanu faktycznego i prawnego zagospodarowania przestrzennego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę zauważyć, że zgodnie z art. 7 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gmin-

nym zadania z zakresu gospodarki przestrzennej są zadaniem własnym gmin. Wobec tego Ministerstwo Infrastruktury nie ma wpływu na tempo uchwalania planów miejscowych przez samorzady gminne. Jednakże rozumiejąc sytuację gmin w kwestii miejscowych planów zagospodarowania przestrzennego i związanych z tym utrudnień w inwestowaniu, w ubiegłym roku rozpoczęto prace nad przygotowaniem nowego projektu ustawy dotyczącej zagospodarowania przestrzennego w gminach, którego celem było wprowadzenie nowych rozwiązań, które umożliwiłyby w jak najkrótszym czasie i z wykorzystaniem dotychczasowego dorobku planistycznego gmin doprowadzenie do objęcia aktami prawa miejscowego z zakresu zagospodarowania przestrzennego całych obszarów gmin polskich. Efektem tych prac było warunkowe przyjęcie przez Radę Ministrów w dniu 28 września 2004 r. projektu ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym gmin, z zastrzeżeniem uzyskania przez projekt opinii Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego. W tym celu Komisja odbyła kilka spotkań, na których dyskutowano przedmiotowy projekt ustawy. Pomimo prób wypracowania wspólnej opinii strona samorządowa oświadczyła, iż nie jest to możliwe z powodu braku określenia wysokości skutków zmian na poziomie wydatków jednostek samorządu terytorialnego. Trudno się jednak zgodzić z takim stanowiskiem, gdyż właściwe konsekwencje ekonomiczne powstaną dopiero na skutek uchwalenia konkretnych aktów prawa miejscowego, a nie z góry, z tytułu przyjęcia określonych rozwiązań w projektowanej ustawie. W takiej sytuacji nie jest możliwe wskazanie określonej kwoty dającej się odnieść do budżetów jednostek samorządu terytorialnego przed uchwaleniem konkretnych planów miejscowych. Rada Ministrów zajęła się ponownie przedmiotowym projektem i w dniu 16 grudnia 2004 r. projekt został ponownie przyjęty ze wskazaniem poddania go pod obrady Sejmu, zaś w styczniu br. powyższy projekt przekazany został na ręce Marszałka Sejmu RP. W chwili obecnej podlega pracom w sejmowej Komisji Infrastruktury oraz sejmowej Komisji Samorządu Terytorialnego i Polityki Regionalnej.

Odnosząc się do ewentualnej możliwości nowelizacji obecnie obowiązującej ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym jeszcze w obecnej kadencji sejmu, to biorąc pod uwagę ilość zaplanowanych posiedzeń sejmu oraz procedury związane z przygotowaniem projektu ustawy, przedstawienie takiego projektu jest raczej niemożliwe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Odpowiedź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Ziobro**

**w sprawie nominacji prokuratorów
na wyższym stopnie oraz przebiegu postępowania
dotyczącego sprzedaży siedziby byłej PZPR
Prosper Bankowi SA (9918)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację posła Zbigniewa Ziobry z dnia 21 kwietnia br. w sprawie nominacji prokuratorów na wyższe stopnie oraz przebiegu postępowania dotyczącego sprzedaży siedziby byłej PZPR Prosper Bankowi, pragnę uprzejmie wyrazić następujące stanowisko.

Ustawa z dnia 20 czerwca 1985 roku o prokuraturze (jednolity tekst Dz. U. z 2002 r. Nr 21, poz. 206, z późn. zm.) nie określa warunków, jakie winien spełniać prokurator, by awansować na wyższe stanowisko służbowe. Decyzje o powołaniu prokuratorów na wyższe stanowiska służbowe poprzedzone są oceną ich pracy dokonywaną przez ich bezpośrednich przełożonych. W sprawach tych wyrażają opinie kolegia właściwych prokuratur apelacyjnych.

Wnioski awansowe inicjowane są przez prokuratorów okręgowych i apelacyjnych, którzy mając na względzie predyspozycje oraz poziom pracy podległych im prokuratorów, przedstawiają je Ministrowi Sprawiedliwości Prokuratorowi Generalnemu, bowiem w jego gestii leżą decyzje dotyczące powołań prokuratorów na wyższe stanowiska służbowe. Nie jest prawdą, jakoby „w trybie pilnym” wnioski takie były przygotowywane i napływały do ministerstwa.

Z uwagi na trudną sytuację finansową prokuratury decyzją Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego z dnia 13 kwietnia 2005 roku, sygn. DK-II-126-17/05, wstrzymane zostały powołania prokuratorów na wyższe stanowiska służbowe (z wyłączeniem apelacji szczecińskiej, utworzonej z dniem 1 stycznia 2005 roku, w której z przyczyn organizacyjnych należy obsadzić wakuujące etaty).

W związku z powyższym od dnia 13 kwietnia br. nie było żadnych powołań na wyższe stanowiska służbowe.

Przechodząc do kolejnych pytań posła Zbigniewa Ziobry, uprzejmie informuję, że postępowanie przygotowawcze w sprawie przeniesienia prawa własności budynku przy ul. św. Tomasza 43 w Krakowie będącego siedzibą PZPR prowadziła pod sygnaturą V Ds 51/96 ówczesna Prokuratura Wojewódzka w Krakowie. Transakcja nastąpiła w dniu 17 października 1990 roku między sprzedającym Socjaldemokracją Rzeczypospolitej Polskiej a kupującym Bankiem Przemysłowo-Handlowym w Krakowie (nie zaś Prosper Bankiem, jak wynika z treści interpelacji posła Zbigniewa Ziobry).

Postanowieniem z dnia 23 kwietnia 1998 roku umorzono częściowo śledztwo przeciwko: Januszowi Quandtowi – prezesowi Zarządu Banku Przemysłowo-Handlowego w Krakowie, Krystynie Sobolewskiej – dyrektorowi Departamentu Organizacji i Administracji tego banku oraz członkowi zarządu Andrzejowi Maciejewskiemu, podejrzanym o to, że nie dopełnili ciężących na nich obowiązków w zakresie badania stanu prawnego nieruchomości i bezzasadnie przyjmując istnienie następstwa prawnego Socjaldemokracji Rzeczypospolitej Polskiej po byłej Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej imieniem banku spowodowali nabycie za kwotę 950 000 złotych działki gruntowej i budynku biurowego przy ul. Solńskiego 43 (obecnie św. Tomasza) w Krakowie, prawa własności której Bank Przemysłowo-Handlowy w związku z orzeczeniami sądowymi został pozbawiony, przez co wyrządzili znaczną szkodę majątkową w mieniu tegoż banku, to jest o przestępstwo z art. 1 § 3 ustawy z dnia 12 października 1994 roku o ochronie obrotu gospodarczego i zmianie niektórych przepisów prawa karnego (Dz. U. Nr 126, poz. 615).

Decyzję tę podjęto na podstawie przepisu art. 11 pkt 1 d. K.p.k. wobec uznania, że czyny zarzucane podejrzanym nie wyczerpują ustawowych znamion czynów zabronionych.

Tym samym postanowieniem umorzono postępowanie wobec Wiesława Huszczy, któremu w toku śledztwa przedstawiono zarzut popełnienia przestępstwa z art. 201 d. K.k. i art. 267 d. K.k. w zw. z art. 10 § 2 d. K.k., polegającego na tym, że jako skarbnik partii politycznej Socjaldemokracji Rzeczypospolitej Polskiej, po uprzednim wprowadzeniu w błąd notariusza, sporządzającego akt notarialny przeniesienia własności numer 253/90, jak również członków Zarządu Banku Przemysłowo-Handlowego w Krakowie odnośnie prawa własności nieruchomości, składającej się z działki gruntowej i budynku biurowego, położonych w Krakowie przy ul. Solńskiego (obecnie św. Tomasza) nr 43 – poprzez dowodzenie, iż prawo to posiada po zlikwidowanej Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej reprezentowana przez niego partia, dokonał sprzedaży opisanej nieruchomości za kwotę 950.000 zł na szkodę Banku Przemysłowo-Handlowego w Krakowie.

Również w tym wypadku przyczyną umorzenia śledztwa było stwierdzenie, że czyn zarzucany Wiesławowi Huszczy nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego (art. 11 pkt 1 d. K.p.k.).

Z akt omawianego postępowania wyłączono do odrębnego śledztwa materiały procesowe, dotyczące Pawła Błaszczaka – notariusza, który sporządził w dniu 17 października 1990 roku akt notarialny nr 253/90 – umowę kupna-sprzedaży nieruchomości.

Postanowieniem z dnia 30 czerwca 1998 roku umorzono postępowanie przygotowawcze przeciwko Pawłowi Błaszczakowi, podejrzanemu o to, że nie dopełnił w trakcie sporządzania owego dokumentu obowiązków, w szczególności przez to, że nie zakwestionował umocowania Wiesława Huszczy do reprezentowania Socjaldemokracji Rzeczypospolitej Polskiej jako zbywcy, nie umieścił w dokumencie jednego z podstawo-

wych elementów umowy sprzedaży, czyli oświadczenia sprzedającego o odbiorze umówionej ceny bądź ustalenia innego sposobu płatności, nie udzielił kupującemu wyjaśnienia, dotyczącego dokonywanej czynności notarialnej, iż wobec faktu zawarcia umowy o przeniesienie własności nieruchomości z podmiotem, który w ustanowionej dla niej księdze wieczystej nie został wpisany jako właściciel, rozporządzenie dokonane tym aktem notarialnym nie jest chronione rękojmią wiary publicznej ksiąg wieczystych, czym działał na szkodę Banku Przemysłowo-Handlowego w Krakowie, którego przedstawiciele podpisali bezskuteczną dlań umowę – to jest o czyn z art. 246 § 1 d. K.k. i art. 246 § 3 d. K.k. w zw. z art. 10 § 3 d. K.k.

Umarzając postępowanie, prokurator uznał, że czyn zarzucany podejrzanemu nie zawiera ustawowych znamion czynu zabronionego (art. 11 pkt 1 d. K.p.k.).

Ustalenia faktyczne, jakie legły u podstaw tej decyzji, były w skrócie następujące:

Nieruchomość przy ul. Solskiego 43 w Krakowie, składająca się z działki i wzniesionego na niej budynku, do czasów II wojny światowej stanowiła własność hipoteczną Spółki Akcyjnej „Gródek” w Krakowie.

Po odzyskaniu niepodległości w 1945 roku nieruchomość została objęta przez Towarzystwo Gospodarcze „Społem”. Kolejnym jej posiadaczem samodzielnym stał się Komitet Krakowski Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej.

Postanowieniem z dnia 15 września 1977 roku, sygn. akt I C 100/77, były Sąd Wojewódzki w Krakowie stwierdził, że Polska Zjednoczona Partia Robotnicza – Komitet Krakowski wskutek 20-letniego posiadania w dobrej wierze nabyła przez zasiedzenie wspomnianą nieruchomość.

W oparciu o to prawomocne postanowienie Polska Zjednoczona Partia Robotnicza została ujawniona w księdze wieczystej nr 80772, urządzonej dla tej nieruchomości w Państwowym Biurze Notarialnym w Krakowie, jako właściciel. Budynek przy ul. Solskiego 43 przeznaczony został na siedzibę Komitetu Krakowskiego Partii i ten charakter utrzymywał do stycznia 1990 roku.

W dniu 17 stycznia 1990 roku w związku z zakończeniem działalności Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej majątek Komitetu Krakowskiego Partii przekazany został protokolarnie nowo powstałej partii politycznej – Socjaldemokracji Rzeczypospolitej Polskiej.

W omawianym okresie brak było uregulowań prawnych, określających sposób traktowania mienia zlikwidowanych partii politycznych. Za obowiązujące uznano w tej mierze stanowisko powołanej w dniu 29 stycznia 1990 roku uchwałą nr 12/90 Rady Ministrów Komisji Rządowej do spraw ustalenia stanu prawnego majątku partii politycznych i organizacji młodzieżowych oraz odzyskania mienia państwowego z dnia 19 marca 1990 roku. Dokument ten, zaakceptowany przez Radę Ministrów i przyjęty przez Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, postanawiał o pozostawieniu partii politycznej SdRP obiektów i lokali, będących własnością byłej Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej – w tym budynku administracyjno-biurowego w Krakowie.

Wiesław Huszcza przed zawarciem umowy złożył oświadczenie o przejściu własności tejże posesji na rzecz SdRP jako sukcesora byłej Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej i powołał na jego poparcie dokumenty dotyczące sposobu traktowania mienia po nieistniejącej PZPR. W tym czasie pozostawało w toku postępowanie przed Sądem Najwyższym (wskutek rewizji nadzwyczajnej Ministra Sprawiedliwości) w przedmiocie uchylecia postanowienia Sądu Wojewódzkiego w Krakowie z dnia 15 września 1977 roku, sygn. I C 100/77, stwierdzającego nabycie własności nieruchomości przez Komitet Krakowski PZPR w drodze zasiedzenia.

O bezskuteczności umowy orzekł dopiero były Sąd Wojewódzki w Krakowie prawomocnym wyrokiem z dnia 25 lutego 1992 roku, sygn. akt I C 813/90.

W ocenie prokuratora w momencie zawarcia umowy sprzedaży kupujący i sprzedający nie mogli wiedzieć o wadzie prawnej nieruchomości, czyli o tym, że w rzeczywistości stanowiła ona własność Skarbu Państwa. Stwierdzenie tej własności nastąpiło bowiem dopiero na mocy postanowienia Sądu Rejonowego dla Krakowa Krowodrzy z dnia 16 stycznia 1992 roku (sygn. akt I Ns 292/91/K), które zyskało prawomocność blisko 2 lata po podpisaniu aktu notarialnego.

W tych warunkach brak było podstaw do uznania, że pracownicy banku, podejmując działania związane z transakcją, nie dopełnili ciężących na nich obowiązków, co było znamieniem niezbędnym dla bytu przestępstwa z art. 1 § 3 obowiązującej podówczas ustawy o ochronie obrotu gospodarczego.

Powyższe argumenty odnieść należy także do osoby Wiesława Huszczy, który przystępując do umowy, wskazał na istnienie następstwa prawnego SdRP po PZPR, powołując dokumenty uznane za wystarczające do stwierdzenia sukcesji obu partii. Zebrane dowody nie dostarczyły podstaw do uznania, że podstępnie wprowadził on w błąd pracowników banku bądź notariusza co do prawa własności nieruchomości, przez co zagarnął mienie banku.

Przestępstwo z art. 201 d. K.k. było zbrodnią i można je było popełnić tylko umyślnie, zaś w świetle poczynionych ustaleń podejrzenie zagarnięcia przez W. Huszczę – w imieniu partii, którą reprezentował – mienia banku nie zostało potwierdzone.

W odniesieniu do Pawła Błaszczaka K.k., jakim był fakt pozostawania funkcjonariuszem publicznym uniemożliwił uznanie, iż dopuścił się on tego przestępstwa. Przepis art. 120 § 11 d. K.k. nie stwarzał podstaw do uznania notariusza za funkcjonariusza publicznego. Dopiero w treści art. 2 § 1 ustawy z 14 lutego 1992 roku Prawa o notariacie (Dz. U. Nr 22, poz. 91) znalazł się zapis, że notariusz korzysta z ochrony przysługującej funkcjonariuszom publicznym.

Akta omawianego śledztwa poddane zostały badaniu w trybie nadzoru służbowego w Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie, w ocenie której zasadność wskazanych wyżej decyzji merytorycznych nie budzi żadnych zastrzeżeń, a przyjęte przez prokuratora podstawy prawne i faktyczne umorzeń są prawidłowe i po-

parte rzetelną oceną zgromadzonych dowodów, na co wskazuje obszerna argumentacja uzasadnień tych decyzji, przedstawiona wyżej w istotnych szczegółach.

W toku śledztwa przeprowadzono wszystkie niezbędne czynności dowodowe, w tym uzyskano bogatą dokumentację, dotyczącą nabycia nieruchomości, orzeczeń sądowych, przesłuchano w charakterze świadków pracowników Banku Przemysłowo-Handlowego w Krakowie, członków jego zarządu, pracowników Biura Pełnomocnika Rady Naczelnej SdRP oraz zatrudnionych przez organy naczelne partii politycznej SdRP, uzyskano wyjaśnienia podejrzanych.

Wbrew twierdzeniu autora interpelacji Leszek Miller – ówczesnie Sekretarz Generalny SdRP – został z inicjatywy prokuratora przesłuchany w charakterze świadka dwukrotnie w dniach 8 stycznia i 7 lutego 1997 r. (k. 843-852). Przesłuchano także inne osoby, wchodzące w skład władz partii, a w szczególności Krzysztofa Janika, Tadeusza Iwińskiego i Andrzeja Hajkowskiego. Zeznania tych osób nie wniosły istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy okoliczności.

Opisane wyżej prawomocne decyzje mogą być wzruszone jedynie w trybie przepisu art. 327 § 2 K.p.k., to jest w drodze wznowienia postępowania, jeśli ujawnią się nowe istotne fakty lub dowody, nieznanne w poprzednim postępowaniu. Ani wyniki badania akt sprawy, ani też treść interpelacji nie stwarzają podstaw do uznania, że przesłanki takie zachodzą.

Odpowiadając na ostatnie pytanie posła Zbigniewa Ziobry, uprzejmie informuję, że omawiane decyzje merytoryczne podjęła prokurator Prokuratury Okręgowej w Krakowie Beata Skowronek-Frużyńska. W okresie od 13 lipca 2001 roku do 1 maja br. pełniła ona funkcję Naczelnika Wydziału V Śledczego Prokuratury Okręgowej w Krakowie, zaś z dniem 1 lutego 2005 roku delegowana została do wykonywania czynności służbowych w I Wydziale Nadzoru nad Postępowaniem Przygotowawczym Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie na okres do dnia 31 maja 2005 roku.

Aktualnie do Departamentu Kadr wpłynął wniosek Prokuratora Apelacyjnego w Krakowie o przedłużenie tej delegacji na okres od dnia 1 czerwca 2005 roku do dnia 31 lipca 2005 roku.

Jednocześnie informuję, że kandydatura Pani Beaty Skowronek-Frużyńskiej na stanowisko prokuratora Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie nie była do chwili obecnej opiniowana przez kolegium tej jednostki, co jest niezbędnym warunkiem wystąpienia z wnioskiem o awansowanie na wyższe stanowisko służbowe.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury - z upoważnienia prezesa Rady Ministrów - na interpelację posła Pawła Poncyłjusza

w sprawie planowanego przebiegu trasy ekspresowej S-7 (9920)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo SPS-0202-9920/05 z dnia 27 kwietnia 2005 r. Pana Posła Pawła Poncyłjusza w sprawie planowanego przebiegu trasy ekspresowej S-7 uprzejmie informuję, że:

1. Warszawa jako stolica państwa i Mazowsza odgrywa zasadniczą rolę w życiu społeczno-gospodarczym kraju oraz pełni funkcję wiodącego ośrodka kultury i nauki. W związku z powyższym stanowi najważniejszy węzeł transportowy Polski, który musi posiadać odpowiednie połączenia drogowe z krajowym układem komunikacyjnym.

2. Zadaniem najważniejszym jest budowa tras obwodowych, które połączą wyloty dróg krajowych, rozprowadzą ruch napływający do Warszawy, zapewnią możliwość dojazdu do wybranych rejonów miasta, omijając jego centrum, oraz szybkie i bezpieczne powiązania komunikacyjne pomiędzy poszczególnymi dzielnicami oraz przyległymi gminami.

3. Mając na uwadze politykę transportową całego kraju i rozrząd ruchu związany z aglomeracją warszawską, Generalna Dyrekcja Dróg Krajowych i Autostrad wspólnie z przedstawicielami miasta st. Warszawy uzgodniła, w ramach zawartego Porozumienia, przebieg dróg ekspresowych Warszawskiego Węzła Transportowego.

4. Na etapie prac nad określeniem koncepcji oraz kierunków rozwoju Warszawskiego Węzła Transportowego w zakresie dróg ekspresowych podkreślano, że bardzo istotnym dla funkcjonowania systemu transportowego północno-zachodniej części aglomeracji warszawskiej jest zapewnienie odpowiednich warunków „rozrządu” ruchu wjazdowego do Warszawy poprzez wprowadzenie na tym kierunku dwóch tras rozprowadzających ruch oraz gwarantujących dobre powiązanie z podstawowym układem komunikacyjnym miasta. Z tego względu w kolejnych planach ogólnych zagospodarowania Warszawy, a także w obowiązującym Planie Zagospodarowania Przestrzennego Województwa Mazowieckiego, oprócz istniejącej drogi krajowej nr 7, rezerwowany był również korytarz dla docelowego przebiegu drogi ekspresowej S-7. Należy przy tym podkreślić, że pomimo rezerwy terenu dopuszczono do usytuowania w bezpośrednim sąsiedztwie projektowanej trasy wielorodzinnej zabudowy mieszkaniowej.

5. Spośród czterech analizowanych wariantów północnego wylotu drogi ekspresowej S-7 w kierunku Gdańska na posiedzeniu (w dniu 22 marca 2005 r.) Komisji Oceny Przygotowania Inwestycji działającej przy Generalnym Dyrektorem Dróg Krajowych i Autostrad wybrano wariant 2, który uzyskał rekomendację Urzędu Miasta Stołecznego Warszawy, Urzędu Gminy Sta-

re Babice, Urzędu Gminy Izabelin, a także Dyrekcji Kampinoskiego Parku Narodowego.

6. W wybranym wariantcie trasy zaproponowano przeprowadzenie drogi ekspresowej w tunelu na odcinku przejścia przez Bemowo od ul. Andriolego do skrzyżowania ulic Powstańców Śląskich i Piastów Śląskich celem maksymalnego ograniczenia uciążliwości trasy dla istniejącej w tym obszarze zabudowy (m.in. gimnazjum, szkoły podstawowej i przedszkola). Przyjęte rozwiązania stanowią podstawę do dalszych etapów prac projektowych (przygotowanie materiałów do wniosku o wydanie decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi krajowej i projektów budowlanych), a w następnej kolejności – realizacji inwestycji.

7. Prezentacja rozwiązań technicznych drogi ekspresowej S-7 była przedmiotem spotkań organizowanych w I kwartale br. z władzami samorządowymi i zainteresowanymi mieszkańcami. Spotkania te miały charakter wstępnej kampanii informacyjnej, dotyczącej projektowanej trasy. Konsultacje społeczne przeprowadzone zostaną w trybie i na zasadach zgodnych z Ustawą z dnia 10 kwietnia 2003 r. o szczególnych zasadach przygotowania i realizacji inwestycji w zakresie dróg krajowych, tj. na etapie procedury uzyskiwania decyzji o ustaleniu lokalizacji drogi.

8. Koszt zrealizowanych dotychczas prac studialnych związanych z ustaleniem przebiegu północnego wylotu drogi S-7 z Warszawy wyniósł 2,2 mln zł. Ponieważ przeanalizowano już wiele wariantów przebiegu trasy, przeznaczanie dodatkowych nakładów na poszukiwanie innych przebiegów wydaje się niecelowe.

Mając na uwadze powyższe, pragnę podkreślić, że w ostatnich latach w ramach programu budowy dróg i autostrad przygotowano budowę podobnych tras w aglomeracjach: śląskiej, krakowskiej i poznańskiej. Władze i mieszkańcy zabiegali o jak najszybsze oddanie do użytku tych inwestycji.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego**

**w sprawie przyznania środków finansowych
na remonty powiatowych komend Policji,
na przykładzie Komendy Powiatowej w Kolnie
w woj. podlaskim (9921)**

Nawiązując do pisma z dnia 27 kwietnia 2005 r., o sygn. SPS-0202-9921/05, przekazującego interpelację Posła na Sejm RP Pana Wojciecha Borzuchowskiego

dotyczącą przyznania środków finansowych na remonty komend powiatowych Policji na przykładzie Komendy Powiatowej Policji w Kolnie w województwie podlaskim, uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Sprawa zapewnienia odpowiednich siedzib dla jednostek Policji oraz zapewnienia środków finansowych na remonty zajmowanych przez nie obiektów jest priorytetem w działaniach Komendy Głównej Policji. Corocznie czynione są starania o pozyskanie dodatkowych środków na ten cel, jednakże możliwości budżetowe jedynie w ograniczonym zakresie pozwalają na poprawę warunków lokalowych jednostek Policji.

Realizacja planów remontowych i modernizacyjnych prowadzona jest w ramach hierarchii priorytetów ustalonych przez komendy wojewódzkie Policji. Komendant Wojewódzkiej Policji w Białymstoku zdaje sobie sprawę z trudnych warunków funkcjonowania Komendy Powiatowej Policji w Kolnie. Na terenie województwa podlaskiego są niestety jednostki Policji, których sytuacja lokalowa jest równie niekorzystna, a niektóre z nich nie posiadają własnych siedzib.

Uwzględniając potrzeby remontowe jednostek Policji na terenie województwa podlaskiego, Komenda Główna Policji w 2004 r. przeznaczyła dla KWP w Białymstoku na poprawę warunków lokalowych jednostek szczebla podstawowego (komendy powiatowe i komisariaty Policji) dodatkowo kwotę 620 tys. zł. Pozwoliło to na realizację najpilniejszych prac – polegających m.in. na termorenowacji, wymianie pokryć dachowych, modernizacji węzłów sanitarnych, wymianie instalacji wewnętrznych – w 21 obiektach (w tym w KPP w Kolnie).

W 2005 r. KGP przeznaczyła dla KWP w Białymstoku na remonty jednostek szczebla podstawowego dodatkowe środki finansowe w wysokości 673 tys. zł, za które planuje się wykonać najpilniejsze prace w 8 obiektach.

Jednocześnie pragnę nadmienić, że KWP w Białymstoku, pomimo pojętych działań, nie uzyskuje w 2004 r. i w roku bieżącym środków pozabudżetowych (w tym pochodzących od władz samorządowych, z funduszy ochrony środowiska itp.) przeznaczonych na działalność remontową.

Niezależnie od powyższego, uprzejmie informuję, że Komenda Główna Policji w bieżącym roku podjęła działania mające na celu pozyskanie dodatkowych środków finansowych zapisanych w ustawie budżetowej na 2005 rok przeznaczonych na remont i wyposażenie w sprzęt i środki transportu komend powiatowych Policji. Środki te możliwe będą do uzyskania przez Policję w przypadku wystąpienia oszczędności w wydatkach planowanych na obsługę zadłużenia zagranicznego Skarbu Państwa oraz obsługę długu krajowego Skarbu Państwa i po uzyskaniu zgody Ministra Finansów.

Sekretarz stanu
Andrzej Brachmański

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Romana Jagielińskiego****w sprawie nieprawidłowości w zarządzaniu
Regionalnego Centrum Doradztwa Rozwoju
Rolnictwa i Obszarów Wiejskich w Płońsku (9922)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Romana Jagielińskiego w sprawie nieprawidłowości w zarządzaniu Regionalnego Centrum Doradztwa Rozwoju Rolnictwa i Obszarów Wiejskich w Płońsku, przesyłam poniższe wyjaśnienia.

Z mocy ustawy z dnia 22 października 2004 r. o jednostkach doradztwa rolniczego (Dz. U. nr 251, poz. 2507) z dniem 1 stycznia 2005 r. mienie będące w zarządzie RCDRRiOW w Płońsku stało się nieodpłatnie mieniem stanowiącym własność Mazowieckiego Ośrodka Doradztwa Rolniczego, który obecnie posiada następującą strukturę organizacyjną: centrala w Warszawie oraz oddziały w Bielicach, Płocku, Płońsku, Ostrołęce, Siedlcach, Radomiu i w Warszawie. Zgodnie z art. 20 ustawy o jednostkach doradztwa rolniczego całkowite przejęcie mienia przez daną jednostkę następuje na podstawie wykazów mienia, sporządzonych przez komisje inwentaryzacyjne. Zarządzeniem nr 5 Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 stycznia 2005 r. (na podstawie art. 17 ust. 1 ustawy) powołano komisję inwentaryzacyjną w celu ustalenia i sporządzenia wykazu mienia:

1) Krajowego Centrum Doradztwa Rozwoju Rolnictwa i Obszarów Wiejskich i jego oddziałów,

2) Regionalnych Centrów Doradztwa Rozwoju Rolnictwa i Obszarów Wiejskich oraz wszystkich ich jednostek organizacyjnych.

Prace komisji inwentaryzacyjnej są w toku i znajdują się w fazie końcowej.

W świetle wypisu odpisu zwykłego z książki wieczystej RA 1R/00071961/6 (stan z dnia 06-12-2004 08:53) nieruchomości położona w Radomiu przy ul. Chorzowskiej była i jest własnością Skarbu Państwa, w trwałym zarządzie Krajowego Centrum Doradztwa Rozwoju Rolnictwa i Obszarów Wiejskich w Brwinowie i nadal służy doradztwu rolniczemu oraz rolnikom.

Krajowe Centrum Rolnictwa Ekologicznego utworzone zostało w wyniku przedakcesyjnych zobowiązań Polski wobec Unii Europejskiej, zapisanych w Narodowym Programie Przygotowania dla Członkostwa (Priorytet 7.5 i Priorytet 7.6). Zapisy precyzowały cele działania, zakres zadań oraz miejsce utworzenia tej jednostki (w RCDRRiOW w Radomiu). Środki finansowe na jej utworzenie i wyposażenie w niezbędny sprzęt uzyskała Polska w ramach programu Phare PL0104.04 „Rolnictwo ekologiczne”. Realizując przyjęte zobowiązanie przedakcesyjne, zarządzeniem nr 9/2003 dyrektora Krajowego Centrum Doradztwa Rozwoju Rolnictwa i Obszarów Wiejskich w Brwinowie z dnia 1 sierpnia 2003 r. zostało powołane Krajowe Centrum Rolnictwa Ekologicznego w RCDRRiOW w Radomiu. Na funkcjonowanie KCRE w budżecie

Ministra Rolnictwa na 2004 r. zabezpieczono odpowiednie środki finansowe.

Zarządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi nr 36 z dnia 8 listopada 2004 r. przekształcono KCRE w Dział Rolnictwa Ekologicznego i Programów Rolnośrodowiskowych Krajowego Centrum Doradztwa Rozwoju Rolnictwa i Obszarów Wiejskich w Brwinowie.

Po wejściu w życie ustawy, zgodnie z Regulaminem Organizacyjnym Centrum Doradztwa Rolniczego w Brwinowie, Dział Rolnictwa Ekologicznego i Programów Rolnośrodowiskowych został przekształcony w oddział CDR w Radomiu.

Uchwalenie przez Sejm 22 października 2004 r. ustawy o jednostkach doradztwa rolniczego spowodowało pytania Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej o funkcjonowanie tej instytucji w przyszłości w świetle zobowiązań, zapisanych w NPPC oraz w programie Phare PL0104.04 „Rolnictwo ekologiczne”. MRiRW w odpowiedzi udzielonej UKIE zapewniło, że wejście w życie ustawy nie będzie miało wpływu na istnienie i realizację zadań przez tę jednostkę. Nadal będą prowadzone na obszarze całej Polski działania na rzecz rozwoju i promocji rolnictwa ekologicznego, a przede wszystkim:

— koordynacja doradztwa w zakresie rolnictwa ekologicznego,

— prowadzenie gospodarstwa pokazowego w zakresie produkcji metodami ekologicznymi jako tzw. „pola wdrożeń”,

— przekazywanie wiedzy o produkcji żywności metodami ekologicznymi pracownikom ośrodków doradztwa rolniczego.

Informacje o rzekomej likwidacji oddziału doradztwa rolniczego w Radomiu być może spowodowane były niepokojem w związku z przejęciem RCDRRiOW w Radomiu przez Mazowiecki Ośrodek Doradztwa Rolniczego oraz przez fakt planów likwidacji oddziałów w tej jednostce w 2002 r. W imieniu samorządu terytorialnego oraz pracowników oddziału w Bielicach interweniowała w sprawie likwidacji pani senator Jolanta Popiołek. Wojewoda Mazowiecki odstąpił od takiej koncepcji i pozostawił oddziały w strukturze organizacyjnej MODR. Również w trakcie prac parlamentarnych nad ustawą o jednostkach doradztwa rolniczego toczyła się dyskusja o likwidacji lub pozostawieniu oddziałów w strukturze jednostek doradztwa rolniczego.

W związku z wejściem w życie z dniem 1 stycznia 2005 r. ustawy o jednostkach doradztwa rolniczego, zgodnie z przepisami Kodeksu Pracy, wszyscy pracownicy RCDRRiOW w Radomiu zostali poinformowani o planowanych zmianach organizacyjnych. Decyzja pozostania w strukturach CDR w Brwinowie lub przejścia do pracy w Mazowieckim Ośrodku Doradztwa Rolniczego została pozostawiona pracownikom. Ci, którzy wyrazili chęć podjęcia pracy w dziale rolnictwa ekologicznego i programów rolnośrodowiskowych na zasadzie porozumienia stron stali się pracownikami KCDRRiOW, a z dniem 1 stycznia 2005 r. pracownikami Centrum Doradztwa Rolniczego w Brwinowie.

Zgodnie z przepisami Kodeksu Pracy wszystkim pracownikom przysługuje możliwość odwołania do Sądu Pracy. Do dnia dzisiejszego nie otrzymałem żadnej informacji o złożeniu jakiegokolwiek skargi pracowniczej na działania kierownictwa CDR oraz oddziału w Radomiu lub o wszczęciu postępowania przez sąd.

Ponieważ zarówno ośrodki doradztwa rolniczego podległe wojewodzie, jak i Centrum Doradztwa Rolniczego podległe Ministrowi Rolnictwa i Rozwoju Wsi działają na podstawie tych samych aktów prawnych, trudno mówić o stratach materialnych w związku z przeprowadzoną reorganizacją. Gospodarka finansowa regulowana jest rozporządzeniem Ministra Finansów z dnia 19 kwietnia 2005 r. w sprawie sposobu prowadzenia gospodarki finansowej oraz sporządzania planu finansowego jednostek doradztwa rolniczego (Dz. U. nr 76, poz. 665), natomiast zasady wynagradzania zostały określone w rozporządzeniu Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 4 stycznia 2005 r. w sprawie warunków wynagradzania za pracę i przyznawania innych świadczeń związanych z pracą pracownikom jednostek doradztwa rolniczego (Dz. U. nr 6 poz. 49).

Celem ustawy o jednostkach doradztwa rolniczego było uporządkowanie struktur doradczych i dostosowanie do wyzwań, jakie stawia przed doradztwem rolniczym wstąpienie Polski do Unii Europejskiej. Prowadzone prace restrukturyzacyjne we wszystkich jednostkach doradztwa rolniczego, w tym również w Mazowieckim Ośrodku Doradztwa Rolniczego oraz Centrum Doradztwa Rolniczego w Brwinowie, mają za zadanie poprawę funkcjonowania systemu doradztwa rolniczego, zgodnie z obowiązującą ustawą i wydanymi na jej podstawie aktami wykonawczymi. Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia rozwiały niepokój co do przyszłości doradztwa rolniczego w Polsce oraz skutków wejścia w życie ustawy o jednostkach doradztwa rolniczego.

Z poważaniem

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Jana Burego**

**w sprawie propozycji likwidacji Oddziału
Okręgowego PZU SA w Rzeszowie (9923)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Jana Burego z dnia 14 kwietnia 2005 roku w sprawie propozycji likwidacji Oddziału Okręgowego Powszechnego Zakładu Ubezpieczeń S.A. w Rzeszowie (znak: SPS-0202-9923/05) przedstawiam poniżej

stanowisko wobec kwestii poruszanych w przedmiotowym dokumencie.

Na wstępie należy podkreślić, że Minister Skarbu Państwa wykonuje prawa z akcji PZU S.A. należących do Skarbu Państwa zgodnie z przepisami Kodeksu spółek handlowych oraz Statutu Spółki, które pozostawiają podejmowanie decyzji dotyczących struktury organizacyjnej Spółki w zakresie kompetencji Zarządu PZU S.A.

Z informacji przekazanych przez Zarząd PZU S.A. wynika, że decyzja o likwidacji czterech oddziałów okręgowych, w tym rzeszowskiego, ma głównie na celu poprawę efektywności działania Spółki.

Istotnym problemem zarządczym, z jakim boryka się Spółka, jest racjonalizacja kosztów. Jednym z podstawowych wskaźników obrazujących ich poziom jest wskaźnik kosztów administracyjnych, obrazujący stosunek kosztów administracyjnych do składki zarobionej netto. Drugim jest tzw. combined ratio, czyli złożony wskaźnik odzwierciedlający stosunek kosztów odszkodowań i kosztów działalności ubezpieczeniowej do składki zarobionej w danym okresie. Wskaźniki te są miernikami efektywności działania firmy ubezpieczeniowej, zaś priorytetowym celem Zarządu PZU S.A. jest stałe ich obniżanie.

Działaniami pozwalającymi na obniżenie poziomu kosztów administracyjnych, tj. kosztów niezwiązanych bezpośrednio z wypracowywanym poziomem zysku, są centralizacja funkcji tzw. back-office'u, usprawnienie sieci sprzedaży oraz podniesienie jakości obsługi sprzedaży. W tym celu wyodrębniono w całym kraju 20 obszarów sprzedażowych i podjęto decyzję o ograniczeniu liczby oddziałów okręgowych Spółki, jako jednostek prowadzących obsługę back-office dla zorientowanych na sprzedaż pozostałych jednostek terenowych Spółki (inspektoratów).

Podkreślić należy, że w latach 90. podczas prac nad nowym podziałem administracyjnym kraju rozważano utworzenie dziewięciu, maksymalnie dziesięciu, województw. Ostatecznie, w wyniku reformy administracyjnej utworzono szesnaście województw. Jednakże dla PZU S.A. optymalnym rozwiązaniem z zarządczego punktu widzenia okazało się oparcie struktury organizacyjnej Spółki na owych planowanych początkowo w ramach reformy administracyjnej kraju 9–10 województwach. Jest to elementem projektu Reforma Terytorialna Makro, którego celem jest poprawa efektywności istniejącej sieci jednostek Spółki.

W toku prac projektowych nastąpiła znacząca zmiana zasięgu działania wielu oddziałów, a w rezultacie zmniejszenie, w niektórych jednostkach terenowych, liczby jednostek operacyjnych. Dalsze utrzymywanie pełnych struktur zarządczych w oddziałach nadzorujących kilka inspektoratów stało się nieefektywne. W związku z tym zaistniała potrzeba zminimalizowania różnicy potencjałów poszczególnych oddziałów okręgowych Spółki.

W grudniu 2004 roku podjęto decyzję o likwidacji Oddziału Okręgowego PZU S.A. we Włocławku. W kwietniu 2005 roku Zarząd PZU S.A., mając na uwadze wy-

niki przeprowadzonych analiz wskazujące na konieczność dokonania dalszej redukcji liczby jednostek terenowych, podjął decyzję o likwidacji czterech kolejnych oddziałów okręgowych, poprzez ich połączenie z innymi oddziałami. Decyzja o likwidacji niektórych oddziałów ma również na celu dostosowanie struktury terytorialnej Spółki do projektowanych docelowych struktur likwidacji szkód.

Funkcjonowanie w strukturze Spółki dziewięciu oddziałów okręgowych pozwoli na zachowanie zgodności zasięgu geograficznego obszarów sprzedaży i obsługi klienta z obszarem likwidacji szkód. Wpłyne również na poprawę efektywności zarządzania zakładem ubezpieczeń o ogólnopolskim zasięgu działania, jakim jest PZU S.A.

W ocenie Zarządu Spółki Oddział Okręgowy PZU S.A. w Rzeszowie dysponuje wykwalifikowaną kadram. Z tego względu właśnie w tej jednostce nastąpiło uruchomienie pilotażowego programu nowej organizacji sprzedaży i obsługi sprzedaży. Prezes Zarządu PZU S.A. zadeklarował, że pomimo likwidacji Oddziału jego kadra będzie nadal angażowana do realizacji nowych zadań stawianych przed Spółką.

Wyrazem uznania dla profesjonalizmu kadry Oddziału Okręgowego w Rzeszowie jest powierzenie Pani Barbarze Litak-Zarębskiej, dotychczasowemu Dyrektorowi Oddziału, stanowiska Dyrektora połączonych oddziałów PZU S.A. w Lublinie i Rzeszowie.

Prezes Zarządu PZU S.A. zapewnił ponadto, że likwidacja Oddziału Okręgowego PZU S.A. w Rzeszowie, poprzez konsolidację z Oddziałem Okręgowym PZU S.A. w Lublinie, nie spowoduje pogorszenia jakości obsługi klienta ani zmniejszenia dostępności usług, ponieważ struktury Oddziału związane bezpośrednio z obsługą klienta zostaną zachowane w miastach będących dotychczas siedzibą oddziałów okręgowych, a więc również w Rzeszowie. Połączone zostaną natomiast funkcje administracyjne, finansowe i sprawozdawcze.

Likwidacja trzech kolejnych oddziałów okręgowych, poprzez połączenie z innymi oddziałami, również nie spowoduje utrudnień w kontaktach klientów ze Spółką. Wręcz przeciwnie, planowane zmiany organizacyjne podniosą jakość usług świadczonych przez Spółkę i zwiększą ich dostępność, pozostając przy tym bez wpływu na prowadzoną przez Spółkę działalność prewencyjną.

Prezes Zarządu PZU S.A. zapewnił, że Zarząd dołoży wszelkich starań, aby planowane zmiany organizacyjne, niezbędne dla usprawnienia funkcjonowania Spółki, zostały przeprowadzone w sposób optymalny, zarówno z punktu widzenia klientów, jak i pracowników Spółki.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Jana Burego**

**w sprawie organizacji rynku owoców miękkich
(9924)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji Pana posła Jana Burego, załączonej przy piśmie z dn. 27 kwietnia br., nr SPS-0202-9924/05, w sprawie organizacji rynku owoców miękkich uprzejmie przekazuję Panu Marszałkowi odpowiedź na zawarte w tej interpelacji pytania.

Ad 1. Czy Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi, dostrzegając skalę problemu, planuje powołanie przy Ministrze Rolnictwa specjalnego zespołu do kontaktów z Unią Europejską w zakresie regulowania rynku owoców miękkich?

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi jako jednostka administracji rządowej reprezentuje stronę polską na forum Komisji Europejskiej i Rady UE w zakresie podejmowania decyzji i kształtowania polityki wspólnotowej w obszarze rolnictwa. W ramach prac Grup Roboczych stanowisko Polski związane z reformą i analizą prawodawstwa unijnego w sektorze owoców miękkich było i jest konsultowane na bieżąco z przedstawicielami sektora.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi wykorzystuje wszystkie możliwości na forum UE do prezentacji trudnej sytuacji na rynku owoców miękkich. Przedstawiciele MRiRW brali i biorą aktywny udział we wszystkich spotkaniach poświęconych planowanej reformie wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, zgłaszając szereg propozycji obejmujących m.in. zwiększenie poziomu wsparcia finansowego dla wstępnie uznanych grup producentów, uproszczenie niektórych procedur związanych z uznawaniem grup, jak i stosowaniem dla nich pomocy finansowej, a przede wszystkim rozszerzenie listy produktów przeznaczonych do przetwórstwa, w stosunku do których powinien być stosowany system wsparcia finansowego.

Ad 2. Czy przewidywane jest objęcie produkcji i przetwórstwa owoców miękkich systemem wsparcia jak np. w przypadku zbóż?

Mechanizmy regulujące każdy z rynków rolnych w ramach Wspólnej Polityki Rolnej przewidują odmienne i specyficzne systemy regulowania i zarządzania tymi rynkami. Z chwilą akcesji Polska zobowiązała się do kształtowania swojej polityki rolnej zgodnie z założeniami unijnej Wspólnej Polityki Rolnej oraz wyłącznie w ramach dostępnych dla poszczególnych rynków mechanizmów regulacji. Zmiana bądź rozszerzenie jakiegokolwiek z dostępnych instrumentów może odbywać się wyłącznie w ramach przewidzianych w prawodawstwie UE procedur. Zgodnie z założeniami wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw, Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie dysponuje instrumentami pozwalającymi na wprowadzenie innych mechanizmów regulacji, np. cen instytucjonal-

nych lub skupu interwencyjnego, jakie obowiązują na rynku zbóż.

W dniu 10 sierpnia 2004 r. Komisja Europejska przekazała do Rady raport w sprawie uproszczenia wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw. W raporcie tym komisja postawiła pytania, które miały ukierunkować debatę dotyczącą zmian w obowiązującym w tym sektorze prawodawstwie. Planowana zmiana wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw zakłada przede wszystkim uproszczenie istniejących procedur, dlatego też nie ma ona na celu wprowadzenia mechanizmów analogicznych do systemu wsparcia np. na rynku zbóż.

W trakcie debaty nad reformą Polska wskazywała w swoich postulatach na cele strategiczne, jakimi są stabilizacja rynku owoców i warzyw i osiągnięcie zadowalającego stopnia zorganizowania producentów w nowych krajach członkowskich w jak najkrótszym czasie oraz zaproponowała rozważenie koncepcji uatrakcyjnienia systemów wsparcia dla grup i organizacji producentów. Wsparcie finansowe dla producentów owoców miękkich kierowanych do przetwórstwa było jednym z postulatów Polski, przedstawionym za pośrednictwem MRiRW, na forum Rady UE w ramach dyskusji nad reformą wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw. Zgodnie z postulatem Polski w ramach wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw stworzonych należałoby rozszerzyć listę produktów objętych systemami pomocy do produkcji kierowanej do przetwórstwa o owoce miękkie i jabłka. Proponowane przez Polskę rozwiązania opierają się na systemie wsparcia produkcji pomidorów kierowanych do przetwórstwa, w ramach którego polscy producenci pomidorów otrzymują dopłaty już od 2004 r.

Pierwszy etap dyskusji nad reformą wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw zakończył się w listopadzie 2004 r. raportem zawierającym konkluzje Prezydencji Holenderskiej, w którym m.in. zobowiązano Komisję Europejską do przeprowadzenia analizy rynku owoców miękkich w poszerzonej UE-25 (w tym w Polsce) oraz, w zależności od wyników tej analizy, do zaproponowania pewnych rozwiązań zaistniałych problemów. W związku z powyższym w dniach 19–29 kwietnia br. z wizytą w Polsce przebywał ekspert Komisji Europejskiej ds. rynku owoców i warzyw Pan Marc Duponcel. Celem wizyty było zapoznanie się przedstawiciela Komisji z problematyką i sytuacją dotyczącą rynku owoców miękkich oraz jabłek przemysłowych w Polsce. Podobne, lecz znacznie krótsze wizyty eksperta będą przeprowadzane jeszcze w innych, głównie nowych, krajach członkowskich. Na podstawie uzyskanych informacji opracowany zostanie stosowny raport, który posłuży Komisji Europejskiej do wypracowania zbiorczego raportu o sytuacji na rynku owoców miękkich w Unii Europejskiej. Raport ma być przedstawiony jesienią br., tak aby w połowie roku 2006 Komisja Europejska mogła przygotować propozycję rozwiązań w formie projektu nowego rozporządzenia Rady. Dyskusja nad tym projektem rozporządzenia będzie trwała przynajmniej do 2007 r.

Ad 3. Czy planuje się obecnie stworzenie możliwości korzystania z rekompensat z budżetu UE z tytułu nieprzeznaczenia owoców miękkich do sprzedaży?

Celem i założeniem reformy na rynku owoców i warzyw jest uproszczenie procedur i zmniejszanie nadprodukcji surowca przy jednoczesnym zapewnieniu samowystarczalności produkcji wspólnotowej. Wcześniejsze doświadczenia państw członkowskich ze stosowaniem rekompensat za nieprzeznaczenie owoców czy warzyw do sprzedaży dowiodły, że jest to system kosztowny, stymulujący znaczną nadprodukcję, z założenia przeznaczaną przez producentów na nieprzeznaczenie do sprzedaży z rynku, przez co sprzeczny ze swoimi założeniami. Dlatego też Unia Europejska stopniowo wycofuje się z tego mechanizmu, z jednej strony, poprzez ograniczanie limitów produktów przeznaczanych do wycofania, z drugiej zaś, poprzez obniżenie rekompensat cenowych za produkt nieprzeznaczony do sprzedaży. Obecnie mechanizm ten obowiązuje tylko dla jabłek, gruszek, kalafiorów, pomidorów, bakłażanów, winogron, moreli, nektaryn, brzoskwiń, melonów, arbuźów, pomarańczy, mandarynek, klementynek, satsumów i cytryn. Z uwagi na malejące znaczenie tego jedyne dostępnego w ramach wspólnej organizacji rynku owoców i warzyw instrumentu interwencji, Komisja Europejska nie planuje rozszerzenia listy produktów objętych tym instrumentem zawartej w załączniku II do rozporządzenia Rady (WE) nr 2200/96.

Jednocześnie należy podkreślić, że istnieje możliwość finansowania nieprzeznaczenia owoców miękkich do sprzedaży z funduszu operacyjnego organizacji producentów owoców i warzyw. Każda organizacja może uwzględnić takie działanie w swoim programie operacyjnym i sfinansować je ze składek swoich członków oraz uzyskanego z budżetu UE wsparcia finansowego tego funduszu.

Ad 4. Jakie działania planowane są do podjęcia w celu ochrony krajowych i unijnych producentów przed niekontrolowanym napływem tanich owoców miękkich np. z Azji?

Polska z dniem członkostwa uzyskała możliwość ubiegania się o wprowadzenie instrumentów ochrony rynku wspólnotowego przed nadmiernym lub zbyt tanim importem z krajów trzecich. W związku ze stwierdzeniem narastającego importu truskawek mrożonych z Chin i Maroka Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi (MRiRW) podjęło następujące działania:

1. MRiRW zwróciło się do Ministerstwa Gospodarki i Pracy (MGiP) z wnioskiem do Komisji Europejskiej (KE) o wszczęcie postępowania ochronnego przed nadmiernym importem truskawek mrożonych.

Warunkiem złożenia takiego wniosku było m.in. zebranie informacji o strukturze, wielkości i wartości produkcji oraz posiadanych zapasach surowca od podmiotów gospodarczych zajmujących się przetwórstwem, reprezentujących co najmniej 25% produkcji unijnej truskawek mrożonych.

Należy dodać, że złożenie prawidłowo przygotowanego wniosku nie przesądza jeszcze o wszczęciu postępowania, a tym bardziej o zastosowaniu środków

ochronnych. Zasadność wniosku rozpatrywana jest zarówno przez KE, jak i przez Komitet ds. Środków Ochronnych, w ramach którego poszczególne państwa członkowskie głosują w tej sprawie. W dniach 27–28 kwietnia br. przedstawiciele Komisji Europejskiej przyjechali do Polski w celu omówienia zasad i przebiegu prac nad przygotowaniem przedmiotowego wniosku. KE na podstawie otrzymanego wniosku będzie rozpatrywała również wdrożenie postępowania antydumpingowego wobec importu truskawek mrożonych z Chin.

2. Niezależnie od wyżej opisanych działań, w związku ze wzrostem importu truskawek mrożonych z Maroka, MRiRW zwróciło się do MSZ z wnioskiem o wystąpienie do Komisji Europejskiej o stałe lub czasowe wycofanie preferencji na truskawkę mrożoną pochodzącą z Maroka na podstawie Protokołu Adaptacyjnego do Euro-Śródziemnomorskiej Umowy Stowarzyszeniowej UE-Maroko. Wniosek taki został złożony przez stronę polską w ramach prowadzonych przez KE prac nad zmianą obecnie obowiązującego Ogólnego Systemu Preferencji Celnym (GSP) na lata 2005–2008. Zostało to uwzględnione w proponowanej przez Prezydencję Luksemburską wersji projektu ww. rozporządzenia, który jednak nie został jeszcze zatwierdzony przez Komitet Stałych Przedstawicieli w Brukseli (COREPER).

Mam nadzieję, że powyższe wyjaśnienia w sposób wyczerpujący odpowiedzą na pytania pana posła Jana Burego.

Z poważaniem

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

Odpowiedź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posłów Wacława Martyniuka,
Wiesława Okońskiego i Andrzeja Zająca**

**w sprawie rozbudowy infrastruktury drogowej
i polityki prowadzonej przez państwo
w tej dziedzinie, ze szczególnym uwzględnieniem
budowy autostrady A-4 na odcinku z Wrocławia
do Krakowa oraz na odcinkach
Kleszczów–Sońnica i Sońnica–Katowice (9926)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację posłów Wacława Martyniuka, Wiesława Okońskiego i Andrzeja Zająca oraz pismo Wicemarszałka Sejmu nr SPS-0202-9926/05 z dnia 27 kwietnia 2005 roku, dotyczące w szczególności problemów związanych z budową autostrady A-4 pomiędzy Wrocławiem

a Krakowem, na odcinkach Kleszczów–Sońnica oraz Sońnica–Katowice, uprzejmie wyjaśniam, jak poniżej:

Ad 1. Zgodnie z założeniami budowa dwóch odcinków Kleszczów–Sońnica oraz Nogowczyce–Kleszczów autostrady A-4 miała być realizowana równocześnie. Jednakże w związku z problemami w wyłonieniu wykonawcy robót na odcinku Kleszczów–Sońnica, w drodze przetargu prowadzonego wg procedur PRAG (przetarg został unieważniony), nastąpiło opóźnienie w rozpoczęciu robót na tym odcinku w stosunku do odcinka sąsiedniego.

Zgodnie z kontraktem podpisanym w lutym 2003 roku realizacja przedmiotowego odcinka miała się zakończyć 9 maja 2005 r. Jednakże z powodu zmiany rozwiązań projektowych, wynikających z ustalenia w 2003 r. lokalizacji węzła autostradowego skrzyżowania A-4 z A-1, został podpisany aneks do umowy przesuwały termin zakończenia kontraktu o 5 miesięcy, to jest na dzień 14 października 2005 r. Wprowadzenie tych zmian wiązało się z potrzebą dodatkowych wykupów gruntu oraz uzyskaniem nowych pozwoleń na budowę, co zostało zakończone w kwietniu 2004.

W celu dotrzymania nowego terminu zakończenia robót Wykonawca podjął takie działania, jak uruchomienie drugiej wytwórni mas bitumicznych, mobilizacja dodatkowego sprzętu i pracowników itp. Postęp prac jest na bieżąco monitorowany i w ocenie Zamawiającego dochowanie terminu zakończenia kontraktu jest możliwe.

Ad 2. Wykonawca zapewnia, iż termin zakończenia budowy odcinka Kleszczów–Sońnica w dniu 14 października 2005 r. zostanie dotrzymany. Za niedotrzymanie terminu grożą Wykonawcy konsekwencje wynikające z warunków kontraktu, tj. przede wszystkim odszkodowania finansowe a poza tym niekorzystna opinia o Wykonawcy itp.

Ad 3. Wykonawcy ze względu na dużą konkurencję na rynku decydują się często na niższe ceny oferowanych usług, co w ich sytuacji wydaje się być jedyną szansą istnienia na rynku.

Cena budowy autostrady na odcinku Kleszczów - Sońnica wynosi 3,6 mln EUR.

Koszt realizacji 1 km autostrad A-4 na odcinkach już zakończonych wyniósł odpowiednio:

- a) 3,9 mln EUR na odcinku Nogowczyce–Kleszczów (17,4 km - zakończony w grudniu 2003 r.),
- b) 3,2 mln EUR na odcinku Wrocław–Nogowczyce (126 km - zakończony w grudniu 2001 r.),
- c) 9,7 mln EUR na odcinku Sońnica–Wirek (9,5 km – oddany do użytkowania w styczniu 2005 r.),
- d) 12,7 mln EUR na odcinku Wirek–Batorego (6,2 km – oddany do użytkowania w styczniu 2005 r.),
- e) 12,0 mln EUR na odcinku Batorego–Mikołowska (4,4 km – zakończony w grudniu 2002 r.),
- f) 4,5 mln EUR na odcinku Konin–Nowy Tomyśl (149 km – cały odcinek zakończony w październiku 2004 r.).

Z powyższego wynika, że koszt realizacji odcinka Kleszczów–Sońnica nie jest rażąco niski w stosunku

do średniego kosztu zrealizowanych w tych samych warunkach odcinków autostrad (a i b).

Wysoki koszt budowy autostrady A-4 na odcinku Sośnica–Mikołowska (c, d, e) spowodowany jest ich usytuowaniem na terenie występowania szkód górniczych.

Cena odcinków realizowanych w systemie koncepcyjnym (f) jest wyższa niż budowanych metodą tradycyjną, gdyż Zamawiający musi przejść na siebie część ryzyka.

Ad 4. Budowę autostrady na odcinku od węzła „Sośnica” w Gliwicach do węzła „Batory” w Chorzowie rozpoczęto w 2002 r. z podziałem na 2 zadania:

— węzeł Sośnica–Wirek (długość 9,5 km);

wykonawcą robót była wyłoniona w międzynarodowym przetargu Spółka niemiecko-austriacka firm Strabag/Kirchne r. Umowę podpisano 14 marca 2002 r., prace ukończono w terminie umownym w grudniu 2004 r.;

— węzeł Wirek–Batorego (długość 6,2 km);

wykonawcą robót była wyłoniona w międzynarodowym przetargu Spółka polskich firm PRInż/GPRD/WPRD. Umowę podpisano 14 czerwca 2002 r., prace ukończono w terminie umownym w grudniu 2004 r.

Autostradę A-4 na odcinku Sośnica–Batorego o łącznej długości 15,7 km oddano do ruchu w dniu 25.01.2005 r. po uzyskaniu niezbędnych decyzji administracyjnych.

Zgodnie z zapisami decyzji lokalizacyjnej autostrada została zaprojektowana na II kategorię szkód górniczych, a obiekty inżynierskie na III kategorię.

Jednocześnie dla umożliwienia budowy autostrady zawarte zostało Porozumienie pomiędzy GDDKiA Oddział w Katowicach i Kompanią Węglową S.A. w Katowicach, którego celem było ograniczenie eksploatacji górniczej, aby jej skutki nie przekraczały na powierzchnię wielkości dopuszczalnych dla II kategorii terenu górniczego. Ustalenia te, zawarte w porozumieniu były kontrolowane poprzez prowadzenie w okresie budowy monitoringu osiadań terenu, a pomierzone wielkości porównywane były z prognozowanymi.

Funkcję konsultanta oraz nadzór nad pracami pełniła wyłoniona w międzynarodowym przetargu angielska firma Jacobs GIBB Ltd. Wyjaśnienia, które przedstawiam, oparte zostały na informacji przekazanej przez tę firmę.

W ostatniej fazie budowy autostrady na odcinku Wirek–Batorego (wrzesień 2004 r.) na długości około 700 m wskutek prowadzonej eksploatacji górniczej w pokładzie 413/1 ściany 4C (bezpośrednio pod budowaną autostradą) przez Kopalnię Węgla Kamiennego „Polska-Wirek” wchodzącą w skład Kompanii Węglowej S.A. w Katowicach nastąpiło uszkodzenie nasypu w postaci deformacji, pęknięć podłużnych poboczy i nawierzchni.

Opracowane przez ekspertów z Politechniki Śląskiej i Głównego Instytutu Górnictwa w Katowicach dla potrzeb budowy opinii i ekspertyzy, wskazały jednoznacznie na eksploatację górniczą wykraczającą poza II kategorię terenu górniczego jako przyczynę uszkodzeń budowli autostrady.

Aby oddać do eksploatacji cały odcinek autostrady w planowanym terminie, wykonano w miesiącach li-

stopadzie i grudniu 2004 r. na uszkodzonym fragmencie roboty naprawcze obejmujące korpus nasypu oraz nawierzchnię.

Równocześnie po otrzymaniu niezbędnych opinii ekspertów określających przyczyny uszkodzeń autostrady Oddział GDDKiA w Katowicach wystąpił do Kompanii Węglowej o pokrycie kosztów robót naprawczych. Mimo przedstawienia opinii ekspertów i innych dowodów Kompania Węglowa odmówiła zwrotu kosztów robót naprawczych, informując, że przyczyny uszkodzeń autostrady są pozagórnicze. W tej sytuacji, po wyczerpaniu wszystkich środków polubownego załatwienia sporu, GDDKiA skierowała sprawę na drogę postępowania sądowego w Sądzie Rejonowym w Katowicach.

Ad 2. Problem opóźnień na kontrakcie Kleszczów–Sośnica, jak już zostało nadmienione, był wynikiem procedury przetargowej i braku ostatecznej koncepcji rozwiązania przecięcia autostrady A-1 z A-4. Nie można mówić o opóźnieniach w budowie odcinka Kleszczów–Sośnica, gdyż umowa (wraz z aneksem) przewiduje 30-miesięczny okres realizacji. Jak już wspomniano powyżej, Wykonawca zapewnia, iż zakończy roboty w terminie.

W przypadku deformacji i pęknięć poboczy i nawierzchni na długości 700 m na odcinku Wirek–Batorego sprawę rozstrzygnie Sąd Rejonowy w Katowicach.

Z szcunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

sekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki i Pracy
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Alicji Lis

w sprawie pozbawienia jednego z rodziców prawa do wydłużonego okresu pobierania zasiłku dla bezrobotnych mających na utrzymaniu dzieci poniżej 15 roku życia (9927)

Odpowiadając na pismo z dnia 28 kwietnia br., znak: SPS-0202-9927/05, przekazując interpelację Pani Poseł Alicji Lis w sprawie warunków wymaganych do pobierania przez wydłużony okres zasiłku dla bezrobotnych przez jednego z rodziców mających na utrzymaniu dzieci poniżej 15 lat, uprzejmie informuję:

Art. 73 ust. 1 pkt 3. lit. b ustawy z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001, z późn. zm.) w sposób następujący reguluje poruszoną przez Panią Poseł kwestię:

„okres pobierania zasiłku wynosi 18 miesięcy dla bezrobotnych, którzy mają na utrzymaniu co najmniej jedno dziecko w wieku do 15 lat, a małżonek bezrobotnego jest także bezrobotny i utracił prawo do zasiłku z powodu upływu okresu jego pobierania po dniu nabycia prawa do zasiłku przez tego bezrobotnego”. Na takie brzmienie cytowanego przepisu miały wpływ następujące czynniki:

— przeciwdziałanie sytuacjom, w których prawo do wydłużonego okresu pobierania zasiłku mają osoby np. odmawiające przyjęcia propozycji odpowiedniego zatrudnienia czy innych powodujących zgodnie z ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy utratę prawa do zasiłku;

— zapobieganie temu, aby osoby bezrobotne posiadały prawo do wydłużonego okresu pobierania zasiłku, niezależnie jak długo posiadają status bezrobotnego, oraz niezależnie od podejmowanych, lub nie, działań mających na celu uzyskanie zatrudnienia.

Należy przy tym pamiętać, że zasiłek dla bezrobotnych nie jest formą pomocy społecznej. Zasiłek przysługuje w przypadku spełnienia warunków określonych w art. 71 ww. ustawy, tzn. pozostawania przez określony okres w stosunku pracy lub pokrewnych i nie jest zależny od sytuacji materialnej osoby bezrobotnej lub jego rodziny.

Natomiast osoby bezrobotne nieposiadające prawa do zasiłku i znajdujące się w trudnej sytuacji materialnej mogą korzystać na ogólnych zasadach z pomocy społecznej. 12 marca 2004 r. została przyjęta ustawa o pomocy społecznej (Dz. U. 64, poz. 593) dostosowująca rozwiązania w obszarze świadczeń z systemu pomocy społecznej w związku z ustawą o świadczeniach rodzinnych. Przebudowała ona system pomocy społecznej, zapewniając osobom i rodzinom: wsparcie w przezwyciężeniu trudnej sytuacji, jakiej nie są w stanie pokonać, dochód na poziomie interwencji socjalnej – w przypadku osób nieposiadających dochodu lub o niskich dochodach, w wieku poprodukcyjnym i osób niepełnosprawnych, dochód do wysokości poziomu interwencji socjalnej dla progu interwencji socjalnej wyliczony przez Instytut Pracy i Spraw Socjalnych dla różnych typów gospodarstw domowych.

Natomiast ustawa o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w art. 73 przewiduje zróżnicowanie okresu pobierania zasiłku ze względu na stopę bezrobocia na danym terenie. Wynosi on 6 miesięcy albo 12 miesięcy dla wszystkich osób bezrobotnych.

Należy jednak pamiętać, że ustawa ta ma za zadanie aktywizację osób bezrobotnych. Wydłużone okresy pobierania zasiłków nie przyczyniają się do zwiększenia własnej aktywności w poszukiwaniu pracy przez osoby pobierające ten zasiłek. Dlatego w tej ustawie wzmocniono istniejące oraz stworzono nowe instrumenty rynku pracy mające charakter aktywizujący (np. dofinansowanie mobilności terytorialnej, działalności na własny rachunek) oraz wspierający tworzenie, utrzymanie i rozwój miejsc pracy przez pracodawców (np. szkolenia pracowników, program zwolnień monitorowanych, refundowanie części kosztów ponie-

sionych na wyposażenie lub doposażenie stanowisk pracy, program prac rotacyjnych, szkolenia pod potrzeby inwestora). Ponadto przewidziano możliwość wypłacania dodatku aktywizującego bezrobotnemu posiadającemu prawo do zasiłku, jeśli w wyniku skierowania przez powiatowy urząd pracy podjął zatrudnienie w niepełnym wymiarze czasu pracy i otrzymuje wynagrodzenie niższe od minimalnego wynagrodzenia za pracę lub z własnej inicjatywy podjął zatrudnienie lub inną pracę zarobkową. Powstała tym samym okazja efektywniejszego wykorzystania środków finansowych w porównaniu z wypłacaniem zasiłków.

Ustawa wprowadziła także kompleksowe zmiany w funkcjonowaniu instytucji i instrumentów rynku pracy poprzez m. in.:

— usprawnienie funkcjonowania systemu publicznych służb zatrudnienia, które zostały rozproszone po reformie samorządowej w 1999 r.;

— dostosowanie tego systemu do efektywniejszego i kompleksowego rozwiązywania problemów społecznych wymagających interwencji państwa, zwłaszcza takich, jak bezrobocie, ubóstwo i wykluczenie społeczne, również w związku z reformą systemu zabezpieczenia społecznego;

— ukierunkowanie działania instytucji i instrumentów rynku pracy na rzecz promocji zatrudnienia, a nie łagodzenia skutków bezrobocia;

— dostosowanie systemu instytucji i instrumentów rynku pracy do wymogów i standardów Unii Europejskiej w celu włączenia się w europejskie instytucje rynku pracy oraz skuteczną absorpcję środków Europejskiego Funduszu Społecznego;

— wykorzystanie nowych możliwości stworzonych przez technologie teleinformatyczne w zakresie realizacji zadań w zakresie aktywizacji zawodowej;

— szersze włączenie partnerów społecznych do działania na rzecz promocji zatrudnienia i poprawy efektywności i skuteczności działań służb publicznych rynku pracy.

Wyrażam przekonanie, że skutkiem tego będzie dalsze, choć powolne, zmniejszanie się stopy bezrobocia w naszym kraju, a tym samym pomniejszanie się sfery ubóstwa.

Sekretarz stanu
Małgorzata Ostrowska

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Stanisława Kalemby**

**w sprawie wykupu z terenu powiatu pilskiego
bydła chorego na białaczkę enzoptyczną (9928)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z nadesłaną przy piśmie z dnia 2005-04-29, znak SPS-0202-9928/05, interpelacją Pana Posła Stanisława Kalemby

w sprawie wykupu z terenu powiatu pilskiego była zakażonego enzootyczną białaczką uprzejmie informuję, że zgodnie z postanowieniami art. 41 ust. 1 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o ochronie zwierząt oraz zwalczaniu chorób zakaźnych (Dz. U. Nr 69, poz. 625 z późn. zm.) obowiązkowi zwalczania podlegają choroby zakaźne zwierząt wymienione w załączniku nr 2 do ustawy, w tym również enzootyczna białaczka bydła.

Środki finansowe na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt planowane są w budżetach województw oraz dodatkowo uzupełniane z rezerw celowych budżetu państwa.

Zwalczanie enzootycznej białaczki bydła odbywa się zgodnie z wymogami ww. ustawy oraz planami ustalonymi wspólnie przez wojewódzkich i powiatowych lekarzy weterynarii, przewidującymi uwalnianie od tej choroby poszczególnych wsi, gmin i powiatów.

Decyzje o wykupie bydła zakażonego białaczką podejmują powiatowi lekarze weterynarii w porozumieniu z wojewódzkimi lekarzami weterynarii w ramach środków budżetowych posiadanych przez województwa.

Wysokość środków przyznawanych corocznie na ten cel uzależniona jest od możliwości budżetu państwa.

W ustawie budżetowej na rok 2005 rok (Dz. U. z 2004 r. Nr 278, poz. 2755) dla województwa wielkopolskiego na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt zaplanowana została kwota w wysokości 1.617.000 zł, tj. niższa o 242.000 zł (13%) w stosunku do wielkości środków przewidzianych na ten cel w ustawie budżetowej na 2004 r.

Zaplanowana kwota środków na 2005 r. jest zgodna z przyjętymi dla wszystkich jednostek budżetowych założeniami do opracowania projektu budżetu państwa na 2005 r. i jest wystarczająca na realizację podstawowych zadań Inspekcji Weterynaryjnej w zakresie zwalczania chorób zakaźnych zwierząt.

Jak wynika z informacji przekazanej przez Wojewódzkiego Lekarza Weterynarii w Poznaniu, wyjątkowo trudna sytuacja w zakresie wykupu bydła białaczkowego w powiecie pilskim powstała już w poprzednich latach i wynikała z niedoboru środków budżetowych na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt.

Zwiększenie liczby badań oraz przyspieszenie wykupu bydła zakażonego białaczką wymaga w najbliższych latach zwiększenia wydatków budżetowych przeznaczonych na ten cel.

Ponadto uprzejmie informuję, że na wniosek Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi Minister Finansów decyzją z dnia 2005-05-04, znak FS2/cz.85/dz.010/3KD-30/05, dokonał zmiany w budżecie państwa i przekazał dodatkowo dla województwa wielkopolskiego dotację w kwocie 4.396.000 zł, z przeznaczeniem w 2005 r. na zwalczanie chorób zakaźnych zwierząt, w tym enzootycznej białaczki bydła.

Z poważaniem

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Cepiła**

**w sprawie umieszczania na oddziałach
odwykowych kobiet w wyniku prawomocnego
orzeczenia sądu (9931)**

Szanowny Panie Marszałku! Z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów uprzejmie przekazuję na ręce Pana Marszałka odpowiedź na interpelację Pana Posła Józefa Cepiła w sprawie spóźnionych działań sądów dotyczących chorych po leczeniu odwykowym, przekazaną przy piśmie z dnia 29 kwietnia 2005 r., sygn. SPS-0202-9931/05.

Pragnę zapewnić Pana Marszałka, że jako Minister Sprawiedliwości podejmowałem i podejmuję szereg działań zmierzających do poprawy sprawności postępowania sądowego, w tym również w zakresie realizacji postanowień sądowych nakładających na osoby uzależnione od alkoholu obowiązek podjęcia leczenia odwykowego.

Przed wszystkim wskazać należy, że art. 32¹ dodany ustawą z dnia 7 stycznia 2005 r. o zmianie ustawy o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (Dz. U. Nr 23, poz. 186) nałożył na zakłady lecznictwa odwykowego obowiązek przyjmowania poza kolejnością osób zobowiązanych do leczenia odwykowego stacjonarnego, aż do wykorzystania limitu miejsc – stanowiących 20% ogółu miejsc w zakładzie lecznictwa odwykowego.

U podstaw nowej regulacji legło zapewnienie skutecznego wykonywania prawomocnych postanowień sądowych o zobowiązaniu do leczenia odwykowego. Praktyka wykonywania prawomocnych postanowień sądowych, która funkcjonowała przed wejściem w życie powołanej powyżej nowelizacji, wskazywała, że pomimo wdrożenia całej procedury, część zakładów uchylała się od przyjmowania na leczenie osób zobowiązanych przez sąd, co w efekcie skutkowało narastającą liczbą niewykonanych orzeczeń i znacznym opóźnieniem w ich wykonywaniu.

W nowej regulacji zagwarantowana została minimalna liczba miejsc dla osób, które mogą otrzymać je poza kolejnością. Nie wyklucza to jednak możliwości przyjmowania większej liczby osób zobowiązanych na mocy orzeczenia sądu do leczenia odwykowego stacjonarnego. Fakt wyczerpania limitu 20% tzw. miejsc poza kolejnością dla pacjentów skierowanych na podstawie orzeczenia sądu nie uniemożliwia dalszego przyjmowania na oddział tej grupy pacjentów.

Ministerstwo Sprawiedliwości, które nadzoruje działalność administracyjną sądów powszechnych, kontroluje również przebieg postępowań o zastosowanie obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu, co ma na celu wyeliminowanie przewlekłości postępowań w sprawach omawianego rodzaju i zapewnienie sprawności

wykonawstwa orzeczeń w ramach dostępnych form przeciwdziałania uzależnieniu alkoholowemu.

W przedłożonej interpelacji Pan Poseł sygnalizuje 3 przypadki kobiet, które pozostawały w Szpitalu dla Nerwowo i Psychicznie Chorych w Morawicy k. Kielc o wiele dłużej, niż wymagała tego sytuacja, podając, że przyczyną zaistniałego stanu rzeczy jest brak sprawności w działaniu sądu.

Wynikiem powyższego będzie skierowanie przez podległe mi służby nadzorcze pisma do sądów o niezwłoczne podejmowanie przez sądy czynności w przypadku, gdy wpłynie wnioski o zmianę postanowienia w zakresie rodzaju zakładu leczenia odwykowego. Jedynie na marginesie pragnę dodać, że zgodnie z treścią art. 34.2. ustawy z dnia 26 października 1982 r. (Dz. U. z 2002 r. Nr 147, poz. 1231, z późn. zm.) sama inicjatywa wszczęcia postępowania, tj. złożenie wniosku, w przedmiocie zmiany postanowienia co do rodzaju zakładu leczenia odwykowego należy do zakładu leczącego albo kuratora osoby zobowiązanej do podjęcia leczenia. Nie bez znaczenia dla całości postępowania pozostaje zatem sprawność działania także tych podmiotów.

Podkreślenia wymaga fakt, że same postępowania sądowe są prowadzone w miarę sprawnie, z reguły kończą się na pierwszym posiedzeniu. W 2004 r. do sądów rodzinnych wpłynęło:

— 31 876 spraw o zastosowanie obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu, spraw takich zakończono 31.539,

— 6.667 spraw o zmianę orzeczenia o obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu, załatwiono 6.676 spraw,

— 1.013 spraw o ustanie obowiązku poddania się leczeniu odwykowemu, zakończono 997 spraw.

W interpelacji Pan Poseł powołał przykład województwa świętokrzyskiego jako miejsca, gdzie występuje długi okres oczekiwania na miejsce w zakładzie leczenia odwykowego. Pragnę jedynie zauważyć, że z przeprowadzonych przez Ministerstwo Sprawiedliwości analiz danych statystycznych, w 2004 r. największą w kraju liczbę osób, w stosunku do których wykonywane były orzeczenia o poddaniu się leczeniu odwykowemu, miał właśnie okręg kielecki – 2.939. Okręg kielecki należy również do tych okręgów w kraju, w których wystąpiła jedna z większych liczb osób oczekujących w 2004 r. na wykonanie orzeczenia poprzez umieszczenie w zakładzie – 723 osoby. W skali całego kraju problem ten kształtuje się nieco inaczej. Najmniejszą ilość osób, które oczekiwały na umieszczenie w zakładzie stacjonarnym zgodnie z orzeczeniem sądu opiekuńczego, odnotowano w okręgach: tarnobrzeskim – 47, konińskim – 40, krośnieńskim – 39, legnickim – 34, opolskim – 8.

Pomimo podejmowania w ramach sprawowanego nadzoru działań mających na celu poprawę sprawności postępowania sądowego nadal istnieją trudności w wykonywaniu orzeczeń sądowych nakładających na osoby uzależnione od alkoholu, bez względu na ich płeć, obowiązek podjęcia leczenia odwykowego. Zasadni-

czym powodem istniejącego stanu rzeczy jest jednak przede wszystkim brak odpowiedniej ilości miejsc w stacjonarnych zakładach leczenia odwykowego. Zauważam zatem, że zwiększenie ilości miejsc pozostaje w wyłącznej kompetencji Ministra Zdrowia. Problem ten zaś zasygnalizowano podczas spotkania, które odbyło się w Ministerstwie Sprawiedliwości w dniu 14 grudnia 2004 r. również z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Zdrowia. Należy zatem podkreślić, że to nie działania sądów są główną przyczyną istniejącego stanu rzeczy, co potwierdzają powołane powyżej dane statystyczne, ale brak odpowiedniej ilości miejsc w stacjonarnych zakładach leczenia odwykowego.

Nie bez znaczenia pozostaje również fakt ignorowania przez przysyłanych pacjentów wezwań do zgłoszenia się do odpowiedniej placówki. Zobowiązani do podjęcia leczenia nie zgłaszają się na wyznaczony termin. Wykonanie z kolei nakazu doprowadzenia często napotyka trudności wynikające z nieobecności osoby, w stosunku do której nakaz został wydany. Leczenie odwykowe daje szansę powodzenia wówczas, gdy można liczyć na współpracę z uczestnikami postępowania. W przeciwnym przypadku jest bardzo utrudnione.

W świetle obowiązujących regulacji prawnych wydanie orzeczenia o zmianie sposobu leczenia odwykowego z zakładu stacjonarnego na zakład niestacjonarny nie może być uzależniane od możliwości miejsc, którymi dysponuje szpital. Zgodnie z treścią art. 34.1. wyżej cytowanej ustawy, obowiązek poddania się leczeniu, bez względu na rodzaj zakładu, trwa tak długo, jak wymaga tego cel leczenia.

Wyrażam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia stanowią wyczerpującą odpowiedź na przedstawione w interpelacji pytania.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Sylwester Królak

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Cepila**

**w sprawie niewystarczającego wsparcia
finansowego dla rodzin zastępczych (9933)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Józefa Cepila z dnia 29 kwietnia 2005r. znak: SPS-0202-9933/05 w sprawie niewystarczającego wsparcia finansowego dla rodzin zastępczych, udzielam następujących wyjaśnień:

Zgodnie z obecnie obowiązującym stanem prawnym podstawą ustalania wysokości pomocy pieniężnej dla rodzin zastępczych jest kwota 1 621zł.

Starosta właściwy ze względu na miejsce zamieszkania rodziny zastępczej udziela tej rodzinie pomocy pieniężnej, uwzględniając wiek dziecka, stan jego zdrowia oraz niedostosowanie społeczne.

Według zasady zawartej w ustawie z dnia 12 marca 2004r. o pomocy społecznej (Dz. U. nr 64 poz. 593 z późn. zm.), świadczenie dla rodzin zastępczych przyznawane jest w wysokości 40% podstawy, tj. 648,40zł. Świadczenie to pomniejszane jest o 50% dochodu dziecka.

Z analizy danych sprawozdawczych Ministerstwa Polityki Społecznej wynika, że w roku 2004 średnia wysokość świadczenia dla rodzin zastępczych wynosiła 650 zł, czyli pomoc ta jest kilkakrotnie wyższa niż pomoc udzielana rodzinom, które znajdują się w trudnej sytuacji finansowej i często borykają się z problemami dnia codziennego, takimi jak np. trudności w znalezieniu pracy.

Zgodnie z art. 9 ust. 5 wyżej powołanej ustawy, kwota stanowiąca podstawę ustalania wysokości pomocy pieniężnej na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka umieszczonego w rodzinie zastępczej będzie ulegała zmianie w terminach weryfikacji kryteriów dochodowych, tj. co 3 lata.

Takie rozwiązania prawne wydają się być optymalne, bowiem należy pamiętać o tym, że przyznawana pomoc dla dzieci umieszczonych w rodzinach zastępczych nie pokrywa w pełni kosztów utrzymania dziecka, jest ona jedynie pomocą na częściowe pokrycie kosztów utrzymania dziecka, i rodziny ponoszą pozostałe koszty związane z jego utrzymaniem.

Jednocześnie informuję, że Ministerstwo Polityki Społecznej w dalszym ciągu poszukuje nowych, najbardziej optymalnych rozwiązań dotyczących zasad funkcjonowania rodzin zastępczych. Dlatego też duży nacisk kładziemy na odpowiedni dobór kandydatów do prowadzenia rodzin zastępczych, ich profesjonalne szkolenie oraz sprawowanie właściwej opieki nad dziećmi umieszczonymi w rodzinach zastępczych.

Z doświadczeń nabytych w trakcie realizacji przez pomoc społeczną zadania prowadzenia rodzin zastępczych wynika, że należy szukać rozwiązań, które zminimalizują skutki pobytu dzieci poza rodziną biologiczną, która jest najlepszym środowiskiem wychowania dziecka.

Dlatego też należy podjąć działania systemowe dotyczące poprawy sytuacji rodzin w Polsce, tak aby coraz mniej dzieci musiało wychowywać się poza rodziną.

Jeśli chodzi o pytanie dotyczące jednorazowego świadczenia na pokrycie niezbędnych wydatków związanych z potrzebami przyjmowanego do rodziny zastępczej dziecka, uprzejmie informuję, że rodziny zastępcze mogły ubiegać się o przyznanie omawianego świadczenia pod rządami rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 29 września 2001r. w sprawie rodzin zastępczych.

W trakcie prac legislacyjnych nad nowym rozporządzeniem w sprawie rodzin zastępczych Ministerstwo Finansów i Rządowe Centrum Legislacji zakwestionowało zapisy dotyczące omawianego świadczenia w akcie wykonawczym do ustawy, uznając, że zapisy takie powinny być materia ustawy. Dlatego też w rozporządzeniu Ministra Polityki Społecznej z dnia 18 października 2004r. nie znalazły się zapisy dotyczące możliwości skorzystania z omawianego świadczenia.

W chwili obecnej trwają prace nad zmianami do ustawy o pomocy społecznej, zgodnie z którymi planuje się przywrócenie świadczenia pieniężnego na pokrycie niezbędnych wydatków związanych z potrzebami przyjmowanego do rodziny zastępczej dziecka.

Mam nadzieję, że Sejm Rzeczypospolitej Polskiej poprze zmiany ustawy o pomocy społecznej w omawianym zakresie i nowo powstałe rodziny będą mogły ubiegać się o przyznanie jednorazowego świadczenia.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Cezary Miżejewski

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na interpelację posła Józefa Cepiła**

**w sprawie potrzeby podjęcia działań na rzecz
ochrony osób bezrobotnych
w wieku przedemerytalnym (9934)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 29 kwietnia br. znak: SPS-0202-9934/05 przekazujące interpelację Pana Posła Józefa Cepiła w sprawie potrzeby podjęcia działań na rzecz ochrony osób bezrobotnych w wieku przedemerytalnym, uprzejmie informuję:

Celem polityki rynku pracy, przyjętej przez rząd, jest utrzymywanie jak najdłuższej aktywności zawodowej osób pracujących i tracących pracę. Temu ma służyć między innymi program „50+”, którego założeniami jest zwiększenie ilości osób aktywnych zawodowo powyżej 50 roku życia. Jest on skierowany do osób długotrwale bezrobotnych, jeszcze zatrudnionych, lecz już zagrożonych redukcją, oraz osób tracących uprawnienia do rent chorobowych czy zasiłków rehabilitacyjnych. Świadczenia przedemerytalne nie powinny sprzyjać przedwczesnemu rezygnowaniu z aktywności zawodowej, tym bardziej że odsetek osób pracujących jest w Polsce niższy niż w większości krajów Unii Europejskiej. Nie należy zapominać także o tym, iż osoby legitymujące się krótszym okresem aktywności zawodowej otrzymają w przyszłości relatywnie niższą emeryturę.

Ustawa z dnia 30 kwietnia 2004 r. o świadczeniach przedemerytalnych (Dz. U. Nr 120, poz. 1252) znacznie ograniczyła możliwość uzyskiwania prawa do tego świadczenia oraz jego wysokość, wydłużając jednocześnie do czterech lat okres ochronny dla pracownika w wieku przedemerytalnym. Świadczenia przedemerytalne zostały wprowadzone jako osłona socjalna dla osób tuż przed emeryturą tracących pracę. Mają one na celu zapewnienie tym osobom choćby skromnych możliwości dotrwania do emerytury, jeśli nie zdołają one uzyskać zatrudnienia.

Jednocześnie informuję, że w art. 49 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. Nr 99, poz. 1001 z późn. zm.) osoby powyżej 50 roku życia są uznane za „osoby będące w szczególnej sytuacji na rynku pracy”, do których mogą być dodatkowo stosowane działania określone w art. 50–61 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy.

Art. 50 ust. 1 tej ustawy nakłada na powiatowy urząd pracy obowiązek przedstawienia osobie bezrobotnej powyżej 50 roku życia w okresie 6 miesięcy od dnia rejestracji propozycji zatrudnienia, innej pracy zarobkowej, zatrudnienia w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych. Ponadto, zgodnie z art. 51 i 57, starosta zwraca pracodawcy, który zatrudnił w ramach prac interwencyjnych lub robót publicznych skierowanego bezrobotnego, część kosztów poniesionych na wynagrodzenia, nagrody oraz składek na ubezpieczenie społeczne.

Z uwagi na trudną sytuację osób, o których pisze Pan Poseł, na rynku pracy w trakcie prac nad ustawą o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy został przyjęty obecnie obowiązujący zapis art. 59 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy umożliwiający oprócz refundowania części kosztów wynagrodzenia, poniesionych przy zatrudnieniu w ramach prac interwencyjnych, także dofinansowanie wyposażenia nowego stanowiska pracy w wysokości nie wyższej niż 400% przeciętnego wynagrodzenia. Ponadto w ust. 4 tego artykułu przewidziano wyższą kwotę refundacji dla bezrobotnych spełniających warunki do nabycia prawa świadczenia przedemerytalnego, która miała w swoim założeniu spowodować zachętę do podejmowania wydłużonego zatrudnienia przez określone w tym artykule osoby. Ustawodawca określił maksymalną skalę refundacji na poziomie 80% minimalnego wynagrodzenia. Jednak indywidualna wysokość refundacji każdorazowo jest określona w umowie cywilnoprawnej zawartej pomiędzy starostą (powiatowym urzędem pracy) a pracodawcą. Należy jednak pamiętać, że z uwagi na to, że pracodawca otrzymuje pomoc państwa, która od dnia wejścia Polski do Unii Europejskiej podlega reglamentacji, konieczne jest przy ustalaniu ostatecznej kwoty refundacji należytej pracodawcy wzięcie pod uwagę przepisów dotyczących pomocy publicznej. Pracodawca może otrzymać refundację w wysokości wynikającej z zawartej umowy, jednak nieprzekraczającej odpowiedniego (w zależności od regionu kraju i wielkości przed-

siębiorcy) procentu i („intensywności”) tzw. kwalifikowanych kosztów, którymi jest suma zadeklarowanych przez pracodawcę wynagrodzeń wraz ze składkami na ubezpieczenia społeczne zatrudnionego pracownika w ramach tzw. „tworzonego miejsca pracy”, o którym mowa w § 9 rozporządzenia w sprawie szczegółowego sposobu i trybu organizowania prac interwencyjnych i robót publicznych oraz jednorazowej refundacji kosztów z tytułu opłaconych składek na ubezpieczenie społeczne.

Ponadto osoby bezrobotne powyżej 50 roku życia mogą korzystać z tych wszystkich instrumentów rynku pracy, które są przeznaczone do aktywizowania wszystkich bezrobotnych, tzn.:

— finansowania kosztów przejazdu do pracodawcy zgłaszającego ofertę pracy, szkolenia poza miejscem stałego zamieszkania;

— finansowania kosztów zakwaterowania osoby, która podjęła zatrudnienie poza miejscem stałego zamieszkania.

Osoby bezrobotne powyżej 50 roku życia mogą także skorzystać ze szkoleń finansowanych z Funduszu Pracy na zasadach określonych w art. 40 ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy w przypadku: braku kwalifikacji zawodowych, konieczności zmiany lub uzupełnienia kwalifikacji w związku z brakiem propozycji odpowiedniej pracy, utraty zdolności do wykonywania pracy w dotychczas wykonywanym zawodzie.

Wyrażam przekonanie, iż w wyniku przyjętych w ustawie o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy rozwiązań sytuacja osób bezrobotnych powyżej 50 roku życia będzie ulegała stopniowej poprawie.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Zbigniewa Janowskiego**

**w sprawie niewystarczających środków
na pomoc materialną dla uczniów
na przykładzie gminy Międzyrzec Podlaski
w woj. lubelskim (9936)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Zbigniewa Janowskiego (SPS-0202-9936/05) w sprawie możliwości realizowania zadań w zakresie udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym dla uczniów, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 281, poz. 2781) wprowadzony został nowy, systemowy model pomocy materialnej dla uczniów. Powyższy akt prawny dodał do ustawy o systemie oświaty nowy rozdział 8a „Pomoc materialna dla uczniów”, który w sposób szczegółowy określa zasady udzielania pomocy materialnej dla uczniów w postaci stypendium szkolnego, zasiłku szkolnego, stypendium za wyniki w nauce lub za osiągnięcia sportowe, stypendium Prezesa Rady Ministrów, stypendium ministra właściwego ds. oświaty i wychowania, stypendium ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Zgodnie z art. 90r pkt 2 ustawy o systemie oświaty środki na realizację stypendiów zostały zagwarantowane w ustawie budżetowej na 2005 r. w rezerwie celowej nr 55 „Narodowy Program Stypendialny”. W 2005 r. na ten cel parlament przyznał kwotę 242 500 000 zł.

Jednocześnie trzeba stwierdzić, że przeznaczone w br. w budżecie państwa środki finansowe nie pozwalają na udzielenie pomocy stypendialnej wszystkim uczniom uprawnionym do ubiegania się o taką pomoc, a jedynie tym, którym jest ona najbardziej potrzebna. Należy oczekiwać, że doświadczenia roku bieżącego oraz zgłaszane przez jednostki samorządu terytorialnego potrzeby w kolejnych latach spowodują zwiększenie przez parlament nakładów na realizację programu stypendialnego dla uczniów.

Kwota powyższej dotacji celowej została wyliczona dla poszczególnych gmin zgodnie z algorytmem zamieszczonym w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie terminów przekazywania dotacji celowej gminom na dofinansowanie świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym oraz sposobu ustalania wysokości tej dotacji (Dz.U. z 2005r. Nr 36, poz. 319). Zgodnie z cytowanym rozporządzeniem do poszczególnych gmin trafiły już środki na wypłatę stypendiów za okres styczeń – maj 2005 r. Informacja o wysokości dotacji dla poszczególnych gmin została przekazana wszystkim zainteresowanym jednostkom w połowie marca. Środki zaś przekazywane są w transzach miesięcznych, zgodnie z § 2 cytowanego rozporządzenia.

Natomiast nie wszystkie gminy, mimo zapisów ustawowych, do końca marca opracowały regulaminy wypłacania stypendiów i w części z nich program rozpoczął się z opóźnieniem.

Zgodnie z art. 90p ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie (art. 90r ust. 1 ustawy). Oznacza to, że gminy mogą uzupełnić już istniejący system stypendialny środkami własnymi lub też opracować własne programy pomocy uczniom z wykorzystaniem środków własnych, współpracy z organizacjami pożytku publicznego lub wolontariatu.

Przepisy ustawy nie zobowiązują gmin do przeznaczania na ten cel środków własnych, lecz do przygotowania gminnych regulaminów przyznawania pomocy materialnej dla uczniów, finansowanej z budżetu państwa.

Opracowanie gminnego regulaminu udzielania pomocy materialnej uczniom ma na celu umożliwienie udzielenia pomocy edukacyjnej uczniom najbardziej potrzebującym takiego wsparcia w danym środowisku lokalnym, co zarówno w trakcie prac parlamentarnych, jak i w materiałach informacyjnych było wyraźnie podkreślane.

Osiągnięcie tego celu będzie możliwe tylko w sytuacji bardzo dobrego zdiagnozowania potrzeb własnego środowiska przez samorząd gminy przy zintegrowanej współpracy odpowiednich jednostek organizacyjnych samorządu (szkół, ośrodka pomocy społecznej), jak również organizacji pożytku publicznego oraz wolontariatu.

Regulamin przygotowany przez gminę powinien w swojej konstrukcji zawierać elastyczne mechanizmy udzielania pomocy edukacyjnej dla uczniów, które zapisane zostały w ustawie o systemie oświaty, a tym samym umożliwiać optymalne wykorzystanie środków finansowych przeznaczonych w budżecie państwa na ten cel.

Jednym z tych mechanizmów jest wysokość kwoty uprawniającej do ubiegania się o pomoc edukacyjną (art. 90d ust. 7 ustawy o systemie oświaty). Miesięczna wysokość dochodu na osobę w rodzinie ucznia, umożliwiająca ubieganie się o tę pomoc, nie może przekroczyć 316 zł. Nie jest uzasadnione traktowanie pojęć „uprawniony do ubiegania się o pomoc” i „uprawnionych do otrzymania pomocy” jako tożsamych. Następnym jest wartość pomocy (wahająca się od 44,80 zł do 112 zł). Trzecim jest czas, na jaki można przyznawać pomoc: od jednego miesiąca do dziesięciu miesięcy w przypadku uczniów lub od jednego miesiąca do dziewięciu miesięcy w przypadku słuchaczy kolegiów. Kolejnym mechanizmem jest możliwość zróżnicowania częstotliwości udzielania pomocy – może ona być realizowana w okresach innych niż miesięcznie lub jednorazowo w zależności od rzeczywistych potrzeb edukacyjnych ucznia. Dalszy mechanizm to przestrzeganie celowego i edukacyjnego charakteru stypendiów szkolnych przeznaczonych wyłącznie na zaspokajanie potrzeb edukacyjnych uczniów. Ustawa w art. 90d ust. 2 do 5 precyzuje, jakie formy działań edukacyjnych są wskazane do realizacji wobec uczniów, pozostawiając jednocześnie ostateczną decyzję władzom samorządowym.

Stypendium szkolne nie może zostać przeznaczone na wsparcie materialne rodzin znajdujących się w ciężkiej sytuacji w ich codziennej egzystencji, ale na pomoc uczniowi w dostępie do edukacji, wyrównywaniu jego szans edukacyjnych pomimo niekorzystnej sytuacji finansowej jego rodziny.

Należy podkreślić, że realizacja pomocy materialnej dla uczniów nie jest działaniem nowym. W 2003 r. jednostki samorządu terytorialnego wydatkowały łącznie na ten cel w skali kraju kwotę ok. 10 mln zł.

Pomoc materialna dla uczniów była udzielana na podstawie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 sierpnia 1993 r. w sprawie warunków, form i trybu przyznawania, wypłacania oraz wysokości pomocy materialnej dla uczniów (Dz. U. Nr 74, poz. 350 z późn. zm.).

Mam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia dokładnie ukazują zmiany wprowadzone w ustawie o systemie oświaty w zakresie udzielania pomocy materialnej dla uczniów oraz mechanizmy, którymi powinny posługiwać się jednostki samorządu terytorialnego celem jak najlepszego wykorzystania przyznanej dotacji na pomoc edukacyjną dla uczniów.

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Gorczycy**

**w sprawie naruszania przepisów BHP
w sieci sklepów „Biedronka”, w szczególności
w zakresie przeprowadzania lekarskich badań
profilaktycznych oraz naruszania norm
dotyczących ręcznego transportu towarów (9937)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Posła Gorczycy z dnia 28 kwietnia 2005 r., Nr SPS-0202-9937/05, skierowaną do Ministra Sprawiedliwości, w sprawie naruszania przepisów BHP w sieci sklepów „Biedronka”, w szczególności w zakresie przeprowadzania lekarskich badań profilaktycznych oraz naruszania norm dotyczących ręcznego transportu towarów, uprzejmie informuję, że Prokuratura Okręgowa w Poznaniu kontynuuje śledztwo Nr V Ds 6/05 w sprawie popełniania przez członków Zarządu Jeronimo Martins Dystrybucja Sp. z o.o. z siedzibą w Poznaniu, prowadzącej sieć sklepów „Biedronka”, przestępstw polegających na naruszaniu praw pracowniczych, tj. o czyny z art. 218 § 1 k.k. i art. 220 § 1 k.k., w ramach którego dokonywane są kolejne czynności procesowe. Jak ustalono, w dniu 2 maja 2005 r. przedstawiciel Stowarzyszenia Poszkodowanych przez Jeronimo Martins Dystrybucja Sp. z o.o. złożył do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu zawiadomienie o przestępstwie, dotyczące nieumyślnego spowodowania śmierci Anety Glińskiej – pracownicy sklepu „Biedronka” w Ustce oraz rażącego naruszania przez Zarząd J.M.D. zasad bezpieczeństwa i higieny pracy w zakresie przeprowadzania profilaktycznych badań lekarskich pracowników i sprawowania nad nimi opieki medycznej. Ponadto w zawiadomieniu tym wskazano, że spółka J.M.D., rozpoczynając działalność gospodarczą w Pol-

sce, podała niepełne i nierzetelne dane, które nie zawierały informacji o środkach i procedurach przyjętych w celu spełnienia wymagań wynikających z przepisów bezpieczeństwa i higieny pracy, w szczególności poprzez pominięcie w nich faktycznego sposobu i środków stosowanych przy rozładunku towarów. Również w praktyce nie zapewniono prawidłowego sprzętu do rozładunku i w konsekwencji zmuszano pracowników do ręcznego przemieszania towarów o masie przekraczającej ustalone normy prawne. Tym samym – zdaniem zawiadamiającego – Zarząd Spółki z o.o. Jeronimo Martins Dystrybucja naraził wszystkich pracowników sklepów „Biedronka” na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu.

Z uwagi na fakt, iż powyższe zawiadomienie pozostawało w bezpośrednim związku z przedmiotem oraz podmiotem postępowania V Ds 6/05, Prokurator Okręgowy w Poznaniu podjął decyzję o włączeniu materiałów przekazanych przez zawiadamiającego do śledztwa jako kolejnego wątku i zlecił prowadzenie w tym kierunku czynności procesowych.

W pierwszej kolejności zwrócono się do Państwowej Inspekcji Pracy o przeprowadzenie w 2005 r. kontroli w zakresie przestrzegania przez Zarząd Spółki z o.o. Jeronimo Martins Dystrybucja obowiązku posiadania przez pracowników badań profilaktycznych zezwalających na wykonywanie prac w warunkach szczególnie ciężkich, takich jak rozładowywanie towarów. Następnie – zdaniem Prokuratora Okręgowego w Poznaniu – wymagane jest szczegółowe ustalenie, czy pracownicy w poszczególnych placówkach handlowych posiadali niezbędne i aktualne orzeczenia lekarskie zezwalające na podjęcie pracy na stanowiskach określonych w umowach o pracę.

Jak wynika z informacji przekazanych Prokuraturze Krajowej przez Tomasza Gdowskiego – Zastępcę Głównego Inspektora Pracy, w 2004 r. inspektorzy pracy przeprowadzili łącznie 878 kontroli placówek należących do sieci „Biedronka”, z czego 229 w sposób zmasowany – w maju 2004 r. W I kwartale 2005 r. przeprowadzono 73 takie kontrole. W wyniku stwierdzenia, iż pracownicy zostali dopuszczeni do pracy bez aktualnych orzeczeń lekarskich stwierdzających brak przeciwwskazań do wykonywania pracy na zajmowanych stanowiskach, inspektorzy wydali w 2004 r. i I kwartale 2005 r. 24 decyzje nakazujące poddanie 60 pracowników (w tym 17 kobiet) badaniom lekarskim oraz 30 wniosków w tym zakresie dotyczących 106 pracowników (w tym 32 kobiet).

Natomiast skutkiem stwierdzenia naruszeń przepisów przy transporcie ręcznym towarów, a w szczególności nieprzestrzegania dopuszczalnych norm przy ręcznym przemieszczaniu ciężarów było skierowanie 91 decyzji nakazujących usunięcie uchybień w tym zakresie. Decyzjami objęto 728 pracowników. Usunięcie nieprawidłowości związanych z transportem ręcznym było również przedmiotem 39 wniosków, dotyczących pracy 362 pracowników. Tylko w maju 2004 r. w wyniku naocznego stwierdzenia przez inspektorów pracy, iż pracownicy wykonują prace transportowe w wa-

runkach przekroczenia dopuszczalnych norm transportu towarów, wydano 26 decyzji natychmiast wstrzymujących prace 60 pracowników.

W wyniku podjętych przez inspektorów pracy w tym zakresie działań firma Jeronimo Martins Dystrybucja zakupiła 745 wózków z napędem elektrycznym, służących do transportu towarów na terenie sklepów oraz ich rozładunku, wyposażając tym samym w wózki wszystkie sklepy i centra dystrybucyjne. Wszystkich pracowników obsługujących wózki poddano wymaganym specjalistycznym szkoleniom (tylko w okresie od maja do września 2004 r. przeszkolono 6800 pracowników). Poza tym do wykonywania prac transportowych zatrudniono dodatkowo 224 pracowników (mężczyzn).

Wskazane wyżej wyniki kontroli Państwowej Inspekcji Pracy zostaną również przekazane Prokuraturze Okręgowej w Poznaniu, co będzie podstawą oceny karnoprawnej osób odpowiedzialnych za naruszenie praw pracowniczych i w znacznym stopniu przyspieszy wyjaśnienie przyczyn i okoliczności tych czynów.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na interpelację posła Mirosława Krajewskiego**

**w sprawie zagrożenia
bezpieczeństwa ruchu drogowego przez drzewa
rosnące na poboczach dróg publicznych (9938)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo, sygnatura SPS-0202-9938/05 z dnia 5 maja 2005 r. w sprawie interpelacji posła Mirosława Krajewskiego uprzejmie informuję, co następuje:

Faktem jest, że wiele dróg w Polsce wybudowano wiele lat temu, kiedy zarówno ich parametry techniczne, jak i otoczenie było dostosowane do ówczesnych warunków ruchu (o znacznie niższych prędkościach i natężeniu) oraz rodzajów pojazdów (furmanki, sporadyczny ruch pojazdów mechanicznych) poruszających się po tych drogach z niskimi prędkościami. Zadrzewienie przydrożne nie stanowiło wtedy takiego zagrożenia jak obecnie, kiedy na drogach występuje ruch o wielokrotnie wyższych prędkościach i natężeniu.

Najczęstszą przyczyną zderzeń z przeszkodą znajdującą się przy drodze, w tym także z drzewami, jest przekroczenie prędkości przez kierujących pojazdami. Nie można jednak kwestionować tego, że skutki wypadków drogowych byłyby znacznie łagodniejsze, gdyby w pasie drogi nie rosły drzewa. Szczególne zagrożenie dla bezpieczeństwa ruchu drogowego stano-

wią topole, masowo sadzone w latach 50. i 60., ze względu na ich dużą podatność na złamanie i wyrwanie.

Obowiązująca od 1 maja 2004 r. ustawa z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. Nr 92, poz. 880) wprowadziła zapisy zwalniające zarządcę drogi z obowiązku uzyskania zezwolenia wójta, burmistrza lub prezydenta miasta na usunięcie drzew i krzewów z terenu nieruchomości (t.j. pasa drogowego) w przypadku drzew niszczących nawierzchnię i infrastrukturę drogową oraz ograniczających widoczność na łukach i skrzyżowaniach, a więc drzew najbardziej zagrażających bezpieczeństwu ruchu drogowego. Zapis ten nie dotyczy drzew rosnących na terenie nieruchomości wpisanej do rejestru zabytków. Obecnie obowiązujące przepisy dopuszczają, aby w określonych przypadkach zarządca drogi sam mógł podejmować decyzję o usunięciu drzew zagrażających bezpieczeństwu ruchu, jak również umożliwiają usuwanie z pasa drogowego topól bez wnoszenia opłat (art. 86 ust. 1 pkt. 5, 6, 10 ustawy o ochronie przyrody). Pozwala to na bardziej racjonalną i zgodną z zasadami bezpieczeństwa ruchu gospodarkę zadrzewieniami przydrożnymi.

Stosowne kroki w celu zapewnienia bezpieczeństwa ruchu użytkownikom dróg są podejmowane przez zarządców dróg od chwili wejścia w życie ww. przepisów. Przy czym każdą decyzję odnośnie do wycinki drzew rozpatruje się indywidualnie – kierując się w pierwszej kolejności wymogami bezpieczeństwa, ale również względami ochrony przyrody i krajobrazu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mirosława Krajewskiego**

**w sprawie przepisu zawartego w projekcie ustawy
o przeciwdziałaniu narkomanii
dotyczącego niekaralności posiadania
niewielkiej ilości narkotyków (9939)**

Odpowiadając na pismo z dnia 5 maja 2005 r. (znak: SPS-0202-9939/05), uprzejmie przedkładałam odpowiedź na interpelację Pana Posła Mirosława Krajewskiego w sprawie przepisu zawartego w projekcie ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii dotyczącego niekaralności za posiadanie niewielkiej ilości narkotyków.

Uprzejmie informuję, że podstawowym powodem podjęcia próby nowelizacji ustawy z dnia 24 kwietnia 1997 r. o przeciwdziałaniu narkomanii przez Ministra Zdrowia była konieczność dostosowania prawa krajo-

wego do prawodawstwa Unii Europejskiej, w tym transpozycji dyrektyw wspólnotowych, których termin wprowadzenia do polskiego porządku prawnego minął w dniu akcesji. Zakres zmian regulacji prawnych wymaganych przez Unię Europejską i wprowadzonych w projekcie, a także zmian zaproponowanych przez Radę ds. Przeciwdziałania Narkomanii, Krajowe Biuro ds. Przeciwdziałania Narkomanii, resorty, instytucje i stowarzyszenia, których dotyczy ustawa o przeciwdziałaniu narkomanii, był tak obszerny, że zdecydowano o napisaniu projektu nowej ustawy, zamiast uprzednio planowanej nowelizacji.

Wśród wielu zmian regulacji objętych projektem ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii, takich jak obrót prekursorami, uprawa i przetwórstwo maku i konopi, uszczegółowienie zadań i uprawnień organów administracji rządowej i organów samorządu terytorialnego, doprecyzowanie przepisów w zakresie finansowania i realizacji zadań wynikających z Krajowego Programu Przeciwdziałania Narkomanii, jest również propozycja zmiany art. 48 obecnie obowiązującej ustawy.

Minister Zdrowia zwrócił się do ekspertów (Instytutu Psychiatrii i Neurologii, prof. dr hab. Krzysztofa Krajewskiego z Uniwersytetu Jagiellońskiego, prof. Wiktora Osiatyńskiego i innych) z prośbą o ocenę dotychczas funkcjonującej regulacji (art. 48) wprowadzonej nowelizacją z 2000 r.

Jedną z zasadniczych zmian wprowadzonych do ustawy o przeciwdziałaniu narkomanii z 1997 r. przez nowelizację z października 2000 r. było skreślenie art. 48 ust. 4 ustawy przewidującego, iż nie podlega karze sprawca, który posiada na własny użytek środki odurzające lub substancje psychotropowe w ilości nieznacznej. Ta zmiana w ustawie jest tematem opracowania przedstawionego przez prof. dr hab. Krzysztofa Krajewskiego z Uniwersytetu Jagiellońskiego, który w sposób bardzo obszerny, powołując się na badania (B. Fatyga, J. Rogala-Obłękowska, J. Sierosławski), analizuje konsekwencje zmian wprowadzonych w art. 48 ustawy. Ocena autora jest negatywna dla nowelizacji z 2000 r. Według niego w latach 2000–2003 tendencja wzrostowa w konsumpcji środków odurzających utrzymywała się. Nie osiągnięto również celu, jakim było ograniczenie podaży narkotyków poprzez ograniczenie ich dostępności, co pozwala na konkluzję, iż nowelizacja ustawy nie przyczyniła się w istotny sposób do zwiększenia efektywności walki z handlem narkotykami, a tym samym ograniczenia podaży narkotyków i ich dostępności. Jedyny efekt dokonanej nowelizacji to podkreślenie, że poprzednia regulacja w sposób niedostateczny wskazywała na nielegalny charakter środków odurzających i substancji psychotropowych, mający charakter pozytywnej prewencji generalnej.

Minister Zdrowia zorganizował w ramach konsultacji społecznych „Wysłuchanie Opinii Publicznej” i wychodząc naprzeciw przedstawionym opiniom, jak również uwzględniając uwagi zebrane w trakcie uzgodnień międzyresortowych, a także ustalenia Rady Ministrów z dnia 26 kwietnia 2005 r., zaproponował w art. 63 pro-

jektu ustawy możliwość odstąpienia od wymierzenia kary za posiadanie środków psychoaktywnych w ilości nieznacznej, przy jednoczesnym zobowiązaniu sprawcy do uczestnictwa w programie edukacyjno-profilaktycznym lub profilaktyczno-terapeutycznym prowadzonym przez organizacje pozarządowe i ZOZ-y. Tak więc zostaje utrzymane karanie za posiadanie nieznacznej ilości środków psychoaktywnych, ale sąd może skorzystać z możliwości skierowania sprawcy na obowiązkowe szkolenie-terapię informującą i uświadamiającą mu zagrożenia wynikające z uzależnienia. Taka regulacja daje wymiarowi sprawiedliwości więcej możliwości oddziaływania na sprawcę przestępstwa związanego z posiadaniem narkotyków i z pewnością w wielu przypadkach pozwoli uniknąć stygmatyzacji młodzieży posiadającej nieznaczne ilości środków psychoaktywnych karą pozbawienia wolności.

Pragnę zapewnić, że Minister Zdrowia, proponując wyżej wymieniony zapis art. 63, miał na względzie przede wszystkim możliwość oddziaływania profilaktycznego i leczniczego wobec osób eksperymentujących z narkotykami, brał również pod uwagę brak społecznego przyzwolenia na depenalizację.

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki i Pracy
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Mirosława Krajewskiego**

**w sprawie Sektorowego Programu Operacyjnego
„Wzrost Konkurencyjności Przedsiębiorstw”
(9940)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Mirosława Krajewskiego w sprawie Sektorowego Programu Operacyjnego „Wzrost konkurencyjności przedsiębiorstw”, sygnatura SPS-0202-9940/05, przekazuję, co następuje:

Dofinansowanie projektów w ramach wdrażanego przez Polską Agencję Rozwoju Przedsiębiorczości (PARP) działania 2.3 „Wzrost konkurencyjności małych i średnich przedsiębiorstw poprzez inwestycje” przyznawane jest w wyniku wieloetapowej procedury. Rozpoczyna ją ocena formalna dokonywana na poziomie regionalnym, następne etapy oceny dokonywane są przez grupę roboczą składającą się z przedstawicieli PARP, Ministerstwa Gospodarki i Pracy, organizacji przedsiębiorstw i organizacji partnerskich PARP. Procedurę kończy rekomendacja Komitetu Sterującego, składającego się z przedstawicieli administracji cen-

tralnej, samorządowej i partnerów społeczno-gospodarczych i decyzja Ministra Gospodarki i Pracy.

Zasady oceny projektów, w tym kryteria oraz podział na poszczególne etapy oceny: formalną, techniczno-ekonomiczną i merytoryczną, zostały uregulowane w Uzupełnieniu SPO–WKP stanowiącym załącznik do Rozporządzenia Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 6 sierpnia 2004 roku. Kryteria obejmują wiele aspektów, nie tylko innowacyjność, lecz również m.in. trwałość projektu, zakres korzyści osiągniętych w wyniku jego realizacji, liczbę tworzonych miejsc pracy, lokalizację projektu.

Zgodnie z zasadami wyboru projektów dla działania 2.3 umowy o dofinansowanie mogą być podpisane jedynie z tymi wnioskodawcami, których projekty pozytywnie przeszły ocenę formalną i techniczno-ekonomiczną, a w trakcie oceny merytorycznej uzyskały co najmniej 51 punktów na 100 możliwych.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Małgorzata Ostrowska

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Szaramy**

**w sprawie naliczania i przyznawania gminom
subwencji oświatowej z budżetu państwa
na przykładzie miasta Gliwice (9943)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji Pana Posła Wojciecha Szaramy z dnia 26 kwietnia br. (nr SPS-0202-9943/05) w sprawie naliczania i przyznawania gminom części oświatowej subwencji ogólnej z budżetu państwa na przykładzie miasta Gliwice, przedstawiam uprzejmie Panu Marszałkowi następujące wyjaśnienia.

Zgodnie z przepisami art. 33 ust.1 pkt 1 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. Nr 203, poz. 1966) minister właściwy do spraw finansów publicznych informuje właściwe jednostki samorządu terytorialnego o:

— „rocznych planowanych kwotach części subwencji ogólnej i planowanych wpłatach, przyjętych w projekcie ustawy budżetowej, oraz o planowanej kwocie dochodów z tytułu udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych” – w terminie do dnia 15 października roku bazowego,

— „rocznych kwotach części subwencji ogólnej, wynikających z ustawy budżetowej, oraz o rocznych

wpłatach, wynikających z ustawy budżetowej” - w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy budżetowej.

W związku z powyższym Minister Finansów pismem z dnia 13 października 2004 r. nr ST3-4820/783/2004 poinformował wszystkie jednostki samorządu terytorialnego o wstępnej wysokości subwencji ogólnej na 2005 r., w tym części oświatowej subwencji ogólnej oraz o sposobie jej kalkulacji.

Wstępna kwota części oświatowej subwencji ogólnej na 2005 r. dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego naliczona została na podstawie:

— określonej w projekcie ustawy budżetowej na rok 2005 wysokości części oświatowej subwencji ogólnej,

— wstępnego projektu rozporządzenia w sprawie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005, przedstawionego Zespołowi ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego na posiedzeniu w dniu 24 września 2004 r.,

— wstępnej bazy danych o liczbie uczniów na dzień 10 września 2004 r. (meldunek o liczbie uczniów EN-8) w zakresie kwoty bazowej SOA,

— danych dotyczących liczby nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego wykazanych w sprawozdaniach EN-3 na rok szkolny 2003/2004,

— danych statystycznych zawartych w sprawozdaniach GUS (druki typu S) na rok szkolny 2003/2004 w zakresie kwoty uzupełniającej SOB i kwoty na realizację zadań pozaszkolnych SOC.

Według stanu liczby uczniów wykazanego w meldunku EN-8 (dane na dzień 10 września 2004 r.) do szkół prowadzonych (dotowanych) przez miasto Gliwice uczęszczało w roku szkolnym 2004/2005 – 34.436 uczniów rzeczywistych (15.965 uczniów w części powiatowej i 18.471 uczniów w części gminnej). Po przeliczeniu odpowiednich danych ww. algorytmem liczba uczniów przeliczeniowych w mieście Gliwice wyniosła 43.056, z tego: 22.021 uczniów przeliczeniowych w części powiatowej i 17.035 uczniów przeliczeniowych w części gminnej. Dlatego też wstępna kwota części oświatowej subwencji ogólnej dla miasta Gliwice została ustalona na poziomie 119.135.851 zł (60.932.547 zł w części powiatowej i 58.203.304 zł w części gminnej).

Wykorzystane do naliczenia planowanych na 2005 r. kwot części oświatowej subwencji ogólnej dane o liczbie uczniów w roku szkolnym 2004/2005 wg stanu na dzień 10 września 2004 r. (druki EN-8) nie były danymi ostatecznymi.

Natomiast ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2005 określone zostały na podstawie wielkości kwotowych przyjętych w ustawie budżetowej na rok 2005, ostatecznych danych statystycznych GUS na rok szkolny 2004/2005 (zweryfikowanych przez poszczególne JST), a także rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 (Dz. U. Nr 286, poz. 2878). Zgodnie z ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek

samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966) algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych liczbą uczniów i wychowanków w poszczególnych typach i rodzajach szkół (pałaców), z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli.

Należy tu zaznaczyć, że algorytm podziału subwencji oświatowej jest corocznie modyfikowany, a potrzeba tej modyfikacji wynika z analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół oraz placówek oświatowo-wychowawczych. Ww. rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu zmodyfikowało niektóre zasady podziału środków subwencyjnych stosowane w roku 2004. Zmiany te są przede wszystkim efektem prac i uzgodnień dokonywanych wspólnie z reprezentacją samorządów. W Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu przy współudziale Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego powstał algorytm podziału subwencji na rok 2005, stosownie do oczekiwań formułowanych przez poszczególne korporacje samorządowe oraz związkowe. Uwzględnione w algorytmie regulacje opierają się na rozważaniach dotychczasowych, polegających na zastosowaniu zasady, że „pieniądz idzie za uczniem”, co oznacza naliczanie subwencji na podstawie liczby uczniów uczęszczających do szkół i placówek prowadzonych bądź dotowanych przez poszczególne gminy, powiaty i województwa samorządowe. Nowym rozwiązaniem w podziale środków subwencyjnych jest zastosowanie wskaźnika korygującego (Di), bezpośrednio nawiązującego do poziomu średnich wynagrodzeń – gwarantowanych Kartą Nauczyciela – nauczycieli zatrudnionych w grupach poszczególnych stopni awansu zawodowego. Zastosowanie tego wskaźnika umożliwiło przekazanie relatywnie wyższych kwot części oświatowej subwencji ogólnej do tych jednostek samorządu terytorialnego, w których udział zatrudnionych nauczycieli o najwyższych stopniach awansu zawodowego w relacji do ogólnej liczby zatrudnionych nauczycieli – w przeliczeniu na pełne etaty – jest wyższy niż średnio w skali kraju.

Algorytm jest jednak metodą statystyczną podziału subwencji i, będąc kategorią ogólną, nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego, zacięły bowiem swój uniwersalny charakter.

Uprzejmie Pana Marszałka informuję, że w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 został przyjęty inny algorytm podziału subwencji oświatowej niż ten wykorzystany do naliczenia ostatecznych kwot subwencji na rok 2004 oraz wstępnej kwoty subwencji na rok 2005.

Należy również podkreślić, że algorytm, na podstawie którego dokonano naliczenia ostatecznych kwot części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005, uzyskał poparcie Związku Gmin Wiejskich RP – jako rozwiązanie najbardziej kompromisowe.

Ponadto uprzejmie informuję, że ostateczna kwota części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 dla miasta Gliwice, wynosząca 117.803.702 zł (61.058.506 zł w części powiatowej i 56.745.196 zł w części gminnej), została naliczona z uwzględnieniem 35.121 uczniów rzeczywistych (16.709 uczniów w części powiatowej i 18.412 uczniów w części gminnej) uczęszczających w roku szkolnym 2004/2005 do szkół prowadzonych (dotowanych) przez miasto Gliwice i wykazanych w sprawozdaniach statystycznych GUS typu „S”.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że subwencja oświatowa dla miasta Gliwice na rok 2005 jest wyższa w stosunku do subwencji na rok 2004 (bez zwiększeń z 1% rezerwy) o 3.372.939 zł, tj. o 2,95%, pomimo tak dużego spadku liczby uczniów rzeczywistych (o 2.157 uczniów, tj. o 5,79%) w szkołach prowadzonych/dotowanych przez tę jednostkę samorządu terytorialnego.

Zmniejszenie w takim stopniu liczby uczniów ma istotny wpływ na wysokość ostatecznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 naliczonej dla miasta Gliwice.

Przedstawiając powyższe, pragnę zaznaczyć, że nie jest możliwe naliczenie części oświatowej subwencji ogólnej dla wybranych jednostek samorządu terytorialnego według zasad innych niż ujęte w ww. rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005.

Odnosząc się natomiast do kwestii, iż na każdego ucznia przyznawany jest bon oświatowy (kwota bazowa w miastach w 2004 r. wynosiła 2.644 zł na rok; dla porównania: małe gminy otrzymały ok. 4 tys.), uprzejmie informuję Pana Marszałka, że nie mogę się z tym stwierdzeniem zgodzić, ponieważ finansowy standard „A” (tzw. bon oświatowy) jest dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego określany według jednego wzoru. Finansowy standard podziału subwencji na ucznia otrzymuje się, dzieląc kwotę ogólną subwencji przez ogólną liczbę uczniów (słuchaczy) wychowanków przeliczeniowych. Zgodnie z algorytmem podziału subwencji oświatowej na rok 2004 finansowy standard A dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego wynosił 2.644,24 zł, natomiast w roku 2005 wynosił 2.766,97 zł.

Ponadto pragnę dodać, że ostateczne kwoty subwencji oświatowej mogą być zwiększone ze środków rezerwy ustawowej, która w roku 2005 wynosi 0,6% kwoty części oświatowej subwencji ogólnej oraz ewentualnej rezerwy utworzonej na podstawie art. 48 ustawy budżetowej na rok 2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz.U. Nr 278, poz. 2755).

Podział środków finansowych rezerwy części oświatowej subwencji ogólnej dokonywany będzie wyłącznie w oparciu o kryteria jej rozdysponowania, które zostały przyjęte przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego na posiedzeniu plenarnym w dniu 30 marca br.

O kryteriach podziału ww. rezerwy, w tym również o wymaganych dokumentach oraz możliwych ter-

minach składania wniosków, MENiS poinformowało wszystkie jednostki samorządu terytorialnego pismem z dnia 31 marca br. nr DE-3-339/18/05. Ponadto kryteria te zostały zamieszczone na stronie internetowej resortu edukacji narodowej i sportu (www.menis.gov.pl).

Prowadzenie przedszkoli stało się zadaniem obowiązkowym gmin z dniem 1 stycznia 1992 r. Skutki finansowe przejęcia przedszkoli do prowadzenia przez gminy zostały ujęte w ich dochodach własnych uzyskiwanych m.in. z udziału we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych i prawnych (PIT i CIT), zasilanych kwotą uzupełniającą wchodzącą w skład części wyrównawczej subwencji ogólnej. Gmina miała obowiązek zapewnienia dziecku 6-letniemu rocznego przygotowania przedszkolnego, do którego miało prawo każde dziecko w tym wieku.

Zgodnie z art. 28 ust. 5 ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz.U. Nr 203, poz. 1966) część oświatową subwencji ogólnej dzieli się między poszczególne jednostki samorządu terytorialnego, biorąc pod uwagę zakres realizowanych przez jednostki zadań oświatowych, z wyłączeniem zadań związanych z dowozem uczniów oraz zadań związanych z prowadzeniem przedszkoli ogólnodostępnych i oddziałów ogólnodostępnych w przedszkolach z oddziałami integracyjnymi.

Należy jednak podkreślić, że w algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej pomiędzy JST jest uwzględniona m.in. waga, która odnosi się do niepełnosprawnych wychowanków przedszkoli i oddziałów przedszkolnych przy szkołach podstawowych.

Zgodnie z art. 90p ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.) udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie z budżetu państwa w formie dotacji (art. 90r ust. 1 ustawy). Przepisy ustawy nie zobowiązują gmin do przeznaczania na ten cel środków własnych, lecz do przygotowania gminnych regulaminów przyznawania pomocy materialnej dla uczniów, finansowanej z budżetu państwa. Jednocześnie art. 90r ust. 1 ustawy mówi o dofinansowaniu, ponieważ gmina zarówno w formie bezpośredniego zasilenia systemu stypendialnego, jak i w formie realizacji lokalnego programu wyrównywania szans może przeznaczyć na ten cel środki własne. Decyzję taką podejmuje rada gminy.

Regulamin przygotowany przez gminę powinien w swojej konstrukcji zawierać elastyczne mechanizmy udzielania pomocy edukacyjnej dla uczniów, które zapisane zostały w ustawie o systemie oświaty, a tym samym umożliwiać optymalne wykorzystanie środków finansowych przeznaczonych w budżecie państwa na ten cel.

Ponadto uprzejmie Pana Marszałka informuję, że w rezerwach celowych ujętych w ustawie budżetowej na rok 2005 zaplanowane zostały dodatkowe środki na dofinansowanie zadań z zakresu oświaty i wychowania oraz edukacyjnej opieki wychowawczej:

1. Dofinansowanie pracodawcom kosztów przygotowania zawodowego młodocianych pracowników (rezerwa celowa nr 13) w wysokości 29.000 tys. zł;

2. Dofinansowanie kosztów wdrażania reformy oświaty (rezerwa celowa nr 14) w wysokości 68.307 tys. zł;

3. Stypendia i pomoc materialna dla młodzieży wiejskiej (rezerwa celowa nr 15) w wysokości 70.700 tys. zł;

4. Stypendia Prezesa Rady Ministrów dla uczniów szczególnie uzdolnionych (rezerwa celowa nr 17) w wysokości 14.800 tys. zł;

5. Pracownie internetowe w szkołach (rezerwa celowa nr 50) w wysokości 29.000 tys. zł;

6. Wyprawka szkolna (rezerwa celowa nr 51) w wysokości 11.000 tys. zł;

7. Narodowy Program Stypendialny (rezerwa celowa Nr 55) w wysokości 242.500 tys. zł;

8. Dofinansowanie zakupu autobusów szkolnych oraz zadań własnych gmin z zakresu zadań inwestycyjnych szkół i placówek oświatowych (rezerwa celowa nr 68) w wysokości 39.400 tys. zł;

9. Pomoc stypendialna dla uczniów i studentów (rezerwa celowa nr 69) w wysokości 103.100 tys. zł;

10. Sfinansowanie letniego wypoczynku dzieci z rodzin byłych pracowników Państwowych Przedsiębiorstw Gospodarki Rolnej (rezerwa celowa nr 76) w wysokości 15.500 tys. zł.

Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz.U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148, z późn. zm.) część środków ze wspomnianych wyżej rezerw celowych przekazana zostanie – poprzez budżety wojewodów – do JST w formie dotacji celowych. Szczegółowego podziału środków pochodzących z rezerw celowych przeznaczonych na zadania z zakresu oświaty i wychowania oraz edukacyjnej opieki wychowawczej, realizowanych przez jednostki samorządu terytorialnego, dokonywać będą wojewodowie, jako dysponenti części budżetowych.

Jednocześnie pragnę podkreślić, że środki niezbędne na realizację zadań oświatowych zagwarantowane są w dochodach jednostek samorządu terytorialnego (art. 5a ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz.U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572, z późn. zm.). Zasilenie budżetów samorządów i jednocześnie skutki finansowe realizacji zadań oświatowych nie mogą być odnoszone wyłącznie do części oświatowej subwencji ogólnej. Zgodnie bowiem z art. 167 Konstytucji RP dochodami jednostek samorządu terytorialnego są: dochody własne, subwencje ogólne (w tym część oświatowa subwencji) i dotacje celowe z budżetu państwa. W tej sytuacji część oświatowa subwencji ogólnej jest wyłącznie jednym ze źródeł dochodów.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zdzisław Hensel

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Szczypińskiego**

w sprawie opłaty miejscowej (9944)

Odpowiadając na interpelację Pana Posła Tomasza Szczypińskiego z dnia 25 kwietnia 2005 r. w sprawie opłaty miejscowej, nadesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 5 maja 2005 r. znak: SPS-0202-9944/05, uprzejmie informuję.

Obecnie obowiązujące przepisy dotyczące opłaty miejscowej zamieszczone w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz.U. z 2002 r. nr 9, poz. 84 ze zm.) ukształtowały się na podstawie poprzednio obowiązujących uregulowań dotyczących opłaty uzdrowskiej oraz opłaty klimatycznej pobieranych na podstawie wcześniej obowiązujących przepisów o podatkach i opłatach lokalnych. Wprowadzenie opłaty uzdrowskiej, zastąpionej potem opłatą klimatyczną, związane było z istnieniem uzdrowisk i innych miejscowości posiadających szczególnie korzystne właściwości klimatu, krajobrazu i środowiska umożliwiające stały lub sezonowy ruch turystyczny. Pobieranie ww. opłat służyć miało kształtowaniu i utrzymaniu korzystnych czynników środowiskowych sprzyjających leczeniu i utrzymaniu ruchu turystycznego w tych miejscowościach. Wyrazem powiązania wymienionych opłat z realizacją tych celów był także przepis art. 13 ust. 1 ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o uzdrowiskach i lecznictwie uzdrowskim (Dz.U. Nr 23, poz. 150 ze zm.) stanowiący, że wpływy z opłaty uzdrowskiej są przeznaczone na kształtowanie czynników środowiskowych, a w szczególności na zapewnienie porządku, higieny, estetyki i innych warunków niezbędnych dla zaspokajania potrzeb kulturalnych.

Przepisy art. 17 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych odwołują się w związku z tym głównie do walorów klimatycznych i krajobrazowych oraz warunków umożliwiających pobyt osób w celach związanych z korzystaniem z tych walorów, tzn. wypoczynkowych, zdrowotnych, szkoleniowych i turystycznych. Rozszerzanie katalogu celów pobytu np. na biznesowe byłoby sprzeczne z charakterem omawianej opłaty.

Odnosnie do kryteriów, które decydują o wpisaniu miejscowości na listę podmiotów uprawnionych do pobierania opłaty miejscowej, zgodnie z wyjaśnieniami Ministerstwa Środowiska, miejscowość taka musi spełniać wymogi określone w art. 5 pkt 23 ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o ochronie przyrody (Dz.U. nr 92, poz. 880 ze zm.). W przepisie tym zdefiniowano walory krajobrazowe jako „wartości ekologiczne, estetyczne lub kulturowe obszaru oraz związane z nim rzeźbę terenu, twory i składniki przyrody, ukształtowane przez siły przyrody lub działalność człowieka”. Z powyższego wynika, że pojęcie walorów krajobrazowych jest interpretowane szeroko, a więc przy ustalaniu omawianych miejscowości mogą być brane

pod uwagę również czynniki kulturowe i estetyczne, np. architektoniczne i inne mające wpływ na rozwój turystyki.

Natomiast pojęcie „właściwości klimatyczne” nie jest uregulowane w przepisach ochrony środowiska. Wydaje się zasadne by przy uznawaniu miejscowości za posiadającą korzystne właściwości klimatyczne, brane były pod uwagę takie czynniki jak stan czystości powietrza i wody, uciążliwość powodowana emisją hałasu i system gospodarki odpadami.

Należy również zauważyć, że projektowane nowe rozwiązania prawne w dziedzinie lecznictwa uzdrowskiego, tj. poselski projekt ustawy o lecznictwie uzdrowskim i uzdrowiskach (druk nr 3636) oraz będący przedmiotem uzgodnień międzyresortowych projekt ustawy o uzdrowiskach i gminach uzdrowskich oraz o zmianie niektórych innych ustaw, zakładają powrót do ścisłego powiązania opłaty miejscowej z realizacją ww. celów pobytu w miejscowościach, w których opłata ta jest pobierana.

Art. 19 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych stanowi, że rada gminy określa w drodze uchwały zasady ustalania i poboru opłat określonych w ustawie, czyli m.in. opłaty miejscowej, a także może zarządzić pobór tych opłat w drodze inkasa oraz określić inkasentów i wysokość wynagrodzenia za inkaso. Oznacza to, że pobór opłaty miejscowej nie musi następować w drodze inkasa, ale np. poprzez wpłatę należności z tego tytułu do kasy gminy lub na rachunek bankowy.

Pobieranie opłat w drodze inkasa jest dla gmin rozwiązaniem korzystnym i powszechnie stosowanym, gdyż poprzez określenie uchwałą rady gminy osoby inkasenta pomiędzy gminą i inkasentem zostaje nawiązany stosunek administracyjno-prawny niewymagający dla swej skuteczności wyrażenia woli przez adresata normy prawa miejscowego wyrażonej w uchwale rady ani podpisania umowy cywilnoprawnej dotyczącej inkasa. W konsekwencji przepisy w tym zakresie przyczyniają się do skuteczniejszego egzekwowania zapłaty omawianych należności.

O zakresie i przedmiocie ulg i zwolnień podatkowych decydują przesłanki o charakterze ekonomicznym i społecznym. Powyższe jest realizacją zasady władztwa podatkowego państwa wyrażonej w art. 217 Konstytucji RP stanowiącym, iż nakładanie podatków, innych danin publicznych, określanie podmiotów, przedmiotów opodatkowania i stawek podatkowych, a także zasad przyznawania ulg i umorzeń oraz kategorii podmiotów zwolnionych od podatków następuje w drodze ustawy. Zgodnie z tą zasadą państwo ma prawo obciążania daninami publicznymi poszczególnych podmiotów w celu sfinansowania jego zadań oraz zwalniania określonych kategorii podmiotów. Jednak wprowadzanie zwolnień jest wyjątkiem od zasady równości i powszechności opodatkowania. Dlatego rozszerzanie ich katalogu powinno mieć miejsce jedynie w uzasadnionych przypadkach.

Podmioty zwolnione z opłaty miejscowej określa art. 17 ust. 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Zwolnienie z opłaty wszystkich osób niepełnosprawnych napotkałoby na duże problemy w praktyce jego stosowania, ze względu na istnienie różnych stopni i rodzajów niepełnosprawności oraz trybu ich potwierdzania. Rozszerzenie zwolnień w tym zakresie musiałoby spowodować zmniejszenie dochodów gmin z tytułu opłaty oraz nałożenie na organy podatkowe nowych obowiązków w zakresie stwierdzania niepełnosprawności i stanowiłoby następny krok w kierunku komplikowania przepisów podatkowych.

Należy w tym miejscu podkreślić, że będące obecnie przedmiotem prac legislacyjnych ww. projekty ustaw dotyczące uzdrowisk (w tym projekt poselski), które przewidują zmiany w przepisach dotyczących opłaty miejscowej, nie zawierają propozycji zmian polegających na rozszerzeniu katalogu zwolnień podmiotowych.

Ponadto należy zauważyć, że zgodnie z art. 19 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych rada gminy ma możliwość wprowadzania zwolnień przedmiotowych od opłat (w tym opłaty miejscowej), a także ustalania niższych stawek tej opłaty niż określone w ustawie, co wynika z autonomii finansowej gmin i służy swobodnemu kształtowaniu polityki regionalnej. Gmina, która pobiera opłatę miejscową, może więc ustanowić zwolnienie lub zastosować niższą stawkę opłaty np. w sanatoriach, gdzie najczęściej leżą się lub przebywają osoby niepełnosprawne.

Biorąc pod uwagę powyższe, Minister Finansów nie przewiduje wprowadzania zmian w przepisach regulujących opłatę miejscową.

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Haliny Murias**

**w sprawie ułatwienia udokumentowania prawa
do odszkodowania z tytułu utraconego mienia
poza granicami państwa (9945)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów na interpelację Pani Poseł Haliny Murias, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka z dnia 5 maja 2005 r. (znak SPS-0202-9945/050), dotyczącą ułatwień w dokumentowaniu prawa do odszkodowania z tytułu utraconego mienia poza obecnymi granicami państwa polskiego, uprzejmie udzielam informacji w tej kwestii.

W przyjętym przez Radę Ministrów w dniu 22 lutego 2005 r. projekcie ustawy o realizacji prawa do re-

kompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami państwa polskiego zawarto przepisy dyscyplinujące potwierdzanie faktu pozostawienia nieruchomości pozostawionych za granicą oraz rodzaju i wielkości tych nieruchomości. Zdaniem organów wydających decyzje w sprawach potwierdzania prawa do rekompensaty, obecnie obowiązujące w tym zakresie przepisy nie były wystarczająco spójne. Doprecyzowano zatem zakres dokumentacji przedkładanej wraz z wnioskiem o potwierdzenie uprawnień, a w szczególności określono dowody, które będą mogły świadczyć o posiadaniu nieruchomości oraz o rodzaju i powierzchni tych nieruchomości. Załączane dokumenty mają jednoznacznie potwierdzać pozostawienie nieruchomości w związku z wojną rozpoczętą we wrześniu 1939 r., w wyniku ewakuacji. Zaproponowano m.in. dołączanie do wniosku dokumentów urzędowych, pozyskanych między innymi z archiwów państwowych obecnej Ukrainy, Republiki Białorusi i Republiki Litewskiej, przy pomocy polskich placówek konsularnych działających na obecnych obszarach tych państw. O udostępnienie tych dokumentów będą mogły również występować organy prowadzące postępowanie w sprawie potwierdzenia prawa do rekompensaty. Zaproponowane zapisy wypełniają dyspozycję Trybunału Konstytucyjnego, który w wyroku z dnia 15 grudnia 2004 r. wskazał na konieczność rzetelnego oceniań stanu realizacji uprawnień.

W opracowanym projekcie, w razie braku dokumentów pozwalających na ustalenie opisu i wartości mienia, pozostawiono możliwość skorzystania z zeznań trzech świadków, uprzedzonych o odpowiedzialności karnej. Zgodnie z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego zrezygnowano jednak z zakazu nieuwzględniania zeznań świadków, którzy w momencie podpisywania umów z 1944 r. nie mieli ukończonych 18 lat. Dotychczasowe regulacje zaważyły możliwość skorzystania z tego środka dowodowego i czyniły go niewykonalnym, gdyż większość potencjalnych świadków uprawnionych do składania zeznań miałyby obecnie blisko 80 lat.

Rozwiązania zaproponowane w projekcie ustawy o realizacji prawa do rekompensaty z tytułu pozostawienia nieruchomości poza obecnymi granicami państwa polskiego mają na celu ułatwienie zainteresowanym dokumentowania pozostawionego mienia, jak również zapobieganie nadużyciom, które zdarzały się w tym zakresie w latach poprzednich jak również na tle aktualnie obowiązującej ustawy z dnia 12 grudnia 2003 r. o zaliczeniu na poczet ceny sprzedaży albo opłat z tytułu użytkowania wieczystego nieruchomości Skarbu Państwa wartości nieruchomości pozostawionych poza obecnymi granicami państwa polskiego (Dz. U. z 2004 r. Nr 6, poz. 39 z późn. zmianami). Rezygnacja z zakazu uwzględniania dowodu opartego na zeznaniach świadków, którzy w czasie zawarcia układów nie mieli ukończonych 18 lat, niewątpliwie poszerzy możliwości zebrania dowodów świadczących o pozostawieniu majątku. A zatem w tym zakresie rozwiązania zaproponowane w projekcie nowej ustawy

wychodzą naprzeciw postulatowi zawartemu w interpelacji Pani Posel Haliny Murias.

W kwestii zeznań świadków wypowiedział się również Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z 15 grudnia 2004 r., w którym oceniając przepisy aktualnie obowiązującej ustawy, podkreślił świadomość występowania realnych trudności w poświadczeniu stanu praw majątkowych tzw. zabużan. Trudności te są następstwem upływu 60 lat od czasu ich przesiedlenia z terytoriów objętych w 1944 r. granicami byłych Białoruskiej SRR, Litewskiej SRR i Ukraińskiej SRR, zniszczeń dokumentacji w okresie działań wojennych oraz niskiej dostępności dokumentacji (prawnej i geodezyjnej) w miejscach pozostawienia nieruchomości stanowiących tzw. mienie zabużańskie. W tym stanie rzeczy konieczne staje się sięganie po inne – niż nader fragmentaryczna i niekompletna dokumentacja – środki dowodowe, w tym – w szerszym niż typowy zakresie – po zeznania świadków składane pod rygorem odpowiedzialności za fałszywe zeznania.

Trybunał Konstytucyjny podkreślił jednocześnie potrzebę respektowania powszechnie obowiązujących zasad postępowania dowodowego w sprawach dotyczących ochrony praw majątkowych. Skoro ustawodawca rygorystycznie normuje kwestię dowodów przy ustalaniu praw majątkowych na nieruchomościach (preferując wartość dowodową dokumentów i to niezrządki o określonych wymogach formalnych), to odstąpienie od tych – powszechnie obowiązujących i odpowiadających zasadzie równego traktowania – rygorów przy ustaleniach dotyczących mienia zabużańskiego oraz prawa zaliczenia musi każdorazowo wynikać z braku bądź niedostępności stosownych dokumentów i innych, wiarygodnych środków dowodowych. Szczególna ostrożność musi być zachowana w przypadku opierania ustaleń o zakresie i cechach praw majątkowych zabużan o dowody osobowe, w tym z zeznań świadków, a zwłaszcza świadków niepełnoletnich w chwili opuszczania terenów zabużańskich, z natury rzeczy słabiej orientujących się w statusie majątkowym swych sąsiadów, znajomych oraz dalszych krewnych. Trybunał Konstytucyjny wskazał, iż chodzi tu o potwierdzenie rzekomo „prostego faktu” bycia właścicielem nieruchomości. Zdaniem Trybunału Konstytucyjnego przy wydawaniu decyzji potwierdzających pozostawienie nieruchomości poza obecnymi granicami państwa oraz ustalających prawo zaliczenia o określonej wartości zbadany być winien skrupulatnie stan prawny oraz rzeczywista wartość pozostawianego mienia w momencie jego przekazania przed repatriacją. Powinność ta spoczywa na organach uprawnionych do wydawania stosownych decyzji oraz na organach kontroli instancyjnej i sądowej.

Odpowiadając zatem na trzecie pytanie Pani Posel Haliny Murias, należy stwierdzić, iż w świetle powyższego stanowiska Trybunału Konstytucyjnego nie wydaje się zasadne wprowadzenie łagodniejszych wymogów dowodowych w postępowaniu przed organami państwowymi, które zezwalałyby na dopuszczenie jako dowodu zeznań dwóch świadków. Dodatkową

przesłanką jest również fakt, iż w projekcie nowej ustawy, zgodnie z zaleceniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego, zrezygnowano z zakazu nieuwzględniania zeznań świadków, którzy w momencie podpisywania układów republikańskich nie mieli ukończonych 18 lat.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Aumillera**

**w sprawie stanu realizacji zmian wprowadzonych
ustawą o zasadach przydzielania i obowiązku
wyplacania stypendiów socjalnych (9947)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Andrzeja Aumillera (SPS-0202-9947/05) w sprawie możliwości realizowania zadań w zakresie udzielania pomocy materialnej o charakterze socjalnym dla uczniów, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 281, poz. 2781) wprowadzony został nowy, systemowy model pomocy materialnej dla uczniów. Powyższy akt prawny dodał do ustawy o systemie oświaty nowy rozdział 8a „Pomoc materialna dla uczniów”, który w sposób szczegółowy określa zasady udzielania pomocy materialnej dla uczniów w postaci stypendium szkolnego, zasiłku szkolnego, stypendium za wyniki w nauce lub za osiągnięcia sportowe, stypendium Prezesa Rady Ministrów, stypendium ministra właściwego ds. oświaty i wychowania, stypendium ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Zgodnie z art. 90r pkt 2 ustawy o systemie oświaty środki na realizację stypendiów zostały zagwarantowane w ustawie budżetowej na 2005 r. w rezerwie celowej nr 55 „Narodowy Program Stypendialny”. W 2005 r. na ten cel parlament przyznał kwotę 242 500 000 zł.

Jednocześnie trzeba stwierdzić, że przeznaczone w br. w budżecie państwa środki finansowe nie pozwalają na udzielenie pomocy stypendialnej wszystkim uczniom uprawnionym do ubiegania się o taką pomoc, a jedynie tym, którym jest ona najbardziej potrzebna. Należy oczekiwać, że doświadczenia roku bieżącego oraz zgłaszane przez jednostki samorządu terytorialnego potrzeby w kolejnych latach spowodują zwiększenie przez parlament nakładów na realizację programu stypendialnego dla uczniów.

Kwota powyższej dotacji celowej została wyliczona dla poszczególnych gmin zgodnie z algorytmem zamieszczonym w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 22 lutego 2005 r. w sprawie terminów przekazywania dotacji celowej gminom na dofinansowanie świadczeń pomocy materialnej o charakterze socjalnym oraz sposobu ustalania wysokości tej dotacji (Dz.U. z 2005r. Nr 36, poz. 319). Zgodnie z cytowanym rozporządzeniem do poszczególnych gmin trafiły już środki na wypłatę stypendiów za okres styczeń – maj 2005 r. Wszystkie gminy zostały również poinformowane o wysokości przyznanej dotacji na wypłatę pomocy materialnej dla uczniów w br. Natomiast nie wszystkie gminy, mimo zapisów ustawowych, do końca marca opracowały regulaminy wypłacania stypendiów i w części z nich program rozpoczął się z opóźnieniem.

Należy podkreślić, że algorytm jest jednak metodą statystyczną podziału dotacji i będąc kategorią ogólną nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego, bowiem zatraciłby swój uniwersalny charakter.

Dane, na podstawie których dokonano wyliczenia kwoty dotacji dla gmin pochodzą z Ministerstwa Finansów, Głównego Urzędu Statystycznego oraz odpowiednich departamentów urzędów wojewódzkich. Dane te dotyczą roku 2004. Informacja o wysokości dotacji dla poszczególnych gmin została przekazana zainteresowanym jednostkom w połowie marca, przed ustawowym terminem przygotowania regulaminów wypłacania stypendiów, środki zaś są przekazywane systematycznie, zgodnie z § 2 cytowanego rozporządzenia.

Zgodnie z art. 90p ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie (art. 90r ust. 1 ustawy). Oznacza to, że gminy mogą uzupełnić już istniejący system stypendialny środkami własnymi lub też opracować własne programy pomocy uczniom z wykorzystaniem środków własnych, współpracy z organizacjami pożytku publicznego lub wolontariatu.

Przepisy ustawy nie zobowiązują gmin do przeznaczania na ten cel środków własnych, lecz do przygotowania gminnych regulaminów przyznawania pomocy materialnej dla uczniów, finansowanej z budżetu państwa.

Opracowanie gminnego regulaminu udzielania pomocy materialnej uczniom ma na celu umożliwienie udzielenia pomocy edukacyjnej uczniom najbardziej potrzebującym takiego wsparcia w danym środowisku lokalnym, co zarówno w trakcie prac parlamentarnych, jak i w materiałach informacyjnych było wyraźnie podkreślane.

Osiągnięcie tego celu będzie możliwe tylko w sytuacji bardzo dobrego zdiagnozowania potrzeb własnego środowiska przez samorząd gminy przy zintegrowanej współpracy odpowiednich jednostek organizacyjnych samorządu (szkół, ośrodka pomocy spo-

łecznej), jak również organizacji pożytku publicznego oraz wolontariatu.

Regulamin przygotowany przez gminę powinien w swojej konstrukcji zawierać elastyczne mechanizmy udzielania pomocy edukacyjnej dla uczniów, które zapisane zostały w ustawie o systemie oświaty, a tym samym umożliwić optymalne wykorzystanie środków finansowych przeznaczonych w budżecie państwa na ten cel.

Jednym z tych mechanizmów jest wysokość kwoty uprawniającej do ubiegania się o pomoc edukacyjną (art. 90d ust. 7 ustawy o systemie oświaty). Miesięczna wysokość dochodu na osobę w rodzinie ucznia umożliwiająca ubieganie się o tę pomoc nie może przekroczyć 316 zł. Nie jest uzasadnione traktowanie pojęć „uprawniony do ubiegania się o pomoc” i „uprawnionych do otrzymania pomocy” jako tożsamych. Następnym jest wartość pomocy (wahająca się od 44,80 zł do 112 zł). Trzecim jest czas, na jaki można przyznawać pomoc: od jednego miesiąca do dziesięciu miesięcy – w przypadku uczniów, lub od jednego miesiąca do dziewięciu miesięcy – w przypadku słuchaczy kolegiów. Kolejnym mechanizmem jest możliwość zróżnicowania częstotliwości udzielania pomocy – może ona być realizowana w okresach innych niż miesięcznie lub jednorazowo w zależności od rzeczywistych potrzeb edukacyjnych ucznia. Dalszy mechanizm to przestrzeganie celowego i edukacyjnego charakteru stypendiów szkolnych przeznaczonych wyłącznie na zaspokajanie potrzeb edukacyjnych uczniów. Ustawa w art. 90d ust. 2 do 5 precyzuje, jakie formy działań edukacyjnych są wskazane do realizacji wobec uczniów, pozostawiając jednocześnie ostateczną decyzję władzom samorządowym.

Stypendium szkolne nie może zostać przeznaczone na wsparcie materialne rodzin znajdujących się w ciężkiej sytuacji w ich codziennej egzystencji, ale na pomoc uczniowi w dostępie do edukacji, wyrównywaniu jego szans edukacyjnych pomimo niekorzystnej sytuacji finansowej jego rodziny.

Wyliczenia dotyczące zapotrzebowania na środki finansowe na pomoc stypendialną są konsekwencją rozwiązań przyjętych przez gminy w regulaminach udzielania tej pomocy, w których nie wykorzystano rozwiązań zapisanych w ustawie, natomiast zastosowano automatyczne przemnożenie liczby uprawnionych do ubiegania się o pomoc przez wysokość świadczenia i pełną liczbę miesięcy, na jaką można przyznać pomoc.

Ponownie pragnę podkreślić, że zasady udzielania stypendiów szkolnych i zasiłków szkolnych ujęte w ustawie o systemie oświaty są odmienne niż w przypadku świadczeń pomocy społecznej.

Gminny regulamin udzielania pomocy materialnej uczniom powinien uwzględniać i stosować powyższe mechanizmy celem optymalnego wykorzystania przeznaczonych na ten cel środków budżetowych.

Mam nadzieję, że przedstawione wyjaśnienia dokładnie ukazują zmiany wprowadzone w ustawie o systemie oświaty w zakresie udzielania pomocy material-

nej dla uczniów oraz mechanizmy, którymi powinny posługiwać się jednostki samorządu terytorialnego celem jak najlepszego wykorzystania przyznanej dotacji na pomoc edukacyjną dla uczniów.

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Aumillera**

**w sprawie zasad naliczania subwencji oświatowej
w gminach miejskich i wiejskich (9949)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do interpelacji Pana Posła Andrzeja Aumillera z dnia 26 kwietnia br. (Nr SPS-0202-9949/05) w sprawie zasad naliczania części oświatowej subwencji ogólnej, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji i wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966) wielkość części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala corocznie ustawa budżetowa (art. 27). Kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich gmin, powiatów i województw samorządowych ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych (art. 28 ust.1). W ustawie budżetowej na rok 2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz. U. Nr 278, poz. 2755) kwota subwencji oświatowej na 2005 r. określona została w łącznej wysokości 25.917.111 tys. zł, tj. wyższej w stosunku do roku 2004 (24.082.854 tys. zł) o 834.257 tys. zł, tj. nominalnie o 3,3%. Ponadto w art. 48 ustawy budżetowej na rok 2005 upoważniono ministra właściwego do spraw finansów do utworzenia rezerwy celowej z wydatków zablockowanych na podstawie art. 100 ust. 1 pkt. 1-3 ustawy o finansach publicznych z przeznaczeniem w pierwszej kolejności na zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej do kwoty 300.000 tys. zł.

W globalnej kwocie części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 uwzględniono wzrost - w stosunku do roku bazowego (2004) - wydatków bieżących szkół i placówek oświatowych finansowanych (dotowanych) z budżetu JST, m. in. z tytułu:

- planowanej średniorocznej waloryzacji wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej o 3,0%,

- wdrażanej od 1 września 2005 r. czwartej godziny obowiązkowych zajęć z wychowania fizycznego dla uczniów klas gimnazjalnych oraz skutków przechodzących wdrożonej od 1 września 2004 r. czwartej godziny zajęć z WF dla uczniów klas V i VI szkół podstawowych.

Zgodnie z przepisami ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego minister właściwy do spraw finansów publicznych informuje jednostki samorządu terytorialnego o wysokości kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na dany rok dwukrotnie:

- w terminie do dnia 15 października roku bazowego - subwencja wstępna,
- w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy budżetowej - subwencja ostateczna.

Wstępna kwota części oświatowej subwencji ogólnej na 2005 r. dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego naliczona została na podstawie:

- określonej w projekcie ustawy budżetowej na rok 2005 wysokości części oświatowej subwencji ogólnej,
- wstępnego projektu rozporządzenia w sprawie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005, przedstawionego Zespołowi ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego na posiedzeniu w dniu 24 września br., zawierającego algorytm oznaczony jako „wariant VII”,

- wstępnej bazy danych o liczbie uczniów na dzień 10 września br. (meldunek o liczbie uczniów EN-8) w zakresie kwoty bazowej SOA,

- danych dotyczących liczby nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego wykazanych w sprawozdaniach EN-3 na rok szkolny 2003/2004,

- danych statystycznych zawartych w sprawozdaniach GUS (druki typu S) na rok szkolny 2003/2004 w zakresie odpowiednich wag formuły algorytmicznej.

Należy podkreślić, że wykorzystane do naliczenia planowanych na 2005 r. kwot części oświatowej subwencji ogólnej dane o liczbie uczniów w roku szkolnym 2004/2005 wg stanu na dzień 10 września 2004 r. (druki EN-8) nie były jeszcze danymi ostatecznymi.

Natomiast ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2005 określone zostały na podstawie:

- zaplanowanej w ustawie budżetowej na rok 2005 wysokości części oświatowej subwencji ogólnej,

- rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 (Dz. U. Nr 286, poz. 2878),

- danych statystycznych GUS na rok szkolny 2004/2005,

- danych rzeczowych zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki oświatowe.

Uprzejmie Pana Marszałka informuję, że w latach 2002–2005 globalna kwota subwencji oświatowej uległa zwiększeniu przy jednoczesnym spadku liczby uczniów, co przedstawia tabela 1.

Tabela 1

2003 r.		2004 r.		2005 r.	
Subwencja oświatowa (zł)	Liczba uczniów	Subwencja oświatowa (zł)	Liczba uczniów	Subwencja oświatowa (zł)	Liczba uczniów
24.321.215.000	7.083.242	25.082.854.000	6.961.203	25.917.111.000	6.771.664

Tabela 2

Typ JST	Subwencja ostateczna w roku 2004 – bez korekt z 1% rezerwy (w zł)	Subwencja wstępna na rok 2005 (w zł)	Subwencja ostateczna na rok 2005 (w zł) – bez 0,6% rezerwy (zł)	% kol.4/3 kol.4/kol.2
1	2	3	4	5
gminy	15.553.104.125	15.593.423.335	15.705.099.047	100,72 100,98
powiaty	8.824.247.577	9.671.554.068	9.519.380.502	98,42 107,87
województwa	458.058.953	496.627.220	537.127.044	108,15 117,26
Ogółem	24.835.410.650	25.761.604.623	25.761.606.593	100,00 103,72

Tabela 3

Typ JST	Liczba uczniów w roku 2004	Liczba uczniów w roku 2005	% kol.3/kol.2
1	2	3	4
gminy	4.518.321	4.362.266	96,55
powiaty	2.386.834	2.350.508	98,48
województwa	56.148	58.890	104,88
ogółem	6.961.203	6.771.664	97,28

Kwota subwencji oświatowej w roku 2005 w porównaniu z rokiem 2004 wzrosła o 3,33%, a liczba uczniów obniżyła się o 2,72%. Natomiast w latach 2003–2005 kwota subwencji oświatowej wzrosła o 6,56%, a liczba uczniów obniżyła się 4,4%. Oznacza to, że w analizowanym okresie nie nastąpił spadek globalnej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej.

Podział ostatecznej oraz wstępnej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 pomiędzy poszczególne typy samorządów przedstawia tabela 2:

Jednocześnie pragnę Pana Marszałka poinformować, że we wszystkich typach jednostek samorządu terytorialnego, z wyjątkiem województw, nastąpiło zmniejszenie w stosunku do roku 2004 liczby uczniów, które przynajmniej częściowo powinno przełożyć się na spadek nakładów finansowych ponoszonych na działalność oświatową. Liczba uczniów w poszczególnych typach JST w latach 2004–2005 przedstawia tabela 3.

Praktyka ostatnich lat dowodzi, że naliczone dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego ostateczne kwoty subwencji oświatowej na dany rok budżetowy różnią się od wstępnych kwot subwencji nie tylko z powodu ewentualnych zmian wprowadzanych w algorytmie. Innymi bardzo ważnymi przyczynami powstawania różnic są występujące w poszczególnych jednostkach samorządu terytorialnego zmiany liczby uczniów (wychowanków) w stosunku do roku bazowego oraz zmiany liczby i struktury zatrudnionych nauczycieli w poszczególnych grupach awansu zawodowego. Skala tych zmian jest różna w po-

szczególnych samorządach, dlatego też niektóre jednostki samorządu terytorialnego otrzymały wyższe kwoty subwencji oświatowej na rok 2005 w stosunku do kwot wstępnych, natomiast inne jednostki samorządu terytorialnego otrzymały kwoty niższe.

Naliczenie ostatecznych kwot części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2005 jest konsekwencją zastosowania algorytmu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 (Dz. U. Nr 286, poz. 2878). Zgodnie z ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966) algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli. Konstrukcja algorytmu opiera się na kluczowym i podstawowym założeniu, iż środki subwencyjne dzielone są wg kryteriów jednolitych i powszechnych, a zatem identycznych dla wszystkich JST.

Należy tu zaznaczyć, że algorytm podziału subwencji oświatowej jest corocznie modyfikowany. Potrzeba modyfikacji wynika z analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół oraz placówek oświatowo-wychowawczych. Rozporządzenie Ministra Edukacji Na-

rodowej i Sportu w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 zmodyfikowało niektóre zasady podziału środków subwencyjnych stosowane w roku 2004. Zmiany te są przede wszystkim efektem prac i uzgodnień dokonywanych wspólnie z reprezentacją samorządów. W Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu przy współudziale Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego prowadzone były w roku ubiegłym intensywne prace mające na celu opracowanie algorytmu podziału subwencji na rok 2005, stosownie do oczekiwań formułowanych przez poszczególne korporacje samorządowe oraz związkowe. W wyniku prac ww. Zespołu powstał algorytm odpowiadający na wiele postulatów formułowanych przez korporacje samorządowe. Uwzględnione w algorytmie regulacje opierają się na rozwiązaniach dotychczasowych, polegających na zastosowaniu zasady, że „pieniądz idzie za uczniem”, co oznacza naliczanie subwencji na podstawie liczby uczniów uczęszczających do szkół i placówek prowadzonych bądź dotowanych przez poszczególne gminy, powiaty i województwa samorządowe.

Ponadto na posiedzeniach Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu KWRiST jednomyślnie uzgodniono pozostałe warunki brzegowe algorytmu, takie jak np.:

- likwidacja wagi wyrównującej dochody,
- ujednoczenie wartości wag dotyczących uczniów szkół wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców,
- urealnienie wag dla uczniów niepełnosprawnych, szkół artystycznych oraz młodzieżowych ośrodków wychowawczych i socjoterapii.

Nowym rozwiązaniem w podziale środków subwencyjnych jest zastosowanie wskaźnika korygującego (Di) bezpośrednio nawiązującego do poziomu średnich wynagrodzeń – gwarantowanych Kartą Nauczyciela – nauczycieli zatrudnionych w poszczególnych grupach awansu zawodowego. Zastosowanie tego wskaźnika umożliwiło przekazanie relatywnie wyższych kwot części oświatowej subwencji ogólnej do tych jednostek samorządu terytorialnego, w których udział zatrudnionych nauczycieli o najwyższych stopniach awansu zawodowego w relacji do ogólnej liczby zatrudnionych nauczycieli – w przeliczeniu na pełne etaty – jest wyższy niż średnio w skali kraju.

W rozporządzeniu MENiS, na podstawie którego dokonano naliczenia ostatecznych kwot subwencji oświatowej, wprowadzono – w porównaniu z rokiem ubiegłym – zmiany w algorytmie podziału subwencji oświatowej polegające m.in. na:

- likwidacji wagi zależnej od dochodów gmin, w których dochód na 1 mieszkańca stanowił nie więcej niż 92% średniego dochodu na mieszkańca w kraju, co znacznie wpłynęło na wysokość subwencji oświatowej w 2005 r. dla niektórych gmin, otrzymujących w latach ubiegłych w subwencji oświatowej środki finansowe naliczone ww. wagą. Likwidacja tej wagi nastąpiła na wniosek strony samorządowej Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu KWRiST. Uznano bowiem, że poziom dochodu na 1 mieszkańca znajduje już swoje od-

zwierciedlenie w mechanizmie kalkulacji kwot części wyrównawczej subwencji ogólnej dla JST i nie powinien być on uwzględniany również przy kalkulowaniu części oświatowej subwencji ogólnej. Należy zauważyć, że w celu złagodzenia samorządom skutków finansowych likwidacji w algorytmie podziału subwencji oświatowej wagi wyrównującej dochody proces zmian został rozłożony na okres dwóch lat. W roku ubiegłym nastąpiło obniżenie wartości wspomnianej wagi w stosunku do poziomu obowiązującego w roku 2003, natomiast w roku 2005 już całkowicie odstąpiło od jej stosowania w algorytmie;

– zmodyfikowano mechanizm dotyczący uwzględnienia w algorytmie wyższych jednostkowych kosztów kształcenia ucznia w szkołach zlokalizowanych na terenach wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców – poprzez uwzględnienie następujących rozwiązań: wprowadzenie wagi $P1 = 0,38$ oraz zastosowanie w ramach wskaźnika korygującego (Di) dodatkowej wagi $R = 0,12$; zastąpiły one stosowane w roku 2004 wagi dotyczące uczniów szkół położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5.000 mieszkańców. Wprowadzenie wagi R związane jest z wyższymi jednostkowymi kosztami kształcenia uczniów w szkołach wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców, wynikającymi z konieczności wypłacania nauczycielom dodatków socjalnych. Należy podkreślić, że waga P1 przeznaczona jest dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów dla dzieci i młodzieży na terenach wiejskich, natomiast liczona jest według miejsca położenia szkoły. Celem wprowadzenia tej wagi oraz jej utrzymania w roku 2005 było wyrównywanie szans edukacyjnych, poprzez częściowe zrekompensovanie gminom wiejskim wyższych kosztów nauczania wynikających z faktu mniejszej liczebności oddziałów klasowych w szkołach położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców, a nie dofinansowywanie kosztów dowożenia uczniów do szkół.

Uprzejmie informuję Marszałka, że zgodnie z ww. rozporządzeniem co roku ustalana jest kwota standardu finansowego „A” na ucznia przeliczeniowego, która jest jednolita dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego. W 2005 r. standard finansowy „A” na 1 ucznia przeliczeniowego w skali kraju wynosi 2.769,79 zł. W formule algorytmicznej podziału subwencji oświatowej pomiędzy JST wagi przeliczeniowe stosowane są addytywnie, tj. jeżeli uczeń zalicza się do kilku wag, to są one dodawane.

Warto podkreślić, że użyte w algorytmie pojęcie ucznia przeliczeniowego oraz wartość wag odpowiadają średnim statystycznym, podczas gdy rzeczywiste zróżnicowanie jednostkowych kosztów pomiędzy szkołami, nawet pomiędzy szkołami tego samego typu w tej samej jednostce samorządu terytorialnego, jest ogromne i wynika z bardzo wielu szczegółowych przyczyn. Dlatego też finansowy standard podziału subwencji ustalony w rozporządzeniu nie może być rozumiany jako kwota, która przechodzi bezpośrednio z budżetu jednostki samorządu terytorialnego do szkoły.

Kwota subwencji na ucznia przeliczeniowego stanowi finansowy standard A podziału subwencji i jest swo-

istym, kalkulacyjnym bonem oświatowym na ucznia dla jednostki samorządu terytorialnego.

Ponadto warto zauważyć, że część oświatowa subwencji ogólnej, w tym również rezerwa tej części subwencji, nie jest instrumentem dla łagodzenia różnic w poziomie dochodów pomiędzy poszczególnymi jednostkami samorządu terytorialnego. Do tego celu służy część wyrównawcza subwencji ogólnej, która jest jednym ze źródeł dochodów gmin. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966) czynniki takie, jak poziom dochodów podatkowych poszczególnych samorządów, niska gęstość zaludnienia, stopa bezrobocia znajdują swoje odzwierciedlenie w wysokościach kwoty podstawowej oraz kwoty uzupełniającej wchodzących w skład części wyrównawczej subwencji ogólnej.

Jednocześnie pragnę poinformować, że powyższe rozporządzenie przedstawia jedynie metodę podziału środków subwencyjnych pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego. Niezależnie od tego część oświatowa subwencji ogólnej stanowi jedynie kwotę, a sposób jej wydatkowania – z uwzględnieniem obowiązujących przepisów – należy do samodzielnych decyzji samorządu.

Należy podkreślić, że algorytm jest jednak metodą statystyczną podziału subwencji i będąc kategorią ogólną, nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego, bowiem zatraciłby swój uniwersalny charakter.

Uprzejmie informuję, że resort edukacji narodowej i sportu co roku przeprowadza analizę wykonania wydatków na zadania z zakresu oświaty i wychowania oraz edukacyjnej opieki wychowawczej (oparte na sprawozdaniu Rb-28). Z wykonania wydatków bieżących w Dz. 801 i 854, z wyłączeniem następujących rozdziałów klasyfikacji budżetowej:

- 80104 „Przedszkola”,
- 80113 „Dowożenie uczniów do szkół”,
- 85404 „Przedszkola”,

za rok 2004 r. wynika, że 504 JST (w tym 360 gmin) nie wykorzystano w pełni na potrzeby szkół i placówek oświatowych przekazanych kwot części oświatowej subwencji ogólnej i dotacji na zadania bieżące.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla JST będą mogły być zwiększone ze środków 0,6% rezerwy tej części subwencji ogólnej oraz ewentualnych środków rezerwy utworzonej na podstawie art. 48 ustawy budżetowej na rok 2005. Podział środków z 0,6% rezerwy subwencji oświatowej dokonywany jest na podstawie kryteriów jej rozdysponowania, które zostały przyjęte przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego na posiedzeniu plenarnym w dniu 30 marca br. Dokument ten został zamieszczony na stronie internetowej resortu edukacji narodowej i sportu (www.menis.gov.pl). W ramach podziału 0,6% rezerwy nie jest planowane zwiększenie wysokości naliczonych na rok 2005 kwot subwencji oświatowej dla sa-

morządów, które zanotowały największe ubytki subwencji w stosunku do roku 2004. Przez niektóre korporacje samorządowe postulowana jest propozycja podziału ewentualnej rezerwy celowej utworzonej na podstawie art. 48 ustawy budżetowej na rok 2005 w sposób, który pozwoli na złagodzenie różnic pomiędzy wstępną a ostateczną kwotą subwencji oświatowej na rok 2005.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zdzisław Hensel

Warszawa, dnia 17 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prezesa Urzędu Zamówień Publicznych
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jacka Falfusa**

**w sprawie procedury
udzielenia zamówienia publicznego (9952)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Posła na Sejm RP Pana Jacka Falfusa z dnia 25 kwietnia 2005 r. w sprawie procedury o udzielenie zamówienia publicznego na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych (Dz. U. z 9 lutego 2004 r., Nr 19, poz. 177 ze zm.) pragnę przedstawić następujące stanowisko.

Zgodnie z definicją legalną art. 2 pkt 11 ustawy przez wykonawcę należy rozumieć osobę fizyczną, osobę prawną albo jednostkę organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej, która ubiega się o udzielenie zamówienia publicznego, złożyła ofertę lub zawarła umowę w sprawie zamówienia publicznego. Przepis ten, wraz z normą 23 ust. 1 ustawy, który dopuszcza możliwość wspólnego ubiegania się o udzielenie zamówienia przez wykonawców, wyraża zasadę powszechnej dostępności podmiotów do zamówień publicznych, bez względu na ich status, formę organizacyjno-prawną czy też narodowość. Jednymi z zasad ustawy są natomiast zasady równego traktowania oraz uczciwej konkurencji (art. 7 ust. 1 ustawy).

Nie można jednak powyższych zasad traktować w sposób absolutny, tj. nakazujący zamawiającemu udzielenie zamówienia publicznego każdemu wykonawcy, również i takiemu, który nie daje rękojmi należytego wykonania zamówienia. W świetle przepisów ustawy wykonawcą zamówienia publicznego może być bowiem tylko i wyłącznie podmiot, który spełnia warunki określone w art. 22 ust. 1 ustawy. Zgodnie z tym przepisem o udzielenie zamówienia mogą ubiegać się wykonawcy, którzy:

1) posiadają uprawnienia do wykonania określonej działalności lub czynności, jeżeli ustawy nakładają obowiązek posiadania takich uprawnień,

2) posiadają niezbędną wiedzę i doświadczenie oraz potencjał techniczny, a także dysponują osobami zdolnymi do wykonywania zamówienia,

3) znajdują się w sytuacji ekonomicznej i finansowej zapewniającej wykonanie zamówienia,

4) nie podlegają wykluczeniu z postępowania o udzielenie zamówienia (okoliczności skutkujące wykluczeniem określa art. 24 ust. 1 i 2).

Stosownie do treści art. 44 ustawy każdy wykonawca, przystępując do udziału w postępowaniu o zamówienie publiczne w trybie przetargu nieograniczonego, ma obowiązek złożyć oświadczenie o spełnianiu warunków udziału w postępowaniu. Taki obowiązek zachodzi również w postępowaniach prowadzonych w trybie przetargu ograniczonego (art. 48 ust. 2 pkt 7), negocjacji z ogłoszeniem (art. 56 ust. 2 pkt 7), wolnej ręki (art. 68), zapytania o cenę (art. 73 w zw. z art. 44), aukcji elektronicznej (art. 75 ust. 2 pkt 10) oraz a contrario na podstawie art. 24 ust. 2 pkt 3 w trybie negocjacji bez ogłoszenia.

Przepisy ustawy przewidują możliwość weryfikacji treści składanych przez wykonawców oświadczenia o spełnianiu warunków udziału w postępowaniu za pomocą odpowiednich dokumentów określonych w Rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 7 kwietnia 2004 r. w sprawie rodzajów dokumentów potwierdzających spełnienie warunków udziału w postępowaniu o udzielenie zamówienia publicznego, jakich może żądać zamawiający od wykonawcy. (Dz. U. z 2004 r. Nr 71 Poz. 644 i 645). Tym samym zamawiający nie musi porzekać wyłącznie na żądaniu od wykonawców samego oświadczenia o spełnianiu warunków udziału w postępowaniu. W postępowaniach o wartości zamówienia nieprzekraczającej wyrażonej w złotych równowartości kwoty 60 000 euro, zamawiający może, a w postępowaniach powyżej tej kwoty jest zobowiązany, domagać się od wykonawców odpowiednich dokumentów określonych w wymienionym rozporządzeniu.

Jak wynika z treści art. 36 ust. 1 pkt 8 ustawy, zamawiający jest zobowiązany w specyfikacji istotnych warunków, zamówienia m.in. do opisu sposobu dokonywania oceny spełniania warunków. Opis sposobu dokonywania oceny spełniania warunków polega na określeniu przez zamawiającego przejrzystych kryteriów, jakimi będzie się kierował przy podejmowaniu decyzji dotyczących spełniania warunków określonych w art. 22 ust. 1 ustawy. Stawiane kryteriów podmiotowych służyć ma zamawiającemu przede wszystkim w wyłonieniu podmiotów zdolnych do realizacji zamówienia, a tym samym ograniczeniu do minimum możliwości powstania sytuacji, w której wykonawca nie będzie w stanie wykonać zamówienia z należytą starannością. Jednoznaczne określenie przez zamawiającego kryteriów podmiotowych służy również prawidłowości dokonywanych przez zamawiającego czynności związanych z ich oceną. Brak opisu sposobu dokonywania oceny spełniania warunków prowadzić mógłby do podejmowania przez zamawiającego decyzji arbitralnych, pomijając, iż już samo pominię-

cie takiego opisu w SWIZ stanowiłoby naruszenie ustawy (por. 36 ust. 1 pkt 8 ustawy).

Na możliwość ustalania przez zamawiającego oceny spełniania warunków określonych art. 22 ust. 1 ustawy wskazuje również orzecznictwo sądów, które dotyczy wprawdzie już nieobowiązującej ustawy, ale poprzez zachowanie ciągłości regulacji w nowej ustawie pozostaje nadal aktualne. W jednym z wyroków Sądu Okręgowego w Warszawie czytamy, iż „Sąd Okręgowy w pełni podzielił stanowisko Zespołu Arbitrów i uznał, że zamawiający mógł w treści ogłoszenia o zorganizowanym przetargu nieograniczonym zamieścić informację o warunkach wymaganych od przyszłych wykonawców, co wynika z art. 30 pkt 4 ustawy o zamówieniach publicznych” (wyrok SO z dnia 16 grudnia 2002 r., Sygn. akt: V Ca 1375/02).

Należy jednakże zaznaczyć, iż opis spełniania warunków czy też kryteria spełniania warunków powinny być sformułowane w sposób obiektywny, podyktowany np. zakresem czy też zaawansowaniem technologicznym zamówienia, którego realizacja wymaga od wykonawcy posiadania odpowiedniego doświadczenia, wiedzy czy też potencjału ekonomicznego, technicznego lub finansowego. Określone przez zamawiającego kryteria powinny zatem być odpowiednie do specyfiki zamówienia i nie mogą prowadzić do naruszenia zasad określonych w ustawie o zamówieniach publicznych, m.in. zasady uczciwej konkurencji i równego traktowania (art. 7, 22 ust. 2 ustawy). Inaczej mówiąc, postawione przez zamawiającego kryterium podmiotowe winno rzeczywiście świadczyć o tym, iż wszystkie podmioty je spełniające dają rękojmię należytego wykonania zamówienia, natomiast w stosunku do podmiotów go niespełniających zachodzi prawdopodobieństwo, iż nie będą w stanie zrealizować danego zamówienia.

Zamawiający może określić, że oceniając zdolność wykonawców do wykonania zamówienia, będzie brał pod uwagę konkretny wskaźnik ich bilansu finansowego. Niemniej sama informacja o tym, że wykonawca posiada stratę zazwyczaj jest niewystarczająca do dokonania wiarygodnej oceny jego kondycji finansowej. Tym samym wydaje się, że powyższy wymóg nie powinien stanowić samodzielnego kryterium, na podstawie którego zamawiający oceniałby zdolność wykonawcy do wykonania zamówienia. Bardzo często ujemny bilans finansowy wykonawcy nie oznacza jeszcze, że nie posiada on możliwości wykonania zamówienia albo że grozi mu upadłość. Zamawiający powinien tak określić kryteria oceny spełniania warunku udziału w postępowaniu, jakim jest sytuacja ekonomiczna i finansowa zapewniająca wykonanie zamówienia, aby uzyskać właściwy obraz kondycji finansowej wykonawcy. Osiągnięcie powyższego rezultatu w większości przypadków nie jest możliwe wyłącznie poprzez sprawdzenie, czy wykonawca ponosił straty. Jeżeli zamawiający decyduje się brać konkretny wskaźnik bilansu finansowego pod uwagę w ramach dokonywania oceny spełniania warunków udziału w postępowaniu, powinien jednocześnie wprowadzić inne kryteria oce-

ny aby uzyskać wiarygodny i pełny obraz kondycji finansowej wykonawcy. W takim przypadku musi jednocześnie sprecyzować w jaki sposób będzie następowała łączna ocena spełniania warunków podmiotowych na podstawie różnych kryteriów, czyli przedstawić różne kombinacje spełniania poszczególnych kryteriów decydujące o uznaniu, że wykonawca znajduje się w sytuacji ekonomicznej i finansowej gwarantującej wykonanie zamówienia. Powyższe daje możliwość wykonawcy, który posiadał stratę, „nadrobienia” w ramach badania przez zamawiającego innych kryteriów, a co za tym idzie wykazanie jego rzeczywistej kondycji finansowej. Otrzymane wyniki tak przeprowadzonej kontroli będą dla zamawiającego wiarygodnym wyznacznikiem, że wykonawca jest zdolny do wykonania zamówienia. Jeżeli dokonana w sposób łączny ocena wykaże, że wykonawca nie spełnia warunku udziału w postępowaniu, jakim jest sytuacja ekonomiczna i finansowa zapewniająca wykonanie zamówienia, zamawiający wyklucza go z postępowania na podstawie art. 24 ust. 1 pkt 10 ustawy.

W praktyce ustalenie obiektywnych kryteriów podmiotowych okazuje się bardzo trudne. Nie da się ustawowo określić jednoznacznych kryteriów, które mogą mieć zastosowanie do wszystkich postępowań o udzielenie zamówienia, bowiem jest to czynnik bardzo zindywidualizowany i w bardzo dużym stopniu uzależniony od przedmiotu zamówienia i jego zakresu. Określone przez zamawiającego kryteria w jednym przetargu znajdują uzasadnienie, natomiast w innym mogą być potraktowane jako naruszenie przepisów ustawy. Trudno jest też całkowicie wykluczyć w tym przypadku rolę czynnika subiektywnego przy dokonywaniu ocen określonych kryteriów, zarówno u zamawiających, jak i wykonawców, a które może być związane np. z posiadanym przez te osoby doświadczeniem lub praktyką nabytą w trakcie udzielania zamówień.

Podsumowując, nie znajduje uzasadnienia wprowadzenie do ustawy wyraźnego przepisu zobowiązującego do wykluczenia wykonawcy z postępowania, jeżeli przedłożone przez niego dokumenty wykazują stratę. Po pierwsze, należy stwierdzić, że obowiązujące przepisy dają zamawiającemu możliwość zweryfikowania wykonawców pod względem ich zdolności do wykonania zamówienia. Jak wskazane zostało powyżej, zamawiający na podstawie art. 22 ust. 1 ustawy określa warunki udziału w postępowaniu oraz opisuje sposób dokonywania oceny ich spełniania co pozwala mu na samodzielne określenie kryteriów, którymi będzie kierował się przy ocenie zdolności wykonawców do wykonania zamówienia. Po drugie, proponowany zapis mógłby prowadzić do nieuzasadnionego wykluczenia z postępowania wykonawców, którzy w rzeczywistości są zdolni do wykonania zamówienia, gdyż ujemny bilans finansowy nie zawsze odzwierciedla rzeczywistą sytuację finansową wykonawcy.

Należy stwierdzić, że obecne rozwiązanie, dające zamawiającemu możliwość elastycznego opisywania sposobu dokonywania oceny spełniania warunków udziału w postępowaniu w zależności od przedmiotu

zamówienia jest jak najbardziej trafne. Wprowadzanie kazuistycznych rozwiązań w zakresie badania spełniania przez wykonawców warunków udziału w postępowaniu nie odpowiadałoby specyfice i różnorodności udzielanych zamówień publicznych i mogłoby prowadzić do nieuzasadnionego ograniczania dostępu wykonawców do zamówień publicznych.

Łączę wyrazy szacunku

Prezes Urzędu
Zamówień Publicznych
Tomasz Czajkowski

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Kultury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Markowskiego**

**w sprawie Narodowego Programu Kultury
- Promocja Czytelnictwa i Rozwoju
Sektora Książki na lata 2004–2013 (9957)**

Szanowny Panie Marszałku! Odnosząc się do interpelacji złożonej przez Pana Posła Tomasza Markowskiego (SPS-0202-9957/05 z 9 maja br.) w sprawie „Narodowego Programu Kultury Promocja Czytelnictwa i Rozwój Sektora Książki” uprzejmie proszę o przyjęcie następujących informacji.

Narodowy Program Kultury „Promocja czytelnictwa i rozwój sektora książki” jest dokumentem, który zawiera diagnozę stanu bibliotek i czytelnictwa, określenie najważniejszych problemów do rozwiązania, a także wskazuje na obszary, w których należy podjąć publiczną debatę. Jednym z takich obszarów jest problem ewentualnego wprowadzenia systemu „public lending right”.

Chciałbym podkreślić, że w NPK „Promocja czytelnictwa i rozwój sektora książki” zawarta została jedynie propozycja podjęcia publicznej dyskusji nad problemem wprowadzenia w Polsce systemu opłat za wypożyczenie materiałów bibliotecznych public lending right, a nie zapowiedź ich wdrożenia. Program nie zawiera zapisu o uiszczaniu opłaty od każdej wypożyczonej książki. Nie jest intencją Ministerstwa Kultury wprowadzanie opłat dla czytelników, nie są także w resorcie prowadzone żadne prace zmierzające do zmiany obowiązującego prawa gwarantującego bezpłatne udostępnianie książek w bibliotekach publicznych.

Strategicznym celem Ministerstwa Kultury oraz Programu „Promocja czytelnictwa i rozwój sektora książki” jest stały wzrost czytelnictwa. Nie da się tego celu osiągnąć, wprowadzając opłaty dla czytelników. Pragnę przypomnieć, iż w obecnej sytuacji ekonomicznej najważniejszych grup czytelników – w szcze-

gólności dzieci i młodzieży, studentów, mieszkańców obszarów wiejskich, emerytów i rencistów – wprowadzenie opłat stanowiłoby istotne ograniczenie w możliwościach korzystania z bibliotek publicznych.

W 1992 roku Rada Wspólnot Europejskich przyjęła Dyrektywę nr 92/100 dotyczącą prawa wynajmu i użyczenia oraz określonych praw pokrewnych w zakresie własności intelektualnej. Art. 2 Dyrektywy daje autorom wyłączne prawo do udzielania zgody na wynajem i użyczenie oryginałów i kopii swoich prac, a art. 5 stanowi, że kraje członkowskie mogą ustanawiać wyjątki od prawa wyłącznego użyczenia pod warunkiem, że zagwarantują one wynagrodzenie przynajmniej na rzecz twórców w odniesieniu do fonogramów, filmów i programów komputerowych. Jest oczywiste, że autorzy wypożyczanych w bibliotekach dzieł tracą dochody, które uzyskaliby z ich sprzedaży. System public lending right zrekomensować ma autorom utratę wpływów, poprawić ich sytuację materialną, a tym samym umożliwić dalszą twórczość.

Systemy takie funkcjonują w kilkunastu krajach świata, m.in. Danii, Szwecji, Finlandii, Norwegii, Holandii, Niemczech, Austrii, Wielkiej Brytanii, Islandii, Estonii, Belgii, Łotwy, Litwy, Izraela, Kanady, Nowej Zelandii, Australii, a do ich wprowadzenia przygotowują się następujące.

W Polsce do publicznej debaty pozostają zasady funkcjonowania Systemu po jego ewentualnym wprowadzeniu, m.in. wskazanie instytucji odpowiedzialnej za jego przygotowanie i wdrożenie, określenie uprawnień do korzystania, zasady naliczania wynagrodzeń, określenie podmiotów finansujących np. budżet państwa, budżety jednostek samorządu terytorialnego, budżety bibliotek publicznych.

Narodowy Program Kultury „Promocja czytelnictwa i rozwój sektora książki” stanowi, że zakup nowości wydawniczych do bibliotek powinien być efektywny i że do przeprowadzenia zakupów powinna zostać wykorzystana samodzielna instytucja, mogąca pozyskiwać także fundusze od jednostek samorządu terytorialnego oraz sponsorów. Nie oznacza to, że istnieje jakikolwiek zamiysł scentralizowania wszystkich zakupów nowości dla bibliotek. Nie jest to ani uzasadnione merytorycznie, ani możliwe do przeprowadzenia ze względów prawnych i organizacyjnych. 10 mln zł przeznaczonych na zakup nowości w roku 2004 przekazano bezpośrednio do blisko 2.500 jednostek samorządu terytorialnego. Nie może budzić wątpliwości co do intencji Ministerstwa Kultury w tym zakresie.

Zamiarem jest stworzenie takiego systemu wydatkowania środków z budżetu państwa, który pozwoli np. zakupić książki po niższych cenach. Przejęcie tego zadania (zakupu nowości) przez np. Bibliotekę Narodową, która we współpracy z Bibliotekami Wojewódzkimi podejmie rozmowy z wydawcami, hurtowniami, księgarniami, umożliwić może osiągnięcie tego celu.

Sprawy bibliotek i rozwoju czytelnictwa są priorytetową dziedziną działań Ministerstwa Kultury. Ilustrują to zarówno nakłady na zakup nowości w bibliotekach publicznych (2002 - 1 mln zł; 2003 - 4 mln zł; 2004 - 10

mln zł; 2005 - 30 mln zł), jak i umieszczenie problemu czytelnictwa i rozwoju sektora książki wśród pięciu priorytetów Narodowej Strategii Rozwoju Kultury.

Jednocześnie informuję, że złożoną przez środowisko bibliotekarskie propozycję wprowadzenia opłaty abonamentowej przedstawię Krajowej Radzie Bibliotecznej. O opinii KRB poinformuję Pana Marszałka osobnym pismem.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Agnieszka Odorowicz

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki i Pracy
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiktora Osika**

**w sprawie ograniczenia importu chińskiej odzieży
(9960)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji poselskiej Pana Posła Wiktora Osika w sprawie ograniczenia ilościowego importu chińskiej odzieży, przekazanej przy piśmie z dnia 9 maja 2005 r., Sygn. SPS-0202-9960/05, uprzejmie informuję, co następuje.

Zgodnie z art. 133 Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską (TWE) wspólna polityka handlowa jest oparta na jednolitych zasadach, zwłaszcza w odniesieniu do zmian stawek celnych, zawierania umów celnych i handlowych, ujednoczenia środków liberalizacyjnych, polityki eksportowej i handlowych środków ochronnych, podejmowanych w przypadku dumpingu lub subsydiów.

Środki handlu zagranicznego zatem są ustanawiane przez Radę lub Komisję Europejską w drodze decyzji rozporządzeń stosowanych bezpośrednio.

W związku z akcesją do Unii Europejskiej z dniem 1 maja 2004 r. Polska była zobligowana przejąć regulacje handlu zagranicznego, jakie Unia Europejska stosuje wobec krajów trzecich (pozaunijnych), w tym system importu tekstyliów.

Na unijny system importu tekstyliów składają się:

1. środki taryfowe, wśród których należy wymienić stawki celne na poziomie KNU wynikające z unijnej Taryfy Celnej, systemu GSP¹⁾ i umów o wolnym

¹⁾ Generalny System Preferencji Celnych Unii Europejskiej (GSP) został stworzony w 1968 r. Założeniem tego systemu jest udzielanie przez kraje unijne preferencji celnych wszystkim krajom rozwijającym się i najmniej rozwiniętym w myśl hasła „rozwoj poprzez handel”. Preferencje celne w ramach ww. systemu nie są wzajemne, mają charakter autonomiczny. Stosowany jeszcze obecnie przez Wspólnotę system GSP przewiduje weryfikację listy krajów objętych tym systemem poprzez usunięcie danego kraju/obszaru celnego z listy beneficjentów systemu. Usunięcie to może

handlu (np. z krajami EFTA, CEFTA, ACP itd.) oraz umów o unii celnej (np. z Turcją),

2. środki pozataryfowe, na które składają się nadzór importu²⁾ oraz kontyngenty ilościowe³⁾ określające limity dostępu towarów do rynku UE oraz

3. środki ochronne w formie ceł antydumpingowych i wyrównawczych.

Generalnie obecna ochrona celna dla wyrobów tekstylno-odzieżowych jest niższa, niż miało to miejsce przed akcesją naszego kraju do UE. Z drugiej strony przed akcesją do UE Polska nie stosowała żadnych środków pozataryfowych w odniesieniu do wyrobów tekstylno-odzieżowych. Z punktu widzenia tych środków akcesja naszego kraju do UE oznaczała konieczność stosowania przez Polskę systemu kontyngentów ograniczających i nadzoru importu. W przypadku środków ochronnych również zaszły pewne zmiany związane z faktem przejścia środków unijnych i ochroną interesu przemysłu unijnego, a zatem w zakresie znacznie szerszym, niż miało to miejsce przed 1 maja 2004 r.

Ochrona celna – środki taryfowe.

Ochrona celna (stawki celne) po stronie Unii Europejskiej wobec importu tekstyliów i odzieży jest niższa od tej, którą do dnia akcesji stosowała Polska. Przed 1 maja 2004 r. polskie stawki celne KNU wynosiły do 18% (autonomiczne – do 60%). Obecnie są stosowane unijne stawki celne KNU, które wynoszą 4,9%-12%.

Koncesje taryfowe (niższa ochrona celna) są udzielane bądź w umowach o wolnym handlu, bądź w ramach jednostronnego systemu preferencji celnych (GSP) dla krajów rozwijających się (DEV) i najmniej rozwiniętych (LDC).

Przed 1 maja 2004 r. w umowach o wolnym handlu zawartych przez Polskę z EFTA, CEFTA, UE, Wyspami Owczymi, Turcją, Izraelem i krajami bałtyckimi przyjęto zasadę pełnego otwarcia w towarach przemysłowych, a zatem również w odniesieniu do tekstyliów i odzieży. Były to jedyne umowy handlowe, w ramach których Polska udzieliła koncesji taryfowych. Pozostałe kraje natomiast mogły korzystać z preferencji w ramach GSP po spełnieniu określonych zasad ich przyznawania, jednakże generalnie, z nielicznymi wyjątkami, tekstylia i odzież były wyłączone z GSP. Wyjątki te dotyczyły wyrobów nieprodukowanych w Polsce takich, jak surowy jedwab, bawełna czy sizal i nieliczne towary, które nie stanowiły konkurencji dla przemysłu krajowego.

nastąpić, gdy dany kraj spełnia określone warunki ekonomiczne, tj. osiągnięcie określony poziom eksportu towarów przemysłowych lub rozwoju gospodarczego, mierzony wartością PKB na głowę mieszkańca. Kraj ten musi spełniać jeden z powyższych warunków przez kolejne 3 lata, przy czym nie musi być to ten sam warunek w poszczególnych okresach.

²⁾ Monotoring importu – nie jest to ograniczenie ilościowe. Nadzór może przybrać dwie formy: licencyjną (obowiązek uprzedniego uzyskania pozwolenia na przywóz wydawanego na wnioskowaną ilość) oraz bezlicencyjną rejestrację importu na granicy.

³⁾ Ograniczenie dostępu do rynku UE do z góry określonej wysokości; wymóg posiadania pozwolenia na przywóz.

Po 1 maja 2004 r. Polska przejęła wszystkie umowy o wolnym handlu zawarte przez UE oraz została objęta unijnym systemem GSP. Podobnie jak przed akcesją, także w nowej rzeczywistości, jaka pojawiła się po 1 maja 2004 r. w ramach umów o wolnym handlu, które były podpisywane przez UE, przyjęta została zasada pełnego otwarcia w towarach przemysłowych np. z EFTA, CEFTA (bez krajów, które przystąpiły do UE z dniem 1 maja 2004 r.), ACP, EMAA, EOG, MAGHREB, OCTs, Bałkany. W przypadku Turcji obowiązuje unia celna (przed akcesją naszego kraju do UE Polska długo negocjowała zawarcie z Turcją umowy o wolnym handlu właśnie ze względu na wrażliwość sektora tekstylno-odzieżowego).

Unijny system GSP przyznający jednostronne preferencje celne obejmuje szerszą niż stosowała Polska listę krajów DEV i LDC. Przewiduje jednak klauzule, które umożliwiają wyłączenie tych preferencji w stosunku do konkretnych grup towarów (sektorów) importowanych z konkretnych krajów trzecich (beneficjentów systemu GSP). W przypadku towarów tekstylno-odzieżowych wyłączone z preferencji celnych w ramach GSP jest np. import odzieży z Chin, Malezji, Tajlandii, Mauritiusu, Makao i Tunezji. W odniesieniu do tekstyliów wyłączenia te dotyczą Indii i Pakistanu. Ponadto z uwagi na fakt, że tekstylia i odzież posiadają status towarów wrażliwych, w stosunku do importu towarów niewyłączonych spod GSP obowiązują stawki celne w wysokości 3,5 pkt procentowego stawki KNU (towary niewrażliwe – 0%).

W Unii Europejskiej trwają obecnie prace nad nowym systemem preferencji celnych dla krajów rozwijających się – GSP UE, który powinien wejść najpóźniej 1 lipca 2005 r.

Nowy system GSP przewiduje m.in. stworzenie systemu tzw. „graduacji”, czyli systemu wycofania preferencji celnych odnoszących się do produktów w ramach GSP, w tym odrębnie w odniesieniu do sektora tekstylno-odzieżowego. System graduacji polegać ma na możliwości wyłączenia z GSP importu określonych towarów dokonywanego z konkretnego kraju trzeciego (beneficjanta GSP), w przypadku gdyby udział importu tych towarów z danego kraju przekroczył określony poziom w ogólnej wielkości importu GSP na obszar Unii Europejskiej. Komisja Europejska proponuje ustalenie progu udziału importu generalnie na poziomie 15%, z zastrzeżeniem sektora tekstylno-odzieżowego, dla którego proponuje poziom 12,5%.

Kryterium udziału w unijnym rynku oparte byłoby na średniej z ostatnich 3 lat (2001–2003) importu danego towaru ze wszystkich krajów beneficjentów systemu GSP do Unii Europejskiej. Towary pogrupowane są zgodnie z sekcjami (21 sekcji) Taryfy Celnej. Dla tekstyliów jest to sekcja XI (obejmuje zarówno tekstylia, jak i odzież).

Kwestia „graduacji”, tj. usunięcia kraju z danej sekcji Taryfy Celnej, w zakresie tekstyliów jak i określenia ostatecznego progu graduacji stanowiła najbardziej drażliwy punkt podczas negocjacji krajów UE na temat nowego unijnego systemu GSP ze względu na

dużą wrażliwość tego sektora dla gospodarki państw południowych, tj. Portugalii, Hiszpanii, Włoch, Francji, Grecji oraz nowych krajów członkowskich, czyli Węgier, Czech, Słowacji, Słowenii oraz Polski.

W trakcie prac Polska dążyła do ustalenia jak najniższego progu dla tekstyliów i odzieży.

Również duża liczba krajów, które posiadają krajową produkcję tekstylną-odzieżową uznała, iż próg 12,5% jest zbyt wysoki, gdyż pozostawia preferencje celne także Indiom, największemu konkurentowi w tej sekcji po Chinach. Rada UE zaproponowała zatem rozwiązanie kompromisowe, tj. określenie progów na poziomie 10% i 12,5%, które miałyby obowiązywać po połowie okresu obowiązywania rozporządzenia. Kwestia ta nie została wciąż rozstrzygnięta, chociaż pierwotnie rozporządzenie miało wejść w życie z dniem 01.04.2005.

Podsumowując kwestie ochrony celnej, należy zwrócić uwagę na fakt, że poziom ochrony celnej, jaki stosuje UE, został przez nasz kraj przyjęty z dobrodziejstwem inwentarza. Co do zasady wynika on ze zobowiązań, jakie UE poczyniła na forum WTO (związany poziom stawek celnych) w umowach o wolnym handlu oraz o unii celnej z Turcją, a także w jednostronnym systemie GSP UE obowiązującym obecnie. Na ten obszar regulacyjny Polska nie ma wpływu. Trudno sobie wyobrazić dokonywanie zmian w zobowiązaniach międzynarodowych UE. Obowiązujący obecnie system międzynarodowych zobowiązań wynika z wieloletnich procesów również negocjacyjnych i jest wynikiem kompromisu pomiędzy układającymi się stronami. Jedynym otwartym polem działania są prace nad nowym systemem GSP, w którym Polska jest stroną bardzo aktywną i współdziała ze wszystkimi państwami UE zainteresowanymi nieudzielaniem lub udzielaniem w jak najmniejszym stopniu preferencji taryfowych w sektorze tekstylny-odzieżowym. Należy również wskazać na fakt, że w ramach negocjacji w NAMA (czyli dostępu do rynku w towarach przemysłowych) istnieją propozycje, aby m.in. tekstylia objąć pełną liberalizacją (bez cel i kwot). Takie stanowisko prezentowała UE na forum WTO jeszcze przed przystąpieniem Polski do UE. Stanowisko to zostało oprotestowane przez Polskę. Dlatego w ostatnim okresie KE prezentuje w tym zakresie bardziej wyważone stanowisko.

Środki pozataryfowe

Jak wskazano w wstępie, przed akcesją Polski do UE nasz kraj nie stosował żadnych regulacji handlowych o charakterze pozataryfowym (m.in. ograniczeń ilościowych importu). Z dniem 1 maja 2004 r. zaczęły w Polsce obowiązywać unijne regulacje reglamentujące ilość importowanych wyrobów tekstylnych i odzieżowych w postaci kontyngentów, a także licencyjnego nadzoru importu.

W związku z wygaśnięciem z końcem 2004 r. Porozumienia WTO w sprawie tekstyliów i odzieży (Porozumienie ATC) od dnia 1 stycznia 2005 r. zmianie uległ międzynarodowy system handlu wyrobami tek-

stylnymi i odzieżowymi, w tym reżim importu do UE tych wyrobów.

System kontyngentowy zatem obowiązywał w naszym kraju zaledwie przez 8 miesięcy 2004 r. Należy również zwrócić uwagę na fakt, że ze względu na prawną konstrukcję regulacji przejściowych, które towarzyszyły wprowadzeniu w nowych państwach członkowskich unijnych ograniczeń importu tych wyrobów, nie można stwierdzić, że w znaczący sposób ograniczenia te spełniają swoją pierwotną rolę. Importerzy polscy bowiem, wiedząc, iż z dniem akcesji objęci zostaną ograniczeniami w handlu towarami tekstylnymi i odzieżowymi, jeszcze w pierwszych 4 miesiącach przed akcesją nasilili skalę importu. Dodatkowo regulacje unijne przewidywały środki przejściowe dotyczące towarów, które zostały wysłane jeszcze przed 1 maja 2004 r., ale były dopuszczane do obrotu już po akcesji (tzw. klauzula transportowa). Klauzula transportowa co prawda wymagała posiadania pozwolenia importowego, ale import towarów dokonywany w jej ramach nie pomniejszał kontyngentów. Dostępne dane pozwalają stwierdzić, iż w ramach tej klauzuli zaimportowano do Polski wielkości wielokrotnie niekiedy przekraczające całe kontyngenty unijne. Podobną skalę miał import dokonany w pierwszych 4 miesiącach 2004 r.

Z tych względów ograniczenia unijne nie miały szansy spełnić swoich celów (w okresie od dnia 1 maja 2004 r.). Mogłyby one osiągnąć zamierzone rezultaty dopiero w roku 2005, gdyby ograniczenia te zostały nadal utrzymane. Dopiero bowiem od nowego roku kontyngentowego nastąpiłoby wyeliminowanie efektu wzmożonego importu przed akcesją oraz ograniczenie efektu importu w ramach klauzuli transportowej.

Konsekwencją wygaśnięcia porozumienia WTO w sprawie tekstyliów i odzieży (ATC) po stronie UE było uchylene z dniem 31 grudnia 2004 r. ograniczeń w dostępie do rynku UE dla wyrobów tekstylnych i odzieżowych importowanych do UE z krajów trzecich będących członkami WTO, w tym także wobec Chin.

Istniejący do końca 2004 r. system kontyngentów w dostępie do rynków rozwiniętych, jak UE, USA i Kanada, ograniczał eksport krajów rozwijających się, ale przede wszystkim ograniczał on eksport Chin, które są największym producentem tanich wyrobów odzieżowych i tekstylnych. Istniejące ograniczenia, które dotyczyły również kraje rozwijające się, paradoksalnie leżały w ich interesie ponieważ ograniczały równocześnie chińską ekspansję i umożliwiały konkurowanie na rynkach światowych. Z chwilą zniesienia ograniczeń kraje rozwijające się stanęły w obliczu de facto niczym niehamowanej ekspansji chińskich tanich wyrobów odzieżowych i tekstylnych.

Problem ten był podnoszony przez kraje rozwijające się na forum WTO i nadal jest dyskutowany. Obecnie WTO opracowuje kompleksowy raport w tej sprawie (podobnie zresztą jak i UE).

W przypadku importu tekstyliów, do końca 2004 r. obowiązywały kontyngenty ograniczający dostęp chińskich wyrobów z tego asortymentu do z góry określone-

go poziomu. Od stycznia 2005 r. nastąpiła liberalizacja i kontyngenty te już nie obowiązują, z tym że z dniem 1 stycznia 2005 r. wprowadzono system nadzoru importu odzieży i tekstyliów do UE, w tym ścisły nadzór importu z Chin z obowiązkiem uzyskania licencji importowej. Uzyskane w ten sposób dane statystyczne mają służyć ocenie zasadności ewentualnego zastosowania środków ochronnych w postaci kontyngentów ilościowych na import odzieży i tekstyliów z Chin. W tym ostatnim przypadku bowiem, mimo całkowitej liberalizacji handlu, członkowie WTO mają możliwość użycia specjalnej klauzuli ochronnej wynikającej z Protokołu Akcesji Chin do WTO.

Warto także wskazać, że po wygaśnięciu systemu kontyngentowego, Chiny wprowadziły opłaty wywozowe w przypadku kilku kategorii odzieżowych, a ostatnio również licencyjny monitoring eksportu towarów tekstylnych i odzieżowych z Chin. Tym niemniej środki te nie wpłynęły znacząco na ograniczenie eksportu chińskiego do UE. Według WTO przed zniesieniem systemu kontyngentowego chińska produkcja w tym sektorze w skali świata była oceniana na 17%. Istnieją szacunki, które dowodzą, że udział ten może w niedługiej przyszłości osiągnąć pułap 50%.

Istniejące obecnie środki ochronne w odniesieniu do importu tekstyliów.

Przed wejściem Polski do Unii Europejskiej działał środek ochronny w postaci kontyngentu ilościowego na tkaniny z włókien syntetycznych z Tajwanu (od września 1999 r. do września 2002 r.)

Od stycznia 2004 r. działają cła wyrównawcze na bieliznę pościelową z Indii w wysokości 4,4% do 10,4% ad valorem. Zostały one wprowadzone na okres 5 lat w wyniku przeprowadzenia postępowania antysubsydyjnego.

W zakresie środków ochronnych wprowadzonych w 2005 r. przez UE wobec przywozu na rynek unijny azjatyckich towarów tekstylnych działają ponadto:

1. Cła antydumpingowe na poliestrowe włókna odcinkowe

Rozporządzenie Rady (WE) Nr 428/2005 z dnia 10 marca 2005 r. nakłada ostateczne cło antydumpingowe na przywóz poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej i Arabii Saudyjskiej zmienia rozporządzenie (WE) nr 2852/2000 nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz poliestrowych włókien odcinkowych pochodzących z Republiki Korei i kończące postępowanie antydumpingowe dotyczące przywozu takich włókien pochodzących z Tajwanu.

W grudniu 2003 r. wszczęto postępowanie antydumpingowe przeciwko importowi włókien odcinkowych poliestrowych pochodzących z Chin i Arabii Saudyjskiej z jednoczesnym wszczęciem postępowania weryfikacyjnego wobec tych włókien pochodzących z Korei i Tajwanu. Od 1999 r. wobec tego towaru z Tajwanu, a od 2000 r. z Korei Południowej, funkcjonował środek ochronny w wysokości 0%–20,2%.

Oba postępowania ze względu na ten sam towar oraz trudności w obliczeniu (rozdzieleniu) szkody,

jaką poniósł przemysł unijny, prowadzone były równolegle i zostały zakończone opublikowaniem wspólnego rozporządzenia.

W toku prowadzonego postępowania Komisja Europejska ustaliła, że import z Chin i Arabii Saudyjskiej jest realizowany po cenach dumpingowych i wprowadziła cła antydumpingowe na import chińskich włókien w wysokości od 4,9% do 49,7%, a włókien pochodzących z Arabii Saudyjskiej – w wysokości 20,9%. W wyniku postępowania obniżone zostało pierwotne cło antydumpingowe z 20,2% do wysokości 5,7%–10,6% na import koreańskich włókien poliestrowych. Z powodu zaprzestania dumpingu nie przedłużono działania środka wobec importu włókien pochodzących z Tajwanu.

Ze względu na duży przemysł krajowy Rząd RP poparł propozycję Komisji wprowadzenia środka ochronnego wobec importu chińskich poliestrowych włókien odcinkowych po cenach dumpingowych.

2. Tymczasowe cło antydumpingowe na niektóre wykończone tkaniny odzieżowe z włókien poliestrowych.

Rozporządzenie Komisji (WE) NR 426/2005 z dnia 15 marca 2005 r. nakładające tymczasowe cło antydumpingowe na przywóz niektórych wykończonych tkanin odzieżowych z włókien poliestrowych pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej.

Postępowanie antydumpingowe zostało wszczęte 17 czerwca 2004 r. Polska Izba Odzieżowo-Tekstylna współpracująca z Euratex w pełni popiera wprowadzenie tymczasowego cła antydumpingowego w wysokości od 20% do 85,3% na przywóz tkanin z przędzy z włókien syntetycznych z zawartością co najmniej 85% wagowo włókna poliestrowego teksturowanego lub nieteksturowanego według wagi, barwionego lub z nadrukiem, pochodzących z ChRL. Krajowi producenci tkanin: Polontex, Wistil, Optex, Silwana, Ortal oraz Dolwis dostrzegają duże zagrożenie wynikające z ekspansji chińskich tekstyliów.

Działania Rządu RP w odniesieniu do importu tekstyliów i odzieży z Chin.

Od 1 maja 2004 r. Polska aktywnie uczestniczy na pełnych prawach w kształtowaniu unijnych środków polityki handlowej, w tym także środków dotyczących sektora tekstylno-odzieżowego.

Eliminacja ograniczeń importowych UE w odniesieniu do wyrobów tekstylnych i odzieżowych od 1 stycznia 2005 r., związana z wygaśnięciem Porozumienia WTO w sprawie tekstyliów i odzieży, budziła poważne obawy polskiego Rządu oraz przemysłu lekkiego. Trwająca chińska ekspansja na rynkach światowych może bowiem doprowadzić do globalnej monopolizacji handlu w tym zakresie przez producentów z Chińskiej Republiki Ludowej, co z całą pewnością będzie miało negatywny wpływ na sytuację przemysłu unijnego, w tym także na polski rynek wyrobów tekstylnych i odzieżowych.

W związku z koniecznością przesądzenia kierunkowego stanowiska Rządu RP w tym zakresie, MGIP opracował i przedłożył projekt Stanowiska Polski na

temat zmian w systemie unijnego importu tekstyliów po 1 stycznia 2005 r., który uzyskał akceptację KERM. Ww. dokument po jego przyjęciu przez KERM był podstawą działań przedstawicieli Polski w pracach na forum UE. W świetle tego dokumentu Polska miała dążyć do ustanowienia systemu nadzoru nad importem tekstyliów i odzieży do UE, a także śledzić bieżące dane statystyczne z punktu widzenia ewentualnej potrzeby zastosowania w późniejszym terminie stosownych środków ochronnych. Automatyczne przedłużenie obowiązujących w 2004 r. kontyngentów ograniczających dostęp tych wyrobów do unijnego rynku nie wchodziło w rachubę z uwagi na konieczność wywiązania się przez UE ze swoich zobowiązań międzynarodowych, zaciągniętych jeszcze 10 lat temu. Zastosowanie nowych środków ochronnych bezpośrednio po wygaśnięciu dotychczasowych także nie było możliwe, bowiem ustanawiając środki ochronne zgodnie z wymogami WTO, należy wykazać wzrost importu, który powoduje powstanie szkody po stronie przemysłu unijnego. Import z Chin ograniczany administracyjnie przez ostatnie 10 lat do z góry określonego poziomu, nie mógł wykazać wzrostu. W celu zastosowania nowych środków należało zliberalizować handel tymi towarami i analizować bieżące dane importowe. W tym celu niezbędne były narzędzia do takiego monitorowania importu.

W związku z powyższym Rząd Polski, w porozumieniu z innymi krajami członkowskimi UE zainteresowanymi ochroną unijnego przemysłu tekstylnego-odzieżowego, podjął szereg działań na forum UE, które doprowadziły do wprowadzenia z dniem 1 stycznia 2005 r. rozporządzenia zawierającego:

1. ustanowienie nadzoru licencyjnego (nadzór uprzedni) wobec Chin na import do UE najbardziej wrażliwych towarów tekstylnych i odzieżowych oraz
2. ustanowienie celnego nadzoru statystycznego (nadzór następczy) wobec importu do UE najbardziej wrażliwych towarów tekstylnych i odzieżowych ze wszystkich kierunków.

Bieżące monitorowanie danych importowych w odniesieniu do importowanych na obszar unijny towarów tekstylnych i odzieżowych, w tym ustanowienie ścisłego nadzoru wobec Chin (zarówno z obowiązkiem uzyskania licencji importowej, jak i obowiązkiem gromadzenia danych z granicy), daje możliwość reakcji na zmieniającą się sytuację na rynku unijnym i światowym oraz możliwość podjęcia przez UE stosownych kroków ochronnych, o ile gromadzone dane będą wskazywały na taką potrzebę.

Ponadto uregulowano sytuację towarów wysłanych do Unii Europejskiej jeszcze w 2004 r., ale dopuszczalnych do obrotu w Unii Europejskiej już po 1 stycznia 2005 r. Zgodnie z postulatami Polski towar wysłany z kraju trzeciego w 2004 r. podlegał do dnia 31 marca 2005 r. ograniczeniom ilościowym oraz obowiązkowi uzyskania licencji eksportowej, a następnie importowej w celu dopuszczenia do obrotu w Unii Europejskiej.

Polska domagała się także opracowania i opublikowania przez Komisję Europejską jasnych kryteriów i procedur zastosowania specjalnej klauzuli ochronnej wobec

importu odzieży i tekstyliów z Chin (tzw. Wytycznych), bowiem wielokrotnie podnoszony był argument, że istniejące regulacje prawne są na tyle niejasne, że w praktyce ich zastosowanie może narazić UE na ich zaskarżenie na forum WTO. Wytyczne te ostatecznie zostały przyjęte i opublikowane przez Komisję Europejską.

Dane gromadzone na podstawie wdrożonych instrumentów nadzoru importu wskazują, iż w pierwszym kwartale 2005 r. obserwowany jest w niektórych kategoriach towarowych gwałtowny wzrost importu z Chin. Dostępne dane importowe wskazują, że w przypadku niektórych kategorii towarowych kryteria zastosowania specjalnej klauzuli ochronnej wobec Chin są już spełnione.

Pilne zastosowanie przez KE środków ochronnych na import wyrobów tekstylnych i odzieżowych jest oczekiwane przez partnerów społecznych reprezentujących krajowy przemysł lekki, co znalazło swój wyraz w ustaleniach z posiedzenia Zespołu Trójstronnego ds. Przemysłu Lekkiego z dnia 13 kwietnia 2005 r.

Polski przemysł popiera proponowany przez Euratex zakres towarowy postępowania ochronnego.

Wniosek Euratexu dotyczy wszczęcia postępowania ochronnego w stosunku do importu wyrobów tekstylnych i odzieżowych z Chin obejmujące dwanaście kategorii tekstylnych i odzieżowych (5, 6, 7, 12, 15, 16, 17, 26, 31, 78, 83, 117), dla których Euratex, bazując na chińskich danych eksportowych, wykazuje zaistnienie przesłanek do wszczęcia postępowania przeciwko Chinom.

W dniu 25 kwietnia 2005 r. KE, opierając się na analizie danych importowych, poinformowała o wszczęciu postępowania wobec 7 z 12 kategorii wnioskowanych przez Euratex (5, 6, 7, 12, 15, 31, 117) oraz wobec 2 kategorii nieobjętych tym wnioskiem (4 i 115).

W dniu 29 kwietnia 2005 r. wszczęto postępowanie sprawdzające zaistnienie przesłanek zastosowania specjalnej klauzuli ochronnej wobec importu wyrobów tekstylnych i odzieżowych pochodzących z Chin (doprecyzowanie kryteriów i procedury zastosowania tej klauzuli KE określiła w tzw. Wytycznych opublikowanych w Dz. U. UE nr 101 seria C z dnia 27 kwietnia 2005 r.). Postępowanie to, oficjalnie ogłoszone w Dz. U. UE nr 104 seria C, dotyczy dziewięciu kategorii towarowych: 4 (T-shirty), 5 (pulowery), 6 (spodnie męskie), 7 (bluzki), 12 (skarpety i rajstopy), 15 (płaszczki damskie), 31 (biustonosze), 115 (przędza lniana i z ramii), 117 (tkaniny lniane i z ramii). KE, opierając się na analizie danych importowych, wszczęła postępowania wobec 7 z 12 kategorii wnioskowanych przez Euratex (5, 6, 7, 12, 15, 31, 117) oraz wobec 2 kategorii nieobjętych tym wnioskiem (4 i 115). Na nieformalnym posiedzeniu Komitetu 133 Tekstylny w dniu 3 maja 2005 r. KE podała przyczyny, dla których na obecnym etapie nie uwzględniła wniosku Euratexu wobec pięciu pozostałych kategorii towarowych (z wniosku Euratexu) oraz wobec pozostałych kategorii towarowych, dla których zostały już przekroczone progi alarmowe. W przypadku trzech kategorii towarowych z wniosku Euratexu nie zostały jeszcze przekroczone progi alarmowe

(16, 17, 83). W stosunku do pozostałych dwóch kategorii z wniosku Euratexu (26 i 78) oraz dodatkowo dla kategorii (2, 8, 13 i 20) poziomy alarmowe co prawda zostały przekroczone, ale obserwowany jest ogólny spadek importu do UE (erga omnes) – w niektórych kategoriach spadek rzędu 15% czy 24%. W przypadku spadku ogółu importu w danej kategorii trudno jest udowodnić zaistnienie przesłanki dezorganizacji rynku i szkody po stronie przemysłu wspólnotowego. Wszystkie dodatkowe kategorie tekstylne zgłaszane przez Polskę (dodatkowe w stosunku do 9 kategorii wobec których już toczy się postępowanie) zostały objęte szczególnym nadzorem KE.

Dotychczas poparcie dla środków ochronnych deklarują: Francja, Włochy, Hiszpania, Grecja, Belgia, Litwa, Portugalia, Słowenia, Czechy, Słowacja, Cypr i Polska.

Przy tej okazji pragnę poinformować, iż informację Pana Posła dotyczące Niemiec są błędne. Kraj ten nie tylko nie popiera zastosowania środków ochronnych, ale zdecydowanie sprzeciwia się ich ustanowieniu. Ogólnie rzecz biorąc, kraje członkowskie UE są w tej sprawie bardzo podzielone, dlatego też działania Komisji Europejskiej mogą być uznane za ostrożne. Komisja Europejska bowiem jest zmuszona do uwzględniania w swoich działaniach opinii wszystkich państw członkowskich UE.

Jednocześnie, wbrew opiniom Pana Posła nie określiłbym stanowiska Polski jako umiarkowanie skłaniającego się do poparcia wprowadzenia środków ochronnych na import tekstyliów i odzieży z Chin.

Minister Gospodarki i Pracy wystosował dwa listy do Komisarza ds. Handlu P. Mandelzona z prośbą o pilną, formalną publikację Wytycznych oraz z prośbą o wszczęcie postępowania ochronnego w trybie natychmiastowym w odniesieniu do 9 kategorii tekstylnych zidentyfikowanych jako najbardziej zagrożone gwałtownym importem z Chin. Obydwa listy zostały przekazane do wiadomości przedstawicielom społecznym. Kopie tych listów w załączeniu.

Niezależnie od powyższych 9 kategorii zwrócono się także na piśmie do Komisji z prośbą o monitorowanie sytuacji w 4 kategoriach, które są szczególnie ważne dla polskiego przemysłu. Komisja zadeklarowała szczególny nadzór w odniesieniu do szeregu kategorii tekstylnych, wśród których są wszystkie zgłoszone przez Polskę.

Polska prezentuje spójne stanowisko na wszystkich forach UE, gdziekolwiek kwestie tekstyliów są podnoszone. (Komitet 133 Tekstylii – Full Members i Deputies; Rada UE ds. Konkurencyjności).

Przedstawiciele strony społecznej, biorącej udział w Zespole Trójstronnym ds. Przemysłu Lekkiego, jak również inni przedstawiciele przemysłu tekstylny-odzieżowego, są na bieżąco konsultowani i informowani o działaniach strony rządowej, ostatnio o wszczęciu postępowania ochronnego przeciwko importowi z Chin oraz są na bieżąco powiadamiani o kolejnych jego etapach. Stosowne informacje wraz z kwestionariuszami (do wypełnienia przez przedsiębiorców zainteresowanych udziałem w toczącym się postępo-

waniu) zostały także umieszczone na stronie internetowej MGIP w dziale „handel zagraniczny”.

W wyniku prowadzonego obecnie postępowania ochronnego istnieje możliwość ustanowienia kontyngentów ograniczających import tekstyliów i odzieży do UE. Komisja Europejska wystąpiła już do władz Chin o przeprowadzenie pilnych konsultacji w tej sprawie. Chiny, gdyby zdecydowały się na samoograniczenie własnego eksportu do UE, mogą uniknąć nałożenia restrykcji ze strony UE.

O tym, że stanowisko Rządu RP jest w tej materii jasne oraz zgodne z oczekiwaniami przemysłu lekkiego niech świadczy chociażby poniższy cytat ze strony internetowej Polskiej Izby Odzieżowo- Tekstylnej (PIOT):

„(...) działania PIOT w organizacji europejskiej Euratex nie mogłyby być tak skuteczne bez wsparcia ze strony przedstawicieli polskiego rządu w komisjach unijnych. Dzięki ścisłej współpracy PIOT z MGIP a w szczególności z departamentami polityki handlowej i polityki przemysłowej, takie same stanowiska prezentowane są zarówno przez PIOT i organizację Euratex, jak i przez przedstawicieli rządu na spotkaniach Komisji Europejskiej.”

Skuteczne zastosowanie przez Unię Europejską środków ochronnych jest jednak uzależnione od aktywnego działania przedstawicieli przemysłu Unii Europejskiej w każdym państwie członkowskim. Zgodnie z obowiązującą procedurą udział ten realizuje się przez wypełnianie specjalnych kwestionariuszy przygotowanych przez Komisję Europejską dla producentów, importerów i stowarzyszeń. Pomimo przeprowadzenia szerokiej akcji informacyjnej przez MGIP, a także izby przemysłowe, z którymi MGIP ściśle współpracuje, wstępne informacje mogą świadczyć o znikomym odzewie ze strony polskich producentów, którzy tak intensywnie domagają się wdrożenia środków naprawczych po stronie UE. Komisja Europejska, dysponując wyłącznie niezbędnymi danymi importowymi, nie jest w stanie nałożyć środków ochronnych. Niezbędne jest bowiem wykazanie zaistnienia szkody dla przemysłu wspólnotowego, spadku produkcji lub sprzedaży w poszczególnych zakładach produkcyjnych. Bez czynnego udziału przedstawicieli przemysłu polskiego w tych konsultacjach prowadzonych przez Komisję Europejską, działania polskiej administracji na forum UE mogą okazać się nieskuteczne.

Na dzień dzisiejszy Komisja zdecydowała się rozpocząć formalne konsultacje na forum WTO, co jest jednoznaczne ze wszczęciem procedury ochronnej na dwie kategorie wyrobów tekstylnych, tj. kategorię 4 (podkoszulki) i 115 (przędza lniana i z ramii). Dalsze kroki naprawcze po stronie Unii są uzależnione od ścisłej współpracy przemysłu wspólnotowego, w tym przemysłu polskiego.

Równocześnie informuję, że w kwietniu br. Tunezja złożyła wniosek o przyznanie odstępstwa od reguł pochodzenia dla tekstyliów, określonych w Euro-Śródziemnomorskiej Umowie ustanawiającej stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich Państwami Członkowskimi i Republiką Tunezji. Kraj ten stara

się o wcześniejsze stosowanie ułatwień w określaniu pochodzenia towarów dla swojego przemysłu tekstylnego, a tym samym korzystania już z całkowitej preferencji celnej przy eksporcie na rynek UE. Tunezja jest bowiem zainteresowana zwiększeniem eksportu do Wspólnoty lub co najmniej utrzymaniem poziomu eksportu do UE sprzed 2005 r.

Nowe możliwości w tym zakresie miały się pojawić wraz z wejściem w życie protokołu do ww. umowy dot. m.in Pan-Euro-Med-Kumulacji pochodzenia towarów, ale procedura jego zatwierdzenia przedłuża się. Dodatkowo pełne korzystanie z jego postanowień wymaga od Tunezji zawarcia i wprowadzenia w życie umów o wolnym handlu ze wszystkimi krajami strefy Pan-Euro-Med oraz zawarcia i wprowadzenia w życie takich umów między wszystkimi państwami tej strefy.

Rząd Polski, biorąc pod uwagę warunki importu tekstyliów i odzieży z krajów trzecich, a także kierując się interesem branży tekstylna-odzieżowej w Polsce, opowiedział się przeciwko proponowanej derogacji wobec Tunezji. Ww. derogacja w zakresie tekstylnym stwarzałaby dogodne warunki wzrostu produkcji tekstylnej w Tunezji, jak i pośrednio w Turcji, której tkaniny Tunezja mogłaby bez straty preferencji celnych wykorzystywać do produkcji odzieży eksportowanej na rynek wspólnotowy. W konsekwencji mogłoby to przyczynić się do nasilenia taniego importu z tych kierunków na rynek unijny, co w konsekwencji ograniczałoby możliwości sprzedaży towarów tekstylnych wyprodukowanych w Polsce. Wobec powyższego nieuzasadnione byłoby umożliwienie dodatkowego strumienia taniego importu z Tunezji i pośrednio z Turcji na rynek unijny.

Ponadto Polska bierze udział w Dialogu EURO-MED, w którym uczestniczą państwa UE, państwa kandydujące do UE a także państwa regionu morza Śródziemnego. Głównym celem działania powołanego przez Komisję Europejską Dialogu jest zidentyfikowanie oraz opracowanie wspólnych strategii i planów, które zmierzać będą do zacieśnienia współpracy przedsiębiorców UE oraz państw regionu EURO-MED w ramach sektora tekstylna-odzieżowego. Skutkiem ma być zwiększenie konkurencyjności sektora tekstylna-odzieżowego regionu śródziemnomorskiego w stosunku do dynamicznie rozwijającej się produkcji tych towarów w regionach azjatyckich, jak również stworzenia relatywnej równowagi dla azjatyckiego ośrodka produkcji tekstylna-odzieżowej.

Aktywny udział Polski w ramach Dialogu powinien służyć przede wszystkim monitorowaniu rozwoju sytuacji w tym regionie. Ponadto, Dialog stwarza możliwość dla polskich przedsiębiorców nawiązania współpracy z przemysłem regionu śródziemnomorskiego, co może stworzyć istotną przeciwwagę dla rozwoju tego sektora w regionie azjatyckim.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Krystyna Gurbiel

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Gospodarki i Pracy
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wiktora Osika**

**w sprawie spadku produkcji obuwia w Polsce
(9961)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do interpelacji poselskiej Pana Posła Wiktora Osika w sprawie spadku produkcji obuwia w Polsce, przekazanej przy piśmie z dnia 9 maja 2005 r., sygn. SPS-0202-9961/05, uprzejmie informuję co następuje.

Przez 4 lata, tj. od stycznia 1999 r. do lutego 2003 r., polski przemysł obuwniczy miał zapewnioną ochronę w postaci opłaty celnej dodatkowej na obuwie importowane z Chin. Zakres wprowadzonej w Polsce ochrony rynku wewnętrznego był znacznie szerszy niż stosowny równolegle przez UE zakres ochrony rynku unijnego. Polski środek ochronny zatrzymał w znacznym stopniu nadmierny import do Polski taniego obuwia z Chin, bowiem import chińskiego obuwia spadł z 18,1 mln par w 1999 r. do 1,9 mln par w 2001 r. Wzrósł wprawdzie w tym okresie import obuwia z Wietnamu i Tajwanu, lecz import ogółem obuwia ze wszystkich kierunków do Polski zmniejszył się. W lutym 2003 r. ze względu na wymogi proceduralne wynikające z obowiązującej wówczas ustawy z dnia 11 kwietnia 2001 r. o ochronie przed nadmiernym przywozem towarów na polski obszar celny (Dz. U. Nr 43, poz. 477 z późn. zm.) uchylona została decyzja o przedłużeniu działania środka ochronnego na kolejny okres.

Z chwilą akcesji naszego kraju do UE, od 1 maja 2004 r. Polska została objęta unijnym systemem importowym, w tym również reżimem regulacyjnym w zakresie importu obuwia z krajów trzecich. W przypadku importu obuwia na rynek unijny oznaczało to stosowanie kontyngentu limitującego import z Chin oraz nadzoru importu z Wietnamu opartego na systemie podwójnej kontroli. Obie ww. regulacje wygasły jednak z końcem 2004 r.

Polska w porozumieniu z niektórymi państwami członkowskimi UE forsowała w tej sytuacji ustanowienie nadzoru importu obuwia oraz nakłaniała KE do sprzyjania postępowaniu antydumpingowemu (nałożenie ceł antydumpingowych), o ile wnioski przemysłu unijnego w tym zakresie zostanie złożony.

W styczniu 2005 r. na szczeblu UE udało się wypracować kompromis związany z ustanowieniem nadzoru importu obuwia do UE. Nadzór ten wprowadzono z dniem 1 lutego 2005 r. Opiera się on na:

- a) uprzednim nadzorze licencyjnym (a priori) w odniesieniu do Chin (single-checking),
- b) statystycznym nadzorze granicznym (a posteriori) na zasadzie erga omnes, umożliwiającym agregowanie danych importowych dotyczących wielkości importu i cen importowych,

c) możliwości weryfikacji po upływie 6 miesięcy skuteczności funkcjonowania statystycznego nadzoru granicznego (a posteriori), o którym mowa w pkt b – jeżeli będzie działał w sposób satysfakcjonujący, może nastąpić uchylene uprzedniego nadzoru licencyjnego (a priori), o którym mowa w pkt a (pozostanie jedynie nadzór statystyczny na granicy).

Szeroka akcja lobbująca wśród państw członkowskich UE przeprowadzona przez Polskę we współpracy z Włochami, Portugalią i Hiszpanią spowodowała ustanowienie nadzoru importu obuwia 2005 r., mimo na początku dużego sceptycyzmu po stronie części państw UE.

MGiP konsultuje również potrzeby polskiego przemysłu obuwniczego z przedstawicielami tego przemysłu co do zakresu towarowego ew. postępowań ochronnych (antydumpingowych). Polska we współpracy z Włochami, Portugalią i Hiszpanią prowadzi na bieżąco konsultacje z KE w tych sprawach. Wymagane wnioski o wszczęcie postępowań antydumpingowych są już dalece zaawansowane. Wnioski te, zgodnie z obowiązującą procedurą, będą składane przez przemysł wspólnotowy. KE zadeklarowała poparcie dla ew. postępowania ochronnego w tym zakresie.

Bardzo istotne jest jednak, by do czasu formalnego wszczęcia tych postępowań przez Komisję Europejską informacje o tych postępowaniach nie były upubliczniane.

Aktualna sytuacja, jak również problemy występujące w poszczególnych sektorach i branżach przemysłu lekkiego, do którego należy przemysł skórzany, są na bieżąco monitorowane przez rząd oraz w miarę możliwości rozwiązywane w oparciu o konsultacje z aktywnym udziałem pracodawców, związków zawodowych, jak też izb gospodarczych w ramach Zespołu Trójstronnego ds. Przemysłu Lekkiego.

Przedsiębiorcy przemysłu skórzanego mają także możliwość korzystania z imprez promocyjnych i wystawienniczych, jak również z misji gospodarczych, które ułatwiają zdobywanie nowych rynków. Zestaw pomocnych informacji w tym zakresie jest dostępny na stronach internetowych www.eksporter.gov.pl.

Drugą formę wsparcia stanowią programy pomocowe, o których informacja jest dostępna na stronach internetowych Ministerstwa Gospodarki i Pracy oraz Polskiej Agencji Rozwoju Przedsiębiorczości.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Krystyna Gurbiel

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Bogdana Zdrojewskiego**

**w sprawie administracyjnego ujednoczenia
zarządzania jednostkami w powiecie górowskim
na Dolnym Śląsku (9963)**

W związku z interpelacją poselską złożoną przez Pana Bogdana Zdrojewskiego, która przekazana została przy piśmie z dnia 9 maja 2005 r. znak: SPS-0202-9963/05 i dotyczyła administracyjnego ujednoczenia zarządzania jednostkami w powiecie górowskim na Dolnym Śląsku, uprzejmie informuję, co następuje:

Podnoszony przez starostę powiatu górowskiego problem dostosowania zasięgu terytorialnego działania energetycznych spółek dystrybucyjnych do wprowadzonego z dniem 1 stycznia 1999 r. podziału administracyjnego kraju jest znany Ministerstwu Skarbu Państwa. Wystąpienia starosty górowskiego, Pana Sławomira Ruteckiego, w sprawie odłączenia powiatu górowskiego od obszaru działania Energetyki Poznańskiej S.A. (obecnie ENEA S.A.) i dołączenia go do spółki dystrybucyjnej świadczącej usługi energetyczne dla województwa dolnośląskiego, kierowane były do Ministerstwa w 2002 r. oraz w roku bieżącym. Należy zauważyć, że interwencje starosty górowskiego wpływają w okresach poprzedzających poddanie powyższej spółki ważnym procesom, a mianowicie: od 2 stycznia 2003 r. miało miejsce połączenie pięciu spółek dystrybucyjnych poprzez przejęcie przez Energetykę Poznańską S.A. czterech spółek z obszaru północno-zachodniej Polski, a obecnie przygotowywana jest prywatyzacja spółki ENEA S.A. w drodze emisji publicznej, która planowana jest jeszcze w bieżącym roku.

W tej sytuacji można domniemywać, że przyczynę interwencji stanowią zarówno okoliczności wymienione w piśmie starosty górowskiego z dnia 25 lutego 2005 r., skierowanym do Pana Marszałka, jak również obawy, że wprowadzenie wnioskowanych zmian w przyszłości będzie jeszcze bardziej utrudnione.

Tymczasem zasadniczy problem związany z realizacją oczekiwanej przez wnioskodawcę zmiany spółki dystrybucyjnej, zasilającej w energię elektryczną powiat górowski, stanowi brak możliwości przeniesienia własności urządzeń elektroenergetycznych (linie energetyczne, stacje transformatorowe), usytuowanych na terenie tego powiatu, ze spółki ENEA S.A. z siedzibą w Poznaniu do spółki EnergiaPro Koncern Energetyczny S.A. z siedzibą we Wrocławiu.

Pomimo że jedynym akcjonariuszem obydwu spółek jest Skarb Państwa, Minister Skarbu Państwa nie może pozbawić jednej z tych spółek majątku, w celu przeniesienia go do drugiej spółki. Majątek ten został wniesiony przez Skarb Państwa jako aport na pokrycie kapitału zakładowego spółki Energetyka Poznańska S.A. (obecnie ENEA S.A.). Z art. 344 § 1 Kodeksu

spółek handlowych wynika zakaz zwracania akcjonariuszom dokonanych wpłat na akcje, obejmujący również wpłaty w postaci świadczeń niepieniężnych (aporty).

Minister Skarbu Państwa nie może więc, jak oczekuje tego starosta górowski, poprzez działania administracyjne pozbawić spółkę ENEA S.A. majątku w celu przeniesienia go do innej spółki. Dobrowolne przekazanie tego majątku przez ENEA S.A. na rzecz spółki EnergiaPro Koncern Energetyczny S.A. pozostaje w gestii tych spółek. Z posiadanych przez Ministerstwo Skarbu Państwa informacji wynika jednak, że ENEA S.A. nie jest zainteresowana przekazaniem tego majątku, co jest w szczególności uzasadnione prowadzonym procesem prywatyzacji.

O przyczynach, uniemożliwiających załatwienie wniosku, starosta górowski był kilkakrotnie informowany.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie ich do akceptującej wiadomości.

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła
Włodzimierza Czechowskiego**

**w sprawie braku określenia w drodze ustawowej
formy i procedury wypłat świadczeń
z otwartych funduszy emerytalnych (9968)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na wystąpienie Pana Marszałka, z dnia 9 maja br., znak SPS-0202-9968/05, w sprawie interpelacji Pana Posła Włodzimierza Czechowskiego dotyczącej braku określenia w drodze ustawowej formy i procedur wypłat świadczeń z otwartych funduszy emerytalnych uprzejmie informuję.

Prace Ministerstwa Polityki Społecznej nad przygotowaniem modelu wypłat emerytur ze środków gromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych trwają z różną intensywnością od roku 1997. Owocem tych prac był między innymi omówiony niezmiernie szczegółowo przez Pana Posła Czechowskiego projekt ustawy o zakładach emerytalnych, przekazany przez ówczesny rząd Sejmowi III kadencji.

Niestety z powodu utrzymania w polskim systemie emerytalnym zróżnicowanego wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn powszechnej krytyki kosztów wypłaty świadczeń ponoszonych przez potencjalnych klientów wykupujących rentę w zakładzie emerytalnym, a także rosnącego zadłużenia Państwa Polskiego ograniczają-

cego możliwość jakichkolwiek manewrów środkami budżetowymi (czyli de facto pieniędzmi podatników) do współfinansowania wypłaty świadczeń, koncepcja ta wydaje się w chwili obecnej niemożliwa do zrealizowania.

W chwili obecnej ustawowy wiek emerytalny wynosi 60 lat dla kobiet i 65 lat dla mężczyzn. Ministerstwo Polityki Społecznej podejmowało kilkakrotnie inicjatywy mające na celu zmianę tego stanu rzeczy. Niezależnie od przyszłych regulacji dotyczących wieku, w którym mężczyźni i kobiety będą mogli w Polsce przechodzić na emeryturę, zasady ich wypłacania muszą uwzględniać różny wiek emerytalny. Sposób organizacji wypłaty emerytur musi zatem przewidywać taki sposób wyliczania wysokości świadczeń, który pozwala na zróżnicowanie kwoty wypłat jedynie w zależności od wieku, w którym ubezpieczony decyduje się przejść na emeryturę i kwoty, jaką zgromadzą w otwartych funduszach emerytalnych.

Pierwotna koncepcja reformy systemu emerytalnego zakładała utworzenie wyspecjalizowanych, prywatnych zakładów ubezpieczeń na życie zajmujących się wyłącznie sprzedażą różnego rodzaju rent dożywotnich dla członków otwartych funduszy emerytalnych. Rozwiązanie to zakładało silną konkurencję o klienta pomiędzy zakładami emerytalnymi. Rozwiązanie takie ma liczne mankamenty.

Koszty związane z założeniem i obsługą całkowicie nowego biznesowego przedsięwzięcia, jakim byłyby zakłady emerytalne, ponieśliby ubezpieczeni. W myśl bowiem zasady samofinansowania się systemu ubezpieczeń społecznych zostałyby one przerzucone na barki pierwszych roczników uczestników nowego systemu emerytalnego. Z dużym prawdopodobieństwem należałoby oczekiwać wysokiego poziomu administracyjnych i kosztów akwizycji. Wysokie koszty administracyjne, zwłaszcza w pierwszych latach funkcjonowania systemu, byłyby spowodowane małą liczbą klientów zakładu ubezpieczeń i koniecznością stworzenia całej infrastruktury nowej firmy. Sprzedaż pociągałaby za sobą dodatkowe koszty, które musiałyby zostać sfinansowane kosztem niższych emerytur wypłacanych przez zakłady emerytalne.

Należy dodać, że taki wąsko wyspecjalizowany zakład ubezpieczeń byłby wystawiony na ryzyko nadmiernego sfeminizowania portfela klientów. W systemie emerytalnym, w którym wiek emerytalny kobiet i mężczyzn jest różny, a jednocześnie dostawca usługi musi stosować faktycznie uśrednione dla obu płci parametry śmiertelności, działanie sił rynkowych mogłoby spowodować w tej sytuacji bankructwa zakładów.

Samo znalezienie chętnych ubezpieczycieli, którzy wobec różnego wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn byłiby chętni do sprzedaży renty dożywotniej o faktycznie uśrednionych parametrach aktuarialnych, jest wątpliwe. Należy zwrócić uwagę na fakt, że w pierwszych latach działania systemu na emeryturę na nowych zasadach przechodziłyby wyłącznie mało liczne grupy kobiet (z rocznika 1949 i następnych). W rezultacie koncepcja zakładów emerytalnych w sytuacji za-

chowania różnego wieku emerytalnego kobiet i mężczyzn jest trudna do zrealizowania w praktyce.

Gdyby jednak zakłady emerytalne powstały, można by oczekiwać szeregu negatywnych zjawisk obserwowanych na rynku funduszy emerytalnych (konkurencja raczej siecią sprzedaży niż oferowanym produktem, brak dowodów, że wyższa cena usługi oznacza lepszy produkt). O ile jednak w przypadku rynku funduszy emerytalnych, czyli dostawców usług polegających na inwestowaniu środków na przyszłą emeryturę, istnieje możliwość zmiany usługodawcy (zmiany funduszu), to istnienie takiej instytucji nie powinno mieć miejsca w przypadku instytucji dokonującej wypłaty emerytury z obowiązkowego systemu ubezpieczeń społecznych.

Wobec bieżącej i dającej się przewidzieć w przyszłości kondycji budżetu państwa szczególną uwagę należy zwrócić na poziom ryzyka wystąpienia finansowanych przez podatników dopłat do minimalnej emerytury, a także uniknięcia występowania w systemie ubezpieczeń patologicznych zjawisk uchylania się od opłacania składek lub zaniżania ich wysokości.

Ponieważ emerytura jest świadczeniem dożywotnim, nie wyobrażam sobie, aby zaproponowany system mógł mieć jakiegokolwiek problemy z wypłacalnością świadczeń. Bezpieczeństwo jest jednym z podstawowych kryteriów uwzględnianych przy ocenie dostępnych alternatyw.

Chciałabym również zwrócić uwagę, na konieczność zapewnienia harmonizacji działania powszechnego systemu emerytalnego z systemem tak zwanych emerytur pomostowych i systemu ubezpieczeń od niezdolności do pracy. W związku z powyższym uważam, że prace nad zasadami wypłaty świadczeń z II filaru powinny być prowadzone po przyjęciu rozwiązań dotyczących wcześniejszych emerytur i modelowych założeń dotyczących kształtu nowych ubezpieczeń rentowych.

Wokół zasad wypłat świadczeń ze środków gromadzonych w otwartych funduszach emerytalnych od roku 1997 toczy się dyskusja. Udział w niej biorą zarówno krajowi, jak i zagraniczni eksperci. Różnego rodzaju sympozja i konferencje (w tym również ta, o której mowa w Pana wystąpieniu) są naturalnym forum, na którym publicznie wymienia się myśli i poglądy, co w mojej ocenie może mieć tylko korzystny wpływ na jakość proponowanych rozwiązań. Spotkania z ekspertami to jeden z licznych mechanizmów, które zabezpieczają nas przed decyzjami podejmowanymi na podstawie błędnych przesłanek. Sporządzane przez niezależne instytuty badawcze i katedry uczelni wyższych analizy i ekspertyzy, przygotowywane przez rozmaite agendy rządowe raporty i opracowania, z całą różnorodnością wyrażanych w nich poglądów, poprzez ograniczenie niepewności zwiększają bezpieczeństwo i pozwalają pod różnym kątem spojrzeć na omawiane problemy. Podobną rolę spełniają również analizy przygotowywane przez organizacje międzynarodowe.

Jednocześnie pragnę zwrócić uwagę, że Międzynarodowy Fundusz Walutowy został utworzony w roku 1945 w celu zapobieżenia ekonomicznym przyczynom

wojen. Kiedy w 1944 r. zastanawiano się, w jaki sposób zorganizować nowy, powojenny ład ekonomiczny tak, aby uniknąć w przyszłości wojny, przyjęto pogląd, że jedną z przyczyn tak tragicznej w skutkach dobiegającej właśnie do końca II Wojny Światowej był Wielki Kryzys lat 30. Uznano, że centralna instytucja międzynarodowego systemu monetarnego, obsługująca system płatności międzynarodowych i stabilizująca kursy walutowe, jaką jest MFW, umożliwi wzrost wymiany międzynarodowej i przyczyni się do rozwoju świata. Celami działania funduszu są między innymi: przeciwdziałanie kryzysom poprzez promowanie sprawdzonych wzorów polityki ekonomicznej (unikanie pogłębiających depresję polityk, jakie niektóre państwa z fatalnym skutkiem zastosowały w latach 30-tych ubiegłego stulecia), zbilansowany rozwój handlu międzynarodowego czy stabilizacja kursów wymiany walut. Fundusz może również udzielać pomocy finansowej swoim krajom – członkom funduszu – celem rozwiązania problemów z płatnościami wynikającymi z wymiany międzynarodowej. Beneficjentem pomocy funduszu była również Polska (nb. członek tej organizacji).

Przedstawiciele polskiej administracji przy różnych okazjach kontaktują się z przedstawicielami wymienionych organizacji międzynarodowych. Dla przykładu w dniach 14–28 kwietnia 2005r. przebywała w Polsce Misja Międzynarodowego Funduszu Walutowego przeprowadzająca doroczne konsultacje, do których Polska jest zobowiązana jako członek MFW. Misją, której przewodniczy Pani Susan Schadler, Zastępca Dyrektora Departamentu Europejskiego MFW, odbyła szereg spotkań z kierownictwami resortów, Narodowym Bankiem Polskim, czołowymi ekonomistami oraz instytucjami. Celem pobytu Misji MFW było zapoznanie się z aktualną sytuacją gospodarczą Polski, z planami w zakresie polityki gospodarczej, budżetowej i monetarnej oraz zebranie odpowiednich danych statystycznych do corocznego raportu Funduszu o Polsce. Raport ten zawiera opis sytuacji makroekonomicznej w kraju oraz prognozy ekspertów MFW dotyczące rozwoju gospodarki, a po omówieniu przez Zarząd MFW i opublikowaniu z racji na rangę instytucji, jaką jest Międzynarodowy Fundusz Walutowy, będzie miał (tak jak i poprzednie) szeroki wydźwięk w na arenie międzynarodowej i stanie się podstawą do oceny wiarygodności oraz sytuacji gospodarczej krajów przez wiele instytucji finansowych (również wierzycieli naszego kraju). Z uwagi na fakt, że finansowanie systemu ubezpieczeń emerytalnych stanowi jedno z największych wyzwań dla budżetu państwa polskiego, naturalnym było wyrażone przez misję MFW zainteresowanie zabezpieczeniem społecznym.

Podobnie Bank Światowy nie jest bankiem w powszechnym tego słowa rozumieniu. Jest to jedna z organizacji wyspecjalizowanych Organizacji Narodów Zjednoczonych. W chwili obecnej, 184 państwa członkowskie wspólnie odpowiadają za finansowanie działań banku i organizację jego pracy. Nazwa Bank Światowy zastępuje w potocznym obiegu Międzynarodowy Bank Rekonstrukcji i Rozwoju, który pierwotnie miał finansować i pomagać w odbudowie wyniszczono-

nych wojną gospodarek. W chwili obecnej deklarowanym głównym jego celem jest wspieranie krajów rozwijających się i przeciwdziałanie biedzie w skali globalnej.

Bank Światowy prowadził prace nad raportem dotyczącym sposobu wypłaty świadczeń, o którym mówił Pan Ryszard Petru w swoim wystąpieniu na konferencji „Reforma systemu emerytalnego – ucieczka do przodu” 18 stycznia 2005 r. Pan R. Petru, jako ówczesny pracownik polskiej placówki Banku Światowego, aktywnie uczestniczył w pracach nad tym raportem. Ich elementem były między innymi liczne spotkania z pracownikami ówczesnego resortu gospodarki, pracy i polityki społecznej. Jak powszechnie wiadomo praca konsultanta polega przede wszystkim na zebraniu i poukładaniu wielu informacji w całość.

Elektroniczna wersja raportu, w której posiadaniu jest resort polityki społecznej, nosi tytuł „Poland. Multi-Pillar Pension System: Second Pillar Payouts” i ze względu na wstępny charakter jest opatrzona klauzulą „Confidential Draft”. Prezentuje on reformę emerytalną, zawiera omówienie polskiego sektora finansowego, analizę najważniejszych czynników wpływających na zasady wypłaty świadczeń emerytalnych (wiek emerytalny, kwestia płci klientów, waluta, w której byłoby wypłacane świadczenie, kwestie waloryzacji świadczeń kapitałowych). W kolejnej części autorzy swoją uwagę poświęcają alternatywnym produktom, które mogłyby spełniać rolę drugofilarowej emerytury. Opisują więc rentę dożywotnią, istniejącą w Chile jako opcja programowane wycofanie i różnego rodzaju połączenia tych produktów (na ogół pozwalające ubezpieczonemu odroczyć w czasie termin wykupu renty dożywotniej po przejściu na emeryturę, ale nie tylko). Osobny rozdział poświęcono parametrom aktuarialnym, które trzeba uwzględnić przy konstrukcji świadczenia.

Sekcje raportu poświęcone osiągalnym alternatywom podmiotów, które mogą wypłacać świadczenie i modelowym strukturalnym rynkowym, są zapewne najważniejszymi częściami raportu. Ich opisu, a także innych konkluzji z raportu, można było wysłuchać w czasie wystąpienia Pana Petru, znajdują się one również w materiałach konferencyjnych, a pełne teksty wypowiedzi – również w wysłanych uczestnikom przez jednego z organizatorów Izbę Gospodarczą Towarzystw Emerytalnych materiałach pokonferencyjnych (są one również dostępne na stronach internetowych Izby pod adresem <http://www.igte.com.pl>).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Agnieszka Chłoń-Domińczak

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Tomasza Szczypińskiego**

**w sprawie uzyskiwania licencji państwowych
w zakresie rzeczoznawstwa majątkowego,
pośrednictwa w obrocie nieruchomościami
oraz zarządzania nieruchomościami (9971)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Tomasza Szczypińskiego (Nr SPS-0202-9971/05), dotyczącą uzyskiwania uprawnień zawodowych w zakresie szacowania nieruchomości oraz licencji zawodowych w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami i zarządzania nieruchomościami, uprzejmie udzielam wyjaśnień w tej sprawie.

Na opóźnienie w wydaniu rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie nadawania uprawnień i licencji zawodowych w dziedzinie gospodarowania nieruchomościami oraz doskonalenia kwalifikacji zawodowych przez rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami i zarządców nieruchomości (Dz. U. Nr 35, poz. 314) miały wpływ przede wszystkim następujące okoliczności. Proces legislacyjny ww. rozporządzenia nie mógł być prowadzony w okresie od dnia 22 września do dnia 8 listopada 2004 r. ze względu na wejście w życie niektórych przepisów ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 141, poz. 1492, z późn. zm.), m.in. uchylających art. 2 ust. 1 i art. 63 pkt 3 ustawy z dnia 1 marca 2002 r. o zmianach w organizacji i funkcjonowaniu centralnych organów administracji rządowej i jednostek im podporządkowanych oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz. U. Nr 25, poz. 253, z późn. zm.), zgodnie z którymi do zakresu działania ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej przechodziły zadania i kompetencje Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast oraz że ilekroć w innych przepisach jest mowa o Prezesie Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast, należy przez to rozumieć ministra właściwego do spraw budownictwa, gospodarki przestrzennej i mieszkaniowej.

Uchylenie tych przepisów miało istotne znaczenie dla sprawnego realizacji postanowień przepisów ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami, która w swej treści nadal rezerwowała wiele zadań i kompetencji dla Prezesa Urzędu Mieszkalnictwa i Rozwoju Miast, chociaż organ ten już nie istniał. W tej sytuacji regulacje dotyczące postępowania kwalifikacyjnego w sprawie nadawania uprawnień i licencji zawodowych zamieszczonych w projekcie rozporządzenia w sprawie nadawania uprawnień i licencji zawodowych w dziedzinie gospodarowania nieruchomościami..., wskazujące Ministra Infrastruktury jako organ właściwy, któremu należy np. przysyłać proto-

koły z postępowań kwalifikacyjnych stanowiących podstawę do nadania uprawnień lub licencji zawodowych albo do wydania decyzji odmawiającej nadania tych uprawnień lub licencji, były sprzeczne z ustawą o gospodarce nieruchomościami.

W zaistniałej sytuacji konieczna stała się nowelizacja ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw. Stosownej zmiany dokonano ustawą z dnia 8 października 2004 r. zmieniającą ustawę o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 240, poz. 2408). Nowela z dnia 8 października 2004 r. przywróciła wcześniejsze – sprzed 22 września 2004 r. – brzmienie przepisów ustawy z dnia 1 marca 2002 r. o zmianach w organizacji i funkcjonowaniu centralnych organów administracji rządowej i jednostek im podporządkowanych oraz o zmianie niektórych ustaw, m.in. art. 1 ust. 1 pkt 4, art. 2 ust. 1, art. 63 pkt 3. Należy podkreślić, że powyższa nowela została ogłoszona w Dzienniku Ustaw Nr 240 z dnia 8 listopada 2004 r.

Z dniem ogłoszenia ww. noweli został podjęty przerwany proces legislacyjny omawianego projektu rozporządzenia Ministra Infrastruktury w sprawie nadawania uprawnień i licencji zawodowych w dziedzinie gospodarowania nieruchomościami oraz doskonalenia kwalifikacji zawodowych przez rzeczoznawców majątkowych, pośredników w obrocie nieruchomościami i zarządców nieruchomości, tj. przeprowadzenie konsultacji społecznych, a następnie uzgodnień międzyresortowych.

Odnosząc się natomiast do poruszonej w treści interpelacji sytuacji osób ze średnim wykształceniem, które na mocy art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r. o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw mogą, ukończywszy odpowiedni kurs specjalistyczny, ubiegać się o nadanie licencji zawodowych pośrednika w obrocie nieruchomościami i zarządcy nieruchomości do 31 grudnia br., należy stwierdzić, że pomimo wejścia w życie w dniu 1 marca br. rozporządzenia umożliwiającego podjęcie praktyk zawodowych ww. osoby będą miały szansę przystąpienia do postępowania kwalifikacyjnego w tym roku, bowiem praktyka zawodowa w przypadku kandydatów na pośrednika w obrocie nieruchomościami i zarządcę nieruchomości trwa sześć miesięcy. Zatem kandydatom do ww. zawodów ze średnim wykształceniem, którzy przed dniem 22 września ukończyli odpowiedni kurs, ponosząc w ten sposób określone koszty, i oczekiwali na odbycie praktyki zawodowej, zakładając, że rozpoczęli praktykę w maju br. i ukończą ją z końcem września tegoż roku, pozostanie 3 miesiące na przejście postępowania kwalifikacyjnego.

Pragnę również poinformować, że mając na względzie sytuację ww. osób ze średnim wykształceniem, w kwietniu br. wyznaczono szereg terminów postępowań kwalifikacyjnych. Jednak większość postępowań kwalifikacyjnych trzeba było odwołać ze względu na

niewystarczającą liczbę wniosków od osób zainteresowanych uzyskaniem uprawnień i licencji zawodowych.

Pragnę również poinformować, że mając na względzie sytuację ww. osób ze średnim wykształceniem, w kwietniu br. wyznaczono szereg terminów postępowań kwalifikacyjnych. Jednak większość postępowań kwalifikacyjnych trzeba było odwołać ze względu na niewystarczającą liczbę wniosków od osób zainteresowanych uzyskaniem uprawnień i licencji zawodowych.

Dla kandydatów na pośredników w obrocie nieruchomościami wyznaczone zostały następujące terminy postępowań kwalifikacyjnych:

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 7 kwietnia 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 21-22 kwietnia 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 13 kwietnia 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 29-30 kwietnia 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 25 kwietnia 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 13-14 maja 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 29 kwietnia 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 19-20 maja 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 23 maja 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 9-10 czerwca 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 6 czerwca 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 23-24 czerwca 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 6 czerwca 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 24-25 czerwca 2005 r.

W przypadku kandydatów na pośredników w obrocie nieruchomościami pierwszy egzamin odbył się dopiero w dniach 19-20 maja br., natomiast egzaminy we wcześniejszych terminach nie odbyły się z powodu braku odpowiedniej liczby wniosków od osób zainteresowanych uzyskaniem tych licencji (mniej niż 30 osób).

Dla kandydatów na zarządców nieruchomości wyznaczone zostały następujące terminy postępowań kwalifikacyjnych:

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 7 kwietnia 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 22-23 kwietnia 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 25 kwietnia 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 12-13 maja 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 16 maja 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 3-4 czerwca 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 16 maja 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 17-18 czerwca 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 13 czerwca 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 30 czerwca – 1 lipca 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 13 czerwca 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 1-2 lipca 2005 r.

W przypadku postępowań kwalifikacyjnych dla kandydatów na zarządców nieruchomości odbył się tylko jeden pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego, natomiast pozostałe postępowania kwalifikacyjne zostały odwołane z powodu braku odpowiedniej liczby wniosków.

Dla kandydatów na rzeczoznawców majątkowych wyznaczone zostały następujące terminy postępowań kwalifikacyjnych:

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 12 kwietnia 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 28-29 kwietnia 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 29 kwietnia 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 18-19 maja 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 16 maja 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 2-3 czerwca 2005 r.

— pierwszy etap postępowania kwalifikacyjnego – 30 maja 2005 r.

— drugi etap postępowania kwalifikacyjnego – 16-17 czerwca 2005 r.

Również w przypadku postępowań kwalifikacyjnych dla kandydatów na rzeczoznawców majątkowych odbył się tylko jeden etap wstępny postępowania kwalifikacyjnego, natomiast pozostałe postępowania kwalifikacyjne zostały odwołane z powodu braku odpowiedniej liczby wniosków.

Ogółem do dnia 25 maja br. wpłynęła następująca łączna liczba wniosków o dopuszczenie do postępowania kwalifikacyjnego we wszystkich ogłoszonych terminach:

— na rzeczoznawcę majątkowego – 175 (na postępowania w 4 ogłoszonych terminach),

— na pośrednika w obrocie nieruchomościami – 562 (postępowania w 8 ogłoszonych terminach),

— na zarządcę nieruchomości – 349 (na postępowania w 6 ogłoszonych terminach).

Przy czym liczba złożonych wniosków o dopuszczenie do postępowania kwalifikacyjnego w podziale

ze względu na wykształcenie kandydata przedstawia się następująco:

— na pośrednika w obrocie nieruchomościami – 233 wnioski kandydatów ze średnim wykształceniem,
— 329 wniosków kandydatów z wyższym wykształceniem,

— na zarządcę nieruchomości – 127 wniosków kandydatów ze średnim wykształceniem,

— 220 wniosków kandydatów z wyższym wykształceniem.

Biorąc pod uwagę liczbę złożonych wniosków o dopuszczenie do postępowania kwalifikacyjnego, należy stwierdzić, że pojawiające się różnego rodzaju informacje o powszechnym oczekiwaniu kandydatów na przystąpienie do postępowania kwalifikacyjnego nie znajdują potwierdzenia. Z chwilą wyznaczenia terminów postępowań kwalifikacyjnych została stworzona tym osobom możliwość zdobycia powyższych licencji, z której to możliwości, jak wynika z powyższych danych, skorzystała nieliczna grupa osób.

Ponadto przedstawiona liczba złożonych wniosków o dopuszczenie do postępowania kwalifikacyjnego w podziale ze względu na wykształcenie kandydata wskazuje, że jednak większe zainteresowanie uzyskaniem licencji zawodowej w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami oraz w zakresie zarządzania nieruchomościami wykazują osoby z wykształceniem wyższym.

Odpowiadając na trzecie pytanie zamieszczone w interpelacji Pana Posła, uprzejmie informuję, że mając na uwadze sytuację osób przede wszystkim ze średnim wykształceniem, o których mowa w art. 13 ust. 2 ustawy z dnia 28 listopada 2003 r., w Ministerstwie Infrastruktury opracowano projekt zmiany ustawy o gospodarce nieruchomościami w zakresie wymogów, jakie stawiane są osobom ubiegającym się o nadanie licencji zawodowych, w takim kierunku, aby możliwe było przystąpienie do postępowania kwalifikacyjnego jak najszerszego kręgu osób, w tym również zmianę terminu, o który mowa w powyższym art. 13. ust. 2.

Jednak ze względu na zbliżający się koniec obecnej kadencji Sejmu i Senatu, a tym samym i Rządu, podjęta została decyzja o ograniczeniu prac legislacyjnych przez Rząd do najważniejszych i najbardziej istotnych dla działalności Państwa projektów aktów prawnych i odmówiono dalszego procedowania nad powyższym projektem zmiany ustawy o gospodarce nieruchomościami.

Nie oznacza to, że została zamknięta droga do dokonania zmiany ustawy o gospodarce nieruchomościami w omawianym zakresie, bowiem został opracowany przez grupę posłów projekt ustawy o zmianie ustawy o gospodarce nieruchomościami oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk nr 4046), w którym posłowie zaproponowali przedłużenie terminu ubiegania się o licencje zawodowe w zakresie pośrednictwa w obrocie nieruchomościami oraz zarządzania nieruchomościami przez osoby ze średnim wykształceniem do 31 grudnia 2006 r. Projekt ten uzyskał pełne poparcie Ministra In-

frastruktury, wyrażone w opinii z dnia 23 maja 2005 r., znak SP2p-023-15/05, kierowanej do Marszałka Sejmu RP Pana Włodzimierza Cimoszewicza.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Franciszka Franczaka**

**w sprawie przywracania przez KRUS
terminów składania zaświadczeń
z urzędu skarbowego w trybie art. 5a ust. 5 i 7
ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników
wobec nierespektowania art. 58 ust. 1 i 2 K.p.a.
(9972)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo z dnia 9 maja 2005 r. znak: SPS-0202-9972/05, dotyczące interpelacji posła Franciszka Franczaka w sprawie przywracania przez Kasę Rolniczego Ubezpieczenia Społecznego terminów składania zaświadczeń z urzędu skarbowego w trybie art. 5a ust. 5 i 7 ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r. o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. z 1998 r. Nr 7, poz. 25 z późn. zm.) wobec nierespektowania art. 58 ust. 1 i 2 Kodeksu postępowania administracyjnego, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

Termin określony w art. 5a ust. 5 ww. ustawy z dnia 20 grudnia 1990 r., zobowiązujący rolnika podlegającego ubezpieczeniu społecznemu rolników, prowadzącego podwójną działalność – rolniczą i pozarolniczą gospodarczą, do złożenia zaświadczenia z urzędu skarbowego o wysokości należnego podatku dochodowego za miniony rok do 14 lutego każdego roku pod rygorem wyłączenia go z tego ubezpieczenia w razie jego niedotrzymania, jest terminem ustawowym, czyli materialnoprawnym. W związku z tym w razie przekroczenia tego terminu KRUS nie może zastosować przepisów art. 58 Kpa, ponieważ dotyczą one możliwości przywrócenia terminu wyłącznie w sprawach proceduralnych. Zgodnie z orzecznictwem Naczelnego Sądu Administracyjnego (np. wyroki z dnia 11.01.2002 r. – V S.A. 121/01, 20.09.1999 r. – IV SA 1378/97, 11.06.1999 r. – I SA/Gd 2243/98, 14.10.1998 r. – III SA 821/97, 19.08.1999 r. – I SA/Gd 617/97, 27.02.1998 r. – I SA/Łd 1155/96) do terminów ustawowych, czyli materialnoprawnych nie można stosować instytucji przywrócenia terminu określonej w Kpa.

Ustawa z dnia 2 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o ubezpieczeniu społecznym rolników (Dz. U. Nr 91, poz. 873), która wprowadziła do systemu ubezpiecze-

nia społecznego rolników zasadę corocznej weryfikacji uprawnień do dalszego podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników przez osoby prowadzące podwójną działalność – rolniczą i pozarolniczą gospodarczą, miała na celu uszczelnić ten system. Intencją ustawodawcy było, aby system ubezpieczenia społecznego rolników jako jedyny odrębny od powszechnego system ubezpieczenia społecznego w Polsce dostępny był wyłącznie dla osób, dla których to działalność rolnicza, a nie pozarolnicza działalność gospodarza, jest podstawowym źródłem utrzymania. Dlatego też wprowadzono zasadę corocznej weryfikacji tych uprawnień na podstawie kryterium dochodowego zdefiniowanego poprzez określoną dopuszczalną wysokość należnego podatku dochodowego od pozarolniczej działalności gospodarzej za miniony rok podatkowy. Jednocześnie w celu umożliwienia KRUS dokonania ww. weryfikacji w określonym ustawowo terminie, tj. w pierwszym kwartale każdego roku podatkowego, zobligowano ustawowo rolników do składania zaświadczeń o wysokości należnego podatku dochodowego za poprzedni rok podatkowy w zawitym ustawowym terminie – do 14 lutego każdego roku. Sankcją za niedotrzymanie tego terminu jest wyłączenie zainteresowanego rolnika z ubezpieczenia społecznego rolników, czyli potraktowanie go jak osobę, która prowadzi pozarolniczą działalność gospodarczą w rozmiarze przekraczającym ustawowe kryterium dochodowe. Ustawa nie przewiduje obecnie żadnych możliwości przywrócenia terminu na złożenie tego zaświadczenia nawet w przypadkach niezawinionych przez zainteresowanego. Uzasadnieniem tak rygorystycznego podejścia do ww. kwestii jest fakt, że nałożenie jakiegokolwiek obowiązku w drodze ustawy, które nie rodzi żadnych konsekwencji w razie niedopełnienia tego obowiązku, skutkuje tym, że przepis jest nieegzekwowalny, a więc martwy. Przykładem jest obowiązujący od 1 stycznia 1991 r. przepis art. 37 ust. 1 ww. ustawy, stanowiący m. in., że rolnik jest obowiązany, nie czekając na wezwanie, w ciągu 14 dni informować KRUS o okolicznościach mających wpływ na podleganie ubezpieczeniu i o zmianie tych okoliczności. Przepis ten często był przez rolników lekceważony, mimo iż niejednokrotnie niedopełnienie obowiązku poinformowania KRUS o okolicznościach mających wpływ na podleganie ubezpieczeniu rodziło poważne skutki finansowe dla samych rolników. Szczególnie dotkliwe skutki finansowe ponieść musieli ci rolnicy prowadzący pozarolniczą działalność gospodarczą, którzy z powodu wstecznego ich wyłączenia z ubezpieczenia w KRUS zostali wstecznie włączeni do ubezpieczenia w ZUS. Konieczność wstecznego uregulowania należnych składek do ZUS (które są kilkakrotnie wyższe niż w KRUS) wraz z odsetkami za zwłokę niejednokrotnie przekraczało możliwości finansowe zainteresowanej osoby. Koniecznym więc jest, aby w sytuacji, gdy zachodzą ustawowe przesłanki do zmiany ubezpieczyciela (z KRUS na ZUS), było to dokonywane na bieżąco.

Należy jednak przyznać, że w trakcie weryfikacji przeprowadzonej przez KRUS w ubiegłym i bieżącym

roku okazało się, że przekroczenie ustawowego terminu do złożenia zaświadczenia z urzędu skarbowego było przyczyną znacznej liczby decyzji wyłączających z ubezpieczenia społecznego rolników osób prowadzących pozarolniczą działalność gospodarczą. Należy przyznać także, że zdarzały się przypadki niedotrzymania terminu niezawinione przez ubezpieczonych.

W związku z powyższym uprzejmie informuję, że podjęta już została inicjatywa legislacyjna dotycząca dopuszczenia możliwości przywrócenia przez KRUS terminu na złożenie wymaganego zaświadczenia, jeżeli niedotrzymanie ustawowego terminu nastąpiło wskutek zdarzeń losowych. Propozycję stosownego przepisu zawiera rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych oraz o zmianie innych ustaw (druk sejmowy nr 3684), który nowelizuje również ustawę o ubezpieczeniu społecznym rolników. Prace legislacyjne nad tym projektem prowadzone są obecnie w Komisji Polityki Społecznej i Rodziny.

Jednocześnie odnosząc się do sytuacji Pana Macieja Łobanowskiego, opisanej w piśmie zainteresowanego dołączonym do interpelacji, uprzejmie wyjaśniam, że wyjazd za granicę w celach zarobkowych – wykonywania pracy na farmie we Francji w charakterze robotnika – nie jest zdarzeniem losowym, które mogłoby stanowić przesłankę uzasadniającą przywrócenie terminu. Jest to natomiast przesłanka do wyłączenia z ubezpieczenia społecznego rolników na podstawie art. 5a ust. 1 ww. ustawy. Przepis ten stanowi bowiem, że jeśli rolnik, który podlega ubezpieczeniu w pełnym zakresie z mocy ustawy nieprzerwanie przez co najmniej 3 lata, rozpocznie prowadzenie pozarolniczej działalności gospodarczej, opodatkowanej zgodnie z przepisami o zryczałtowanym podatku dochodowym, podlega nadal temu ubezpieczeniu, jeżeli nie jest pracownikiem i nie pozostaje w stosunku służbowym. Z nadesłanej korespondencji można domniemywać, że płacówce terenowej KRUS w dniu wydania decyzji o wyłączeniu Pana Łobanowskiego z ubezpieczenia społecznego rolników na podstawie art. 5a ust. 5 i 7 ww. ustawy, nie był znany fakt, że ww. zatrudnił się jako pracownik na farmie.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że postulat pana posła, zawarty w interpelacji, dotyczący nałożenia na urzędy administracji – KRUS i urzędy skarbowe – obowiązku podejmowania działań z urzędu w sprawach dotyczących podlegania ubezpieczeniu społecznemu rolników, w sytuacji gdy podleganie temu ubezpieczeniu jest dobrowolne (dla rolnika prowadzącego pozarolniczą działalność gospodarczą nadal właściwym pozostaje system powszechny), uważam za zbyt radykalny. Zgodnie z obowiązującym prawem w Polsce nawet w przypadku, gdy ubezpieczenie społeczne (powszechne lub rolne) jest obligatoryjne dla osób prowadzących samodzielną działalność zarobkową, obowiązek zgłoszenia do tego ubezpieczenia w ustawowo określonym terminie oraz informowania o okolicznościach mających wpływ na podleganie temu ubezpieczeniu w każdym przypadku ciąży na osobie, której ubezpieczenie obligatoryjne dotyczy. Taka sama zasada obowiązuje również w przypadku ubezpieczenia

zdrowotnego. Obowiązek samodzielnego obliczania i terminowego opłacania podatku dochodowego także ciąży na podatniku, a nie na urzędzie skarbowym. Urzędy administracji realizujące ubezpieczenie społeczne i zdrowotne albo urzędy skarbowe realizujące pobór podatku dochodowego mają obowiązek działać z urzędu tylko wtedy, gdy ubezpieczony lub podatnik uchyla się od ustawowego obowiązku opłacania składek lub podatków.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Rafał Baniak

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie programów wspierania budownictwa
mieszkaniowego oraz racjonalizacji zużycia
energii w budynkach mieszkalnych (9976)**

W związku z pismem SPS-0202-9976/05 z dnia 9 maja 2005 r. dot. interpelacji Pani Poseł Anny Sobeckiej w sprawie programów wspierania budownictwa mieszkaniowego oraz racjonalizacji zużycia energii w budynkach mieszkalnych uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

Zainteresowanie programem społecznego budownictwa czynszowego od momentu jego stworzenia w 1995 r. wciąż rosło i od 2000 r. obserwuje się nadwyżkę popytu na kredyty wśród inwestorów budownictwa społecznego w stosunku do środków dostępnych w ramach KFM. Mając na uwadze fakt, iż zapotrzebowanie wielokrotnie przewyższa możliwości finansowania kredytów wyłącznie ze środków dotacji budżetowej, rząd wspólnie z Bankiem Gospodarstwa Krajowego podjął działania zmierzające do pozyskania środków pozabudżetowych z przeznaczeniem na zasilenie KFM. Jednak nawet roczne plany udzielania kredytów przekraczające kwoty 1 mld zł nie zaspokajały w pełni zapotrzebowania ze strony TBS-ów i spółdzielni mieszkaniowych. Nowelizacją rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie warunków i trybu udzielania kredytów i pożyczek ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego oraz niektórych wymagań dotyczących lokali i budynków finansowanych przy udziale tych środków z 2001 r. (Dz. U. z 2000 r. Nr 62, poz. 719, ze zm.) zmieniona została procedura ubiegania się o środki z KFM – określono zasady ustalania rankingu wnioskodawców wyznaczającego kolejność dostępu do środków Funduszu i wprowadzono dwuetapowość procesu udzielania kredytów (wnioski wstępne i wnioski kredytowe).

Selekcja i jej kryteria mają na celu wyłonienie podmiotów, które będą w stanie realizować program społecznego budownictwa czynszowego i ponieść jego finansowe skutki. Prawidłowy dobór kredytobiorców w dłuższej perspektywie czasowej pozwoli Funduszu na dalsze finansowanie budownictwa mieszkaniowego ze zwracanych przez TBS-y i spółdzielnie mieszkaniowe środków.

W 2004 r. znowelizowane zostały dwa akty prawne regulujące program społecznego budownictwa czynszowego: ustawa z dnia 26 października 1995 r. o niektórych formach popierania budownictwa mieszkaniowego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1070 ze zm.) oraz rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 4 lipca 2000 r. w sprawie warunków i trybu udzielania kredytów i pożyczek ze środków Krajowego Funduszu Mieszkaniowego oraz niektórych wymagań dotyczących lokali i budynków finansowanych przy udziale tych środków (Dz. U. z 2000 r. Nr 62, poz. 719, ze zm.). Zmiany zaproponowane w nowelizacjach ww. aktów prawnych miały na celu przede wszystkim poprawę finansowania programu społecznego budownictwa czynszowego. W nowelizacji ustawy umożliwiono zaliczanie do kosztów kredytowanego przedsięwzięcia wartości wnoszonych aportem nieruchomości, co ma zachęcić gminy do wnoszenia aportów do towarzystw budownictwa społecznego. Zmiana rozporządzenia miała na celu zaś urealnienie okresu spłaty kredytów ze środków KFM, co umożliwi Bankowi Gospodarstwa Krajowego m.in. sprzedaż wierzytelności bankom hipotecznym i dalsze pozyskiwanie środków pozabudżetowych od instytucji finansowych, jak również skrócenie procedury ubiegania się o środki kredytowe.

Nie można zatem zgodzić się z twierdzeniem, iż środki Krajowego Funduszu Mieszkaniowego pozostają nie w pełni wykorzystane, w związku z czym buduje się mniej mieszkań, niż planowano. Przede wszystkim należy zwrócić uwagę na specyfikę działalności Funduszu i na procedurę udzielania z jego środków kredytów dla spółdzielni mieszkaniowych i towarzystw budownictwa społecznego. Procedura została podzielona na dwa etapy: wstępny mający na celu wyłonienie podmiotów spełniających kryteria określone w ustawie i rozporządzeniu, oraz etap udzielania kredytów. Bank Gospodarstwa Krajowego już w momencie kwalifikacji wnioskodawców do drugiego etapu ma obowiązek zabezpieczenia środków finansowych na ewentualne udzielenie im kredytu. Na tej podstawie między innymi Bank tworzy plan finansowy Funduszu, a więc prognozuje, jaką kwotę kredytów udzieli w danym roku. Nie ma on natomiast wpływu na wycofywanie się poszczególnych wnioskodawców z ubiegania się o preferencyjny kredyt na tym etapie, jak również na dozwolone przepisami rozporządzenia przesuwanie w czasie momentu złożenia właściwego wniosku o kredyt.

Odnosnie do programu wspierania przedsięwzięć termomodernizacyjnych należy stwierdzić, że w swoim pierwotnym kształcie z 1998 r. nie przyniósł on efektów oczekiwanych na etapie opracowywania ustawowych rozwiązań, kiedy to prognozowano znacznie

większe zainteresowanie możliwością uzyskania premii termomodernizacyjnej. Przyczyn takiego stanu rzeczy upatrywano przede wszystkim w zbyt rygorystycznie ustawionych parametrach ustawy, co sprawiło, że nie była ona wystarczająco mobilizująca dla inwestorów. W tej sytuacji podjęto prace nad nowelizacją ustawy w kierunku wprowadzenia takich zmian, które zachęciłyby potencjalnych inwestorów do podejmowania przedsięwzięć zmierzających do uzyskania oszczędności kosztów energii, czyniąc cały proces uzyskiwania premii termomodernizacyjnej mniej kosztownym i skomplikowanym.

Zmiany parametrów programu, które ostatecznie zostały przyjęte w wyniku nowelizacji ustawy w 2001 r., okazały się słusznym posunięciem. W chwili obecnej bowiem zainteresowanie programem termomodernizacji osiągnęło dosyć dużą dynamikę rozwoju, a prognozy BGK wskazują na coraz większy popyt na premie termomodernizacyjne. Należy w tym miejscu jedynie wyrazić troskę o dostateczną ilość środków budżetowych, które będą mogły zostać przeznaczone na dofinansowanie Funduszu Termomodernizacji i tym samym pokrycie popytu na pomoc państwa w tym zakresie.

Chciałbym w tym miejscu zwrócić uwagę na fakt, że Najwyższa Izba Kontroli pozytywnie oceniła wprowadzony system wspierania przedsięwzięć termomodernizacyjnych oparty o Fundusz Termomodernizacji. W kwestii postulowanej przez NIK konieczności zdecydowanego przyspieszenia realizacji programu racjonalizacji użytkowania energii w sektorze komunalno-bytowym i wnioskowanego podjęcia dalszych działań w celu promowania realizacji przedsięwzięć energooszczędnych należy natomiast stwierdzić, że skala podejmowanych przedsięwzięć w tym zakresie zależy przede wszystkim od możliwości i woli gestorów zasobów mieszkaniowych. Jak już wspomniałem, obecnie najważniejszą barierą rozwoju programu wspierającego termomodernizację wydaje się być niedobór środków przeznaczonych na zasilenie Funduszu Termomodernizacji, których wielkość uzależniona jest od ograniczonych możliwości budżetu państwa. Bardzo duże zainteresowanie programem nie oznacza jednak rezygnacji z akcji promocyjnej programu – będzie ona w niezbędnym zakresie kontynuowana przez Bank Gospodarstwa Krajowego.

Informuję jednocześnie, że jeszcze w 2005 r. planowane jest dokonanie okresowej oceny programu wspierania przedsięwzięć termomodernizacyjnych. W pracy tej zostanie przedstawiona analiza efektywności funkcjonowania programu w obecnym kształcie, wraz z propozycjami ewentualnych zmian legislacyjnych i organizacyjnych. Zbadana zostanie także możliwość pozyskania na potrzeby Funduszu Termomodernizacji środków z międzynarodowych instytucji finansowych.

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Anny Sobeckiej**

**w sprawie środków własnych
jednostek samorządu terytorialnego (9977)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaną przy piśmie z dnia 9 maja 2005 r. nr SPS-0202-9977/05 interpelacją Pani Poseł A. Sobeckiej w sprawie środków własnych jednostek samorządu terytorialnego uprzejmie informuję:

Źródła dochodów jednostek samorządu terytorialnego oraz zasady ustalania i gromadzenia tych dochodów, a także zasady ustalania i przekazywania subwencji ogólnej oraz dotacji celowych z budżetu państwa określa ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966). Źródła dochodów zostały w tej ustawie sklasyfikowane zgodnie z Konstytucją RP.

Zgodnie z art. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego dochodami jednostek samorządu terytorialnego są:

- dochody własne,
- subwencja ogólna,
- dotacje celowe z budżetu państwa.

W rozumieniu ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego dochodami własnymi jednostek samorządu terytorialnego są również udziały we wpływach z podatku dochodowego od osób fizycznych oraz z podatku dochodowego od osób prawnych.

Dochodami jednostek samorządu terytorialnego mogą być także środki pochodzące ze źródeł zagranicznych niepodlegające zwrotowi, środki pochodzące z budżetu Unii Europejskiej oraz inne środki określone w odrębnych przepisach.

W ustawie o dochodach (...) pojęcie środków własnych jednostek samorządu terytorialnego występuje w art. 42 ust. 4. Stosownie do tego przepisu jednostka samorządu terytorialnego, która otrzymała dotację celową z budżetu państwa na dofinansowanie niektórych zadań własnych, a która nie przeznaczy w danym roku budżetowym na realizację zadania objętego dofinansowaniem środków własnych w wysokości co najmniej 50% planowanych wydatków na jego realizację, jest obowiązana zwrócić kwotę dotacji w wysokości ustalonej jako różnicę pomiędzy kwotą otrzymaną dotacji a wysokością wydatków poniesionych ze środków własnych.

W związku z powyższym podkreślić należy, iż pojęcie „dochodów własnych” jednostki samorządu terytorialnego nie jest tożsame z pojęciem „środków własnych” jednostki samorządu terytorialnego. Do środków własnych w rozumieniu przepisu art. 42 ust. 4 zaliczyć należy bowiem dochody własne, subwencję ogólną oraz inne środki jednostek samorządu terytorialnego, o których mowa w obowiązujących przepisach, z wyłączeniem dotacji celowych otrzymanych z budżetu państwa. Wyłączenie dotacji celowych z bu-

dżetu państwa ze środków własnych jednostek samorządu terytorialnego wynika ze szczególnych zasad rozliczenia, jakim środki te podlegają.

W odniesieniu do środków subwencji ogólnej, należy zaznaczyć, iż subwencja ogólna nie jest związana ze ścisłym przypisaniem środków finansowych do realizowanych zadań, tak jak to ma miejsce w przypadku dotacji celowej. Środki subwencji stanowiące dochód jednostki samorządu terytorialnego mogą być rozdysponowane w sposób określony w uchwałach organów stanowiących jednostek samorządu terytorialnego. Zgodnie bowiem z przepisem art. 7 ust. 3 ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego o przeznaczeniu środków otrzymanych z tytułu subwencji ogólnej decyduje organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego. Środki subwencji ogólnej oraz środki z rezerwy tej subwencji stanowią zatem środki własne jednostek samorządu terytorialnego.

Ponadto, do środków własnych, o których mowa w art. 42 ust. 4 ww. ustawy, zalicza się także przychody jednostki samorządu terytorialnego, na które składają się m.in. kredyty i pożyczki. Wydatki jednostki samorządu terytorialnego mogą być bowiem sfinansowane również z tego źródła, a nie wyłącznie z wyżej zdefiniowanych dochodów.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Marii Wiśniowieckiej**

**w sprawie zniesienia możliwości odliczenia
przez honorowych krwiodawców określonej kwoty
od podatku dochodowego od osób fizycznych (9981)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazaną przy piśmie z dnia 9 maja 2005 r. interpelację Pani Poseł Marii Wiśniowieckiej w sprawie zniesienia ulgi podatkowej dla honorowych krwiodawców, uprzejmie informuję.

Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, z późn. zm.), w brzmieniu obowiązującym do końca 2003 r., przewidywała w art. 26 ust. 1 pkt 9 lit. a możliwość dokonania odliczenia od dochodu darowizn, przekazanych na cele ochrony zdrowia i pomocy społecznej, do wysokości 15% dochodu. W ramach tej ulgi mieściła się również wartość darowizny w postaci krwi, przekazana w danym roku podatkowym.

Z dniem 1 stycznia 2004 r. stan prawny w tym zakresie uległ zmianie. Stosownie do postanowień powołanego przepisu, w 2004 r. odliczeniu od dochodu podlegały darowizny przekazane na cele:

a) określone w art. 4 ustawy o działalności pożytku publicznego, organizacjom, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy o działalności pożytku publicznego, prowadzącym działalność pożytku publicznego w sferze zadań publicznych określonych w tej ustawie, realizującym te cele,

b) kultu religijnego

— w wysokości dokonanej darowizny, nie więcej jednak niż 350 zł.

Natomiast zmiana wprowadzona w życie z dniem 1 stycznia 2005 r. spowodowała zwiększenie limitu odliczeń do wysokości kwoty stanowiącej 6% dochodu.

Z powyższego wynika zatem, że jednym z warunków skorzystania z omawianej ulgi jest przekazanie darowizny na rzecz organizacji prowadzących działalność pożytku publicznego, zdefiniowanym w ustawie z dnia 24 kwietnia 2003 r. o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie (Dz. U. Nr 96, poz. 873, z późn. zm.). I tak, w myśl art. 3 ust. 2 tej ustawy, za organizacje prowadzące działalność pożytku publicznego uważa się organizacje pozarządowe, którymi są, niebędące jednostkami sektora finansów publicznych, w rozumieniu przepisów o finansach publicznych, i niedziałające w celu osiągnięcia zysku, osoby prawne lub jednostki nieposiadające osobowości prawnej utworzone na podstawie przepisów ustaw, w tym fundacje i stowarzyszenia (...).

Jednakże, na podstawie art. 3 ust. 3 tej ustawy, działalność pożytku publicznego może być prowadzona także przez:

1) osoby prawne i jednostki organizacyjne działające na podstawie przepisów o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej, o stosunku Państwa do innych kościołów i związków wyznaniowych oraz o gwarancjach wolności sumienia i wyznania, jeżeli ich cele statutowe obejmują prowadzenie działalności pożytku publicznego;

2) stowarzyszenia jednostek samorządu terytorialnego.

Natomiast cele premiowane omawianą ulgą określa art. 4 ww. ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, wymieniając m.in. zadania z zakresu ochrony i promocji zdrowia. Niewątpliwie zaś dar krwi mieści się w pojęciu ochrony zdrowia.

W świetle powyższego, od 1 stycznia 2004 r. odliczenie od dochodu darowizn jest przede wszystkim uzależnione od spełnienia warunków dotyczących celów, na jaki jest przekazana, jak i adresata darowizny, którym musi być organizacja pozarządowa prowadząca działalność pożytku publicznego w sferze zadań publicznych.

W pojęciu organizacji pozarządowych, o których mowa w ustawie o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie, nie mieszczą się natomiast jednostki publicznej służby krwi, działające na podstawie przepisów ustawy z dnia 22 sierpnia 1997 r. o publicznej

służbie krwi (Dz. U. Nr 106, poz. 691, z późn. zm.), podmioty, które jako jedyne są upoważnione do pobierania krwi i oddzielania jej składników. Jednostki publicznej służby krwi, w tym np. centra krwiodawstwa, są bowiem jednostkami sektora finansów publicznych.

Z tych też względów, zarówno w stanie prawnym obowiązującym w 2004 r., jak i istniejącym obecnie, krwiodawcy nie mają prawa do odliczenia od dochodu wartości podarowanej krwi.

Warto wspomnieć, iż zmiana treści art. 26 ust. 1 pkt 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, wprowadzona od 1 stycznia 2004 r., była bezpośrednio związana z wejściem w życie przepisów ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie.

Niezależnie od powyższego warto zauważyć, że rządowy projekt ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych oraz niektórych innych ustaw, przekazany do Sejmu w dniu 11 sierpnia 2003 r. (druk sejmowy nr 1853), przewidywał, że odliczeniu od dochodu z tytułu darowizn będą podlegały „darowizny na rzecz organizacji prowadzących działalność pożytku publicznego w sferze zadań publicznych określonych w ustawie o działalności pożytku publicznego – w wysokości dokonanej darowizny, nie więcej jednak niż 350 zł rocznie”.

Zatem zaproponowane przez rząd brzmienie omawianej regulacji uprawniającej do odliczenia darowizny nie ograniczało kręgu potencjalnych obdarowanych wyłącznie do organizacji pozarządowych, o których mowa w art. 3 ust. 2 i 3 ustawy o działalności pożytku publicznego i o wolontariacie. Obowiązujące od 1 stycznia 2004 r. brzmienie art. 26 ust. 1 pkt 9 ustawy podatkowej, zawierające zarówno ograniczenia dotyczące adresatów darowizny, jak i rozszerzenie o kult religijny celów darowizny, zostało nadane podczas prac parlamentarnych nad projektem nowelizacji ustawy podatkowej.

Należy podkreślić, iż postulowane przywrócenie odliczanej od dochodu ulgi z tytułu przekazanej darowizny w postaci krwi jest możliwe jedynie w drodze nowelizacji ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Inicjatywę ustawodawczą w tym zakresie podjął Senat Rzeczypospolitej Polskiej. W dniu 28 kwietnia 2005 r. na 80. posiedzeniu Senatu odbyło się III czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Senat podjął uchwałę w sprawie wniesienia do Sejmu projektu zmiany ustawy zmieniającej ustawę o podatku dochodowym od osób fizycznych. Projekt ten zakłada, że zmiana dotycząca możliwości odliczenia wartości darowanej krwi miałyby wejść w życie z dniem ogłoszenia ustawy i dotyczyłaby darowizn przekazanych od 1 stycznia 2005 r.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Odpowiedź

**ministra skarbu państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Leszka Świętochowskiego**

**w sprawie rażącej niegospodarności i działania
na szkodę Fabryki Aparatury Pomiarowej
PAFAL SA w Świdnicy stwierdzonych
w protokole kontroli oraz wystąpieniu
pokontrolnym NIK z 2000 r. (9982)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z przekazaniem przez Pana Marszałka interpelacji Pana Leszka Świętochowskiego, Posła na Sejm RP, w sprawie spółki Fabryka Aparatów Pomiarowych PAFAL SA w Świdnicy poniżej przedstawiam wyjaśnienia dotyczące poruszonych przez Pana Posła zagadnień dotyczących ww. Spółki.

W 1998 r. związki zawodowe działające przy spółce weszły w spór zbiorowy z jej Zarządem. W celu rozpoznania dokumentacji powstałej w związku z konfliktem powołana została specjalna komisja (z udziałem reprezentanta Skarbu Państwa w Radzie Nadzorczej FAP PAFAL SA). Komisja nie potwierdziła rażących nieprawidłowości w zarządzaniu spółką i zaleciła Zarządowi FAP PAFAL SA dalsze rozmowy ze związkami zawodowymi. Sytuacja w spółce nie uległa zmianie, nadal narastał konflikt pomiędzy Zarządem FAP PAFAL SA a związkami zawodowymi. 14 lipca 1999 r. w MSP odbyło się spotkanie ze związkami zawodowymi w celu omówienia aktualnej sytuacji spółki (chodziło m.in. o łamanie praw pracowniczych i niewykonywanie wyroków sądu pracy przez Zarząd Spółki). 18 sierpnia 1999 r. odbyło się w MSP kolejne spotkanie z Zarządem FAP PAFAL SA, związkami zawodowymi i przedstawicielami NFI. Prezes spółki wyjaśnił brak realizacji niektórych wyroków sądu pracy (tj. przywróceniem do pracy zwolnionych osób) zmianami organizacyjnymi procesu produkcji. Na wniosek związków zawodowych w dniu 11.07.1999 r. Prokuratura Rejonowa w Świdnicy wszczęła przeciwko Prezesowi Spółki dochodzenie z tytułu naruszenia praw pracowniczych i utrudniania działalności związków zawodowych. W 1999 r. Państwowa Inspekcja Pracy przeprowadziły kontrolę w FAP PAFAL SA. Efektem tej kontroli było wystosowanie przez PIP zawiadomienia do Prokuratury Rejonowej w Świdnicy o popełnieniu przestępstwa przez Prezesa Spółki.

12 stycznia 2000 r. w MSP odbyło się spotkanie ze związkami zawodowymi działającymi przy FAP PAFAL SA, które przekazały kolejne informacje o nieprawidłowościach w funkcjonowaniu spółki (zła organizacja przetargów przez Zarząd FAP PAFAL SA, utrata odbiorców, niewłaściwe inwestycje). MSP poinformował również o przygotowaniach Najwyższej Izby Kontroli do przeprowadzenia kontroli w FAP PAFAL SA. Kontrola ta zakończyła się 10 marca 2000 r. NIK postawiła zarzuty dotyczące m.in.:

— wydatków na prywatną spółkę lekarską – ponad 4 mln zł,

— wydatków na inwestycje, głównie nieprodukcyjne – 17 mln zł,

— wydatków na upominki – 1,1 mln zł,

— sprzedaż ośrodka wypoczynkowego w Sokolcu w Górach Sowich za 20% jego wartości (za 29 tys. zł),

— pokrywania przez spółkę kosztów sądowych i kancelarii adwokackich w prywatnych procesach cywilnych i karnych prezesa Spółki.

Działania poprzedniego Zarządu Spółki budziły zastrzeżenia Skarbu Państwa, o czym MSP wielokrotnie informowało wiodącego akcjonariusza spółki (FUND.1 SA), domagając się jego odwołania. W efekcie podjętych przez akcjonariuszy (m.in. Skarb Państwa) działań oraz wyniku postawionych przez NIK Zarządowi zarzutów Rada Nadzorcza w dniu 18.02.2000 r. odwołała Prezesa Członka Zarządu Pana Waldemara Rybczyńskiego, a 24 marca 2000 r. odwołała Prezesa Spółki, Pana Stanisława Łuszczę. W dniu 9 lutego 2001 r. odbyło się walne zgromadzenie spółki FAP PAFAL SA, na którym podjęto uchwałę upoważniającą Zarząd Spółki do wszczęcia postępowania ugodowego, a w razie niepowodzenia do postępowania sądowego przeciwko panom Stanisławowi Łuszczowi, Władysławowi Rybczyńskiemu i Januszowi Maliszewskiemu z tytułu odpowiedzialności za działanie na szkodę spółki. Dotyczyło to m.in. nieuzasadnionego obciążenia spółki kosztami ubezpieczenia członków Zarządu. Ostatecznie sprawa przeciwko byłemu Zarządowi została skierowana do Sądu w Oleśnicy.

W związku z tym, że Spółka podjęła działania w przedmiotowej sprawie, a Skarb Państwa głosował na walnym zgromadzeniu w dniu 09.02.2001 r. za przyjęciem uchwały, podjęcie działań w tym przypadku było bezzasadne.

Trudno zgodzić się z tezą o braku zainteresowania Ministerstwa Skarbu Państwa mieniem państwowym w związku ze sprzedażą przez NFI posiadanych akcji spółce „APATOR” SA w Toruniu za „tragicznie śmieszna cenę ok. 15 mln zł”. Narodowe Fundusze Inwestycyjne są podmiotami prywatnymi i zgodnie z obowiązującym w Polsce prawem w pełni dysponują posiadanymi akcjami. Oznacza to, że nie muszą konsultować trybu ani warunków sprzedaży posiadanych akcji z innymi akcjonariuszami.

Skarb Państwa nie posiada informacji, z jakich środków „APATOR” SA zapłacił NFI za akcje FAP PAFAL SA, ponieważ nie jest stroną umowy. W dniu 22 lutego 2005 r. Skarb Państwa sprzedał posiadane 25,062%% akcji spółki i nie jest jej akcjonariuszem. Z posiadanych przez MSP informacji wynika, że za akcje spółki będące w posiadaniu Skarbu Państwa środki zostały przekazane z konta „APATOR” SA. Tym samym MSP utraciło uprawnienia akcjonariusza do sprawowania nadzoru nad spółką.

O sprzedaży akcji Skarb Państwa poinformował swojego reprezentanta. Reprezentant Skarbu Państwa został odwołany ze składu rady nadzorczej Spółki przez większościowego akcjonariusza po zakupie akcji od Skarbu Państwa, w związku z powyższym nie mógł uczestniczyć w ostatnich posiedzeniach rady nadzorczej.

Należy podkreślić, że od momentu zakupu akcji spółki przez „APATOR” SA (01.04.2004 r.) Skarb Państwa nie otrzymał żadnej informacji o nieprawidłowościach w zarządzaniu spółką, niegospodarności, wyprzedaży majątku czy też likwidacji produkcji od związków zawodowych działających przy spółce oraz od swojego przedstawiciela w radzie nadzorczej.

Wystosowane przez akcjonariusza Spółki Pana Tadeusza Włodkowskiego pismo z dnia 18.11.2001 r. z załącznikami nie wniosło żadnych nowych faktów do posiadanej wiedzy przez Skarb Państwa dotyczącej FAP PAFAL SA. Pismo to miało charakter informacyjny i tak zostało potraktowane oraz włączone do akt spółki. Załączone dokumenty dotyczyły spraw, odnośnie do których Skarb Państwa prowadził postępowania wyjaśniające ze związkami zawodowymi, NFI i swoim przedstawicielem w radzie nadzorczej.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Józefa Laskowskiego**

**w sprawie obowiązku płacenia
podatku dochodowego przez bezrobotnych
od otrzymanych z Funduszu Pracy środków
na podjęcie działalności gospodarczej (9984)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pana Posła Józefa Laskowskiego, przekazaną przy piśmie z dnia 9 maja 2005 r. nr SPS-0202-9984/05, dotyczącą podatku dochodowego od świadczeń udzielanych osobom bezrobotnym na uruchomienie działalności gospodarczej, uprzejmie informuję.

Wystąpienie nawiązuje do nieobowiązujących już przepisów ustawy z dnia 14 grudnia 1994 r. o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu (Dz.U. z 2003 r. Nr 58, poz. 514, ze zm.), które przewidywały możliwość umorzenia pożyczki udzielonej osobie bezrobotnej z Funduszu Pracy na rozpoczęcie działalności gospodarczej.

Pragnę wyjaśnić, iż kwota umorzonej pożyczki nie stanowiła przychodu z pozarolniczej działalności gospodarczej, co nie oznacza, iż była zwolniona od podatku dochodowego. Ustawa z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz.U. z 2000 r. Nr 14, poz. 176, ze zm.) nie zawierała bowiem przepisu, który normowałby zwolnienie przedmiotowe obejmujące omawiany dochód. W świetle powyższego kwota umorzonej pożyczki stanowiła dla podatnika przychód z innych źródeł, o którym mowa w art. 10 ust. 1 pkt 9 i art. 20 ust. 1 powołanej ustawy i podlegała opodatkowaniu na ogólnych zasadach.

Przechodząc na grunt obowiązującej obecnie ustawy regulującej instytucje przeciwdziałające bezrobociu, informuję, że na podstawie art. 46 ust. 1 ustawy z dnia 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz.U. Nr 99, poz. 1001 i Dz. U. Nr 273, poz. 2703), starosta ze środków Funduszu Pracy może:

— przyznać bezrobotnemu jednorazowo środki na podjęcie działalności gospodarczej (art. 46 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy),

— refundować koszty pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa dotyczących podjęcia działalności gospodarczej (art. 46 ust. 1 pkt 3 ww. ustawy).

Wysokość określonych powyżej świadczeń normują odpowiednio ust. 3 i 4 art. 46 powołanej ustawy. Na ich podstawie kwotę środków na podjęcie działalności gospodarczej określa umowa, jej wysokość nie może jednak przekroczyć 500% przeciętnego wynagrodzenia. Natomiast koszty pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa dotyczące podjęcia działalności gospodarczej mogą być refundowane do wysokości 80% udokumentowanych kosztów, ale refundacja nie może przekroczyć kwoty przeciętnego wynagrodzenia.

Z kolei uwarunkowania, jakie należy spełniać, aby otrzymać określoną powyżej pomoc finansową reguluje rozporządzenie Ministra Gospodarki i Pracy z dnia 31 sierpnia 2004 r. w sprawie warunków i trybu refundacji ze środków Funduszu Pracy kosztów wyposażenia i doposażenia stanowiska pracy dla skierowanego bezrobotnego, przyznawania bezrobotnemu środków na podjęcie działalności gospodarczej i refundowania kosztów pomocy prawnej, konsultacji i doradztwa oraz wymiaru dopuszczalnej pomocy (Dz.U. Nr 196, poz. 2018).

Mając na względzie ważny interes społeczny, jak i uzasadniony interes publiczny, Minister Finansów w dniu 25 kwietnia 2004 r. wydał rozporządzenie w sprawie zaniechania poboru podatku dochodowego od osób fizycznych od określonych powyżej świadczeń, wypłaconych w latach 2004–2005. Przedmiotowy akt normatywny został opublikowany w Dzienniku Ustaw Nr 70, pod pozycją 630.

Niezależnie od powyższego przygotowany przez Rząd projekt ustawy o zmianie ustawy o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk nr 3881) przewiduje dokonanie zmiany ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych. Celem nowelizacji przepisów podatkowych jest między innymi zwolnienie z opodatkowania opisanych na wstępie świadczeń wypłacanych z Funduszu Pracy. Omawiany projekt w dniu 14 kwietnia 2005 r. został skierowany do I czytania do Komisji Nadzwyczajnej do rozpatrzenia projektów ustaw związanych z rządowym „Programem uporządkowania i ograniczenia wydatków publicznych”.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na interpelację poseł Marii Nowak****w sprawie terminu rozstrzygnięcia konkursu
dotyczącego programów stażowych dla młodych
osób bezrobotnych, finansowanych
z funduszy unijnych (9985)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pani Poseł Marii Nowak (SPS-0202-9985/05) dotyczącą rozstrzygnięcia konkursów, w ramach których młodzi bezrobotni z powiatów województwa śląskiego złożyli wnioski do Wojewódzkiego Urzędu Pracy (WUP) w Katowicach, pragnę przekazać informacje odnośnie do realizacji Działania 1.2 Perspektywy dla młodzieży i 1.3 Przeciwdziałanie i zwalczanie długotrwałego bezrobocia Sektorowego Programu Operacyjnego Rozwój Zasobów Ludzkich.

W 2004 r. w obu Działaniach projekty wdrażane były w ramach dwóch schematów: schematu a) realizowanego w trybie pozakonkursowym (projekty własne WUP tworzone w partnerstwie z powiatowymi urzędami pracy) i schematu b) wdrażanego w trybie konkursowym (nabór wniosków w drodze konkursu).

Bezrobotni, którzy w dniu rekrutacji do projektu nie ukończyli 25 lat oraz osoby w okresie do 12 miesięcy od ukończenia szkoły wyższej, które nie ukończyły 27 lat, mają możliwość ubiegania się o uczestnictwo w stażach organizowanych przez powiatowe urzędy pracy w ramach schematu a) Działania 1.2, natomiast bezrobotni, którzy ukończyli 25 rok życia mogą uczestniczyć w przygotowaniu zawodowym w miejscu pracy w ramach schematu a) Działania 1.3. W 2004 r. WUP w Katowicach przeznaczył na realizację projektów w ramach schematu a) Działania 1.2 środki w wysokości 14 811 881,58 zł, natomiast kwota finansowa przewidziana na realizację projektów w ramach schematu a) Działania 1.3 wyniosła 12 604 680,71 zł. Realizacja projektów w ramach powyższych schematów, których wdrażanie rozpoczęto w 2004 r., jest kontynuowana w 2005 r.

Dodatkowo, osoby bezrobotne są beneficjentami ostatecznymi projektów składanych przez Odbiorców Ostatecznych (beneficjentów) w ramach schematów b) Działania 1.2 i 1.3, które również mogą zakładać m.in. organizowanie staży i przygotowania zawodowego w miejscu pracy. W 2004 r. WUP w Katowicach przeznaczył na projekty realizowane w ramach schematu b) Działania 1.2 środki w kwocie 1 646 143,82 zł, natomiast na realizację projektów w ramach schematu b) Działania 1.3 1 211 744,76 zł.

W dniu 19 listopada 2004 r. WUP w Katowicach ogłosił konkurs o dofinansowanie realizacji projektów w ramach schematów b) Działania 1.2 i 1.3. Wszystkie wnioski złożone przez Ostatecznych Odbiorców (beneficjentów) do dnia 31 grudnia 2004 r. zostały skiero-

wane do weryfikacji formalnej, a następnie wnioski spełniające wszystkie wymogi formalne zostały podane ocenie merytorycznej przeprowadzonej przez Komisję Oceny Projektów na początku lutego br. W dniu 24 lutego br. Dyrektor WUP w Katowicach zatwierdził listę rankingową wniosków, która została opublikowana na stronie internetowej WUP.

Zgodnie z informacją uzyskaną przez Instytucję Zarządzającą SPO RZL, wszyscy Ostateczni Odbiorcy (beneficjenci) biorący udział w konkursie zostali w terminie powiadomieni pisemnie o ostatecznych wynikach postępowania.

Wyrażam nadzieję, że powyższe informacje wyjaśniają powstałe wątpliwości.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 27 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Stanisława Papieża****w sprawie utrzymania Oddziału
Farmakologii Klinicznej
Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie w związku
z potrzebą dalszego prowadzenia
działalności leczniczej, naukowo-badawczej
i dydaktycznej (9988)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z pismem Marszałka Sejmu z dnia 9 maja 2005 r. (znak: SPS 0202-9988/05), przekazującym interpelację Pana Posła Stanisława Papieża z dnia 4 maja 2005 r. w sprawie przywrócenia działalności Oddziału Farmakologii Klinicznej Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie przy ul. Śniadeckich 10, który został pozbawiony funduszy na dalszą działalność, uprzejmie proszę o przyjęcie następującej informacji.

Szpital Uniwersytecki w Krakowie jest samodzielnym publicznym zakładem opieki zdrowotnej, działającym m. in. na podstawie ustawy z dnia 30 sierpnia 1991 r. o zakładach opieki zdrowotnej (Dz. U. Nr 91, poz. 408 z późn zm.) i swego statutu. Statut Szpitala Uniwersyteckiego nadany został zarządzeniem nr 33 Rektora Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 22 maja 2002 r. na podstawie uchwały Senatu Uniwersytetu Jagiellońskiego z dnia 24 kwietnia 2002 r. Zgodnie z art. 44 ww. ustawy odpowiedzialność za zarządzanie publicznym zakładem opieki zdrowotnej ponosi kierownik zakładu, który reprezentuje zakład na zewnątrz. Zarządzenie 15/05 Dyrektora Szpitala Uniwersyteckiego w Krakowie z dnia 15 lutego 2005 roku zostało wyda-

ne na podstawie o § 11 statutu, w którym uszczegółowiono zapisy ustawowe z ww. art. 44 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej. Ponadto § 21 statutu stanowi, że szczegółową strukturę organizacyjną Szpitala określa Dyrektor Szpitala zarządzeniem.

Minister Zdrowia, na podstawie artykułu 36b ust. 1 ustawy o zakładach opieki zdrowotnej, może odmówić zgody na likwidację lub przekształcenie publicznego zakładu opieki zdrowotnej, którego organem założycielskim jest państwowa uczelnia medyczna lub państwowa uczelnia prowadząca działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych, w wyniku którego ma nastąpić jego likwidacja lub istotne ograniczenie poszczególnych rodzajów działalności zakładu i udzielanych świadczeń zdrowotnych tylko w wypadku, gdy zakład udziela określonych świadczeń jako jedyny w województwie i nie jest możliwe dalsze udzielanie tych świadczeń w innym zakładzie opieki zdrowotnej. Z informacji Małopolskiego Oddziału NFZ z dnia 18 maja 2005 r. wynika, że nie wpłynęła do Oddziału petycja pacjentów, o której pisze Pan Poseł, ani nie było innych skarg na funkcjonowanie oddziału przed, jak i po zmianach organizacyjnych. Nie ma więc podstaw do stwierdzenia, że nastąpiło istotne ograniczenie udzielanych świadczeń zdrowotnych.

Narodowy Fundusz Zdrowia zakupuje pakiet świadczeń w określonej specjalności (np. angiologii) u danego świadczeniodawcy. Świadczeniodawca jest obowiązany poinformować Fundusz o zaistniałych przekształceniach jedynie w przypadku gdy ulegają zmianie określone ofertą warunki udzielania usług (sprzęt medyczny, ilość specjalistów itp.), co ma wpływ na spełnianie wymogów dotyczących możliwości świadczenia usług w danym zakresie. Jeżeli Dyrektor Szpitala uznał, że wywiązanie się z umowy zawartej z Funduszem jest możliwe w innej niż dotychczasowa strukturze organizacyjnej, to nie ma podstaw do kwestionowania jego decyzji. Narodowy Fundusz Zdrowia, zgodnie z art. 117 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr. 210, poz. 2135), finansuje świadczenia opieki zdrowotnej oraz refundację leków, wyrobów medycznych, przedmiotów ortopedycznych i środków pomocniczych. Prowadzenie prac badawczych, kształcenie studentów czy działalność dydaktyczna (prowadzenie specjalizacji) nie jest przedmiotem zawartych umów pomiędzy Małopolskim OW NFZ i Szpitalem Uniwersyteckim.

Ponadto pragnę poinformować, że podana w zarządzeniu 15/05 Dyrektora Szpitala motywacja zmian w strukturze organizacyjnej, tj. niska wartość umowy w zakresie leczenia chorób angiologicznych, nie stoi w sprzeczności z podanym w odpowiedzi na interpelację Pana Posła z dnia 3 stycznia 2005 r. 6-procentowym wzrostem wartości umowy pomiędzy Małopolskim OW NFZ i Szpitalem Uniwersyteckim w Krakowie w roku 2005 w porównaniu do roku 2004. Zarówno interpelacja Pana Posła, jak i odpowiedź na nią do-

tyczyła całkowitej wartości umowy. Wzrost całkowitej wartości umowy nie oznacza proporcjonalnych zmian we wszystkich zakresach świadczeń.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Adama Oldakowskiego**

**w sprawie możliwości kontynuacji
programu stypendialnego realizowanego
przez Agencję Nieruchomości Rolnych (9989)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Adama Oldakowskiego (SPS-0202-9989/05) w sprawie możliwości kontynuacji programu stypendialnego realizowanego przez Agencję Nieruchomości Rolnych, uprzejmie wyjaśniam.

Zgodnie z ustawą z dnia 16 grudnia 2004 r. o zmianie ustawy o systemie oświaty oraz ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych (Dz. U. Nr 281, poz. 2781) wprowadzony został nowy, systemowy model pomocy materialnej dla uczniów. Powyższy akt prawny dodał do ustawy o systemie oświaty nowy rozdział 8a „Pomoc materialna dla uczniów”, który w sposób szczegółowy określa zasady udzielania pomocy materialnej dla uczniów w postaci stypendium szkolnego, zasiłku szkolnego, stypendium za wyniki w nauce lub za osiągnięcia sportowe, stypendium Prezesa Rady Ministrów, stypendium ministra właściwego ds. oświaty i wychowania, stypendium ministra właściwego do spraw kultury i ochrony dziedzictwa narodowego.

Nowy model pomocy materialnej obejmuje:

Pomoc materialną o charakterze socjalnym, tj. stypendia szkolne i zasiłki szkolne, realizowaną jako zadanie ciągłe. Powyższe formy realizują cel zmniejszenia różnic w dostępie do edukacji wynikających z trudnej sytuacji materialnej ucznia.

Pomoc materialną o charakterze socjalnym i motywacyjnym, realizowaną w krótszych (zróżnicowanych) sekwencjach czasowych jako programy rządowe.

Pomoc materialną o charakterze motywacyjnym, realizowaną jako zadanie ciągłe na podstawie ustawy oraz rozporządzenia Rady Ministrów, w znacznej mierze finansowaną z budżetu państwa.

Zgodnie z art. 90p ust. 1 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) udzielanie świadczeń pomocy materialnej dla uczniów o charakterze socjalnym stanowi zadanie własne gminy, na realizację którego gmina otrzymuje dofinansowanie (art. 90r ust. 1 usta-

wy). Oznacza to, że gminy mogą uzupełnić już istniejący system stypendialny środkami własnymi lub też opracować własne programy pomocy uczniom z wykorzystaniem środków własnych, współpracy z organizacjami pożytku publicznego lub wolontariatu.

Zgodnie z art. 90r pkt 2 ustawy o systemie oświaty środki na realizację stypendiów zostały zagwarantowane w budżecie państwa. W 2005 na realizację pomocy materialnej dla uczniów w ustawie budżetowej, w rezerwie celowej nr 55, przeznaczono kwotę 242 500 000 zł.

O pomoc materialną o charakterze socjalnym (stypendia szkolne i zasiłki szkolne) mogą ubiegać się uczniowie pochodzący z rodzin, w których dochód na jednego członka rodziny nie przekracza 316 zł miesięcznie.

Obok rozwiązań przyjętych w cytowanej ustawie od 2004 roku istnieje możliwość uzyskania pomocy stypendialnej ze środków pomocowych Unii Europejskiej, które realizowane są w ramach Działania 2.2 „Wyrównywanie szans edukacyjnych poprzez programy stypendialne” Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego (ZPORR). Działanie to przewiduje dwa rodzaje projektów stypendialnych:

2.2.1. dla uczniów z obszarów wiejskich,

2.2.2. dla studentów z obszarów zmarginalizowanych.

Uczestnikami projektu są uczniowie publicznych i niepublicznych szkół ponadgimnazjalnych kończących się maturą, pochodzący z rodzin znajdujących się w trudnej sytuacji materialnej, z obszarów wiejskich (decyduje tu miejsce stałego zameldowania), oraz studenci pochodzący z obszarów zmarginalizowanych, w tym w szczególności z obszarów wiejskich i restrukturyzacji przemysłów, oraz znajdujący się w trudnej sytuacji materialnej. Definicja obszaru wiejskiego i zmarginalizowanego została podana w Uzupełnieniu ZPORR. Wysokość dochodu na osobę w rodzinie, uprawniająca do ubiegania się o stypendium w ramach ZPORR, jest zgodna z kwotą uprawniającą do korzystania ze świadczeń rodzinnych¹⁾ i wynosi 504 zł. Projektodawcami w ramach działania 2.2 są powiaty oraz ich związki i porozumienia.

W okresie programowania na lata 2004–2006 na stypendia dla młodzieży wiejskiej przewidziano środki publiczne (tj. środki Europejskiego Funduszu Społecznego – EFS i budżetu państwa) w wysokości 151 mln EUR (dofinansowanie z EFS stanowi ok. 70% wydatków kwalifikowalnych oraz ok. 30% środków pochodzi z budżetu państwa – rezerwa Ministra Edukacji Narodowej i Sportu przekazywana zgodnie z zasadami ustalonymi przez MENiS²⁾), natomiast na stypendia dla studentów przewidziano 24 mln EUR (dofinan-

¹⁾ Ustawa z dnia 28 listopada 2003 r. o świadczeniach rodzinnych - Dz.U. Nr 228, poz. 2255 z późn. zm.

²⁾ Jest to zastąpienie realizowanego przez Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu „Programu wyrównywania szans edukacyjnych uczniów wiejskich”, którego celem było ograniczenie rezygnacji z podejmowania nauki w szkołach umożliwiających uzyskanie świadectwa dojrzałości młodzieży z terenów wiejskich.

sowanie z EFS wynosi 75% wydatków kwalifikowalnych oraz 25% środków pochodzi z budżetu państwa – rezerwa celowa będąca w gestii Ministra Gospodarki i Pracy). Jednocześnie Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu przeznaczy blisko 1,5 mld zł na wypłatę stypendiów dla studentów.

W 2005 roku, w ramach Działania 2.2.1 „Wsparcie rozwoju edukacyjnego młodzieży wiejskiej”, Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu dysponowało kwotą 70 700 000 zł, która została przekazana poszczególnym wojewodom, po podziale środków pozostających w dyspozycji Ministra Gospodarki, zgodnie z zapotrzebowaniem ujętym w Ramowych Planach Realizacji Działań na rok 2005. Łącznie z dofinansowaniem z Europejskiego Funduszu Społecznego kwota środków przeznaczonych na pomoc materialną dla uczniów wiejskich wynosi w 2005 roku ok. 236 mln zł.

Ponadto od 1998 roku, obok pomocy materialnej dla uczniów realizowanej przez resort oświaty, funkcjonował, wspomniany przez Pana Posła, system pomocy dzieciom byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej uczącym się w szkołach średnich kończących się maturą – realizowany przez obecną Agencję Nieruchomości Rolnych. System ten systematycznie się rozwijał – od 650 stypendystów w 1998 roku do ponad 45 tys. w roku szkolnym 2004/2005

Stypendia te otrzymywali uczniowie spełniający następujące kryteria:

— byli dziećmi byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej,

— dochód w rodzinie nie przekracza 532 zł (możliwe jest odstępnie od tego kryterium w szczególności uzasadnionych wypadkach, na wniosek ośrodków pomocy społecznej),

— zamieszkują na terenach wiejskich lub w miastach do 20 000 mieszkańców.

Pomiędzy rozwiązaniami przyjętymi w uso a programem ANR istnieją wyraźne różnice. Przede wszystkim dotyczą one:

— kwoty dochodu uprawiającego do ubiegania się o stypendium – w przypadku ustawy jest to 316 zł na osobę, w programie ANR – 532 zł na osobę,

— wysokości świadczeń stypendialnych – w uso jest to od 44,80 zł do 112 zł miesięcznie, Agencja wypłacała zaś świadczenia w wysokości 200 zł miesięcznie.

Szczególnym wyróżnikiem dla grupy młodzieży, która do tej pory korzystała ze stypendiów ANR, jest Działanie 2.2. w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego, adresowane do młodzieży z terenów wiejskich, w tym dzieci byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej. Działanie to zastąpiło program wyrównywania szans edukacyjnych uczniów z terenów wiejskich, realizowany przed 2004 rokiem przez MENiS.

W celu zapewnienia płynnego przekazania istniejącego systemu stypendialnego prowadzonego przez ANR do systemu oświaty oraz Działania 2.2 ZPORR przedłużono wypłatę stypendiów przez Agencję do 31 czerwca 2005 r., po tym terminie uczniowie – dzieci byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw

gospodarki rolnej – będą korzystali na równych zasadach z funkcjonujących w naszym kraju rozwiązań w zakresie pomocy materialnej dla uczniów i studentów. Również tylko do 31 czerwca ANR będzie finansowało ww. stypendia. Po tym terminie środki wypracowane przez Agencję zasilą budżet państwa, na zasadach określonych w rozdziale 4 ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa.

W związku z przedstawionym powyżej systemem pomocy materialnej dla uczniów uczniowie, będący dziećmi byłych pracowników państwowych przedsiębiorstw gospodarki rolnej, są w pełni uprawnieni do korzystania z istniejących form pomocy stypendialnej, zarówno w oparciu o uso, jak i ZPORR, o ile spełniają kryteria zawarte w powyższych dokumentach.

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

ministra sprawiedliwości na interpelację posła Łukasza Abgarowicza

w sprawie konsekwencji sporu pomiędzy T-Mobile i Elektrimem SA a Vivendi Universal dotyczącego udziałów w Polskiej Telefonii Cyfrowej sp. z o.o. (9991)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Łukasza Abgarowicza, przekazaną przy piśmie Pana Marszałka Sejmu z dnia 9 maja 2004 r. nr SPS-0202-9991/05, dotyczącą konsekwencji sporu pomiędzy T-Mobile a Vivendi Universal przenieście wyjaśniam, co następuje.

Ministrowi Sprawiedliwości znany jest fakt notyfikacji sporu pomiędzy Vivendi Universal SA a Rzeczpospolitą Polską, dokonanej na podstawie umowy pomiędzy Rządem Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej a Rządem Republiki Francuskiej w sprawie popierania i wzajemnej ochrony inwestycji, podpisanej w Paryżu w dniu 14 lutego 1989 r. (Dz. U. z 1990 r. Nr 38, poz. 220).

Minister Skarbu Państwa, do którego wpłynęła notyfikacja sporu, przekazał ją Ministrowi Sprawiedliwości w dniu 11 marca 2005 r. Poza zakresem kompetencji Ministra Sprawiedliwości pozostaje jednak zarówno możliwość podejmowania czynności mających na celu doprowadzenie pomiędzy umawiającymi się stronami do polubownego rozstrzygnięcia sporu dotyczącego inwestycji (art. 8 ww. umowy z dnia 14 lutego 1989 r.), jak również ewentualne rozstrzygnięcie sporu dotyczącego interpretacji lub stosowania tej umowy na drodze dyplomatycznej (art. 11 ust. 1 umowy).

Notyfikowany spór jest sporem, u którego podłoża leży zarzut nienależytej ochrony inwestycji i naruszenia tym samym postanowień polsko-francuskiej umo-

wy z dnia 14 lutego 1989 r. Nie jest to zatem sprawa należąca do właściwości Ministra Sprawiedliwości.

Nawet gdyby w przyszłości zaszła konieczność prowadzenia sporu pomiędzy Vivendi Universal SA w Paryżu a Rządem Rzeczypospolitej Polskiej, to organem właściwym do występowania w tej sprawie będzie Minister Gospodarki. Stosownie bowiem do przepisu art. 9 ust. 1 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej (Dz. U. z 2003 r. Nr 159, poz. 1548 ze zm.), do ministra właściwego do spraw gospodarki należą sprawy związane ze współpracą gospodarczą z zagranicą, a ochrona inwestycji zagranicznych w Polsce niewątpliwie do spraw takich należy.

Takie stanowisko zostało ujęte w piśmie z dnia 18 marca 2005 r., skierowanym do Ministra Skarbu Państwa.

Z przedstawionych względów Minister Sprawiedliwości nie przeprowadzał rozmów z Ministrem Finansów na temat zarezerwowania w przyszłorocznym budżecie środków na ewentualne odszkodowanie dla Vivendi Universal SA w Paryżu i nie jest kompetentny do udzielenia odpowiedzi na pięć pytań sformułowanych przez Pana Posła w interpelacji z dnia 5 maja 2005 r.

Odnosząc się do podniesionych w interpelacji Pana Posła zarzutów „szeregu nieprawidłowości ze strony polskich sądów”, uprzejmie informuję, że od kilku miesięcy do Ministra Sprawiedliwości kierowane są liczne skargi i wnioski w sprawach sądowych dotyczących w sposób bezpośredni lub pośredni udziałów Elektrim Telekomunikacji Spółki z o.o. w Warszawie w Polskiej Telefonii Cyfrowej Spółce z o.o. w Warszawie. Pochodzą one od różnych podmiotów, w tym od Elektrim Telekomunikacji Spółki z o.o. w Warszawie, która podnosi zarzuty przede wszystkim w stosunku do dwóch postępowań sądowych: sygn. akt VII Co 1709/94 Sądu Okręgowego w Warszawie i XIX KRS 4404/05/307 Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie. Firma ta w pismach kierowanych do Ministra Sprawiedliwości twierdzi, że Elektrim SA w Warszawie oraz spółki z grupy Deutsche Telekom działają w celu pozbawienia jej udziałów w Polskiej Telefonii Cyfrowej Spółce z o.o. w Warszawie, a działania sądów w ww. sprawach sądowych pozwalają na nielegalne przejęcie wielomiliardowego majątku. Zdaniem Elektrim Telekomunikacji Spółki z o.o. przedstawiciele tych spółek podpisali dokumenty dołączone do wniosku o zmianę wpisów w Krajowym Rejestrze Sądowym, które potwierdziły nieprawdę. Wskazane osoby popełniły przestępstwo, o czym zawiadomiona została prokuratura. Wpis do Krajowego Rejestru Sądowego Polskiej Telefonii Cyfrowej Spółki z o.o. w Warszawie, obejmujący oprócz zmiany udziałowców także zmiany członków rady nadzorczej i zarządu, wydany w opisanych okolicznościach, w ocenie Elektrim Telekomunikacji Spółki z o.o. służy obecnie przedstawicielom spółki Elektrim SA w Warszawie oraz spółek z grupy Deutsche Telekom do bezprawnego przejmowania mienia spółki Polskiej Telefonii Cyfrowej.

Postępowania w sprawach sygn. akt VII Co 1709/04 Sądu Okręgowego w Warszawie i XIX KRS Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie objąłem

działaniami nadzorczymi i podejmowałem szereg czynności wyjaśniających oraz zażądałem informacji o toku postępowań w tych sprawach. Ponadto, z uwagi na treść niektórych zarzutów wysuwanych przez Elektrim Telekomunikację Spółkę z o.o. w Warszawie, mając na względzie dobro wymiaru sprawiedliwości, w dniach 10–11 marca 2005 r. zleciłem służbom nadzorczym Ministra Sprawiedliwości przeprowadzenie lustracji ww. postępowań.

Postępowanie w sprawie sygn. akt VII Co 1709/04 Sądu Okręgowego w Warszawie zostało wszczęte na skutek wniosku Elektrim SA w Warszawie, złożonego dnia 17 grudnia 2004 r., skierowanego przeciwko T-Mobile Deutschland GmbH w Bonn, o uznanie orzeczenia Trybunału Arbitrażowego – Internationales Schiedsgericht der Wirtschaftskammer Osterreich, zapadłego w Wiedniu, w dniu 26 listopada 2004 r. w sprawie sygn. akt SCH-4750, w zakresie następujących rozstrzygnięć:

„1) życie na rzecz Telco jest bezskuteczne i udziały PTC, które były jego przedmiotem pozostały własnością Elektrimu w każdym czasie;

2) zbycie udziałów PTC na rzecz Telco przez Elektrim nie stanowi jako takie Istotnego Naruszenia (Material Default) w rozumieniu art. 16.1 Umowy Wspólników (Shareholders Agreement), ale stanowiłoby, gdyby Elektrim nie odzyskał udziałów od Telco w przeciągu najdalej dwóch miesięcy od doręczenia wyroku;

3) żądanie DT odnośnie stwierdzenia Stanu Istotnego Pogorszenia (Economic Impairment) zostaje oddalone”.

Jako strona postępowania nie została wskazana spółka z ograniczoną odpowiedzialnością Elektrim Telekomunikacja w Warszawie, chociaż brała udział w postępowaniu przed Trybunałem Arbitrażowym – Internationales Schiedsgericht der Wirtschaftskammer Osterreich w Wiedniu.

Elektrim Telekomunikacja Spółka z o.o. w Warszawie sama zgłosiła się do udziału w ww. postępowaniu przed Sądem Okręgowym w Warszawie, składając wniosek o dopuszczenie jej do udziału w sprawie w charakterze strony oraz interwencję uboczną oraz główną.

Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 12 stycznia 2005 r. odrzucił wniosek Elektrim Telekomunikacji Spółki z o.o. w Warszawie o dopuszczenie do udziału w sprawie w charakterze strony. Zażalenie na powyższe orzeczenie złożone przez Elektrim Telekomunikację Spółkę z o.o. zostało odrzucone przez Sąd Okręgowy w Warszawie postanowieniem z dnia 24 stycznia 2005 r.

Z kolei orzeczeniem, wydanym w dniu 26 stycznia 2005 r., Sąd Okręgowy w Warszawie nie dopuścił do udziału w sprawie Elektrim Telekomunikacji Spółki z o.o. w charakterze interwenienta głównego i ubocznego.

W dniu 2 lutego 2005 r. ogłoszone zostało postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie o uznaniu skuteczności na obszarze Polski orzeczenia Trybunału Arbitrażowego w Wiedniu z dnia 26 listopada 2004 r. w zakresie objętym wnioskiem Elektrim SA, które za-

skarżone zostało apelacją przez Elektrim Telekomunikację Spółkę z o.o. i przez Prokuratora Okręgowego w Warszawie.

Badanie akt sprawy nie wykazało, by postępowanie co do zasadniczego wątku – rozpoznania wniosku o uznanie wyroku sądu arbitrażowego – prowadzone było niesprawnie. Orzeczenie kończące postępowanie w sprawie zostało wydane, po przeprowadzeniu rozprawy, po upływie półtora miesiąca od złożenia wniosku, czynności podejmowane były przez Sąd niezwłocznie. W zakresie stwierdzonych niewielkich uchybień natury procesowej zwróciłem się do Prezesa Sądu Apelacyjnego w Warszawie o spowodowanie ich usunięcia przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

Zarzut Elektrim Telekomunikacji Spółki z o.o. w Warszawie o udział w składzie sądu sędziego, który pozostawał w związku małżeńskim z radcą prawnym współpracującym z głównym doradcą prawnym Elektrim SA, również był przedmiotem badania mojego badania. Jak wynika z dokonanych ustaleń Pani Sędzia, w stosunku do której sformułowany został powyższy zarzut, od 5–6 lat jest rozwiedziona i z byłym mężem, który jest radcą prawnym, kontaktuje się wyłącznie w sprawach dotyczących wychowania wspólnego syna. Zgłoszony w toku postępowania wniosek o wyłączenie tego sędziego został przez sąd oddalony, ale wobec faktu, że postanowienie rozstrzygające tę kwestię nie było prawomocne, Przewodnicząca Wydziału VII Cywilnego – Rejestrowego Sądu Okręgowego w Warszawie zarządziła zmianę składu orzekającego, co miało umożliwić sprawny przebieg dalszego postępowania w sprawie. W efekcie w składzie sądu, który wydał w sprawie orzeczenie kończące postępowanie, nie uczestniczył ww. sędzia.

Przedmiotem lustracji nie mogła być natomiast ocena, czy przy wydaniu postanowienia z dnia 2 lutego 2005 r., kończącego postępowanie w sprawie, postanowienia z dnia 26 stycznia 2005 r., którego przedmiotem rozstrzygnięcia były interwencje spółki Elektrim Telekomunikacja, bądź postanowienia z dnia 12 stycznia 2005 r. o niedopuszczeniu do udziału w sprawie jako strony Elektrim Telekomunikacji Spółki z o.o. doszło do naruszenia prawa i jaki ono miało ewentualnie charakter. Przedmiotowe decyzje Sądu mają bowiem charakter merytoryczny, a w tej dziedzinie sędziowie są niezawiśli.

Zwierzchni nadzór sprawowany przez Ministra Sprawiedliwości nad działalnością administracyjną sądów (art. 9 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych Dz. U. nr 48, poz. 1070, z późn. zm.) nie upoważnia organów nadzoru do ingerencji w zakres merytorycznego rozstrzygnięcia sądów. Czynności z zakresu nadzoru nad działalnością administracyjną sądów nie mogą wkraczać w dziedzinę, w której sędziowie są niezawiśli (art. 39 powołanej ustawy Prawo o ustroju sądów powszechnych), gdyż sędziowie podlegają tylko Konstytucji oraz ustawom (art. 178 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r., Dz. U. Nr 78, poz. 483).

Merytoryczna kontrola wydanych orzeczeń może być dokonana wyłącznie w ramach nadzoru sędziowskiego przez Sąd Apelacyjny na skutek rozpoznania środków zaskarżenia wywiedzionych od powyższych postanowień.

Uprzejmie informuję, że w dniu 11 maja 2005 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie rozpoznał zażalenia Elektrim Telekomunikacji Spółki z o.o. na ww. postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 12 i 26 stycznia 2005 r. Za zasadne uznane zostało odwołanie od postanowienia o niedopuszczeniu tej spółki do udziału w sprawie w charakterze interwenienta ubocznego. Sąd Apelacyjny wyraził pogląd, że skarżący powinien uczestniczyć w sprawie i to nawet w charakterze strony. Oznacza to, że postępowanie w sprawie toczyć się będzie z udziałem tego podmiotu, występującego co najmniej w charakterze interwenienta ubocznego, i – co istotne – rozpoznaniu podlegać będzie złożona przez niego apelacja od orzeczenia kończącego postępowanie w sprawie.

Sprawa rejestrowa sygn. akt WA XIX KRS 4404/05/307 Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w Warszawie została wszczęta na skutek wniosku złożonego w dniu 23 lutego 2005 r. o godz. 15.37 przez Polską Telefonię Cyfrową Spółkę z o.o. w Warszawie o wpis zmiany danych w zakresie zarządu, rady nadzorczej oraz udziałów, do którego wnioskodawca dołączył zawiadomienie o odwołaniu członków rady nadzorczej i powołaniu nowych członków rady nadzorczej, informację o tym, że dwaj odwołani członkowie rady nadzorczej są obywatelami Francji i nie posiadają w Polsce nr PESEL, uwierzytelnione wzory podpisów członków zarządu, uchwałę nr 3, 4 i 5 rady nadzorczej o odwołaniu członków zarządu i powołaniu nowych członków zarządu oraz nową listę współników. Wniosek został podpisany przez nowy zarząd powołany uchwałą rady nadzorczej.

Postanowieniem Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy XIX Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 24 lutego 2005 r. dokonano wpisu zmian w zakresie składu zarządu, rady nadzorczej oraz udziałów w Polskiej Telefonii Cyfrowej Spółce z o.o. w Warszawie. Zaświadczenie o dokonaniu wpisu wystawione zostało w dniu 24 lutego 2005 r. o godz. 15.49. Nadanie numeru KRS w wewnętrznym systemie „biurowości” nastąpiło w dniu 25 lutego 2005 r. Jak wynika z akt rejestrowych, podstawą wpisu nie było postanowienie Sądu Okręgowego w Warszawie z dnia 2 lutego 2005 r. wydane w sprawie sygn. akt VII Co 1709/94, a wyżej wymienione dokumenty, dołączone przez wnioskodawcę.

Analiza przebiegu postępowania w tej sprawie pozwoliła na ocenę, iż postępowanie przeprowadzone zostało sprawnie, bez jakiegokolwiek zwłoki i zgodnie z przyjętą procedurą. Na szybkie tempo rozpoznania przedmiotowego wniosku niewątpliwy wpływ miała zapewne okoliczność, iż od 25 lutego 2005 r. sędzia referent zaplanował urlop. Zauważyć przy tym należy, że w postępowaniu rejestrowym zasadą jest rozpozna-

nie wniosku przez sąd bez uprzedniego doręczania go innym podmiotom.

W przedmiotowej sprawie rejestrowej od postanowienia Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy XIX Wydziału Gospodarczego Krajowego Rejestru Sądowego z dnia 23 lutego 2005 r. wniesione zostały przewidziane przepisami prawa środki odwoławcze. Prawdopodobnie rozstrzygnięcia zostanie zatem poddana kontroli przez sąd drugiej instancji.

Jak zostało już wyżej podniesione, poza zakresem kompetencji Ministra Sprawiedliwości pozostaje kwestia oceny wydanego przez sąd rejestrowy postanowienia z dnia 24 lutego 2005 r. w przedmiocie wpisu do KRS zmiany danych.

Reasumując, należy wskazać, że wyniki lustracji obu postępowań sądowych nie pozwalają na stwierdzenie, by toczyły się one opieszale. Ze względu natomiast na brak prawomocności rozstrzygnięć kończących przedmiotowe sprawy nie jest możliwe wypowiedzianie się co do ich merytorycznej prawidłowości. Ponadto zakres nadzoru Ministra Sprawiedliwości nad sądami dotyczy wyłącznie działalności administracyjnej, a nie orzeczniczej sądów, w ramach której obowiązuje zasada niezależności sądów i niezawisłości sędziowskiej.

Odnosząc się do poruszonej w interpelacji kwestii rozważenia ewentualnego wniesienia również przez prokuratora apelacji od postanowienia z dnia 24 lutego 2005 r., pragnę poinformować, że Prokuratura Okręgowa w Warszawie, po zapoznaniu się z aktami sprawy rejestrowej i ustaleniu, że postanowienie zostało zaskarżone przez Elektrim Telekomunikację Sp. z o.o. w Warszawie reprezentowaną przez radcę prawnego, uznała, iż nie zachodzą przesłanki zgłoszenia udziału prokuratora w postępowaniu odwoławczym.

Nadto uprzejmie informuję, że Prokuratura Rejonowa Warszawa Ochota prowadzi postępowanie przygotowawcze w sprawie oznaczonej sygnaturą 4 Ds. 523/05/II w kierunku przestępstwa z art. 587 Kodeksu spółek handlowych i do tej sprawy zostaną przekazane wnioski Elektrim Telekomunikacji Sp. z o.o. w Warszawie zawierające opis nieprawidłowości zaistniałych w związku ze sprawami toczącymi się w Krajowym Rejestrze Sądowym.

Wymaga jednak zasygnalizowania okoliczność, że składająca notyfikację sporu Vivendi Universal SA nie była i nie jest bezpośrednim uczestnikiem żadnego z powołanych wyżej postępowań sądowych.

Jednocześnie pragnę zapewnić, że ww. postępowania sądowe pozostają przedmiotem mojego stałego zainteresowania.

Z wyrazami szacunku

Minister
Andrzej Kalwas

Warszawa, dnia 27 maja 2005 r.

Odpowiedź

**ministra edukacji narodowej i sportu
na interpelację poseł Marii Zbyrowskiej****w sprawie kosztów programu informacyjnego
Debata Europejska 2005 (9994)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pani Poseł Marii Zbyrowskiej (nr SPS-0202-9994/05) z dnia 6 maja br., uprzejmie informuję:

Ad Pytanie 1. Program Informacyjny Debata europejska 2005 powstał z inicjatywy 40 organizacji pozarządowych, wyższych uczelni, stowarzyszeń zawodowych i twórczych, samorządów. Celem programu jest m.in. przygotowanie polskiego społeczeństwa do podjęcia świadomej decyzji w referendum w sprawie przyjęcia Traktatu ustanawiającego Konstytucję dla Europy.

Podzielając zdanie o celowości przeprowadzenia działań edukacyjnych w środowisku szkolnym, których celem jest zapoznanie z projektem Konstytucji UE, Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu zadeklarowało pomoc w zakresie ułatwienia dystrybucji broszury „ABC Konstytucji Unii Europejskiej” poprzez kuratoria oświaty, nie przejmując praw wydawniczych i nie deklarując żadnych zobowiązań finansowych dotyczących dodatkowego druku tej broszury.

Broszura „ABC Konstytucji Unii Europejskiej” ma zapoznać czytelnika z najważniejszymi zasadami funkcjonowania Unii Europejskiej, jej celami i polityką, które określone zostały w Traktacie ustanawiającym Konstytucję dla Europy. Broszura ma pełnić rolę informatora przekazującego podstawową wiedzę o Konstytucji i zachęcić czytelnika do udziału w ogólnonarodowej debacie poprzedzającej referendum, w którym zdecydować będziemy o przyjęciu Konstytucji dla Europy, a także do lektury pełnego tekstu Traktatu.

Jednocześnie uprzejmie informuję, że pytania: 2, 3 i 4 leżą w kompetencji Urzędu Komitetu Integracji Europejskiej, któremu zgodnie z właściwością przekazałem interpelację celem udzielenia odpowiedzi.

Minister
Miroslaw Sawicki

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jana Rokity****w sprawie emerytur i rent
w systemach mundurowych (10002)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 9 maja 2005 r. o sygn. SPS-0202-10002/05, przekazującego interpelację Posła na Sejm RP Pana Jana Rokity w sprawie emerytur i rent w systemach mundurowych, z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów, w załączeniu przekazuję informacje o wypłacanych przez Zakład Emerytalno-Rentowy MSWiA świadczeniach emerytalno-rentowych. (Tabele na str.: 194-202).

Jednocześnie uprzejmie wyjaśniam, że ustawa z dnia 18 lutego 1994 r. o zaopatrzeniu emerytalnym funkcjonariuszy Policji, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu, Straży Granicznej, Biura Ochrony Rządu, Państwowej Straży Pożarnej i Służby Więziennej oraz ich rodzin (t.j.: Dz. U. z 2004 r. Nr 8, poz. 67 z późn. zm.) nie przewiduje zaliczania okresów służby niejawnej do stażu służby w wyższym wymiarze.

Łączę wyrazy szacunku

Podsekretarz stanu
Tadeusz Matusiak

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

Tablica 1a.
Struktura emerytur wypłacanych przez ZER MSWiA wg roku przyznania i wysokości świadczeń – stan na maj 2005 r.

Rok przyznania	Wysokość świadczeń																	Razem
	Do 600 zł	601-1000 zł	1001-1200 zł	1201-1400 zł	1401-1600 zł	1601-1800 zł	1801-2000 zł	2001-2500 zł	2501-3000 zł	3001-3500 zł	3501-4000 zł	4001-4500 zł	4501-5000 zł	5001-5500 zł	5501-6000 zł	Powyżej 6000 zł		
1950	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1	
1951	0	0	1	1	0	3	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0	7	
1952	0	1	2	1	1	2	2	0	1	0	0	0	0	0	0	10		
1953	0	1	1	1	5	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	10		
1954	0	1	2	1	8	4	4	5	0	1	0	0	0	0	0	26		
1955	1	1	3	2	7	9	3	6	0	2	1	0	0	0	0	35		
1956	0	4	4	8	12	32	15	10	1	0	2	0	0	0	0	88		
1957	0	4	4	0	3	5	3	7	3	1	1	0	0	0	0	31		
1958	0	0	2	2	4	3	3	0	2	1	0	0	0	0	0	17		
1959	0	3	1	0	2	4	1	0	1	1	2	0	0	0	0	15		
1960	0	7	4	4	3	5	4	4	1	0	0	1	0	0	0	33		
1961	0	4	5	7	14	9	3	3	2	0	0	0	0	0	0	47		
1962	0	1	4	9	14	15	8	8	5	1	0	0	0	0	0	65		
1963	0	3	2	8	17	13	9	11	1	2	0	0	0	0	0	66		
1964	0	9	12	15	26	20	20	8	2	1	0	0	0	0	0	113		
1965	1	9	9	23	40	21	11	14	3	2	0	0	0	0	0	133		
1966	0	8	6	14	43	23	16	11	4	2	0	0	1	0	0	128		
1967	0	4	9	50	75	24	27	39	10	1	1	0	1	0	0	241		
1968	0	9	8	34	82	51	34	43	15	6	2	0	1	0	0	285		
1969	0	5	14	22	85	38	35	43	17	2	0	1	0	0	0	262		
1970	0	5	17	32	158	99	108	114	34	5	9	2	1	0	0	584		
1971	0	10	13	30	175	79	81	103	31	19	1	2	1	1	0	547		
1972	0	11	24	53	201	87	88	107	37	5	6	5	0	0	0	624		
1973	0	23	30	66	205	110	88	118	40	9	3	5	2	0	0	699		
1974	0	18	23	59	113	68	30	53	17	4	3	1	0	0	1	390		
1975	0	26	50	130	388	298	191	303	111	25	6	4	5	2	0	1539		
1976	0	19	26	56	195	191	87	157	80	34	9	3	3	2	0	862		
1977	0	22	26	65	211	247	103	191	119	47	13	3	1	1	0	1049		
1978	0	36	49	81	253	319	153	243	143	48	21	8	1	2	1	1359		
1979	0	32	41	79	214	353	180	261	153	62	25	9	2	5	2	1419		
1980	0	74	78	115	237	552	380	387	266	108	38	21	10	9	2	2279		
1981	0	70	97	102	242	592	769	484	343	122	60	25	10	10	2	2933		
1982	0	55	56	56	92	191	321	216	133	45	20	14	3	2	1	1207		

1983	0	34	51	62	91	198	322	330	189	66	25	19	8	3	1	2	1401
1984	0	17	24	54	112	246	361	378	220	65	30	17	3	4	4	0	1535
1985	0	25	40	56	133	335	403	445	261	83	43	20	7	5	2	1	1859
1986	0	21	50	101	164	384	513	583	300	86	43	18	8	6	0	1	2278
1987	0	27	118	182	259	607	666	743	344	103	43	24	11	5	1	2	3135
1988	0	52	214	250	373	681	648	620	230	72	34	14	3	3	1	1	3196
1989*	0	159	437	690	996	1194	898	938	271	101	36	21	10	1	5	4	5761
1990	0	192	435	868	1724	1945	1822	2830	1394	642	270	155	87	35	3	11	12413
1991	0	198	466	801	1454	1846	1685	2009	607	252	83	47	29	16	7	4	9504
1992	0	250	462	772	824	954	1128	916	285	125	32	13	6	5	1	3	5776
1993	0	235	289	455	464	483	514	555	189	83	32	9	8	4	2	1	3323
1994	2	278	298	370	430	586	789	1423	437	215	79	23	9	5	4	1	4949
1995	0	117	185	205	218	235	288	457	164	92	49	15	14	6	6	4	2055
1996	2	125	218	260	249	308	347	742	298	125	63	21	12	9	5	4	2788
1997	1	140	283	380	354	423	554	1062	414	195	94	31	23	17	7	3	3981
1998	0	161	396	672	727	879	1095	2400	1053	568	282	120	91	43	20	26	8533
1999	2	406	598	518	450	442	645	1726	1011	425	243	133	53	36	25	29	6742
2000	0	21	76	147	197	215	287	865	558	301	185	136	56	29	15	20	3108
2001	0	18	69	135	165	195	231	760	598	360	152	91	57	32	18	20	2901
2002	0	22	92	125	177	215	281	984	783	410	196	114	61	51	29	35	3575
2003	0	32	95	148	180	227	309	1188	843	516	236	138	86	75	26	33	4132
2004	0	35	123	182	243	294	308	1084	635	309	159	87	63	44	11	19	3596
2005	0	8	26	29	44	48	56	111	71	50	13	8	4	2	1	0	471
Razem	9	3048	5668	8587	13153	16408	16928	26098	12732	5799	2645	1378	751	470	202	237	114113

*^o) w tym ilość świadczeń przyznanych w okresie 01.01.1989 – 30.06.1989 – 1998

Tablica Ib. Struktura rent inwalidzkich wypłacanych przez ZER MSWiA wg roku przyznania i wysokości świadczeń – stan na maj 2005 r.

Rok przyznania	Wysokość świadczeń															Razem	
	Do 600 zł	601-1000 zł	1001-1200 zł	1201-1400 zł	1401-1600 zł	1601-1800 zł	1801-2000 zł	2001-2500 zł	2501-3000 zł	3001-3500 zł	3501-4000 zł	4001-4500 zł	4501-5000 zł	5001-5500 zł	5501-6000 zł		Powyżej 6000 zł
1945	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
1946	0	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2
1947	0	0	0	0	3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	3
1948	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
1949	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	3
1950	0	0	0	0	0	1	0	2	0	0	0	0	0	0	0	0	3
1951	0	0	0	2	4	1	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	9
1952	0	0	0	2	3	3	2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	10
1953	0	1	1	1	7	5	1	1	0	0	0	0	0	0	0	0	17
1954	0	0	1	5	10	7	3	2	0	0	0	0	0	0	0	0	28
1955	0	2	1	5	13	17	6	6	1	0	0	0	0	0	0	0	51
1956	0	1	1	9	20	19	18	10	2	0	0	0	0	0	0	0	80
1957	0	3	2	10	20	12	3	8	2	0	1	0	0	0	0	0	61
1958	0	0	0	4	12	6	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	22
1959	0	1	0	1	10	2	4	4	1	0	0	0	0	0	0	0	23
1960	0	3	0	8	10	6	4	1	0	0	0	0	0	0	0	0	32
1961	0	0	2	12	12	8	3	4	0	0	0	0	0	0	0	0	41
1962	0	1	1	17	26	6	6	3	3	0	0	0	0	0	0	0	63
1963	0	3	2	11	16	10	4	5	2	0	0	0	0	0	0	0	53
1964	0	3	1	8	20	17	14	4	1	1	0	0	0	0	0	0	69
1965	0	1	1	12	31	13	7	5	0	0	0	0	0	0	0	0	70
1966	0	0	0	13	27	28	16	11	2	0	0	0	0	0	0	0	97
1967	0	2	6	22	37	26	12	8	2	0	0	0	0	0	0	0	115
1968	0	2	7	16	33	28	16	14	3	1	0	0	0	0	0	0	120
1969	0	6	3	19	46	28	15	16	1	0	0	0	0	0	0	0	134
1970	0	6	2	22	49	38	15	25	5	2	0	0	0	0	0	0	164
1971	0	6	2	18	40	39	13	19	4	1	0	0	0	0	0	0	142
1972	0	5	4	34	51	31	17	16	6	0	0	0	0	0	0	0	164
1973	0	5	4	42	63	42	16	30	4	1	0	1	0	0	0	0	208
1974	2	8	10	27	51	31	16	16	4	0	1	0	0	0	0	0	166
1975	0	8	8	61	75	67	31	36	13	3	1	0	0	0	0	0	303
1976	3	9	5	35	52	41	17	25	10	2	2	0	0	0	0	0	201
1977	1	17	8	34	68	38	27	27	7	3	4	0	0	0	0	0	234

1978	2	15	5	41	91	55	31	34	21	2	1	0	0	0	0	0	0	299
1979	1	23	3	35	67	49	36	27	9	4	1	0	0	0	0	0	0	255
1980	3	25	9	37	86	62	52	39	15	4	0	1	0	0	0	0	0	333
1981	5	11	3	39	60	60	63	51	15	7	0	0	0	0	0	0	0	314
1982	7	9	0	23	57	61	42	41	11	2	3	0	0	0	0	0	0	256
1983	7	30	9	33	80	79	66	61	14	4	1	0	0	0	0	0	0	384
1984	9	21	3	30	55	68	65	58	15	1	1	0	0	0	0	0	0	326
1985	9	22	4	33	70	76	45	67	8	3	1	2	1	0	0	0	0	341
1986	6	25	8	23	72	76	63	52	8	5	1	2	0	0	0	0	0	341
1987	7	18	9	34	77	93	70	64	14	5	1	1	0	0	0	0	0	393
1988	6	24	5	33	89	83	86	60	6	0	1	1	0	0	0	0	0	395
1989*	8	25	18	82	123	134	72	71	12	1	1	0	0	0	0	0	0	547
1990	12	70	73	246	244	225	282	248	51	15	8	1	2	1	0	0	0	1480
1991	7	40	56	146	177	174	157	256	50	10	3	1	0	1	0	0	0	1078
1992	19	34	23	58	65	77	63	60	15	3	0	1	0	0	0	0	0	418
1993	14	42	24	64	69	63	49	53	8	2	1	0	0	0	0	0	0	389
1994	15	49	26	64	85	83	65	86	20	4	1	0	0	0	0	0	0	498
1995	17	77	16	66	76	74	55	51	11	0	0	1	0	0	0	0	0	444
1996	19	64	17	53	79	84	79	68	11	3	2	0	0	0	0	0	0	479
1997	19	82	23	39	106	114	76	80	22	6	2	0	0	1	0	0	0	570
1998	9	86	34	54	93	127	133	110	31	10	3	1	1	1	0	0	0	693
1999	14	90	19	48	96	109	95	116	25	8	3	0	1	0	1	0	0	625
2000	1	49	15	14	34	51	52	76	23	8	3	1	1	1	0	0	0	329
2001	0	34	17	15	29	44	53	80	40	14	6	0	1	0	0	0	0	333
2002	0	52	22	9	18	37	52	86	26	5	2	1	0	0	0	0	2	312
2003	3	50	23	9	20	44	52	70	30	5	5	1	1	0	1	0	1	315
2004	15	37	10	5	12	13	26	55	17	7	3	0	0	0	0	0	0	200
2005	2	1	0	0	1	1	0	2	5	0	0	0	0	0	0	0	0	12
Razem	242	1198	546	1786	2941	2787	2267	2421	607	152	64	16	9	8	2	3	0	15049

*) w tym ilość świadczeń przyznanych w okresie 01.01.1989 – 30.06.1989 - 246

Tablica 1c.
Struktura emerytur i rent inwalidzkich wypłacanych przez ZER MSWiA wg roku przyznania i wysokości świadczenia – stan na maj 2005 r.

Rok przyznania	Wysokość świadczeń																Razem
	Do 600 zł	601-1000 zł	1001-1200 zł	1201-1400 zł	1401-1600 zł	1601-1800 zł	1801-2000 zł	2001-2500 zł	2501-3000 zł	3001-3500 zł	3501-4000 zł	4001-4500 zł	4501-5000 zł	5001-5500 zł	5501-6000 zł	Powyżej 6000 zł	
1950	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
1951	0	0	0	2	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	2
1952	0	0	0	0	3	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	3
1953	0	0	0	0	0	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
1954	0	0	0	0	1	0	0	0	1	0	1	0	0	0	0	0	3
1950	0	0	0	0	1	1	0	2	0	0	0	0	0	0	0	0	4
1951	0	0	1	3	4	4	1	1	2	0	0	0	0	0	0	0	16
1952	0	1	2	3	4	5	4	0	1	0	0	0	0	0	0	0	20
1953	0	2	2	2	12	6	2	1	0	0	0	0	0	0	0	0	27
1954	0	1	3	6	18	11	7	7	0	1	0	0	0	0	0	0	54
1955	1	3	4	7	20	26	9	12	1	2	1	0	0	0	0	0	86
1956	0	5	5	17	32	51	33	20	3	0	2	0	0	0	0	0	168
1957	0	7	6	10	23	17	6	15	5	1	2	0	0	0	0	0	92
1958	0	0	2	6	16	9	3	0	2	1	0	0	0	0	0	0	39
1959	0	4	1	1	12	6	5	4	2	1	2	0	0	0	0	0	38
1960	0	10	4	12	13	11	8	5	1	0	0	1	0	0	0	0	65
1961	0	4	7	19	26	17	6	7	2	0	0	0	0	0	0	0	88
1962	0	2	5	26	40	21	14	11	8	1	0	0	0	0	0	0	128
1963	0	6	4	19	33	23	13	16	3	2	0	0	0	0	0	0	119
1964	0	12	13	23	46	37	34	12	3	2	0	0	0	0	0	0	182
1965	1	10	10	35	71	34	18	19	3	2	0	0	0	0	0	0	203
1966	0	8	6	27	70	51	32	22	6	2	0	0	1	0	0	0	225
1967	0	6	15	72	112	50	39	47	12	1	1	0	1	0	0	0	356
1968	0	11	15	50	115	79	50	57	18	7	2	0	1	0	0	0	405
1969	0	11	17	41	131	66	50	59	18	2	0	1	0	0	0	0	396
1970	0	11	19	54	207	137	123	139	39	7	9	2	1	0	0	0	748
1971	0	16	15	48	215	118	94	122	35	20	1	2	1	1	0	1	689
1972	0	16	28	87	252	118	105	123	43	5	6	5	0	0	0	0	788
1973	0	28	34	108	268	152	104	148	44	10	3	6	2	0	0	0	907
1974	2	26	33	86	164	99	46	69	21	4	4	1	0	0	0	1	556
1975	0	34	58	191	463	365	222	339	124	28	7	4	5	2	0	0	1842
1976	3	28	31	91	247	232	104	182	90	36	11	3	3	2	0	0	1063

1977	1	39	34	99	279	285	130	218	126	50	17	3	1	1	0	0	1283
1978	2	51	54	122	344	374	184	277	164	50	22	8	2	2	1	1	1658
1979	1	55	44	114	281	402	216	288	162	66	26	9	2	5	2	1	1674
1980	3	99	87	152	323	614	432	426	281	112	38	22	10	9	2	2	2612
1981	5	81	100	141	302	652	832	535	358	129	60	25	10	10	2	5	3247
1982	7	64	56	79	149	252	363	257	144	47	23	14	3	2	1	2	1463
1983	7	64	60	95	171	277	388	391	203	70	26	19	8	3	1	2	1785
1984	9	38	27	84	167	314	426	436	235	66	31	17	3	4	4	0	1861
1985	9	47	44	89	203	411	448	512	269	86	44	22	8	5	2	1	2200
1986	6	46	58	124	236	460	576	635	308	91	44	20	8	6	0	1	2619
1987	7	45	127	216	336	700	736	807	358	108	44	25	11	5	1	2	3528
1988	6	76	219	283	462	764	734	680	236	72	35	15	3	4	1	1	3591
1989*	8	184	455	772	1119	1328	970	1009	283	102	37	21	10	1	5	4	6308
1990	12	262	508	1114	1968	2170	2104	3078	1445	657	278	156	89	37	4	11	13893
1991	7	238	522	947	1631	2020	1842	2265	657	262	86	48	29	17	7	4	10582
1992	19	284	485	830	889	1031	1191	976	300	128	32	14	6	5	1	3	6194
1993	14	277	313	519	533	546	563	608	197	85	33	9	8	4	2	1	3712
1994	17	327	324	434	515	669	854	1509	457	219	80	23	9	5	4	1	5447
1995	17	194	201	271	294	309	343	508	175	92	49	16	14	6	6	4	2499
1996	21	189	235	313	328	392	426	810	309	128	65	21	12	9	5	4	3267
1997	20	222	306	419	460	537	630	1142	436	201	96	31	23	18	7	3	4551
1998	9	247	430	726	820	1006	1228	2510	1084	578	285	121	92	44	20	26	9226
1999	16	496	617	566	546	551	740	1842	1036	433	246	133	54	36	26	29	7367
2000	1	70	91	161	231	266	339	941	581	309	188	137	57	30	15	20	3437
2001	0	52	86	150	194	239	284	840	638	374	158	91	58	32	18	20	3234
2002	0	74	114	134	195	252	333	1070	809	415	198	115	61	51	29	37	3887
2003	3	82	118	157	200	271	361	1258	873	521	241	139	87	76	26	34	4447
2004	15	72	133	187	255	307	334	1139	652	316	162	87	63	44	11	19	3796
2005	2	9	26	29	45	49	56	113	76	50	13	8	4	2	1	0	483
Razem	251	4246	6214	10373	16094	19195	19195	28519	13339	5952	2709	1394	760	478	204	240	129163

*) w tym ilość świadczeń przyznanych w okresie 01.01.1989 – 30.06.1989 - 2244

Tablica 2.
Struktura emerytur wypłacanych przez ZER MSWiA wg roku przyznania i długości okresu wysługi emerytalnej z tytułu służby – stan na maj 2005 r.

Rok przyznania	Długość okresu wysługi emerytalnej z tytułu służby										Razem	
	15 lat i mniej	16-20 lat	21-25 lat	26-30 lat	31-35 lat	36-40 lat	41-45 lat	Powyżej 45 lat				
1950	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	1
1951	7	0	0	0	0	0	0	0	0	0	0	7
1952	9	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	10
1953	9	1	0	0	0	0	0	0	0	0	0	10
1954	22	2	1	0	0	0	0	1	0	0	0	26
1955	28	6	1	0	0	0	0	0	0	0	0	35
1956	64	20	3	1	0	0	0	0	0	0	0	88
1957	18	13	0	0	0	0	0	0	0	0	0	31
1958	10	6	1	0	0	0	0	0	0	0	0	17
1959	5	10	0	0	0	0	0	0	0	0	0	15
1960	20	12	1	0	0	0	0	0	0	0	0	33
1961	21	22	4	0	0	0	0	0	0	0	0	47
1962	21	35	8	1	0	0	0	0	0	0	0	65
1963	21	25	17	3	0	0	0	0	0	0	0	66
1964	46	35	30	2	0	0	0	0	0	0	0	113
1965	43	37	49	4	0	0	0	0	0	0	0	133
1966	36	47	42	3	0	0	0	0	0	0	0	128
1967	40	96	89	16	0	0	0	0	0	0	0	241
1968	61	82	86	56	0	0	0	0	0	0	0	285
1969	54	80	65	62	0	0	0	1	0	0	0	262
1970	41	96	163	281	2	1	0	0	0	0	0	584
1971	64	127	138	210	8	0	0	0	0	0	0	547
1972	103	135	166	205	15	0	0	0	0	0	0	624
1973	117	132	199	180	69	2	0	0	0	0	0	699
1974	92	100	114	63	20	1	0	0	0	0	0	390
1975	138	228	467	496	207	3	0	0	0	0	0	1539
1976	117	133	234	246	129	3	0	0	0	0	0	862
1977	148	166	263	323	143	5	1	0	0	0	0	1049
1978	206	252	334	386	148	32	1	0	0	0	0	1359

1979	228	302	321	394	137	37	0	0	1419
1980	382	386	542	627	285	55	2	0	2279
1981	423	486	591	912	408	113	0	0	2933
1982	287	269	227	260	134	29	1	0	1207
1983	179	297	345	375	171	30	4	0	1401
1984	58	363	461	412	213	23	5	0	1535
1985	76	375	537	527	264	65	15	0	1859
1986	90	465	615	574	423	74	35	2	2278
1987	215	766	805	731	451	135	27	5	3135
1988	328	995	769	645	314	124	16	5	3196
1989	553	2446	1266	915	396	146	30	9	5761
1990	856	4053	2856	2497	1220	728	147	56	12413
1991	1143	3316	2663	1539	572	239	26	6	9504
1992	633	2181	1386	877	500	184	12	2	5775
1993	531	1364	803	419	151	46	7	2	3323
1994	714	1771	1310	749	314	72	10	9	4949
1995	260	797	510	371	92	16	9	0	2055
1996	275	1069	723	527	155	26	11	2	2788
1997	461	1505	957	792	200	48	18	0	3981
1998	732	3201	2348	1662	480	89	17	4	8533
1999	638	2737	1828	1113	336	70	11	9	6742
2000	299	1049	869	597	226	55	12	1	3108
2001	339	1058	797	468	179	51	7	1	2900
2002	285	1207	1021	710	282	58	8	4	3575
2003	369	1248	1259	818	358	63	15	2	4132
2004	401	1254	1064	605	204	53	7	7	3595
2005	61	202	125	57	21	4	1	0	471
Razem	12378	37061	29473	22711	9227	2682	455	126	114113

Opracowano w Zakładzie Emerytalno-Rentowym MSWiA

UWAGI:

1. Dane w tablicach 1 i 2 dotyczą emerytur i rent inwalidzkich wypłaconych byłym funkcjonariuszom Policji, Milicji Obywatelskiej, organów bezpieczeństwa państwa, porządku i bezpieczeństwa publicznego oraz byłym funkcjonariuszom Państwowej Straży Pożarnej, Straży Granicznej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Agencji Wywiadu i Biura Ochrony Rządu.

2. Kwota emerytur i rent inwalidzkich obejmuje kwotę brutto świadczenia przed potrąceniem zaliczki na podatek dochodowy i składki na ubezpieczenie zdrowotne oraz innymi potrąceniami i ograniczeniami.

3. Dane w tabelicy 2 dotyczą tylko emerytur, bowiem przy ustalaniu prawa do renty inwalidzkiej sam fakt pełnienia służby – niezależnie od długości okresów służby – ma wpływ na prawo do renty, zaś okresy służby jak i okresy przebyte w poszczególnych systemach ubezpieczeń społecznych nie mają wpływu na wysokość świadczenia.

Tabela 3.

Informacja o przeciętnej długości okresu wysługi emerytalnej ogółem, wysługi emerytalnej z tytułu służby i okresów innych niż służba – stan na maj 2005 r.

Przeciętna długość wysługi emerytalnej ogółem	Przeciętna długość wysługi emerytalnej z tytułu służby	Przeciętna długość wysługi emerytalnej z tytułu okresów innych niż służba
28 lat - 8 miesięcy	22 lata - 6 miesięcy	7 lat

Wśród 114.113 osób pobierających emerytury 98.986 osobom do okresu wysługi emerytalnej zostały zaliczone okresy inne niż służba.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Eugeniusza Kłopotka**

**w sprawie finansowego wsparcia tworzenia
w latach 2004-2005 lokali socjalnych, noclegowni
i domów dla bezdomnych (10003)**

W związku z pismem SPS-0202-10003/05 z dnia 9 maja 2005 r. dot. interpelacji Pana Posła Eugeniusza Kłopotka w sprawie finansowego wsparcia tworzenia w latach 2004-2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych, uprzejmie przekazuję poniższe informacje.

Pilotażowy program budowy domów socjalnych, realizowany według ustawy z dnia 29 kwietnia 2004 r. o finansowym wsparciu tworzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, noclegowni i domów dla bezdomnych (Dz. U. Nr 145, poz. 1533), przewiduje pomoc finansową dla gmin podejmujących przedsięwzięcia zmierzające do tworzenia tego typu zasobów mieszkaniowych. Źródłem finansowania pomocy jest ulokowany w Banku Gospodarstwa Krajowego Fundusz Dopłat, przy czym zgodnie z art. 5 ust. 1 ustawy łączna kwota finansowego wsparcia z tego źródła nie może przekroczyć w latach 2004–2005 kwoty 50 mln zł.

W ustawie przewidziano konkursowy tryb wyłaniania przedsięwzięć podlegających wsparciu. Określone w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury kryteria, według których wnioski oceniono, zostały dobrane tak, aby zapewnić wybór przedsięwzięć o najwyższej użyteczno-

ści społecznej przy jak najniższym poziomie kosztów realizacji i późniejszej eksploatacji powstałych w ich wyniku budynków i lokali. Wyboru tego dokonał powołany w drodze zarządzenia Prezesa Rady Ministrów specjalny międzyresortowy zespół, który przekazał swoją rekomendację przedsięwzięć zasługujących na wsparcie Bankowi Gospodarstwa Krajowego. Zadaniem BGK jest podpisanie z wybranymi gminami umów o finansowe wsparcie, a następnie wypłata i rozliczenie wypłaconych środków finansowych.

Do postępowania kwalifikacyjnego przekazane zostały 362 wnioski na ogólną kwotę finansowego wsparcia w wysokości ok. 151,7 mln zł. Wnioski te przewidują utworzenie ponad 8 tys. lokali socjalnych oraz prawie 700 miejsc w noclegowniach i domach dla bezdomnych. Jednak jak już wspominałem, ustawa ograniczyła wysokość kwoty możliwej do wydatkowania w ramach pilotażu do zaledwie 50 mln zł. Oznacza to, że łączna kwota zapotrzebowania na finansowe wsparcie około trzykrotnie przekroczyła kwotę dostępnych na ten cel środków, a możliwość otrzymania pomocy uzyskało niespełna 40% wnioskodawców. Rekomendację oraz warunkową rekomendację w granicach przeznaczonych na realizację programu środków finansowych otrzymały tylko 142 złożone przez gminy wnioski, co ograniczyło liczbę tworzonych w ramach programu lokali socjalnych do około 3,25 tys. lokali socjalnych.

Przyznanie pomocy większej liczbie gmin wiązałoby się z koniecznością nowelizacji zarówno ustawy pilotażowej (usunięcie bariery 50 mln zł), jak również ustawy budżetowej. W przypadku, gdyby okazało się to niemożliwe, gminom, które obecnie nie zakwalifikowały się do otrzymania wsparcia, pozostanie oczekiwanie na wejście

w życie docelowych rozwiązań w zakresie zapewnienia schronień najuboższym, które planowane jest w latach następnych (tj. począwszy od roku 2006).

Informuję jednocześnie, że w marcu 2005 r. do la-
ski marszałkowskiej złożony został poselski projekt
ustawy o zmianie ustawy o finansowym wsparciu two-
rzenia w latach 2004–2005 lokali socjalnych, nocle-
gowni i domów dla bezdomnych (druk nr 3863). Inic-
jatywa ta zmierza do przesunięcia granicznej daty
obligatoryjnego zakończenia dofinansowanych inwe-
stycji z końca 2005 r. na koniec 2006 r., jak również
likwidacji bariery 50 mln zł, uniemożliwiającej wspar-
cie większej liczby wnioskowanych inwestycji.

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Grzegorza Kurczuka**

**w sprawie potrzeby nowelizacji ustawy
o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów
mieszkaniowych, refundacji bankom
wyplaconych premii gwarancyjnych
oraz zmianie niektórych ustaw (10005)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na prze-
kazaną przy piśmie z dnia 9 maja 2005 r., znak SPS-
-0202-10005/05, interpelację Pana Posła Grzegorza Kur-
czuka w sprawie nowelizacji ustawy z dnia 30 listopada
1995 r. o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów
mieszkaniowych, udzieleniu premii gwarancyjnych oraz
refundacji bankom wyplaconych premii gwarancyjnych
uprzejmie przedstawiam, co następuje.

Uprzejmie wyjaśniam, iż Sejm RP uchwalił w dniu
21 kwietnia br. nowelizację ww. ustawy o pomocy
państwa, której projektodawcą było Ministerstwo In-
frastruktury. Aktualnie ustawa ta oczekuje na podpis
prezydenta, a następnie na opublikowanie w Dzienniku
Ustaw.

Zmiany ujęte w powyższej ustawie dotyczą zarówno
tematyki premii gwarancyjnych od wkładów na miesz-
kaniowych książeczkach oszczędnościowych, jak i szcze-
gólnie interesującej Pana Posła Grzegorza Kurczuka po-
mocy państwa w spłacie spółdzielczych kredytów miesz-
kaniowych.

W zakresie ww. pomocy państwa najważniejsze
zmiany dotyczą:

1) wydłużenia – o 4 kwartały, tj. do 12 kwartałów –
okresu całkowitego zawieszenia spłaty kredytu, w któ-
rym kredytobiorcy są zwolnieni z obowiązku dokonywa-
nia spłat kredytu; bez zmiany pozostaje natomiast okres

częściowego zawieszenia spłaty, tj. 8 kwartałów, w któ-
rym kredytobiorcy zobowiązani są do wnoszenia spłat
stanowiących 50% ich należnego wymiaru;

Powyższa zmiana jest adresowana do najuboższych
spółdzielców zajmujących zadłużone mieszkania. W okre-
sie zawieszenia spłaty kredytu kredytobiorcy ci korzystają
z innych form pomocy państwa, w tym przede wszystkim
z przejściowego wykupienia odsetek oraz z nieoprocento-
wywania zadłużenia z tego tytułu.

2) przedłużenia o 3 lata, tj. z końca 2005 r. na koniec
2008 r., terminu dokonywania przez kredytobiorców
przedterminowych całkowitych spłat zadłużenia na pre-
ferencyjnych warunkach, przede wszystkim z umorze-
niem 70% zadłużenia z tytułu przejściowego wykupienia
odsetek po jednorazowej spłacie pozostałych 30% tego
zadłużenia i po spłacie całości kredytu;

Z przepisów ustawy umożliwiających spłatę całości
zadłużenia na bardzo korzystnych warunkach, z dużą
pomocą finansową ze środków budżetu państwa, korzy-
sta rocznie od 3 do 30 tys. zadłużonych spółdzielców.
W 2004 r. takich spłat dokonało ok. 8,5 tys. kredyto-
biorców, którzy wpłacili do budżetu państwa kwotę po-
nad 81 mln zł, natomiast budżet państwa umorzył im
zadłużenie w wysokości ok. 250 mln zł.

3) wydłużenia terminu przystąpienia przez kredy-
tobiorców do systematycznej i terminowej spłaty kre-
dytu, według tzw. normatywu, w okresie 20 lat, po za-
kończeniu którego umorzeniu w ciężar budżetu pań-
stwa podlega pozostałe zadłużenie z tytułu skapitalizo-
wanych odsetek i z tytułu przejściowego wykupienia
odsetek. Aktualnie okres regularnej spłaty jest liczony
od 1 stycznia 1998 r., natomiast po wejściu w życie no-
welizacji ustawy będzie mógł być liczony od każdego
kwartału następującego po I kwartale 1998 r., jednak
nie później niż od I kwartału 2006 r.;

Dzięki tej zmianie ulegnie zwiększeniu liczba spół-
dzielców, którzy skorzystają z „oddłużenia” zajmowa-
nych mieszkań po 20 latach regularnej spłaty kredytu.
Okres spłaty zadłużenia z tytułu długoterminowych
– najczęściej 40-letnich – kredytów mieszkaniowych
skróci się im nawet o 15 lat.

4) wprowadzenia odstępstwa od ww. zasady ter-
minowości i systematyczności dokonywania spłat kre-
dytu w okresie 20 lat, polegającego na zaliczeniu do
tego okresu opóźnienia w spłacie kredytu dotyczącego
jednak nie więcej niż 4 kwartałów.

Ww. zmiana ma na celu motywowanie do kontynu-
owania długookresowej, regularnej spłaty zadłużenia,
w tym także spłaty zadłużenia wobec budżetu państwa
z tytułu przejściowego wykupienia odsetek tych kredy-
tobiorców, którzy incydentalnie, w okresie 20 lat, nie
dotrzymali terminu jej dokonania.

Jak z powyższego wynika, wszystkie ww. zmiany
ustawy o pomocy państwa są korzystne dla spółdziel-
ców zajmujących zadłużone mieszkania.

Pragnę także poinformować, iż powyższą noweliza-
cję ustawy pozytywnie oceniły środowiska spółdziel-
cze. Zyskała ona również pozytywne opinie wszystkich
ugrupowań parlamentarnych, które jednogłośnie zagło-
sowały za jej przyjęciem.

Odnosząc się do proponowanego przez Pana Posła zwiększenia – z 70% do 100% – umorzeń zadłużenia budżetowego z tytułu przejściowego wykupienia odsetek, uprzejmie informuję, iż w ocenie Ministerstwa Infrastruktury brak jest merytorycznego uzasadnienia dla akceptacji tej propozycji.

Propozycja ta powoduje bardzo niekorzystne skutki dla budżetu państwa, bowiem nastąpiłby znaczący ubytek dochodów budżetowych, co wydaje się nie do przyjęcia w aktualnej sytuacji finansowej państwa.

Ponadto proponowana zmiana, zwiększająca do 100% umorzenia należności budżetowych, dotyczyłaby jeszcze tylko ok. 131 tys. kredytobiorców zajmujących zadłużone mieszkania, podczas gdy całkowitej spłaty zadłużenia – z umorzeniem 70% zadłużenia budżetowego – dokonało już ok. 140 tys. kredytobiorców. Tej grupie spółdzielców należałoby zatem zrekompenzować ze środków budżetu państwa poniesione wcześniej wydatki na jednorazową spłatę 30% zadłużenia z tytułu przejściowego wykupienia odsetek.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, iż w ocenie Ministerstwa Infrastruktury ustawa o pomocy państwa wraz z jej nowelizacją z dnia 21 kwietnia br. zawiera spójne i kompromisowe – dla zadłużonych spółdzielców i budżetu państwa – rozwiązania sprzyjające sukcesywnemu finalizowaniu stosowanej od 1990 r., a więc od ponad 15 lat, pomocy w spłacie tzw. starego portfela spółdzielczych kredytów mieszkaniowych.

W przedstawionej sytuacji prezentuję pogląd, że aktualnie nie ma potrzeby dokonania dalszych zmian przepisów obowiązujących w ww. zakresie.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra gospodarki i pracy
na interpelację posła Andrzeja Leppera**

**w sprawie bezczynności
Ministra Gospodarki i Pracy wobec przedsięwzięć
Ministra Skarbu Państwa zmierzających
do przyjęcia ścieżki prywatyzacji
Huty Częstochowa grożącej jej likwidacją (10007)**

Szanowny Panie Marszałku! W nawiązaniu do pisma SPS-0202-10007/05 z dnia 9 maja br., dotyczącego interpelacji posła na Sejm RP Pana Andrzeja Leppera w sprawie „bezczywności Ministra Gospodarki i Pracy wobec przedsięwzięć Ministra Skarbu Państwa zmierzających do przyjęcia ścieżki prywatyzacji Huty Częstochowa grożącej jej likwidacją”, uprzejmie informuję.

Pogarszająca się sytuacja Huty Częstochowa spowodowała już przed dwoma laty konieczność szukania rozwiązań, które zapobiegłyby jej upadłości powodującej katastrofalne skutki nie tylko dla samej Huty i jej załogi, ale także odbiorców jej wyrobów, a szczególnie przemysłu stoczniowego.

Ogromne zadłużenie przedsiębiorstwa, które bez podjęcia działań restrukturyzacyjnych nie dawało żadnych szans na kontynuowanie produkcji, spowodowało inicjatywę Ministra Gospodarki, Pracy i Polityki Społecznej, w wyniku której, począwszy od marca 2003 r., systematycznie odbywały się spotkania poświęcone kompleksowemu rozwiązywaniu problemów Huty Częstochowa.

W dotychczasowych 20 spotkaniach udział brali, poza stroną rządową reprezentowaną przez przedstawicieli Ministerstw i Urzędów Centralnych, również kierownictwa Huty Częstochowa S.A. i Huty Stali Częstochowa Sp. z o.o. oraz przedsiębiorstw z nimi współpracujących, a także przedstawiciele lokalnych władz Częstochowy z Prezydentem Miasta i reprezentanci związków zawodowych działających w Hucie.

Generalnym celem tych spotkań było wypracowanie i wdrażanie rozwiązań eliminujących groźbę wstrzymania działalności gospodarczej Huty. W wyniku analizy sytuacji ustalono, że tylko opracowanie dobrego programu restrukturyzacji zakładającej utrzymanie zdecydowanej większości istniejących miejsc pracy w samej Hucie i jej otoczeniu oraz jego systematyczna realizacja mogą stanowić rozwiązanie umożliwiające kontynuowanie produkcji w tym przedsiębiorstwie. Opracowany przez Zarząd Huty i zatwierdzony przez Prezesa Agencji Rozwoju Przemysłu S.A. (zgodnie z wymogami ustawy z 30.10.2002 r. o pomocy publicznej dla przedsiębiorców o szczególnym znaczeniu dla rynku pracy) plan restrukturyzacji zakładał, że jedyną możliwą formą zabezpieczenia finansowego dalszej działalności zadłużonej Huty jest prywatyzacja jej majątku.

Odpowiadając na zarzuty dotyczące mojej rzekomej bezczynności wobec przedsięwzięć Ministra Skarbu Państwa, uprzejmie informuję, że całość procesu prywatyzacji związanego ze sprzedażą udziałów Huty Stali Częstochowa sp. z o.o. oraz wybranych aktywów majątku Huty Częstochowa S.A. prowadzi Ministerstwo Skarbu Państwa, kompetentne do reprezentowania w tym zakresie interesów państwa.

Nie przedstawiając początkowej fazy procesu prywatyzacji, której przebieg był powszechnie znany, pragnę poinformować, że w grudniu 2004 r., tj. w kilka miesięcy po unieważnieniu pierwszego przetargu, z upoważnienia MSP Zarządy Huty Częstochowa S.A. oraz TF Silesia sp. z o.o. ogłosiły nowy przetarg z wyłącznym udziałem dotychczasowych oferentów. Po dokonaniu oceny złożonych ofert Zespół ds. oceny i kwalifikacji ofert z udziałem obydwu Zarządów oraz zaproszonych przedstawicieli wierzycieli Huty Częstochowa S.A. w drodze uchwały uzgodnił, że do wyłącznych negocjacji w sprawie zakupu ww. aktywów z terminem do końca kwietnia br. został wybrany LNM Holdings N.V. (obecnie Mittal Steel Poland). Zaoferował on wyższą

cenę nabycia udziałów, która stanowiła podstawowe kryterium wyboru oferenta.

Ze względu na niepodpisanie przez Mittal Steel Poland pakietu socjalnego ze stroną związkową w przedłużonym do dnia 13 maja terminie oraz uwzględniając opinię zespołu negocjacyjnego, Minister Skarbu Państwa udzielił z dniem 16 maja wyłącznego prawa do negocjacji drugiemu z oferentów - Związkowi Przemysłowemu Donbasu, który do 16 czerwca winien przedstawić ostateczną ofertę.

Przedstawiając powyższe fakty, pragnę wyjaśnić, że nie mogę podzielić poglądu Pana Posła Andrzeja Leppera, iż przyjęta ścieżka prywatyzacji Huty Częstochowa grozi jej likwidacją. Moim zdaniem stworzyła ona warunki do wyboru właściwego oferenta i zabezpieczenia kontynuacji produkcji m.in. dla przemysłu stocznioowego przy uwzględnieniu interesów załogi Huty.

Odrzucenie oferty Mittal Steel Poland spowodowane zostało, jak wyżej przedstawiłem, nieosiągnięciem przez tego oferenta porozumienia ze związkami zawodowymi w sprawie pakietu socjalnego, który na wyraźne żądania strony związkowej stał się jednym z podstawowych składników umowy prywatyzacyjnej. W obecnej sytuacji, kiedy Związek Przemysłowy Donbasu stał się wyłącznym negocjatorem, ewentualne przyjęcie jego oferty i w efekcie pomyślne zakończenie negocjacji prywatyzacyjnych będzie zależało od spełnienia przez tego oferenta postawionych mu warunków finansowych, a także osiągnięcia porozumienia ze związkami zawodowymi i podpisania korzystniejszego dla załogi pakietu socjalnego.

Reasumując, pragnę podkreślić, że tak oferta Mittal Steel Poland, jak i ZP Donbasu nie stanowiły zagrożenia ciągłości dostaw dla przemysłu stocznioowego, jednego z głównych odbiorców blach grubych produkowanych w Hucie Częstochowa. Dlatego też nie mogę zgodzić się z zarzutem przyjęcia przez MSP niewłaściwej ścieżki prywatyzacyjnej, wobec której jako Minister Gospodarki i Pracy pozostałem obojętny. Równocześnie jestem zdania i chciałbym zapewnić, że niezależnie od ostatecznego rozstrzygnięcia postępowania prywatyzacyjnego nie powstanie zagrożenie dla polskiego przemysłu silników okrętowych i polskich stocznii, dla których Huta Częstochowa pozostanie nadal jednym z ważniejszych, ale nie jedynym dostawcą blach okrętowych.

Dlatego sądzę, że tak krytyczne stanowisko Pana Posła Andrzeja Leppera w powyższej sprawie podyktowane zostało jedynie troską o los Huty Częstochowa i jej załogi, troską podzielaną również przez Kierownictwo Ministerstwa Gospodarki i Pracy.

Z poważaniem

Minister
Jacek Piechota

Warszawa, dnia 27 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Andrzeja Mańki**

**w sprawie podziału środków pomiędzy
centralę i oddziały wojewódzkie NFZ (10009)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Andrzeja Mańki z dnia 25 lutego 2005 r., przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 9 maja 2005 r., znak: SPS-0202-10009/05, w sprawie „podziału środków pomiędzy Centralę i Oddziały Wojewódzkie NFZ”, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z art. 119 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135) minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określa szczegółowy tryb i kryteria podziału środków pomiędzy centralę i oddziały wojewódzkie Narodowego Funduszu Zdrowia z przeznaczeniem na finansowanie świadczeń opieki zdrowotnej dla ubezpieczonych, uwzględniając przepisy art. 118 ww. ustawy.

Projekt przedmiotowego rozporządzenia został opracowany na podstawie prac Zespołu z udziałem przedstawicieli Ministerstwa Finansów, Narodowego Funduszu Zdrowia, Banku Światowego oraz przy udziale ekspertów krajowych.

W dniu 6 maja 2005 r. ww. projekt rozporządzenia został skierowany do konsultacji społecznych, w których weźmie udział około 150 podmiotów, m.in.: marszałkowie województw, wojewodowie, związki zawodowe i organizacje pracodawców, samorządy zawodowe, instytuty naukowe i akademie medyczne. Zakończenie procesu konsultacji przewidziane jest na koniec maja br.

Biorąc pod uwagę, że proponowany w projekcie sposób podziału środków finansowych jest przedstawiany po raz pierwszy oraz brak w dotychczas zbieranych przez Narodowy Fundusz Zdrowia danych wartości niezbędnych do przeprowadzenia symulacji finansowych, należało wygenerować nowe dane w odpowiednim układzie. W związku z tym opracowanie rozporządzenia w terminie wcześniejszym nie było możliwe.

Przedmiotowe rozporządzenie zostanie wydane przed tworzeniem planu finansowego Narodowego Funduszu Zdrowia na rok 2006.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Paweł Sztwiertnia

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na interpelację posła Jerzego Polaczka**

**w sprawie wykupu akcji Polskich Linii Lotniczych
LOT SA (10012)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z interpelacją Pana Posła Jerzego Polaczka (znak: SPS-02/02-10012/05) dotyczącą wykupu akcji PLL LOT S.A. przez Lufthansę uprzejmie informuję, co następuje.

Minister Skarbu Państwa nie otrzymał żadnej oferty dotyczącej zakupu akcji PLL LOT S.A. Aktualnie Skarb Państwa jest właścicielem ok. 67,96% akcji Spółki. Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 14.06.1991 r. o przekształceniu własnościowym przedsiębiorstwa państwowego Polskie Linie Lotnicze LOT, Skarb Państwa zachowuje w spółce co najmniej 51% sumy głosów służących całemu kapitałowi (akcje Spółki są akcjami zwykłymi). W związku z powyższym Minister Skarbu Państwa w chwili obecnej nie podejmuje działań, które miałyby na celu zbycie całości czy części pakietu akcji należącego do Skarbu Państwa.

Drugi główny akcjonariusz PLL LOT S.A. – SAirLines Europe B.V. nie jest obecnie ograniczony w dysponowaniu posiadanym pakietem akcji PLL LOT S.A., stanowiących 25,10% kapitału zakładowego Spółki. Niezależnie od powyższego Minister Skarbu Państwa pozostaje w stałych kontaktach z reprezentantem SAirLines Europe B.V.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Zdrowia
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Zbigniewa Dzięwulskiego**

**w sprawie wypłacenia przez NFZ
samodzielnym publicznym zakładom
opieki zdrowotnej zaległych należności z tytułu
wykonania dodatkowych usług medycznych
ponad ilości zakontraktowane w 2004 r. (10015)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Zbigniewa Dzięwulskiego z dnia 9 maja 2005 r., przesłaną przy piśmie Marszałka Sejmu z dnia 11 maja 2005 r., znak: SPS-0202-10015/05, w sprawie „wypłacenia Samodzielnym Publicznym Zakładom Opieki Zdrowotnej należności od Narodowego Funduszu Zdrowia z tytułu wykonanych świadczeń zdrowotnych

ponad ilości zakontraktowane w 2004 r.”, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

W odpowiedzi na pierwsze pytanie Pana Posła pragnę podkreślić, iż zgodnie z art. 132 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz. U. Nr 210, poz. 2135) podstawą udzielania świadczeń opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych jest umowa o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej, która zgodnie z art. 136 ww. ustawy określa w szczególności między innymi: rodzaj i zakres udzielanych świadczeń opieki zdrowotnej, zasady rozliczeń pomiędzy Funduszem a świadczeniodawcami oraz kwotę zobowiązań Funduszu wobec świadczeniodawców. Stosownie do zapisów art. 132 ust. 5 ustawy wysokość łącznych zobowiązań Funduszu wynikających z zawartych ze świadczeniodawcami umów nie może przekroczyć wysokości wydatków przewidzianych na ten cel w planie finansowym Funduszu.

Powyższa zasada została określona także w art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (Dz. U. Nr 155, poz. 1014 z późn. zm.), który stanowi, że wydatki publiczne mogą być ponoszone na cele i w wysokości ustalonej w planie finansowym jednostki sektora finansów publicznych, do których zaliczony został również Narodowy Fundusz Zdrowia (art. 5 pkt 9 tejże ustawy).

Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 21 grudnia 2004 r. (sygn. I CK 320/2004) zajął stanowisko w sprawie tzw. nadwykonań, z którego wynika, że poziom bezpieczeństwa zdrowotnego wyznacza zamknięta pula pieniędzy określona przez ustawodawcę wysokością składki na ubezpieczenie zdrowotne. Dlatego też żaden podmiot działający w zakresie ochrony zdrowia nie może wykroczyć poza środki przyznane mu na ten cel. Jest to sektor finansów publicznych, w którym obowiązuje dyscyplina finansowa i odpowiedzialność za jej naruszenie przewidziana w przepisach z tego zakresu. Podstawą udzielania świadczeń zdrowotnych jest wyłącznie cywilnoprawna umowa o ich udzielanie określona w ustawie o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych.

Dodatkowo informuję, że wynagrodzenie za świadczenia opieki zdrowotnej udzielone w stanie nagłym (ratujące życie), o którym mowa w art. 19 ust. 4 ww. ustawy, zgodnie z przepisem tegoż ustępu przysługuje świadczeniodawcy, który nie zawarł umowy o udzielanie świadczeń opieki zdrowotnej z Narodowym Funduszem Zdrowia.

Odpowiadając na drugie pytanie Pana Posła, pragnę zwrócić uwagę na fakt, iż trudna sytuacja ekonomiczna publicznych zakładów opieki zdrowotnej związana jest w znacznym stopniu z zadłużeniem powstałym w latach poprzednich, między innymi wskutek realizacji tzw. ustawy 203. Uchwalona w dniu 15 kwietnia 2005 r. ustawa o pomocy publicznej i restrukturyzacji publicznych zakładów opieki zdrowotnej (Dz.U. Nr 78, poz. 681) umożliwia przeprowadzenie restrukturyzacji finansowej zakładów w zakresie ich zobowiązań publicznoprawnych oraz cywilnoprawnych, a także in-

dywidualnych roszczeń pracowników wynikających z tzw. ustawy 203, powstałych w okresie od dnia 1 stycznia 1999 r. do dnia 31 grudnia 2004 r.

Restrukturyzacja polegać może na zawarciu umowy restrukturyzacyjnej z wierzycielami cywilnoprawnymi, umorzeniu niektórych zobowiązań publicznoprawnych oraz rozłożeniu na raty zobowiązań z tytułu składek na ubezpieczenie emerytalne, składek na ubezpieczenie społeczne w części finansowanej przez ubezpieczonego oraz składek na ubezpieczenie zdrowotne wraz z odsetkami za zwłokę. Proces restrukturyzacji może obejmować również zawarcie ugód z pracownikami w zakresie ich roszczeń wynikających z art. 4a tzw. ustawy 203.

W celu uzyskania środków finansowych na restrukturyzację zakład może emitować obligacje, zaciągnąć pożyczkę z budżetu państwa, zaciągnąć kredyt bankowy, występować do jednostki samorządu terytorialnego o udzielenie poręczenia spłaty należności głównej od wyemitowanych obligacji, występować do BGK o udzielenie poręczenia zapłaty odsetek od obligacji ze środków Krajowego Funduszu Poręczeń Kredytowych.

Zakład, który nie posiada zaległości w spłacie zobowiązań znanych na dzień 31 grudnia 2004 r. oraz nie podlega restrukturyzacji finansowej, może ubiegać się o dotację na wsparcie działań polegających na restrukturyzacji zatrudnienia, zmianach w strukturze organizacyjnej zakładu lub innych działań mających na celu poprawę sytuacji ekonomicznej zakładu lub jakości świadczeń zdrowotnych.

Na pożyczki dla zakładów opieki zdrowotnej przeznaczona została w budżecie państwa kwota 2,2 mld zł, natomiast na dotacje – 100 mln zł.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Zbigniew Podraza

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na interpelację posła Wiktora Osika**

**w sprawie pozostawienia lasów państwowych
w zasobach Skarbu Państwa (10024)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na interpelację Pana Posła Wiktora Osika, którą otrzymałem przy piśmie znak: SPS-0202-10024/05, z dnia 18 maja 2005 r. w sprawie wpływu ustawy rekompensacyjnej na dotychczasowy model polskiego leśnictwa uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Sformułowania o prywatyzacji lasów zawarte w interpelacji Pana Posła Wiktora Osika nie znajdują odzwierciedlenia w proponowanych przez Ministerstwo Skarbu Państwa rozwiązaniach problemów reprivatyzacji.

Pragnę uprzejmie poinformować, że w ostatecznej wersji projektu ustawy przyjętego przez Radę Ministrów i skierowanego do Sejmu RP w dniu 2 marca 2005 r. (nr druku sejmowego 3789) nie ma żadnych obciążeń bezpośrednich ani pośrednich dotyczących PGL „Lasy Państwowe”. Projekt ustawy o rekompensatach za przejęte przez państwo nieruchomości oraz niektóre inne składniki mienia jest od tej pory dostępny publicznie.

Ponadto prywatyzacji lasów zakazują normy prawne zawarte w ustawie z dnia 6 lipca 2001 r. o zachowaniu narodowego charakteru strategicznych zasobów naturalnych kraju, które zaliczają lasy państwowe do szczególnej kategorii majątku Skarbu Państwa, która powinna służyć dobru ogólnemu, w szczególności interesom społeczeństwa.

Po pierwszym czytaniu w Sejmie projekt ustawy w dniu 15 kwietnia br. został skierowany do Komisji Skarbu Państwa, która wyłoniła ze swego składu Podkomisję nadzwyczajną do rozpatrzenia rządowego projektu ustawy o rekompensatach za przejęte przez Państwo nieruchomości oraz niektóre inne składniki mienia. W dniu 11 maja br. odbyło się pierwsze, a w dniu 19 maja – drugie posiedzenie ww. Podkomisji, kierowanej przez Pana posła Marka Suskiego.

Z punktu widzenia problematyki reprivatyzacji istotne jest, że znacząca część arealu, którym gospodaruje obecnie Państwowe Gospodarstwo Leśne „Lasy Państwowe”, została przejęta od prywatnych właścicieli na mocy dekretu z dnia 12 grudnia 1944 r. o przejęciu niektórych lasów na własność Skarbu Państwa (Dz. U. Nr 14, poz. 83 ze zm.), jak i dekretu z dnia 6 września 1944 r. o przeprowadzeniu reformy rolnej (Dz. U. Nr 3, poz. 13 z 1945 r. ze zm.) bez przyznania odszkodowania.

Mam nadzieję, że udzielone powyżej wyjaśnienia zostały przedstawione w sposób wyczerpujący i rozwieją wszelkie wątpliwości Pana Posła Wiktora Osika co do pozostawienia lasów państwowych w zasobach Skarbu Państwa.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na interpelację posła Jana Burego**

**w sprawie przyznania dodatkowych środków
dla woj. podkarpackiego na usuwanie szkód
powodziowych dotyczących urządzeń
melioracji wodnych (10027)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo Pana Posła Jana Burego z dnia 9 maja 2005 r. w sprawie przyznania dodatkowych środków na pokry-

cie kosztów remontów i modernizacji urządzeń melioracji wodnych podstawowych, w tym szczególnie urządzeń zabezpieczających przed powodzią w województwie podkarpackim, uprzejmie informuję, że podziela ocenę stanu urządzeń przeciwpowodziowych oraz ocenę zapotrzebowania na dodatkowe środki finansowe, zawartą w wystąpieniu Pana Posła.

Zadania z tego zakresu realizują marszałkowie województw jako zadania z zakresu administracji rządowej, natomiast środki finansowe na ten cel planują wojewodowie w swoich budżetach. Budżety wojewodów są zatem podstawowym źródłem finansowania tych robót. Muszę jednak stwierdzić, że przy planowaniu wydatków wojewodowie w ramach własnych priorytetów niedostatecznie dostrzegają potrzebę zwiększenia nakładów na wymienione zadania.

Proszę poinformować Pana Posła, że w ramach Projektu EBI-bis, finansowanego z kredytu Europejskiego Banku Inwestycyjnego, oraz rezerwy celowej towarzyszącej temu kredytowi, na wniosek Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, skierowano w latach 2002–2005 do budżetu województwa podkarpackiego kwotę 99 026 905 zł przeznaczoną na naprawę i modernizację urządzeń melioracji wodnych podstawowych. Listę zadań realizowanych w ramach ww. kwoty ustalił Marszałek w porozumieniu z Wojewodą.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi nie jest jednak dysponentem takich środków, które pozwoliłyby na wspieranie wszystkich niezbędnych prac z zakresu napraw i modernizacji urządzeń melioracji wodnych podstawowych.

Obecnie jedynym dostępnym źródłem środków finansowych niezależnym od budżetu wojewody są środki przewidziane w Sektorowym Programie Operacyjnym. Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w ramach ww. Programu przewidziało dla województwa podkarpackiego kwotę 6,34 mln euro na realizację zadań związanych z naprawą i modernizacją urządzeń melioracji podstawowych i szczegółowych.

Sądzę więc, że uruchomienie tych środków pomocowych poprawi sytuację w zakresie realizacji omawianych prac.

Z poważaniem

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posłów
Mieczysława Aszkielowicza i Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie dodatkowych wynagrodzeń
dla nauczycieli pracujących przy nowej maturze
(10038)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na interpelację Pana Posła Mieczysława Aszkielowicza i Pani Poseł Marii Zbyrowskiej, Nr SPS-0202-10038/05, uprzejmie wyjaśniam:

22 grudnia 2004 roku wystosowany został list Ministra Edukacji Narodowej i Sportu do Marszałków Województw, Starostów i Prezydentów Miast, w którym wyjaśnione zostały wątpliwości dotyczące wynagrodzenia za pracę przy egzaminach. W liście tym, między innymi, zostało przypomniane, że przeprowadzenie egzaminu maturalnego jest zadaniem statutowym szkoły. Szkoła ma nie tylko wyposażyć ucznia (absolwenta) w odpowiednią wiedzę i umiejętności, ale także zapewnić przeprowadzenie egzaminów określonych przepisami prawa. Z art. 7 ust. 1 pkt 5 oraz ust. 3 pkt 3 ustawy o systemie oświaty wynika, że szkoły publiczne i niepubliczne są obowiązane do realizowania ustalonych przez ministra właściwego do spraw oświaty i wychowania zasad oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów oraz przeprowadzania egzaminów i sprawdzianów. Natomiast art. 39 ust. 1 pkt 8 ustawy o systemie oświaty nakłada na dyrektora szkoły odpowiedzialność za właściwą organizację i przebieg sprawdzianów i egzaminów przeprowadzanych w szkole.

Szkoła, uczestnicząc w przeprowadzaniu egzaminu maturalnego, czyni to dla swoich absolwentów. Jest to zadanie o mniejszym zakresie niż dotychczasowe zadania realizowane przy przeprowadzaniu egzaminu dojrzałości (tzw. „starej matury”), ponieważ – oprócz szkoły – organizatorem egzaminu jest Centralna Komisja Egzaminacyjna oraz komisje okręgowe. Szczegółowe zadania Centralnej Komisji Egzaminacyjnej, okręgowych komisji egzaminacyjnych i szkół (w tym dyrektorów i nauczycieli) przy przeprowadzaniu egzaminu maturalnego określa rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 7 września 2004 r. w sprawie warunków i sposobu oceniania, klasyfikowania i promowania uczniów i słuchaczy oraz przeprowadzania sprawdzianów i egzaminów w szkołach publicznych (Dz. U. Nr 199 poz. 2046 z późn. zm.). W ramach reformy systemu oświaty wprowadzono zamiast egzaminu dojrzałości zewnętrzny egzamin maturalny, składający się z dwóch części: ustnej – ocenianej w szkole oraz pisemnej – ocenianej przez zewnętrznych egzaminatorów wpisanych na listy prowadzone przez okręgowe komisje egzaminacyjne. Należy podkreślić, że obecna część ustna tego egzaminu, zdawana tylko

z dwóch przedmiotów, jest zdecydowanie mniejszym zadaniem dla szkoły niż ustny egzamin dojrzałości („stara matura”) z wielu przedmiotów. Nauczyciele nie są obciążeni przygotowaniem zestawów egzaminacyjnych ze wszystkich przedmiotów, stosownie do profilu nauczania, które w ramach dotychczasowego egzaminu zdawane były w części ustnej. Tematy na ustny egzamin maturalny z języka obcego opracowuje i przesyła do szkoły właściwa okręgowa komisja egzaminacyjna. Szkoła ustala tylko jedną listę tematów z języka polskiego (pojedyncze tematy do prezentacji, a nie zestawy egzaminacyjne, przygotowywane dotąd przez każdego polonistę uczącego w klasie maturalnej).

W typowej szkole czasowe obciążenie nauczycieli egzaminami ustnymi przedstawiać się będzie następująco:

3 klasy maturalne w szkole – około 100 zdających;

czas trwania ustnego egzaminu maturalnego z języka polskiego:

— $100 \times 25 \text{ min} = 2500 \text{ min} = 42 \text{ godz.}$, co stanowi niewiele ponad 5 dni pracy po 8 godz. dziennie, jeśli egzamin będzie przeprowadzać 1 zespół egzaminacyjny,

— przy 2 zespołach egzaminacyjnych czas, w którym nauczyciele nie będą mogli realizować planowych zajęć z uczniami klas młodszych, zostanie o połowę skrócony; tu strata wyniesie zaledwie 2-3 dni (ten argument też jest podnoszony w dyskusjach).

czas trwania ustnego egzaminu maturalnego z języków obcych:

— egzamin ustny będzie trwał: $100 \times 15 \text{ min} = 1500 \text{ min}$, tj. 25 godzin,

— jeśli egzaminować będą co najmniej 2 lub więcej zespołów egzaminacyjnych (różne języki), to krótszy będzie czas oderwania nauczycieli od planowanych zajęć dydaktycznych – 2 do 3 dni.

W niektórych szkołach do egzaminu przystąpi więcej niż 100 absolwentów. Jednak w tych szkołach zatrudnionych jest odpowiednio więcej nauczycieli poszczególnych przedmiotów i egzamin może być przeprowadzany równolegle w kilku komisjach. Wydłuży to czas egzaminu najwyżej o 1-2 dni.

Powyższa analiza typowej sytuacji wskazuje (szacunkowo) na to, że obciążenia nauczycieli zadaniami egzaminu maturalnego, w porównaniu do zadań dotychczasowego egzaminu dojrzałości, nie zostały zwiększone. Dlatego nie ma podstaw do odrębnego wynagradzania nauczycieli za udział w przeprowadzeniu egzaminu maturalnego.

Zwolnienia z egzaminu na podstawie tytułu laureata bądź finalisty olimpiady przedmiotowej nadal obowiązują. Certyfikaty językowe przestały stanowić podstawę do zwolnienia z egzaminu maturalnego z odpowiedniego języka obcego, jednak przepis ten dotyczył egzaminów przeprowadzanych w latach 2002-2004, wcześniej egzamin z języka obcego, z wyjątkiem laureatów i finalistów olimpiad językowych, były zdawane.

Egzamin dojrzałości przewidywał jeszcze zwolnienia z egzaminu z konkretnego przedmiotu w części ustnej na podstawie odpowiedniego wyniku egzaminu w części pisemnej. Nie były one jednak powszechne i

z pewnością rekompensuje je zmniejszona ogólna liczba egzaminów ustnych.

W części pisemnej egzaminu maturalnego, inaczej niż to było w przypadku egzaminu dojrzałości, sprawdzanie i recenzowanie prac oraz ustalanie ich ocen odbywa się poza szkołą – tak więc nie obciąża nauczycieli pracujących w szkole. Nauczycieli prosi się jedynie o nadzorowanie przebiegu części pisemnej egzaminu zdawanego przez absolwentów szkoły. Prawo nie dopuszcza obecności w zespole nadzorującym nauczyciela przedmiotu, z którego przeprowadzany jest egzamin. Można wykorzystać tych nauczycieli, którzy uczyli w klasach maturalnych, a nie mają innych obowiązków wynikających z przeprowadzania egzaminu.

Obciążenia szkoły w tym zakresie zostały zatem zmniejszone, a nie zwiększone. Dlatego nie ma podstaw do uznania zwiększonego – w stosunku do zadań realizowanych w ubiegłych latach szkolnych – obciążenia nauczycieli udziałem w przeprowadzeniu egzaminu maturalnego.

Ministerstwo Edukacji Narodowej i Sportu nigdy natomiast nie kwestionowało konieczności zrekompensovania nauczycielom kosztów dojazdu do pracy w zespole egzaminacyjnym w innej szkole. Koszty te powinny być zwrócone na podstawie delegacji służbowej, przez dyrektora szkoły, w której jest zatrudniony nauczyciel. Następnie organ prowadzący szkołę obciąży notą zbiorczą właściwą okręgową komisję egzaminacyjną. Optymalnym rozwiązaniem będzie jednak powoływanie w skład zespołów egzaminacyjnych osób pracujących na terenie danej jednostki terytorialnej.

Po zakończeniu egzaminu maturalnego w obecnej sesji dokonana zostanie w Ministerstwie, w Centralnej Komisji Egzaminacyjnej oraz w komisjach okręgowych, w kuratoriach oświaty, szkołach i organach prowadzących szkoły szczegółowa analiza jego wyników oraz ocena przygotowania i organizacji egzaminu. Zostaną sformułowane wnioski – między innymi – do doskonalenia formuły egzaminu w kolejnych sesjach. Nie wykluczam również zmian legislacyjnych doprecyzowujących i doskonalących przyjęte w tej sesji egzaminu rozwiązania.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację posła Wojciecha Borzuchowskiego**

**w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstw
Państwowej Komunikacji Samochodowej
w woj. podlaskim (10078)**

W związku z Pana pismem z dnia 20.05.2005r. znak SPS-0202-10078/05 dotyczącym interpelacji posła Wojciecha Borzuchowskiego w sprawie w prywatyzacji bezpośredniej przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z województwa podlaskiego uprzejmie informuję, że Ministerstwo Skarbu Państwa nie jest właściwe do udzielenia odpowiedzi w tym zakresie. Zgodnie z art. 41 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji organ założycielski dokonuje prywatyzacji bezpośredniej w imieniu Skarbu Państwa.

Niemniej jednak, mając na uwadze powagę sprawy, Ministerstwo Skarbu Państwa zwróciło się do Wojewody Podlaskiego z prośbą o zainteresowanie się sprawą oraz o przekazanie informacji na temat planowanej prywatyzacji bezpośredniej podmiotów komunikacji samochodowej z województwa podlaskiego z udziałem firmy Connex Polska Sp. z o.o.

Ponadto informuję, że przedmiotowa sprawa została również zakomunikowana Delegaturze Ministerstwa Skarbu Państwa w Białymstoku, która na podstawie art. 7a ust. 2 ustawy z dnia 08 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa oraz Regulaminu Organizacyjnego MSP wyraża zgodę na oddanie przedsiębiorstwa do odpłatnego korzystania w trybie art. 51 ust 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, sprzedaż przedsiębiorstwa w trybie art. 48 ww. ustawy oraz wyrażają zgodę na wniesienie przedsiębiorstwa do spółki w trybie art. 49 cytowanej ustawy.

Jednocześnie informuję, że do Ministerstwa Skarbu Państwa zostały złożone wnioski o komercjalizację przedsiębiorstw państwowych PKS w Suwałkach oraz PKS w Białymstoku. Dokonane analizy prawno-ekonomiczne nie wykazują przeciwwskazań do przekształcenia tych podmiotów w jednoosobowe spółki Skarbu Państwa. Obecnie Ministerstwo oczekuje na uzupełnienie wniosków o sprawozdania finansowe za rok 2004 tych podmiotów zatwierdzonych przez organ założycielski. Dokumenty te są niezbędne przy ustalaniu wysokości kapitału zakładowego w akcie komercjalizacji.

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na interpelację poseł Genowefy Wiśniowskiej**

**w sprawie prywatyzacji przedsiębiorstw PKS
przez firmę „Connex Polska” sp. z o.o.
w woj. podlaskim (10079)**

W związku z Pana pismem z dnia 20.05.2005 r. znak SPS-0202-10079/05 dotyczącym interpelacji Pani Poseł Genowefy Wiśniowskiej w sprawie udziału firmy Connex Polska Sp. z o.o. w prywatyzacji bezpośredniej przedsiębiorstw komunikacji samochodowej z województwa podlaskiego uprzejmie informuję, że Ministerstwo Skarbu Państwa nie jest właściwe do udzielenia odpowiedzi w tym zakresie. Zgodnie z art. 41 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji organ założycielski dokonuje prywatyzacji bezpośredniej w imieniu Skarbu Państwa.

Niemniej jednak, mając na uwadze powagę sprawy, Ministerstwo Skarbu Państwa zwróciło się do Wojewody Podlaskiego z prośbą o zainteresowanie się sprawą oraz o przekazanie informacji na temat planowanej prywatyzacji bezpośredniej podmiotów komunikacji samochodowej z województwa podlaskiego z udziałem firmy Connex Polska Sp. z o.o.

Ponadto informuję, że przedmiotowa sprawa została również zakomunikowana Delegaturze Ministerstwa Skarbu Państwa w Białymstoku, która na podstawie art. 7a ust. 2 ustawy z dnia 08 sierpnia 1996 r. o zasadach wykonywania uprawnień przysługujących Skarbowi Państwa oraz Regulaminu Organizacyjnego MSP wyraża zgodę na oddanie przedsiębiorstwa do odpłatnego korzystania w trybie art. 51 ust 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, sprzedaż przedsiębiorstwa w trybie art. 48 ww. ustawy oraz wyrażają zgodę na wniesienie przedsiębiorstwa do spółki w trybie art. 49 cytowanej ustawy.

Jednocześnie informuję, że do Ministerstwa Skarbu Państwa zostały złożone wnioski o komercjalizację przedsiębiorstw państwowych PKS w Suwałkach oraz PKS w Białymstoku. Dokonane analizy prawno-ekonomiczne nie wykazują przeciwwskazań do przekształcenia tych podmiotów w jednoosobowe spółki Skarbu Państwa. Obecnie Ministerstwo oczekuje na uzupełnienie wniosków o sprawozdania finansowe za rok 2004 tych podmiotów zatwierdzonych przez organ założycielski. Dokumenty te są niezbędne przy ustalaniu wysokości kapitału zakładowego w akcie komercjalizacji.

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

ZAPYTANIA

Zapytanie
(nr 4089)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie postępowania ministra skarbu państwa dotyczącego bezprzetargowej sprzedaży nieruchomości należącej do spółki „Odra” SA

Szanowny Panie Premierze! Od dwóch lat trwają zabiegi nieformalne i formalne o sprzedaż w trybie bezprzetargowym nieruchomości należącej do spółki Odra SA w Szczecinie na rzecz Gminy Miasta Szczecina. Jest faktem bezspornym, że w ewentualnym sfinalizowaniu transakcji jest zainteresowana firma developerska ECE. Wydaje się co najmniej dziwne, że Skarb Państwa wszelkimi metodami próbuje uniknąć metody przetargu publicznego i stara się znaleźć interpretację i metodę zrealizowania transakcji sprzedaży z pominięciem przetargu publicznego. Zapytanie do Pana Premiera postanowiłem sformułować po ostatnich decyzjach Ministra Skarbu Państwa związanych ze zwolnieniem dyscyplinarnym Marka Hermacha, dyrektora Delegatury Ministerstwa Skarbu Państwa w Szczecinie, który opowiadał za rozwiązanie problemu umowy o oddanie mienia Skarbu Państwa do odpłatnego korzystania zawartego ze spółką Odra SA w Szczecinie. Stanowisko Delegatury MSP w Szczecinie w sprawie bezprzetargowej sprzedaży nieruchomości na rzecz Gminy Miasta Szczecina było jednoznaczne, czyli że transakcja powinna być zrealizowana w trybie przetargu publicznego w dobrze pojętym interesie publicznym i zgodnie ze stosowanymi dotychczas praktykami Skarbu Państwa. Determinacja niektórych funkcjonariuszy Ministerstwa Skarbu Państwa, aby dysponować majątkiem Skarbu Państwa z pominięciem procedur przetargowych, wydaje się niestosowna. Nieruchomość, która stała się przedmiotem tych wątpliwych zabiegów, jest atrakcyjnym terenem zlokalizowanym w centrum Szczecina i według operatu szacunkowego o wartości przekraczającej 16 mln złotych.

Pragnę zwrócić uwagę Pana Premiera, że spółka Odra SA była niedawno, z innych powodów, terenem istotnego sporu społecznego i sposób postępowania Ministra Skarbu Państwa z tym przedsiębiorstwem nie powinien budzić żadnych wątpliwości prawnych.

Mając powyższe na uwadze, zapytuję Pana Premiera:

1. Jaki jest prawidłowy sposób dysponowania nieruchomościami Skarbu Państwa i przy spełnieniu jakich warunków Minister Skarbu Państwa może sprzedać nieruchomość Skarbu Państwa bez przetargu na rzecz jednostki samorządu terytorialnego?

2. Jakie były powody zastosowania art. 52 Kodeksu pracy do rozwiązania umowy o pracę z dyrektorem Delegatury Ministra Skarbu Państwa w Szczecinie?

3. Na jakiej podstawie prawnej lub z czyjego polecenia sprawą nieruchomości należącej do spółki Odra SA w Szczecinie zajmuje się Dyrektor Generalny Ministerstwa Skarbu Państwa?

4. Jaka rolę w tej prawdopodobnej transakcji odgrywa inwestor – firma developerska ECE i czy realizowała podobne transakcje w Krakowie i Łodzi, wykorzystując nieruchomości należące do Skarbu Państwa?

Z wyrazami szacunku

Poseł Wiesław Kaczmarek

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4090)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie zmian w ewidencji gruntów

Wielu rolników zwróciło się do mnie z pytaniami w kwestii zmian w ewidencji gruntów w następującym zakresie. W ewidencji gruntów działki są oznaczone jako trwałe użytki zielone (łąki, pastwiska). Natomiast faktycznie od wielu lat są użytkowane jako grunty orne. Wniosek o płatności bezpośrednie za 2004 r. obejmował grunty orne, a nie łąki czy pastwiska. Odnosnie do uporządkowania przedstawionej kwestii rolnicy otrzymują od pracowników ARiMR różne informacje.

W powyższej sprawie zadałem pytanie Panu Wiceministrowi Kowalczykowi na posiedzeniu sejmowej Komisji Rolnictwa i Rozwoju Wsi i nie otrzymałem konkretnej odpowiedzi, a Pan Wiceminister prosił, bym zwrócił się o wyjaśnienie na piśmie.

W tej sytuacji kieruję do Pana Ministra zapytanie: Jak rolnik powinien wyjść z tej sytuacji, od kiedy winien złożyć wniosek o zmianę ewidencji oraz czy musi to uczynić przed zgłoszeniem wniosku o płatność w tym roku?

Czy jest ustalony termin obligatoryjny, do którego należy ostatecznie wystąpić z wnioskiem o zmianę w ewidencji gruntów?

Czy obowiązują przepisy prawne co do terminów, kiedy można będzie zmienić faktyczne użytkowanie z trwałych użytków zielonych na grunty orne?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Kalemba

Poznań, dnia 10 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4091)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie nabywania przez rolników
przejmujących gospodarstwa w zamian za rentę
prawa do płatności z tytułu ONW**

Zapytanie dotyczy nabywania prawa do płatności z ONW przez rolnika, któremu gospodarstwo zostało przekazane za rentę. W ubiegłym roku rolnik złożył wniosek na ONW i otrzymał z tego tytułu wypłatę. Obecnie przekazał gospodarstwo innemu rolnikowi za rentę.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące zapytanie:

— Czy nowy rolnik, który przejął gospodarstwo, automatycznie nabywa te prawa do płatności?

— Czy poprzedni właściciel gospodarstwa nie ponosi żadnych konsekwencji z tytułu wypłaty z ONW za rok 2004?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Kalemba

Poznań, dnia 11 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4092)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie zgodności z Prawem energetycznym
umów zawieranych przez przedsiębiorstwo
energetyczne „Dalkia Termika” SA z podmiotami
sfery finansów publicznych**

Panie Ministrze! W dniu 15 lipca 1998 r. z firmą CGC Termika SA (obecnie Dalkia Termika SA) została zawarta umowa w sprawie modernizacji i eksploatacji kotłowni Szpitala Św. Anny w Miechowie. W powołanej umowie Przedsiębiorstwo Energetyczne zobowiązało się między innymi dostarczać Szpitalowi wyprodukowaną w eksploatowanej po modernizacji kotłowni energię cieplną.

W umowie ustalono opłaty za dostarczaną energię cieplną w wysokości na poziomie 36,00 zł. przy opalaniu olejem opałowym i 23,00 zł netto za 1 GJ. Oprócz powyższych opłat Szpital zobowiązany był też do uiszczenia opłaty stałej w wysokości 80.000,00 zł. Okres trwania umowy wynosił 15 lat, co skutkowało by koniecznością zapłaty przez Szpital przez cały okres trwania umowy z tytułu tzw. opłaty stałej kwoty 14 400 000,00 zł. (słownie: czternaście milionów czterysta tysięcy złotych).

Przystępując do eksploatacji kotłowni, firma Dalkia Termika SA rozpoczęła dostarczanie ciepła na rynku miechowskim (wcześniej Szpital sam obsługiwał ko-

tłownię). Ustalone w umowie i pobierane ceny określono dowolnie. W umowie z dnia 15 lipca 1998 r. ceny nie były bowiem zatwierdzone przez Ministra Finansów zgodnie z wymogami znajdującej zastosowanie ustawy z dnia 26 lutego 1982 r. o cenach (ten tryb znajdował zastosowanie wobec brzmienia art. 69 ust. 1 Prawa energetycznego). Od chwili zawarcia umowy ceny za dostarczaną energię ustalano z naruszeniem obowiązującego porządku prawnego. Nie zatwierdzono też nigdy stawek na dostarczaną energię cieplną w trybie art. 47 Prawa energetycznego. Mimo że stawki nie zostały zatwierdzone, Przedsiębiorstwo Energetyczne Dalkia Termika SA obciążała Szpital należnościami w wystawionych fakturach na łączną kwotę 4 486 813,05 zł, z których do chwili obecnej zostało zapłacone 1 778 810,62 zł. Wobec tego, że w ocenie Szpitala Przedsiębiorstwo w sposób rażący zawyżało cenę dostarczanej energii, umowa została rozwiązana.

Postępowanie Przedsiębiorstwa Energetycznego, które stosowało niezatwierdzone w trybie art. 47 Prawa energetycznego ceny, budzi liczne zastrzeżenia. Przytoczone wątpliwości prawne potwierdzone zostały w otrzymanej przez szpital opinii Urzędu Regulacji Energetyki Oddziału Południowowschodniego w Krakowie z dnia 1 lipca 2003 r. Również zgodnie z innymi znanymi odbiorcy poglądami wyrażanymi przez URE oraz Sąd Antymonopolowy (Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów) przedstawiona praktyka firmy budzi liczne zastrzeżenia prawne.

Zgodnie z art. 56 ust. 1 pkt 5 ustawy Prawo energetyczne stosowanie cen i taryf, przy nieprzebrzeganiu obowiązku ich przedstawienia Prezesowi URE do zatwierdzenia, o którym mowa w art. 47, stanowi czyn bezprawny, który może skutkować nałożeniem na Przedsiębiorstwo Energetyczne w trybie administracyjnym kary pieniężnej przez Prezesa URE.

Nie sposób przyjąć, by firma Dalkia Termika S.A., dopuszczając się czynu zabronionego przez prawo, mogła jednocześnie skutecznie egzekwować przedmiot naruszenia na drodze cywilnej. W dotychczasowej praktyce Prezes URE konsekwentnie kwestionował legalność ustalania cen bez zatwierdzania taryf, nakładając na stosujących je kary pieniężne.

W ocenie Szpitala Przedsiębiorstwo Energetyczne dopuściło się jeszcze innego naruszenia zasad regulujących rynek energetyczny.

Zgodnie z preambułą umowy z 15 lipca 1998 r. celem jej zawarcia była optymalizacja kosztów funkcjonowania kotłowni szpitalnej i urządzeń grzewczych, co miało doprowadzić do optymalizacji budżetu odbiorcy. Szpital miał prawo oczekiwać od profesjonalnego dostawcy ciepła, że realizowana inwestycja będzie wykonana tak, aby uwzględnić potrzeby odbiorcy co do zapotrzebowania na energię cieplną. Tymczasem w ocenie Szpitala inwestycja została przeszacowana.

Z danych publikowanych i biuletynów URE wynika, że w dniu 10.02.2000 r. „Termika” zatwierdziła taryfę bez taryf obowiązujących w Miechowie. Jest to naruszenie prawa, gdyż taryfę można było zatwierdzić wyłącznie dla wszystkich obsługiwanych przez firmę

źródeł ciepła i rodzajów prowadzonej działalności. Niemożliwe było zatwierdzenie taryfy dla części odbiorców. Istnieje konieczność zbadania, jak nastąpiło zatwierdzenie taryfy, w której nie ujęto eksploatawanej kotłowni w Miechowie. Zbadania wymagają zwłaszcza oświadczenia złożone w postępowaniu przez ww. Przedsiębiorstwo.

Po rocznej eksploatacji kotłowni „Termika” w dniu 5.06.2000 r. złożyła wniosek o zatwierdzenie taryfy uwzględniającej Miechów. Decyzją z dnia 17.11.2000 r. w sprawie odmowy zatwierdzenia zmiany taryfy dla ciepła, ustalonej przez Przedsiębiorstwo Energetyczne Termika SA z siedzibą w Warszawie nr OWA-821/6-W-A/2000/AS, Prezes Urzędu Regulacji Energetyki odmówił zatwierdzenia cen stosowanych dla pozwanej Szpitala św. Anny w Miechowie.

Odmowę zatwierdzenia cen stosowanych przez „Termikę” dla ZOZ w Miechowie Prezes URE uzasadnił następująco:

„Na podstawie analizy zgromadzonej w trakcie postępowania administracyjnego dokumentacji (przesłanej przez przedsiębiorstwo przy pismach: z dnia 29.06.2000 r., z dnia 29.08.2000 r., z dnia 21.09.2000 r., z dnia 27 i 29.09.2000 r. oraz z dnia 24.10.2000 r.) stwierdzono, że przedsiębiorstwo ustaliło zmianę taryfy niezgodnie z art. 45 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy – Prawo energetyczne.

Przepis ten stanowi, że Przedsiębiorstwo Energetyczne powinno ustalić taryfę w sposób zapewniający ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen, a ceny i stawki opłat uwzględnione w taryfie powinny być skalkulowane w sposób zapewniający pokrycie jedynie uzasadnionych kosztów prowadzenia przez Przedsiębiorstwo Energetyczne działalności w zakresie zaopatrzenia w ciepło. Wskazany przepis ustawy – Prawo energetyczne oraz przepisy rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 06.10.1998 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz zasad rozliczeń w obrocie ciepłem, w tym rozliczeń z indywidualnymi odbiorcami w lokalach (Dz. U. Nr 132, poz. 867 oraz z 1999 r. Nr 30, poz. 291) – zwanego dalej „rozporządzeniem” – obowiązującego w granicach określonych w art. 7 ustawy z dnia 26.05.2000 r. o zmianie ustawy – Prawo energetyczne (Dz. U. Nr 48, poz. 555), należy stosować odpowiednio także w przypadku zmiany taryfy.

(...) Tym samym opisane wyżej postępowanie Przedsiębiorstwa stanowi naruszenie art. 45 ust. 1 pkt 2 ustawy – Prawo energetyczne, zgodnie z którym taryfy powinny zapewniać ochronę interesów odbiorców przed nieuzasadnionym poziomem cen.

(...) W szczególności bardzo wysokie ceny ustalono dla odbiorców z grup I, M, J, D, F i F1.

(...) Reasumując, należy podkreślić, że zgodnie z artykułem 23 ust. 1 ustawy – Prawo energetyczne Prezes URE reguluje działalność przedsiębiorstw energetycznych, zmierzając do równoważenia ich interesów z interesami odbiorców paliw i energii. Oznacza to, że Prezes URE przy podejmowaniu decyzji w sprawie taryfy ma obowiązek brać pod uwagę również interesy odbiorców, a w szczególności – zwłaszcza w świe-

tle art. 25 ust. 1 pkt 1 i 2 tejże ustawy – ma obowiązek chronić odbiorcę przed nieuzasadnionym poziomem cen (w tym ich drastycznym wzrostem) spowodowanym ustaleniem taryfy dla ciepła w sposób niezgodny z obowiązującymi zasadami.

W przedmiotowej sprawie stwierdzono, iż przedłożona przez Przedsiębiorstwo taryfa została sporządzona niezgodnie ze wskazanymi w niniejszym uzasadnieniu zasadami i przepisami”.

Pomimo odmownej decyzji Prezesa URE Dalkia Termika SA nie zaniechała pobierania opłat w sposób rażąco zawyżony.

Nadto z posiadanych informacji wynika, że „Termika” opisany powyżej proceder stosowała również do innych odbiorców ciepła ze sfery finansów publicznych, a mianowicie do Zarządu Budynków Mieszkalnych w Jędrzejowie, gmina Jędrzejów. Niewykluczone też, że przedmiotowe postępowanie miało miejsce również w stosunku do innych odbiorców.

Analizując działanie firmy Dalkia Termika S.A., nie sposób oprzeć się wrażeniu, że profesjonalny – koncesjonowany dostawca energii w sposób celowy wykorzystuje brak rozeznania na rynku energii ciepłej u swoich kontrahentów. Ignorując wymogi ścisłej reglamentacji obrotu energią, doprowadza podmioty sektora finansów publicznych do ustalania niekorzystnych zasad, na jakich odbywa się dostawa energii.

Istnieje uzasadniona obawa, że opisany proceder pobierania opłat za dostarczaną energię z rażącym naruszeniem elementarnych zasad Prawa energetycznego stanowi instrument bezprawnego pozyskiwania środków publicznych.

W związku z powyższym prosimy Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Jaka jest skala opisanego wyżej procederu łamania podstawowych przepisów ustawy Prawo energetyczne w kraju?
2. Jakie działania naprawcze przewiduje Ministerstwo w celu uniknięcia powtarzalności tego typu niewłaściwych zjawisk?

Z poważaniem

Posłowie Wiesław Woda,
Jan Kubik
i Stefan Nowak

Kraków, dnia 29 kwietnia 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4093)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przypadków zaginięcia akt
zawieszonych postępowań przygotowawczych**

Szanowny Panie Ministrze! Od stycznia 2005 r. jednostki prokuratury, na polecenie Prokuratury Kra-

jowej, badają stan postępowań przygotowawczych zawieszonych. Na posiedzeniu Komisji Sprawiedliwości i Praw Człowieka, której jestem członkiem, Prokurator Krajowy – Pan Karol Napierski potwierdził informację, iż podobne badanie akt, prowadzone kilka lat temu, nie objęło liczby akt zagubionych wśród postępowań zawieszonych. Informacja taka jest jednakże bardzo istotna, a prowadzone w prokuraturach czynności zmierzają również do ustalenia liczby akt zagubionych.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Ile postępowań zawieszonych odnotowano w prokuraturach, z podziałem na prokuratury rejonowe, okręgowe i apelacyjne?

2. W ilu przypadkach spośród ww. liczby stwierdzono zaginięcie akt, z uwzględnieniem każdej jednostki prokuratury odrębnie?

Nadmieniam, że w moim zainteresowaniu pozostają dane liczbowe na moment rozpoczęcia badania. Nie żądam informacji, które akta odtworzono, które odnaleziono itp. Proszę zatem o ograniczenie się do podania liczby spraw zawieszonych w danej jednostce i liczby akt zagubionych wśród tych pierwszych.

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 11 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4094)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie nieprawidłowości w opiniowaniu sądowo-psychiatrycznym w Państwowym Szpitalu dla Psychicznicy i Nerwowo Chorych w Rybniku

Szanowny Panie Ministrze! W związku z zasygnalizowaniem wystąpienia nieprawidłowości w opiniowaniu sądowo-psychiatrycznym w Państwowym Szpitalu dla Psychicznicy i Nerwowo Chorych w Rybniku zwracam się z prośbą o udzielenie mi informacji w przedmiocie obecnego stanu postępowań przygotowawczych w związku z tym prowadzonych.

Proszę zatem o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy i ile łącznie opinii sądowo-psychiatrycznych zostało do obecnej chwili zbadanych, ile postępowań karnych jest w tej sprawie prowadzonych i w jakich jednostkach?

2. Czy doszło w którejkolwiek ze spraw do postawienia zarzutów; jeżeli tak, komu? – ze szczególnym uwzględnieniem odpowiedzialności za sporządzanie nieprawdziwych opinii sądowo-psychiatrycznych.

3. Jeżeli do postawienia zarzutów nie doszło do chwili obecnej, czy wystąpiły okoliczności, które tę czynność uzasadniałyby w przyszłości?

4. Jaka ilość opinii sądowo-psychiatrycznych została zweryfikowana?

5. Czy w szpitalu w Rybniku jest prowadzona kwerenda archiwum, zawierającego historię chorób i opinii (nadmieniam tutaj, że wskazywałem, iż lekarze Urban i Dragon mogą wskazać na dodatkowe opinie, wątpliwe pod względem prawdziwości)?

6. Czy archiwum z dokumentacją medyczną zostało zabezpieczone, tak aby osoby zainteresowane nie miały do niej dostępu, a dzięki temu – nie utrudniały postępowania karnego?

Oczekuję, że wszystkie informacje odnośnie do postępowań przygotowawczych będą przekazane łącznie z jednostką, sygnaturą i kwalifikacją prawną czynu.

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 11 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4095)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie złożenia przez NIK – Delegaturę w Opolu zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa związanego z interwencyjnym skupem zbóż

Szanowny Panie Ministrze! Najwyższa Izba Kontroli, Delegatura w Opolu, po przeprowadzonej kontroli złożyła zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa związanego z nieprawidłowościami przy skupie zboża, m.in. przez firmę Komorowskiego.

W związku z tym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w ww. przedmiocie są obecnie zawisłe postępowania karne, jeżeli tak, w jakiej jednostce prokuratury (łącznie z sygnaturą i kwalifikacją prawną czynu)?

2. Czy doszło do postawienia zarzutów, jeżeli tak, wobec kogo (łącznie z jednostką prokuratury, sygnaturą i kwalifikacją prawną czynu)?

3. Czy jakiegokolwiek postępowania karne w tej sprawie zostały zakończone, jeżeli tak, z jakim efektem (łącznie z jednostką prokuratury, sygnaturą i kwalifikacją prawną czynu)?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Nowak

Pińczów, 11 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4096)

do ministra finansów

**w sprawie pomocy kościołom i związkom
wyznaniowym ze strony państwa,
udzielanej w formie ulg, zwolnień podatkowych
oraz darowizn**

Szanowny Panie Ministrze! Na wielu moich spotkaniach z wyborcami padają pytania o wysokość środków finansowych przeznaczonych z budżetu państwa, jakie otrzymują w Polsce kościoły i związki wyznaniowe w postaci ulg i zwolnień podatkowych oraz innych darowizn.

Padają czasami bardzo wysokie kwoty ze strony wyborców i pytania o potwierdzenie lub zaprzeczenie. Chcąc udzielić rzetelnych informacji, a zarazem prostować informacje fałszywe szkodzące kościołom – proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie:

1. W jakiej wysokości budżet państwa udzielił kościołom i związkom wyznaniowym ulg i zwolnień podatkowych oraz w postaci innych darowizn?

Z poważaniem

Poseł Jan Orkisz

Olkusz, dnia 13 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4097)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie zwiększenia dotacji z budżetu państwa
dla Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie**

Szanowny Panie Ministrze! Wobec ciągle rosnącego zainteresowania studiami wyższymi oraz potrzebami inwestycyjnymi uczelni wyższych chcę zapytać Pana Ministra o możliwość zwiększenia pomocy finansowej na rzecz Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie.

Papieska Akademia Teologiczna w Krakowie powstała na skutek usunięcia Wydziału Teologicznego ze struktury Uniwersytetu Jagiellońskiego w latach 50. ubiegłego wieku. Pomimo że dziś czyn ten budzi powszechne potępienie i uznawany jest jako bolesny przykład stalinowskich represji wobec polskiej nauki, jednak nadal publiczne uczelnie teologiczne często traktowane są jako szkoły wyższe drugiej kategorii. Podzielam pogląd, że takie traktowanie społeczności akademickiej, którą wbrew powszechnej opinii stanowią w większości osoby świeckie, wymaga zmiany.

Dlatego pragnę zapytać Pana Ministra o możliwości udzielenia większego wsparcia finansowego na

rzecz PAT w Krakowie. Chcę również zapytać, jaki algorytm i jakie formalne kryteria stosuje Pana Ministerstwo, jak i Ministerstwo Finansów, przy obliczaniu wielkości dofinansowania dla PAT w Krakowie.

W oczekiwaniu na odpowiedź pozostaję z poważaniem

Poseł Aleksander Grad

Tarnów, dnia 12 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4098)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

**w sprawie nieprzyznawania dopłat bezpośrednich
właścicielom ziemi, którzy nie prowadzą żadnej
produkcji rolnej**

Zapytanie dotyczy uregulowania kwestii dopłat bezpośrednich, tak aby przysługiwały one wyłącznie rolnikom uprawiającym ziemię i prowadzącym produkcję rolniczą, a nie właścicielom tych gruntów.

W tej sprawie docierają do mnie liczne wnioski rolników, którzy uprawiają ziemię, a z dopłat korzystają jej właściciele.

Powinny one trafić do rolników, a nie do kombinatorów, którzy w tym celu wykupują ziemię, aby oddać ją później rolnikom do uprawy w zamian za dopłaty, traktując rolników jak parobków. Przez to gwałtownie rosną ceny ziemi. Rolnicy nie są już w stanie jej kupić. Dla kombinatorów, którzy nigdy nie mają zamiaru uprawiać ziemi, jest to superlokata. Kupując ziemię, przez pięć lat są zwalniani z podatku rolnego, cena ziemi rośnie z miesiąca na miesiąc, a dopłata jest czystym zyskiem. Po pięciu latach po prostu wymieniają się, sprzedając jeden drugiemu, by dalej nie płacić podatku rolnego. Proceder ten może trwać latami. Zdaję sobie sprawę, że będzie trudno postawić temu tamę, bo uderzy to też w interesy kombinatorów związanych często z władzą. Na argumenty przeciwników tego rozwiązania, że jest to indywidualna sprawa między dzierżawcą a wydzierżawiającym, należy się wyjaśnienie, że rolnik powinien negocjować wysokość czynszu dzierżawnego, a nie być pozbawiony prawa do wystąpienia o należne mu dopłaty, które są rekompensatą tego, że sprzedaje swoje plody rolne poniżej kosztów produkcji.

W tej sytuacji kieruję zapytanie, czy zdaniem Pana Ministra nie należy wprowadzić takich rozwiązań prawnych, które powodowałyby, że dopłaty bezpośrednie od 1 ha użytków rolnych trafiałyby do rolników, którzy faktycznie uprawiają te użytki i ponoszą wszystkie koszty uprawy? Czy ziemia rolnicza nie powinna należeć do tych, którzy na niej pracują? Do tego wniosku dochodziło wielu światłych autorytetów już na początku XIX w. Dlaczego rolnicy, którzy zachowali prywatną własność gruntów rolnych w czasach

stalinowskich, są obecnie dyskryminowani i przegrywają z ww. kombinatorami?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Kalemba

Poznań, dnia 9 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4099)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie procedur dotyczących przekazywania przez rolników gospodarstw w zamian za rentę strukturalną

Zapytanie dotyczy procedur, jakie obowiązują przy przekazywaniu gospodarstwa następcy.

Rolnik, ubiegając się o rentę strukturalną, złożył wniosek w terminie w zakresie działania podniesienia standardu gospodarstwa na budowę płyty gnojowej i zbiornika na nawozy płynne. Już po złożeniu wniosku gospodarstwo przekazał za rentę swojemu synowi.

W związku z powyższym kieruję do Pana Ministra następujące zapytanie:

Czy syn jako następca ponownie musi składać wniosek na to działanie?

Czy ten wniosek przechodzi automatycznie na nowego właściciela?

Czy nowy właściciel w tym zakresie nabywa prawa poprzednika?

Z wyrazami szacunku

Poseł Stanisław Kalemba

Poznań, dnia 9 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4100)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie sytuacji polskiego przemysłu cukrowniczego

Szanowny Panie Ministrze! W ostatnim czasie do mojego biura poselskiego wpłynęło wiele pism z prośbą o interwencję w sprawie branży cukrowej.

Istnieją obawy, że skutki propozycji Komisji Europejskiej stanowią zagrożenie zarówno dla przemysłu cukrowniczego, jak i dla uprawy buraków cukrowych w Polsce.

Oto moje pytanie:

Czy prawdą jest, że Polska straci 194 tys. ton z przyznawanych corocznie kwot cukrowych?

Uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na zadane przeze mnie pytanie.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Piosik

Wolsztyn, dnia 10 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4101)

do ministra infrastruktury

w sprawie zmian reorganizacyjnych w p.p.u.p. Poczta Polska oraz wynikających z nich obaw pracowników

Szanowny Panie Ministrze! Wiele niepokoju wzbudza fakt zmian, które zachodzą w Poczcie Polskiej. Zapowiadane zmiany budzą wiele kontrowersji wśród pracowników poczty. Obawiają się oni o swój dalszy los i zapowiadają walkę o swoje miejsca pracy. Nie chcą pogodzić się z tym, że mogliby podzielić losy kilku dużych firm, które funkcjonowały na polskim rynku pracy.

Wobec powyższego proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy obawy pracowników poczty są uzasadnione?

2. Czy w przypadku ewentualnych zwolnień pracownicy będą mogli liczyć na jakąkolwiek pomoc ze strony państwa?

3. Jakie kroki w tej sprawie zamierza podjąć Ministerstwo?

Z poważaniem

Poseł Maria Zbyrowska

Dębica, dnia 17 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4102)

do ministra skarbu państwa

w sprawie złej kondycji finansowej „Chłodni Kieleckiej” SA oraz negatywnych skutków w postaci ograniczenia skupu owoców miękkich i innych produktów rolnych

W związku z licznymi pytaniami kierowanymi do mnie przez moich wyborców – producentów rolnych województwa świętokrzyskiego w sprawie trudności w odzyskaniu zapłaty za swoje produkty zakontraktowane w roku 2004 w Chłodni Kielce, jak również szeregu problemów wynikających z obecnej sytuacji Chłodni, a także braku jasnych perspektyw dotyczących tegorocznych kontraktów, pragnę krótko przedstawić fakty dotyczące podnoszonego problemu.

Przedsiębiorstwo Przemysłu Chłodniczego „Chłodnia Kielce SA” zalega z wypłatami 1,4 mln zł dla rolników, od których w ubiegłym roku kupiło truskawki i ziemniaki na mrożonki. Chłodni nie udało się sprzedać zapasów mrożonek, które zalegają w magazynach, a Bank Gospodarki Żywnościowej, który kredytował zakupy, zablokował konta zakładu, co wpłynęło na niewypłacalność Chłodni wobec kontrahentów. Rolnicy otrzymali zapewnienie, że Chłodnia wypłaci zaległe pieniądze do końca kwietnia, jednak tak się nie stało. Gdyby zakład upadł, rolnicy z odzyskaniem swoich pieniędzy mieliby jeszcze większe trudności.

Pod wielkim znakiem zapytania stoi też tegoroczna kontraktacja, a wielką konkurencją są owoce sprowadzane z Chin. Chłodnia zapowiada, że z tegorocznych zbiorów kupi od rolników nie więcej niż 500–1000 ton truskawek, ta ilość w znacznym stopniu jest mniejsza od oczekiwań producentów. Chłodnia zaproponowała wprowadzić pośrednie rozwiązania, a mianowicie umowę komisową, tzn. że rolnik odda truskawki w depozyt do Chłodni, a ta zobowiązuje się je sprzedać, ale dopiero po tej transakcji rolnik dowie się, ile Chłodnia może mu zapłacić za owoce. Drugim pośrednim rozwiązaniem proponowanym przez Chłodnię jest przechowanie, które jest jeszcze mniej korzystne, tzn. Chłodnia jedynie przechowa owoce, a rolnik sam będzie musiał znaleźć na nie nabywcę, ponosząc przy tym koszty mrożenia.

W związku z wyżej przedstawionym problemem proszę o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy Pan Minister jest poinformowany o sytuacji finansowej Przedsiębiorstwa Przemysłu Chłodniczego „Chłodnia Kielce SA”?

2. Czy Pan Minister jest w stanie odpowiedzieć na pytanie, dlaczego doszło do tak trudnej sytuacji w Przedsiębiorstwie Przemysłu Chłodniczego „Chłodnia Kielce SA”?

3. Czy Skarb Państwa, jako udziałowiec Przedsiębiorstwa Przemysłu Chłodniczego „Chłodnia Kielce SA” może wpłynąć na poprawę sytuacji finansowej ww. firmy?

4. Czy Ministerstwo Skarbu Państwa posiada rozwiązania w celu uzdrowienia tej firmy?

Uprzejmie proszę o wyczerpujące odpowiedzi na wyżej zadane pytania.

Poseł Stanisław Szyszkowski

Kielce, dnia 11 maja 2005 r.

Zapytanie (nr 4103)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie możliwości pozyskania dodatkowych środków finansowych z rezerwy celowej ministra rolnictwa i rozwoju wsi niezbędnych dla utrzymania i eksploatacji urządzeń melioracji wodnych podstawowych na terenie woj. kujawsko-pomorskiego

Szanowny Panie Ministrze! Bezpośrednią przyczyną zagrożeń na terenie województwa kujawsko-pomorskiego jest niedostateczna ilość środków finansowych przeznaczonych na utrzymanie i eksploatację urządzeń melioracji wodnych podstawowych. W budżecie na rok 1998 na ten cel przeznaczono kwotę 7,2 miliona zł, a na rok 2005 zaplanowano kwotę w wysokości 2,1 mln zł. Zmniejszenie nakładów budżetowych na utrzymanie urządzeń melioracji podstawowych doprowadziło do sytuacji, w której rośnie ryzyko wystąpienia powodzi. Nie można w nieskończoność ignorować potrzeb związanych z konserwacją rzek, kanałów i wałów przeciwpowodziowych. Ta hazardowa praktyka może zakończyć się katastrofą.

Panie Ministrze! Czy istnieje możliwość pozyskania dodatkowych środków finansowych z rezerwy celowej Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w wysokości 5 mln zł, co umożliwi przeprowadzenie konserwacji gwarantującej w bieżącym roku minimalne bezpieczeństwo przeciwpowodziowe i eksploatacyjne urządzeń melioracji wodnych podstawowych na terenie województwa kujawsko-pomorskiego?

Z wyrazami szacunku

Poseł Bogdan Lewandowski

Toruń, dnia 12 maja 2005 r.

Zapytanie (nr 4104)

do ministra finansów

w sprawie projektu rozporządzenia regulującego fakturowanie elektroniczne

Szanowny Panie Ministrze! W odpowiedzi na moją interpelację nr 8916 w sprawie możliwości stosowania faktur wystawianych i przesyłanych w formie elektronicznej Wiceminister Finansów Pan Jarosław Neman oświadczył, że wstępny projekt rozporządzenia regulujący fakturowanie elektroniczne na podstawie delegacji ustawy o podatku od towarów i usług zostanie przygotowany w pierwszym kwartale 2005 r. Zapowiedź ta spotkała się z dużą aprobatą ze strony środowisk gospodarczych. W związku z powyższym

uprzejmie proszę Pana Ministra o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1) Jak przedstawiają się proponowane w przygotowanym przez Ministerstwo Finansów rozporządzeniu szczegółowe regulacje dotyczące fakturowania elektronicznego?

2) W jakim terminie możliwe jest wejście w życie przepisów regulujących przedmiotowe kwestie?

Z wyrazami szacunku

Poseł Bogdan Lewandowski

Toruń, dnia 9 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4105)

do ministra infrastruktury

**w sprawie budowy południowej
obwodnicy Białegostoku**

Szanowny Panie Ministrze! Zarząd Społecznego Komitetu Protestacyjnego, działający w imieniu 202 mieszkańców wsi: Halickie, Kuriany, Skrybicz i Bogdaniec, zwrócił się do mnie z prośbą o interwencję w sprawie budowy Południowej Obwodnicy Białegostoku. Obwodnica ma przebiegać w sąsiedztwie nowo powstałych budynków i zdaniem Komitetu jej lokalizacja wyznaczona została w oparciu o zdezaktualizowane mapy i podkłady geodezyjne, które nie uwzględniały zabudowy budynków mieszkalnych powstałych w ostatnich dwóch, trzech latach.

Zaproponowany, podczas spotkania w Urzędzie Gminy w dniu 18 kwietnia 2005 r., wariant lokalizacji drogi nie uwzględnia interesów mieszkańców, jak również nie spełnia pewnych wymogów. Na niektórych odcinkach (licząc od osi jezdni) obwodnica przebiega w odległości 50–70 metrów od budynków mieszkalnych. Tymczasem z pisma (z dnia 21 marca 2005 r. – GGGKiA BPI 1 zk/4117/355/05) autorstwa Sekretarza Stanu Pana Jerzego Kurylczyka wynika, że: „w strefach dopuszczalnych poziomu hałasu nie powinno być zlokalizowane budownictwo mieszkaniowe. Przez analogię do poziomu hałasu na innych podobnych obiektach należy przyjąć, że strefa ta miałaby zasięg ok. 100 m po obu stronach od krawędzi jezdni”. W związku z tym proszę Pana Ministra o zapoznanie się ze sprawą i odpowiedź na następujące pytania:

1. Dlaczego lokalizacja obwodnicy wyznaczona została w oparciu o zdezaktualizowane mapy?

2. Jaka powinna być odległość obwodnicy od budynków mieszkalnych?

3. Jakie działania Pan Minister podejmie, aby lokalizacja spełniała wszelkie wymagane normy i uwzględniała interesy mieszkańców?

Poseł Edmund Borawski

Warszawa, dnia 6 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4106)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie przyczyn umorzenia przez Prokuraturę
Okręgową we Wrocławiu dochodzenia dotyczącego
zatrzymania przez policję w 1998 r.
syna prokuratora okręgowego**

Jak doniosła wrocławska prasa („Gazeta Wyborcza”, 9 maja 2005 r.), pan Rafał Jarocho, syn Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu pana Janusza Jarocha, został zatrzymany w dniu 14 października w 1998 r. przez patrol policji z komisariatu Wrocław-Krzyki. Z ich meldunku wynika, że miał wówczas przy sobie „około 100 porcji tzw. trawki”, czyli marihuany, choć sam ich posiadacz deklarował, że jest to tylko suszona trawa, którą miał się popisywać niby jako narkotykiem przed kolegami na okoliczność deklarowanych przez niego możliwości zdobywania narkotyków.

Trzy dni po zdarzeniu policja zniszczyła „trawę” i umorzyła dochodzenie. „Zgodnie z prawem takie umorzenie musi zatwierdzić prokurator. Policja przekazała prokuraturze swoje umorzenie do zatwierdzenia, ale dopiero po dwóch miesiącach. Procedury nakazują zrobić to najpóźniej w ciągu dwóch tygodni. Prokuratura bez sprzeciwu zatwierdziła policyjną decyzję. (...) szef krzyckiej prokuratury pamięta, że policja nie uzgodniła z nimi zniszczenia jedyne dowodu”. (GW, 9 maja 2004 r.).

Te wydarzenia sprzed prawie 7 laty są brzemiennie w pytania i być może w konsekwencje:

1. Dziś 30-letni pan Rafał Jarocho kończy aplikację prokuratorską. Abstrahując już od prokuratorskich tradycji w rodzinie Jarochów, które postrzegane są dosyć powszechnie jako zwykły nepotyzm władzy, jak się ma młodzieńcze doświadczenie R. Jarocha z łamaniem prawa i obyczajów społecznych do powagi urzędu prokuratora, który mu przyjdzie niebawem pełnić? Również czy niejasne okoliczności zamknięcia sprawy nielegalnego posiadania tych „około 100 porcji tzw. trawki” przez okłamującego w żywe oczy organa ścigania studenta prawa R. Jarocha będą skutkowały stronnictwością w pracy prokuratora R. Jarocha?

2. Czy doświadczenie z przestępczością narkotykową syna – pana Rafała Jarocha – oraz niejasne okoliczności jej zamknięcia i wymazania z publicznej świadomości przy udziale organów ścigania (policji i prokuratury) nie wywierało realnego wpływu na dotychczasową pracę ojca – pana Janusza Jarocha – prokuratora okręgowego we Wrocławiu? Pytanie jest o tyle zasadne, że od kilku lat prokuratura wrocławska była postrzegana negatywnie w środowisku prawniczym i w społeczności lokalnej, jako m.in. miejsce matactw. Określono ją również znacząco: „wrocławski wymiar opieślności” (GW 11 sierpnia 2004 r.). Ile spraw zaniechano? Ile spraw przeciągano? Ile spraw umorzono? Kto uszedł wymiarowi sprawiedliwości? Jakie straty poniosło społeczeństwo z powodu kontro-

lowanego przez świat przestępczy wadliwego funkcjonowania prokuratury wrocławskiej? – trzeba nam zapytać Ministra Sprawiedliwości Prokuratora Generalnego.

3. Prokurator okręgowy we Wrocławiu – pan Janusz Jarocho – informuje opinię publiczną poprzez media, że jego ludzie rozpracowują poważne afery korupcyjne, w których uwikłane w sprawy są także osoby wysoko powiązane z organami ścigania (!), i w związku z tymi aferami oraz działaniami prokuratury wrocławskiej dochodzi dziś do swoistego szantażu poprzez media jego osoby jako prokuratora okręgowego. Jaki jest więc rzeczywisty wpływ mediów na niezależność pracy prokuratora Janusza Jarocha, jak i całej prokuratury? Czy nie stanowią one wysublimowanego narzędzia manipulacji, nacisku i swoistej kontroli środowisk przestępczych – notabene obecnych także wewnątrz organów ścigania! – względem wrocławskiej prokuratury? Kto kontroluje media pod kątem ich wykorzystania ku bezkarności przestępców – z jednej strony i ku osłabieniu pracy organów ścigania oraz sądów – z drugiej? Jakie są wyniki kontroli?

Z poważaniem

Poseł Antoni Stanisław Stryjewski

Wrocław, dnia 17 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4107)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie planów prywatyzacyjnych przedsiębiorstwa H. Cegielski – LOGOCENTRUM Sp. z o.o.

Szanowny Panie Premierze! Proces restrukturyzacji grupy HCP i związane z nim procesy prywatyzacji spółek zależnych wzbudzają wiele wątpliwości i niepokój, i to nie tylko wśród pracowników spółki. Problem pojawił się między innymi w odniesieniu do spółki H. Cegielski – LOGOCENTRUM Sp. z o.o. Przedstawiciele pracowników spółki H. Cegielski – LOGOCENTRUM Sp. z o.o. są zaniepokojeni przebiegiem prywatyzacji tej spółki, prosząc jednocześnie o ustosunkowanie się do ich wątpliwości i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

Z jakich powodów Zarząd HCP SA ma zamiar wyłączyć całkowicie z procesu prywatyzacji tej spółki oraz spółek zależnych prywatyzację pracowniczą i zastępowanie jej wejściem innych inwestorów?

Dlaczego nie podjęto negocjacji z pracownikami spółki H. Cegielski – LOGOCENTRUM po złożeniu przez nich oferty kupna udziałów, tylko podjęto decyzję o zmianie planu restrukturyzacji HCP SA polegającej na wyłączeniu tzw. prywatyzacji pracowniczej?

Jakie są inne powody leżące u podstaw zmiany planu restrukturyzacji?

Jakimi inwestorami ma być zastąpiona prywatyzacja pracownicza?

Dlaczego Zarząd HCP SA nie informuje pracowników o swych planach i dlaczego nie udostępniono planu prywatyzacji zainteresowanym tym planem pracownikom?

Załączam pakiet informacji związanych z powyższą sprawą, zwracając się z uprzejmą prośbą do Pana Premiera o odniesienie się do tej kwestii.*)

Z poważaniem

Poseł Waldy Dzikowski

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4108)

do ministra finansów

w sprawie zwolnienia zakładów pracy chronionej z podatków VAT i CIT w świetle wyroku Trybunału Konstytucyjnego

Szanowny Panie Ministrze! Trybunał Konstytucyjny orzekł niezgodność przepisów art. 1 pkt 8 w związku z art. 3 ustawy z dnia 20 listopada 1999 r. o zmianie ustawy o podatku od towarów i usług oraz o podatku akcyzowym oraz art. 2 pkt 2 w związku z art. 3 ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych – z zasadą ochrony praw nabytych i zasadą ochrony interesów w toku, wyrażonymi w art. 2 konstytucji, w zakresie, w jakim nie przewiduje regulacji przejściowych niezbędnych dla zapewnienia ochrony interesów prowadzących zakłady pracy chronionej. Z powyższego orzeczenia wyniknął – spoczywający na ministerstwie finansów – obowiązek wydania stosownych nowych przepisów.

Z uzyskanych w lutym 2005 r. przeze mnie z Ministerstwa Finansów informacji wynikało, że do końca I kwartału 2005 r. miały zostać wypracowane nowe rozwiązania.

W związku z powyższym proszę o Pana Ministra o odpowiedź na pytanie, jak zaawansowane są prace nad przedmiotowymi rozwiązaniami.

Z poważaniem

Poseł Barbara Hyla-Makowska

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4109)

do ministra rolnictwa i rozwoju wsi

w sprawie Wspólnej Polityki Rolnej UE w branży cukrowej

Szanowny Panie Ministrze! Propozycja Komisji Europejskiej w sprawie reformy Wspólnej Polityki

*) Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

Rolnej stanowi zagrożenie dla producentów buraków cukrowych oraz dla przemysłu cukrowniczego. Wprowadzenie reformy w kampanii 2005/2006 uniemożliwi restrukturyzację polskiego przemysłu cukrowniczego bez utraty kwot cukrowych. Obecnie polscy producenci buraków cukrowych zapewniają nam samowystarczalność w tej branży. Jeżeli zostaną połączone kwoty cukrowe A i B, Polska na wspólnotowym rynku straci 194 tys. ton z przyznawanych corocznie kwot cukrowych, natomiast Niemcy i Francja otrzymają kwoty powiększone od 100 do 200 tys. ton. Wprowadzenie ceny referencyjnej zamiast ceny minimalnej spowoduje zmniejszenie dochodów rolników, a wprowadzenie dopłat bezpośrednich nie zrekompensuje strat w dochodach rolników.

W związku z powyższym zapytuję:

1. Czy resort nie obawia się, że zmiana polityki rolnej w zakresie branży cukrowej dotycząca przeniesienia kwot między państwami doprowadzi do wywrotu ich do państw siedziby inwestorów, a zatem do Niemiec i Wielkiej Brytanii, bowiem z tych państw wywodzą się inwestorzy?

2. Reforma rynku cukru, zarówno w założeniach generalnych, jak i w szczegółach, stanowi naruszenie naszych interesów, powoduje zwiększenie bezrobocia, dodatkowych kosztów restrukturyzacji i konieczność zakupu cukru na zaspokojenie potrzeb rynku polskiego. Jak ministerstwo zamierza bronić naszego rynku i wcześniejszych uzgodnień?

3. Czy resort nie powinien bardziej dbać o interesy Polski i polskich producentów?

Z poważaniem

Posel Tadeusz Wojtkowiak

Leszno, dnia 17 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4110)

do ministra finansów

w sprawie propozycji wprowadzenia nowego podatku lotniczego

W dzienniku „Financial Times” z dnia 13 maja 2005 r. ukazał się artykuł red. George’a Parkera pt. Finance ministers in dispute on how to boost aid.

W przedmiotowym artykule przedstawiono informacje na temat rezultatów spotkania ministrów finansów państw członkowskich Unii Europejskiej w dniu 12 maja br. poświęconego stworzeniu skutecznego systemu pomocy państwom rozwijającym się. Jednym z proponowanych rozwiązań, szczególnie propagowanym przez brytyjskiego ministra finansów Gordona Browna, ma być wprowadzenie nowego podatku związanego ze świadczeniem usług pasażerskiego transportu lotniczego, z poboru którego finansowano by

programy pomocowe dla państw rozwijających się. Podatek miałby przyjąć stałą wartość pobieraną od każdego pasażera lub też swoim przedmiotem objąć paliwo lotnicze.

Idea prowadzenia nowego podatku, jakkolwiek niezwykle pożyteczna z punktu widzenia zakładanych celów wykorzystania środków z tego tytułu, może doprowadzić do znacznego obniżenia konkurencyjności europejskiego sektora pasażerskiego transportu lotniczego oraz podwyższenia cen biletów lotniczych, szczególnie jeśli przedmiotowe rozwiązania objęłyby wyłącznie kraje UE. Stąd debaty w tym obszarze budzą poważne zaniepokojenie.

Panie Ministrze! Jakie jest stanowisko rządu wobec propozycji dotyczących nowego podatku lotniczego?

Z wyrazami szacunku

Posel Bogdan Lewandowski

Warszawa, dnia 14 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4111)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie wprowadzania programu zwalczania zakaźnej choroby trzody chlewnej – Aujeszky’ego

W 2005 r., zgodnie z zapowiedzią Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi, w woj. wielkopolskim miał zostać wprowadzony program zwalczania choroby trzody chlewnej – Aujeszky’ego.

Na powyższe w budżecie państwa, podczas debaty nad budżetem państwa, zabezpieczono środki finansowe. Wnioski mniejszości zgłaszane w trakcie debaty zmierzały w kierunku zwiększenia budżetu Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi m.in. po to, aby wprowadzony został monitoring ww. choroby trzody chlewnej na terenie całego kraju.

Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi w swojej wypowiedzi podczas głosowania w Sejmie nad budżetem państwa oświadczył, iż przeznaczone na resort rolnictwa środki finansowe w pełni pokryją potrzeby w zakresie konieczności wprowadzenia programu zwalczania choroby Aujeszky’ego.

W chwili obecnej okazuje się, że w wyniku błędnie zaplanowanych potrzeb budżetowych dla Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi środków finansowych nie wystarczy, a Minister wycofuje się z wprowadzenia ww. programu w woj. wielkopolskim, województwie, w którym jest największa produkcja trzody chlewnej w Polsce, a program zwalczania choroby Aujeszky’ego ma zamiar wprowadzić w województwie o znacznie niższej produkcji trzody chlewnej i gdzie z chorobą tą ujawnionych zostało niewiele gniazd trzody chlewnej.

Wydaje się to być posunięciem nieracjonalnym i niezabezpieczającym procesu zwalczania choroby Aujeszkiego w największym jej ognisku, w związku z tym zapytuję:

— Czy faktycznie Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi wycofuje wprowadzenie programu zwalczania choroby Aujeszkiego, uznanej za chorobę zakaźną w woj. wielkopolskim?

— Jeżeli powyższa informacja jest faktem, czy powodem zmiany decyzji jest nieuzasadniony optymizm Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi podczas sejmowej debaty nad budżetem państwa i błędne zaplanowanie budżetu swojego resortu?

— W którym województwie i w jakim zakresie w 2005 r. powyższy program zostanie wprowadzony?

Z poważaniem

Posel Romuald Ajchler

Dąbrowa, dnia 14 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4112)

do ministra infrastruktury

**w sprawie zwrotu kosztów wykonania drogi
gminnej na przykładzie gminy
Kalwaria Zebrzydowska**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 13 kwietnia 1984 r. Rada Ministrów podjęła uchwałę w sprawie czynów społecznych oraz pomocy państwa w ich organizowaniu i realizacji (MP Nr 11/84). Na podstawie tej uchwały budowano m.in. drogi gminne, mając możliwość uzyskania dotacji ze środków budżetowych w wysokości 70% kosztów inwestycji, a w niektórych przypadkach 80%.

Gmina Kalwaria Zebrzydowska podjęła również taką inicjatywę. Wykonano plany realizacji dróg, tworzono społeczne komitety budowy dróg, ustalono z Funduszem Ochrony Gruntów przy Urzędzie Wojewódzkim w Bielsku-Białej wysokość dotacji. Jeden z mieszkańców gminy Pan R.R. chciał również, aby powstała droga do jego zabudowań, lecz pomimo prób powołania komitetu budowy tej drogi – nie udało się go utworzyć. W takiej sytuacji Naczelnik Gminy zwrócił się do Pana R.R. z pismem o podjęcie inicjatywy w tym zakresie. Pan R.R. uznał, że ma legitymację ze strony gminy do zajęcia się sprawą budowy drogi. Zorganizował w 1985 r. sprzęt, materiały oraz grupę pracowników i rozpoczął realizację drogi. Równocześnie z właścicielami przydrożnych działek uzgodnił ich wymianę lub odkupywał działki, o ile były mu potrzebne na budowę drogi. Czynił to nieformalnie bez udziału notariusza. Nie ma także dowodów na zakupywane przez niego materiały i usługi. W okresie lat 1985-1987 Pan R.R. wykonał 450 m drogi o szerokości 6 m o wartości 10,3 mln starych zło-

tych. Od 1988 r. gmina przejęła przedmiotową inwestycję. W dniu 30.12.1987 r. gmina wypłaciła Panu R.R. część należności w kwocie 1,8 mln starych złotych, natomiast resztę obiecano wypłacić później po uzyskaniu dotacji.

Dnia 20 października 1989 r. przedmiotową inwestycję przejął od gminy Rejon Dróg Publicznych w Wadowicach. Nieco wcześniej, bo 4 października 1989 r., Naczelnik Gminy zwrócił się do Urzędu Wojewódzkiego w Bielsku-Białej o zrefinansowanie Panu R.R. poniesionych kosztów związanych z realizacją drogi z rekultywacji z 1987 r. Urząd Wojewódzki stwierdził, że nie ma środków na zwrot kosztów poniesionych przez Pana R.R., ale zaapelował do Naczelnika Gminy o ugodowe załatwienie żądań obywatela. W takiej sytuacji Burmistrz Miasta (zmiana nazewnictwa) przedstawił sprawę zwrotu nakładów na sesji Rady Miasta i Gminy w dniu 10 sierpnia 1990 r., która odmówiła zwrotu nakładów, gdyż zrealizowana droga została przejęta przez gminę i ma charakter drogi gminnej.

Ponieważ Pan R.R. w dalszym ciągu występuje z roszczeniami majątkowymi względem gminy, podając jako podstawę przepisy K.c. o bezpodstawnym wzbogaceniu, przeto proszę o odpowiedź na następujące pytania:

1. Jak władze gminy Kalwaria Zebrzydowska winny zareagować na te roszczenia (abstrahując od ewentualnego przedawnienia roszczenia)?

2. Czy Ministerstwo Infrastruktury lub Wojewoda Małopolski mogliby w przedstawionej sytuacji udzielić gminie pomocy finansowej celem rekompensaty wypłaconego Panu R.R. odszkodowania?

Z poważaniem

Posel Stanisław Rydzoń

Oświęcim, dnia 16 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4113)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie zasad korzystania przez nauczyciela
z uprawnień pracowniczych w przypadku
pokrywania się okresu urlopu macierzyńskiego
z okresem urlopu na poratowanie zdrowia**

Szanowny Panie Ministrze! Uprzejmie proszę o jednoznaczna odpowiedź na sformułowane poniżej pytania odnoszące się do następującego stanu faktycznego:

Nauczycielka otrzymała roczny urlop na podratowanie zdrowia. W trakcie urlopu zaszła w ciążę. Urlop macierzyński w całości zawiera się w czasie przyznanego urlopu na podratowanie zdrowia. Pracownica wyraziła chęć przedłużenia (przesunięcia) okresu urlopu na podratowanie zdrowia o okres równy czaso-

wi trwania urlopu macierzyńskiego. Pracodawca, nie mając jednoznacznej pewności, czy jest to prawnie dopuszczalne, odpowiedział odmownie, twierdząc, że urlop na podratowanie zdrowia udzielony na rok „ma trwać nieprzerwanie przez rok”.

Przy takim zbiegu uprawnień powstaje pytanie o możliwość ich wykorzystania przez pracownika. Nie może przecież być tak, że korzystanie z jednego uprawnienia, np. z urlopu macierzyńskiego, który jest obligatoryjny, nieodwracalnie pozbawia pracownika drugiego świadczenia. I na odwrót, korzystanie z urlopu na podratowanie zdrowia nie może pozbawić pracownicy obligatoryjnego uprawnienia do urlopu macierzyńskiego. Byłoby to bezprawne pozbawienie pracownika przysługującego mu uprawnienia (tego obligatoryjnego albo już przyznanego).

Proszę o potwierdzenie, że przy omawianym zbiegu uprawnień należy przyjąć takie rozwiązanie, które nie pozbawi pracownika ani żadnego z tych uprawnień, ani też części tych uprawnień.

Odnosząc się do powyższego stanu faktycznego, możliwe są – w świetle logiki – następujące rozwiązania:

1) przedłużenie (przesunięcie) okresu urlopu na podratowanie zdrowia o czas równy okresowi urlopu macierzyńskiego,

2) jednoczesne wypłacanie świadczeń finansowych z tytułu dwóch jednocześnie biegnących urlopów, macierzyńskiego i na podratowanie zdrowia,

3) uznanie części urlopu na podratowanie zdrowia, równej czasowi trwania urlopu macierzyńskiego, jako okresu niewykorzystanego przez pracownika (jak gdyby nie był udzielony pracownikowi) i pozostawienie go w puli pozostającego do wykorzystania w przyszłości przysługującego mu urlopu na podratowanie zdrowia.

Nadmieniam, że w odpowiedzi na moje pytanie Biuro Studiów i Ekspertyz Kancelarii Sejmu zasugerowało drugie – z wyżej wymienionych – rozwiązanie.

W związku z powyższym proszę o odpowiedź na następujące pytania:

— Które z powyższych rozwiązań należy zastosować?

— Czy uprawnione jest ww. twierdzenie zakładu pracy, że urlop raz udzielony musi być wykorzystany w takiej formie na jaką był udzielany (determinowałoby to możliwość wyboru wyłącznie rozwiązania drugiego)?

— Kto podejmuje decyzje o zastosowaniu konkretnego rozwiązania zbiegu uprawnień?

— Czy osobą uprawnioną do wyboru konkretnego rozwiązania – w razie możliwości wielu rozwiązań – jest zainteresowany pracownik?

Z poważaniem

Poseł Mariusz Krzysztof Grabowski

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4114)

do ministra zdrowia

w sprawie niedostępności specjalistycznych badań medycznych w lecznictwie powszechnym

Szanowny Panie Ministrze! Według informacji NFZ w 2004 r. zakłady powiatowej opieki zdrowotnej nie wykorzystywały zakontraktowanych środków na usługi medyczne. Jednocześnie w wielu regionach kraju mieszkańcy skarżą się na trudną dostępność badań specjalistycznych. Terminy na wykonanie badań – nawet kardiologicznych i onkologicznych – wyznaczane są od kilku tygodni do kilku miesięcy przed planowaną wizytą.

Zwracamy się z prośbą o wyjaśnienie: Co powoduje taki stan rzeczy i jak zamierza Pan Minister rozwiązać w tym roku ten ważny społecznie problem?

Z poważaniem

Posłowie Anna Górna-Kubacka
i Jan Antochowski

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4115)

do prezesa Rady Ministrów

w sprawie eksploatacji złóż ropy naftowej i gazu ziemnego w rejonie Gorzowa Wielkopolskiego–Międzychodu

Dnia 28.09.1998 r. została wydana koncesja na przeprowadzenie przez Polskie Górnictwo Naftowe i Gazownictwo SA poszukiwania i rozpoznawania złóż ropy naftowej i gazu ziemnego w rejonie Gorzowa Wlkp.–Międzychodu. Wstępne badania wykazały, iż w ww. rejonie znajdują się zasoby geologiczne gazu ziemnego na około 20 mld m³ i ropy naftowej na 2 mln ton. Z wydanej koncesji wynika również, że wszystkie prace wynikające z koncesji winny być wykonane w ciągu 7 lat.

We wrześniu br., zgodnie z zaleceniami wynikającymi z koncesji, mija termin zakończenia wszystkich prac, a z posiadanych informacji wiem, że w toku prac występują znaczne opóźnienia i ustalenia nie zostaną dotrzymane.

Zapytuję zatem Pana Premiera: Kiedy, uwzględniając wszystkie opóźnienia, jakie występują w odwiertach, można spodziewać się zakończenia budowy całej infrastruktury wydobywczej w rejonie międzychodzkiem i w jakim okresie nastąpi eksploatacja odkrytych złóż ropy naftowej i gazu ziemnego?

Z poważaniem

Poseł Romuald Ajchler

Dąbrowa, dnia 13 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4116)

do prezesa Rady Ministrów

**w sprawie wycofania się Agencji Restrukturyzacji
i Modernizacji Rolnictwa z programu pomocy
finansowej dla podmiotów branży utylizacyjnej**

Pismem z dnia 22 kwietnia 2005 r. Prezes Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa w Warszawie poinformował wszystkie podmioty branży utylizacyjnej o wycofaniu się Agencji z programu pomocy finansowej dla tych podmiotów z powodu braku środków finansowych na jego realizację.

Decyzja taka powoduje, że z dniem 15 maja br. zakłady utylizacyjne nie będą otrzymywać dopłat za zbieranie i przetwarzanie na mączkę zwłok padniętych świń. Sytuacja taka spowoduje, w niektórych przypadkach już ma to miejsce, ustalanie przez zakłady zajmujące się utylizacją opłat w wysokości nawet do 0,80 zł za jeden kilogram odbieranych padniętych zwierząt (trzody chlewnej). W związku z tym rolnicy, ze względu na ponoszenie wysokich opłat z tego tytułu, zaprzestaną zgłaszania padniętych zwierząt do zakładów utylizacyjnych celem ich odbioru i we własnym zakresie rozpoczną utylizować padniętą trzodę chlewną, co może spowodować zagrożenie epidemiologiczne i zatrucie środowiska ze względu na to, że rolnicy po prostu padnięte zwierzęta będą zakopywać w ziemi.

Wycofanie się Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa z dofinansowania programu pomocy finansowej podmiotom branży utylizacyjnej, po czterech miesiącach jego funkcjonowania, świadczy o błędnym planowaniu Agencji w sprawie zabezpieczenia środków finansowych z przeznaczeniem na ww. program.

W związku z tym, że decyzja w powyższym została podjęta przez ARiMR w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Rozwoju Wsi, zapytuje:

— Czy Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, wyrażając zgodę na wycofanie programu pomocy finansowej dla podmiotów branży utylizacyjnej, uwzględnił wszystkie negatywne skutki takiej decyzji?

— Czy Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi, rozpatrując roczne plany budżetowe, w dostateczny sposób zabezpieczył środki finansowe tak w Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, jak i we własnym resorcie?

— Czy nie ma możliwości dokonania w budżecie Ministerstwa Rolnictwa i Rozwoju Wsi pewnych przesunięć pomiędzy poszczególnymi działami, aby realizować program pomocy?

— Jakie działania zamierza podjąć rząd, aby przywrócić funkcjonowanie programu pomocy finansowej zakładom utylizacyjnym i nie dopuścić w ten sposób do mogących nastąpić nieodwracalnych skutków chociażby dla zanieczyszczenia środowiska?

Z poważaniem

Posel Romuald Ajchler

Dąbrowa, dnia 13 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4117)

do ministra kultury

**w sprawie kwalifikacji nauczycieli
szkół artystycznych**

Propozycje zawarte w rozporządzeniu Ministra Kultury z dnia 15.04.2005 r. dotyczące „... szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli szkoły artystycznej i placówki kształcenia artystycznego oraz określenia szkół, placówek i wypadków, w których można zatrudnić nauczycieli niemających wyższego wykształcenia lub ukończonego zakładu kształcenia nauczycieli”, budzą poważne wątpliwości zainteresowanych. Szczególnie problematyczna w tym rozporządzeniu jest sprzeczność zapisów wobec innych, obowiązujących ustaw.

Przesyłam Panu Ministrowi opinie i uwagi do wymienionego rozporządzenia, które otrzymałem w jednej ze szkół muzycznych z prośbą o interwencję, i zapytuję: Jakie jest uzasadnienie proponowanych zmian?

1. Rozporządzenie Ministra Kultury i Sztuki z dnia 10 stycznia 1983 r. w sprawie szczegółowych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli szkół artystycznych (Dz.U. Nr 2, poz. 17).

Absolwenci szkół muzycznych drugiego stopnia, którzy ukończyli wyższą szkołę muzyczną, posiadają kwalifikacje do nauczania w szkołach muzycznych pierwszego stopnia (szczegóły zawarto w § 1 ust. 1, 2, 3).

Osoby, które uzyskały dyplom ukończenia szkoły muzycznej II stopnia lub świadectwo dojrzałości liceum muzycznego w specjalnościach instrumentalista, posiadają kwalifikacje do nauczania w szkołach muzycznych pierwszego stopnia przedmiotów gra na instrumencie, który stanowił główną specjalność studiów, fortepian obowiązkowy i akompaniament, jeżeli gra stanowiła główną specjalność studiów.

2. Ustawa z dnia 18 lutego 2000 r. o zmianie ustawy – Karta Nauczyciela oraz o zmianie niektórych innych ustaw (Dz.U. Nr 19, poz. 239) umożliwia do 31.08.2006 r. nauczycielom nieposiadającym kwalifikacji, zatrudnionym w dniu wejścia w życie ustawy (6 kwietnia 2000 r.) na podstawie mianowania, z tym dniem uzyskanie z mocy prawa stopnia nauczyciela mianowanego i zatrudnienie na podstawie mianowania. Nauczyciele, którzy do dnia 31.12.2006 r. nabędą uprawnienia emerytalne, zachowują prawo zatrudnienia w dotychczasowej szkole, mimo braku kwalifikacji.

3. Rozporządzenie Ministra Kultury z dnia 6 lutego 2002 r. w sprawie kwalifikacji wymaganych od nauczycieli szkół artystycznych i placówek kształcenia artystycznego (Dz.U. Nr 14, poz. 135).

Dispozycja § 2 ust. 1 jednoznacznie określa kwalifikacje do nauczania w szkołach muzycznych. Dyplom ukończenia studiów magisterskich w wyższej szkole muzycznej na kierunku zgodnym z nauczaniem przedmiotem lub rodzajem prowadzonych zajęć oraz przy-

gotowanie pedagogiczne. Obligatoryjność wyższego wykształcenia zmusza nauczycieli nieposiadających kierunkowego wykształcenia do podjęcia studiów zgodnych z kierunkiem nauczania (licencjat, magisterskie). Skutkiem tego rozporządzenia jest również zablokowanie awansu zawodowego nauczycieli nieposiadających kierunkowego wykształcenia. Przepisy zaostrzające wymagania kwalifikacyjne dla nauczycieli jednocześnie podwyższają jakość pracy szkół artystycznych i efekty edukacji artystycznej.

4. Przygotowywany jest projekt rozporządzenia Ministra Kultury w porozumieniu z Ministrem Edukacji Narodowej i Sportu dnia 15 kwietnia 2005 r. w sprawie szczególnych kwalifikacji wymaganych od nauczycieli szkoły artystycznej.

Przepisy tego projektu uniemożliwiają zgodne z prawem wypowiedzenie stosunków pracy nauczycielom nieposiadającym kwalifikacji. Tym samym traci moc rozporządzenie MK z dnia 6 lutego 2002 r.

1. Dlaczego znaczna część nauczycieli została pozbawiona konstytucyjnego prawa równości obywatelskiej czy kodeksowego równouprawnienia w zatrudnieniu, poprzez zmuszenie do ponoszenia kosztów do kształcenia na płatnych studiach licencjackich w Akademii Muzycznej, pod groźbą utraty zatrudnienia czy zablokowania procedury awansowej? Dlaczego zmieniono zasady przed upływem granicznej daty 31.08.2006 r.?

2. Dlaczego deprecjonuje się wykształcenie uzyskane w uczelniach artystycznych poprzez stworzenie możliwości zatrudniania w szkołach artystycznych absolwentów innych uczelni? Pod znakiem zapytania stanie kształcenie i istnienie akademii muzycznych i akademii sztuk pięknych?

3. Dlaczego Minister Edukacji Narodowej i Sportu konsekwentnie uszczęławia kwalifikacje wymagane od nauczycieli szkół i placówek oświatowych, a Minister Kultury działa odwrotnie? Łącząc wspólną materię edukacyjną winni zmierzać w jednym kierunku – podnoszenia poziomu kształcenia ogólnego i artystycznego młodzieży oraz stwarzania stabilnych i czytelnym warunków zatrudnienia i wykonywania zawodu nauczyciela.

Poseł Bogdan Zdrojewski

Wrocław, dnia 16 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4118)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie podstaw prawnych kontroli
przeprowadzanych przez niemieckie służby celne
w polskich przedsiębiorstwach na terenie RP**

Szanowny Panie Ministrze! W pierwszych dniach maja bieżącego roku funkcjonariusze niemieckich

służb celnych przeprowadzili kontrolę polskiej firmy budowlanej w Turawie połączoną z przeszukaniem i zabezpieczeniem dowodów. Niemieckie służby kontrolne prowadziły już na terenie Polski przesłuchania świadków dotyczące legalności prowadzenia działalności gospodarczej na terenie RFN przez polskie podmioty gospodarcze, tym razem jednak problem ma inny wymiar. W kontroli i przeszukaniu na terenie opolskiej firmy uczestniczył przedstawiciel polskiej prokuratury i asystowała polska Policja. Według dostępnych informacji kontrola i przeszukanie dotyczyły domniemanego przestępstwa popełnionego na terenie Niemiec, a Prokuratura Okręgowa w Opolu swój udział motywuje umowami o pomocy prawnej.

Nie jest tajemnicą, że w polsko-niemieckich stosunkach gospodarczych, szczególnie w sferze świadczenia usług i swobody przepływu pracowników, istnieją daleko idące różnice w interpretacji obowiązujących przepisów. Wynikają one zarówno ze znacznych różnic w przepisach prawnych dotyczących zatrudnienia i prowadzenia działalności gospodarczej, różnic w przepisach dotyczących zabezpieczenia społecznego, szczególnie w zakresie regulacji urlopowych oraz w przepisach podatkowych. Różnice w interpretacji i nieuchronne w tym wypadku konflikty mają swe źródło również w trudnej sytuacji na niemieckim i polskim rynku pracy.

Z przypadkiem kontroli w firmie w Turawie wiąże się jednak kilka ważnych pytań, które kieruję do Pana Ministra. Polskie organy ścigania ochoczo wzięły udział w działaniach prawnych skierowanych przeciwko firmie, wobec której nie toczy się w Polsce żadne postępowanie i która nie naruszyła najprawdopodobniej żadnych polskich przepisów prawnych. W związku z tym proszę o informacje:

— Czy w opisanej wyżej sytuacji istniała konieczność udzielenia „pomocy prawnej” i zapewnienia asysty polskiej prokuratury oraz policji?

— Czy w sytuacji, w której nie doszło do naruszenia polskiego prawa ani też nie było domniemania naruszenia polskiego prawa, polskie organy ścigania były uprawnione do uczestnictwa w przeszukaniu i „zabezpieczeniu dowodów”, legitymizując tym samym działania niemieckich służb celnych na terytorium Polski?

— Czy znane są Panu Ministrowi inne przypadki konfliktów prawnych związanych z różnicą występującą pomiędzy polskim i niemieckim systemem zabezpieczenia społecznego?

— Jaka jest Pana opinia w sprawie stosowania niemieckich przepisów dotyczących opłacania składek na ubezpieczenie społeczne i przepisów urlopowych wobec polskich firm oddelegowujących pracowników do świadczenia usług na rynku niemieckim i stosujących się do polskich przepisów podatkowych i urlopowych?

— Czy przypadek kontroli w firmie w Turowie oznacza „zielone światło” dla podobnych działań niemieckich służb na terenie Polski i wszechstronne wsparcie polskich organów ścigania?

Odpowiedzi na te pytania są bardzo istotne dla polskich przedsiębiorców świadczących usługi nie tylko na rynku RFN, ale być może również na terenie innych krajów Unii Europejskiej. Nie ulega wątpliwości, że problem ten dotyczy nie tylko swobody świadczenia usług w ramach Unii Europejskiej, ale również – a może przede wszystkim – relacji polskich przepisów prawnych i nadrzędności polskiego prawa na terenie RP w stosunku do prawa innego państwa.

Z wyrazami szacunku

Poseł Zbigniew Janowski

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4119)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie zawiadomienia o popełnieniu
przestępstwa utrudniania dostępu do informacji
publicznej przez starostę pińczowskiego**

Szanowny Panie Ministrze! W dniu 11 sierpnia 2003 r. do Prokuratury Rejonowej w Pińczowie skierowałem zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa utrudniania dostępu do informacji publicznej przez starostę pińczowskiego Andrzeja Kozere. W trybie ustawy o dostępie do informacji publicznej wnoszę bowiem, od 2002 r., o udostępnienie mi do wglądu dokumentacji dotyczącej realizacji projektu rozbudowy i modernizacji budynku zajmowanego przez Warsztaty Terapii Zajęciowej w Pińczowie.

Postępowanie to prowadziła Prokuratura Rejonowa Kraków-Podgórze. Było ono trzykrotnie umarzone i podejmowane. Prokurator-referent Bartłomiej Szućko wykazywał minimalne zainteresowanie rozpatrzeniem sprawy w sposób obiektywny i rzeczowy. Ogólnie rzecz biorąc, od sierpnia 2004 r. do stycznia 2005 r. bazował na tym samym materiale dowodowym, interpretowanym w sposób nielogiczny i niezgodnym z zasadami doświadczenia życiowego. Prokurator w ciągu półtora roku nie potrafił wyjaśnić istotnych sprzeczności w zeznaniach Starosty, dając wiarę twierdzeniom niedorzecznym, mającym charakter wykretów zmierzających do uniknięcia odpowiedzialności karnej świadka. Nawet takie zeznania, w ocenie prokuratora zawartej w decyzjach o umorzeniu, przemawiały na korzyść A. Kozery. Stan faktyczny sprawy nie odnosił się w pożądanym stopniu do regulacji prawnych, które stanowiły jedynie niepowiązaną z ww. informację. Dla przykładu podaję:

— prokurator Szućko w sposób bezkrytyczny przyjmuje za wiarygodne zeznania świadka A. Kozery, iż ten przez okres od lutego 2002 r. do sierpnia 2003 r., „nie mając pewności, czy niektóre z żądanych (całościowo) dokumentów nie mieszczą się w kategorii materiałów zawierających informację publiczną oraz

posiadając wątpliwości co do interpretacji przepisów ustawy z 2001 r. co do dokumentów zgromadzonych w urzędzie starostwa przed datą wejścia w życie przepisów, wezwał Zbigniewa Nowaka do sprecyzowania swoich wniosków”. Tym stwierdzeniem prokurator akceptuje i uznaje za „normalną” sytuację, w której organ administracji, zatrudniając sztab ludzi i mając na to 1,5 roku, ma pełne prawo do niewiedzy w zakresie stosowania prawa, a tym samym – prawidłowego rozpatrzenia wniosku obywatela,

— podobnie odnosi się do sytuacji, w której A. Kozera „zaniechał uruchomienia trybu administracyjnego”,

— podnoszona przeze mnie trzykrotnie informacja, iż nie jest prawdą, bym odmówił podpisania oświadczenia o ochronie danych osobowych, nie spotkała się z wymaganą reakcją ze strony prokuratora. Czynnością, jaką zamierzał on przeprowadzić, była jedynie konfrontacja, która w takich warunkach jest nieuzasadniona. Organ administracji nie rozpatruje spraw ustnie, lecz pisemnie, co winno mieć odzwierciedlenie w gromadzonej dokumentacji. Pomimo to prokurator nie żądał od świadka przedstawienia dowodów potwierdzających ten fakt, przyjął go jako pewnik,

— ostatecznie zaś prokurator przyjął, za Starostą, że w ogóle nie jestem zainteresowany wglądem w dokumentację, zaś „bezustanne żądanie dokumentów” doprowadziło do „uśpienia czujności Powiatu jako jednostki samorządowej, która w dobrej wierze prowadziła korespondencję, nie wszczynając postępowania administracyjnego”.

Panie Ministrze! Te i pozostałe nieprawidłowości powodują, że wątpliwe jest, czy prokurator Szućko posiada wystarczającą wiedzę w przedmiocie ustawy o dostępie do informacji publicznej, a przede wszystkim – postępowania karnego i administracyjnego. Nacechowanie postępowania tak niedopuszczalnymi zaniedbaniami w konsekwencji doprowadziło do stanu, w którym jeżeli nawet w trakcie realizacji projektu WTZ doszło do popełnienia przestępstwa, jego karalność uległa przedawnieniu.

Nadmieniam również, że w sprawie fikcyjnego zatrudnienia syna Starosty, Łukasza Kozery, w WTZ prowadzone jest postępowanie przygotowawcze przez Prokuraturę Rejonową w Jędrzejowie.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na pytania:

1. Dlaczego postępowania: 5 Ds. 166/03/S, 5 Ds. 85/04/S i 5 Ds. 132/04/S są prowadzone z tak rażącym naruszeniem procedury karnej, logiki i doświadczenia życiowego, umarzone i podejmowane?

2. Na jakim etapie jest postępowanie dotyczące zatrudnienia Ł. Kozery w WTZ? Czy przeprowadzone czynności uzasadniają podjęcie decyzji o postawieniu zarzutów w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 18 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4120)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie nieprawidłowości w działaniu
Prokuratury Rejonowej Warszawa-Żoliborz**

Szanowny Panie Ministrze! Z informacji prasowych wynika, że w Prokuraturze Rejonowej Warszawa-Żoliborz doszło do poważnych nieprawidłowości, w tym utraty akt postępowań zawieszonych, związanych również ze sprawą BTM „Juventur” i Markiem Ungierem.

Podawano, iż osoba zatrudniona w tej prokuraturze poinformowała prok. Pawła Nowaka, iż poprzedni szef jednostki, Wojciech Maj, zmusił ją do sfałszowania rejestru spraw zawieszonych. Miało się to odbyć poprzez przepisanie rejestru z pominięciem 11 spraw, których akta zostały wyniesione z prokuratury przez W. Maja. Sprawą tą zajęła się Prokuratura Okręgowa, która zleciła prowadzenie postępowania Prokuraturze Rejonowej w Gostyninie.

W czasie gdy wychodzi na jaw afera dotycząca „Juventusu”, szefem żoliborskiej prokuratury był W. Maj, zaś jego zastępcą – Sławomir Santorek. Z tego co jest mi wiadome, prokuratorzy ci, choć zostali odwołani z dotychczasowych funkcji, znaleźli zatrudnienie w Wydziale Postępowania Przygotowawczego PO w Warszawie, tzn. nie zawieszono ich w czynnościach.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w sprawie czynów popełnionych przez prok. Wojciecha Maja podczas gdy był on szefem Prokuratury Rejonowej Warszawa-Żoliborz, toczy się postępowanie karne?

2. Czy w związku z tym został złożony wniosek o uchylenie immunitetu ww. osobie?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 18 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4121)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie nieprawidłowości w postępowaniu
przygotowawczym prowadzonym
przez Prokuraturę Rejonową w Busku Zdroju
(Ds.2455/04/S)**

Szanowni Państwo! W dniu 20 czerwca 2000 r. zawiadomiłem zastępcę Komendanta Powiatowego Policji w Pińczowie o tym, że Józef Boś miał przekazać bliżej nieokreślonym funkcjonariuszom Wydziału Ru-

chu Drogowego KPP w Pińczowie korzyść majątkową, do wręczenia której przyznał się w rozmowie ze mną. W tym przedmiocie postępowanie karne prowadziła KPP w Pińczowie. Nie jest wiadomo, dlaczego zarówno Policja, jak i Prokuratura Rejonowa w Pińczowie nie wnioskowały o wskazanie jednostki innej właściwości, wobec której nie istniałyby wątpliwości co do jej bezstronności.

Po pierwszej interwencji Policji w sprawie domniemanej łapówki, doszło do innego zdarzenia – integralnie związanego z poprzednim. Józef Boś poinformował mnie bowiem, że numery rejestracyjne prowadzonego przez niego w ruchu drogowym pojazdu marki Star są niezgodne ze stanem wynikającym z dowodu rejestracyjnego, numerami silnika i kabiny. Funkcjonariusze Policji zostali ponownie wezwani i ustalili, iż J. Boś nie posiada także ważnej polisy OC. Ww. policjanci, niezgodnie ze stanem faktycznym, zakwalifikowali ten czyn jako wykroczenie z art. 95 K.w., podczas gdy w istocie jest to czyn określony w art. 97 K.w.

Art. 95 K.w. odnosi się do sytuacji, kiedy podczas kontroli drogowej okaże się, że kierowca pojazdu nie posiada stosownych dokumentów np. prawa jazdy, dowodu rej. lub polisy OC, jednakże dokumenty te istnieją, lecz z różnych przyczyn niemożliwe jest ich okazanie. Natomiast art. 97 K.w. stosowany jest wówczas, gdy dokumenty których żądają policjanci, w ogóle nie istnieją – umowa OC nie jest zawarta, kierowca nie ma uprawnień do prowadzenia pojazdów w ruchu drogowym itp.

Policjanci na zakończenie czynności wpisali do notesów jako wynik kontroli czyn z art. 95 K.w. Takie działanie jest przestępstwem określonym w art. 271 K.k., a mianowicie poświadczaniem nieprawdy.

Użycie takiej kwalifikacji spowodowało również, że wszelkie czynności związane z poinformowaniem Funduszu Gwarancyjnego zostały zaniechane, jako nieuzasadnione. Takie działanie z kolei było przestępstwem niedopełnienia obowiązków z art. 231 K.k.

Pomimo oczywistej i bezspornej wiedzy na okoliczność tego, że policjanci dopuścili się popełnienia ww. przestępstw, przez 4 lata nie podjęto czynności, po pierwsze – zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, po wtóre – wszczęcia postępowania z urzędu.

Okoliczności tychże zdarzeń ujawnione zostały podczas postępowania karnego przed Sądem Rejonowym w Pińczowie, II K 495/02 o przest. z art. 238 K.k. W ramach tego procesu okazało się, że polecenie zakwalifikowania czynu jako wykroczenie z art. 95 K.w. wydał ówczesny naczelnik Wydziału Ruchu Drogowego KPP w Pińczowie.

W związku z tym skierowałem zawiadomienie o popełnieniu przez policjantów przestępstw z art. 271 i 231 K.k. Postępowanie to prowadziła Prokuratura Rejonowa w Busku Zdroju. Było on dwa razy umarzone, a następnie znów podjęte, na polecenie Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie. Okres przedawnienia upływa w dniu 19.06.2005 r.

Podnoszę, że czas pozostały na wyciągnięcie konsekwencji prawno-karnych wobec powyższych osób

jest krótki i istnieje realna groźba przedawnienia tych czynów. Nie jest mi wiadome, dlaczego Prokuratura nie wykonuje wszystkich czynności procesowych i w tak oczywistej sytuacji nie ma zamiaru doprowadzić do postawienia zarzutów.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

Minister Sprawiedliwości:

1. Co spowodowało, że Prokuratura Rejonowa w Busku Zdroju uprzednio nie wykonywała wszystkich koniecznych czynności, zaś obecnie – czyni to, lecz dopiero po interwencji ze strony Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie?

2. Czy do dnia 19.06.2005 r. zostanie podjęta decyzja o przedstawieniu zarzutów osobom odpowiedzialnym za popełnienie wskazanych przestępstw?

3. Dlaczego tak Policja, jak i Prokuratura, wiedząc o okolicznościach zdarzeń, nie wszczęły postępowania karnego z urzędu?

4. Czy w zakresie ww. nieprawidłowości (kontrola drogowa z dnia 20.06.2000 r.) były prowadzone postępowania dyscyplinarne wobec funkcjonariuszy Policji, jeśli tak – z jakim efektem?

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji:

5. Czy w ciągu ostatnich 5 lat funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego KPP w Pińczowie byli przenoszeni na inne stanowiska, jeżeli tak – kto i z jakiego powodu?

Z poważaniem

Posel Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 17 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4121)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

w sprawie nieprawidłowości w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym przez Prokuraturę Rejonową w Busku Zdroju (Ds.2455/04/S)

Szanowni Państwo! W dniu 20 czerwca 2000 r. zawiadomiłem zastępcę Komendanta Powiatowego Policji w Pińczowie o tym, że Józef Boś miał przekazać bliżej nieokreślonym funkcjonariuszom Wydziału Ruchu Drogowego KPP w Pińczowie korzyść majątkową, do wręczenia której przyznał się w rozmowie ze mną. W tym przedmiocie postępowanie karne prowadziła KPP w Pińczowie. Nie jest wiadomo, dlaczego zarówno Policja, jak i Prokuratura Rejonowa w Pińczowie nie wnioskowały o wskazanie jednostki innej właściwości, wobec której nie istniałyby wątpliwości co do jej bezstronności.

Po pierwszej interwencji Policji w sprawie domniemanej łapówki, doszło do innego zdarzenia – integral-

nie związanego z poprzednim. Józef Boś poinformował mnie bowiem, że numery rejestracyjne prowadzonego przez niego w ruchu drogowym pojazdu marki Star są niezgodne ze stanem wynikającym z dowodu rejestracyjnego, numerami silnika i kabiny. Funkcjonariusze Policji zostali ponownie wezwani i ustalili, iż J. Boś nie posiada także ważnej polisy OC. Ww. policjanci, niezgodnie ze stanem faktycznym, zakwalifikowali ten czyn jako wykroczenie z art. 95 K.w., podczas gdy w istocie jest to czyn określony w art. 97 K.w.

Art. 95 K.w. odnosi się do sytuacji, kiedy podczas kontroli drogowej okaże się, że kierowca pojazdu nie posiada stosownych dokumentów np. prawa jazdy, dowodu rej. lub polisy OC, jednakże dokumenty te istnieją, lecz z różnych przyczyn niemożliwe jest ich okazanie. Natomiast art. 97 K.w. stosowany jest wówczas, gdy dokumenty których żądają policjanci, w ogóle nie istnieją – umowa OC nie jest zawarta, kierowca nie ma uprawnień do prowadzenia pojazdów w ruchu drogowym itp.

Policjanci na zakończenie czynności wpisali do notesów jako wynik kontroli czyn z art. 95 K.w. Takie działanie jest przestępstwem określonym w art. 271 K.k., a mianowicie poświadzeniem nieprawdy.

Użycie takiej kwalifikacji spowodowało również, że wszelkie czynności związane z poinformowaniem Funduszu Gwarancyjnego zostały zaniechane, jako nieuzasadnione. Takie działanie z kolei było przestępstwem niedopełnienia obowiązków z art. 231 K.k.

Pomimo oczywistej i bezspornej wiedzy na okoliczność tego, że policjanci dopuścili się popełnienia ww. przestępstw, przez 4 lata nie podjęto czynności, po pierwsze – zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa, po wtóre – wszczęcia postępowania z urzędu.

Okoliczności tychże zdarzeń ujawnione zostały podczas postępowania karnego przed Sądem Rejonowym w Pińczowie, II K 495/02 o przest. z art. 238 K.k. W ramach tego procesu okazało się, że polecenie zakwalifikowania czynu jako wykroczenie z art. 95 K.w. wydał ówczesny naczelnik Wydziału Ruchu Drogowego KPP w Pińczowie.

W związku z tym skierowałem zawiadomienie o popełnieniu przez policjantów przestępstw z art. 271 i 231 K.k. Postępowanie to prowadziła Prokuratura Rejonowa w Busku Zdroju. Było on dwa razy umarzone, a następnie znów podjęte, na polecenie Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie. Okres przedawnienia upływa w dniu 19.06.2005 r.

Podnoszę, że czas pozostały na wyciągnięcie konsekwencji prawno-karnych wobec powyższych osób jest krótki i istnieje realna groźba przedawnienia tych czynów. Nie jest mi wiadome, dlaczego Prokuratura nie wykonuje wszystkich czynności procesowych i w tak oczywistej sytuacji nie ma zamiaru doprowadzić do postawienia zarzutów.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

Minister Sprawiedliwości:

1. Co spowodowało, że Prokuratura Rejonowa w Busku Zdroju uprzednio nie wykonywała wszystkich ko-

niecznych czynności, zaś obecnie – czyni to, lecz dopiero po interwencji ze strony Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie?

2. Czy do dnia 19.06.2005 r. zostanie podjęta decyzja o przedstawieniu zarzutów osobom odpowiedzialnym za popełnienie wskazanych przestępstw?

3. Dlaczego tak Policja, jak i Prokuratura, wiedząc o okolicznościach zdarzeń, nie wszczęły postępowania karnego z urzędu?

4. Czy w zakresie ww. nieprawidłowości (kontrola drogowa z dnia 20.06.2000 r.) były prowadzone postępowania dyscyplinarne wobec funkcjonariuszy Policji, jeśli tak – z jakim efektem?

Minister Spraw Wewnętrznych i Administracji:

5. Czy w ciągu ostatnich 5 lat funkcjonariusze Wydziału Ruchu Drogowego KPP w Pińczowie byli przenoszeni na inne stanowiska, jeżeli tak – kto i z jakiego powodu?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 17 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4122)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie nieprawidłowości w procesie
prywatyzacyjnym Pińczowskich Zakładów
Kamienia Budowlanego w Pińczowie**

Szanowny Panie Ministrze! W roku 2001 złożyłem zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa związane z przygotowaniem Pińczowskich Zakładów Kamienia Budowlanego w Pińczowie do procesu prywatyzacji. W ramach prowadzonego postępowania doszło do sporządzenia aktu oskarżenia przeciwko trzem osobom o spowodowanie szkody na majątku PZKB we ten sposób, iż 2 kopalnie należące do Zakładów zostały sprzedane za 800 tys. zł, przy czym ich rzeczywista wartość wynosiła ok. 8 mln zł.

Postępowanie karne toczy się także przeciwko właścicielom PZKB – Małgorzacie Saramonowicz oraz Tomaszowi Karp.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi:

przez Ministra Sprawiedliwości

1. Kiedy prokuratura wystąpiła do Sądu Rejonowego w Pińczowie z aktem oskarżenia (dot. szkody na majątku przedsiębiorstwa), kto i o jakie czyny został oskarżony?

2. Na jakim etapie jest śledztwo dot. właścicieli PZKB, czy doszło do postawienia zarzutów, a jeżeli tak, o jakie czyny; czy w toku sprawy nastąpiła modyfikacja tych zarzutów?

3. Jakiej wysokości szkody powstały w wyniku działania ww. osób?

4. Czy odpowiedzialność karną poniosą także pracownicy Ministerstwa Skarbu Państwa?
przez Ministra Skarbu Państwa

5. Dlaczego Ministerstwo odmówiło przystąpienia do postępowania w charakterze pokrzywdzonego?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 18 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4122)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie nieprawidłowości w procesie
prywatyzacyjnym Pińczowskich Zakładów
Kamienia Budowlanego w Pińczowie**

Szanowny Panie Ministrze! W roku 2001 złożyłem zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa związane z przygotowaniem Pińczowskich Zakładów Kamienia Budowlanego w Pińczowie do procesu prywatyzacji. W ramach prowadzonego postępowania doszło do sporządzenia aktu oskarżenia przeciwko trzem osobom o spowodowanie szkody na majątku PZKB we ten sposób, iż 2 kopalnie należące do Zakładów zostały sprzedane za 800 tys. zł, przy czym ich rzeczywista wartość wynosiła ok. 8 mln zł.

Postępowanie karne toczy się także przeciwko właścicielom PZKB – Małgorzacie Saramonowicz oraz Tomaszowi Karp.

W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi:

przez Ministra Sprawiedliwości

1. Kiedy prokuratura wystąpiła do Sądu Rejonowego w Pińczowie z aktem oskarżenia (dot. szkody na majątku przedsiębiorstwa), kto i o jakie czyny został oskarżony?

2. Na jakim etapie jest śledztwo dot. właścicieli PZKB, czy doszło do postawienia zarzutów, a jeżeli tak, o jakie czyny; czy w toku sprawy nastąpiła modyfikacja tych zarzutów?

3. Jakiej wysokości szkody powstały w wyniku działania ww. osób?

4. Czy odpowiedzialność karną poniosą także pracownicy Ministerstwa Skarbu Państwa?
przez Ministra Skarbu Państwa

5. Dlaczego Ministerstwo odmówiło przystąpienia do postępowania w charakterze pokrzywdzonego?

Z poważaniem

Poseł Zbigniew Nowak

Pińczów, dnia 18 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4123)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu
Spółdzielni Mieszkaniowej „Odbudowa”
w Nidzicy**

Szanowny Panie Ministrze! W trakcie wykonywania obowiązków poselskich uzyskałem informacje o możliwych nieprawidłowościach w funkcjonowaniu i zarządzie Spółdzielnią Mieszkaniową „Odbudowa” w Nidzicy.

Z powyższą sprawą zwróciła się do mojego Biura Poselskiego Pani M. K. reprezentująca interesy wielu mieszkańców zaniepokojonych sposobem ostatecznego rozliczenia inwestycji przez Spółdzielnię Mieszkaniową „Odbudowa” w Nidzicy.

Należy tu wyjaśnić, iż sprawa dotyczy w szczególności rozpoczętej jesienią 2003 r. inwestycji budowy budynku mieszkalnego wielorodzinnego z parterem usługowym (decyzja nr 84/N/03 z dnia 20.10.2003 r.).

Jak zostałem poinformowany, w 2003 roku zostały zawarte ze Spółdzielnią pierwsze umowy o budowę lokali w ramach wskazanej inwestycji. Umowy sporządzone przed 14.10.2004 r. określały koszt zadania inwestycyjnego na kwotę 1870 zł za metr kwadratowy, przy czym nie wskazywały, czy kwota ta była to cena netto czy też brutto. Dopiero umowy sporządzone po dniu 14.10.2004 r. jasno określiły wspomnianą kwotę jako kwotę brutto.

Dopiero w ostatecznym rozliczeniu inwestycji wskazano, że cena, która pierwotnie była ceną brutto, stała się ceną netto, a do dopłaty pozostał jeszcze podatek VAT. W ten sposób cena mieszkania z 1870 zł za jeden metr kwadratowy wzrosła do 2014,77 zł. Radykalny wzrost ceny za jeden metr kwadratowy wzbudza wśród właścicieli lokali podejrzenie nadużycia finansowego ze strony Spółdzielni.

Mając na uwadze powyższe, zapytuję: Czy w sprawie wskazywanych przez zainteresowaną domniemanych nieprawidłowości nie zachodzi potrzeba wszczęcia karnego postępowania przygotowawczego?

Z poważaniem

Posel Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 12 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4124)

do ministra gospodarki i pracy

**w sprawie zawierania umów kontraktowych
z pracownikami Zespołu Opieki Zdrowotnej
w Lidzbarku Warmińskim**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z uprzejmą prośbą o analizę sprawy, z jaką zwróciła się do mojego Biura Poselskiego Pani Barbara Gadomska

(zam. ul. Grunwaldzka 19/6, 11-100 Lidzbark Warmiński), a dotyczącej zawierania umów kontraktowych z pracownikami Zespołu Opieki Zdrowotnej w Lidzbarku Warmińskim.

Jak zostałem poinformowany, Pani Barbara Gadomska od 1989 r. do sierpnia 2001 r. była zatrudniona w charakterze dyspozytorki medycznej – pielęgniarki w dziale pomocy doraźnej w Zespole Opieki Zdrowotnej w Lidzbarku Warmińskim. W sierpniu 2001 r. w związku z likwidacją stanowiska pracy zaproponowano Pani Barbarze Gadomskiej pracę na podstawie umowy kontraktu. W ramach wspomnianej umowy zainteresowana wykonywać miała te same zadania, które uprzednio wykonywała na podstawie umowy o pracę.

Jednocześnie zobowiązana została do zarejestrowania działalności gospodarczej, opłacania za siebie składki ZUS oraz ubezpieczenia od odpowiedzialności cywilnej. Zainteresowana podaje nadto, iż przez okres 3 lat i 5 miesięcy pracowała na podstawie kontraktu bez urlopu wypoczynkowego i jakichkolwiek świadczeń socjalnych.

W związku z tym, iż zakres obowiązków i sposób ich wykonywania w ramach umowy kontraktu pokrywa się z wykonywanymi uprzednio w ramach umowy o pracę, Pani Barbara Gadomska zwróciła się do Dyrektora ZOZ o zamianę umowy kontraktu na umowę o pracę, lecz do dnia dzisiejszego bezskutecznie, co uważa za krzywdzące.

Mając na uwadze powyższe, zapytuję: Czy forma zatrudniania pracowników Zakładów Opieki Zdrowotnej w ramach umowy kontraktu nie stanowi obejścia przepisów kodeksu pracy?

Z poważaniem

Posel Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 16 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4125)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie wypadków śmiertelnych i zranień
spowodowanych użyciem broni myśliwskiej**

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z uprzejmą prośbą o udostępnienie danych, z rozbiciem na lata 1960–2004, o ilości wypadków śmiertelnych i zranień spowodowanych użyciem broni myśliwskiej.

Posel Joanna Sosnowska

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4126)

do ministra spraw wewnętrznych i administracji

**w sprawie zagrożenia powodowanego przez
rowerzystów na przejściach dla pieszych**

Pomimo zakazu poruszania się pojazdów (chodzi o rowery) po przejściach dla pieszych, to rowerzyści codziennie i nieustannie ten zakaz łamią.

Istnieje bardzo duże zagrożenie na przejściach i dalsze tolerowanie tego stanu, to śmierć na drodze, szczególnie młodych ludzi.

Czy i w jaki sposób MSWiA planuje powstrzymać samobójców, którym brakuje zdrowego rozsądku?

Z poważaniem

Posel Sylwia Pusz

Poznań, dnia 16 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4127)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie liczby postępowań zawieszonych w
Sądach Rejonowych w Olkuszu i Miechowie**

Szanowny Panie Ministrze! Kilkakrotnie zadawałem Panu Ministrowi pytanie w sprawie postępowań toczących się przed Sądem Rejonowym w Miechowie lub przed Sądem Rejonowym w Olkuszu. W wielu przypadkach otrzymywałem odpowiedź, że śledztwa w tych sprawach były zawieszane; odwieszenie spraw następowało po mojej kolejnej interwencji. Taka sytuacja budzi mój niepokój, dlatego też uprzejmie proszę Pana Ministra o odpowiedź na następujące pytanie: Ile śledztw jest na chwilę obecną zawieszonych w Sądzie Rejonowym w Olkuszu, a ile w Sądzie Rejonowym w Miechowie i jakie są przyczyny takiego stanu rzeczy?

Z poważaniem

Posel Jan Orkisz

Olkusz, dnia 16 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4128)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie stanu zaawansowania postępowania
prokuratorskiego dotyczącego
Wielkopolskiego Banku Rolniczego**

Szanowny Panie Ministrze! Moje pytanie jest związane z postępowaniem prokuratorskim wobec posła Ligi Polskich Rodzin Witolda Hatki. Sprawa dotyczy

rzekomego przelania 2,5 mln zł z Wielkopolskiego Banku Rolniczego na konto firmy Hatrol, należącej do posła Hatki.

Nie chciałbym oceniać, czy doszło tutaj do naruszenia prawa. Jednak postępowanie prowadzone przez prokuraturę dotyczy kwestii bulwersującej, chodzi o pieniądze wielu rolników, która powinna być jak najszybciej wyjaśniona. Szczególnie, że poseł Witold Hatka sam zrzekł się immunitetu i tym samym pozwolił prokuraturze na swobodne prowadzenie dochodzenia.

Chciałbym się dowiedzieć, jak daleko jest zaawansowane postępowanie w sprawie wyprowadzenia pieniędzy z Wielkopolskiego Banku Rolnego? Na podstawie doniesień prasowych odnieść można wrażenie, że sprawa stała w miejscu, a kolejne przesłuchania odbywają się w bardzo powolnym trybie. Mam nadzieję, że moje obawy okażą się płonne i Pan Minister przedstawi fakty wskazujące na poważne potraktowanie sprawy.

Z poważaniem

Posel Tomasz Markowski

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4129)

do ministra finansów

**w sprawie przekazania dotacji budżetowej
w wysokości 4 mln zł na realizację inwestycji
„Rozbudowa lotniska Katowice-Pyrzowice”**

Szanowny Panie Ministrze! Pragnę zwrócić się do Pana z zapytaniem dotyczącym możliwości wykorzystania dotacji w wysokości 4 mln zł na realizację ww. inwestycji, a zapisanej w budżecie państwa na rok 2005. Z informacji uzyskanych od Wojewody Śląskiego wynika, że przedmiotowa dotacja nie może być wykorzystana z przyczyn złego zapisu budżetowego. W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra o wyjaśnienie tej kwestii.

Z poważaniem

Posel Edward Maniura

Częstochowa, dnia 23 maja 2005 r.

Zapytanie
(nr 4130)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie postępowań przygotowawczych
dotyczących nadużyć finansowych skutkujących
upadłością Banku Staropolskiego SA w Poznaniu**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego Biura Poselskiego wpłynęła sprawa Pana Stanisława Pawlikowskiego (zam. ul. Bitwy Oliwskiej 15/20; 80-339 Gdańsk).

Wymieniony informuje, iż mimo upływu czterech lat od momentu złożenia w Prokuraturze Rejonowej w Poznaniu zawiadomienia o podejrzeniu popełnienia przestępstwa, nie został powiadomiony o wszczęciu bądź odmowie wszczęcia śledztwa, co pozostaje w jaskrawej sprzeczności z brzmieniem art. 305 K.p.k.

Jak zostałem poinformowany, zainteresowany w swoim zawiadomieniu wskazał na możliwe nadużycie finansowe skutkujące upadłością Banku Staropolskiego SA w Poznaniu, a w konsekwencji utratą zdeponowanych środków finansowych przez wielu depozytariuszy. Podnosił nadto fakt nieuprawnionego przekazywania środków deponowanych na lokatach dewizowych Invest Banku do ww. banku, co również skutkowało ich utratą.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o analizę sprawy i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w sprawie upadłości Banku Staropolskiego SA w Poznaniu toczyły się bądź toczą karne postępowania przygotowawcze oraz jakimi decyzjami zostały one ewentualnie zakończone?

2. Czy we wskazywanej sprawie istotnie nie dopełniono obowiązku wynikającego z art. 305 K.p.k.?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 23 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4131)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie postępowań przygotowawczych
prowadzonych przez Prokuraturę Rejonową
w Braniewie**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego Biura Poselskiego zwróciła się Pani Grażyna Skuratko (zam. Zagaje 21; 14-521) z prośbą o skierowanie do Pana Ministra zapytania w sprawie postępowań przygotowawczych (sygn. akt Ds. 1492/04 i inne toczące się zawiadomienia wymienionej) prowadzonych przez Prokuraturę Rejonową w Braniewie.

Jak wynika z przedłożonych mi do wglądu dokumentów Pani Grażyna Skuratko wielokrotnie składała zawiadomienie o popełnieniu przestępstw przez urzędników Urzędu Gminy Lelkowo. Postępowania w tych sprawach miały się jednak według zainteresowanej toczyć w sposób nieprawidłowy, z naruszeniem zasad obiektywizmu procesowego.

Co więcej Grażyna Skuratko kwestionuje również zasadność i prawidłowość karnego postępowania jurysdykcyjnego toczącego się przed Sądem Rejonowym w Braniewie (sygn. Akt II K 27/05), a prowadzonego prze-

ciwko niej, gdzie stanęła pod zarzutami przekroczenia uprawnień celem osiągnięcia korzyści majątkowych.

Mając na uwadze szczególnie niebezpieczny charakter przestępstw popełnionych przez funkcjonariuszy publicznych, zwracam się do Pana Ministra z prośbą o analizę prawidłowości wskazanych postępowań i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy postępowania przygotowawcze prowadzone z zawiadomień Pani Grażyny Skuratko były prowadzone z dochowaniem zasad obiektywizmu i w pełni wyczerpały możliwości dowodowe?

2. Czy nie wydaje się zasadne objęcie przez Pana Ministra nadzorem administracyjnym postępowania o sygn. akt II 27/05 toczącego się przed sądem w Braniewie?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 23 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4132)

do ministra sprawiedliwości

**w sprawie postępowań umorzonego dochodzenia
dotyczącego przywłaszczenia bydła i maszyn
rolniczych na szkodę Katarzyny
i Bazylego Buszowieckich**

Szanowny Panie Ministrze! Do mojego Biura Poselskiego zgłosiła się Pani Katarzyna Buszowiecka (zam. Bieniewo; 11-135 Lubomino), kwestionując treść postanowienia o umorzeniu dochodzenia (sygn. akt Ds. 1301/04, RSD 485/04) w sprawie przywłaszczenia w okresie od grudnia 2002 r. do listopada 2004 r. w Bieniewie bydła i maszyn rolniczych łącznej wartości 115 600 zł na szkodę Katarzyny i Bazylego Buszowieckich.

Zainteresowana podnosi, iż organ procesowy niezasadnie przyjął w toku rozpoznawanej sprawy, że Dariusz Buszowiecki, wskazywany jako domniemany sprawca czynu, posiadał tytuł prawny umożliwiający mu swobodne dysponowanie ww. bydłem. Wskazuje nadto, iż wymieniony nie mógł korzystać z kwot mlecznych, do których uprawniony jest tylko i wyłącznie właściciel czy też uprawniony posiadacz gospodarstwa rolnego. Powyższa okoliczność uprawdopodobnia nadto niedopełnienie obowiązków przez funkcjonariuszy Agencji Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa oraz lekarza weterynarii, którzy niezasadnie podjęli decyzję o zakolczykowaniu bydła. Pani Katarzyna Buszowiecka podnosi również fakt złożenia przez Dariusza Buszowieckiego nieprawdziwej informacji, że jest właścicielem gospodarstwa rolnego. Wymieniony był wówczas pouczonej o odpowiedzialności karnej za składanie nieprawdziwych informacji, a mimo to do dnia dzisiejszego jej nie poniósł.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o analizę sprawy i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy postępowania przygotowawcze prowadzone z zawiadomień Pani Katarzyny Buszowieckiej były prowadzone z dochowaniem zasad obiektywizmu i w pełni wyczerpały możliwości dowodowe?

2. Czy nie wydaje się zasadne objęcie przez Pana Ministra nadzorem ww. postępowań?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 23 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4133)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie postępowań przygotowawczych prowadzonych z zawiadomienia Aliny Czaji

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z uprzejmą prośbą o analizę sprawy Pani Aliny Czaji (zam. Kwiry 2; 14-200 Hława), a dotyczącej wielowątkowego konfliktu sąsiedzkiego pomiędzy rodziną zainteresowanej oraz mieszkańcami okolicznych posesji.

Zainteresowana podnosi, iż toczące się w tej sprawie przed Prokuratūrą Rejonową w Hławie postępowania przygotowawcze (m.in. Ds. 1828/02) nie doprowadziły do wykrycia i sprawiedliwego ukarania osób winnych szykanowania i nękania jej rodziny.

Jakkolwiek z przedłożonych mi materiałów wynika, iż przyczyną niepowodzeń prowadzonych dochodzeń była częstokroć postawa samych pokrzywdzonych, którzy odmawiali składania do protokołu zeznań co do okoliczności podawanych w pismach, to wydaje się, iż z uwagi na wiek i stan zdrowia zawiadamiającej zasadne byłoby przeprowadzenie bardziej wyczerpującego postępowania dowodowego.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o analizę sprawy i udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy postępowania przygotowawcze prowadzone z zawiadomień Pani Aliny Czaji były prowadzone z dochowaniem zasad obiektywizmu i w pełni wyczerpały możliwości dowodowe?

2. Czy nie wydaje się zasadne objęcie przez Pana Ministra nadzorem ww. postępowań, w tym ich ewentualne wznowienie?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 23 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4134)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie postępowania przygotowawczego prowadzonego przez Prokuratūrę Rejonową w Giżycku

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z uprzejmą prośbą o analizę sprawy, z jaką zwróciła się do mnie Pani Jadwiga Zarzycka (zam. 11-220 Górowo; Plac Ratuszowy 11/4). Zainteresowana kwestionuje zasadność postanowienia o umorzeniu śledztwa o sygn. akt I Ds. 142/04 prowadzonego przez Prokuratūrę Rejonową w Giżycku.

Jak wynika z przekazanych mi do wglądu materiałów, śledztwo w sprawie podżegania Jadwigi Zarzyckiej do składania fałszywych zeznań w 2003 r. w Górowie Hławeckim, pow. Bartoszyce, zostało powierzone Prokuratūrze Rejonowej w Giżycku celem zachowania pełnego obiektywizmu postępowania. Należy tu bowiem wskazać, iż osobą obwinianą o popełnienie wskazanego czynu zabronionego jest Burmistrz Górowa Hławeckiego Pan Jerzy Bubela.

W chwili obecnej Pani Jadwiga Zarzycka podaje w wątpliwość prawidłowość prowadzenia karnego postępowania przygotowawczego w sprawie. W szczególności wskazuje tu na odstąpienie od przeprowadzenia szeregu dowodów wnioskowanych zarówno przez nią, jak i przez pokrzywdzonego Krzysztofa Kwiecińskiego, byłego Komendanta Komisariatu Policji w Górowie Hławeckim.

W związku z powyższym zwracam się do Pana Ministra z prośbą o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy w sprawie o sygn. akt I Ds. 142/04 nie zachodzi potrzeba wznowienia postępowania, a jeśli tak, to czy nie byłoby zasadne przekazanie sprawy do rozpoznania innej jednostce prokuratury?

2. Czy analiza materiałów sprawy o sygn. akt I Ds. 142/04 uzasadnia zarzut rażącego naruszenia prawa przez prowadzących postępowanie?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 22 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4135)

do ministra sprawiedliwości

w sprawie oceny prawidłowości postępowań przygotowawczych prowadzonych z zawiadomień Rafała Gawrońskiego

Szanowny Panie Ministrze! Zwracam się z uprzejmą prośbą o analizę sprawy przekazanej mi przez

Pana Rafała Gawrońskiego (zam. Weklice 18; 82-310 Elbląg), a dotyczącego oceny prawidłowości karnych postępowań przygotowawczych prowadzonych z zawiadomień wymienionego.

Jak wynika z treści przesłanego mi listu, Pan Rafał Gawroński kwestionował legalność decyzji podatkowych wydawanych przez Zastępcę Wójta gminy Elbląg, które to miały umożliwić wymienionemu zakup bliżej nieokreślonych nieruchomości po zaniżonych cenach. Zawiadamiający i jego rodzina mieli stać się wówczas ofiarami podpaień, kradzieży, gróźb i pobić przez osoby związane z zastępcą wójta, a prowadzone w tych sprawach postępowania przygotowawcze miały być nierzetelne. Pokrzywdzonemu miano również niezasadnie odmawiać wglądu w akta spraw.

W związku z powyższym zapytuję:

1. Czy było prowadzone karne postępowanie przygotowawcze w sprawie domniemanego przekroczenia uprawnień przez urzędników Urzędu Gminy Elbląg poprzez wydawanie nieważnych z mocy prawa decyzji celem osiągnięcia korzyści majątkowych?

2. Czy analiza postępowań prowadzonych z zawiadomień Pana Rafała Gawrońskiego wskazuje na zaistnienie w ich toku nieprawidłowości?

Z poważaniem

Poseł Aleksander Szczygło

Olsztyn, dnia 22 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4136)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie umieszczenia na dyplomach szkół
wyższych informacji o systemie
ukończenia studiów**

Jak donoszą środki masowego przekazu istnieje zamysł, aby w trybie ustawowym uregulować kwestię oznaczenia na dyplomach ukończenia studiów systemu odbywania i kończenia tej nauki. Różnicowanie to ma polegać na tym, aby umieścić wzmiankę o tym, że dany absolwent ukończył studia w systemie dziennym, zaocznym, wieczorowym lub innym.

W większości formułowanych opinii takie różnicowanie treści dyplomów nie jest społecznie akceptowane. Zwraca się uwagę, iż w każdym z tych systemów obowiązują te same programy nauczania i w każdym z nich trzeba uzyskać odpowiedni stopień wiedzy pozwalający na otrzymanie dyplomu ukończenia danego rodzaju studiów. Dość powszechnie sądzi się, że może to oznaczać dyskryminujące naznaczenie studentów w zależności od systemów studiów.

W związku z powyższą informacją pozwalam sobie zadać Panu Ministrowi następujące pytanie: Czy

istotnie władze zamierzają różnicować treść dyplomów, jak w powyższym zapytaniu?

Z poważaniem

Poseł Jan Łączny

Koszalin, dnia 23 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4137)

do ministra edukacji narodowej i sportu

**w sprawie utworzenia w Koszalinie
wyższej szkoły zawodowej**

Od dłuższego czasu władze samorządowe informują mieszkańców o podjętych pracach w celu utworzenia w Koszalinie wyższej szkoły zawodowej. Zapewniają, że władze posiadają ku temu lokale i kadre. Sprawa wzbudza duże zainteresowanie mieszkańców miasta i okolic. Mówi się, że nowa szkoła może zostać nawet powołana od nowego roku akademickiego. Zdaniem niektórych jednak nie jest to takie oczywiste.

Powyższe nawiązuje do pytania zadanego na posiedzeniu Sejmu RP w dniu 19 maja 2005 r. na 103. posiedzeniu w 23. punkcie porządku dziennego obrad.

W związku z powyższą informacją pozwalam sobie zadać Panu Ministrowi następujące pytania:

Jakie są szanse, ażeby istotnie od nowego roku akademickiego rozpoczęła pracę Państwowa Wyższa Szkoła Zawodowa w Koszalinie?

Jakie jest wiążące stanowisko Pana Ministra w tej sprawie?

Z poważaniem

Poseł Jan Łączny

Koszalin, dnia 23 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4138)

do ministra infrastruktury

**w sprawie rezerwy terenów pod budowę
południowej obwodnicy miasta Łańcuta**

W nieodległym czasie ma się rozpocząć rozbudowa drogi E-4 przebiegającej przez Miasto Łańcut. W związku z tą inwestycją pojawiły się liczne protesty mieszkańców Łańcuta. Z argumentów, które przedstawiają, wynika, że ich uwagi są słuszne.

Wiadomo mi jest, że była planowana obwodnica miasta Łańcuta.

Dlatego pytam Pana Ministra: Czy budowa południowej obwodnicy miasta Łańcuta jest nadal aktual-

na? Jeżeli tak, to w jakich latach ma być realizowana? Kto może mi udostępnić do wglądu plany – projekty (czy też inne dokumenty) dotyczące tej obwodnicy?

Z wyrazami szacunku

Poseł Halina Murias

Łańcut, dnia 21 marca 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4139)

do ministra zdrowia

**w sprawie niefinansowania przez Śląski Oddział
Wojewódzki NFZ w Katowicach leczenia
pacjentów po transplantacji serca i płuc**

Śląskie Centrum Chorób Serca w Zabrzu jest jedynym ośrodkiem w kraju, w którym dokonuje się przeszczepów płuc i jednym z trzech, gdzie przeprowadza się przeszczepy serca. Ten renomowany szpital zmuszony jest na skutek fatalnej polityki NFZ leczyć pacjentów po transplantacji na własny koszt. Od początku 2005 r. Centrum nie otrzymało środków nawet na jednego pacjenta! Po raz kolejny okazuje się, że przekazanie obowiązku finansowania pewnych świadczeń przez Ministerstwo Zdrowia Narodowemu Fundusze Zdrowia przynosi fatalne skutki. Do końca 2004 r. MZ wypłacało miesięczny ryczałt za każdego chorego. Kwota zależała od rodzaju przeszczepionego narządu. Ten sprawnie funkcjonujący system legł w gruzach za sprawą NFZ. Aby zaoszczędzić i ułatwić sobie refundację uśrednił on dotychczasowe stawki, nie biorąc pod uwagę, że leczenie pacjentów po przeszczepach serca czy płuc jest o wiele droższe niż np. po przeszczepie szpiku. Niezrozumiała jest również decyzja NFZ dotycząca refundacji leków zapobiegających odrzuceniu przeszczepów. Centrum mogłoby liczyć tylko na zwrot za bardzo drogie leki, które figurują na listach funduszu. NFZ nie refunduje leków tańszych zdobywanych przez szpital za granicą. Ponadto, według lekarzy, porady i zabiegi są wycenione zbyt nisko. W efekcie zamiast kwoty ok. 1700 zł na pacjenta Centrum nie otrzymuje nic. Widać zatem bardzo wyraźnie, że fundusz znalazł sposób na zaoszczędzenie środków finansowych kosztem pacjentów, którzy przeszli ciężkie operacje.

Tłumaczenia, że Śląski Oddział NFZ musi ściśle trzymać się katalogu świadczeń są niewiarygodne, biorąc pod uwagę przykład małopolskiego oddziału. Dzięki stworzeniu specjalnego programu terapeutycznego przekazywane są tam odpowiednie środki na leczenie chorych po transplantacji.

W świetle przedstawionych powyżej informacji zwracam się do Pana Ministra z prośbą o odpowiedź na następujące pytania:

1. Czy NFZ podejmie kroki w celu przywrócenia poprzednich stawek ustalonych jeszcze przez Ministerstwo Zdrowia za opiekę nad chorymi?

2. Dlaczego Śląski Oddział NFZ nie opracował odpowiedniego programu terapeutycznego, który pozwoliłby w pełni refundować leczenie chorych po transplantacji?

Z poważaniem

Poseł Wojciech Szarama

Bytom, dnia 23 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4140)

do ministra skarbu państwa

**w sprawie sytuacji ekonomicznej w
Przedsiębiorstwie Farmaceutycznym Jelfa SA
w Jeleniej Górze**

Kilka tygodni temu Przedsiębiorstwo Farmaceutyczne Jelfa SA ujawniło wyniki za pierwszy kwartał 2005 r., wykazując dużą stratę – ok. 9 mln zł. Informacja ta wzbudziła duże zaniepokojenie zarówno wśród załogi, jak i w mieście, gdzie Jelfa jest największą firmą. Wykazana strata w bieżącym roku jest szczególnie niepokojąca w kontekście poszukiwania dla tego przedsiębiorstwa przez Skarb Państwa i Agencję Rozwoju Przemysłu inwestora branżowego. W związku z powyższym proszę o udzielenie mi odpowiedzi na następujące pytania:

1. Na jakim etapie jest proces wyłaniania dla przedsiębiorstwa Farmaceutycznego Jelfa SA inwestora branżowego?

2. Czy w obecnej sytuacji ekonomicznej, w jakiej znalazła się Jelfa, jest to dobry moment na jej dalszą prywatyzację? Jak bardzo negatywnie wykazana strata może wpłynąć na wycenę spółki? Czy zdaniem Pana Ministra nie należałoby się wstrzymać z prywatyzacją spółki do czasu poprawy przez nią wyników finansowych?

3. Jak Pan ocenia nadzór właścicielski nad majątkiem Skarbu Państwa w Jelfie oraz pracę Zarządu tego przedsiębiorstwa w kontekście pogarszających się wyników finansowych?

Z wyrazami szacunku

Poseł Adam Lipiński

Jelenia Góra, dnia 25 maja 2005 r.

Z a p y t a n i e
(nr 4141)

do ministra infrastruktury

**w sprawie uzyskania uprawnień do wykonywania
badań technicznych w charakterze diagnosty**

Szanowny Panie Ministrze! Podczas mojego dyżuru poselskiego zwrócił się do mnie pan Paweł Pochan-

ke, zamieszkały Wroniawy, ul. Słoneczna 17/pow. Wolsztyn, woj. wielkopolskie, w sprawie uzyskania uprawnień do wykonywania badań technicznych jako diagnosta.

Uprzejmie informuję, że zwróciłem się do Pana Ministra w powyższej sprawie, uważając Pana odpowiedź za wiążącą. Okazało się, że problem w dalszym ciągu istnieje. Zainteresowany uzyskaniem uprawnień do wykonywania badań technicznych jako diagnosta złożył w Starostwie Powiatowym w Wolsztynie w październiku 2004 r. wymagane dokumenty wynikające z rozporządzenia Ministra Infrastruktury z 28.11.2002 r. Tymi dokumentami są:*)

1. Zaświadczenie Nr 16 P/2004 o ukończeniu szkolenia dla diagnostów z zakresie przeprowadzenia badań technicznych pojazdów,

*) Załączniki – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.

2. Świadectwo ukończenia Technikum dla Dorosłych,

3. Zaświadczenie o zatrudnieniu w zakładzie mechaniki pojazdowej.

Okazało się, iż na podstawie tych dokumentów nie można wydać uprawnień diagnosty, ponieważ brakuje dokumentu poświadczającego o zdany egzaminie, który przeprowadza Komisja powołana przez Dyrektora Transportu Dozoru Technicznego. Oto moje pytanie: Czy na podstawie tych dokumentów Starostwo Powiatowe powinno wydać uprawnienie?

Byłbym wdzięczny Panu Ministrowi za udzielenie odpowiedzi i zainteresowanie się powyższą sprawą.

Z poważaniem

Poseł Stanisław Piosik

Wolsztyn, dnia 24 maja 2005 r.

ODPOWIEDZI NA ZAPYTANIA

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Mirosława Krajewskiego**

**w sprawie nielimitowanych ulg z tytułu darowizn
na charytatywno-opiekuńczą działalność
kościelnych osób prawnych (3749)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane przy piśmie z dnia 5 stycznia 2005 r. zapytanie Pana Posła Mirosława Krajewskiego w sprawie wysokości odliczania od podstawy opodatkowania darowizn na kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą, uprzejmie informuję, iż w dniu 14 marca 2005 r. Izba Finansowa Naczelnego Sądu Administracyjnego (NSA), w pełnym składzie, podjęła uchwałę dotyczącą darowizn na działalność charytatywno-opiekuńczą kościelnych osób prawnych.

W uchwale tej uznano, że przepisy:

– art. 55 ust. 7 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej,

– art. 40 ust. 7 ustawy z dnia 4 lipca 1991 r. o stosunku Państwa do Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego

są przepisami szczególnymi w stosunku do regulacji zawartych w art. 26 ust. 1 pkt 9 lit. b ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych.

Pragnę podkreślić, iż NSA, powołując się na brzmienie art. 3 pkt 6 Ordynacji podatkowej, wywiódł, że kwestie ulg podatkowych mogą także regulować ustawy spoza dziedziny prawa podatkowego. Ponadto, uzasadniając podjęte rozstrzygnięcie, NSA stwierdził m.in., iż jedynie odpowiednia zmiana przepisów ustaw regulujących stosunki Państwo – Kościół – w części dotyczącej darowizn – doprowadziłaby do ograniczenia wspomnianego odliczenia od dochodu.

Zmiana treści ogólnych regulacji dotyczących ulg z tytułu darowizn zawartych w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych nie miała jakiegokolwiek wpływu na możliwość stosowania ulg z tytułu darowizn, uregulowanych w przepisach szczególnych, jakimi są art. 55. ust. 7 ustawy o stosunku Państwa do Kościoła Katolickiego w Rzeczypospolitej Polskiej oraz art. 40 ust. 7 ustawy o stosunku Państwa do Polskiego Autokefalicznego Kościoła Prawosławnego („ustawy kościelne”).

W tej sytuacji należy rozumieć, że zmiana stanu prawnego, dokonana począwszy od 1 stycznia 2004 r., w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych nie pozbawia podatników prawa do korzystania z odliczenia darowizn na kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą, w pełnej wysokości. Co do zasady bowiem przepisy ustaw o stosunku Państwa do kościo-

łów, regulujące m.in. kwestie bezlimitowego odliczania darowizn na tę działalność, nadal funkcjonują w obrocie prawnym.

Ponadto chciałbym poinformować, że jakkolwiek rozstrzygnięcie NSA podjęte w uchwale z dnia 14 marca 2005 r. odnosi się wprost do relacji pomiędzy przepisami „ustaw kościelnych” a regulacjami zawartymi w ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych, to ze względu na analogiczne rozwiązania dotyczące kwestii odliczania darowizn na kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą zawarte w przepisach ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych postanowienia tej uchwały mają zastosowanie także do podatników będących osobami prawnymi.

W tej sytuacji, opowiadając na pierwsze z pytań Pana Posła, pragnę zauważyć, iż w świetle postanowień uchwały z dnia 14 marca 2005 r. stanowisko zawarte w piśmie Zastępcy Dyrektora Departamentu Podatków Bezpośrednich z dnia 22 kwietnia 2004 r. (Nr PB-3-2420-8214-137-AS-04), dotyczące możliwości bezlimitowanego odliczania od podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób prawnych darowizn na kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą, jest nadal aktualne.

Aktualne jest też stanowisko Departamentu Podatków Bezpośrednich, przedstawione w piśmie z dnia 12 sierpnia 1998 r. (Nr PB 5/HM-01823-7504/97), zgodnie z którym darowizny osób fizycznych na kościelną działalność charytatywno-opiekuńczą są w całości wyłączone z podstawy opodatkowania podatkiem dochodowym od osób fizycznych.

Jednocześnie chciałbym Pana Posła bardzo przeprosić za niezależną od mnie zwłokę w udzieleniu odpowiedzi na zapytanie, spowodowaną długim oczekiwaniem na stanowisko Izby Finansowej NSA w sprawie darowizn na działalność charytatywno-opiekuńczą kościelnych osób prawnych. Pełna odpowiedź nie mogła być Panu przekazana bez uprzedniego zapoznania się z pisemnym uzasadnieniem do wspomnianej uchwały NSA z dnia 14 marca 2005 r. dotyczącej tej kwestii.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jarosław Neneman

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Bogdana Zdrojewskiego**

**w sprawie możliwości obniżania kosztów firm
dostarczających usługi internetowe
do małych miejscowości (3893)**

Szanowny Panie Marszałku! W ślad za informację przesłaną pismem ŁT3r-0701-1/05 z 17 marca 2005 roku pragnę przekazać, że w porozumieniu z Ministerstwem Finansów dokonano następującej analizy.

Art. 55 ustawy z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawa telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 oraz nr 273, poz. 2703) miał stanowić implementację art. 13 ust. 2 Dyrektywy 2002/21/WE w sprawie wspólnych ram regulacyjnych sieci i usług łączności elektronicznej (dyrektywa ramowa). Jednak nałożenie obowiązków na przedsiębiorców telekomunikacyjnych udostępniających publicznie sieci telekomunikacyjne lub świadczących publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne zostało przekroczone w zakresie podmiotowym. Art. 13 ust. 2 dyrektywy ramowej mówi, że: „Jeżeli przedsiębiorstwa udostępniające publicznie sieci łączności elektronicznej lub świadczący publicznie dostępne usługi łączności elektronicznej nie podlegają wymogom określonym w przepisach prawa spółek i nie spełniają wymogów określonych w przepisach prawa wspólnotowego o prowadzeniu księgowości przez małe i średnie przedsiębiorstwa, ich sprawozdania finansowe winny być sporządzone i przekazane do zbadania niezależnemu biegłemu rewidentowi, a następnie ogłoszone. Badanie winno być przeprowadzone zgodnie z odpowiednimi przepisami prawa wspólnotowego i krajowego”.

Natomiast przepis art. 55 – Prawa telekomunikacyjnego otrzymał brzmienie: „Art. 55. 1. Przedsiębiorca telekomunikacyjny udostępniający publicznie sieci telekomunikacyjne lub świadczący publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne jest obowiązany do prowadzenia ksiąg rachunkowych, sporządzania rocznych sprawozdań finansowych, poddawania ich badaniu przez biegłego rewidenta i ogłaszaniu, bez względu na wielkość zatrudnienia, wysokość przychodów oraz sumę aktywów bilansu, a także formę organizacyjną tego przedsiębiorcy.

2. Do prowadzenia ksiąg rachunkowych oraz sporządzania, badania i ogłaszania sprawozdań finansowych, o których mowa w ust. 1, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości”.

Zgodnie z przeprowadzoną analizą obowiązkiem, o którym mowa w art. 13 ust. 2 dyrektywy ramowej, powinny zostać objęte podmioty, które:

- nie są podmiotami prawa spółek;
- nie spełniają kryteriów pozwalających na uznanie ich za małe lub średnie przedsiębiorstwo w rozu-

mieniu przepisów UE dotyczących zasad prowadzenia rachunkowości.

Stwierdzenie, czy dany przedsiębiorca telekomunikacyjny spełnia pierwszą z wymienionych powyżej przesłanek, jest stosunkowo proste – uzależnione jest to od formy, w jakiej prowadzi on działalność.

W odniesieniu do drugiej z ww. przesłanek konieczne jest wskazanie kryteriów, jakie powinien spełniać przedsiębiorca, by uznać go za małego lub średniego przedsiębiorcę w rozumieniu przepisów UE dotyczących rachunkowości.

W zakresie rachunkowości w prawie UE obowiązuje szereg aktów rangi rozporządzeń i dyrektyw, spośród których największe znaczenie ma dyrektywa 78/660/EWG. Dotyczy ona w całości spółek kapitałowych (art. 1 ust. 1 dyrektywy) oraz spółek osobowych w zakresie, w jakim współnikami są podmioty będące spółkami kapitałowymi. Obejmuje ona w zasadzie wszystkie rodzaje przedsiębiorstw, bez względu na ich wielkość.

Jeżeli chodzi o pojęcie małych i średnich przedsiębiorstw, dyrektywa 78/660/EWG nie podaje wprost żadnej definicji. Pojęcie to nie występuje także w samej treści normatywnej dyrektywy. Jedyne preambuła wskazuje, że ulgi w zakresie obowiązku publikowania bilansu i rachunku zysków i strat mogą być przyznane małym i średnim przedsiębiorstwom, natomiast ulgi w zakresie poddawania tych dokumentów badaniu – jedynie małym przedsiębiorstwom.

W połączeniu z art. 51 ust. 2 dyrektywy, który wskazuje, że wyłączone spod obowiązku poddawania badaniu bilansu i rachunku zysków i strat są spółki wymienione w art. 11 dyrektywy, można wysnuć wnioski, że małymi przedsiębiorstwami w rozumieniu przepisów UE dotyczących rachunkowości będą spółki spełniające następujące kryteria:

- suma bilansowa – nie może przekroczyć 3 650 000 euro,
 - obrót netto – nie może przekroczyć 7 300 000 euro,
 - przeciętne zatrudnienie w roku obrotowym – nie może przekroczyć 50 pracowników.
- Za średnich przedsiębiorców należy uznać spółki spełniające następujące kryteria:
- suma bilansowa – nie może przekroczyć 14 600 000 euro,
 - obrót netto – nie może przekroczyć 29 200 000 euro,
 - przeciętne zatrudnienie w roku obrotowym – nie może przekroczyć 250 pracowników.

Dyrektywa przewiduje, że państwa członkowskie mogą przyznać pewnym kategoriom przedsiębiorców „ulgi” w zakresie wypełniania obowiązków wynikających z dyrektywy. I tak, biorąc pod uwagę przesłanki wskazane w art. 11 dyrektywy oraz zalecenie Komisji Europejskiej 2003/361/WE, możliwość sporządzania uproszczonego bilansu dotyczyć będzie tzw. mikroprzedsiębiorców oraz części małych przedsiębiorców. Uproszczenie wynikające z art. 27 dyrektywy, a odnoszące się do rachunku zysków i strat obejmie swoim

zakresem mikro- i małych przedsiębiorców oraz część średnich przedsiębiorców. Większość mikro-, małych i średnich przedsiębiorców może być także zwolniona z obowiązku publikacji, a mali i mikroprzedsiębiorcy także z obowiązku przedkładania sprawozdania finansowego do zweryfikowania przez biegłego rewidenta. Wszystkie te zwolnienia przewidziane w dyrektywie 78/660/EWG mają charakter fakultatywny – tj. mogą, ale nie muszą być zastosowane przez Państwa Członkowskie. Z tego względu ostatecznych rozstrzygnięć należy poszukiwać w przepisach krajowych implementujących przedmiotową dyrektywę.

Biorąc pod uwagę, że dyrektywa 78/660/EWG została do polskiego systemu prawnego zaimplementowana ustawą z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości, należy uznać, że odpowiedni system wyłączeń – w zakresie i formie, w jakiej polski ustawodawca go przewidział – znajduje się w ustawie o rachunkowości. Stanowisko to zostało potwierdzone przez Ministerstwo Finansów.

W związku z powyższym proponuje się wprowadzenie następujących zmian do ustawy Prawo telekomunikacyjne:

Art. A. W ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. – Prawo telekomunikacyjne (Dz.U. Nr 171, poz. 1800 oraz Nr 273, poz. 2703) uchyla się art. 55.

W przepisach przejściowych należy zamieścić następujące artykuły:

Art. X. 1. Przedsiębiorcy telekomunikacyjni, w rozumieniu ustawy, o której mowa w art. A, udostępniający publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczący publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne, którzy w roku 2004 prowadzili księgi rachunkowe, są zobowiązani do sporządzania rocznego sprawozdania finansowego, poddawania go badaniu przez biegłego rewidenta oraz publikowania na zasadach określonych w ustawie z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz.U. z 2002 r. Nr 76, poz. 694, z późn. zm.¹⁾).

2. Art. A oraz ust. 1 mają zastosowanie do zasad rachunkowości obowiązujących przedsiębiorców telekomunikacyjnych udostępniających publiczne sieci telekomunikacyjne lub świadczących publicznie dostępne usługi telekomunikacyjne od 1 stycznia 2005 r.

Zmiany te zostały przekazane do UKiE jako wkład do tzw. ustawy horyzontalnej, mającej na celu dostosowanie polskich przepisów do prawa Unii Europejskiej.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Wojciech Hałka

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz.U. z 2003 r. Nr 60, poz. 535, nr 124, poz. 1152, Nr 139, poz. 1324 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 96, poz. 959, Nr 145, poz. 1535, Nr 146, poz. 1546 i Nr 213, poz. 2155 oraz z 2005 r. Nr 10, poz. 66.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na zapytanie posła Władysława Stępnia**

**w sprawie roszczeń właścicieli domów
znajdujących się w pobliżu dróg lokalnych
z tytułu uszkodzeń budynków wskutek dużego
natężenia ruchu samochodów ciężarowych (4004)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Władysława Stępnia, przesłane przy piśmie Nr SPS-0203-4004/05 z dnia 14 kwietnia 2005r., w sprawie uszkodzeń budynków mieszkalnych w m. Knapy, usytuowanych przy drodze powiatowej, po której porusza się ciężki transport uprzejmie wyjaśniam: ekspertyza techniczna budynków mieszkalnych położonych przy drodze, po której poruszają pojazdy ciężkie, powinna zostać dokonana przez uprawnionego specjalistę budownictwa na wniosek i koszt zainteresowanych mieszkańców. Omawiana ekspertyza powinna m.in. ustalić przyczyny powstałych uszkodzeń budynków oraz ewentualny związek tych uszkodzeń z ruchem pojazdów ciężkich na drodze położonej w bezpośrednim sąsiedztwie uszkodzonych budynków.

W przypadku gdy dokonana ekspertyza wykaże związek przyczynowy pomiędzy ruchem pojazdów na drodze a uszkodzeniami budynków, zainteresowani mieszkańcy mogą wystąpić z roszczeniami wobec zarządcy drogi, tj. Zarządu Powiatu Tarnobrzесьkiego, na drodze sądowej.

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylec

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie
Spraw Wewnętrznych i Administracji
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Janowskiego**

**w sprawie wyjaśnienia właściwości organu
administracji państwowej do przeprowadzenia
kontroli finansowej w spółce Gminna Gospodarka
Komunalna „Ochota” sp. z o.o., której jedynym
wspólnikiem jest m.st. Warszawa (4008)**

Szanowny Panie Marszałku! Nawiązując do pisma z dnia 19 kwietnia 2005 r. o sygn. SPS-0203-4008/05, przekazującego zapytanie Posła na Sejm RP Pana Zbigniewa Janowskiego w sprawie organu właściwego w zakresie nadzoru nad spółką Gminna Gospodarka Komunalna „Ochota” Spółka z o.o., uprzejmie przedstawiam następujące informacje.

Rozstrzygnięcie kwestii podmiotu właściwego do przeprowadzenia kontroli w spółce z udziałem jednostki samorządu terytorialnego wymaga odniesienia się do statutu danego podmiotu. Gospodarowanie majątkiem publicznym (na szczeblu jednostki samorządu terytorialnego) odbywać się może w formie jednostki organizacyjnej utworzonej przez jednostkę samorządową, ale stanowiącej odrębny od niej podmiot prawa lub jednostki organizacyjnej wchodzącej w skład danej jednostki samorządu terytorialnego i niemającej osobowości prawnej. W przypadku samorządowej osoby prawnej podmiotem prowadzącym bezpośrednio działalność gospodarczą jest odrębna od jednostki samorządu terytorialnego osoba prawna (co mogą wskazywać postanowienia statutu). Ta osoba prawna występuje wobec osób trzecich we własnym imieniu, za zaciągnięte zobowiązania odpowiada własnym majątkiem, posiada własne wyodrębnione organy. Wzajemne relacje pomiędzy jednostką samorządu terytorialnego a samorządową jednostką organizacyjną posiadającą osobowość prawną opierają się na więzach cywilnoprawnych, przy zachowaniu autonomii obu podmiotów.

Uwzględniając udział gminy (taki status posiada m.st. Warszawa) w danej spółce, należy zauważyć, iż zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 3 marca 2000 r. o wynagradzaniu osób kierujących niektórymi podmiotami prawnymi (Dz.U. Nr 26, poz. 306, z późn. zm.) regulacje tego aktu prawnego mają zastosowanie m.in. do samorządowych jednostek organizacyjnych posiadających osobowość prawną, niebędących jednocześnie spółkami prawa handlowego; jednoosobowych spółek prawa handlowego utworzonych przez jednostki samorządu terytorialnego; spółek prawa handlowego, w których udział jednostek samorządu terytorialnego przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby akcji, oraz spółek prawa handlowego, w których udział wymienionych powyżej spółek przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% liczby akcji. Zasadne wydaje się również przyjęcie, iż spółka, w której udział gminy przekracza 50% kapitału zakładowego lub 50% akcji, pozostaje podmiotem, w którym gmina posiada decydujący głos w zakresie bieżącego zarządu sprawami danej spółki i jako taką należy ją zaliczyć do sektora publicznego.

Podkreślenia wymaga, iż jednoosobową spółką gminy jest spółka, w której 100% udziałów lub akcji należy do danej gminy, oraz fakt, iż prowadzenie działalności przez taką spółkę nie skutkuje tym, że powierzone jej przez jednostkę samorządu terytorialnego zadania przestają mieć charakter zadań własnych gminy. Przyjęta bowiem przez ustawodawcę regulacja w tym zakresie jest tylko rozwiązaniem organizacyjnym, precyzującym kwestię formy ich wykonywania.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż na podstawie informacji otrzymanych z Regionalnej Izby Obrachunkowej w Warszawie oraz wobec uznania czynności cywilnoprawnych podjętych przez przedstawicieli m.st. Warszawy za nieważne zasadne jest przyjęcie, że spółka wskazana w wystąpieniu Pana Posła w 100% pozostaje własnością m.st. Warszawy.

W świetle przepisu art. 18a ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (t.j.: Dz.U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591, z późn. zm.) ustawodawca przyznaje radzie gminy kompetencje kontrolne w odniesieniu do działalności wójta (burmistrza, prezydenta miasta), gminnych jednostek organizacyjnych oraz jednostek pomocniczych gminy, które organ stanowiący gminy realizuje poprzez komisję rewizyjną. Tym samym zadania komisji rewizyjnej ukierunkowane są na kontrolowanie – w imieniu rady gminy – działalności podmiotów wyszczególnionych w przepisie art. 18a ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym oraz wykonywanie innych zadań zleconych przez radę gminy w zakresie kontroli, bez naruszania uprawnień kontrolnych innych komisji (vide art. 18a ust. 1 w zw. z art. 18a ust. 4 ustawy o samorządzie gminnym). Komisja rewizyjna pełni funkcje pomocnicze wobec organu stanowiącego gminy, zaś jej zadania wynikają przede wszystkim z treści art. 18a cytowanej ustawy, a dodatkowo uściślone są przepisami statutowymi. Wskazać należy również, iż jakkolwiek ustawodawca zawarł w przepisie art. 18a ust. 1 ustawy o samorządzie gminnym istotną wskazówkę dotyczącą kompetencji kontrolnych rady gminy, niemniej dyspozycję tego przepisu należy odczytywać również jako wyraz kształtu relacji między organami gminy. Za takim wnioskiem przemawia z jednej strony przyznanie radzie gminy uprawnień kontrolnych względem działalności m.in. gminnych jednostek organizacyjnych, z drugiej zaś strony wyposażenie wójta (burmistrza, prezydenta miasta) w szereg kompetencji własnych w odniesieniu do tych jednostek, przy jednoczesnej personalizacji odpowiedzialności za ich wykonywanie. Wskazać należy dodatkowo, iż na mocy art. 12 ust. 4 ustawy z dnia 20 grudnia 1996 r. o gospodarce komunalnej (Dz.U. z 1997 r. Nr 9, poz. 43, z późn. zm.) w jednoosobowych spółkach jednostek samorządu terytorialnego funkcję zgromadzenia wspólników (walnego zgromadzenia) pełnią organy wykonawcze tych jednostek samorządu terytorialnego (tj. wójt, burmistrz lub prezydent miasta – w przypadku gminy). Podkreślić należy jednocześnie, iż wielość podmiotów uprawnionych do kontrolowania spółki gminnej nie oznacza, że ich kompetencje kontrolne wzajemnie się wykluczają. Charakter spółek komunalnych tworzonych przez wspólnotę samorządową przesądza o konieczności zapewnienia stosownej kontroli nad mieniem komunalnym (publicznym) uprawnionym podmiotom władzy publicznej.

Biorąc pod uwagę charakter danej spółki (samorządowa osoba prawna), wskazany powyżej zakres uprawnień nie wyklucza możliwości podjęcia działań także przez inne podmioty. Wskazać można w szczególności regionalną izbę obrachunkową, która w myśl art. 1 ust. 2 pkt 6 ustawy z dnia 7 października 1992 r. o regionalnych izbach obrachunkowych (t.j.: Dz.U. z 2001 r. nr 55, poz. 577, z późn. zm.), dokonuje kontroli gospodarki finansowej i zamówień publicznych samorządowych jednostek organizacyjnych, w tym samorządowych osób prawnych, a także Najwyższą Izbę Kontroli w zakresie kontroli działalności organów samorządu terytorialnego.

go, samorządowych osób prawnych i innych państwowych jednostek organizacyjnych [vide art. 2 ust. 2 w zw. z art. 5 ust. 2 ustawy z dnia 23 grudnia 1994 r. o Najwyższej Izbie Kontroli (t.j.: Dz.U. z 2001 r. Nr 85, poz. 937, z późn. zm.)], która przeprowadza kontrolę w zakresie wskazanych powyżej czynności cywilnoprawnych (których przedmiotem było zbycie udziałów).

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Jerzy Mazurek

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na zapytanie poseł Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie zasad przyznawania kwot mlecznych
(4013)**

W nawiązaniu do zapytania Pani Poseł Marii Zbyrowskiej, przekazanego przy piśmie nr SPS-0203-4013/05 z dnia 19 kwietnia br., w sprawie kwoty mlecznej przeznaczonej dla dostawcy bezpośredniego, uprzejmie informuję Pana Marszałka, że system kwotowania produkcji mleka jest regulowany ustawą z dnia 20 kwietnia 2004 r. o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych (Dz. U. Nr 93, poz. 897, z późn. zm.), która określa m. in. sposób rozliczania wykorzystania indywidualnych ilości referencyjnych przyznanym producentom mleka. Zgodnie z art. 32 ust. 2 ww. ustawy w przypadku gdy producent nie wprowadził do obrotu w roku kwotowym mleka lub przetworów mlecznych w ramach przyznanej indywidualnej ilości referencyjnej, właściwy miejscowo dyrektor oddziału terenowego Agencji Rynku Rolnego cofa, w drodze decyzji, przyznaną indywidualną ilość referencyjną. Przez wprowadzenie do obrotu należy rozumieć dostawę do zakładu mleczarskiego lub sprzedaż bezpośrednią, która oznacza wszelką sprzedaż lub transfer mleka lub przetworów mlecznych przez producenta bezpośrednio konsumentom.

W przedstawionej przez Panią Poseł w ww. zapytaniu sytuacji producent posiadający przyznaną indywidualną ilość referencyjną przeznaczoną dla dostawcy bezpośredniego w roku kwotowym nie dokonał żadnej sprzedaży mleka lub przetworów mlecznych, wykorzystując w swoim gospodarstwie całą ilość wyprodukowanego mleka, dlatego też przy rozliczeniu wykorzystania posiadanej przez tego producenta indywidualnej ilości referencyjnej będzie miał zastosowanie przepis ww. art. 32 ust. 2 ustawy o organizacji rynku mleka i przetworów mlecznych, tj. dostawca otrzyma decyzję dyrektora oddziału terenowego Agencji Rynku Rolnego, na mocy której zostanie odebrana jego in-

dywidualna ilość referencyjna. W związku z tą decyzją producent nie będzie mógł wprowadzać do obrotu w następnym roku kwotowym mleka lub przetworów mlecznych, chyba że dokona zakupu indywidualnej ilości referencyjnej od innego producenta, nie przysługuje mu bowiem prawo do otrzymania indywidualnej ilości referencyjnej z krajowej rezerwy krajowej ilości referencyjnej. Zgodnie z przepisem art. 32 ust. 4 ww. ustawy producent nie może ubiegać się o przyznanie indywidualnej ilości referencyjnej z krajowej rezerwy w okresie dwóch lat od dnia wydania ww. decyzji.

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 11 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na zapytanie poseł Marii Zbyrowskiej**

**w sprawie pomocy finansowej na działanie 2
„Wspieranie gospodarstw niskotowarowych”
w ramach Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich
(4014)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pani Poseł Marii Zbyrowskiej przekazane przy piśmie z dnia 2005 r., znak SPS-0203-4014/05, dotyczącą możliwości skorzystania z działania 2. Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich – Wspieranie gospodarstw niskotowarowych pragnę przekazać następujące informacje.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady Ministrów w sprawie szczegółowych warunków i trybu udzielania pomocy finansowej na wspieranie gospodarstw niskotowarowych objętej planem rozwoju obszarów wiejskich (Dz. U. z 2004 r. Nr 286, poz. 2870), płatność dla gospodarstwa niskotowarowego jest udzielana do wysokości limitu stanowiącego równowartość w złotych kwoty w euro określonej w planie rozwoju obszarów wiejskich na wsparcie gospodarstw niskotowarowych.

W ramach Działania 2. Planu Rozwoju Obszarów Wiejskich – Wsparcie gospodarstw niskotowarowych ze względu na dużą liczbę złożonych wniosków (ponad 116 tys.) oraz kwotę, która przekracza alokację środków PROW na lata 2004-2006 dla tego działania, decyzją Kierownictwa Resortu w dniu 23 marca br. wstrzymano nabór wniosków przez biura powiatowe ARiMR.

Z poważaniem

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

Odpowiedź

sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
na zapytanie poseł Marii Zbyrowskiej

w sprawie złego stanu dróg w powiecie dębickim
(4016)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pani Poseł Marii Zbyrowskiej, przesłane przy piśmie Nr SPS-0203-4016/05 z dnia 19 kwietnia 2005 r., w sprawie złego stanu dróg w powiecie dębickim, uprzejmie wyjaśniam.

W obowiązującym stanie prawnym resort infrastruktury dysponuje środkami jedynie na drogi krajowe zarządzane przez Generalnego Dyrektora Dróg Krajowych i Autostrad.

Ustawa z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966), likwidując subwencję drogową, jako źródło finansowania zadań drogowych wskazała dochody własne powiatów.

Dodatkowych środków na drogi samorządy mogą poszukiwać w ramach Zintegrowanego Programu Operacyjnego Rozwoju Regionalnego.

Istotną rolę odgrywa również rezerwa subwencji ogólnej, powołana na mocy ww. ustawy o dochodach, z której środki przeznaczają się na dofinansowywanie:

1. Inwestycji na drogach publicznych powiatowych i wojewódzkich oraz na drogach powiatowych, wojewódzkich i krajowych w granicach miast na prawach powiatu, rozpoczętych przed dniem 1 stycznia 1999 r.;

2. Utrzymania rzecznych przepraw promowych o średnim natężeniu ruchu w skali roku powyżej 2000 pojazdów na dobę, wskazanych przez ministra właściwego do spraw transportu oraz w kwocie nie mniejszej niż w roku bazowym;

3. Budowy, modernizacji, utrzymania, ochrony i zarządzania drogami krajowymi i wojewódzkimi w granicach miast na prawach powiatu.

Rezerwą dysponuje minister właściwy ds. finansów publicznych, w porozumieniu z ministrem właściwym ds. transportu, po zasięgnięciu opinii reprezentacji jednostek samorządu terytorialnego.

Wszyscy zarządcy dróg samorządowych pismem Nr DP-2b/4604/317/04 z dnia 27 grudnia 2004 r. zostali poinformowani o możliwościach ubiegania się o dofinansowanie z powyższej rezerwy oraz o terminie składania wniosków (do 10 lutego 2005 r.).

Zarząd Powiatu Dębickiego, przy piśmie Nr ZDP.3a/5540/6/05 z dnia 17 stycznia 2005 r. przesłał wniosek o dofinansowanie zadania inwestycyjnego Przebudowa drogi powiatowej Dębica – Zdzierzec. Obecnie trwają jeszcze prace nad podziałem powyższej rezerwy.

Jednocześnie pragnę poinformować, że w latach ubiegłych Powiat Dębicki z ww. rezerwy uzyskiwał dofinansowanie:

— 2004 r. – na przebudowę drogi Dębica – Zdzierzec kwotę 450 tys. zł,

— 2003 r. – na przebudowę drogi Dębica – Zdzierzec kwotę 500 tys. zł,

— 2000 r. – na budowę mostu przez rz. Wisłokę w m. Brzeźnica kwotę 600 tys. zł.

Biorąc powyższe pod uwagę, uprzejmie informuję, że resort infrastruktury nie ma innych możliwości formalnych udzielenia pomocy finansowej na modernizację dróg samorządowych.

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

Odpowiedź

podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Zbigniewa Ziobro

w sprawie wykorzystania niektórych instytucji
Kodeksu karnego wprowadzonych ustawą
z dnia 13 czerwca 2003 r. o zmianie ustawy
Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (4021)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 20 kwietnia 2005 r. nr SPS-0203-4021/05, dotyczące zapytania posła Zbigniewa Ziobry z dnia 21 marca 2005 r. w sprawie wykorzystania niektórych instytucji Kodeksu karnego, wprowadzonych ustawą z dnia 13 czerwca 2003 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw, uprzejmie przedstawiam, co następuje:

Ministerstwo Sprawiedliwości stosownie do zapisów ustawy z dnia 29 czerwca 1995 r. o statystyce publicznej (Dz.U. nr 88, poz. 439, z późn. zm.) gromadzi dane statystyczne dotyczące, między innymi, postępowań przeciwko sprawcom przestępstw i wykroczeń. Podstawę pozyskiwania omawianych danych stanowią informacje zawarte w treści prawomocnych orzeczeń sądowych. Z tego powodu w chwili obecnej Ministerstwo Sprawiedliwości nie dysponuje danymi statystycznymi obejmującymi rok 2004.

W związku z zapytaniem posła Zbigniewa Ziobry, na żądanie Ministerstwa Sprawiedliwości uzyskano dane z Systemu Informatycznego Krajowego Rejestru Karnego. Obrazują one rzeczywisty stan bazy KRK w dniu 7 maja 2005 r., a nie bazy statystycznej. Oznacza to, że mogą one nie uwzględniać części prawomocnych orzeczeń skazujących z roku 2003, z powodu np. zatarcia skazania, a także wykazywanych wartości, np. w przypadkach częściowego umorzenia ich spłaty.

Powyższe dane pozwalają stwierdzić, iż w II półroczu roku 2003 prawomocnie orzeczono przepadek przedmiotów pochodzących bezpośrednio z przestępstwa (art. 44 § 1 K.k.) w stosunku do 1385 osób skazanych. Wobec 2594 osób sądy skorzystały z możliwości orzeczenia przepadku przedmiotów, które służyły lub

były przeznaczone do popełnienia przestępstwa (art. 44 § 2 K.k.). W 11 sprawach orzeczono przepadek równowartości tych przedmiotów (art. 44 § 4 K.k.).

W tym okresie (II półrocze 2003 r.) przepadek osiągniętych z popełnienia przestępstwa korzyści majątkowych (art. 45 § 1 K.k.) orzeczony został w 25 sprawach, a łączna ich wartość wyniosła 186.286,97 zł

Analogiczne dane dla całego roku 2004 wynoszą:

— art. 44 § 1 K.k. – zastosowano wobec 3388 osób skazanych za 3392 czyny,

— art. 44 § 2 K.k. wobec 6418 osób za 6431 czynów,

— art. 44 § 4 K.k. znalazł zastosowanie w 12 sprawach,

— art. 45 § 1 K.k. w zw. z art. 44 § 1 K.k. stanowił podstawę orzeczenia przepadku w 2 sprawach, zaś

— art. 45 § 1 K.k. dał oparcie orzeczeniu przepadku przestępczo uzyskanych korzyści majątkowych wobec 85 osób.

Łączna wartość orzeczonego na tej podstawie (art. 45 § 1 K.k.) przepadku korzyści majątkowych zamknęła się kwotą 156.379 zł.

Nie jest możliwe udzielenie odpowiedzi co do sposobu i zakresu wykorzystania przepisu art. 229 § 6 K.k. ponieważ sprawca przestępstwa łapownictwa, który skorzysta z możliwości zawiadomienia organów ścigania i ujawnienia okoliczności popełnionego czynu, z mocy art. 229 § 6 K.k. nie podlega karze. Tymczasem w bazie danych Krajowego Rejestru Karnego gromadzone są informacje pochodzące wyłącznie z prawomocnych wyroków skazujących. Tylko prawomocne skazania obejmuje też policyjny system przestępstw „Temida”. Zarejestrowano w nim prawomocne skazania osób dorosłych za czyny z art.:

— 229 § 1 K.k. – w roku 2002 – 74, w roku 2003 – 134,

— 229 § 2 K.k. – w roku 2002 – 10, roku 2003 – 16,

— 229 § 3 K.k. – w roku 2002 – 362, w roku 2003 – 496,

— 229 § 4 K.k. – w roku 2002 – 2, w roku 2003 – 1.

Na koniec uprzejmie wyjaśniam, iż przetwarzane w Ministerstwie Sprawiedliwości dane statystyczne dotyczące osądzeń sprawców, wobec których orzeczono środek karny przepadku (art. 39 pkt 4 K.k.) nie pozwalają na określenie prewencyjnych wpływów orzeczenia tego środka na sprawców przestępstw.

Bez wątplenia, obok charakteru stricte represyjnego, orzekanie przepadku oddziałuje na sprawców także zapobiegawczo, powstrzymując ich przed popełnieniem przestępstw.

Trudno jednak określić zakres tego oddziaływania, bowiem nie znajduje on odbicia w treści zapadłych orzeczeń.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Sylwiusz Królak

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Odpowiedź

ministra rolnictwa i rozwoju wsi na zapytanie posła Grzegorza Kurczuka

w sprawie planowanej likwidacji Cukrowni „Opole” SA w Opolu Lubelskim (4023)

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Grzegorza Kurczuka z dnia 20 kwietnia 2005 roku (pismo nr SPS-0203-4023/05) w sprawie planowanej likwidacji Cukrowni Opole w Opolu Lubelskim, uprzejmie informuję, że kwestie dotyczące nadzoru nad Krajową Spółką Cukrową S.A., w której skład wchodzi cukrownia Opole w Opolu Lubelskim, leżą w gestii Ministra Skarbu Państwa. Program restrukturyzacji KSC S.A. zatwierdzany jest przez Radę Nadzorczą tej Spółki.

Jak poinformował Zarząd Spółki, jednym z zadań, dla którego została powołana KSC S.A., jest budowa silnego polskiego koncernu produkcyjnego. Osiągnięcie tego celu jest możliwe między innymi poprzez restrukturyzację struktury potencjału produkcyjnego i dostosowanie go do istniejących uwarunkowań ekonomicznych. Jednym z przedsięwzięć, jakie są kluczowe dla powodzenia tej misji, jest koncentracja produkcji. Działania te są zgodne z przyjętym przez Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej S.A. Planem Restrukturyzacji KSC S.A.

Według KSC S.A. przygotowanie i wdrożenie tego planu zostało poprzedzone długotrwałymi, wszechstronnymi i wnikliwymi analizami, mającymi między innymi wskazać kierunki niezbędnych działań, które to działania zapewnią gospodarczy byt KSC S.A. oraz pozwolą na utrzymanie się Spółki na polskim i unijnym rynku cukru. Zaniechanie działań restrukturyzacyjnych doprowadzić może w krótkim czasie do utraty pozycji KSC na polskim rynku cukru i zastąpienia produktów KSC produktami konkurencji, z importem wewnątrzspółnotowym włącznie.

Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej S.A. podkreśla, że na rynku polskim funkcjonują silne koncerny europejskie dobrze przystosowane do wykorzystywania możliwości stwarzanych przez regulacje Unii Europejskiej. Firmy te posiadają większe możliwości finansowe, które pozwoliły na szybsze przeprowadzenie procesów restrukturyzacyjnych ich bazy produkcyjnej. Efektem jest niski koszt produkcji, a zatem większa konkurencyjność.

Zakres koncentracji produkcji w Krajowej Spółce Cukrowej S.A. nadal jeszcze odbiega od standardów ukształtowanych w Europie. Cukrownie są wyraźnie mniejsze i technologicznie starsze, niż ich odpowiedniki w Unii Europejskiej. Efektem tego jest wyraźnie niższa produktywność zasobów zaangażowanych w branży. Niestety, po części przyczyna takiego stanu leży także w kulturze upraw buraka, co przekłada się na jego cukrowość. Średnia krajowa uzysku surowca w tonach w przeliczeniu na cukier biały na hektar powierzchni zbiorów wynosiła 6,8 tony, a przykładowo we Francji wskaźnik ten wynosił 10,88 tony, w Wielkiej Brytanii – 10,76, a w Niemczech – 8,53 tony.

Krajowa Spółka Cukrowa S.A. z chwilą powstania posiadała nadmiar mocy produkcyjnych, który wymusił na Spółce realizację procesu restrukturyzacji, w tym w szczególności koncentrację produkcji. Konieczność ta potwierdza się we wskaźniku wykorzystania mocy wyrażonym w długości kampanii. Wskaźnik ten w KSC wnosił w 2004 roku 66 dni, a np. w koncernach konkurencyjnych od 86 do 98 dni. Oznacza to, że koncerny zagraniczne wykorzystują swoje moce zdecydowanie efektywniej niż KSC. Osiągnęły to jednak, prowadząc bardzo zdecydowaną politykę koncentracji produkcji. Zaniechanie zatem lub tylko ograniczenie realizacji koncentracji produkcji w KSC w 2005 roku stworzyłoby wiele zagrożeń dla Spółki, co w konsekwencji uniemożliwiłoby Spółce sprostanie dużej konkurencji na rynku krajowym oraz wspólnotowym.

Według Zarządu Spółki istotnym aspektem Planu restrukturyzacji jest, iż wyłączenie cukrowni z produkcji cukru nie oznacza ich likwidacji. Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej S.A. poszukuje alternatywnych rozwiązań, które mogłyby być zrealizowane na bazie majątku produkcyjnego cukrowni wyłączanych z produkcji i przy wykorzystaniu kwalifikacji oraz doświadczenia zatrudnionych w nich pracowników. Uruchomienie produkcji alternatywnej powinno zapewnić zatrudnienie możliwie największej liczbie pracowników obecnie zatrudnionych oraz powinno mieć charakter długofalowy z możliwością utrzymania stałości produkcji.

Wśród produkcji alternatywnej rozważa się:

- produkcję etanolu jako biokomponentu,
- produkcję biokomponentów na bazie rzepaku,
- produkcję suszu z lucerny,
- elektrociepłownię opalaną paliwem odnawialnym.

Wyłączenie cukrowni z produkcji cukru nie spowoduje istotnych zmian dla plantatorów. Buraki cukrowe nadal będą skupowane i przerabiane przez Krajową Spółkę Cukrową S.A. Zmianie może ulec w niektórych przypadkach miejsce dostawy. Niemniej jednak dla samych plantatorów zmiana miejsca dostawy nie powinna mieć znaczenia, ponieważ ewentualny wzrost kosztów transportu obciąży Spółkę, a nie plantatora, dla którego koszty te ustalane są ryczałtowo.

Zarząd KSC S.A. stwierdza, że podjęcie decyzji o wyłączeniu cukrowni w roku 2005 oraz w kolejnych latach w Krajowej Spółce Cukrowej S.A. zostanie poprzedzone analizami potencjału wytwórczego Spółki, z uwzględnieniem zmian wynikających z reformy rynku cukru. Decyzje te będą też uwzględniać przyszłą sytuację rynkową, w tym pozycję KSC na rynku w perspektywie długookresowej.

Odnosząc się bezpośrednio do kwestii wyłączenia z produkcji Oddziału Cukrownia Opole Lubelskie, Zarząd KSC S.A. poinformował, iż wyłączenie w żadnym razie nie oznacza zamknięcia oddziału. Oddziały wyłączone z kampanii w dużej części uczestniczą nadal w szeroko rozumianym procesie produkcyjnym. Oddziały prowadzą kontraktację i skup buraka cukrowego, wspomagają inne oddziały w procesach magazynowania i konfekcjonowania cukru. Jak dotąd, po-

mimo wyłączenia 5 oddziałów, nie dokonano żadnych zwolnień w rozumieniu przepisów ustawy „o przeciwdziałaniu bezrobociu”. Faktem jest natomiast, że dla pracowników wyłączonych oddziałów oferowane są programy dobrowolnych odejść, przy zastosowaniu szerokiej gamy działań osłonowych.

Aktualnie Oddział Cukrownia Opole Lubelskie jest brany pod uwagę jako cukrownia potencjalnie do wyłączenia z produkcji cukru. Decyzja o jej wyłączeniu zostanie podjęta w najbliższych dniach.

Zarząd Krajowej Spółki Cukrowej S.A. mając świadomość sytuacji gospodarczej kraju, jak również sytuacji na rynku pracy, zapewnia, iż dołoży wszelkich starań, aby realizacja niezbędnego z punktu widzenia interesu Spółki procesu restrukturyzacji miała łagodny społecznie przebieg.

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 11 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Mieczysława Czerniawskiego**

**w sprawie skutków dla obszarów wiejskich
nowelizacji ustawy
dotyczącej zagospodarowania przestrzennego
(4026)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Mieczysława Czerniawskiego, przesłane pismem z dnia 21 kwietnia 2005 r. znak SPS-0203-4026/05, w sprawie skutków dla obszarów wiejskich nowelizacji ustawy dotyczącej zagospodarowania przestrzennego, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Skutkiem wejścia w życie art. 38 projektu ustawy o zagospodarowaniu przestrzennym gmin będzie odstąpienie od dotychczasowej procedury szczególnej ochrony gruntów rolnych położonych na terenach miejskich. Wydaje się zasadne, aby grunty rolne były chronione w granicach obszarów wiejskich, a nie miejskich, ze względu na ich rolniczy charakter. Omawiane rozwiązanie prawne nie blokuje możliwości rozwoju obszarów wiejskich, ponieważ potencjalne inwestycje w granicach administracyjnych miast będą miały również pozytywny wpływ na obszar całego regionu, w tym obszarów wiejskich. W takiej sytuacji trudno zgodzić się z treścią przedstawionego przez Pana Posła stanowiska Zarządu Podlaskiej Izby Rolniczej.

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 12 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Franciszka Franczaka****w sprawie nieodpłatnego przekazania
woj. dolnośląskiemu udziałów Skarbu Państwa
we Wrocławskim Przedsiębiorstwie
„Hala Ludowa” sp. z o.o. (4029)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie posła Franciszka Franczaka z dnia 22 kwietnia 2005 r. znak SPS-0203-4029/05 w sprawie przekazania Województwu Dolnośląskiemu w trybie art. 50 ustawy o samorządzie województwa (Dz.U. z 2001 roku nr 142, poz. 1590, ze zm.) mienia Skarbu Państwa w postaci udziałów Wrocławskiego Przedsiębiorstwa Hala Ludowa Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu uprzejmie informuję, co następuje:

Zarząd Województwa Dolnośląskiego wnioskiem z dnia 27 maja 2004 roku, znak MD/1079/DS.-K/509/04, uzupełnionym w dniu 13 grudnia 2004 roku, zwrócił się do ministra właściwego do spraw Skarbu Państwa, na podstawie art. 50 ustawy o samorządzie województwa, o przekazanie Województwu Dolnośląskiemu mienia Skarbu Państwa w postaci udziałów Wrocławskiego Przedsiębiorstwa Hala Ludowa Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu.

Wniosek zawierał uzasadnienie, iż przedmiotowe mienie będzie służyć realizacji Strategii Rozwoju Województwa Dolnośląskiego poprzez wykonywanie przez Spółkę zadań przekraczających zakres użyteczności publicznej, w szczególności organizację targów i wystaw, wynajem i dzierżawę obiektów na potrzeby przedsięwzięć o charakterze promocyjnym, kulturalnym i sportowo-turystycznym, wynajem pomieszczeń, działalność turystyczną i gastronomiczną oraz udostępnianie powierzchni reklamowej.

Ponadto wnioskodawca dołączył do akt sprawy uchwałę Sejmiku Województwa Dolnośląskiego z dnia 28 grudnia 2001 roku, nr XL/756/2001, podjętą na podstawie art. 18 pkt 19 lit. e ustawy o samorządzie województwa, dotyczącą wyrażenia zgody na nieodpłatne nabycie przez samorząd województwa udziałów Skarbu Państwa Wrocławskiego Przedsiębiorstwa Hala Ludowa Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu.

Analizując przedmiotową sprawę, należy stwierdzić, iż podstawę prawną wniosku Zarządu Województwa Dolnośląskiego stanowi art. 50 wyżej przywołanej ustawy o samorządzie województwa, w myśl którego przekazanie województwu mienia Skarbu Państwa oraz mienia będącego we władaniu państwowych osób prawnych, służącego wykonywaniu zadań gospodarczych, przekraczających zakres użyteczności publicznej, może nastąpić na wniosek zarządu województwa, jeżeli mienie to służyć ma realizacji strategii rozwoju województwa i wojewódzkich programów, z wyłączeniem mienia przeznaczonego na zaspokojenie roszczeń reprivatyzacyjnych oraz realizację programu powszechnego uwłaszczenia.

Na podstawie przesłanych materiałów niemożliwe było jednoznaczne stwierdzenie, iż zostały spełnione wszystkie przesłanki określone w art. 50, jednakże mając na uwadze znaczenie Wrocławskiego Przedsiębiorstwa Hala Ludowa Sp. z o.o. z siedzibą we Wrocławiu dla społeczności lokalnej, Minister Skarbu Państwa poprosił stronę samorządową o wyjaśnienie wątpliwości, a także przedłożenie w formie pisemnej argumentacji, która umożliwiłaby pozytywne rozpatrzenie wniosku.

Ponadto należy zwrócić uwagę, iż oprócz realizacji celów zapisanych w „Strategii Rozwoju Województwa Dolnośląskiego” strona obdarowana powinna być zdolna do właściwego zarządzania i posiadać środki finansowe nie tylko na rozwój, ale także zapewnienie płynności finansowej Spółki, gdyż przedmiotem przekazania mają być udziały w Spółce, a tym samym aktywa i pasywa spółki.

Minister Skarbu Państwa, uwzględniając konieczność dalszego rozwoju Spółki, oczekuje od wnioskodawcy również przedstawienia zasad dotyczących przyszłej współpracy Województwa Dolnośląskiego z Miastem Wrocław, które dotychczas dotowało działalność Spółki.

Wyjaśnienie powyższych kwestii przed przekazaniem mienia na rzecz wnioskodawcy ma zasadnicze znaczenie wobec faktu, iż przeniesienie prawa własności dotyczyć może jedynie 73% udziałów.

Jednocześnie uprzejmie informuję, iż w dniu 26 kwietnia 2005 r. miało miejsce spotkanie, w którym uczestniczył Marszałek Województwa Dolnośląskiego Pan Paweł Wróblewski jak też Wiceprezydent Miasta Wrocław Pan Dawid Jackiewicz, jednakże wobec nieprzedstawienia dokumentacji, która przemawiałaby za jednoznacznym rozstrzygnięciem w postaci wydania decyzji przekazującej wnioskowane mienie, przedstawiciele samorządu zobowiązali się do przedłożenia stosownej dokumentacji w terminie dwóch tygodni.

Wobec powyższego pragnę poinformować, iż po otrzymaniu stosownych dokumentów będzie możliwe niezwłoczne rozpatrzenie przedmiotowej sprawy.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie posła Zbigniewa Dziewulskiego****w sprawie zagrożenia likwidacją
Klubu Garnizonowego w Mińsku Mazowieckim
(4031)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Zbigniewa Dziewulskiego w spra-

wie zagrożenia likwidacją Klubu Garnizonowego w Mińsku Mazowieckim (SPS-0203-4031/05), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, iż w dniu 22 grudnia 2001 r. zatwierdziłem Koncepcję strukturalno-funkcjonalną działalności kulturalno-oświatowej prowadzonej w resorcie Obrony Narodowej. Przewidywała ona m.in., że klub garnizonowy jest tworzony w każdym garnizonie, w którym stacjonują przynajmniej dwa samodzielne bataliony. Zadaniem jego jest organizowanie i prowadzenie działalności kulturalno-oświatowej zgodnie z zapotrzebowaniem kadry, pracowników wojska i ich rodzin, inspirowanie rozwoju nowych form uczestnictwa środowiska wojskowego w życiu kulturalnym, realizowanie zadań w zakresie integracji środowiska lokalnego wokół problemów obronności, organizowanie i prowadzenie zamierzeń z zakresu edukacji proobronnej młodzieży, zapewnianie oprawy artystycznej uroczystości świąt państwowych i wojskowych.

Odnosząc się do pytań Pana Posła Zbigniewa Dziewulskiego, informuję, iż nie zachodzi obawa likwidacji Klubu Garnizonowego w Mińsku Mazowieckim. Wątpliwości, które mogłyby powstać co do istnienia tej instytucji, wynikały ze zmian organizacyjnych w jednostkach wojskowych garnizonu.

Klub Garnizonowy będący do dnia wejścia w życie zarządzenia nr PF 167/Org/P-1 z dnia 28 października 2004 r. w sprawie utworzenia Oddziałów Specjalnych Żandarmerii Wojskowej oraz zmian w jednostkach Wojsk Lądowych, Sił Powietrznych i Wojskowych Służb Informacyjnych w zarządzie Dowódcy Wojsk Lądowych, jest już w końcowym stadium przekazywania Siłom Powietrznym.

Dokonuje się to na podstawie rozkazu Dowódcy Sił Powietrznych nr Z-27 z dnia 3 lutego 2005 r. dotyczącego zmian organizacyjnych w Siłach Powietrznych, polegających na przejęciu w bezpośrednie podporządkowanie od Dowódcy Wojsk Lądowych garnizonu Mińsk Mazowiecki. Dowództwo Sił Powietrznych zamierza zakończyć do dnia 12 maja 2005 r. czynności techniczne związane z przejęciem majątku przedmiotowego ośrodka kultury przez JW. 1131.

Po zrealizowaniu wszystkich czynności organizacyjnych, finansowych, kadrowych związanych z tym przedsięwzięciem Klub Garnizonowy w Mińsku Mazowieckim zacznie funkcjonować zgodnie ze swoim przeznaczeniem i zadaniami, podobnie jak pozostałe tego typu placówki w Siłach Powietrznych.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Jerzy Szmajdziński

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Aleksandra Szczygły**

**w sprawie możliwości objęcia nadzorem
Prokuratury Krajowej postępowania
dotyczącego odmowy wszczęcia dochodzenia
przez Prokuraturę Rejonową w Chrzanowie (4035)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie posła Aleksandra Szczygły z dnia 18 kwietnia 2005 roku w sprawie możliwości objęcia nadzorem Prokuratury Krajowej postępowania Prokuratury Rejonowej w Chrzanowie w sprawie 2 Ds. 906/04, zakończonego prawomocnym postanowieniem o odmowie wszczęcia dochodzenia, pragnę uprzejmie poinformować, iż akta tej sprawy zostały zbadane w trybie nadzoru służbowego w Prokuraturze Apelacyjnej w Krakowie.

W efekcie analizy akt sprawy poczyniono następujące ustalenia.

W dniu 12 marca 2004 roku Bronisław Głuch zawiadomił Komendę Powiatową Policji w Chrzanowie o przestępstwie popełnionym na jego szkodę przez przedstawicieli Powszechnej Spółdzielni Mieszkaniowej w Chrzanowie. Z treści złożonego do protokołu zawiadomienia wynikało, że Bronisław Głuch jest członkiem wspomnianej spółdzielni i posiada mieszkanie typu M-4, w którym zainstalowane są podzielniki kosztów ogrzewania do rejestrowania zużycia ciepła przez grzejniki. Podzielniki te działają na zasadzie parowania dyfuzyjnego, bez zasilania energią, a ich instalacja nastąpiła w sierpniu 2000 roku. Od października 2000 roku firma zakładająca podzielniki – Viterra Energy Services Sp. z o.o. – Oddział w Krakowie – dokonuje rozliczeń kosztów centralnego ogrzewania.

Zgodnie z twierdzeniem zawiadamiającego, mimo wyłączenia dwóch grzejników ciecz pomiarowa znajdująca się w ampułce urządzenia parowała, czego konsekwencją było – w jego ocenie – zawyżenie opłat za niewykorzystaną w rzeczywistości energię cieplną. Pokrzywdzony uznał, że spółdzielnia wyłudziła od niego w sezonie grzewczym 2002/2003 kwotę 111,13 zł, zaś w kolejnym sezonie – 170,13 zł.

W sprawie tej przeprowadzono postępowanie sprawdzające, w oparciu o wyniki którego właściwa jednostka policji wydała w dniu 14 kwietnia 2004 roku postanowienie o odmowie wszczęcia dochodzenia, zatwierdzone w dniu 20 kwietnia 2004 przez Prokuraturę Rejonową w Chrzanowie. Przyczyną podjęcia takiej decyzji było stwierdzenie braku znamion czynu zabronionego, przewidzianego w art. 286 § 1 k.k. Zgodnie z treścią przepisu art. 325e § 1 k.p.k postanowienie to nie zawierało uzasadnienia.

Rozpoznając zażalenie Bronisława Głucha na tę decyzję, Sąd Rejonowy w Chrzanowie postanowie-

niem z dnia 9 sierpnia 2004 roku (sygn. akt II Kp 330/04) utrzymał ją w mocy. W ocenie sądu brak było podstaw do podważenia słuszności rozstrzygnięcia, a tym samym – przesłanek do wszczęcia w omawianej sprawie postępowania przygotowawczego.

W świetle przeprowadzonej analizy akt sprawy stwierdzono, że w toku postępowania wykonano czynności niezbędne dla wyjaśnienia okoliczności zdarzenia, podjętą decyzję merytoryczną uznano za trafną. Naliczanie kosztów dostawy ciepła i dokonywanie rozliczeń odbywało się zgodnie z przepisami ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 roku - Prawa energetycznego (Dz. U. Nr 54, poz. 348 z późn. zmianami), przepisami wykonawczymi oraz uchwalonym przez radę nadzorczą spółdzielni regulaminem, którego treść była znana członkom spółdzielni. Zainstalowane podzielniki ciepła posiadały stosowne atesty.

W związku ze skargą Bronisława Głucha, a także złożonym w Spółdzielni Mieszkaniowej w dniu 12 lutego 2004 roku pismem podpisanym przez niego oraz siedmiu innych jej członków – zarząd tej spółdzielni pismem z dnia 4 marca 2004 roku szczegółowo wyjaśnił podstawy faktyczne i prawne sposobu naliczania kosztów, a także właściwości techniczne systemu podzielników kosztów, a w szczególności przyczyny odparowywania cieczy w ampułce w czasie przerw w ogrzewaniu.

Ustalone okoliczności w żadnej mierze nie pozwalają na przyjęcie, że Bronisław Głuch bądź też inni członkowie Spółdzielni Mieszkaniowej zostali wprowadzeni w błąd przez jej władze i doprowadzeni do niekorzystnego rozporządzenia ich mieniem. Przewidziane w art. 286 § 1 k.k. przestępstwo oszustwa jest przestępstwem umyślnym kierunkowym. Przedstawione wyżej ustalenia nie stwarzają podstaw do przyjęcia, iż zachodzi uzasadnione podejrzenie zaistnienia tegoż przestępstwa bądź o innej kwalifikacji prawnej – co mogłoby stanowić podstawę do wszczęcia postępowania.

Stanowisko to nie wyklucza możliwości dochodzenia przez pokrzywdzonego w drodze postępowania cywilnego roszczeń z tytułu poniesienia – w jego ocenie nienależnych kosztów ogrzewania.

W ocenie Prokuratury Apelacyjnej w Krakowie nie ujawniono w toku badania akt faktów uzasadniających tezę o braku „rzetelności i zaangażowania po stronie organów ścigania”. Ponadto nie jest zgodne z prawdą twierdzenie Bronisława Głucha, że Spółdzielnia Mieszkaniowa odmawiała podania informacji o firmie, która zainstalowała podzielniki ciepła.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie przywrócenia Bogusława Bocka
do pracy w Oddziale Celnym w Cieszynie (4037)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pani Poseł Marii Nowak z dnia 22 kwietnia 2005 r. dotyczące możliwości pozostawienia Pana Bogusława Bocek w służbie w Urzędzie Celnym w Cieszynie, uprzejmie informuje, co następuje:

Realizacja polityki kadrowej w ramach izby celnej należy do zadań dyrektora izby celnej. Dyrektor izby celnej, w ramach określonej liczby etatów, może kształtować obsadę etatową poszczególnych komórek w izbie celnej zgodnie z aktualnymi potrzebami Służby Celnej. Dyrektor Izby Celnej w Katowicach nie wyłączył Pana Bogusława Bocek z procesu alokacji, chociaż mógł z takiej możliwości skorzystać.

Komisja ds. ustalenia listy i kolejności osób mogących podlegać alokacji kierowała się w swoich pracach przesłankami i zakazami wynikającymi z ustawy o Służbie Celnej oraz kryteriami zawartymi w Protokole uzgodnień w sprawie kryteriów i trybu alokacji kadr w Służbie Celnej, zawartym pomiędzy Pełnomocnikiem Ministra Finansów do Spraw Alokacji Kadr Służby Celnej a Federacją Związków Zawodowych Służby Celnej z dnia 30 września 2003 r. Nadto komisja, decydując o wyłączeniu z procesu alokacji, brała w szczególności pod uwagę fakt sprawowania przez funkcjonariusza celnego stałej i odpowiednio udokumentowanej opieki nad osobami niepełnosprawnymi i inwalidami.

Pan Bogusław Bocek nie pełni funkcji radnego gminy, natomiast pełni on funkcję członka Rady Dzielniczy Boguszowice w Cieszynie. Ustawa o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2001 r. Nr 142, poz. 1591 ze zm.) nie przewiduje ochrony prawnej z tytułu pełnienia funkcji członka rady dzielniczy.

Na mocy decyzji Szefa Służby Celnej z dnia 18.03.2005 r. nr OC-KS-0341-94/45/05/2061 została dokonana zmiana w stosunku służbowym Pana Bogusława Bocek polegająca na przeniesieniu go na stałe z dniem 04.05.2005 r. do pełnienia służby w Izbie Celnej w Białymstoku. W dniu 09.04.2005 r. Pan Bogusław Bocek złożył, zgodnie z pouczeniem zawartym w decyzji, wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy.

W dniu 6 maja 2005 r., w wyniku rozpatrzenia ww. wniosku, uchylona została decyzja przenosząca Pana Bogusława Bocek do pełnienia służby w Izbie Celnej w Białymstoku. W związku z powyższym Pan Bogusław Bocek pozostał w służbie w dotychczasowym miejscu jej pełnienia, tj. w Urzędzie Celnym w Cieszynie.

Decyzja przenosząca Pana Bogusława Bocek została uchylona ze względu na sprawowanie przez funkcjonariusza celnego opieki nad synem w wieku roku i sześciu miesięcy. Uzasadnieniem prawnym uchylenia

zaskarżonej decyzji był przepis art. 43 ustawy z dnia 24 lipca 1999 r. o Służbie Celnej (Dz. U. z 2004 r. Nr 156, poz. 1641 i Nr 273, poz. 2703), który stanowi, że do funkcjonariusza celnego kobiety stosuje się przepisy prawa pracy dotyczące szczególnej ochrony pracy kobiet, chyba że przepisy ustawy o Służbie Celnej są dla niej korzystniejsze. Przepis art. 178 § 2 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. Kodeksu pracy (Dz. U. z 1998 r., Nr 21, poz. 94 ze zm.) stanowi zaś, że pracownika opiekującego się dzieckiem do ukończenia przez nie czwartego roku życia nie wolno bez jego zgody delegować poza stałe miejsce pracy. Jednocześnie zgodnie z art. 189¹ Kodeksu pracy z uprawnień określonych w art. 178 § 2 Kodeksu pracy może korzystać tylko jedno z rodziców lub opiekunów, jeżeli oboje z nich są zatrudnieni. Z tego zaś wynika, że z powyższych uprawnień może korzystać zarówno funkcjonariusz celny kobieta, jak i mężczyzna.

Dziękuję za zainteresowanie problemami i wyzwaniem stojącymi przed polską administracją celną. Wyrażam nadzieję, że złożone wyjaśnienia zostaną uznane za wystarczające. Pozostaję z szacunkiem

Podsekretarz stanu
Wiesław Czyżowicz

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

Odpowiedź

ministra obrony narodowej na zapytanie posła Przemysława Gosiewskiego

w sprawie nieprawidłowości w zakupach sprzętu dla Marynarki Wojennej RP, przedstawionych w artykule „Misja rabunkowa” w tygodniku „Newsweek” z dnia 3 kwietnia 2005 r. (4038)

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Przemysława Gosiewskiego w sprawie nieprawidłowości w zakupach sprzętu dla Marynarki Wojennej RP, przedstawionych w artykule „Misja rabunkowa” w tygodniku „Newsweek” z dnia 3 kwietnia 2005 r. (SPS-0203-4038/05), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie informuję, że umowę na przebudowę dziesięcioletniego kadłuba nieodebranej przez ZSRR stacji demagnetyzacyjnej Marynarka Wojenna podpisała w marcu 2000 r. Proces przejmowania okrętu przez MW zakończony został na początku sierpnia 2001 r., a w dniu 1 września tego roku została podniesiona bandera na tym okręcie.

Pragnę również podkreślić, że Dowództwo Marynarki Wojennej, w latach kiedy zaistniały podniesione problemy, miało samodzielne kompetencje w zakresie realizacji zakupów uzbrojenia i sprzętu wojskowego na swoje potrzeby i ówczesny Dowódca MW podejmo-

wał decyzje w tym zakresie. Obecnie wprowadzany jest scentralizowany system zakupu w obszarze zamówień publicznych.

1. Czy i kiedy w sprawie dostaw sprzętu na okręt Xsawery Czernicki zostało wszczęte postępowanie kontrolne, i jakie są jego wyniki?

W latach 1999–2005 były realizowane kontrole problemowe w Dowództwie Marynarki Wojennej i podległych jednostkach w obszarze dotyczącym okrętu ORP „Xsawery CZERNICKI” oraz zakupów uzbrojenia i sprzętu dla potrzeb tego rodzaju sił zbrojnych.

W odniesieniu do wymienionego okrętu kontrole przeprowadzono po wprowadzeniu go do służby. Pierwsze postępowanie kontrolne zleciłem już w dniu 9 października 2002 roku. Wynikało ono z ujawnienia awarii na ORP „Xsawery CZERNICKI” – wystosowano szereg aktów reklamacyjnych do Stoczni Północnej w Gdańsku. Departament Kontroli dokonał sprawdzenia prawdopodobnych przyczyn ich powstania, w oparciu o analizę treści umowy Nr SP/20017/DM/1/BO/2000 oraz zapisów dotyczących odbioru stanu technicznego gotowego okrętu. Wnioski z kontroli wskazywały, iż przyczynami awarii były m.in.: ciągle zmiany zakresu prac i parametrów taktyczno-technicznych w trakcie trwania realizacji umowy (6 aneksów); niewłaściwie dokonany odbiór okrętu przez MW; niska jakość realizacji zamówienia przez Stocznnię Północną S.A. w Gdańsku.

Kolejną kontrolę przeprowadzono w dniach 4–15 listopada 2002 roku. Dotyczyła ona oceny prawidłowości przeprowadzenia postępowania o udzielenie zamówienia publicznego oraz finansowania budowy okrętu wsparcia logistycznego ORP „Xsawery CZERNICKI” przez Logistykę Dowództwa MW w latach 2001–2002.

W związku z włączeniem Dyrektora Departamentu Kontroli MON do składu zespołu – powołanego decyzją Nr 266/MON do opracowania analizy potrzeb jednostek pływających oraz zobowiązań wieloletnich Marynarki Wojennej – przedmiotem kontroli była również ocena poprawności zawarcia pozostałych umów wieloletnich, podpisanych w latach 2000–2001 przez ówczesnego Dowódcę Marynarki Wojennej.

Ustalenia kontroli wskazywały między innymi, iż w przypadku odbioru przez MW okrętu ORP „Xsawery CZERNICKI” nie dokonano pełnego sprawdzenia jego właściwości morskich, określonych w tzw. programach prób.

2. Czy i kiedy zostały wdrożone postępowania kontrolne dotyczące zakupów sprzętu i urządzeń, a także dokonywanych remontów zleconych za pośrednictwem Oddziału Logistyki Marynarki Wojennej w latach 1997–2005 oraz jakie są ustalenia z dokonanych kontroli?

Departament Kontroli przeprowadził szereg kontroli problemowych z obszaru zakupów sprzętu dla potrzeb Marynarki Wojennej, w tym:

a) kontrolę problemową w dniach 15–26 października 2001 roku w Logistyce Dowództwa Marynarki Wojennej nt. „Planowanie i realizacja zakupów uzbro-

jenia i sprzętu wojskowego w 2001 roku”. W meldunku wskazano między innymi na:

— uchybienia w planowaniu rzeczowo-finansowym w Logistyce Dowództwa MW;

— słabe przygotowanie merytoryczne osób planujących i przeprowadzających postępowania o udzielenie zamówień publicznych;

b) kontrolę problemową w dniach 3–5 i 8–9 kwietnia 2002 roku w Dowództwie Marynarki Wojennej, na moje polecenie, w zakresie „Oceny realizacji planu wycofywania nieperspektywicznego uzbrojenia i sprzętu wojskowego w jednostkach podległych Dowódcy Marynarki Wojennej”. W meldunku wskazano na:

— niewielki stan realizacji w Marynarce Wojennej planu przekazania uzbrojenia i sprzętu wojskowego do Agencji Mienia Wojskowego za rok 2001;

— brak zgodności planów dziedzinowych rodzajów Sił Zbrojnych RP z decyzją Ministra ON Nr Pf 4, dotyczącą wycofywania uzbrojenia i sprzętu wojskowego w latach 2001–2006;

c) kontrolę wybranych przedsięwzięć realizowanych w ramach modernizacji technicznej Marynarki Wojennej, wykonaną na polecenie Sekretarza Stanu – I Zastępcy Ministra Obrony Narodowej. W meldunku stwierdzono, że:

— część zobowiązań finansowych wynikających z zawartych przez Dowództwo Marynarki Wojennej umów nie ma odzwierciedlenia w zatwierdzonym „Planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych RP w 2003 r.” (dotyczy również budowy okrętu ORP „Xsawery CZERNICKI”);

— w procesie planowania finansowego modernizacji technicznej dla Marynarki Wojennej poziom wydatków należy dostosować do kwot wynikających z postanowień zawartych już umów;

d) kontrolę problemową w dniach 6–16 maja 2003 r. w Logistyce Dowództwa Marynarki Wojennej, w zakresie realizacji wybranych zakupów uzbrojenia i sprzętu wojskowego ujętych w „Centralnym planie modernizacji technicznej Sił Zbrojnych RP na 2002 rok”. W jej wyniku stwierdzono, że:

— w Dowództwie Marynarki Wojennej nie opracowano planu rzeczowo-finansowego dysponenta II stopnia za 2002 rok;

— faktycznie wydatkowane środki finansowe na pokrycie zobowiązań wynikających z poprzednich lat różniły się od zaplanowanych;

— przy realizacji zakupów wystąpiły błędy w dokumentowaniu procedur zamówień publicznych;

e) kontrolę problemową w dniach 25 sierpnia – 5 września 2003 roku w Dowództwie Marynarki Wojennej i Stoczni MW, w zakresie oceny realizacji prawidłowości udzielenia zamówień publicznych na zakup systemu automatyzacji korwety wielozadaniowej. Została ona przeprowadzona na moje polecenie, w wyniku zarzutu stronniczości w procedurze wyboru systemu automatyzacji. Zarzuty nie potwierdziły się;

f) kontrolę problemową w dniach 14 lutego – 4 marca i 14 – 17 marca 2005 r. w Departamencie Zaopatrywania Sił Zbrojnych, nt. „Realizacja umów zawartych w

latach 2002–2003 przez Departament Zaopatrywania Sił Zbrojnych RP w ramach planowanych dostaw uzbrojenia i sprzętu wojskowego na potrzeby Marynarki Wojennej RP”. W jej wyniku stwierdzono, że:

— dostawy dla MW zrealizowano w terminach i wielkościach określonych w zawartych umowach;

— umowy były aneksowane, a powodem tych zmian były korekty rzeczowo-finansowe planu modernizacji technicznej Sił Zbrojnych RP, dokonywane przez organ planistyczny, tj. Generalny Zarząd Planowania Strategicznego P5;

— zbyt często stosowano system przedpłat w poczet realizacji przyszłych dostaw dla niektórych wykonawców zamówień;

— niewłaściwie wymagano zabezpieczenia należytego wykonania umowy;

g) kontrole gospodarczo-finansowe jednostek MW, prowadzone w latach 1997–2005 przez delegatury Departamentu Kontroli MON, np. w 1999 roku w Centralnej Składnicy Marynarki Wojennej w Gdyni. Nie ujawniły one nieprawidłowości w zakresie dostaw sprzętu służby techniczno-okrętowej na okręty MW. W wymienionej składnicy w dniu 31 maja br. rozpoczęła się kolejna kontrola gospodarczo-finansowa.

Pragnę podkreślić, że nieprawidłowości stwierdzone w wyniku opisanych wyżej kontroli nie dawały żadnych podstaw do wystąpienia przez Departament Kontroli z wnioskami do organów ścigania o podejrzeniu popełnienia przestępstwa.

3. Czy w wyżej wymienionej sprawie zostały złożone przez Dowództwo Marynarki Wojennej RP lub Ministerstwo Obrony Narodowej zawiadomienia o popełnieniu przestępstwa?

Śledztwo dotyczące nieprawidłowości realizacji zakupów części zamiennych zostało wszczęte na wniosek Dowódcy Marynarki Wojennej. Nieprawidłowości zostały wykryte po przeprowadzeniu kontroli wewnętrznej przez komisję powołaną rozkazem Dowódcy MW z dnia 30 kwietnia 2002 r. Po przeprowadzonej kontroli komisja złożyła meldunek Dowódcy MW o zakresie i jej wynikach, co było podstawą do złożenia zawiadomienia do prokuratury i wszczęcia postępowania.

4. Czy i wobec których żołnierzy uczestniczących w procedurze wykradania sprzętu wojskowego, w tym również jego ponownej sprzedaży Marynarce Wojennej RP, zostały wszczęte postępowania służbowe, i jakie są ich wyniki?

Po przeprowadzeniu śledztwa Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Poznaniu wniosła 30 czerwca 2004 r. akt oskarżenia do Wojskowego Sądu Okręgowego w Poznaniu przeciwko kilkunastu osobom. Postępowanie nie jest jeszcze zakończone, toteż niemożliwe jest określenie jego wyników.

Ponadto Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Poznaniu wszczęła trzy śledztwa dotyczące osób funkcyjnych z Logistyki Dowództwa Marynarki Wojennej:

— w dniu 1 kwietnia 2005 r. w sprawie przyjmowania korzyści majątkowych przez osoby funkcyjne z

Dowództwa Marynarki Wojennej w związku z przeprowadzonymi przetargami;

— w dniu 11 kwietnia 2005 r. w sprawie przekroczenia uprawnień przez osoby funkcyjne z Marynarki Wojennej w związku ze sprzedażą podmiotom prywatnym złomu metali kolorowych odzyskiwanych z odpadów;

— w dniu 11 kwietnia 2005 r. w sprawie przestępczego obrotu zamiennymi częściami okrętowymi (postępowanie to wszczęto na podstawie publikacji w tygodniku „Newsweek”).

Wymienione postępowania są w toku, do tej pory nie objęto zarzutami żadnych osób.

5. Czy i którzy oficerowie z Dowództwa Marynarki Wojennej, Centralnej Składnicy Marynarki Wojennej, kapitanatu portów w Gdyni i na Helu zostali odwołani ze swoich stanowisk lub zawieszani w wykonywaniu czynności w związku z uczestnictwem w powyższym procederze lub niedopełnieniem swoich obowiązków?

Zawieszono dwóch oficerów – starszych specjalistów z Oddziału Zaopatrywania Okrętów Logistyki Dowództwa Marynarki Wojennej. Dokonano także wymiany składu kadry Oddziału Zaopatrywania Okrętów, stosując zaostrzone kryteria doboru nowych pracowników. Niektórzy żołnierze zawodowi w obawie o konsekwencje służbowe w trakcie prowadzonego śledztwa zwolnili się na własną prośbę do rezerwy.

6. Czy w realizacji opisanego proceduru kradzieży sprzętu i dostaw uczestniczyli obecni lub byli żołnierze Wojskowych Służb Informacyjnych?

Według posiadanej wiedzy w realizacji proceduru kradzieży sprzętu i dostaw w Marynarce Wojennej nie uczestniczyli obecni lub byli oficerowie WSI.

Natomiast problematyka ta już od 1999 r. znajdowała się w zainteresowaniu Wojskowych Służb Informacyjnych. Między innymi zgromadzone przez WSI materiały pozwoliły złożyć w 2000 r. zawiadomienie do Naczelnego Prokuratora Wojskowego o nadużyciach i mechanizmach korupcyjnych w Logistyce Dowództwa Marynarki Wojennej.

7. Czy i kiedy wszczęto postępowania przeciwko Panu kontradmirałowi Zbigniewowi Popkowi, Zastępcy Dowódcy Marynarki Wojennej, i jakie obecnie oficer ten pełni stanowisko w Siłach Zbrojnych RP?

W dniu 26 kwietnia 2004 r. Żandarmeria Wojskowa wszczęła śledztwo w sprawie przyjmowania korzyści majątkowych przez Szefa Logistyki Dowództwa Marynarki Wojennej. W toku prowadzonego postępowania zebrano dowody również przeciwko byłemu Zastępcy Dowódcy Marynarki Wojennej – Szefowi Logistyki Dowództwa Marynarki Wojennej w Gdyni.

W dniu 29 września 2004 r. przedstawiono mu zarzuty popełnienia przestępstwa – w załatwieniu sprawy wyboru firmy na dostawę części zamiennych dla potrzeb Marynarki Wojennej w zamian za korzyść majątkową. Wojskowa Prokuratura Okręgowa w Poznaniu w dniu 17 stycznia 2005 r. wszczęła śledztwo w jego sprawie. Postępowanie to w dniu 15 lutego 2005 r. umorzono z uwagi na przedawnienie ścigania karnego.

Jednocześnie informuje, iż Pan kontradmirał Zbigniew Poppek został zwolniony do rezerwy z dniem 27 lutego 2003 r.

8. Jakie zostały podjęte przez Dowództwo Marynarki Wojennej działania mające na celu zapobieżenie procederowi kradzieży urządzeń i sprzętu z podległych sobie magazynów wojskowych?

Działania podjęte przez Marynarkę Wojenną zapobiegające powstawaniu wymienionych w pytaniu zagrożeń to przede wszystkim:

— wprowadzenie wzmożonego nadzoru nad prowadzeniem gospodarki materiałowej, w tym raz w roku kontrolę prowadzenia gospodarki materiałowej w Centralnej Składnicy MW, a w Komendach Portu Wojennego oraz wytypowanych jednostkach MW dwa razy w roku, a także obligatoryjnym przeprowadzaniu raz na dwa lata pełnej inwentaryzacji w oddziałach gospodarczych Marynarki Wojennej;

— zmiana obowiązków osób funkcyjnych komórek organizacyjnych zajmujących się gospodarką materiałową;

— wprowadzenie cechowania (oznaczania) nowo kupowanego sprzętu i urządzeń;

— rozpoczęcie wprowadzania systemu informatycznego SIGMAT RBM do celów ewidencyjnych materiałów znajdujących się w składach i jednostkach Marynarki Wojennej, uniemożliwiającego między innymi wprowadzenie do bazy danych urządzeń posiadających te same numery fabryczne;

— opracowanie nowych, bardziej rygorystycznych „Przepisów o gospodarce materiałowej w służbach morskich”.

9. Jakie zmiany wprowadzono w procedurze przetargowej, aby uniknąć nabywania przez Marynarkę Wojenną sprzętu i urządzeń pochodzących z przestępstwa?

Problem zamówień publicznych jest przedmiotem stałej troski Ministerstwa Obrony Narodowej i w tym zakresie były i są podejmowane przedsięwzięcia mające na celu doskonalenie całego systemu. Głównym celem jest zagwarantowanie prowadzenia postępowań przetargowych w sposób przejrzysty i rzetelny, z poszanowaniem obowiązujących uwarunkowań prawnych i zachowaniem zasad uczciwej konkurencji.

Warunkiem tego jest wprowadzenie takiego systemu, aby problematyką zamówień publicznych na dostawy uzbrojenia i sprzętu wojskowego dla potrzeb Sił Zbrojnych RP zajmowały się wyspecjalizowane instytucje, takie jak Agencja Mienia Wojskowego (zakupy sprzętu powszechnego użytku) i Departament Zaopatrywania Sił Zbrojnych RP (uzbrojenie).

W poprzednim systemie decentralnym Dowództwo Marynarki Wojennej RP samodzielnie realizowało prawie wszystkie procedury przetargowe w zakresie dostaw i usług na swoje potrzeby.

Na posiedzeniu kierownictwa Ministerstwa Obrony Narodowej w dniu 21 marca 2005 r. poleciłem przygotować projekt decyzji, która obejmie Marynarkę Wojenną centralną realizacją zakupów uzbrojenia i sprzętu wojskowego oraz środków materiałowych. Zgodnie z nią zostanie utworzony „Terenowy Oddział

Techniki Morskiej”, bezpośrednio podległy dyrektorowi Departamentu Zaopatrywania Sił Zbrojnych. Aktualnie w resorcie Obrony Narodowej trwają analizy i szczegółowe uzgodnienia zmierzające do ostatecznego wprowadzenia treści przedmiotowej decyzji.

Przygotowane zmiany w obszarze kompetencyjnym winny w sposób zdecydowany przyczynić się do wyeliminowania wszystkich nieprawidłowości, jakie wystąpiły w przeszłości przy udzielaniu zamówień publicznych przez Dowództwo Marynarki Wojennej. Ponadto przez tę instytucję została przygotowana Instrukcja w sprawie zasad postępowania i obiegu dokumentów w Dowództwie Marynarki Wojennej przy udzielaniu zamówień publicznych oraz zamówień, których przedmiotem jest uzbrojenie, oraz powołano Wydział Zamówień Publicznych.

10. Jaka jest skala strat poniesionych przez Marynarkę Wojenną RP w związku z procederem kradzieży sprzętu i urządzeń z magazynów wojskowych w latach 1997–2005?

Strata poniesiona przez Marynarkę Wojenną w związku z kradzieżą sprzętu i urządzeń w latach 2000–2002 szacowana jest na dwa miliony złotych.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Jerzy Szmajdziński

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Łącznego**

**w sprawie zasadności obciążenia spółdzielców
kosztami administracyjnymi
związanymi z przekształceniem
prawa wieczystego użytkowania gruntów
w prawo własności tych gruntów (4040)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Posła Jana Łącznego w sprawie zasadności obciążenia spółdzielców kosztami administracyjnymi, związanymi z przekształceniem prawa użytkowania wieczystego nieruchomości w prawo własności, przekazane przy piśmie Pana Marszałka z dnia 27.04.2005r., znak: SPS-0203-4040/05, uprzejmie przedstawiam informację w tej sprawie.

Z przedstawionej w zapytaniu Pana Posła Jana Łącznego sytuacji wynika, że Koszalińska Spółdzielnia Mieszkaniowa „Przylesie” nabyła od gminy prawo własności nieruchomości. Równocześnie spółdzielnia poinformowała spółdzielców, iż mogą na własny wniosek przekształcić prawo użytkowania wieczystego w

prawo własności nieruchomości, na których posadowione są budynki mieszkalne. Nie została natomiast przedstawiona konkretna sytuacja, dotycząca członka spółdzielni, wynikająca z indywidualnej decyzji w przedmiotowej sprawie.

Biorąc powyższe pod uwagę, można przypuszczać, że przed zbyciem własności lokali wraz z udziałem w nieruchomości wspólnej, na rzecz członków, spółdzielnia dokonała nabycia własności gruntu, zabudowanego budynkiem mieszkalnym wielolokalowym (budynkami), do którego uprzednio przysługiwało jej prawo użytkowania wieczystego.

W przeciwnym przypadku członkowie spółdzielni (właściciele lokali) byłiby zobowiązani do nabycia prawa własności nieruchomości łącznie ze spółdzielnią. Przenosząc prawo własności na użytkownika wieczystego nieruchomości, należy bowiem mieć na względzie zasadę określoną w przepisie art. 4 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali (t.j. Dz.U. Nr 80 z 2000 r., poz. 903), która wyłącza możliwość powstania na danej nieruchomości współwłasności i współużytkowania wieczystego. Stanowisko takie zostało również potwierdzone w orzecznictwie Sądu Najwyższego, m.in. w uchwale z dnia 28 września 1995 r. sygn.akt: III CZP 127/95.

Gdyby natomiast przekształcenie prawa użytkowania wieczystego w prawo własności następowało już po ustanowieniu odrębnej własności lokali i zbyciu ich na rzecz członków, to wówczas wnioski o przekształcenie musieliby złożyć łącznie wszyscy właściciele lokali i spółdzielnia. W takiej sytuacji każdy z wnioskodawców otrzymałby indywidualną decyzję administracyjną o przekształceniu jego udziału w gruncie, w której organ rozstrzygnąłby również o należności z tytułu przekształcenia. Skoro zaś właściciele lokali byłiby zobowiązani do uiszczenia należności z tytułu przekształcenia na mocy indywidualnej decyzji administracyjnej, to Spółdzielnia nie miałaby podstaw prawnych do ponownego obciążenia ich tymi kosztami.

Wobec powyższego, odnosząc się do sprawy kosztów, jakie są zobowiązani ponieść członkowie spółdzielni mieszkaniowych, nabywający prawo własności lokalu, należy zaznaczyć, że o kosztach tych można mówić tylko wówczas, jeżeli miała miejsce pierwsza z opisanych sytuacji. Chciałbym podkreślić, że koszty te wynikają m.in. z przepisu art. 12 i art. 17 (14) ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. z 2003 r., Nr 119, poz. 1116). Przy czym należy dodać, że z dyspozycji powołanych powyżej przepisów wynika, że członkowie spółdzielni są zobowiązani m.in. do spłaty przypadającej na dany lokal części zobowiązań spółdzielni związanych z budową, w tym odpowiedniej części zadłużenia kredytowego spółdzielni wraz z odsetkami, spłaty przypadającej na lokal uzupełnienia wkładu budowlanego (mieszkaniowego) z tytułu modernizacji budynku, a także spłat innych należności wymienionych w tych przepisach.

Do ww. zobowiązań spółdzielnia może także doliczyć proporcjonalną część należności wniesionej na rzecz gminy, z tytułu zamiany prawa użytkowania

wieczystego w prawo własności. W tym miejscu chciałbym podkreślić, że spółdzielnia, nabywając od gminy prawo własności nieruchomości, mogła skorzystać z bonifikaty przy sprzedaży nieruchomości, określonej w art. 68 ust. 1 pkt 9 ustawy z dnia 21 sierpnia 1997 r. o gospodarce nieruchomościami (Dz.U. z 2004 r., Nr 261, poz. 2603, z późn. zm.), w związku z ustanowieniem na rzecz członków spółdzielni odrębnej własności lokali lub z przeniesieniem na członków spółdzielni własności lokali lub domów jednorodzinnych.

Z powyższego wynika, że członkowie spółdzielni ponoszą wyłącznie określone w przepisach lub wynikające z czynności prawnych koszty dokonywania zamiany swoich praw do lokalu, przy czym koszty te nie obejmują tzw. kosztów administracyjnych, o których mowa w piśmie.

Ponieważ z treści pisma Pana Posła nie wynika jednoznacznie, która z wyżej opisanych sytuacji miała miejsce w spółdzielni „Przylesie”, to nie ma możliwości dokonania oceny, czy postępowanie spółdzielni wobec jej członków jest w tym zakresie prawidłowe.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 19 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Zdzisława Jankowskiego**

**w sprawie wyjaśnienia okoliczności
związanych z naruszeniem prawa
w zakresie użytkowania stacji paliw
w miejscowości Rychwał przy ul. Grodzieckiej
w pow. konińskim (4041)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Zdzisława Jankowskiego (z dnia 27.04.2005 r., znak: SPS-0203-4041/05) w sprawie wyjaśnienia okoliczności związanych z budową i użytkowaniem stacji paliw przy ul. Grodzieckiej w m. Rychwał, uprzejmie przedstawiam poniższą informację.

Do obowiązków administracji architektoniczno-budowlanej oraz nadzoru budowlanego należy nadzór i kontrola nad przestrzeganiem przepisów prawa budowlanego, które obejmują m.in. kontrolę zgodności zagospodarowania terenu z miejscowymi planami zagospodarowania przestrzennego oraz wymaganiami ochrony środowiska, kontrolę warunków bezpieczeństwa ludzi i mienia w rozwiązaniach przyjętych w projektach budowlanych, zgodność rozwiązań architektoniczno-budowlanych z przepisami techniczno-budow-

lanymi oraz zasadami wiedzy technicznej, a także wydawanie decyzji administracyjnych w sprawach określonych ustawą z dnia 7 lipca 1994 r. Prawo budowlane (tekst jednolity: Dz.U. z 2003 r. – Nr 207, poz. 2016 z późn. zm.). Przy wykonywaniu obowiązków wynikających z Prawa budowlanego organy administracji architektoniczno-budowlanej i nadzoru budowlanego mogą dokonywać czynności kontrolnych.

Organem administracji architektoniczno-budowlanej pierwszej instancji jest starosta (prezydent miasta na prawach powiatu), w stosunku do którego organem wyższego stopnia jest wojewoda sprawujący nadzór merytoryczny i instancyjny. Z racji funkcji nadzorczych Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego nad wojewódzkimi inspektorami nadzoru budowlanego i wojewodami, wynikających z art. 88a ust. 1 pkt 1 Prawa budowlanego, Główny Urząd Nadzoru Budowlanego wystąpił do tychże organów, odrębnymi pismami, o przesłanie relacji w sprawie podniesionej przez Pana Posła Zdzisława Jankowskiego w ww. wystąpieniu.

Jednocześnie pragnę poinformować, iż w GUNB toczyło się jedynie postępowanie administracyjne w przedmiocie budowy wjazdu i wyjazdu z drogi wojewódzkiej nr 443 na działkę nr 698/4 w m. Rychwał. Decyzją (znak: OR/ORZ/JGO/4410/340/03 z dnia 05.09.2003 r.) – wydaną z upoważnienia Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego – uchylono decyzję Wojewody Wielkopolskiego zezwalającą na budowę przedmiotowego wjazdu i umorzono postępowanie organu pierwszej instancji, z uwagi na fakt jego wykonania w warunkach samowoli budowlanej. Następnie postanowieniem wydanym z upoważnienia GINB (znak: OA/ORZ/JGO/340/03/04 z dnia 01.03.2004 r.) utrzymano w mocy postanowienie Wielkopolskiego WINB (znak: WIK.7144/AP-17/7140-20/D-II/03 z dnia 29.12.2003 r.) w przedmiocie nałożenia opłaty legalizacyjnej z tytułu samowolnie wybudowanego wjazdu. Postanowienie to zostało zaskarżone do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie przez Pana Wiesława Stanisławskiego.

W toku postępowania sądowego postanowieniem (z dnia 17.01.2005 r., sygn. akt VII SA/Wa 522/04) WSA wstrzymał wykonanie ww. postanowienia GINB. Należy dodać, iż zawiśła przed WSA w Warszawie sprawa ze skargi Pana Wiesława Stanisławskiego nie została jeszcze zakończona.

Zatem na obecnym etapie tego postępowania zawiązał się stosunek sądowo-administracyjny i dlatego dalsze postępowanie będzie uzależnione od orzeczenia sądu, które zostanie wydane po rozpatrzeniu ww. skargi na postanowienie GINB. Zgodnie bowiem z art. 153 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz.U. z 2002 r. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.) ocena prawna i wskazania co do dalszego postępowania wyrażone w orzeczeniu sądu wiążą w sprawie ten sąd oraz organ, którego działanie lub bezczynność było przedmiotem zaskarżenia.

W tym miejscu uprzejmie wyjaśniam, iż z zaistnieniem samowoli budowlanej mamy do czynienia, jeżeli inwestor rozpoczął budowę bez wymaganego prawem

pozwolenia na budowę lub zgłoszenia zamiaru wykonywania określonych robót budowlanych, a także gdy wprawdzie otrzymał pozwolenie na budowę, ale rozpoczął roboty budowlane przed uzyskaniem przez tę decyzję przymiotu ostateczności, co jest przesłanką niezbędną do legalnego zainicjonowania robót budowlanych w myśl art. 28 Prawa budowlanego. Ponadto samowola budowlana zachodzi, gdy inwestor zgłosił zamiar wykonywania robót budowlanych, na których prowadzenie było wymagane zgłoszenie, lecz rozpoczął te roboty pomimo sprzeciwu bądź przed upływem terminu na zgłoszenie sprzeciwu przez właściwy organ wobec zamiaru prowadzenia robót budowlanych określonych w zgłoszeniu.

Z powyższego wynika, iż podjęcie lub wykonanie przez inwestora określonych robót budowlanych bez wymaganego prawem pozwolenia na budowę lub zgłoszenia skutkuje uznaniem jego działania w warunkach samowoli budowlanej. Zatem to podmiot naruszający prawo obciąża ryzyko skutków w postaci nakazu doprowadzenia do stanu zgodnego z prawem. Procedury zwalczania samowoli budowlanej służą ochronie tych samych wartości, które Państwo chroni za pomocą instytucji pozwolenia na budowę i są zarazem środkiem pozwalającym na wyegzekwowanie obowiązku uzyskania pozwolenia.

Ograniczenia w korzystaniu z własności, m.in. poprzez wprowadzenie w Prawie budowlanym konieczności uzyskania pozwolenia na budowę albo zgłoszenia zamiaru wykonania określonych robót budowlanych znajdują uzasadnienie w szczególności w ochronie interesów osób trzecich, ochronie środowiska i planowaniu przestrzennym. Podkreślenia wymaga fakt, iż własność nigdy i nigdzie nie ma charakteru absolutnego. „Pojmowanie prawa własności jako prawa absolutnego do rzeczy mogłoby obrócić się bowiem w wielu wypadkach przeciwko samym właścicielom, jako że korzystanie z rzeczy w sposób nieograniczony prowadziło do naruszania interesów innych właścicieli, a w konsekwencji do nie dających się pogodzić konfliktów. Takie pojmowanie własności mogłoby stać się podstawą wybujałego indywidualizmu i egoizmu, a w konsekwencji samozniszczenia instytucji własności” (Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu do wyroku z dnia 20.04.1993 r., sygn. akt P.6/92).

Jednocześnie pragnę zauważyć, iż wystąpienie Pana Posła Zdzisława Jankowskiego dotyczy w swej istocie naruszenia prawa w zakresie użytkowania stacji paliw usytuowanej przy ul. Grodzieckiej w m. Rychna. Główny Urząd Nadzoru Budowlanego – celem uzyskania informacji niezbędnych do zajęcia stosownego stanowiska i udzielenia kompleksowej merytorycznej odpowiedzi na powyższe wystąpienie – wystąpił (pismami z dnia 17.05.2005r., znak: OR/ORZ/PIW/051/1220/05) do Wielkopolskiego Urzędu Wojewódzkiego oraz Wielkopolskiego WINB o relację z przedmiotowej sprawy wraz z informacją dotyczącą działań podjętych przez właściwe organy nadzoru budowlanego i administracji architektoniczno-budowlanej.

Po otrzymaniu niezbędnych informacji niezwłocznie będę mógł zająć stanowisko i udzielić uzupełniającej merytorycznej odpowiedzi na kwestie podniesione w zapytaniu Pana Posła Zdzisława Jankowskiego.

Ponadto uprzejmie nadmieniam, że wobec poruszanej przez Pana Posła Zdzisława Jankowskiego kwestii braku działań spółki PKN Orlen nie jestem w stanie się odnieść ani ich ocenić, gdyż nie należy to do kompetencji Ministra Infrastruktury, jak również nie dotyczy zakresu zadań oraz właściwości Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Dolniaka**

**w sprawie nieprzestrzegania przez funkcjonariuszy
podległych Ministrowi Sprawiedliwości
przepisów ustawy o rachunkowości, określających
wymagania wobec głównych księgowych,
oraz wyjaśnienia wydanych przez
Ministerstwo Finansów interpretacji
tychże przepisów (4042)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na pismo nr SPS-0203-4042/05 z dnia 29 kwietnia 2005 r., uprzejmie przedstawiam odpowiedź na zapytanie złożone przez Pana Posła Grzegorza Dolniaka w części dotyczącej nieprzestrzegania przez funkcjonariuszy podległych Ministrowi Sprawiedliwości przepisów ustawy o rachunkowości, określających wymagania wobec głównych księgowych.

Na wstępie pragnę uprzejmie podkreślić, że przepisy z dnia 29 września 1994 r. o rachunkowości (Dz. U. Nr 121, poz. 591 z późn. zm.) określają zasady rachunkowości i badania sprawozdań finansowych przez biegłych rewidentów. Nie określają natomiast wymagań kwalifikacyjnych, jakie powinny spełniać osoby zajmujące stanowiska głównych księgowych w jednostkach sektora finansów publicznych.

Zgodnie z art. 35 ust. 1 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (tekst jedn. Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 z późn. zm.) do kompetencji kierownika jednostki sektora finansów publicznych należy powierzenie obowiązków głównego księgowego osobie spełniającej wymagania określone w art. 35 ust. 2 ustawy o finansach publicznych.

Od dnia 1 stycznia 2002 r., tj. od dnia wejścia w życie ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o zmianie ustawy

o finansach publicznych, ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz ustawy o służbie cywilnej kierownictwo Centralnego Zarządu Służby Więziennej, w ramach sprawowanego nadzoru, monitorowało sposób wdrożenia przez dyrektorów podległych jednostek organizacyjnych Służby Więziennej ww. przepisów, w tym zwłaszcza odnoszących się do art. 35 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, oraz podejmowało niezbędne działania w celu właściwej interpretacji tych przepisów i wdrożenia ich do dnia 1 stycznia 2005 r.

Pismem BB-023-2/04/624 z dnia 17 maja 2004 r. Zastępca Dyrektora Generalnego Służby Więziennej zwrócił się do Departamentu Budżetu Państwa w Ministerstwie Finansów z prośbą o interpretację art. 35 ust. 2 pkt 4 oraz z zapytaniem, czy osoba zajmująca stanowisko głównego księgowego legitymująca się, w momencie wejścia ustawy o finansach publicznych, średnim wykształceniem ekonomicznym oraz wieloletnim (ponad 6 lat) stażem w księgowości, spełnia ustawowe warunki w zakresie przygotowania zawodowego do pełnienia nadal obowiązków głównego księgowego (prawa nabyte).

Pani Anna Kęczkowska – Dyrektor Departamentu Budżetu Państwa w Ministerstwie Finansów, w stanowisku wyrażonym w piśmie BP3-032-62/2004/753 z dnia 31 maja 2004 r. wyjaśniła, że należy uznać wymogi określone w art. 35 ust. 2 pkt 4 za spełnione, o ile osoba:

1) ukończyła średnią szkołę ekonomiczną i posiada co najmniej 6-letnią praktykę w księgowości, lub

2) osoba ukończyła średnią szkołę inną niż ekonomiczna oraz ukończyła policealną lub pomaturalną szkołę zawodową o kierunku rachunkowość i posiada co najmniej 6-letnią praktykę w księgowości.

Stanowisko Departamentu Budżetu Państwa w Ministerstwie Finansów Dyrektor Generalny Służby Więziennej przekazał jednostkom podległym w piśmie DG-023-351/04 z dnia 17 czerwca 2004 r. W piśmie tym Dyrektor Generalny Służby Więziennej przypomniał również dyrektorom jednostek organizacyjnych Służby Więziennej o potrzebie zachowania szczególnej rozważliwości przy zwalnianiu osób zatrudnionych na stanowiskach głównych księgowych, co jest istotne dla prawidłowego funkcjonowania służb finansowo-księgowych, skuteczności wewnętrznej kontroli finansowej i sporządzania sprawozdań z wykonania budżetu.

Należy nadmienić, że zapisy ustawy o Służbie Więziennej gwarantują funkcjonariuszowi mianowanemu na stanowisko ochronę jego statusu (art. 36 i art. 39 ustawy) i enumeratywnie wymieniają okoliczności przeniesienia na niższe stanowisko lub zwolnienia ze służby.

Aktualnie na 185 jednostek organizacyjnych Służby Więziennej, będących jednostkami budżetowymi, w jedenastu jednostkach, tj. 5,9% ogółu, główni księgowi nie spełniają wprost wymagań określonych w art. 35 ust. 2 ustawy o finansach publicznych, a jedynie

cztery osoby, tj. 2%, nie posiadają wykształcenia ekonomicznego (średniego lub wyższego) i nie spełniają warunków określonych w ww. stanowisku Ministerstwa Finansów. Są to, w:

1) Zakładzie Karnym w Potulicach. Główny księgowy posiada osiemnastoletni staż w służbie finansowo-księgowej, wykształcenie wyższe (prawo administracyjne). Kontynuuje naukę w studium poddyplomowym o kierunku rachunkowość budżetowa, przewidywany termin ukończenia – czerwiec 2005 r.,

2) Zakładzie karnym w Czarnem. Główny księgowy posiada trzydziestoosmioletni staż w służbie finansowo-księgowej, wykształcenie średnie ogólnokształcące. Kontynuuje naukę w szkole policealnej o kierunku rachunkowość, przewidywany termin ukończenia – czerwiec 2005 r.,

3) Zakładzie Karnym w Jastrzębiu Zdroju. Główny księgowy z dniem 31 maja 2005 r. odchodzi ze służby,

4) Zakładzie Karnym w Krakowie Nowej Hucie. Główny księgowy posiada pięcioletni staż w służbie finansowo-księgowej, wykształcenie wyższe zawodowe (marketing i zarządzanie). Zobowiązał się do podjęcia w 2005 r. studiów uzupełniających na kierunku ekonomicznym.

Po dniu 1 lipca pozostanie więc w służbie tylko jeden taki księgowy w Zakładzie Karnym w Nowej Hucie.

Podkreślić należy, że pozostała siódemka głównych księgowych posiada wykształcenie (średnie lub wyższe) ekonomiczne i nie spełnia jedynie warunku odpowiedniego stażu lub specjalizacji w zakresie rachunkowości.

Na sytuację tę składa się kilka przyczyn:

— jednostki organizacyjne Służby Więziennej swoje siedziby mają często w małych miejscowościach, oddalonych od dużych ośrodków akademickich, co w połączeniu z faktycznym brakiem możliwości zagwarantowania mieszkania i relatywnie niskim (dla tego typu kandydatów) oferowanymi przez Służbę zarobkami rodzi poważne trudności z ich pozyskaniem,

— wymagania dotyczące głównych księgowych określone w ustawie o finansach publicznych w zakresie stażu pracy w księgowości (odpowiednio 3 lub 6 lat w księgowości) w połączeniu z wysokimi wymogami stawianymi przez Służbę Więzienną w rozporządzeniu Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 stycznia 2003 r. w sprawie wymagań w zakresie wykształcenia i kwalifikacji zawodowych, jakim powinni odpowiadać funkcjonariusze Służby Więziennej (Dz. U. Nr 14 poz.142), tj. wykształcenie wyższe ekonomiczne, 8-letni staż w Służbie Więziennej, w tym 6 lat w pionie finansowo-księgowym.

Wszystkie te przyczyny, mimo wielkiej troski kierownictwa służby i staranności przy doborze i przeszkoleniu odpowiednich kandydatów, praktycznie uniemożliwiły obsadzenie wszystkich stanowisk głównych księgowych funkcjonariuszami spełniającymi w 100% wymagania określone w ustawie o finansach publicznych w założonym przez ustawę terminie.

Dodać należy, że odsetek głównych księgowych spełniających te kryteria (bliski 100%) jest najprawdo-

podobniej jednym z najwyższych w porównaniu z innymi służbami administracji państwowej i publicznej.

Na marginesie należy dodać, że wprowadzenie w życie zmian (w tym głównie wymagań stawianych głównym księgowym) w myśl projektu nowelizacji wspomnianej wyżej ustawy o finansach publicznych całkowicie wyeliminuje ten problem w Służbie Więziennej.

Reasumując, stwierdzam, iż w postępowaniu kierownictwa Centralnego Zarządu Służby Więziennej nie dopatrzyłem się lekceważenia przepisów określających wymagania, jakie powinna spełniać osoba zajmująca stanowisko głównego księgowego w jednostce sektora finansów publicznych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Andrzej Grzelak

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Finansów
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Grzegorza Dolniaka**

**w sprawie nieprzestrzegania przez funkcjonariuszy
podległych Ministrowi Sprawiedliwości
przepisów ustawy o rachunkowości, określających
wymagania wobec głównych księgowych,
oraz wyjaśnienia wydanych przez
Ministerstwo Finansów interpretacji tychże
przepisów (4042)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z otrzymanym w dniu 4 maja 2005 r. Pana wystąpieniem (znak: SPS-0203-4042/05 z dnia 29 kwietnia 2005 r.) w sprawie zapytania Pana Posła Grzegorza Dolniaka dotyczącego postanowień art. 35 ust. 2 pkt 4 ustawy z dnia 26 listopada 1998 r. o finansach publicznych (jednolity tekst: Dz. U. z 2003 r. Nr 15, poz. 148 z późn. zm.) uprzejmie informuję, iż z uwagi na specyfikę jednostek sektora finansów publicznych, polegającą na pobieraniu oraz dysponowaniu środkami publicznymi, zostało ustanowione, przepisami art. 1 pkt 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych, ustawy o organizacji i trybie pracy Rady Ministrów oraz o zakresie działania ministrów, ustawy o działach administracji rządowej oraz ustawy o służbie cywilnej (Dz. U. Nr 102, poz. 1116), od dnia 1 stycznia 2002 r. nowe brzmienie art. 35 ustawy o finansach publicznych, dotyczące w szczególności wymagań, jakie powinien spełniać pracownik jednostki sektora finansów publicznych, któremu kierownik może powierzyć obowiązki głównego księgowego. Zgodnie z art. 5 ust. 1 ww. ustawy z dnia 27 lipca 2001 r.

w okresie 3 lat od wejścia tej ustawy do głównego księgowego jednostki sektora finansów publicznych nie był stosowany przepis art. 35 ust. 2 pkt 4 ustawy o finansach publicznych. Przepis art. 35 ust. 2 pkt 4 ustawy o finansach publicznych stanowi, że „głównym księgowym może być osoba, która ukończyła:

a) ekonomiczne jednolite studia magisterskie, ekonomiczne wyższe studia zawodowe, uzupełniające ekonomiczne studia magisterskie lub ekonomiczne studia podyplomowe i posiada co najmniej 3-letnią praktykę w księgowości, lub

b) średnią, policealną lub pomaturalną szkołę zawodową o kierunku rachunkowość i posiada co najmniej 6-letnią praktykę w księgowości”.

Jednakże w 2003 r. w toku prac nad rządowym projektem ustawy o finansach publicznych uznano, iż wszystkie średnie szkoły ekonomiczne oraz policealne i pomaturalne szkoły ekonomiczne zapewniały i nadal zapewniają nauczanie przedmiotu rachunkowość w stopniu wystarczającym do zdobycia wiedzy do pracy w służbach finansowych jednostek sektora finansów publicznych. Jednocześnie ukończenie jednej z ww. szkół i posiadanie 6-letniego okresu pracy w księgowości zapewnia posiadanie wystarczających kwalifikacji do pełnienia obowiązków głównego księgowego jednostki. W związku z czym zostały określone nowe wymagania dotyczące głównych księgowych jednostek sektora finansów publicznych w art. 40 ust. 2 tegoż projektu w brzmieniu:

„2. Głównym księgowym może być osoba, która:

- 1) ma obywatelstwo polskie;
- 2) ma pełną zdolność do czynności prawnych oraz korzysta z pełni praw publicznych;
- 3) nie była prawomocnie skazana za przestępstwa: przeciwko mieniu, przeciwko obrotowi gospodarczemu, przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, przeciwko wiarygodności dokumentów lub za przestępstwo karne skarbowe;
- 4) spełnia jeden z poniższych warunków:

a) ukończyła ekonomiczne jednolite studia magisterskie, ekonomiczne wyższe studia zawodowe, uzupełniające ekonomiczne studia magisterskie lub ekonomiczne studia podyplomowe i posiada co najmniej 3-letnią praktykę w księgowości,

b) ukończyła średnią, policealną lub pomaturalną szkołę ekonomiczną i posiada co najmniej 6-letnią praktykę w księgowości,

c) jest wpisana do rejestru biegłych rewidentów na podstawie odrębnych przepisów,

d) posiada świadectwo kwalifikacyjne uprawniające do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych lub certyfikat księgowy, wydany na podstawie odrębnych przepisów.”

Ponadto wyjaśniam, iż w dniu 29 lipca 2003 r. rządowy projekt ustawy o finansach publicznych został złożony do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (druk sejmowy nr 1844). W dniu 20 maja br. na 103 posiedzeniu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej została uchwalona ustawa o finansach publicznych, w której przepisy do-

tyczące wymagań stawianych głównym księgowym ujęte są w art. 45 ust. 2 w następującym brzmieniu:

„2. Głównym księgowym może być osoba, która:

1) ma obywatelstwo państwa członkowskiego Unii Europejskiej lub państwa członkowskiego Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) - strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym, chyba że przepisy odrębne uzależniają zatrudnienie w jednostce sektora finansów publicznych od posiadania obywatelstwa polskiego;

2) ma pełną zdolność do czynności prawnych oraz korzysta z pełni praw publicznych;

3) nie była prawomocnie skazana za przestępstwa: przeciwko mieniu, przeciwko obrotowi gospodarczemu, przeciwko działalności instytucji państwowych oraz samorządu terytorialnego, przeciwko wiarygodności dokumentów lub za przestępstwo karne skarbowe;

4) spełnia jeden z poniższych warunków:

a) ukończyła ekonomiczne jednolite studia magisterskie, ekonomiczne wyższe studia zawodowe, uzupełniające ekonomiczne studia magisterskie lub ekonomiczne studia podyplomowe i posiada co najmniej 3-letnią praktykę w księgowości,

b) ukończyła średnią, policealną lub pomaturalną szkołę ekonomiczną i posiada co najmniej 6-letnią praktykę w księgowości,

c) jest wpisana do rejestru biegłych rewidentów na podstawie odrębnych przepisów,

d) posiada świadectwo kwalifikacyjne uprawniające do usługowego prowadzenia ksiąg rachunkowych lub certyfikat księgowy, wydane na podstawie odrębnych przepisów.”

W związku z uwarunkowaniami w zakresie wykształcenia spełniającego ustawowe wymagania na stanowisku głównego księgowego jednostek sektora finansów publicznych Ministerstwo Finansów zajęło stanowisko, iż należy uznać za spełnione warunki, o których mowa w art. 35 ust. 2 pkt 4 lit. b ustawy o finansach publicznych, jeżeli:

1) osoba ukończyła średnią szkołę ekonomiczną i posiada co najmniej 6-letnią praktykę w księgowości lub

2) osoba ukończyła średnią szkołę inną niż ekonomiczną oraz ukończyła policealną lub pomaturalną szkołę zawodową o kierunku rachunkowość i posiada co najmniej 6-letnią praktykę w księgowości.

Jednocześnie pragnę podkreślić, iż w sprawie wykształcenia spełniającego ustawowe wymagania do pracy w księgowości w jednostkach sektora finansów publicznych Ministerstwo Finansów trzykrotnie występowało z zapytaniem do Ministerstwa Edukacji Narodowej i Sportu z prośbą o udzielenie wyjaśnień w kwestiach m.in. kierunków studiów ekonomicznych, charakteru prawnego szkoły, klasyfikacji zawodów, specjalności średnich szkół ekonomicznych. Z uzyskanych wyjaśnień wynika, iż zgodnie z Nomenklaturą zawodów i specjalności szkolnictwa zawodowego, opublikowaną w formie zarządzenia Ministra Oświaty i Wychowania z dnia 22.03.1973 r., kształcenie w zawodzie technik ekonomista mogło być realizowane w

4-letnich liceach ekonomicznych na podbudowie programowej 8-letniej szkoły podstawowej oraz w 2-letnich policealnych studiach zawodowych dla absolwentów liceów ogólnokształcących. Od roku 2002/2003, w zreformowanym ustroju szkolnictwa zawodowego, kształcenie w zawodzie technik ekonomista, o symbolu cyfrowym 341 [02], może być realizowane w 4-letnim technikum lub w 2-letniej szkole policealnej – jednakże bez specjalności. Istnieje natomiast możliwość wprowadzenia pod koniec okresu kształcenia specjalizacji, rozumianej jako przyuczenie do przyszłego stanowiska lub grupy pokrewnych stanowisk pracy. Zawód technik rachunkowości został wprowadzony do klasyfikacji zawodów szkolnictwa zawodowego w drodze rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej z dnia 18 grudnia 1997 r. (Dz. U. Nr 4, poz. 9). Kształcenie w tym zawodzie jest realizowane wyłącznie w 2-letniej szkole policealnej, dla osób posiadających świadectwo potwierdzające posiadanie średniego wykształcenia.

Ponadto uprzejmie informuję, iż Minister Finansów jest zobowiązany do udzielania odpowiedzi na indywidualne wystąpienia w sprawach należących do jego właściwości. Jednak w świetle obowiązujących przepisów Minister Finansów nie posiada uprawnień do dokonywania wiążącej interpretacji przepisów ustaw, w tym ustawy o finansach publicznych.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Elżbieta Suchocka-Roguska

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**ministra obrony narodowej
na zapytanie poseł Hanny Mierzejewskiej**

**w sprawie interpretacji ustawy
z dnia 16 kwietnia 2004 r. zmieniającej ustawę
o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP (4043)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pani Poseł Hanny Mierzejewskiej w sprawie interpretacji ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. zmieniającej ustawę o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP (SPS-0203-4043/05), uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Na wstępie pragnę poinformować, iż na gruncie obowiązującego do dnia 1 lipca 2004 r. przepisu art. 28 ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej (tj. Dz. U. z 2005 r. Nr 41, poz. 398) w razie orzeczenia rozvodu małżonkowie, którzy zajmowali kwaterę, mogli w niej w dalszym ciągu zamieszkiwać, z wyjątkiem kwater w budynkach, o których mowa w art. 55

ust. 2 pkt 1–3 tej ustawy. Prawo to było niezależne od wyroku sądu orzekającego rozwód, który z urzędu orzeka o sposobie korzystania ze wspólnego mieszkania.

W świetle cytowanego przepisu możliwość zakwaterowania małżonków istniała jedynie w ściśle określonych przypadkach w stosunku do małżonków zajmujących kwatery znajdującą się w budynku położonym na wojskowym terenie zamkniętym, przeznaczoną na podstawie decyzji Dyrektora Oddziału Rejonowego Wojskowej Agencji Mieszkaniowej na zakwaterowanie kadry określonej jednostki wojskowej lub znajdującą się w budynku funkcyjnym. W takim przypadku, zgodnie z posiadanymi uprawnieniami przez rozwiedzionych małżonków w dniu uprawomocnienia się wyroku orzekającego rozwód, przysługiwały:

— żołnierzowi zawodowemu, emerytowi i renciście wojskowemu – kwatery,

— byłemu małżonkowi – lokal zamienny w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (Dz. U. Nr 71, poz. 733), która weszła w życie z dniem 10 lipca 2001 r.

Zmiana ustawy z dnia 22 czerwca 1995 r. o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP wprowadzona ustawą z dnia 16 kwietnia 2004 r. o zmianie ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2004 r. Nr 116, poz. 1203 z późn. zm.) spowodowała, iż z dniem 1 lipca 2004 r. został uchylony przepis art. 28 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP, tym samym ustawodawca pozostawił kwestie spraw mieszkaniowych do uregulowania przez byłych małżonków we własnym zakresie.

Zgodnie z brzmieniem art. 21 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP żołnierzowi służby stałej – od dnia wyznaczenia na pierwsze stanowisko służbowe do dnia zwolnienia z zawodowej służby wojskowej – przysługuje prawo zamieszkiwania w lokalu mieszkalnym. A zatem, na gruncie obowiązujących przepisów, prawo to jest przyznawane tylko żołnierzowi, natomiast jego małżonek i pozostali członkowie rodziny są jedynie uprawnieni do wspólnego z nim zamieszkiwania, gdyż ta możliwość wywodzi się z przywileju żołnierza.

Ponadto prawo do nabycia lokalu mieszkalnego, zgodnie z brzmieniem art. 56 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP, przysługuje osobom posiadającym tytuł prawny do zamieszkiwania w tym lokalu. Dlatego też nie można uznać, iż na tej podstawie prawo do nabycia zajmowanego lokalu mieszkalnego uzyskuje także małżonek żołnierza, zwłaszcza w przypadku gdy małżeństwo zostało rozwiązane. Jednocześnie, wobec uchylenia art. 28 ustawy o zakwaterowaniu Sił Zbrojnych RP, w przypadku nabycia przez żołnierza prawa własności lokalu był małżonek nie traci możliwości dalszego w niej zamieszkiwania. Decyzja zależy w tym zakresie, na zasadach ogólnych, od woli właściciela tego mieszkania, jednakże jedyną możliwością prawną „wyrzucenia byłego małżonka na bruk” jest wszczęcie postępowania egzekucyjnego.

Oddziały Regionalne Wojskowej Agencji Mieszkaniowej, które realizują zbywanie lokali mieszkalnych, podejmowały próby znalezienia rozwiązania, aby nabywający kwatery lub lokal mieszkalny zabezpieczyli prawa byłego małżonka, poprzez ustanowienie ograniczonego prawa rzeczowego, jakim jest służebność zamieszkiwania. Jednakże, biorąc pod uwagę, iż nabycie na własność kwatery odbywa się na podstawie umowy cywilnoprawnej, w gestii Wojskowej Agencji Mieszkaniowej jest jedynie możliwość sugerowania takiego rozwiązania, gdyż nie istnieją żadne mechanizmy prawne, którymi w takich przypadkach mogłaby się posłużyć.

Przystawiając powyższe wyjaśnienia, mam nadzieję, że uzna je Pan Marszałek za zasadne.

Łączę wyrazy szacunku

Minister
Jerzy Szmajdziński

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra sprawiedliwości
na zapytanie posła Zbigniewa Nowaka**

**w sprawie prowadzenia przez sędziów
orzekających w wydziałach gospodarczych
sądów rejonowych zajęć dydaktycznych dla
syndyków z zakresu prawa upadłościowego (4045)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłane przy piśmie z dnia 5 maja 2005 r., SPS-0203-4045/05, zapytanie Pana posła Zbigniewa Nowaka w sprawie prowadzenia przez sędziów orzekających w wydziałach gospodarczych sądów rejonowych zajęć dydaktycznych dla syndyków z zakresu prawa upadłościowego uprzejmie informuję, co następuje:

Na wstępie należy przypomnieć, że poruszone przez Pana Posła zagadnienia były już częściowo przedmiotem odpowiedzi na przesłaną przy piśmie z dnia 23 czerwca 2004 r., SPS-0202-7584/04, interpelację w sprawie łączenia funkcji prokuratora i sędziego z zatrudnieniem lub prowadzeniem działalności gospodarczej, posiadania udziałów w spółkach prawa handlowego oraz poprawności składania oświadczeń majątkowych, w której m.in. wskazano, że stosownie do przepisu art. 86 § 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.) o zamiarze podjęcia dodatkowego zatrudnienia, a także o podjęciu innego zajęcia lub sposobu zarobkowania sędziowie zawiadamiają prezesów właściwych sądów (apelacyjnych lub okręgowych).

Przepis art. 86 § 5 powołanej wyżej ustawy stanowi, że decyzję o sprzeciwie wobec zamiaru podjęcia zatrudnienia na stanowisku dydaktycznym, naukowo-

-dydaktycznym lub naukowym w szkole wyższej, jeżeli będzie to przeszkadzało w pełnieniu obowiązków oraz wobec podejmowania lub kontynuowania innego zajęcia, które przeszkadza w pełnieniu obowiązków sędziego, osłabia zaufanie do jego bezstronności lub przynosi ujmę godności urzędu (nie zaś zgodę, o której mowa w zapytaniu Pana Posła), wydaje prezes właściwego sądu.

Z przekazanych przez prezesów sądów okręgowych informacji wynika, że w 2004 i do 30 kwietnia 2005 r. na ogólną liczbę 6873 sędziów sądów rejonowych i asesorów – 30 sędziów orzekających w wydziałach gospodarczych sądów rejonowych zgłosiło zamiar uczestniczenia w szkoleniach w charakterze wykładowców z zakresu prawa upadłościowego. Szkolenia miały charakter konferencji, wykładów cyklicznych bądź jednodniowych. W 9 przypadkach prezesi sądów okręgowych skorzystali z uprawnienia przewidzianego w art. 86 § 5 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. Prawo o ustroju sądów powszechnych (Dz. U. Nr 98, poz. 1070, ze zm.).

Ponadto z informacji przekazanej przez Prezesa Sądu Okręgowego w Kielcach wynika, że z tego okręgu, we wskazanym wyżej okresie, jedynie Pan Adam Krasowski – sędzia Sądu Rejonowego w Kielcach z Sekcji ds. upadłościowych i naprawczych utworzonej w ramach Wydziału Gospodarczego, w dniu 9 kwietnia 2005 r., w godz. od 9 do 12.30 uczestniczył w szkoleniu w charakterze wykładowcy. Tematem jego wykładu były: „Sposoby likwidacji majątku masy upadłości i zaspokojenie wierzycieli”. Wobec zgłoszonego przez Pana sędziego Adama Krasowskiego zamiaru przeprowadzenia wykładu Prezes Sądu Okręgowego w Kielcach nie wydał decyzji o sprzeciwie.

Z wyrazami szacunku

Minister
Andrzej Kalwas

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Bogdana Zdrojewskiego**

**w sprawie pobierania przez gminy opłat z tytułu
parkowania pojazdów na drogach publicznych
(4047)**

Szanowny Panie Marszałku! Przedkładam niniejszym z upoważnienia Prezesa Rady Ministrów odpowiedź na zapytanie posła Bogdana Zdrojewskiego w sprawie pobierania przez gminy opłat z tytułu parkowania pojazdów na drogach publicznych.

Istotą zapytania jest zwrócenie uwagi na problemy formalnoprawne związane z pobieraniem opłat z tytułu parkowania pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania oraz opłat dodatkowych z tytułu nieuiszczenia opłat za parkowanie pojazdów.

Udzielając odpowiedzi na pytania postawione w zapytaniu, pragnę wyjaśnić, co następuje:

1. Przepisy ustawy z dnia 21 marca 1985 r. o drogach publicznych (Dz.U. z 2004 r. Nr 204, poz. 2086 z późn. zm.) dotyczące kwestii opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania zostały zmienione stosownie do zaleceń wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 10 grudnia 2002 r. poprzez ustawę z dnia 14 listopada 2003 r. Zatem problematyka ww. opłat jest uregulowana w ustawie o drogach publicznych i uchwałach rad gmin (miast) wydanych na podstawie ustawy o drogach publicznych. Zaś egzekucja tychże opłat jest prowadzona na podstawie przepisów ustawy z dnia 17 czerwca 1966 r. o postępowaniu egzekucyjnym w administracji (Dz.U. z 2002 r. Nr 110, poz. 968 z późn. zm.). Obecne przepisy ustawy o drogach publicznych nie przewidują delegacji dla ministra właściwego do spraw transportu lub też finansów do wydania rozporządzeń regulujących kwestie opłat za parkowanie pojazdów na drogach publicznych.

2. Na podstawie art. 3 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji egzekucję administracyjną stosuje się do obowiązków określonych w art. 2 tej ustawy, gdy wynikają one z decyzji lub postanowień właściwych organów albo w zakresie administracji rządowej i gminy bezpośrednio z przepisu prawa, chyba że przepis szczególny zastrzega dla tych obowiązków tryb egzekucji sądowej. W odniesieniu do opłat dodatkowych obowiązek ich uiszczenia wynika bezpośrednio z przepisów prawa – art. 13f ust. 1 ustawy o drogach publicznych, i ma charakter obligatoryjny. Tezę tę potwierdza Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 10 grudnia 2002 r. sygn. P 6/02, w którym uznał, iż obowiązek wniesienia opłaty powstał z mocy samego prawa bez konieczności wydawania indywidualnych decyzji administracyjnych. Należy również podkreślić, że w art. 13f ustawy o drogach publicznych ustawodawca, ustalając sposób poboru opłat dodatkowych, nie zapisał, że pobór ich następuje przez wydanie decyzji administracyjnej. A zatem jest to dodatkowa przesłanka przemawiająca za tym, iż brak jest podstaw do uznania, iż konieczne jest wydanie decyzji administracyjnej o poborze opłaty dodatkowej, gdyż prawna forma działania organów administracji powinna wynikać z przepisów prawa materialnego. Podobne stanowisko zostało przyjęte w uzasadnieniu uchwały składu pięciu sędziów NSA z dnia 4 marca 1999 r. sygn. OPK 1/96, gdzie stwierdzono, że uprawniony organ może wydać decyzję administracyjną wówczas, gdy przepisy prawa powszechnie obowiązującego zawierają upoważnienie do rozstrzygnięcia w tej formie lub nakazują takie działanie.

3. Wierzycielem, a więc podmiotem uprawnionym do żądania wykonania obowiązku lub jego zabezpieczenia w administracyjnym postępowaniu egzekucyjnym lub zabezpieczającym – jest organ lub instytucja bezpośrednio zainteresowana w wykonaniu przez zobowiązanego obowiązku albo powołana do czuwania nad wykonaniem obowiązku (art. 5 § 1 pkt 2 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji). Odnosnie opłat dodatkowych będzie to zatem zarządca drogi – organ właściwy do pobierania opłaty. Zaś w przypadku miast na prawach powiatu będzie on jednocześnie organem egzekucyjnym.

4. Z art. 13 ust. 1 pkt 1 ustawy o drogach publicznych wynika wprost, że korzystający z dróg publicznych są zobowiązani do ponoszenia opłat za parkowanie pojazdów samochodowych na drogach publicznych w strefie płatnego parkowania. Zatem osobą zobowiązaną do uiszczenia tej opłaty jest osoba korzystająca z miejsca do parkowania (osoba dysponująca samochodem w określonym miejscu i czasie). Zgodnie z zasadami określonymi w Kodeksie cywilnym (art. 140) – osobą, która może swobodnie rozporządzać rzeczą (samochodem), jest jego właściciel i on odpowiada za czynności i działania wykonywane tym samochodem (w tym zajmowanie miejsca na parkingu). Jeżeli zaś właściciel nie rozporządzał samochodem w określonym miejscu i czasie, to winien zgodnie z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. z 2003 r. Nr 58 poz. 535, z późn. zm.) wskazać osobę, której udostępnił samochód.

5. Termin uiszczenia opłaty dodatkowej nie został określony w ustawie o drogach publicznych. Jeżeli zaś ustawa nie precyzuje terminu, w jakim należy wnieść należność, to z samych zasad ogólnych Kpa oraz orzecznictwa wynika, że należy stosować niezwłoczne uregulowanie należności. Natomiast konkretny termin uiszczenia opłaty dodatkowej powinien wynikać z uchwały rady gminy (miasta) podjętej na podstawie art. 13f ust. 2 ustawy o drogach publicznych. Termin uiszczenia opłaty dodatkowej wynikający z uchwały rady gminy (miasta) powinien być umieszczony na bilocie opłaty dodatkowej.

6. Właściwość rzeczowa organów egzekucyjnych jest określona w art. 19 ustawy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji. Zatem generalnie organem egzekucyjnym jest naczelnik urzędu skarbowego. Zaś w przypadku miast na prawach powiatu jest to prezydent miasta (zarządca drogi), organ właściwy do pobierania opłat dodatkowych.

7. Termin przedawnienia należności z tytułu opłaty dodatkowej nie jest obecnie określony w ustawie o drogach publicznych. Zgodnie jednak z art. 2 § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60), jeżeli odrębne przepisy nie stanowią inaczej, przepisy działu III stosuje się również do opłat oraz niepodatkowych należności budżetu państwa, do których ustalenia lub określenia uprawnione są inne niż organy podatkowe. W skład działu III ustawy – Ordynacja podatkowa wchodzi również przepisy dotyczące przedawnienia tego ro-

dzaju zobowiązań. W literaturze prawniczej przyjmuje się swego rodzaju domniemanie podlegania należności publicznoprawnych przepisom Ordynacji podatkowej, zaś wykluczenie z tego zakresu wymaga odrębnych, szczegółowych regulacji prawnych. Zatem w chwili obecnej do roszczeń o opłaty dodatkowe pobierane za nieuiszczenie opłat za parkowanie na drogach publicznych (mających charakter publicznoprawny) stosuje się przepisy działu III Ordynacji podatkowej, gdzie są określone terminy przedawnienia. Niemniej jednak biorąc pod uwagę wystąpienie Rzecznika Praw Obywatelskich, aby powyższą sprawę jasno uregulować w ustawie o drogach publicznych – Ministerstwo Infrastruktury zamierza zgłosić odpowiednie zapisy w ramach stanowiska Rządu RP do komisijnego projektu ustawy o zmianie ustawy o drogach publicznych oraz o zmianie niektórych innych ustaw (druk sejmowy nr 3921).

Przedkładając powyższe wyjaśnienia i informacje, wyrażam nadzieję, że stanowią one wyczerpującą odpowiedź na pytania postawione w zapytaniu.

Z szacunkiem

Sekretarz stanu
Jan Ryszard Kurylczyk

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Łącznego**

**w sprawie wykładni przepisów ustawy
o własności lokali dotyczących prawa do premii
gwarancyjnej dla osoby, na rzecz której
ustanowiono odrębną własność
lokalu mieszkalnego (4049)**

W nawiązaniu do pisma Pana Marszałka z dnia 5 maja 2005 r., znak: SPS-0203-4049/05, uprzejmie przedstawiam odpowiedź na zapytanie Pana Posła Jana Łącznego dotyczące prawa do premii gwarancyjnej przy przekształcaniu spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu mieszkalnego w odrębną własność lokalu.

Z opisu przedstawionego w zapytaniu Pana Posła Jana Łącznego wynika, że spółdzielcom przysługiwało spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego. Spółdzielnia mieszkaniowa zawarła ze spółdzielcą umowę ustanowienia odrębnej własności lokalu mieszkalnego. Zarząd w trybie art. 42 ustawy z dnia 15 grudnia 2000 r. o spółdzielniach mieszkaniowych (Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1116 z późn. zm.) podjął uchwałę określającą przedmiot odrębnej własności. Następnie na podstawie przepisów ustawy z dnia 24

czerwca 1994 r. o własności lokali (Dz.U. z 2000 r. Nr 80, poz. 903 z późn. zm.) strony ustanowiły odrębną własność lokalu. Jednocześnie, jak informuje Pan Poseł, na podstawie art. 39 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych, na wniosek zainteresowanych spółdzielców, spółdzielnia przeniosła na nich własność tego lokalu.

Opisany przypadek dotyczy przekształcenia spółdzielczego własnościowego prawa do lokalu w odrębną własność. W takiej sytuacji dochodzi do skutku umowa o ustanowienie odrębnej własności lokalu pomiędzy właścicielem nieruchomości budynkowej (spółdzielnią) i nabywcą lokalu (członkiem) na podstawie art. 17¹⁴ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Wcześniej treść tego przepisu zawarta była w art. 39 powołanej ustawy. W wyniku zmian dokonanych ustawą z dnia 19 grudnia 2002 r. o zmianie ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. z 2002 r. Nr 240, poz. 2058) treść art. 39 (w zakresie lokali mieszkalnych) została przeniesiona do art. 17¹⁴, z mocą obowiązywania od dnia 15 stycznia 2003 r.

Przepisy art. 17¹⁴ omawianej ustawy przyznają rozszczenie o przeniesienie odrębnej własności lokalu mieszkalnego tym członkom spółdzielni, którym przysługuje spółdzielcze własnościowe prawo do lokalu mieszkalnego.

Co prawda w rozdziale o spółdzielczym własnościowym prawie do lokali omawianej ustawy brak jest ogólnego odesłania do odpowiedniego stosowania przepisów ustawy o własności lokali w zakresie ustanawiania odrębnej własności lokalu na podstawie umowy zawieranej przez właściciela z nabywcą, a więc przez spółdzielnię z jej członkiem. Nie ulega jednak wątpliwości, że ustawa o własności lokali jest obecnie podstawowym aktem prawnym regulującym problematykę wyodrębniania własności lokali. W szczególności więc rozważana umowa o ustanowienie i przeniesienie odrębnej własności lokalu jest zawierana w formie aktu notarialnego, a do powstania własności niezbędny jest wpis do księgi wieczystej (art. 7 ust. 2 ustawy o własności lokali).

Przeniesienie własności lokalu poprzedza jej ustanowienie, które zamiennie w ustawie o własności lokali nazywane jest wyodrębnieniem. Bez wyodrębnienia nie może dojść do przeniesienia jego własności. Wyodrębnienie własności lokalu może nastąpić w drodze jednostronnej czynności spółdzielni mieszkaniowej (na podstawie art. 10 ustawy o własności lokali i art. 17¹⁷ ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych), która uczyni to dla siebie, a następnie przeniesie własność lokalu na rzecz członka. Ustanowienie odrębnej własności lokalu może nastąpić także na podstawie umowy zawieranej przez spółdzielnię mieszkaniową z członkiem (na podstawie art. 7 i 8 ustawy o własności lokali), która równocześnie wyodrębnia własność lokalu i ją przenosi.

W związku z nowelizacją ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych z dnia 19 grudnia 2002 r. konsekwentnie wprowadzono do ustawy z dnia 30 listopada

1995 r. o pomocy państwa w spłacie niektórych kredytów mieszkaniowych, udzielaniu premii gwarancyjnej oraz refundacji bankom wypłaconych premii gwarancyjnych (Dz.U. z 2003 r. Nr 119, poz. 1115 z późn. zm.) niezbędną zmianę w celu doprowadzenia do zgodności przepisów obu tych ustaw w zakresie dotyczącym przenoszenia prawa własności do lokalu mieszkalnego zajmowanego dotychczas na warunkach spółdzielczego prawa do lokalu (w art. 3 ust. 1 pkt 1 ustawy o pomocy państwa w spłacie (...) wymieniony tam art. 39 ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych zastąpiono art. 17¹⁴). Zmiana ta ma charakter jedynie porządkowy, a nie merytoryczny.

Zgodnie z przepisami ustawy o pomocy państwa w spłacie (...) właścicielom książeczek mieszkaniowych przysługuje premia gwarancyjna między innymi w związku z uzyskaniem spółdzielczego prawa do lokalu mieszkalnego lub prawa odrębnej własności lokalu mieszkalnego w spółdzielni mieszkaniowej, z wyłączeniem uzyskania prawa odrębnej własności w trybie art. 17¹⁴ (wcześniej art. 39) ustawy o spółdzielniach mieszkaniowych. Oznacza to, iż premia gwarancyjna nie przysługuje w związku z przekształceniem własnościowego prawa do lokalu w odrębną własność lokalu, co miało właśnie miejsce w sytuacji przedstawionej w zapytaniu Pana Posła Jana Łącznego. W związku z powyższym w zgłoszonym przypadku brak jest podstaw prawnych do wypłaty premii gwarancyjnej.

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Jana Łącznego**

**w sprawie ważności egzaminu państwowego
na prawo jazdy w przypadku wcześniejszej utraty
przez organizatora szkolenia uprawnień
instruktorskich (4050)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przesłane przy piśmie SPS-0203-4050/05 z dnia 3 maja 2005 r. zapytanie Pana Posła Jana Łącznego uprzejmie wyjaśniam, że decyzja o cofnięciu lub pozostawieniu uprawnień należy wyłącznie do organu wydającego prawo jazdy, czyli do starosty. Od decyzji wydanych przez starostę przysługuje określony prawem tryb odwoławczy, w którym Minister Infrastruktury nie jest organem odwoławczym.

Pomimo to jako przedstawiciel organu prawodawczego w tym zakresie uważam, że nieuznanie za wadliwe decyzji przyznających uprawnienia, po których

wydaniu ujawnione zostały okoliczności wskazujące na naruszenie przepisów ustawowych, stanowić może niebezpieczny precedens na przyszłość.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Ryszard Krystek

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia prezesa Rady Ministrów -
na zapytanie posła Jerzego Feliksa Budnika**

**w sprawie wpisania aglomeracji Łęczyce
do Krajowego Programu Oczyszczania
Ścieków Komunalnych (4051)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana posła Jerzego Budnika z dnia 28 kwietnia 2005 r. w sprawie uwzględnienia w „Krajowym programie oczyszczania ścieków komunalnych” aglomeracji Łęczyce, pragnę poinformować, co następuje.

W chwili obecnej zakończono prace nad projektem aktualizacji załączników do „Krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych” (KPOŚK) zawierających wykaz niezbędnych przedsięwzięć w zakresie wyposażania aglomeracji w systemy kanalizacji zbiorczej i oczyszczalni ścieków komunalnych do końca 2015 r. Termin przyjęcia przez Radę Ministrów zweryfikowanego KPOŚK planowany jest na maj/czerwiec tego roku.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że zgodnie z projektem aktualizacji załączników w załączniku 1a pod pozycją 221 została uwzględniona gmina wiejska Łęczyce, powiat wejherowski. Część tej gminy wchodzi w skład aglomeracji Bożepole Wielkie. W aglomeracji tej istnieje oczyszczalnia biologiczna Bożepole Wielkie, a odprowadzane przez nią ścieki spełniają standardy w zakresie usuwania azotu (N) i fosforu (P). Druga część gminy wiejskiej Łęczyce została ujęta w załączniku 1b pod pozycją 34 w aglomeracji Lębork, powiat łęborski. Ścieki z tej części gminy będą odprowadzane do oczyszczalni ścieków Lębork.

Pragnę nadmienić, iż gmina Łęczyce wnioskuje o umieszczenie jej jako aglomeracji w KPOŚK z inwestycją budowy nowej oczyszczalni. Po dokonaniu wnikliwej analizy stosownym wydaje się spośród zaproponowanych wariantów rozwiązania gospodarki wodno-ściekowej w tym regionie wybrać rozwiązanie podłączenia gminy wiejskiej Łęczyce w części do oczyszczalni ścieków Lębork i w części do oczyszczalni Bożepole Wielkie. Pragnę podkreślić, iż zgodnie z rozporządzeniem Ministra Środowiska z dnia 22 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu wyznaczania obszaru i granic aglomeracji (Dz. U. Nr 283, poz. 2841) przy wyznaczaniu aglomeracji bierze się pod uwagę

to, iż realizacja zadań związanych z uregulowaniem gospodarki wodno-ściekowej powinna posiadać uzasadnienie finansowe i techniczne. Tym niemniej Wojewoda Pomorski w procesie tworzenia aglomeracji do tej chwili nie powołał aglomeracji Łęczyce. Nie możemy wykluczyć, że taka aglomeracja zostanie wyznaczona, wówczas też zostanie ona uwzględniona w pracach nad kolejną weryfikacją załączników do Krajowego programu oczyszczania ścieków komunalnych.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Andrzej Skowroński

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra infrastruktury
na zapytanie posła Stanisława Kalemby**

**w sprawie nieczynnych schodów ruchomych
przy peronach 1 i 4 na Dworcu
Warszawa Centralna (4052)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Stanisława Kalemby w sprawie nieczynnych schodów ruchomych przy 1 i 4 peronie Dworca Kolejowego Warszawa Centralna uprzejmie wyjaśniam, że takie elementy, jak schody ruchome oraz pochylnie ruchome w czasie trzydziestoletniego użytkowania Dworca Centralnego uległy znacznemu zużyciu technicznemu. Stan ten potwierdza decyzja Transportowego Dozoru Technicznego z dnia 12 lutego 2002 r.

Mając na uwadze powyższe, przy wyjątkowo niekorzystnej sytuacji finansowej PKP S.A. w dniu 15 lutego 2005 r. Zarząd Spółki podjął decyzję o przeprowadzeniu przetargu nieograniczonego na remont schodów ruchomych na dworcu Warszawa Centralna.

W postępowaniu przetargowym wyłoniona została firma „OTIS” sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie, główny przedstawiciel producenta schodów, z którym w dniu 29 kwietnia 2005 r. podpisano umowę. Z uwagi na nietypowe urządzenia, które sprowadzić należy z zagranicy, termin zakończenia wszystkich wymagających remontu schodów określony został na dzień 10 października 2005 r.

Ponadto z uwagi na oczekiwania pasażerów PKP S.A. podejmie starania, by termin zakończenia remontu uległ przyśpieszeniu, tym bardziej, iż schody do eksploatacji oddawane będą sukcesywnie.

Z poważaniem

Minister
Krzysztof Opawski

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

Odpowiedź

**ministra rolnictwa i rozwoju wsi
na zapytanie posła Wiktora Osika**

**w sprawie uznania woj. lubelskiego za strefę wolną
od upraw roślin zmodyfikowanych genetycznie
(4055)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo z dnia 6 maja 2005 r. (znak: SPS-0203-4055/05), przekazujące interpelację pana posła Wiktora Osika w sprawie uznania woj. lubelskiego za strefę wolną od upraw roślin zmodyfikowanych genetycznie, uprzejmie informuję, że do Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi wpływają zawiadomienia o podjęciu przez organy samorządu terytorialnego (sejmiki województw, rady powiatów lub rady miast) uchwał, w których organy te ogłaszają tereny objęte ich właściwościami strefami wolnymi od organizmów zmodyfikowanych genetycznie.

Należy podkreślić, iż uchwały te (zwane w uchwałach rezolucją albo stanowiskiem) wyrażają jedynie stanowisko organów, które je podjęły, w sprawie GMO. Nie można przypisać tym aktom charakteru aktu prawa miejscowego, gdyż takie stanowione są tylko na podstawie upoważnienia ustawowego i w jego granicach. W niniejszej sprawie brak jest takiego upoważnienia.

Podjęcie próby utworzenia strefy wolnej od GMO umożliwia art. 95 (5) Traktatu ustanawiającego Wspólnotę Europejską:

„5. Ponadto bez uszczerbku dla ustępu 4, jeśli po przyjęciu przez Radę lub Komisję środka harmonizującego Państwo Członkowskie uzna za niezbędne wprowadzenie przepisów krajowych opartych na nowych dowodach naukowych dotyczących ochrony środowiska naturalnego lub środowiska pracy ze względu na specyficzny problem tego Państwa, który pojawił się po przyjęciu środka harmonizującego, notyfikuje ono Komisji projektowane środki oraz powody ich wprowadzenia”.

Komisja, w ciągu 6 miesięcy od przekazania notyfikacji środka krajowego, zatwierdza lub odrzuca przepisy wprowadzone przez Państwo Członkowskie po sprawdzeniu, czy nie zostały one wprowadzone bezpodstawnie i czy nie stanowią naruszenia zasad wspólnego rynku. Dotychczas próbę utworzenia strefy wolnej od GMO na tej podstawie prawnej podjęła Górna Austria. 13 marca 2003 r. do Komisji Europejskiej wpłynęła notyfikacja przepisów regionalnych zakazujących stosowania organizmów genetycznie zmodyfikowanych w wymienionej prowincji. W uzasadnieniu wniosku powołano się na konieczność ochrony zarówno gospodarstw ekologicznych (stanowiących w tym rejonie 7% gospodarstw rolnych) i gospodarstw produkujących żywność tradycyjną, jak i ochrony dziko żyjących gatunków roślin i zwierząt oraz zachowania bioróżnorodności.

Pomimo że wniosek Austrii oparty był wynikami przeprowadzonych na tym terenie badań (tzw. Muller

Study), wskazujących na brak możliwości wprowadzenia zasad współistnienia upraw na tym terenie, po rozpatrzeniu sprawy Komisja w dniu 2 września 2003 r. wydała decyzję odrzucającą przepisy wprowadzone przez Górna Austrię.

Biorąc powyższe pod uwagę, a także to, że w Polsce nie prowadzono żadnych badań mogących potwierdzić lub wykluczyć negatywny wpływ upraw genetycznie zmodyfikowanych roślin na środowisko naturalne, Polska nie wystąpiła do Komisji Europejskiej z wnioskiem opartym na wskazanej powyżej podstawie prawnej.

Zgodnie z informacjami przekazanymi przez przedstawicieli Komisji Europejskiej możliwe byłoby utworzenie stref wolnych od GMO, jeśli decyzję w tej sprawie podejmą sami rolnicy. Możliwe wydaje się więc ogłoszenie gospodarstwa lub wsi strefą wolną od GMO, jeśli stosowną deklarację podejmą sami mieszkańcy. Decyzję o utworzeniu takiej strefy również należy notyfikować Komisji Europejskiej. W Polsce powinno się to odbywać za pośrednictwem Ministra Środowiska, który jest organem administracji właściwym ds. GMO. Natomiast ogłoszenie województwa taką strefą wydaje się mało prawdopodobne ze względu na konieczność uzyskania zgody wszystkich jego mieszkańców. Ponadto należy podkreślić, że dotychczas brak jest podstaw prawnych do podejmowania tego typu działań i nie ma pewności, czy strefy wolne od GMO, utworzone na podstawie dobrowolnych deklaracji rolników zostałyby uznane przez Komisję Europejską.

Należy jednak podkreślić, że ostateczny wybór, czy stosować w produkcji rolnej organizmy genetycznie zmodyfikowane, czy nie, należy wyłącznie do rolnika.

Z badania opinii polskich rolników na temat uprawy odmian zmodyfikowanych genetycznie, przeprowadzonego z inicjatywy Polskiej Federacji Biotechnologii w dniach 21-27 października 2004 r., wynika, że 60% polskich rolników opowiada się za możliwością uprawy odmian genetycznie zmodyfikowanych, a przeciwnego zdania jest o połowę mniej badanych. Zważywszy jednak protesty organizacji ekologicznych i bardzo liczne protesty konsumentów przeciwko wprowadzaniu na rynek produktów zmodyfikowanych genetycznie, kierowane do ministra rolnictwa i środowiska, mało prawdopodobne jest, aby polski rolnik podjął decyzję o uprawie roślin zmodyfikowanych genetycznie, ryzykując, że nie znajdzie na nie nabywców.

Ostatnio w Europie akcje protestacyjne podjęli nie tylko przeciwnicy, ale i zwolennicy nowej technologii. W Niemczech rząd kraju związkowego Saksonii Anhalt zdecydował 12 kwietnia 2005 roku złożyć skargę do Trybunału Konstytucyjnego na znowelizowaną ustawę genetyczną. Jako podstawę skargi podano między innymi naruszenie zasad dotyczących wolności wykonywania zawodu, wolności nauki oraz ochrony własności prywatnej. Zdaniem ministra gospodarki Saksonii Anhalt obecnie obowiązująca ustawa dyskryminuje rolników, którzy chcieliby uprawiać dopuszczone odmiany roślin genetycznie zmodyfikowanych, a zawarte w niej ograniczenia wywodzą się z

ideologii obecnie rządzącej koalicji, a nie podstaw naukowych.

Obecnie na terenie państw wchodzących w skład Unii Europejskiej możliwa jest uprawa jedynie 17 genetycznie zmodyfikowanych odmian kukurydzy, z których 16, ze względu na okres dojrzwania, jest w oczywisty sposób nieodpowiednich do uprawy w Polsce.

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi w porozumieniu z Ministrem Środowiska przygotowało i przekazało do Komisji Europejskiej wnioski w sprawie wprowadzenia czasowego zakazu stosowania genetycznie zmodyfikowanych odmian kukurydzy linii MON 810.

Z poważaniem

Minister
Wojciech Olejniczak

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra skarbu państwa
na zapytanie posła Michała Figlusa**

**w sprawie przejęcia przez Skarb Państwa majątku
przedsiębiorstwa Mur-Bet sp. z o.o. (4056)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej Pana Michała Figlusa w sprawie przejęcia przez Skarb Państwa majątku przedsiębiorstwa „Mur – Bet” Sp. z o.o. uprzejmie informuję, co następuje.

W rozstrzygnięciu przez Prezesa Rady Ministrów z dnia 16 kwietnia 2002 r. (RCL 1602-13/02) sporu kompetencyjnego powstałego pomiędzy Ministrem Skarbu Państwa a Ministrem Finansów stwierdzono, iż Minister Skarbu Państwa jest organem właściwym w sprawach dotyczących spadków przypadających Skarbowi Państwa na podstawie art. 935 § 3 k.c. od dnia 1 lipca 2002 r. Sprawy spadkowe wszczęte i niezakończone przez Ministra Finansów do dnia 30 czerwca 2002 r. należą do zakresu działania Ministra Finansów do czasu ich zakończenia.

Do 30 czerwca 2002 r. Dyrektorzy Izb Skarbowych, na podstawie upoważnienia Ministra Skarbu Państwa, reprezentowali Skarb Państwa w sprawach wynikających z art. 935 k.c. na podstawie upoważnienia Ministra Skarbu Państwa z dnia 11 kwietnia 2002 r. (znak: DZP/354/02/MM), wydanego jako kolejne cykliczne umocowanie. Umocowanie to upoważniało do wykonywania zadań w zakresie reprezentowania Skarbu Państwa przed sądami powszechnymi w sprawach spadkowych oraz przejmowania spadków i darowizn na rzecz Skarbu Państwa, wszczętych do dnia 30 czerwca 2002 r., do czasu prawomocnego zakończenia tych postępowań.

W prowadzonej przez Ministerstwo Skarbu Państwa ewidencji nie stwierdza się mienia po spółce „Mur – Bet” Sp. z o.o. Ponieważ w przedmiotowej sprawie stwierdzenie nabycia spadku przez Skarb Państwa nastąpiło postanowieniem Sądu Rejonowego w Zawierciu w dniu 30 listopada 2001 r., należy przypuszczać, iż sprawą tą zajmowała się właściwa miejscowo Izba Skarbowa.

W związku z powyższym w przedmiotowej sprawie należy jednoznacznie uznać właściwość Ministra Finansów. Jednocześnie informuję, iż wystąpiłem do Ministra Finansów o spowodowanie przekazania dokumentacji niezbędnej do przejęcia udziałów spółki „Mur – Bet” Sp. z o.o. celem ich zaewidencjonowania i wykonywania z nich praw należnych Skarbowi Państwa.

Z wyrazami szacunku

Minister
Jacek Socha

Warszawa, dnia 16 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**ministra sprawiedliwości
na zapytanie posła Aleksandra Szczygły**

**w sprawie podjęcia czynności dyscyplinarnych
wobec prezesa Sądu Okręgowego w Elblągu (4065)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Posła Aleksandra Szczygły w sprawie podjęcia czynności dyscyplinarnych wobec Prezesa Sądu Okręgowego w Elblągu, uprzejmie informuję, co następuje:

Punktem wyjścia zapytania sformułowanego przez Pana Posła Aleksandra Szczygły stała się odmowa przyjęcia na aplikację kuratorską Pana Wojciecha Sągala przez Prezesa Sądu Okręgowego w Elblągu, zakomunikowana zainteresowanemu w piśmie z dnia 7 stycznia 2005 r., z podaniem przyczyny polegającej na tym, że Pan Wojciech Sągal nie spełnia wymogów w zakresie wykształcenia, zawartych w art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. o kuratorach sądowych (Dz.U. Nr 98, poz. 1071 ze zm.), gdyż ukończył studia z zakresu administracji, które nie są – wymaganymi dla aplikanta kuratorskiego – studiami z zakresu nauk prawnych. Stanowisko Prezesa Sądu Okręgowego w Elblągu zostało potwierdzone w wydanej na prośbę Prezesa opinii Departamentu Nadzoru nad Wykonaniem Orzeczeń z dnia 24 stycznia 2005 r.

W związku z powyższym wskazać należy, że przyjęta przez Prezesa Sądu Okręgowego w Elblągu oraz powołany Departament wykładnia art. 5 ust. 1 pkt 4 ustawy o kuratorach sądowych jest wadliwa. W myśl bowiem art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 14 marca 2003 r. o stopniach naukowych i tytule naukowym oraz o stop-

niach i tytule w zakresie sztuki (Dz. U. Nr 65, poz. 595) Centralna Komisja do Spraw Stopni i Tytułów określa, w drodze uchwały, dziedziny nauki i dziedziny sztuki oraz dyscypliny naukowe i artystyczne. Uchwała tej Komisji z dnia 23 czerwca 2003 r. (M.P. Nr 40, poz. 586) określiła w § 1 ust. 12, iż naukami prawnymi są nauka o administracji, prawo i prawo kanoniczne. Wynika z tego jednoznacznie, że nauka o administracji jest nauką prawną.

Odmowa przyjęcia na aplikację kuratorską z tego powodu, że kandydat ukończył wyższe studia na kierunku administracji, nie ma uzasadnienia prawnego. Nie oznacza to jednak, że w przedmiotowej sprawie po stronie Pana Wojciecha Sągala powstaje roszczenie o nawiązanie stosunku pracy, a jedynie zachodzi przesłanka dopuszczenia do postępowania kwalifikacyjnego na aplikację kuratorską.

W sprawie wystąpiła niewątpliwie wadliwa interpretacja prawa, ale nie jest to uchybienie tego rodzaju, które uzasadniałoby – postulowane przez Pana Posła – zainicjowanie postępowania dyscyplinarnego wobec Prezesa Sądu Okręgowego w Elblągu lub odwołanie z zajmowanej funkcji. Brak jest także podstaw do tego, aby na tle błędnej wykładni dopatrywać się – jak w zapytaniu poselskim – wykorzystania stanowiska przez wymienionego Prezesa i celowego wprowadzania w błąd Pana Wojciecha Sągala.

Minister
Andrzej Kalwas

Warszawa, dnia 18 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
na zapytanie posła Aleksandra Szczygły**

**w sprawie postępowania prowadzonego przez
Prokuraturę Okręgową w Elblągu
dotyczącego prezesa Spółdzielni Mieszkaniowej
„Pojezierze” w Olsztynie (4066)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na przekazane pismem SPS-0203-4066/05 z 6 maja 2005 r. zapytanie posła Aleksandra Szczygły w sprawie postępowania prowadzonego przez Prokuraturę Okręgową w Elblągu dotyczącego prezesa Spółdzielni Mieszkaniowej „Pojezierze” w Olsztynie, uprzejmie informuję, że do Prokuratury Okręgowej w Elblągu nie wpłynęła dotychczas jakakolwiek informacja świadcząca o próbie używania przez Zenona P. przemocy lub groźby bezprawnej w celu wywarcia wpływu na zeznania przesłuchanych już świadków w sprawie I Ds. 36/04, jak również na osoby mające być przesłuchiwane w tym charakterze.

W ocenie prokuratora prowadzącego śledztwo I Ds. 36/04 dotyczące Spółdzielni Mieszkaniowej „Pojezierze” w Olsztynie podejrzany Zenon P. nie utrudniał swoim zachowaniem dotychczasowego przebiegu tego postępowania.

Podkreślenia wymaga, że zastosowany wobec podejrzanego Zenona P. środek zapobiegawczy w postaci zawieszenia wymienionego w czynnościach służbowych (wystarczający na tym etapie postępowania do zapewnienia jego prawidłowego przebiegu) nie obejmował zakazu wstępu na teren administracji Spółdzielni Mieszkaniowej „Pojezierze” w Olsztynie ani też zakazu rozmów z pracownikami Spółdzielni.

Niezależnie od przedstawionego wyżej stanowiska, uprzejmie informuję, że w aktualnym stanie śledztwa obawy o ewentualne utrudnianie postępowania przez Zenona P. stały się bezprzedmiotowe, bowiem Sąd Rejonowy w Elblągu postanowieniem z 18 maja 2005 r. zastosował wobec wymienionego podejrzanego środek zapobiegawczy w postaci tymczasowego aresztowania na okres trzech miesięcy, tj. do 16 sierpnia 2005 r.

Podkreślenia wymaga, że przesłankę do skierowania przez Prokuratora Okręgowego w Elblągu wniosku o tymczasowe aresztowanie Zenona P. stanowiła nie tylko potrzeba zapewnienia prawidłowego toku postępowania, ale także przewidywana wysoka kara za przestępstwo z art. 296 § 1 i 3 kodeksu karnego, którego popełnienie zarzucono aktualnie podejrzanemu.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 24 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**sekretarza stanu w Ministerstwie Środowiska
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Mieczysława Aszkiełowicza
w sprawie zagospodarowania biomasy (4068)**

Szanowny Panie Marszałku! W związku z zapytaniem skierowanym do Ministra Środowiska przez Pana Mieczysława Aszkiełowicza, Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej, w sprawie zagospodarowania obornika, uprzejmie informuję.

Zgodnie z art. 2 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. o odpadach (Dz. U. Nr 62, poz. 628 ze zm.) przepisów ustawy nie stosuje się m.in. do odchodów zwierząt, obornika, gnojówki i gnojowicy przeznaczonych do rolniczego wykorzystania w sposób i na zasadach określonych w przepisach o nawozach i nawożeniu.

Powyższy zapis oznacza, że jedynie w przypadku rolniczego wykorzystania obornika nie stanowi on od-

padu. W pozostałych przypadkach stosuje się odpowiednio przepisy ww. ustawy o odpadach.

Obornik drobiowy, który w ponad 60% składa się ze słomy lub trocin, mieści się w definicji biomasy zawartej w rozporządzeniu Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2004 r. (Dz. U. Nr 267, poz. 2656) w sprawie szczegółowego zakresu obowiązku zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii. Biomasa jest w nim określona jako stałe lub ciekłe substancje pochodzenia roślinnego lub zwierzęcego, które ulegają biodegradacji, pochodzące z produktów, odpadów i pozostałości z produkcji rolnej oraz leśnej, a także przemysłu przetwarzającego ich produkty, a także części pozostałych odpadów, które ulegają biodegradacji. Definicja ta jest spójna z treścią Dyrektywy 2001/77/WE z dnia 27 września 2001 r. w sprawie wspierania produkcji na rynku wewnętrznym energii elektrycznej wytwarzanej ze źródeł odnawialnych.

Natomiast sprawę energetycznego wykorzystania przedmiotowego odpadu, należy przeanalizować w kontekście definicji biomasy zawartej w treści rozporządzenia Ministra Środowiska z dnia 4 sierpnia 2003 r. w sprawie standardów emisyjnych z instalacji (Dz. U. Nr 163, poz. 1584). Zgodnie z § 5 ust. 7 ww. rozporządzenia biomasa jest rozumiana jako produkty składające się w całości lub w części z substancji roślinnych pochodzących z rolnictwa lub leśnictwa używane w celu odzyskania zawartej w nich energii oraz następujące odpady:

- 1) roślinne z rolnictwa i leśnictwa;
- 2) roślinne z przemysłu przetwórstwa spożywczego, jeżeli odzyskuje się wytwarzaną energię cieplną;
- 3) włókniste, roślinne z procesu produkcji pierwotnej masy celulozowej i z procesu produkcji papieru z masy, jeżeli odpady te są spalane w miejscu produkcji, a wytwarzana energia cieplna jest odzyskiwana;
- 4) korek;
- 5) drewno, z wyjątkiem drewna zanieczyszczonego impregnatami i powłokami ochronnymi, które mogą zawierać związki chlorowcoorganiczne lub metale ciężkie, oraz drewna pochodzącego z odpadów budowlanych lub z rozbiórki.

Z powyższej definicji wynika, że odpadami zaliczonymi do biomasy są wg tego przepisu odpady w całości pochodzenia roślinnego, w związku z czym przedmiotowy obornik nie będzie zawierał się w jej treści.

Reasumując, należy stwierdzić, że obornik, który nie znajduje rolniczego zastosowania, jest odpadem, do którego należy stosować przepisy o odpadach.

Podkreślić należy, że zgodnie z § 16 ust. 7 przywołanego wcześniej rozporządzenia w sprawie standardów emisyjnych z instalacji, przepisów rozdziału dotyczącego spalania i współspalania odpadów nie stosuje się m.in. do instalacji, w których spalane lub współspalane są odpady zwierzęce.

Z powyższej analizy wynika, że:

— odpadowy obornik stanowi biomasę w świetle przepisów rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 9 grudnia 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu

obowiązku zakupu energii elektrycznej i ciepła wytworzonych w odnawialnych źródłach energii,

— instalacje, w których ten odpad jest spalany, nie podlegają standardom emisyjnym, w związku z dyspozycją przepisów § 5 ust. 7 i § 16 ust. 7 pkt. 1 lit. h.

Nie oznacza to jednak, że przedmiotowy obornik może być spalany „bez ograniczeń”. Zgodnie z art. 180 ustawy z dnia 27 kwietnia 2001 r. – Prawo ochrony środowiska (Dz. U. Nr 62, poz. 627 ze zm.) eksploatacja instalacji powodująca m.in. wprowadzanie gazów lub pyłów do powietrza jest dozwolona co do zasady po uzyskaniu pozwolenia.

Zgodnie z przepisami cytowanej ustawy, w przypadku instalacji nieobjętej standardami emisyjnymi ilości gazów lub pyłów dopuszczonych do wprowadzania do powietrza ustala się w pozwoleniu przy uwzględnieniu wymagań w zakresie dopuszczalnych poziomów substancji oraz wartości odniesienia w powietrzu.

Z wyrazami szacunku

Sekretarz stanu
Tomasz Podgajniak

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**sekretarza stanu
w Ministerstwie Polityki Społecznej
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Tadeusza Tomaszewskiego**

**w sprawie wysokości dofinansowania zakupu
sprzętu rehabilitacyjnego dla stowarzyszeń (4070)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na przesłane przez Pana Marszałka przy piśmie z dnia 6 maja 2005 r., znak SPS-0203-4070/05, zapytanie Pana Posła Tadeusza Tomaszewskiego w sprawie wysokości dofinansowania do zakupu sprzętu rehabilitacyjnego dla stowarzyszeń uprzejmie wyjaśniam, co następuje:

Kwestię udzielania ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych dofinansowania do zakupu m.in. sprzętu rehabilitacyjnego reguluje rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie określenia rodzajów zadań powiatu, które mogą być finansowane ze środków Państwowego Funduszu Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (Dz. U. Nr 96, poz. 861 ze zm.).

Zgodnie z wyżej przywołanym rozporządzeniem o taką pomoc mogą ubiegać się:

1) osoby niepełnosprawne stosownie do potrzeb wynikających z niepełnosprawności, jeżeli średni miesięczny dochód, obliczony za rok podatkowy poprzedzający rok, w którym składany jest wniosek, nie przekracza kwoty:

a) 50% przeciętnego wynagrodzenia na osobę we wspólnym gospodarstwie domowym,

b) 65% przeciętnego wynagrodzenia w przypadku osoby samotnej,

2) osoby fizyczne prowadzące działalność gospodarczą, osoby prawne i jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, jeżeli prowadzą działalność związaną z rehabilitacją osób niepełnosprawnych przez okres co najmniej 2 lat przed złożeniem wniosku oraz udokumentują posiadanie środków własnych lub pozyskanych z innych źródeł na sfinansowanie przedsięwzięcia w wysokości nieobjętej dofinansowaniem ze środków Funduszu. Zatem oddziały stowarzyszeń także mogą ubiegać się o takie dofinansowanie.

Dofinansowanie ze środków Funduszu nie przysługuje, jeżeli podmiot ubiegający się o dofinansowanie ma zaległości wobec Funduszu lub podmiot ten był, w ciągu trzech lat przed złożeniem wniosku, stroną umowy zawartej z Funduszem i rozwiązywanej z przyczyn leżących po stronie tego podmiotu.

Dofinansowanie nie może obejmować kosztów realizacji zadania poniesionych przed przyznaniem środków finansowych i zawarciem umowy o dofinansowanie ze środków Funduszu.

Pisemne wnioski o przyznanie ww. dofinansowania składane są do powiatowego centrum pomocy rodzinie właściwego dla:

1) miejsca zamieszkania – w przypadku osoby niepełnosprawnej,

2) siedziby lub miejsca prowadzenia działalności – w przypadku osoby fizycznej prowadzącej działalność gospodarczą, osoby prawnej i jednostki organizacyjnej nieposiadającej osobowości prawnej.

Generalnie wniosek o dofinansowanie ze środków Funduszu składa się w terminie do dnia 30 listopada roku poprzedzającego realizację zadania, jednakże osoba niepełnosprawna może złożyć wniosek o dofinansowanie zaopatrzenia w sprzęt rehabilitacyjny w każdym czasie. Jak z tego wynika, nie ma ograniczeń w liczbie składanych przez wnioskodawców wniosków o powyższe dofinansowanie oraz częstotliwości składania tych wniosków, jeżeli są one składane w terminie określonym przepisami.

Wysokość tego dofinansowania wynosi dla wszystkich wnioskodawców do 60% kosztów tego sprzętu, nie więcej jednak niż do wysokości pięciokrotnego przeciętnego wynagrodzenia. Przyjęcie takiego rozwiązania nie ogranicza możliwości składania wniosków o przyznanie dofinansowania przez różne podmioty, jedynie nakłada na nie obowiązek partycypowania w kosztach zakupu sprzętu rehabilitacyjnego.

Podstawę dofinansowania ze środków Funduszu stanowi umowa zawarta przez starostę (prezydenta miasta na prawach powiatu) z osobą niepełnosprawną lub jej przedstawicielem ustawowym, osobą fizyczną prowadzącą działalność gospodarczą, osobą prawną lub jednostką organizacyjną nieposiadającą osobowości prawnej.

Ww. umowa powinna zawierać:

1) oznaczenie stron umowy,

2) rodzaj zadania podlegającego dofinansowaniu,
3) wysokość środków Funduszu przyznanych na realizację zadania,

4) termin rozpoczęcia realizacji zadania,

5) zakres i sposób realizacji umowy,

6) zobowiązanie do zachowania formy pisemnej w przypadku zmiany lub rozwiązania umowy,

7) warunki i termin wypowiedzenia umowy,

8) warunki rozwiązania umowy i zwrotu niewykorzystanych środków Funduszu,

9) sposób sprawowania kontroli wykorzystania środków Funduszu,

10) zobowiązanie do przedłożenia PCPR dokumentów rozliczeniowych w terminie 14 dni od daty ich wystawienia oraz dowodu pokrycia udziału własnego w kosztach zadania,

11) sposób rozliczenia oraz zestawienie dokumentów potwierdzających wydatkowanie środków Funduszu.

W świetle powyższego uprzejmie wyjaśniam, że:

1) przepis określający wysokość dofinansowania zaopatrzenia w sprzęt rehabilitacyjny dotyczy wszystkich wnioskodawców, także stowarzyszeń,

2) obowiązujące przepisy nie określają, co jaki czas organizacja pozarządowa może wnioskować o przyznanie ww. dofinansowania. Pozytywne rozpatrzenie wniosku zależy od oceny merytorycznej wniosku, dokonanej przez powiatowe centrum pomocy rodzinie, oraz od możliwości finansowych powiatu,

3) zgodnie z przepisami wnioskodawcami mogą być także jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej, zatem o ww. dofinansowanie mogą ubiegać się zarówno organizacje pozarządowe, jak i ich oddziały, o ile zezwalają na to ich wewnętrzne zasady funkcjonowania uregulowane w statutach.

Z poważaniem

Sekretarz stanu
Leszek Stanisław Zieliński

Warszawa, dnia 25 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Infrastruktury
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Wiesława Okońskiego**

**w sprawie wykładni przepisów rozporządzenia
Ministra Infrastruktury z dnia 2 września 2004 r.
dotyczącego szczegółowego zakresu i formy
dokumentacji projektowej, specyfikacji
technicznych wykonania i odbioru
robót budowlanych oraz programu
funkcjonalno-użytkowego (4072)**

W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Wiesława Okońskiego – pismo z dnia 6 maja br. znak: SPS-0203-

-4072/05 w sprawie wykładni przepisów rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 2 września 2004 r. w sprawie szczegółowego zakresu i formy dokumentacji projektowej, specyfikacji technicznych wykonania i odbioru robót budowlanych oraz programu funkcjonalno-użytkowego uprzejmie wyjaśniam, że ww. rozporządzenie określa zakres i formę dokumentów, które zamawiający ma obowiązek opracować w celu jednoznacznego i wyczerpującego opisanie robót budowlanych zlecanych zgodnie z przepisami ustawy Prawo zamówień publicznych. Dokumentacja projektowa, w skład której wchodzi m.in. przedmiar, stanowi niezbędny dokument, który zamawiający przekazuje wykonawcy ubiegającemu się o zamówienie publiczne na wykonanie robót. Przedmiar, o którym mowa w rozporządzeniu, jest opracowaniem, za pomocą którego zamawiający określa zlecane roboty budowlane, a nie opracowaniem, na podstawie którego sporządza kosztorys inwestorski.

Przepisy § 4.3 ww. rozporządzenia stwierdzające, że „jeśli zamówienie na roboty budowlane jest udzielane w trybie zamówienia z wolnej ręki lub w istotnych postanowieniach umowy przyjęto zasadę wynagrodzenia ryczałtowego, dokumentacja projektowa może nie obejmować przedmiaru”, oznaczają rzeczywiście, zgodnie z oceną Pana Posła, możliwość odstąpienia przez zamawiającego od sporządzania przedmiaru, jako opracowania wchodzącego w skład dokumentacji projektowej. Dotyczy to jednak szczególnych sytuacji, w których właściwe jest, aby przedmiar był opracowany przez wykonawcę.

W obu wymienionych w rozporządzeniu przypadkach nie ma potrzeby sporządzania przez zamawiającego przedmiaru. Przy zamówieniu z wolnej ręki zamawiający negocjuje warunki umowy tylko z jednym wykonawcą i wówczas korzystniejsze ze względu na przyszłe rozliczenia (kosztorysowe czy też ryczałtowe) jest ustalenie zakresu robót objętych przedmiotem zamówienia na podstawie przedmiaru wykonawcy. W przypadku wynagrodzenia ryczałtowego, ze względu na istotę tego wynagrodzenia, przyjęto, iż właściwym rozwiązaniem jest, aby wykonawca opracował kalkulację swojej ceny na podstawie przedmiaru wykonanego we własnym zakresie.

Wyżej opisana sytuacja nie dotyczy jednak przedmiaru, o którym jest mowa w rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 18 maja 2004 r. w sprawie określenia metod i podstaw sporządzania kosztorysu inwestorskiego, obliczania planowanych kosztów prac projektowych oraz planowanych kosztów robót budowlanych określonych w programie funkcjonalno-użytkowym.

Przedmiar ten stanowi „opracowanie zawierające zestawienie przewidywanych do wykonania robót w kolejności technologicznej ich wykonania wraz z ich szczegółowym opisem, miejscem wykonania lub wskazaniem podstaw ustalających szczegółowy opis, z wyliczeniem i zestawieniem ilości jednostek miar robót podstawowych oraz wskazaniem podstaw do ustalania cen jednostkowych lub jednostkowych nakładów rzeczowych”.

Jest on podstawą sporządzania kosztorysu inwestorskiego. Zamawiający, ustalając wartość robót budowlanych za pomocą kosztorysu inwestorskiego, zawsze jest zobowiązany ten przedmiar opracować jako podstawę opracowania kosztorysu.

Jednocześnie należy przypomnieć, iż zgodnie z regulacjami wynikającymi z art. 33 ust. 1 ustawy Prawo zamówień publicznych oraz rozporządzeniem Ministra Infrastruktury z 18 maja 2004 r. możliwe jest odstąpienie od wykonania przedmiaru, ale tylko w jednym przypadku, a mianowicie gdy zamawiający zdecydował o ustaleniu wartości zamówienia na roboty budowlane na podstawie planowanych kosztów robót budowlanych.

Uwzględniając powyższe, trudno zgodzić się z twierdzeniem o obowiązywaniu sprzecznych przepisów normatywnych. Omówione rozporządzenia, regulując odrębnie zakres opracowań przekazywanych wykonawcom oraz opracowań na potrzeby własne zamawiającego, tworzą właściwy system przepisów normujących specyfikę zlecenia robót budowlanych w systemie zamówień publicznych.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Andrzej Bratkowski

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**zastępcy prokuratora generalnego
na zapytanie posła Janusza Krasonia
oraz grupy posłów**

**w sprawie przesłanek tymczasowego aresztowania
byłego wojewody dolnośląskiego (4073)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na pismo Pana Marszałka z dnia 6 maja 2005 r., za którym przesłane zostało zapytanie posła Janusza Krasonia oraz grupy posłów, przedstawiam przesłanki tymczasowego aresztowania byłego wojewody dolnośląskiego Ryszarda Nawrata.

Ryszard Nawrat został zatrzymany 27 kwietnia br. we Wrocławiu w wykonaniu zarządzenia Prokuratora Okręgowego we Wrocławiu, wydanego na podstawie art. 247 § 1 K.p.k. Zażalenie ww. nie zostało uwzględnione przez Sąd.

W dniu 28 kwietnia br. Ryszardowi Nawratowi zarzucono, że w kwietniu i maju 2002 r. we Wrocławiu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, jako pełniący funkcję Wojewody Dolnośląskiego oraz członek Komitetu Organizacyjnego EXPO 2010 Wrocław – Poland, przyjął od Aleksandra K. korzyść majątkową o łącznej wartości 22.186,35 zł, w postaci trzech biletów lotniczych wystawionych na siebie i dwóch innych osób na trasie Berlin – Lizbona – Berlin o łącznej war-

tości 8.535.05 zł, przyjętych za pośrednictwem Zdzisława F., oraz opłaconego pobytu dla trzech osób w hotelu Caesar Park Penha Longa w Sintrze w okresie od 26 kwietnia do 5 maja 2002 r. wartości 3.792,24 euro, stanowiących równowartość 13.651,30 zł, w zamian za przekazaną Aleksandrowi K. za pośrednictwem Zdzisława F. obietnicę współdziałania Komitetu Organizacyjnego EXPO 2010, w skład którego wchodził Ryszard Nawrat jako Wojewoda Dolnośląski, z przedstawicielami portugalskiego biznesu i organizatorów Światowej Wystawy EXPO 1998 r. w doradztwie technicznym i organizacyjnym kandydatury Wrocławia na EXPO 2010, w tym podpisania umów o współpracy w doradztwie technicznym i organizacyjnym z osobami i firmami powiązanych z Aleksandrem K., tj. o czyn z art. 228 § 1 K.k. w zw. z art. 12 K.k.

Uzasadnieniem wniosku o zastosowanie środka zapobiegawczego w postaci tymczasowego aresztowania na okres 3 miesięcy była realna obawa mactwa procesowego bądź innego bezprawnego utrudniania postępowania, ponieważ podejrzany współdziałał w popełnieniu przestępstwa ze Zdzisławem F., któremu zarzucono uprzednio pomocnictwo do przestępstwa zarzuconego Ryszardowi Nawratowi. Fundamentalne znaczenia dla istnienia powyższej przesłanki ma podpisane przez Zdzisława F. oświadczenie oraz późniejsze jego wyjaśnienia. Jako osoba zamożna, mająca z tytułu działalności biznesowej i zajmowanego uprzednio wysokiego stanowiska w administracji państwowej szerokie kontakty towarzyskie i zawodowe, ma on różnorakie możliwości bezprawnego utrudniania postępowania karnego. W sprawie zachodzi natomiast konieczność wykonania m.in. czynności procesowych polegających na konfrontacji Ryszarda Nawrata ze Zdzisławem F. i Aleksandrem K., przesłuchania osób uczestniczących z nim w podróży, członków Komitetu Organizacyjnego EXPO 2010, będących osobami z kręgu rodzinnego, towarzyskiego i zawodowego Ryszarda Nawrata. Tym samym obawa mactwa, poprzez możliwość wpływania przez podejrzanego na treść zeznań bądź wyjaśnień tych osób, w przypadku pozostawiania przez niego na wolności, jest w pełni realna i wysoce prawdopodobna. Ponadto samodzielną przesłanką stosowania tymczasowego aresztowania może być zagrożenie surową karą (art. 258 § 2 K.p.k.), jeśli czyn zarzucony podejrzanemu zagrożony jest karą do lat 8 pozbawienia wolności.

Podzielając powyższą argumentację, Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście postanowieniem z 29 kwietnia br. zastosował wobec Ryszarda Nawrata tymczasowe aresztowanie na 3 miesiące.

Z wyrazami szacunku

Zastępca Prokuratora Generalnego
Kazimierz Olejnik

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Skarbu Państwa
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Marii Nowak**

**w sprawie aktualnej sytuacji
Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku SA
w Chorzowie (4074)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pani Poseł Marii Nowak z dnia 5 maja 2005 roku (SPS-0203-4074/05) w sprawie aktualnej sytuacji Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku S.A. im. gen. Jerzego Ziętka w Chorzowie pragnę przedstawić, co następuje:

U podstaw komercjalizacji WPKiW legło Oświadczenie Sejmiku Województwa Śląskiego z dnia 23.09.2002 r. wyrażające wolę przejęcia akcji skomercjalizowanego przedsiębiorstwa państwowego Wojewódzki Park Kultury i Wypoczynku w Chorzowie.

Po komercjalizacji przedsiębiorstwa państwowego WPKiW, Minister Skarbu Państwa dwukrotnie zwracał się do Marszałka Województwa Śląskiego o dokonanie czynności, o której mowa w art. 50.1 ustawy z dnia 1998.06.05 o samorządzie wojewódzkim (Dz.U. 01.142.1590), tj. wystąpienie z wnioskiem o przekazanie akcji WPKiW S.A. w Chorzowie Samorządowi Województwa. Jednak dopiero w październiku 2004 r. Zarząd Województwa Śląskiego (realizując kolejną Uchwałę Nr II/25/1/2004 Sejmiku Województwa Śląskiego w sprawie przyjęcia oświadczenia w sprawie wystąpienia do Ministerstwa Skarbu Państwa o przekazanie akcji WPKiW S.A.) wystąpił do Ministra Skarbu Państwa z wnioskiem o przekazanie akcji Spółki Wojewódzki Park Kultury i Wypoczynku im. Gen. J. Ziętka S.A. w Chorzowie na rzecz Samorządu Województwa Śląskiego.

Mając na względzie fakt, iż przejęcie akcji Spółki przez Samorząd Województwa dopełni cel komercjalizacji Spółki, decyzją z dnia 15 listopada 2004 r., znak: DEiGMS/5329/MB/04, Minister Skarbu Państwa przekazał Województwu Śląskiemu nieodpłatnie własność mienia Skarbu Państwa w postaci 1.407.280 akcji Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku im. Gen. Jerzego Ziętka S.A. w Chorzowie, co stanowiło 80% ogółu akcji Spółki.

Zachowaną przez Skarb Państwa pulę 20% akcji Spółki stanowiło: 5% – rezerwa reprivatyzacyjna (zgodnie z art. 55 ust. 1 ustawy o komercjalizacji), 15% - akcje pracownicze (zgodnie z art. 36 ust. 1 ww. ustawy).

Zarząd Województwa Śląskiego pismem z dnia 25.11.2004r. wystąpił do Ministra Skarbu Państwa o ponowne rozpatrzenie sprawy i przekazanie Województwu Śląskiemu 100% akcji Spółki WPKiW S.A.

Zdaniem Zarządu Województwa Śląskiego, nieodpłatne przekazanie mienia Skarbu Państwa w trybie art. 50 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o samorządzie

wojewódzkim (Dz.U. z 2001, Nr 142. poz.1592) stanowi odrębny od art. 33 ust. 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 1996 r. o komercjalizacji i prywatyzacji (Dz.U. z 2002 r., Nr 171, poz. 1397 ze zm.) tryb zbycia akcji Skarbu Państwa i nie powoduje powstania uprawnień pracowniczych do nieodpłatnego nabycia do 15% akcji spółki, o którym mowa w art. 36 ust. 1 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji, gdyż nie jest „zbyciem na zasadach ogólnych”.

Po ponownym przeanalizowaniu przedłożonej dokumentacji oraz obowiązujących przepisów prawa Minister Skarbu Państwa decyzją nr DEiGMSP/972/MB/05 z dnia 25.02.2005 r. uchylił decyzję z dnia 15.11.2004 r. przekazującą Województwu Śląskiemu własność mienia Skarbu Państwa w postaci 80% ogółu akcji WPKiW S.A. i przekazał nieodpłatnie 1.759.100 akcji WPKiW S.A., co stanowi 100% ogółu akcji.

W uzasadnieniu do decyzji o przekazaniu na rzecz Województwa Śląskiego 100% akcji Spółki stwierdza się, iż zasadnicze znaczenie w przedmiotowej sprawie ma wyrażona na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy o komercjalizacji i prywatyzacji zgoda Rady Ministrów z dnia 25.02.2003 r., która jednoznacznie wskazuje, iż celem komercjalizacji ma być przekazanie prawa własności akcji tylko na rzecz Województwa Śląskiego, a zatem nie mogą być one wydane żadnym innym podmiotom, w tym również pracownikom. Zgoda Rady Ministrów na komercjalizację w celu innym niż prywatyzacja przedsiębiorstwa państwowego WPKiW oznacza jednak, iż Spółka nie może zostać kiedykolwiek sprywatyzowana ani zlikwidowana, a ponadto nie może nastąpić podwyższenie jej kapitału zakładowego przez inny podmiot niż Województwo Śląskie i powinna ona zachować charakter przedsiębiorstwa komunalnego.

Decyzja Ministra Skarbu Państwa z dnia 25.02.2005 r., znak: DEiGMSP/972/MB/05, przekazująca na rzecz Województwa Śląskiego mienie Skarbu Państwa w postaci 1.759.100 akcji WPKiW S.A., tj. 100% ogółu akcji, została zaskarżona do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego przez trzech pracowników Spółki. W związku z powyższym przedmiotowa decyzja nie jest prawomocna.

Jednak wobec bardzo trudnej sytuacji Spółki w dniu 20.04.2005 r. zaproponowane zostało Marszałkowi Województwa Śląskiego (w wykonaniu decyzji Ministra Skarbu Państwa z dnia 25 lutego 2005 r. znak: DEiGMSP/972/MB/05) podpisanie umowy nieodpłatnego przeniesienia na rzecz Województwa Śląskiego 80% ogółu akcji Spółki WPKiW S.A.

W zakresie pozostałych 20% ogółu akcji przedmiotowej Spółki, w zaproponowanym projekcie umowy, Minister Skarbu Państwa zobowiązuje się do ich przeniesienia na rzecz Województwa Śląskiego odrębną umową w terminie 30 dni od daty uprawomocnienia się orzeczenia sądu administracyjnego, utrzymującego w mocy decyzję Ministra Skarbu Państwa z dnia 25 lutego 2005 r., znak: DEiGMSP/972/MB/05.

Przedmiotowa umowa nie została jeszcze podpisana.

Ustosunkowując się do pytania o wyrażenie zgody na przekazanie części Parku pod budownictwo rezydencjonalne, pragnę wyjaśnić, iż na wniosek Zarządu Spółki z dnia 23.09.2004 r. Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie Spółki WPKiW S.A. uchwałą Nr 6 z dnia 15.11.2004 r. wyraziło zgodę na zbycie prawa wieczystego użytkowania nieruchomości gruntowych Spółki niezwiązanych bezpośrednio z jej działalnością statutową o łącznej powierzchni 1,4 ha.

Wyrażenie zgody na zbycie wnioskowanych nieruchomości uzasadnione było koniecznością pozyskania przez Spółkę środków finansowych niezbędnych na bieżące utrzymanie Parku po zakończeniu sezonu eksploatacyjnego oraz poprawy kondycji ekonomicznej Spółki, która na skutek całkowitego braku płynności finansowej zaniechała płacenia wymaganych zobowiązań.

Pragnę jednak podkreślić, iż z uwagi na trwające w MSP prace zmierzające w kierunku realizacji wniosku Zarządu Województwa Śląskiego w sprawie przekazania akcji WPKiW S.A. na rzecz Samorządu Województwa Śląskiego przed rozpatrzeniem wniosku, Zarząd Spółki dotyczącego wyrażenia zgody na zbycie przedmiotowych nieruchomości Ministerstwo Skarbu Państwa zwracało się do Marszałka Województwa z prośbą o zajęcie stanowiska odnośnie zasadności zbycia nieruchomości przez Spółkę. Marszałek Województwa Śląskiego w piśmie z dnia 03.11.2004 r. potwierdził konieczność podjęcia działań zmierzających do odbudowy równowagi finansowej WPKiW S.A., stwierdzając jednocześnie, że podjęcie decyzji w przedmiotowej sprawie jest integralną decyzją właściciela WPKiW S.A.

Odpowiadając na pytanie dotyczące zagospodarowania terenów Parku, tak aby służyły rekreacji i wypoczynkowi społeczności lokalnej, pragnę zauważyć, że zadania Wojewódzkiego Parku Kultury i Wypoczynku im. Gen. Jerzego Ziętka S.A. w Chorzowie, który świadczy usługi użyteczności publicznej, wpisują się, realizację Strategii Rozwoju Województwa Śląskiego (przyjętej uchwałą Sejmiku Województwa Śląskiego z dnia 25.09.2000 r., nr I/24/1/2000). Realizacja zaś Strategii Rozwoju Województwa Śląskiego jest zadaniem własnym Województwa. Zdaniem Ministerstwa, zważywszy na bezsprzeczne znaczenie Parku dla tradycji Regionu Śląskiego i jego rolę w wypełnianiu funkcji społecznych Aglomeracji Śląskiej, przekazanie akcji Spółki WPKiW S.A. Samorządowi Województwa Śląskiego, jest najlepszym rozwiązaniem. Z tych też względów Ministerstwo Skarbu Państwa, wychodząc naprzeciw oczekiwaniom społecznym dąży do jak najszybszego dopełnienia celu komercjalizacji.

Jednocześnie pragnę dodać, iż w chwili obecnej prowadzone są przez stronę polską (UOKiK) ustalenia z przedstawicielami Komisji Europejskiej w kwestii uznania pomocy dla Spółki WPKiW S.A. (pomoc w kwocie 12,2 mln. zł, która była przedmiotem procedowania MSP przed dniem 01.05. 2004 r.) za pomoc już udzieloną i tym samym podlegającą wypłaceniu (przy-

kładem pomocy MSP dla FSO S.A., którą to pomoc Komisja uznała za już udzieloną). W przypadku pozytywnego zakończenia tych ustaleń możliwe będzie przekazanie przez MSP środków pomocowych dla WPKiW S.A.

Z poważaniem

Podsekretarz stanu
Krzysztof Żyndul

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Stanisława Papieża**

**w sprawie przywrócenia do pracy
Marii Wójcikowskiej-Padalis, wizytatora
do spraw obronnych Kuratorium Oświaty
w Krakowie (4076)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Posła Stanisława Papieża z dnia 28 kwietnia 2005 r. nr SPS-0203-4076/05 w sprawie przywrócenia do pracy Pani Marii Wójcikowskiej-Padalis, wizytatora do spraw obronnych Kuratorium Oświaty w Krakowie, pozwolę sobie wyjaśnić, co następuje:

Zgodnie z art. 31 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (Dz. U. z 2004 r. Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.) kurator oświaty, w imieniu wojewody, wykonuje zadania i kompetencje w zakresie oświaty. W myśl zaś art. 32 ust. 1 ustawy o systemie oświaty kurator oświaty wykonuje swoje zadania i kompetencje przy pomocy kuratorium oświaty. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 29 grudnia 1998 r. w sprawie organizacji kuratoriów oświaty oraz zasad tworzenia ich delegatur (Dz. U. Nr 164, poz. 1169) w § 1 ust. 1 precyzuje, iż kuratorium oświaty jest państwową jednostką budżetową wchodzącą w skład zespolonej administracji rządowej w województwie, jako wyodrębniona jednostka organizacyjna.

Pragnę zatem podkreślić, iż kurator oświaty w zakresie spraw związanych z organizacją i funkcjonowaniem kuratorium oświaty podlega wojewodzie, a nie Ministrowi Edukacji Narodowej i Sportu. Odpowiednio więc Minister Edukacji Narodowej i Sportu nie ma kompetencji do podejmowania czynności zmierzających do wyjaśnienia przedstawionej przez Pana Posła sprawy, a związanej z wypowiedzeniem stosunku pracy wizytatorowi zatrudnionemu w kuratorium oświaty.

Niezależnie od powyższego pozwolę sobie jednak wyrazić opinię, iż wypowiedzenie stosunku pracy wizytatorowi do spraw obronnych zatrudnionemu w kuratorium oświaty może jedynie wynikać z negatywnej

oceny jego pracy dokonanej przez kuratora oświaty. Zgodnie bowiem z § 2 ust. 3 pkt 3 ww. rozporządzenia to właśnie jemu bezpośrednio jest podporządkowane stanowisko pracy do spraw obronnych. W przypadku gdy doszło do wypowiedzenia stosunku pracy, wypowiedzenie, niezależnie od faktu, czy jest zasadne, czy też nie, jest wiążące. Wizytator może wtedy jedynie skorzystać z uprawnienia przewidzianego w art. 44 Kodeksu pracy, zgodnie z którym pracownik ma prawo wnieść odwołanie od wypowiedzenia umowy o pracę do sądu pracy. Jedynie sąd będzie miał możliwość pełnego wyjaśnienia stanu faktycznego i podjęcia wiążącego strony sporu rozstrzygnięcia.

Jednocześnie pozwolę sobie wyjaśnić, iż kompetencje Ministra Edukacji Narodowej i Sportu, dotyczące wydawania kuratorom oświaty wiążących ich wytycznych i poleceń oraz możliwości żądania od kuratorów oświaty informacji, ograniczone są, stosownie do art. 35 ust. 2 pkt 2 i 3 ustawy o systemie oświaty, do spraw związanych ze sprawowanym przez kuratorów oświaty nadzorem pedagogicznym.

Przedstawiając powyższe wyjaśnienia, uprzejmie proszę Pana Marszałka o ich przyjęcie.

Podsekretarz stanu
Anna Radziwiłł

Warszawa, dnia 13 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Sprawiedliwości
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie
posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego**

**w sprawie przesłanek wyboru
przez syndyka masy upadłościowej
oferty na sprzedaż nieruchomości
położonej na terenie gminy Ułęż (4080)**

Szanowny Panie Marszałku! W odpowiedzi na zapytanie Pana Zygmunta Jerzego Szymańskiego – Posła na Sejm Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 kwietnia 2005 r. dotyczące postępowania upadłościowego M&V Marketing i Dystrybucja Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu, prowadzonego przez Sąd Rejonowy – Sąd Gospodarczy w Poznaniu, przekazane przy piśmie Pana Donalda Tuska – Wicemarszałka Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 9 maja 2005 r. Nr SPS-0203-4080/05, uprzejmie wyjaśniam, co następuje.

W związku z zapytaniem Pana Posła podjąłem czynności mające na celu zbadanie podnoszonych kwestii.

Z informacji udzielonych przez Wiceprezesa Sądu Okręgowego w Poznaniu w piśmie z dnia 18 maja 2005 r. Nr Prez.XI.W.501-65/05 wynika, że syndyk masy upa-

dłości M&V Marketing i Dystrybucja Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu ogłosił pisemny przetarg ofertowy na sprzedaż nieruchomości upadłego położonej na terenie gminy Ułęż oznaczonej jako działka nr 1207/29, dla której Sąd Rejonowy w Rykach prowadzi księgę wieczystą o numerze KW 23521.

Zgodnie z treścią ogłoszenia pisemne oferty wraz z dowodem wpłaty wadium można było składać w biurze syndyka w terminie 30 dni od dnia ukazania się przedmiotowego ogłoszenia. Również w biurze syndyka masy upadłości oferenci mieli możliwość zapoznania się zarówno z operatem szacunkowym, jak i szczegółowymi warunkami przetargu. Należy podkreślić, że syndyk zastrzegł sobie prawo swobodnego wyboru oferty, jak również prawo unieważnienia przetargu w całości oraz odstąpienia od przetargu bez konieczności podawania przyczyn tego unieważnienia lub odstąpienia.

Ogłoszenie o przetargu ukazało się w dzienniku o zasięgu ogólnokrajowym „Rzeczpospolita” w dniu 9 marca 2005 r.

W odpowiedzi na powyższe ogłoszenie wpłynęły cztery oferty, których protokolarne otwarcie miało miejsce w dniu 13 kwietnia 2005 r. Wszystkie oferty spełniały warunki wymagane w ogłoszeniu. Na podkreślenie zasługuje okoliczność, że ofertę najkorzystniejszą dla upadłego złożył Pan Jacek Wąsik, proponując kwotę 856.100 zł. Natomiast Gmina Ułęż złożyła ofertę na kwotę 300.000 zł, oświadczając jednocześnie, że zapoznała się ze stanem faktycznym i prawnym nieruchomości będącej przedmiotem przetargu.

Mając na uwadze fakt, że załączony do akt sprawy wyciąg z operatu szacunkowego przedmiotowej nieruchomości z dnia 20 lutego 2004 r. określa jej wartość rynkową, na kwotę 486.000 zł, nie budzi wątpliwości, że najkorzystniejsza dla masy upadłości – jak wspomniano wyżej – była oferta złożona przez Pana Jacka Wąsika.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2005 r. syndyk masy upadłości M&V Marketing i Dystrybucja Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu wystąpił do sędziego – komisarza z wnioskiem o wyrażenie zgody na sprzedaż przedmiotowej nieruchomości z wolnej ręki za cenę nie niższą niż 856.100 zł, tj. zgodnie z najwyższą zaferowaną kwotą.

Postanowieniem z dnia 28 kwietnia 2005 r. sędzia – komisarz zezwolił syndykowi na sprzedaż przedmiotowej nieruchomości z wolnej ręki, za cenę nie niższą niż 856.100 zł.

Z poczynionych ustaleń wynika, że w piśmie z dnia 29 kwietnia 2005 r. Gmina Ułęż wystąpiła z wnioskiem o wydanie postanowienia o odmowie zatwierdzenia dokonanego przez syndyka wyboru oferty w przetargu na sprzedaż nieruchomości lub uchylenie postanowienia zatwierdzającego wybór dokonany przez syndyka, jeżeli takowe zostało wydane, i o powtórne rozpatrzenie ofert. W uzasadnieniu podniesiono, że Gmina Ułęż złożyła ofertę, uzupełnioną następnie w dniu 25 kwietnia 2005 r. poprzez przesłanie do

biura syndyka oświadczenia o podwyższeniu proponowanej kwoty do 840.000 zł.

Wskazany wyżej wniosek został odrzucony postanowieniem sędziego – komisarza z dnia 4 maja 2005 r.

Mając na uwadze przebieg postępowania w przedmiocie sprzedaży nieruchomości masy upadłości położonej na terenie gminy Ułęż, należy stwierdzić, że był on zgodny z obowiązującymi w tym zakresie przepisami rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 24 października 1934 r. Prawo upadłościowe (tekst jednolity: Dz. U. z 1991 r., Nr 118, poz. 512 ze zm.), według którego to aktu prawnego toczy się postępowanie upadłościowe M&V Marketing i Dystrybucja Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w Poznaniu oraz z rozporządzeniem Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 kwietnia 1998 r. w sprawie trybu sprzedaży z wolnej ręki nieruchomości, handlowego statku morskiego lub statku żeglugi śródlądowej w postępowaniu upadłościowym (Dz. U. Nr 55, poz. 360), z mocy którego do sprzedaży nieruchomości w tym trybie nie stosuje się przepisów o przetargu z Kodeksu cywilnego. Na podkreślenie zasługuje okoliczność, że sprzedaż z wolnej ręki polega na swobodnym poszukiwaniu przez syndyka nabywców nieruchomości przeznaczonej do sprzedaży. Jest to tryb znacznie mniej sformalizowany od sprzedaży w drodze licytacji publicznej, w którym nie znajdują zastosowania przepisy o egzekucyjnym zbyciu nieruchomości.

W myśl § 2 ust. 1 ww. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 16 kwietnia 1998 r. nieruchomość, handlowy statek morski lub statek żeglugi śródlądowej powinny być sprzedane z wolnej ręki za cenę nie niższą niż wartość wynikająca z oszacowania. Z kolei przepis § 4 ust. 1 stanowi, że w razie zgłoszenia się kilku oferentów syndyk wybiera ofertę najkorzystniejszą.

Wobec powyższego należy stwierdzić, że w sprawie przedstawionej przez Pana Posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego syndyk masy upadłości działał zgodnie z obowiązującymi przepisami oraz mając na uwadze główny cel postępowania upadłościowego, jakim jest jak najwyższe zaspokojenie wierzycieli upadłego.

Dodatkowo uprzejmie wyjaśniam, że dokonany przez syndyka wybór najkorzystniejszej z punktu widzenia interesów upadłego, a w konsekwencji również jego wierzycieli, wybór oferty Pana Jacka Wąsika oferującego najwyższą kwotę, nie wymagał zatwierdzenia przez sędziego – komisarza.

Odnosnie do postawionego przez Pana Posła pytania dotyczącego niepoinformowania przez syndyka Gminy Ułęż o czasie i miejscu otwarcia i rozpatrzenia ofert uprzejmie wyjaśniam, że powołane wyżej przepisy nie nakładają na syndyka takiego obowiązku.

Natomiast odnośnie zarzutu niepodania w ogłoszeniu o przetargu ceny oszacowania nieruchomości, uprzejmie informuję, że w złożonej ofercie Gmina Ułęż jednoznacznie oświadczyła, że znany jest jej zarówno stan faktyczny, jak i prawny nieruchomości. Nadto, jak wskazano wyżej, każdy z oferentów miał możliwość zapoznania się z operatem szacunkowym

dotyczącym przedmiotu sprzedaży, bezpośrednio w biurze syndyka masy upadłości.

W kwestii pytania dotyczącego wydzierżawienia przez syndyka – już po ogłoszeniu przetargu, ale przed upływem terminu do składania ofert i rozstrzygnięcia przetargu – nieruchomości będącej przedmiotem sprzedaży uprzejmie wyjaśniam, że żaden z obowiązujących w tym zakresie przepisów nie zakazuje wydzierżawienia nieruchomości w okolicznościach występujących w analizowanej sprawie. Nadto należy podkreślić, że kwestia zawarcia przez syndyka umowy dzierżawy z jedną z osób, która następnie złożyła ofertę zakupu na nieruchomość, pozostawała bez znaczenia dla rozstrzygnięcia przetargu.

Wyrażam przekonanie, że udzielona odpowiedź wyjaśniła wszystkie wątpliwości związane z zagadnieniami poruszonymi w zapytaniu Pana Posła Zygmunta Jerzego Szymańskiego z dnia 4 maja 2005 r.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Sylwiusz Królak

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

O d p w i e d ź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie poseł Sylwii Pusz**

**w sprawie zasad i trybu naliczania
subwencji oświatowych dla gmin (4086)**

Odpowiadając na zapytanie Pani Poseł Sylwii Pusz z dnia 4 maja br. (Nr SPS-0203-4086/05) w sprawie zasad i trybu naliczania części oświatowej subwencji ogólnej dla gmin, uprzejmie proszę Pana Marszałka o przyjęcie następujących informacji i wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966) wielkość części oświatowej subwencji ogólnej dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego ustala corocznie ustawa budżetowa (art.27). Kwotę przeznaczoną na część oświatową subwencji ogólnej dla wszystkich gmin, powiatów i województw samorządowych ustala się w wysokości łącznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej, nie mniejszej niż przyjęta w ustawie budżetowej w roku bazowym, skorygowanej o kwotę innych wydatków z tytułu zmiany realizowanych zadań oświatowych (art.28 ust.1). W ustawie budżetowej na rok 2005 z dnia 22 grudnia 2004 r. (Dz. U. Nr 278, poz. 2755) kwota subwencji oświatowej na 2005 r. określona została w łącznej wysokości 25 917 111 tys. zł, tj. wyższej w stosunku do roku 2004 (24 082 854 tys. zł) o

834 257 tys. zł, tj. nominalnie o 3,3%. Ponadto w art. 48 ustawy budżetowej na rok 2005 upoważniono ministra właściwego do spraw finansów do utworzenia rezerwy celowej z wydatków zablokowanych na podstawie art. 100 ust. 1 pkt 1-3 ustawy o finansach publicznych z przeznaczeniem w pierwszej kolejności na zwiększenie części oświatowej subwencji ogólnej do kwoty 300 000 tys. zł.

W globalnej kwocie części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 uwzględniono wzrost – w stosunku do roku bazowego (2004) – wydatków bieżących szkół i placówek oświatowych finansowanych (dotowanych) z budżetu JST m. in. z tytułu:

— planowanej średniorocznej waloryzacji wynagrodzeń w państwowej sferze budżetowej – o 3%,

— wdrażanej od 1 września 2005 r. czwartej godziny obowiązkowych zajęć z wychowania fizycznego dla uczniów klas gimnazjalnych oraz skutki przechodzące wdrożonej od 1 września 2004 r. czwartej godziny zajęć z WF dla uczniów klas V i VI szkół podstawowych.

Zgodnie z przepisami ustawy o dochodach jednostek samorządu terytorialnego minister właściwy do spraw finansów publicznych informuje jednostki samorządu terytorialnego o wysokości kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na dany rok dwukrotnie:

— w terminie do dnia 15 października roku bazowego – subwencja wstępna,

— w terminie 14 dni od dnia ogłoszenia ustawy budżetowej – subwencja ostateczna.

Wstępna kwota części oświatowej subwencji ogólnej na 2005 r. dla wszystkich jednostek samorządu terytorialnego naliczona została na podstawie:

— określonej w projekcie ustawy budżetowej na rok 2005 wysokości części oświatowej subwencji ogólnej,

— wstępnego projektu rozporządzenia w sprawie podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 przedstawionego Zespołowi ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego na posiedzeniu w dniu 24 września 2004r., zawierającego algorytm oznaczony jako „wariant VII”,

— wstępnej bazy danych o liczbie uczniów na dzień 10 września 2004r. (meldunek o liczbie uczniów EN-8) w zakresie kwoty bazowej SOA,

— danych dotyczących liczby nauczycieli poszczególnych stopni awansu zawodowego wykazanych w sprawozdaniach EN-3 na rok szkolny 2003/2004,

— danych statystycznych zawartych w sprawozdaniach GUS (druki typu S) na rok szkolny 2003/2004 w zakresie odpowiednich wag formuły algorytmicznej.

Należy podkreślić, że wykorzystane do naliczenia planowanych na 2005 r. kwot części oświatowej subwencji ogólnej dane o liczbie uczniów w roku szkolnym 2004/2005 wg stanu na dzień 10 września 2004 r. (druki EN-8) nie były jeszcze danymi ostatecznymi.

Natomiast ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2005 określone zostały na podstawie:

— zaplanowanej w ustawie budżetowej na rok 2005 wysokości części oświatowej subwencji ogólnej,

— rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 (Dz. U. Nr 286, poz. 2878),

— danych statystycznych GUS na rok szkolny 2004/2005,

— danych rzeczowych zweryfikowanych przez organy prowadzące (dotujące) szkoły i placówki oświatowe.

Podział ostatecznej oraz wstępnej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 pomiędzy poszczególne typy samorządów kształtuje się następująco:

Typ JST	Subwencja ostateczna w roku 2004 – bez korekt z 1% rezerwy (w zł)	Subwencja wstępna na rok 2005 (w zł)	Subwencja ostateczna na rok 2005 (w zł) – bez 0,6% rezerwy (zł)	% kol.4/3 kol.4/kol.2
1	2	3	4	5
gminy	15.553.104.125	15.593.423.335	15.705.099.047	100,72 100,98
powiaty	8.824.247.577	9.671.554.068	9.519.380.502	98,42 107,87
województwa	458.058.953	496.627.220	537.127.044	108,15 117,26
ogółem	24.835.410.650	25.761.604.623	25.761.606.593	100,00 103,72

Jednocześnie pragnę Pana Marszałka poinformować, że we wszystkich typach jednostek samorządu terytorialnego, z wyjątkiem województw, nastąpiło zmniejszenie w stosunku do roku 2004 liczby uczniów, które przynajmniej częściowo powinno przełożyć się na spadek nakładów finansowych ponoszonych na działalność oświatową. Liczba uczniów w poszczególnych typach JST w latach 2004–2005 kształtuje się następująco:

Typ JST	Liczba uczniów w roku 2004	Liczba uczniów w roku 2005	% kol.3/kol.2
1	2	3	4
gminy	4.518.321	4.362.266	96,55
powiaty	2.386.834	2.350.508	98,48
województwa	56.148	58.890	104,88
ogółem	6.961.203	6.771.664	97,28

Praktyka ostatnich lat dowodzi, że naliczone dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego ostateczne kwoty subwencji oświatowej na dany rok budżetowy różnią się od wstępnych kwot subwencji nie tylko z powodu ewentualnych zmian wprowadzanych w algorytmie. Innymi bardzo ważnymi przyczynami powstawania różnic są występujące w poszczególnych jednostkach samorządu terytorialnego zmiany liczby uczniów (wychowanków) w stosunku do roku bazowego oraz zmiany liczby i struktury zatrudnionych nauczycieli w poszczególnych grupach awansu zawodowego. Skala tych zmian jest różna w poszczególnych samorządach, dlatego też niektóre jednostki samorządu terytorialnego otrzymały wyższe kwoty subwencji oświatowej na rok 2005 w stosunku

do kwot wstępnych, natomiast inne jednostki samorządu terytorialnego otrzymały kwoty niższe.

Naliczenie ostatecznych kwot części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego na rok 2005 jest konsekwencją zastosowania algorytmu stanowiącego załącznik do rozporządzenia Ministra Edukacji Narodowej i Sportu z dnia 28 grudnia 2004 r. w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 (Dz. U. Nr 286 poz. 2878). Zgodnie z ustawą z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966) algorytm podziału subwencji oświatowej uzależnia wysokość przyznawanych środków od skali i struktury realizowanych zadań, mierzonych

liczbą uczniów i wychowanków, z uwzględnieniem stopni awansu zawodowego nauczycieli. Konstrukcja algorytmu opiera się na kluczowym i podstawowym założeniu, iż środki subwencyjne dzielone są wg kryteriów jednolitych i powszechnych, a zatem identycznych dla wszystkich JST.

Należy tu zaznaczyć, że algorytm podziału subwencji oświatowej jest corocznie modyfikowany. Potrzeba modyfikacji wynika z analizy wskaźników ekonomicznych obrazujących przeciętne koszty kształcenia i działalności szkół oraz placówek oświatowo – wychowawczych. Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 zmodyfikowało niektóre zasady podziału środków subwencyjnych stosowane w roku 2004. Zmiany te są przede wszystkim efektem prac i uzgodnień dokonywanych wspólnie z reprezentacją samorządów. W Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu przy współudziale Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego prowadzone były w roku ubiegłym intensywne prace mające na celu opracowanie algorytmu podziału subwencji na rok 2005, stosownie do oczekiwań formułowanych przez poszczególne korporacje samorządowe oraz związkowe. W wyniku prac ww. Zespołu powstał algorytm odpowiadający na wiele postulatów formułowanych przez korporacje samorządowe. Uwzględnione w algorytmie regulacje opierają się na rozwiązaniach dotychczasowych, polegających na zastosowaniu zasady, że „pieniądz idzie za uczniem”, co oznacza naliczanie subwencji na podstawie liczby uczniów uczęszczających

do szkół i placówek prowadzonych bądź dotowanych przez poszczególne gminy, powiaty i województwa samorządowe.

Ponadto na posiedzeniach Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu KWRiST jednomyślnie uzgodniono pozostałe warunki brzegowe algorytmu, takie jak np.:

— likwidacja wagi wyrównującej dochody,

— ujednoczenie wartości wag dotyczących uczniów szkół wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców,

— urealnienie wag dla uczniów niepełnosprawnych, szkół artystycznych oraz młodzieżowych ośrodków wychowawczych i socjoterapii.

Nowym rozwiązaniem w podziale środków subwencyjnych jest zastosowanie wskaźnika korygującego (Di) bezpośrednio nawiązującego do poziomu średnich wynagrodzeń – gwarantowanych Kartą Nauczyciela - nauczycieli zatrudnionych w poszczególnych grupach awansu zawodowego. Zastosowanie tego wskaźnika umożliwiło przekazanie relatywnie wyższych kwot części oświatowej subwencji ogólnej do tych jednostek samorządu terytorialnego, w których udział zatrudnionych nauczycieli o najwyższych stopniach awansu zawodowego w relacji do ogólnej liczby zatrudnionych nauczycieli – w przeliczeniu na pełne etaty – jest wyższy niż średnio w skali kraju.

W rozporządzeniu MENiS, na podstawie którego dokonano naliczenia ostatecznych kwot subwencji oświatowej, wprowadzono w porównaniu z rokiem ubiegłym – zmiany w algorytmie podziału subwencji oświatowej polegające m.in. na:

— likwidacji wagi zależnej od dochodów gmin, w których dochód na 1 mieszkańca stanowił nie więcej niż 92% średniego dochodu na mieszkańca w kraju, co znacznie wpłynęło na wysokość subwencji oświatowej w 2005 r. dla niektórych gmin otrzymujących w latach ubiegłych w subwencji oświatowej środki finansowe naliczone ww. wagą. Likwidacja tej wagi nastąpiła na wniosek strony samorządowej Zespołu ds. Edukacji, Kultury i Sportu KWRiST. Uznano bowiem, że poziom dochodu na 1 mieszkańca znajduje już swoje odzwierciedlenie w mechanizmie kalkulacji kwot części wyrównawczej subwencji ogólnej dla JST i nie powinien być on uwzględniany również przy kalkulowaniu części oświatowej subwencji ogólnej. Należy zauważyć, że w celu złagodzenia samorządom skutków finansowych likwidacji w algorytmie podziału subwencji oświatowej wagi wyrównującej dochody, proces zmian został rozłożony na okres dwóch lat. W roku ubiegłym nastąpiło obniżenie wartości wspomnianej wagi w stosunku do poziomu obowiązującego w roku 2003, natomiast w roku 2005 już całkowicie odstąpiono od jej stosowania w algorytmie;

— zmodyfikowano mechanizm dotyczący uwzględnienia w algorytmie wyższych jednostkowych kosztów kształcenia ucznia w szkołach zlokalizowanych na terenach wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców poprzez uwzględnienie następujących rozwiązań: wprowadzenie wagi $P_1 = 0,38$ oraz zastosowanie w ramach wskaźnika korygującego (Di) dodatkowej wagi

$R = 0,12$; zastąpiły one stosowane w roku 2004 wagi dotyczące uczniów szkół położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5000 mieszkańców. Wprowadzenie wagi R związane jest z wyższymi jednostkowymi kosztami kształcenia uczniów w szkołach wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców, wynikającymi z konieczności wypłacania nauczycielom dodatków socjalnych. Należy podkreślić, że waga P_1 przeznaczona jest dla uczniów szkół podstawowych i gimnazjów dla dzieci i młodzieży na terenach wiejskich, natomiast liczona jest według miejsca położenia szkoły. Celem wprowadzenia tej wagi oraz jej utrzymania w roku 2005 było wyrównywanie szans edukacyjnych poprzez częściowe zrekompensowanie gminom wiejskim wyższych kosztów nauczania wynikających z faktu mniejszej liczebności oddziałów klasowych w szkołach położonych na terenach wiejskich i w miastach do 5 tys. mieszkańców, a nie dofinansowywanie kosztów dowożenia uczniów do szkół.

Ponadto warto zauważyć, że część oświatowa subwencji ogólnej, w tym również rezerwa tej części subwencji, nie jest instrumentem dla łagodzenia różnic w poziomie dochodów pomiędzy poszczególnymi jednostkami samorządu terytorialnego. Do tego celu służy część wyrównawcza subwencji ogólnej, która jest jednym ze źródeł dochodów gmin. Zgodnie z przepisami ustawy z dnia 13 listopada 2003 r. o dochodach jednostek samorządu terytorialnego (Dz. U. Nr 203, poz. 1966), czynniki takie, jak poziom dochodów podatkowych poszczególnych samorządów, niska gęstość zaludnienia, stopa bezrobocia znajdują swoje odzwierciedlenie w wysokościach kwoty podstawowej oraz kwoty uzupełniającej wchodzących w skład części wyrównawczej subwencji ogólnej.

Jednocześnie pragnę poinformować, że powyższe rozporządzenie przedstawia jedynie metodę podziału środków subwencyjnych pomiędzy jednostki samorządu terytorialnego. Niezależnie od tego, część oświatowa subwencji ogólnej stanowi jedynie kwotę, a sposób jej wydatkowania – z uwzględnieniem obowiązujących przepisów – należy do samodzielnych decyzji samorządu.

Należy podkreślić, że algorytm jest jednak metodą statystyczną podziału subwencji i będąc kategorią ogólną nie może uwzględniać wszystkich lokalnych problemów występujących w jednostkach samorządu terytorialnego, bowiem zatraciłby swój uniwersalny charakter.

Uprzejmie Pana Marszałka informuję, że w rozporządzeniu Ministra Edukacji Narodowej i Sportu w sprawie sposobu podziału części oświatowej subwencji ogólnej dla jednostek samorządu terytorialnego w roku 2005 został przyjęty algorytm podziału subwencji oświatowej różniący się od algorytmu służącego naliczeniu wstępnych kwot subwencji przede wszystkim o czynnik uwzględniający w większym niż w 2004 r. stopniu wydatki wynikające ze struktury zatrudnienia nauczycieli w poszczególnych grupach awansu zawodowego.

Przedstawiając powyższe, uprzejmie informuję, że ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla poszczególnych jednostek samorządu terytorialnego, w tym również dla Miasta i Gminy Buk, uległy zmianie w stosunku do kwot wstępnych.

Podstawę kalkulacji ostatecznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla Miasta i Gminy Buk przedstawia poniższe zestawienie:

Lp.	Wyszczególnienie	Subwencja oświatowa na 2004r.	Subwencja oświatowa na 2005r. (wstępna)	Subwencja oświatowa na 2005r. (ostateczna)	Wskaźniki%	
					5: 3	5: 4
1	2	3	4	5	6	7
1.	Wysokość subwencji oświatowej w zł	5.465.063*	5.810.409	5.430.517	99,37	93,46
2.	Liczba uczniów rzeczywistych	1.734	1.723	1.730	99,77	100,41
3.	Liczba uczniów przeliczeniowych	2.067	2.100	1.961	94,87	93,38
4.	Kwota subwencji oświatowej na 1 ucznia przeliczeniowego	2.644,24	2.766,97	2.769,79	104,70	100,10

*1) bez zwiększeń z 1% rezerwy

Ostateczna kwota części oświatowej subwencji ogólnej na rok 2005 dla Miasta i Gminy Buk określona została w wysokości 5 430 517 zł. Kwota ta jest niższa o 6,54% od wstępnej kwoty subwencji oświatowej na rok 2005. Spadek ten związany jest ze zmianami w algorytmie podziału części oświatowej subwencji ogólnej oraz z różnicami w danych statystycznych przyjętych do kalkulacji subwencji wstępnej i ostatecznej, które wpłynęły na zmniejszenie się liczby uczniów przeliczeniowych (o 139 uczniów). Zmniejszenie w takim stopniu liczby uczniów przeliczeniowych miało istotny wpływ na wysokość naliczonej dla Miasta i Gminy Buk ostatecznej kwoty części oświatowej subwencji ogólnej na 2005 r. Analiza danych dotyczących Miasta i Gminy Buk wykazała, że na zmniejszenie się kwoty subwencji ostatecznej w stosunku do kwoty subwencji wstępnej wpłynęły m.in. następujące czynniki:

- zmiana liczby uczniów przy poszczególnych wagach dla uczniów niepełnosprawnych,
- likwidacja wagi zależnej od nauczycieli,
- struktura zatrudnienia nauczycieli w Mieście i Gminie Buk w poszczególnych grupach awansu zawodowego – wartość wskaźnika korygującego Di dla Miasta i Gminy Buk osiągnęła wartość mniejszą od „1”.

Uprzejmie informuję Pana Marszałka, że ostateczne kwoty części oświatowej subwencji ogólnej dla JST będą mogły być zwiększone ze środków 0,6% rezerwy tej części subwencji ogólnej oraz ewentualnych środków rezerwy utworzonej na podstawie art. 48 ustawy budżetowej na rok 2005. Podział środków z 0,6% rezerwy subwencji oświatowej dokonywany jest na podstawie kryteriów jej rozdysponowania, które zostały przyjęte przez Komisję Wspólną Rządu i Samorządu Terytorialnego na posiedzeniu plenarnym w dniu 30 marca br. Dokument ten został zamieszczony na stronie internetowej resortu edukacji narodowej i sportu (www.menis.gov.pl). W ramach podziału 0,6% rezerwy nie jest planowane zwiększenie wysokości naliczonych na rok 2005 kwot subwencji oświatowej dla sa-

morządów, które zanotowały największe ubytki subwencji w stosunku do roku 2004. Przez niektóre korporacje samorządowe postulowana jest propozycja podziału ewentualnej rezerwy celowej utworzonej na podstawie art. 48 ustawy budżetowej na rok 2005 w sposób, który pozwoli na złagodzenie różnic pomiędzy wstępną a ostateczną kwotą subwencji oświatowej na rok 2005.

Podsekretarz stanu
Zdzisław Hensel

Warszawa, dnia 20 maja 2005 r.

O d p o w i e d ź

**prokuratora krajowego,
zastępcy prokuratora generalnego
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Aleksandra Szczygły**

**w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu
Spółdzielni Mieszkaniowej „Świt” w Elku i
zarządzaniu nią (4087)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Posła Andrzeja Szczygły z dnia 9 maja 2005 r. Nr WC-0203-5249/05, skierowane do Ministra Sprawiedliwości w sprawie nieprawidłowości w funkcjonowaniu Zarządu Spółdzielni Mieszkaniowej „Świt” w Elku, uprzejmie informuję, że zostało ono potraktowane jako zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa i przekazane Prokuratorowi Apelacyjnemu w Białymstoku z poleceniem wyznaczenia właściwej miejscowo jednostki organizacyjnej prokuratury w celu nadania biegu procesowego.

O dokonanych w powyższej sprawie ustaleniach Poseł Andrzej Szczygły zostanie powiadomiony zgodnie z trybem przewidzianym w treści art. 306 k.p.k.

Z poważaniem

Prokurator krajowy
Karol Napierski

Warszawa, dnia 23 maja 2005 r.

Odpowiedź

**podsekretarza stanu
w Ministerstwie Edukacji Narodowej i Sportu
- z upoważnienia ministra -
na zapytanie posła Aleksandra Grada**

**w sprawie zwiększenia dotacji z budżetu państwa
dla Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie
(4097)**

Szanowny Panie Marszałku! Odpowiadając na zapytanie Pana Posła Aleksandra Grada z dnia 12 maja br. (nr SPS-0203-4097/05) w sprawie zwiększenia dotacji z budżetu państwa dla Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie, uprzejmie proszę o przyjęcie następujących wyjaśnień.

Zgodnie z ustawą z dnia 26 czerwca 1997 r. o finansowaniu Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie z budżetu państwa (Dz. U. Nr 103, poz. 650) Papieska Akademia Teologiczna, począwszy od 1998 r., otrzymuje dotacje i inne środki z budżetu państwa na zasadach określonych dla uczelni państwowych, z wyłączeniem dotacji na inwestycje budowlane.

Podział dotacji podmiotowej na działalność dydaktyczną i pomoc materialną dla studentów dla uczelni państwowych MENiS działających na podstawie ustawy z dnia 12 września 1990 r. o szkolnictwie wyższym (Dz. U. Nr 65, poz. 385, ze zm.) oraz Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego i Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie dokonywany jest według jednokowych zasad, które są przedstawiane uczelniom przy piśmie określającym plany na dany rok.

W załączeniu przesyłam kopię pisma do Rektora PAT w Krakowie z informacją na temat reguł konstrukcji budżetu na 2005 r. oraz „Zasady podziału w 2005 r. planu dotacji podmiotowej na działalność dydaktyczną dla uczelni MENiS”^{*)}.

Z wyrazami szacunku

Podsekretarz stanu
Zdzisław Hensel

Warszawa, dnia 30 maja 2005 r.

^{*)} Załącznik – w aktach Sekretariatu Posiedzeń Sejmu.